

மு க வு ர

இது கம்பன் கலை நிலையுள் பன்னிரண்டாவது தொகுதி. இலக்குவன் நாகபாசத்தால் மயங்கிக் கிடந்ததைக் கண்டதும் இராமன் பரிந்து வருந்தினான். உள்ளம் உருகி மறுகுங்கால் யானுலகத்திலிருந்து கருடதேவன் வந்தான்; அவன் வரவே நாகபாசம் நிலைகுலைந்து நீங்கியது; இளையவன் முதலாக யாவரும் எழுந்தனர்; நிகழ்ந்ததைக் கண்டு நெஞ்சம் உவந்து கருடனை நோக்கி நன்றியறிவுடன் இராமன் நின்று புகழ்ந்தான்; இந்தச் சேனைகள் எழுந்த நிலையை இராவணன் அறிந்து நொந்தான்; அவனைத் தேற்றி யிருத்திவிட்டு இந்திரசித்து மீண்டும் போருக்கு வந்து மூண்டு பொருது முடிவில் மறைந்து நின்று பிரமாஸ்திரத்தை ஏவினான்; அதனால் இலக்குவனோடு சேனைகள் மாண்டு மடிந்தன. ஆயுத பூசை செய்யத் தனியே ஒதுங்கி யிருந்த இராமன் நிலைமையைத் தெரிந்து நெஞ்சம் துடித்து நெடிது பதைத்துத் தம்பியைத் தழுவித் தரையில் மயங்கினான். அனுமான் எழுந்து விரைந்து சென்று சஞ்சீவி மலையைக் கொண்டு வந்து யாவரையும் எழுப்பினான். அந்த உபகாரியை வியந்து மகிழ்ந்து உழுவலன்போடு இராமன் புகழ்ந்து தழுவிப் போற்றியருளினான். போரில் மாண்டுபட்டவர் மீண்டும் எழுந்து போருக்கு மூண்டு நிற்கவே அளவிடலரிய சேனைத்திரள்களோடு வந்து இந்திரசித்து மறுபடியும் முனைந்து பொருதான்; படைகள் யாவும் இழந்து பரிதாபமாய் மறைந்தான்; அவ்வாறு மறைந்து போனவன் மாய வஞ்சமாய்ச் சீதையைப் போல் உருவம் எடுத்துநின்ற ஓர் அரக்கியைப் பறறிக் கொண்டு வந்து அனுமான் எதிரே வெட்டி வீழ்த்தினான்; அந்த மாய வேலையைக் கண்டதும் உண்மையாகவே சீதை மாண்டாள் என்று மறுகித் துடித்து உருகி அழுத அனுமான் இராமனிடம் பரிவாய் உரைத்தான். யாவரும் நெடிது கலங்கிக் கடிது தவித்தார்; இது ஏதோ ஒரு சூது என்று யூகித்து உணர்ந்த விபீடணன் யாவரையும் தேற்றி யிருத்திவிட்டு வண்டு வடிவம் கொண்டு அசோக வனம் புகுந்து சீதையைக் கண்டு மீண்டு வந்து உண்மையைச் சொன்னான்; எல்லாரும் உள்ளம் உவந்தார்; இந்திரசித்து கள்ளமாய் நிகும்பலையில் வேள்வி செய்வதையும் அவன் விளக்கவே படைகள் அங்கே போய் அவனை வளைந்து கொண்டன; யாகம் நிலை குலைந்து போகவே இந்திரசித்து, போராட நேர்ந்தான்; தெய்வப் படைகளை ஏவினான்; ஏவிய யாவையும் தொலைத்து இலக்குவன் எதிர் பொருது நின்றான்; இந்த நிகம்ச்சிகள் இதில் நிரலே வந்துள்ளன.

ஜெகவீரபாண்டியன்.

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

சிறப்புப்பாயிரம்.

அன்பின் நிலையமே ஆன்ற அறி வின் கடலே
யண்புமிசூ பாஞ்சைப் பதி அரேசு --- என்புருகச்
சொல்லுகின்ற ராமகதை தொல்லுகிற் கின்னமுதாம்
சொல்லுகின்ற தென்னே சுவை.

(சண்முகநாதன்)

7. இராமன்

4345

என்கனக கெமுதத்தனை வீடணு! என்று முன்னம் சொன்னான்.
இலங்கைவேந்தன் தம்பியே! என்று பின்னே குறித்தான்.

முதலில் உரைத்தது ஓரளவு உரிமையோடு மருவியது என்று
கொள்ளலாம். இரண்டாவது குறித்த குறிப்பு அவனுக்குக் கலக்
த்தையும் வருத்தத்தையும் விளைத்திருக்கும். தன் தம்பிக்கு விளைந்
தள்ள விபத்தில் இப்படி விபரீத வார்த்தைகள் இந்நம்பியிடமி
நந்து விளைந்திருக்கின்றன. விளைவுகளின் உளவுகளை ஊன்றி
பணர்ந்து நிலைமைகளை ஆராய்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இராவணன் விபீடணனை எள்ளி இகழ்ந்து கொடுமையாக
உத்தியிருக்கிறான்; அதனால் இவன் உள்ளம் உடைந்து அவனை
வறுத்துப் பகைத்து வீர வைரியாய் வெளிவந்துள்ளான். அண்
தன் தம்பிகளுக்குள் இயல்பாக அமைந்திருக்கும் உரிமைப்
பாசங்கள் இந்த இருவரிடமும் இல்லாமல்போயின. ஒருவரை
மருவர் கொல்லும் பகைமையோடு கொடுத்தி நிற்கின்றனர்.
அந்த நிலையிலுள்ள வீடணனுக்கு எந்த நிலையிலும் யாரிடமும்
பாணமுடியாத அரிய சகோதர வாஞ்சைகளைக் கண்டுகொள்ள
முடியலாதே! என்ற ஏக்கத்தால் இராமன் இவ்வாறு கூற நேர்ந்
தான். பிறப்புரிமைகள் மாறிப்பெருங்கோபங்கள் மூண்டுள்ளன.

விபீடணன் செத்தால் இராவணன் சிரிப்பான்.

இராவணன் மாண்டால் விபீடணன் மகிழ்வான்.

இந்த மனநிலையில் மருவியிருப்பதால் தன் தம்பியைவினைந்து
வித்தத் துடிக்கும் இராமனது பரிதாப நிலைகளைச் சரியாக
விபீடணன் அறிந்து கொள்ளமுடியாதே என்னும் குறிப்பால் இவ்
வரை கண்டு உருவாகி வந்துள்ளது போல் தோன்றுகின்றது..

இனிய குடியில் பிறந்த தமையன் தம்பிகளுடைய உழுவ
ன்புகளைக் கொடிய குடியில் பிறந்தவர் உணர் முடியாது என்
தம் குறிப்பும் இதில் உறைந்திருக்கிறது. பழகிய அனுபவங்
ளை சிவர்களுக்கு விழிதெரிய வெளி வருகின்றன. சுருதியுத்தி
வினாய் அனுபவ நிலைகள் பெரிதும் உறவாயுள்ளன.

உரிய துணைவனோடு உருகி மருளி வந்தவன் பரிய நோர்ந்த
பாது மறுகி அலமந்தான். இலக்குவன் துணையாய் உடவிருந்
தல்தான் இராமன் கருதியபடி யெல்லாம் உறுதியாய் முடித்

துக் காரியசித்தி அடைய முடியும்; அவன் இல்லையானால்
லாம் அல்லலாய் யாவும் பிழையாம். அனுசன் என்னும் பிற
ரிமை அவனுக்குத் தனிச் சிறப்பாக இனிது அமைந்திருக்கிற

இலக்குவன் இறந்துபோனால் அவனைப் பிரிந்து இராயுத
உயிரோடு இருக்கமாட்டான்; உடனே மாண்டுபோவான்; அது
வாறு மாண்டால் இராவணனை வென்று இலங்கா ராச்சியத்து
விடணனுக்குக் கொடுக்க முடியாது; அது முடியாது போகும்
பழைய இலங்கை வேந்தன் தம்பியாகவே அவன் இருக்க
யும்; அந்த முடிவும் இந்த உரையில் மருமமாய்முடிந்து நின்ற

தன் தம்பியின்பால் பாய்ந்துள்ள அன்புரிமைகள் இந்த
பியின் வாய்மொழிகளால் இங்கே உலகறிய வந்தன. அந்த
கொடிய பாசப் பிணிப்பில் இவனுடைய இனிய பாசத்தொ
புகள் வெளிப்பட்டிருப்பது சுளிப்பூட்டியுள்ளது. உதர சம்
தங்கள் உழுவலன்புகளாய் ஒளிபுகின்றன. புனிதமான ச
தர வாஞ்சைகளை புனித சமுதாயம் இக்குல மக்களிடமிரு
தலையாக அறிந்து தனி நிலையில் உயர்ந்திருக்கிறது.

இனைய வீரன் விசயத் தோலைப் பன்முறை நோக்கி

என்றதனால் இவ் வீரமூர்த்தி பரிந்து பார்த்திருக்கும்நிலைமை
அறிந்து கொள்கிறோம். போரில் யாதும் இனையாத இனைய
இந்த மாயப் பாசம் இப்படிப் பிணித்து வீழ்த்தி யிருக்கிற
என்றுறியப்படும்கவலையுர்மீ தூர்ந்து பலமுறையும் பரிந்து நோ
வருந்தி யிருக்கிறான். வீரன் பார்வை தீரமாய் நேர்ந்தது.

அதிகாயனைக்கொன்று, நாற்பது வெள்ளப் சேனைகளை
மாக்கி, இந்திரசித்தையும் நிலைகுலைத்து வென்ற வீரோடு விள
கின்றது ஆதலால் விசயத்தோள் என்றார். அதிசய வெற்றி
அடைந்து நின்ற இனையவன் விதிவசப்பட்டதுபோல் நாகபா
தால் நைந்து யாதொரு செயலுமின்றி அயர்ந்து கிடந்தான்.

அந்தக் கிடக்கையை நோக்கிய இராமன் உள்ளம் து
துத் தன் இடக்கைவில்லை நோக்கி உலகத்தையெல்லாம் அழி
ஒழிப்பேன் என்று உருத்துக் கொடுத்தான். அவ்வாறு வி
வேசத்தால் கொதித்து மூண்டவன் உடனே தரும நீதிக
கருதி மறுகி அருள் நீர்மையோடு ஆறி அமர்ந்தான்.

வேதத் தோட்டியின் தொடக்கில் நிற்கும்.
துணைக்கைமால் யானை அன்னான்.

இராமனை இன்னவாறு இங்கே காட்டியிருக்கிறார். என் அருமைத் தம்பி போன பின் எனக்குப் புகழும் புண்ணியமும் தற்கு? பழிபாவங்களைப் பாராமல் அழிவு நிலைகளைச் செய்து அழிந்து போவேன் என்று துணிந்தவன் உடனே தரும நெறி யைக் கருதி அமைதியாய் ஆறி நின்றான் ஆதலால் அந்த நிலையை இந்த உவமையால் இங்கே உணர்த்தியருளினார்.

மதவெறி மண்டி மதயானை நெறி கடந்து செல்ல நேர்ந்த போது பாகனது அங்குசத்தால் அது அடங்கி நிற்கும்; அது போல் வீரவெறி மண்டி இராமன் கோரமாய் மூண்டபோது சிவதந்தி போதமாய் நீண்டு இவனை அடக்கி நிறுத்தியிருக்கிறது.

தோட்டி = அங்குசம். இது இரும்பால் அமைந்தது. யானை யின் காதில் மாட்டி அதனை வசமா அடக்கி நடத்தப் பாகன் கையில் இருப்பது. அது இங்கே காட்சிக்கு வந்தது.

உரன்என்னும் தோட்டியான் ஓர் ஐந்தம் காப்பான்
வரன்என்னும் வைப்பிற்கு ஓர் வித்து. (குறள், 24)

அறிவு என்னும் தோட்டியால் பொறிகளாகிய யானைகளை அடக்கி நெறியே நடத்துபவன் பேரின்ப நிலையை அடைவான் என இது உணர்த்தியுள்ளது. பொறி வெறிகளுக்கு ஆளாகாமல் அறிவோடு அமைந்து வாழ்பவன் முத்தி நிலத்துக்கு ஓர் வித் தாம் என உருவகநிலையில் உரைத்துள்ள இத்தத்துவ நலத்தை நீண்டு உய்த்துணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

“கடுங்கண்ண கொல் களிற்றால்
காப்புடைய எழு முருக்கிப்
பொன்னியற் புனை தோட்டியான்
முன்பு துரந்து சமம் தாங்கவும்.” (புறம், 14)

கொல்லும் திறலுடைய மதயானையைத் தோட்டி அடக்கி நிறுத்தும் என இதுவும் குறித்திருத்தலைக் கூர்ந்து நோக்குக.

துணைக்கைமால் யானை என்றது உலகில்நிலவுகின்ற சாதா ரண யானைக்கும் இராம வேழமாகிய இந்த அசாதாரணயானைக் கும் உள்ள வேறுபாடு தெரிய வந்தது. அது ஒரு கையே உடைய

யது; இது இரண்டு கைகளை யுடையது. துணை = இரண்டு
 “இருகைவேழத்து இராகவன்” எனக் காவியத்தைத் தொடங்கி
 போதே உருவகித்த உருவ நிலையை இடையிடையே மருவி
 வருவது அரிய சிந்தனைகளைப் பெருக்கி இனிய சுவைகளை வி
 து வருகிறது. உரைக் குறிப்பு உரிமையை உணர வந்தது.

மால் யானை = மதம் கொண்ட பெரிய யானை.

திருமாலே இந்த ஒருமால் யானையாய் உதித்து வந்து
 உண்மையையும் உரையின் ஒலி உணர்த்தி நின்றது. உரு
 பொலிவு, பெருமிதம், அமைதி, இராச. கம்பீரம், வீர கம்பி
 முதலிய மாட்சிகள் எல்லாம் மால் யானை என்ற காட்சி
 காண வந்தன. அல்லல் நிலையிலும் அரிய நீர்மைகள் தெரிந்

அன்புத் தம்பி அருகே துன்பத் துடிப்போடு இந்த வ
 தும்பி வீறுகொண்டு நிற்கும் நிலையை அறிவுக்கண்ணால் நோ
 நாம் மறுகி நிற்கிறோம். உருகி யுணர்ந்து பரிவு கூர்கின்றோம்

பாசத் தனையால் பற்றுண்டு படியில் கிடக்கிற இள
 அருகே நேசத் தனையால் கட்டுண்டு நிலைகுலைந்து ப
 நினைந்து இராமன் மறுகி நின்றான். அந்நிலையினை நோக்கித்
 யாவரும்பரிந்து வருந்தினர். அந்தப் பரிஷில் ஒருபறவைஎழுந்

கருடன் எழுந்தது.

புண்ணிய சீலர்களாய் உயர்ந்து விண்ணிடை வா
 தெய்வ இனங்கள் பதினெட்டு வகையின. தேவர், கந்தர்
 இயக்கர், சித்தர், விஞ்சையர், சாரணர், கருடர், நிருதர்,
 தியர், கிந்நரர், கிம்புருடர், உரகர், யோகர், போகர், ஆகா
 சர், மீனர், பூதர், பைசாசர் என இன்னவாறு அவர்
 பிரிந்துள்ளனர். பதினெண் கணங்கள் என்று அவர் கண்
 பட்டிருத்தலால் அவரது வகையும் தொகையும் அறியலாது
 “பதினெண் கணனும் ஏத்தவும் படுமே.” (புறநாடு)

“ஒன்பதிற்று இரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர்.” (திருமுருகு
 பதினெண் கணங்களைக் குறித்து இவை வந்துள்
 காண்க. கணம் = கூட்டம். தெய்வத் தொகுதி என்க.

விரவு சாரணரே சித்தர் விஞ்சையர் பசாசர் பூதர்
 கருடர் கின்னார் இயக்கர் காந்தர்வர் சுரர்தைத்திய

உரகர் ஆகாச வாசர் உத்தர குருவேர் யோகர்
நிருதர் கிம்புருடர் விண்மீன் நிறைகணம் மூவாருமே. (நிகண்டு)

தேவர் கணத்தின் பேரும் தொகையும் இதனாலும் அறிய
லாகும். சீரும் சிறப்புமாய் இவர் வானில் வாழுகின்றனர்.

இந்தத் தெய்வ கணத்துள் கருடர் ஒரு பிரிவினர். திருமால்
அடிக்கே பெருமால் கொண்டு வழிபாடு புரிந்து உயர்நிலை பெற்
றவர். அந்த இனத்தின் தலைவன் வைனதேயன் என்னும் பேரி
னன். திருமாலுக்கு வாகனமாய் அமைந்தவன். பறவை உருவை
மருவி ஆகாய வீதியில் அதிவேகமாய்ச் செல்பவன். நெடிய
தொலைவில் உள்ளதையும் கடிது நோக்கும் கூரிய காட்சியன்.
அறிவும் ஆற்றலும் பெரிதும் அமைந்த சீரிய மாட்சியன்.

நாகபாசத்தால் கட்டுண்டு இலக்குவன் நிலத்தில் கிடக்க
அவன் அருகே மறுகி நிற்கின்ற இராமனை நோக்கி அமரர்
யாவரும் இரங்கி ஆவலித்து நின்றனர். அந்த விண்ணுலக வாசி
களிடையே நின்ற கருடர் தலைவன் உற்றுள்ள அபாயத்தை
உணர்ந்து உரிமை மீதார்ந்து உதவி புரிய மண்ணுலகை நோக்கி
விரைந்து வந்தான். வான வீதி வழியே அதி வேகமாய் அவன்
வந்த நிலையையும் வகையையும் அயலே காண வருகின்றோம்.

கருடன் வந்தகதி.

அசையாத சிந்தை அரவால் அனுங்க
அழியாத உள்ளம் அழிவான்
இசையா இலங்கை அரசோடும் அண்ணல்
அருளின்மை கண்டு நயவான்
விசையால் அனுங்க வடமேரு வையம்
ஒளியால் விளங்க இமையாத்
திசையானை கண்கள் முகிழா ஒடுங்க
நிறைகால் வழங்கு சிறையான்.

(1)

காதங்கள் கோடி கடைசென்று காணும்
நயனங்கள் வாரி கலுழக்
கேதங்கள் கூர அயர்கின்ற வள்ளல்
திருமேனி கண்டு கிளர்வான்
சீதங்கொள் வேலை அலைசிந்த ஞாலம்
இருள்சிந்த வந்த சிறையான்

வேதங்கள் பாட உலகங்கள் யாவும்
வினைசிந்த நாகம் மெலிய.

(2)

அல்லைச் சுருட்டி வெயிலைப் பரப்பி
அகலாசை எங்கும் அழியா
வில்லைச் செலுத்தி நிலவைத் திரட்டி
விரிகின்ற சோதி மிளிர்
எல்லைக் குயிற்றி எரிகின்ற மேலி
இடைநின்ற மேருளனும் அத்
தொல்லைப் பொருப்பின் மிசையே விளங்கு
சுடரோனின் மும்மை சுடர.

(3)

பன்னாகர் சென்னி மணிகோடி கோடி
பலகொண்டு செய்த வகையால்
மின்னால் இயன்றது எனலாய் விளங்கு
மிளிர்பூண் வயங்கும் வெயில்கால்
பொன்னால் இயன்ற நகையோடை பொங்க
வனமாலை மார்பு புரளத்
தொன்னாள் பிரிந்த துயர்தீர அண்ணல்
திருமேனி கண்டு தொழுவான்.

(4)

முடிமேல் நிமிர்ந்த முகிழேறு கையன்
முகில்மேல் நிமிர்ந்த ஒளியான்;
அடிமேல் விழுந்து பணியாமல் நின்ற
நிலையுன்னி யுன்னி அழிவான்;
கொடிமேல் இருந்திவ் உலகேழொடு ஏழு
தொழுகின்ற கோளும் இலனாய்ப்
படிமேல் எழுந்து வருவான் விரைந்து
பலகால் நினைந்து பணிவான்.

(5)

வந்தான் மறைந்து பிரிவால் வருந்தும்
மலர்மேல் அயன்றன் முதலோர்
தந்தாதை தந்தை இறைவா! மறைந்து
வினை யாடுகின்ற தனியோய்!
சிந்தா குலங்கள் களைவாய் தளர்ந்து
துயர்கூரல் என்ன செயலோ?
எந்தாய் வருந்தல்! உடையாய் வருந்தல்!
என இன்ன பன்னி மொழிவான்.

(6)

(நாகபாசப்படலம்)

விண்ணுலகிலிருந்து மண்ணுலகை நோக்கி அதிவேகமாய் விரைந்து கருடதேவன் வந்திருக்கும் காட்சிகளை இவை காட்டியுள்ளன. கவிகளைக் கண்ணன்றி நோக்கின் அரிய உண்மைகளை அறியலாகும். அதிசய நிலைகள் விதிமுறையே நிகழ்ந்துள்ளன. அல்லைச் சுருட்டி வேயலைப் பரப்பி என்றதனால் அவன் வந்த போது அந்த இரவின் இருள் இரிந்த நிலை விழிதெரிய நின்றது.

கருடதேவன் இலங்காபுரியை நோக்கி விரைந்து பறந்து வரும்பொழுது அந்தச் சிறகுகளிலிருந்து எழுந்தகாற்று நெடிய சூறாவளியாய் எங்கணும் கடிது வீசியது. விசையின் வேகத்தால் திசையானைகளும் கண்கள் கூசினின்றன. கடல்களில் அலைகள் கொந்தளித்து எழுந்தன; மேகக் குழாங்கள் சிதறி ஓடின; கொடிய இருள் நீங்கி யாண்டும் நெடிய ஒளி பரவியது; தென்பால் எழுந்து வடபால் நிமிர்ந்து வருகிற அதிசய சூரியன்போலச் சீரிய ஒளிகளை வீசி வீரிய வேகத்தோடு விரைந்து வந்தான். நாகரத்தினங்களால் செய்த அவனது கிரீடத்திலிருந்து பலவகையான கிரணங்கள் அயல் எங்கணும் பரவி மிளிர உயர்ந்த சோதி உருவில் வான வீதியில் வந்தவன் இம்மான வீரனைக் கண்டதும் கைகளை முடிபேல் குவித்து உரிமையோடு உருகித் தொழுதான்; நீண்டகாலம் பிரிந்திருந்த பிரிவின் பரிவினால் மறுகினான்; கண்கள் நீர்மல்கப் பண்கள் பல பாடினான். தன்னை மறந்து இன்ன வாறு இன்னலுழந்து வருந்துவது என்ன அதிசயம்! என்று உன்னி உன்னி உளைந்தான். தேவர் யாவரும் தொழுது துதிக்கும் முழுமுதல் பரமன் மனித உருவில் மறைந்து நின்று அழுது தவிப்பது அதிசய மாயையாயுள்ளது எனத் துதிசெய்து தொழுது உழுவலன்போடு அவன் உருகி உரையாடியுள்ள மொழிகள் அரிய வேத ஒளிகளாய் இனிய நாத கீதங்களாய் எழில் வீசியுள்ளன. அவற்றுள் சில அயலே வருகின்றன.

கருடதேவன் துதித்தது.

தேவாதி தேவர் பலராலும் முந்து
திருநாமம் ஒது செயலோய்!
மூவாத நாளும் உலகுஏழொடு ஏழும்
அரசாளும் மேன்மை முதல்வா!
மேவாத இன்பம் அவைமேவி மேவ
நெடுவீடு காட்டு முடியாய்

ஆவா வருந்தி அழிவாய்கொல் யார்இவ்
அதிரேக மாயை அறிவார்?

(1)

எழுவாய் எவர்க்கும் முதலாகி ஈடுபடு
இடையாகி எங்கும் உளையாய்
தழுவா தவர்க்கும் வரம்சய வல்லை
அவரால் வரங்கள் பெறுவாய்
தொழுவாய் உணர்ச்சி தொடராத தன்மை
யுறுவாய் மறைந்து துயரால்
அழுவாய் ஒருத்தன் உளைபோலும் யார்இவ்
அதிரேக மாயை அறிவார்?

(2)

வாணாள் அளித்தி முடியாமல் நீதி
வருநாளும் நின்றி மறையோய்
பேணா யுனக்கோர் பொருள்வேண்டும் என்று
பெறுவான் அருத்தி பிழையாய்
ஊணாய் உயிர்க்கும் உயிராகி நின்றி
உணர்வாய் பெண்ணின் உருவாய்
ஆணாகி மற்றும் அலியாகி யார்இவ்
அதிரேக மாயை அறிவார்?

(3)

தானந்தம் இல்லை பலஎன்னும் ஒன்று
தனிஎன்னும் ஒன்று தவிரா
ஞானம் தொடர்ந்த சுடர்என்னும் ஒன்று
நயனம் தொடர்ந்த ஒளியால்
வானம் தொடர்ந்த பதம்என்னும் உன்னை
மறைநாலின் வந்த முறையால்
ஆனந்தம் எனனும் அயல்என்னும் யார்இவ்
அதிரேக மாயை அறிவார்?

(4)

சொல்என் றுரைத்தி பொருள் ஆதி தூய
மறையும் துறந்து திரிவாய்
வில்ஒன்று எடுத்தி சரம்ஒன்று எடுத்தி
மிளிர்சங்கம் அங்கை யுடையாய்
கொல்என்று உரைத்தி கொலையுண்டு நின்றி
கொடியாயுன் மாயை அறியேன்
அல்என்று நின்றி பகல் ஆதி யார்இவ்
அதிரேக மாயை அறிவார்?

(5)

மறந்தாயும் ஒத்தி மறவாயும் ஒத்தி
மயலாரும் யானும் அறியேம்
துறந்தாயும் ஒத்தி துறவாயும் ஒத்தி
ஒருதன்மை சொல்ல அறியாய்
பிறந்தாயும் ஒத்தி பிறவாயும் ஒத்தி
பிறவாமல் நல்கு பெரியோய்!
அறந்தான் நிறுத்தல் அரிதாக யார் இவ்
அதிரேக மாயை அறிவார்?

(6)

பேர் ஆயிரங்கள் உடையாய்! பிறந்த
பொருள்தோறும் நிறி பரியாய்
தீராய் பிரிந்து திரிவாய் திறந்தோறு
அவைதேறும் என்று தெளியாய்
கூராழி அங்கை உடையாய் திரண்டொரு
உருவாதி கோடல் உரிபோல்
ஆராயின் ஏதும் இலையாதி யாரிவ்
அதிரேக மாயை அறிவார்?

(7)

என்றின்ன பன்னி அழிவான் எறிந்த
எறிசோதி கீற இருள்போய்ப்
பொன்றுன்னி அன்ன வெயில் வீசுகின்ற
பொருள்கண்டு நின்ற புகழோன்
நின்றுன்னி உன்னி இவன்யாவன் என்று
நிமிர்கின்ற எல்லை நிமிரச்
சென்றுன்னு முன்னர் உடனாயினான் இவ்
உலகேழு மூடு சிறையான்.

(8)

வான வீதியில் அதிவேகமாய் வந்த கருடாழ்வார் இரா
மனை நோக்கி இவ்வாறு துதித்திருக்கிறார். பத்தி ஞானங்கள்
நிறைந்து தத்துவ ரகசியங்கள் சுரந்து வந்துள்ளன. இந்தப்
பாசுரங்கள் மிக்க கருத்தோடு உய்த்துணர வரியன. கருதி உண
ரும் அளவு பொருள் நிலைகள் இனிது தெரிய வருகின்றன.

இவ் அதிரேக மாயை அறிவார் யார்? என்பதை மருடமாக்
பொருண்டு பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. மாயவனுடைய
மாயாசாலங்கள் யாரும் அறிய அரியன; அதிசய நிலையின;
என்று துதிசெய்திருக்கிறார். அதிரேகம் என்னும் சொல் அதிக
மான ரீதியில் உயர்ந்தது என்னும் பொருளையுடையது. அதிச
யம் அற்புதம் என்னும் குறிப்பில் வந்திருக்கிறது. எவ்வளவு
மதிநலமுடைய ஞானிகளாலும் யாதும் அறியமுடியாத அதி
சய மாயங்களையுடையவன் என மாயவனது நிலைமை நீர்மை

களை உலகம் அறிய விளக்கி உறுதி நலங்களை உணர்த்தியிருக்கிறார். அரிய பல பொருள்கள் இங்கே மருவி வந்துள்ளன.

விராதன், கவந்தன், இந்திரன் முத்தலாயினோர் இராமனை புதிதும் துதித்திருக்கின்றனர். அவை ஆரணியகாண்டத்தில் அபைதிருக்கின்றன. அரிய பொருள்கள் பொதிந்து இனிய சுவைகநிறைந்துள்ள அந்தக் கவிகளை இந்தக் கவிகளோடு இணைத்எண்ணவேண்டும். துதி மொழிகளில் அவரவருடைய மதிநககளும் பரிபக்குவங்களும் பத்தி ஞானங்களும் வெளியாகியுள்ளன. அன்புரிமைகள் இன்பவுரைகளாய் எழில் வீசுகின்றன.

இந்தக் காவியம் இராமனது சீவியத்தைக் குறித்து வந்துள்ளது ஆயினும் அரிய பல அவதார ரகசியங்களையும் பெரிய காரிவீரியங்களையும் பத்தி யோகங்களையும் தத்துவ ஞானங்களையும் உய்த்துணர உரைத்து உறுதி நலங்களை உதவியுள்ளது.

சத்திய சீலங்கள் நிறைந்த உத்தம வீரனுடைய சீவிய சரிதிரம் மனித சமுதாயத்துக்கு இனிய அமுத போகங்களாய் அமைந்திருக்கிறது. கருதியுணருந்தோறும் இன்பம் பெருகி வருகிறது. உருகி நுகர்பவர் உயர் பேரின்பம் பெறுகின்றார்.

“ராம கதா சுதா ரஸ பானமு ஓக ராஜ்யமு சேசுநா மனஸாரி”

“ஓ மனமே! இராமபிரானுடைய சரிதமாகிய இனிய அமுதபானத்துக்கு இந்திரலோக போகமும் ஈடு ஆகுமா?” என்பத்யாகராயர் என்னும் இராமபத்தர் தெலுங்கில் இவ்வாறு பாடியிருக்கின்றார். இராம சரிதம் அதிசய ஆனந்தம் என்கின்றார்.

“சீராமன் சீவியம்போல் தெய்வ அமுதமும்
பேராத பேரின்பம் பேணாதே—ஆராத
இன்பம் அருளி இருமையும் இன்புறுத்தும்
இன்ப நிலையம் இது.”

இராமனது சீவிய காவியம் இவ்வாறு பேரின்ப நிலைபாய்ப் பெருகியிருத்தலால் யாவரும் பேராவலோடு பேண ஆராத காதலராய் அதனை அனுபவித்து வருகின்றனர். அரிய பெரிய உணர்வுகளுக்கு இனிய புதிய அமுதமாய் இன்பம்

* இந் நூல் பக்கம் பக்கம் 1634, முதல் பார்க்க.

காட்டி வருகிற சரிதத்தில் இடையிடையே பரம தத்துவங்கள் பரவி மிளிர்கின்றன. கலையின் சுவைகள் நிலவி ஒளிர்கின்றன.

இருண்டு வந்து அருள் புரிய நேர்ந்த கருட பகவான் மருளோடு மறுகி உருகி அயர்கின்ற உருவனை நோக்கி “நீ அரிய பரம்பொருளாயிருந்தும் எளியனாய் இப்படி அழுது தவிப்பது என்ன மாயம் ஐயா!” என்று உரிமையோடு உருகித் தொழுது கருதித் துதித்தது கருதரிய பொருள்களைக் காட்டி நின்றது.

“தேவாதி தேவ! சீவகோடிகள் யாவரும் உனது திருநாமத்தை முதலில் மங்கலமாக ஓதியே எங்கும் கரும தருமங்களைப் புரிய நேர்கின்றனர்; அகில வுலகங்களுக்கும் நீ தலைவனாய் நிலவி நிற்கின்றாய்; சீவர்களுடைய வினைகளுக்குத் தக்கபடி போகங்களை யூட்டி முடிவில் முடிவில்லாத பேரின்ப வீட்டையும் காட்டியிருக்கின்றாய்; நீ ஆட்ட உலகம் ஆடுகின்றது; காட்டக் காண்கின்றது; ஊட்ட உண்கின்றது; ஆதியும் நடுவும் அந்த முயின்ற அநாதியாகவே சோதி மயமாய்த் துலங்கியுள்ளாய்; அரன் அயன் அரி என அமர்ந்து அழித்தல் படைத்தல் காத்தல் என்னும் தொழில்களைச் செய்து உலக நிலைகளை வழுவற நடத்தி வருகிறாய்; எங்கும் நிறைந்து எல்லாம் அறிந்து என்றும் நிலையாய் நிற்கின்றாய்; நிலம் நீர் தீ வளி வான் மன மருவியுள்ள ஐவகைப் பூதங்களையும் மெய்வகையா வகுத்து உய்வகை புரிந்து நீ ஒளி செய்துள்ளாய்; கண்ணுள் ஒளியாய், எண்ணுள் எண்ணாய், உடலுள் உயிராய், உயிருள் உணர்வாய் இன்னவாறே எங்கும் கலந்து யாண்டும் நீண்டு நின்று நீ இயக்கி வருகிறாய்; சத்து சித்து ஆனந்தம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களாய் நீ ஒத்து நிலவுகின்றாய்; சொல்லும் பொருளும் போல் அல்லும் பகலும் எல்லா உயிர்களிடையும் எவ்வழியும் மருவியுள்ளாய்; அகிலாண்டகோடிகளையும் கருதியபடியெல்லாம் எளிதே இயக்கி வருகிற நீ வில் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பொல்லாத அரக்கரை அழிக்க வந்துள்ளதாக வெளிக்கு வேடம் காட்டி சிற்பது வித்தகக் காட்சியாய் விளங்கி நிற்கிறது. சங்கு சக்கரங்களை அங்கே தள்ளி விட்டு இங்கே ஒரு சிலை எந்தி வந்தாலும் உன் சிலையைத் தலையாய ஞானிகள் அறிந்து தாள் தொழுது வருகின்றனர். விண்வயத்தராயுழலுகின்ற சீவகோடிகளுக்கும் தேவகோடிகளுக்கும் ஆதரவு புரிய ஆவலோடு வந்துள்ள உனது

அருள் நிலை அளவிடலரிய பொருள் நலமுடையது; வையக
எங்கும் தரும் தலை எடுக்க அயோத்தியில் தசரதன் மகனா
நீ உருவெடுத்து வந்துள்ள உளவினை அளவறிந்து தெளிபவர் உ
வலன்போடு உருகி அழுது திசை நோக்கித் தொழுது வருகி
றார். அமரரும் முனிவரும் யாவரும் தமரோடு தழைத்து வர
அமரோடு உழைத்து வருவது அதிசய வியப்புகளை விளைத்த
கிறது. ஊரும் பேரும் யாதும் இல்லாத நீ பல்லாயிரம் திரு
மங்களைப் பெற்று எல்லாரும் தொழுது துதித்து வர வல்லா
வயங்கி நிற்கின்றாய்; எங்கும் பரிபூரணமாய் யாவும் இய
வருகிற நீ இங்கே ஒரு மனிதனாய் நின்றுகொண்டு மறுகி அ
வது அதிசய விசித்திரமாயுள்ளது; உன்னுடைய அற்புத மாய
செயல்கள் யாராலும் அறிய முடியாதன; எம்பெருமானே
நீ புதுமையை மறந்து பழைமையை நினைந்து அடங்கியரு
அடியேனும் இதோ வருகிறேன்; ஆண்டவனே!" என்று இ
னவாறு தன்னுள்ளேயே ஒதிக்கொண்டு ஆகாய வீதியில் அ
வேகமாய் வந்தவன் இலங்காபுரியின் வடபால் அடைந்த
நேரே தோன்றினான். அத் தோற்றம் திவ்விய தேசாய் நின்று

கருட தெரிசனம்.

கரிய இருளில் எதிரே ஓர் ஒளிவீச வெண்மை கல
சிவந்த உருவில் விரிந்த சிறகுகளோடு மேலே தோன்றி நின்
வனை அண்ணாந்து நோக்கி "இவன் யாவன்" என்று இராம
எண்ணி வியந்தான். அவ் வியப்பு கிம்மிதமாய் விரிந்தது.

நின்று உன்னி உன்னி நிமிர்கின்ற எல்லை.

கருடதேவன் நேரே வந்து மேலே நின்றபோது இராம
தலைநிமிர்ந்து பார்த்த நிலைமையை இது உணர்த்தியுள்ளது. வா
வீதியில் விரிந்து பறந்த சிறகுகளோடு அதிசய நிலையில் தோ
றிய அந்தத் திவ்விய பறவைக் காட்சியைக் கண்டதும் இ
வீரமூர்த்தி ஆர்வம்மீதுர்ந்து அண்ணாந்து நோக்கி வியந்
ஆராய்ந்தான். அவலக் கவலையால் அலமந்து தவித்தபொழு
ஆறுதல் புரிய வந்ததுதேறுதல் தந்து பேருவகையாய் ஒங்கிய

நாகபாசம் நீங்கியது.

அதிசய புதுமையாய்த் தோன்றியுள்ள இவன் யாவனோ
தெரியவில்லையே! ஏதோ ஓர் தேவனாகவே இருக்கவேண்டு

ய; வையக
தன் மகனா
தளிபவர் உ
ழது வருகி
ழத்து வர
விளைத்து
யிரம் திரு
வல்லா
யும் இயக்
மறுகி அ
ழப்புத மாய
பெருமாளே
டங்கியரு
என்று இ
வீதியில் அ
அடைந்தது
ய் நின்று

மை கல
ன்றி நின்
று இராம
தது.

து இராம
ளது. வா
யில் தோ
தும் இ
ங்கி வியந்
த்தபொழு
ப ஒங்கிய

யாவனோ
கவேண்டு

என்று இராமன் உவந்து சிந்தித்து நின்றபொழுது மேலே இருந்
துவீசிய கருடனது சிறகின் காற்று தென்றல் முசியதுபோல்
கீழே சமர பூமியில் பாய்ந்து பரவியது; பரவவே நாகபாசம்
தானாகவே வேகம் குறைந்து விரைந்து நீங்கியது. ஒளி புகுந்த
போது இருள் ஒழிந்தது போல் கருடன் வரவால் கொடிய
நாகபாசத்தின் மயக்கு அடியோடு நீங்கியது.

பாசம் நீங்கிய நிலை.

வாசம் கலந்த மரைநாள நூலின் வகைகள் பது என்னை? மழை என்று
ஆசங்கை கொண்ட கொடைமீளி அண்ணல் சரராமன் வெண்ணெய்
அணுகும்

தேசம் கலந்த மறைவாணர் செஞ்சொல் அறிவாளர் என்றிம்
முதலோர்

பாசம் கலந்த பசிபோல் அகன்ற பதகன் துரந்த உரகம்.

பல்லாயிரத்தின் முடியாத பக்கம் அவைவீச வந்து படர்கால்
செல்லா நிலத்தின் இருளாதல் செல்ல உடல்நின்ற வாளிசிதறுற்று
எல்லா விதத்தும் உணர்வோடு நண்ணி இவனே பிழைக்கும் எனவர்
வல்லான் ஒருத்தன் இடையே படுத்த வடுவான மேலி வடுவும்.

தருமத்தின் ஒன்றும் ஒழுகாத செய்கை தழுவிப் புணர்ந்த தகையால்
உரும்ஒத்த வெங்கண் வினைதீய வஞ்சர் உடலுய்த்த தில்லை; உலகின்
கருமத்தின் நின்ற கவிசேனை வெள்ள மலர்மேல் அவ்வள்ளல்
கடைநாள்

நிருமித்த என்ன உயிரோடு எழுந்து நிலைநின்ற தெய்வ நெறியால்.

இனையான் எழுந்து தொழுவானை அன்பின் இனையார மார்பின்
அனையா

வினையாத துன்பம் வினைவித்த தெய்வம் வெளிவந்தது என்ன வியவாக்
கினையாரின் இன்ன துணையோரை ஆவி கெழுவா எழுந்து தழுவா
முனையாத திங்கள் உகிரோன் முன்வந்து முறைநின்ற வீரன்
மொழிவான்.

கருடன் வரவே நாகபாசம் நீங்கிய நிலையை இவைபாங்கா
உணர்த்தியுள்ளன. போர்க்களத்தில் முர்ச்சையாய் இறந்தவர்
களைப்போல் மயங்கி மடிந்துகிடந்த வானர சேனைகள் யாவும்
எழுந்தன; பிரளயகாலம் முடிந்தபின் மறுபடி ஊழி முதலில்
தோன்றுகின்ற உயிரினங்கள்போல் அவை கலித்து ஒலித்து
நின்றன; இனைய பெருமாள் விழித்து எழுந்தான்; எழுந்ததும்
அண்ணன் அடியில் விழுந்து தொழுதான்; அந்த அருமைத் தம்
பிழை வாரி எடுத்து மார்பில் ஆர அணைத்துத் தழுவிக்கொண்டு
ஆனந்த அதிசயத்தால் கண்ணீர் மல்கி இராமன் உள்ளம்
உவந்து உருகி நின்றான். அந்நிலை அரிய பரவசமாய் நின்றது.

அந்தச் சமர பூமியில் மடிந்துகிடந்த அரக்கர் எவரும் உயிர்த்து எழவில்லை. அவர் யாவரும் இலக்குவனுடைய வில்லாடலாலும், வானர வீரர்களின் போராடலாலும் இறந்துபட்டவர் ஆதலால் கருட சஞ்சீவியால் அவர் யாதொரு பயனும் அடையாமல்போயினர். அவர்பிழையாது ஒழிந்தது பெருவியப்பாயது.

தருமத்தின் ஒழுகாத தீயர் உடல் உய்த்தது இல்லை.

அங்கே செத்த அரக்கர் பிழைத்து எழாமல் ஓரே அடியாய் அழிந்து போனதற்குக் காரணத்தை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது. பாவிகள் ஆதலால் மீண்டு எழ முடியாமல் மாண்டபடியே பாழாயினர் என அவரது பழிபாவங்களையும் அழி நிலைகளையும் தெளிவாக இங்கே கவி விளக்கியருளினார். தருமத்தின் ஒழுகாத தீயர் என ஈண்டு அரக்கரைக் குறித்தது அவருடைய நீண்ட பாவத் தீமைகளை உணர்ந்துகொள்ள வந்தது. இரக்கமின்றி எவ்வுயிர்க்கும் இடர்புரிந்து வந்தவராதலால் படரடைந்து பாழ்படலாயினார். தரும தேவதை அவர்க்கு அருள் புரிய வில்லை.

என்பு இல்லாத புழுவை வெயில் காய்ந்துகொல்லுதல்போல் அன்பு இல்லாத சீவர்களை அறம் காய்ந்து கொல்லும் என்ற தேவர் அருள்மொழி இங்கே பொருள் தெரிய நின்றது. தீமைகளையேசெய்து வந்தவர் ஆதலால் உய்தியின்றி அவர் ஒழிந்துபோயினர்; இங்ஙனம் அவரை இகழ்ந்து குறித்தது சீவர்கள் நன்மை செய்து உயர்ந்து வாழவேண்டும் என்னும் கருத்தான் வந்தது.

உலகின் கருமத்தின் நின்ற கவி சேனை.

அரக்கர்களோடு போராடிய வானர வீரர்களைக் கவி இங்ஙனம் காட்டியிருக்கிறார். உலகமக்களின் நன்மையின்பொருட்டு அவர் உழைத்து வருபவர் என நிலைமையை இழைத்தருளினார்.

பாசிகளை அழித்து ஒழித்து, நன்மைகளை நிலைநிறுத்தி, உலகத்தைச் சீர்திருத்தி உயர்த்தவே இராமன் உறுதி பூண்டு மூண்டு வேலை செய்து வருகிறான்; அந்த வீரவள்ளலுக்கு உலகத்தைத் துணையாய் உடன் நின்று பலவகையிலும் யாண்டும் பயன்பாடாகிய காரியங்களை வீரியமாய் விரைந்து செய்வருகின்றார் ஆதலால் உலகின் கருமத்தின் நின்ற கவிசேனை, வானர வீரர்களின் அரிய மேன்மைகளையும் பெரிய பாண்டுகளையும் வினையாண்மைகளையும் ஈண்டு வியந்து விளக்கினார்.

தருமமான கருமங்களைப் பரோபகாரமாச் செய்து வருதலால் கொடிய ஆபத்தாய் அழிந்துபட நேர்ந்தும் அவை விரைந்து பிழைத்து வெளியே வந்தன எனப் புண்ணியத்தின் மகிபையை எண்ணி யுணர்ந்து மாந்தர் மதிநலமடைய அதிநயமா அருளிஞர்.

தருமம் தழுவி ஒழுகினார் எவ்வழியும் நலம் பெறுகின்றார்; அவ்வாறு தழுவாது வழுவின்வர் யாண்டும் அவலம் அடைகின்றார்; இந்த உண்மையை நன்கு இவ்வாறு அறிவுறுத்தியது எவ்வழியும் யாவரும் உறுதி நலனை ஓர்ந்து யாண்டும் உய்திகாணவந்தது.

அதிசய ஆற்றல் உடைய கொடிய நாகபாசம் கருடதேவன் வரவால் கடித்து நீங்கியது. தேர்வடம்போல் வலிதாய் தீண்டு யாவரும் மாண்டு படுப்படி மூண்டு பிணித்திருந்த பாசம் தானாகவே மெலிந்து உருமாறித் தொலைந்துபோயது; அப்போக்கு ஒரு உவமையால் நேரே இங்கு நோக்க வந்தது.

மரைநாள நூலின் வகை என்றது தாமரைத் தண்டின் மெல்லிய இழைபோல் ஒல்லையில் அழிந்து ஒழிந்த எல்லை தெரிய. நேடிய கொடிய அந்தவலிய பாசம் மிகவும் நொய்தாய் ஒழிந்தது.

“வேந்தறுகண் வேழத்தை வேரிக் கமலத்தின் தந்துவினால் கட்டச் சமைவதொக்கும்—பைந்தொடையில் தேன்பாடும் தார்நளன் தன் தெய்வத் திருக்கதையை யான்பாடல் உற்ற இது.” (நளவெண்பா)

மதயானையைத் தாமரை நூலால் கட்டத் துணிந்ததுபோல் நான் நளன் சரிதையைப் பாட முனைந்தேன் எனப் புகழேந்திப் புலவர் இங்ஙனம் அவையடக்கமாய்க் கூறியிருக்கிறார். தந்து = நூல். வன்மையாய் மூண்டது மென்மையாய் மாண்டது.

“எவன் மதகரியைத் தாமரைத் தண்டின் இழையினால் கட்டவல்லவன்?” எனப் பத்திரகிரியார் இங்ஙனம் வடமொழியில் குறித்திருக்கிறார். மரைநூலின் நிறை தெரிய நேர்ந்தது.

தாமரை நூல் மிகவும் மெல்லியது என்பதை இவற்றால் நினைந்துகொள்ளுகிறோம். வலிந்து வளைந்த பாசம் மெலிந்து அயர்ந்து ஒழிந்துபோயது; அதுபோல நிலை இவ்வாறு காணவந்தது. பி.

ஆ அண்ணல் சரராமன் வெண்ணெய் அணுகும் உமறைவாணர் அறிவாளர் பசிபோல் அகன்ற.

இந்திரசித்து ஏவிய நாகபாசம் இருந்த இடமும் தடம்தெரியாமல் அடியோடு நீங்கி மறைந்தது என்பதை இவ்வாறு உவமைகூறி விளக்கியருளினார். இவ்விளக்கம் உரிமையில் விளைந்தது.

திருவெண்ணைய் நல்லூர் என்னும் பதியில் சடையப்ப பிள்ளை என்னும் பெரிய கொடைவள்ளல் இருந்தார். கல்வியாளரைப் பல்வகையிலும் உரிமையோடு பரிந்து பேணி வந்தார். அவரை அணுகிய புலவர்களுடைய பசி நீங்கியதுபோல் நாகபாசம் நீங்கி ஒழிந்தது என ஈங்குப் பாங்கு கனிந்து தெளிய வந்தது. உள்ளம் கனிந்த உதவி நிலையில் இது உதயமா யுள்ளது.

நம் கவிஞர் பெருமானை அவ்வள்ளல் பேரன்போடு பேணி வந்தார் ஆதலால் அந்த நன்றியறிவால் இந்தவாறு அவரை உவகம் அறியப் புகழ்ந்து கூறினார். இராமகாவியத்துள் ஆங்காங்கே சடையப்ப வள்ளலுடைய புகழ் ஒளிவீசி உவகை விளைத்து வருவதை உணர்ந்து கவியின் உள்ளத்தைத் தெளிந்து வருகிறோம்.

“மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டுவரால் கன்று என்று வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணையே—நாட்டில் அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் சடையப்பன் ஊர்.”

(கம்பர்)

சடையப்பரைக் குறித்து இன்னவாறு சில தனிப்பாடல்களும் இவர் பாடியிருக்கிறார். வந்த எவர்க்கும் உவந்து அன்ன மிட்டு விருந்து புரிந்து அவர் பேணி வந்துள்ள பெருந்தகைமையியந்து பேசுவந்தது. அடையா நெடுங்கதவும், அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் என்றதனால் அவரது உபகார நீர்மை உணரலாகும். ஆருயிர்களுக்குப் பேருபகாரியாய் அவர் இருந்துளார்.

பசி உயிர்களை வருத்தி வதைப்பதுபோல் பாசம் இலக்குவன் முதலியோரை மயக்கி மடித்திருந்தது; அப்பசியைச் சடையன் நீக்கியருளியதுபோல் இப்பாசத்தைக் கருடன் நீக்கியருளினான். இருவருடைய தகைமைகள் ஒருமையாயுணர வந்தன.

அவன் சிறந்த அறிஞர்களை ஆதரித்தான்.

இவன் உயர்ந்த வீரர்களை வாழ்வித்தான்.

அவனைக் கண்டவர் துயரம் நீங்கி உவகை அடைந்தனர்.

இவனைக் கண்டவர் அபாயம் நீங்கி ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

யாதொரு பயனையும் எதிர்பாராமல் அவன் அன்பால் உதவினான். எவரும் வேண்டாமலே தானாகவே வலிய வந்து இவனும் இதம் செய்தான். இருவருடைய உதவிகளும்பெருந்தன்மை தோய்ந்து சிறந்த பண்பாடுகளுடன் அமைந்திருக்கின்றன.

அவனது காட்சியால் சீவர்கள் உவந்தனர்.

இவனது காட்சியால் யாவரும் மகிழ்ந்தனர்.

மறைவாணர் சேஞ்சோல் அறிவாளர் என்றது வடமொழி வல்லுநரையும் தென்மொழிப் புலவரையும் குறித்து நின்றது.

ஆரியத்திலும் தமிழிலும் வல்ல அறிஞர்களை அவன் உரிமை போடு உவந்து பேணி வந்தான். ஆரியனை இலக்குவனையும், தென்னாட்டாரான வானர வீரர்களையும் இவனும் ஒருங்கே பாதுகாத்தருளினான். காப்பு முறை கருணை தோய்ந்து வந்தது.

உபகார நீர்மைகள் இவ்வாறு பலவகையிலும் ஒத்திருத்தால் வெண்ணெய்ச் சடையன் விண்ணின் கருடனுக்கு ஈண்டு உவமையாய் நின்றான். உதவி நல்லவர்களுக்கே செய்ய உரியது; அறிஞர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் ஆதரவோடு ஆற்றிவரும் உதவி அந்த நாட்டுக்கே உரிமையோடு செய்த பேருதவியாம்.

பசி நீக்கமும், பாச நீக்கமும் ஒருங்கே இங்கு அறிய வந்தன.

“கவ்வு மலமாகின்ற நாகபாசத்தினால்

கட்டுண்ட உயிர்கள் மூர்ச்சை

கடிது அகல வலியவரு ஞான சஞ்சீவியே!” (தாயுமானவர்)

உயிர்களை மயக்கி வருகிற பாசபந்தத்தை நாகபாசத்தோடு ஒப்பிட்டுத் தாயுமானவர் இப்படி உரைத்துள்ளார். கருடன் வலிய வந்து நாகபாசத்தை நீக்கி இளையபெருமானைக் காத்தருளியது போல் மோக பாசத்தை நீக்கித் தன்னைக் காத்தருளிய ஞான சஞ்சீவி எனத் தனது ஞானசாரியரான மோனகுருவை அவர் இவ்வாறு உரிமையோடு துதித்திருக்கிறார்.

இறந்த குழந்தை எழுந்தது.

இந்தப் பகுதியில் வந்துள்ள நாகபாசம் குறித்து உலக உதந்திகள் சில உலாவுகின்றன. சிதம்பரத்திலிருந்த வேதியர் இருவருடைய குழந்தை பாம்பு கடித்தமையால் இறந்து போயது. அது சமையம் கம்பர் இயல்பாக அங்கே போயிருந்தார்.

இந்தக் கவிஞர் பிரானுடைய மகிமையை அறிந்த சில அறிவு
கள் வந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். நாகம் தீண்டியதான்.
பிள்ளை சாக நேர்ந்தது என்பது அங்கே தெரிய வந்தது. கதை
பாசப் படலத்தில் வந்துள்ள வாசம் கலந்த என்னும் இந்தப்
சுரத்தை இறந்த குழந்தை எதிரே படித்தால் ஒரு வேளை பிணை
தாலும் பிழைக்கலாம் என்று ஒருவர் குறித்தார். அனைவரும்
அங்கே சென்றார். கருடனை நினைந்து இந்தப் பாடலைக் கம்
பாடினார். பாடவே இறந்து சவமாய்க் கிடந்த குழந்தை சி
அசைந்தது; அனைவரும் அதிசயித்து வியந்து நின்றனர். அனை
து கொடுத்ததே தவிர குழந்தை எழவில்லை; ஆகவே மே
மூன்று பாடல்களைக் கம்பர் அங்கே அன்போடு பாடினார்.

ஆழியான் பள்ளி அணையே! அவன் கடைந்த
வாழிவரையின் மணித் தாம்பே!—பூழியான்
பூணை! புரம்எரித்த பொற்சிலையில் பூட்டுகின்ற
நானே! அகல நட.

மங்கைஒரு பாகன் மணிமார்பில் ஆரமே!
பொங்கு கடல்கடைந்த பொற்கயிறே!—திங்களையும்
சீறியதன் மேல்ஊரும் தெய்வத் திருக்கோளே!
ஏறிய பண்பே இறங்கு.

பாரைச் சமந்த பட அரவே! பங்கயக்கண்
வீரன் கிடந்துறங்கும் மெல்அணையே!—ஈரமதிச்
செஞ்சடையான் பூணும் திருவா பரணமே!
நஞ்சடையாய் தூர நட.

திருமாலின் அணையாய், சிவபெருமானின் அணியாய், மய
கம் தாங்கும் தலைமையாய் நிலவியுள்ள ஓ நாகமே! இற
அயலே போயருள் என்று இவ்வாறு கூறவே இறந்த பிள்ளை
விழித்து எழுந்து நின்றது. எல்லாரும் வியந்து மகிழ்ந்து இ
கவியரசைப் புகழ்ந்து துதித்துப் போற்றி நின்றார்.

இத்தகைய அற்புதங்கள் சில நிகழ்ந்துள்ளமையால்
வப் புலமை எனக் கம்பரது கவிதா மேன்மையை வை
வழுத்தி வரலாயது. இன்றும் துதித்து வருகின்றது.

நாகபாசத்தின் அபாயத்திலிருந்து பிழைத்து எழுந்த திழ்

பய உழுவலன்புடன் தழுவிக்கொண்டு இராமன் உருகி நின்றான். சமைய சஞ்சீவியாய் வந்து இந்தப் பேருதவியைச் செய்த தேவன் யாவன்? என்று ஆவலோடு நோக்கி மேலே நின்ற கருடனை வினவினான். வினாக்கள் விரயம் தோய்ந்து வந்தன.

ஐயநீ யாரை? எங்கள் அருந்தவப் பயனால் வந்திங்கு
எய்தனை! உயிரும் வாழ்வும் ஈந்தனை! எம்மனோரால்
கையுறை கோடற்கு ஒத்த காட்சியை அல்லை; மீட்சி
செய்திறம் இலையால் என்றான் தேவர்க்கும் தெரிக்கிலாதான். (1)

பொருளினி உணர வேறு புறத்தும் ஒன்று உண்டோ? புந்தித்
தெருளினி உடைய ராயின் செயலரும் கருணைச் செல்வம்
மருளினி இரளின் வந்த வாழ்க்கை யீதாகின் வாயால்
அருளினி என்னின் எய்த அரியன உளவோ ஐய! (2)

கண்டிலை முன்பு சொல்லக் கேட்டிலை கடன்ஒன்று எம்பால்
கொண்டிலை கொடுப்பது அல்லால் குறையிலை இதுநின்கொள்கை
உண்டிலை என்ன நின்ற உயிர்தந்த உதவி யோனே!
பண்டிலை நன்பு நாங்கள் செய்வது என்? பகர்தி என்றான். (3)

(நாகபாசப் படலம்)

மேலே நிற்கின்ற கருடனை நோக்கி இராமன் இவ்வாறு
வினாவி யிருக்கிறான். “ஐயா! நீர் யார்? உம்முடைய பெயர்
யன்ன? இந்த இருளில் வந்து கொடிய அபாயத்தை நீக்கி எங்
களுக்கு உயிர் வாழ்வு உதவியருளினீர்! பரம சீவ தயாபரனா
என்ன உமது நீர்மையை நினைந்து நினைந்து என் நெஞ்சம் உருகு
கின்றது. யாதொரு பிரதிப் பிரயோசனத்தையும் எங்களிடமிரு
ந்து நீர் எதிர்பார்த்தவராகத் தெரிய வில்லை; பேரருளால் வந்து
புருபிரருளிப் பேருதவி செய்துள்ளீர்! உமது நிலைமையும் தலை
மையும் நீர்மையும் சீர்மையும் அதிசய புதுமைகளாய்த் தோன்
புகின்றன. நீர் நேரே வந்து தோன்றியதோற்றத்தினாலேயே எங்
ள் அல்லல் எல்லாம் அடியோடு நீங்கி ஆனந்தம் அடைய நேர்ந்
தாம்; கண்ட காட்சியான தெரிசன பலத்தாலேயே இவ்வளவு
காட்சிகள் விளைந்துள்ளன; நீர் வாய் திறந்து ஒரு ஆசி மொழி
யின் அது எவ்வளவு அதிசய நலங்களை விளைத்தருளும்! என்ப
த விழைந்து சிந்தித்து வியந்து நிற்கின்றேன்; எங்கள் முன்
னார் செய்துள்ள புண்ணியத்தின் பயனே இந்த உருளில் வந்து
கான்றி இடர் நீக்கி இன்பம் ஆக்கியுள்ளது என எண்ணி
நிற்கின்றேன்; முன்பின் யாதும் பழகியறியாத எங்கள்பால்

கண்ணோடி வந்து கருணை புரிந்திருக்கும் இந்தப் பேருபகாரி
திற்கு நாங்கள் என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லோம்? யாரு
னும் செய்யவரிய கடமையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுக!”
இவ்வாறு கருடனை நோக்கி இராமன் உருகி உரையாடியிரு
கிறான். உணர்ச்சி யுருக்கங்கள் உய்த்துணர வரியன.

உரைகளில் இக் குல வீரனுடைய பரிவும் பண்பும் நன்றி
றியும் ஒளி வீசி நிற்கின்றன. தம்பி பிழைத்தெழுந்த மகிழ்ச்சி
யால் பேரானந்தமடைந்து ஆர்வம் மீதூர்ந்து பேசியுள்ள
யால் பேச்சில் உருக்கமும் உணர்ச்சியும் உவகையும் ஒருங்கி
பெருகி வரலாயின. உதவி நிலையை நினைந்து உள்ளம் உருகியுள்ள

கண்டிலை முன்பு சொல்லக் கேட்டிலை.

இதற்கு முன் நேரே காணாமலும், யாதும் கேளாமலும்
இருந்த ஒரு புதியவன் ஆர்வத்தோடு வந்து அபாயத்தில் உதவி
செய்திருப்பது அநிசயம் எனத் துதி செய்து நின்றான். நட்பு
பழகியுள்ளவரே இடையூறு நேர்ந்த காலத்தில் உதவி செய
நேர்வர்; உரிமையோடு வந்து உபகாரம் செய்ய உரிய பழக்க
யாதும் இல்லாதிருந்தும் பெருங்கருணையால் விரைந்து வ
உயர்ந்த உதவி புரிந்திருப்பது மிகுந்த வியப்பாய் நின்றது.

யாரும் அபாயமாய்க் கூவி அழைக்க வில்லை; எல்லாரு
உறங்கிக் கிடக்கும் இரவு காலம்; கொடிய இருள் எங்கு
நெடிது சூழ்ந்துள்ளது; எவ்வழியும் யாரும் யாதும் உதவி பு
ழுடியாத யாமப் பொழுதில் சேமக்கலமாய் வந்து நேரே தோ
றித் தீவ்விய காட்சி தந்து, அந்தத் தோற்றத்தாலேயே எல்லா
துயரங்களையும் ஒல்லையில் நீக்கி உயிருதவி செய்து உரி
கூர்ந்துள்ளது உயர் பெருந்தகைமையாய் ஒங்கி நின்றது.

உண்டு இலை என்ன நின்ற உயிர்தந்த உதவி யோனே

செய்திருக்கும் உதவி நிலையை இவ்வாறு வரைந்து காட்டி
வியந்து பேசினான். ஆவி அகத்ததோ? புறத்ததோ? என்று
றும்படி ஊசலாடிக் கிடந்த உயிரை உய்வித்தருளிய உயர்
தெய்வக் கொடையாளன் என உவந்து புகழ்ந்து கூறின
மரணத்தின் வாயில் தவித்துக் கொண்டிருந்த இளையவன்
லாயினோரை உயிர்ப்பித்தருளிய உபகார நிலை உள்ளத்தை உ

பெயுள்ளமையால் இவ் வீர வள்ளல் இவ்வாறு வியந்து புகழ்ந்தான். வியப்பு நிலை விளைவை நோக்கி எழுந்தது.

தன் இன்னுயிரினும் இனிய தம்பியைச் சாவின் வாயிலிருந்து மீட்டித் தந்தமையால் உயிர் தந்த உதவியோனே! என்று அந்த உயர்ந்த அருட் கொடையை இக் கோமகன் உவந்து பாராட்டினான். உவகை மொழி உரிமை சுரந்து உருகி வந்துள்ளது.

உயிர் என்று பொதுவா உரைத்தது தன் உயிரையும் குறித்து நின்றது. உயிர் மயங்கி மறுகிக் கிடந்த தம்பியின் துயர நிலையைக் கண்டு தன் உயிரும் உடலில் உண்டோ? இல்லையோ? என்னும்படி துடித்துப் பதைத்து இராமன் அயர்ந்து நின்றான் ஆதலால் அந்த நிலைமையும் நேரே இங்கே தெரிய வந்தது.

தம்பி உயிரும், தன் உயிரும், எழுபது வெள்ளம் வானரங்களின் உயிர்களும் ஒருங்கே தந்த உதவியாளன் எனப் பொருள் பொதிந்த மொழிகளால் இவ் வீர வள்ளல் கருடனைப் புகழ்ந்து துதித்தான். அன்பும் ஆர்வமும் உரைகளில் பொங்கி யுள்ளன.

இவ்வாறு துதித்தவன் எத்தகையவன்? எவ்வித நிலையினன் இவ்விதம் பேசினான்? அந்த உண்மை ஈண்டு உய்த்துணர வந்தது.

தேவர்க்கும் தெரிக்கிலாதான்.

யாவரும் உய்யும்படி வந்து உயிர் தந்த உதவியாளன் எனக் கருடனை இங்கே உவந்து புகழ்ந்தவனைக் கவி இங்ஙனம் அகழ்ந்து காட்டியிருக்கிறார். காட்சியைக் கருதிக் காணுகின்றோம்.

பெரிய அறிவுடைய தேவர்களும் யாதும் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி மாயம் புணர்ந்துள்ள மாமாயனே இராமனாய் ஈண்டு வந்துள்ளான்; வந்த அவதாரத்திற்கு ஏற்பத் தன்னையும் மறந்து தனது ஊழியனான கருடதேவனை இன்னவாறு புகழ்ந்து போற்ற நேர்ந்தான். அவன் பரிவு கூர்ந்து பணிந்து நின்றான்.

அதிசயமான ஆதிமூலப் பொருள் விதி வசமுற்றவன் போல் துதி செய்து நின்றான்; ஓர் உதவி செய்தவரை உள்ளம் உருகிப் பேருவகையோடு புகழ்ந்து பேசுவது நன்றியைநினைந்து நின்றபடியாம். நன்றியறிவின் பெருக்கு இவ் வென்றி வீரனிடம் விரிந்து பரந்து மேலான வெள்ளமாய் விளங்கி யுள்ளது.

உயிர் உதவி புரிந்த உமக்குக் கைம்மாறாக நான் செய்ய வேண்டிய கடமை யாது? அதனை அறிவித்தால் அடியேன் ஆவதைச் செய்கின்றேன் என இவ்வாறு இராமன் கூறியதைக் கேட்டதும் கருட தேவன் மேல்நின்றபடியே கண்ணீர் மல்கிப் “புண்ணிய முதல்வ! உன்னை இன்னார் என்று எண்ணி உணராமல் என்னை இவ்வாறு புகழ்ந்து பேசுகின்றாயே! குடி அடிமையான நான் எனது பணியை ஏவாமலே ஆவலோடு வந்து செய்தேன்; காரிய சித்தியானதைக் கண்டு பேரானந்தம் அடைந்துள்ளேன்; காவில் பூட்டிய பாதுகை கல் முள்களின் இடர்களை நீக்கி நடந்தால் அதனை வியந்து யாரேனும் புகழ்ந்து சொல்வாருண்டா? நெடுங்காலம் பிரிந்திருந்த பரிவு தீர் இந்தக் கொடிய காரிருளில் நேரே கண்குளிரக் கண்டு கருதரிய பேரின்பம் கொண்டேன்; இனிமேல் எனக்குச் செய்ய வேண்டியது யாதுளது? பெரிய திருவடி என்ற என் பெயருக்கு ஏற்ப உரிய திருவடியை என்றும் உரிமையோடு எனக்கு உதவியுள்ளாய்! புதிதாய் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை ஆண்டவனே!” என்று தன்னுள்ளேயே எண்ணித் துதித்துக் கருடதேவன் விண்ணில் விரைந்து பறந்து போனான். அப் போக்கு அதிசய நோக்காய் நின்றது.

பறவையின் குலங்கள் காக்கும் பாவகன் பழைய நின்னோடு உறவுள தன்மை எல்லாம் உணர்த்துவென் அரக்கனோடும் மறவினை முடித்த பின்னர் வருவன் நின் உழையன் மாயப் பிறவியின் பகைகு! நல்கு விடைஎனப் பெயர்ந்து போனான்.

கருடன் இராமனிடம் விடைபெற்றுப் போயுள்ள நிலைமையை இங்கே கண்டு களித்துப் பலவும் கருதி நிற்கின்றோம். அவதார காரியம் பூர்த்தியாகி அங்கே வைகுண்டம் வரட்டும்; அப் பொழுது எனது பழைய உரிமை முழுவதும் தெளிவாக அறியலாம் என்று குழுமொழி கூறி அவன் வெளியேறிப் போயுளான்.

பறவையின் குலங்கள் காக்கும் பாவகன்.

எனக் கருடனை இவ்வாறு குறித்துக் காட்டியது அவனது இனமும் இயல்பும் இனிது தெரிய வந்தது. கந்தருவர்போல் கருடரும் தேவ சாதியர். சிறகுகள் உடைமையால் யாண்டும் பறந்து செல்லும் இயல்பினர். அந்த உரிமையால் இந்த உலகத்தில் தோன்றியுள்ள பறவை இனங்களுக்கு எல்லாம் தலைமையான தனி அரசாய்க் கருடன் இனிது நிலவி நின்றான்.

“வைனன் உவணன் வைன தேயன்
பறவை வேந்தன் பன்னக வைரி
கலுழன் தார்க்கியன் செளரி கருடன்
இமையிலி எனவும் இயம்பப் பெறுமே.” (பிங்கலத்தை)

கருடனுக்கு இவ்வாறு பெயர்கள் வந்துள்ளன.

காரணக் குறிகளாய் வந்துள்ள பரியாய நாமங்கள் கருதி உணர வரியன. கருடன் நெடிய தூரத்திலிருந்தாலும் கொடிய விடமுடைய பாம்பு அஞ்சும் ஆதலால் பன்னக வைரி என வந்தது. பன்னகம்=பாம்பு. வைரி=வயிரங்கொண்ட சத்துரு.

“படர்சிறைப் பன்னிறப் பாப்புப் பகையைக்
கொடிஎனக் கொண்ட கோடாச் செல்வன்.”

(பரிபாடல், 13)

பாம்பின் பகையாகிய கருடனைக் கொடியாகக் கொண்ட செல்வன் எனத் திருமலை இது இங்ஙனம் குறித்துள்ளது. பாம்பு கடித்த விடம் கருட மந்திரத்தால் நீங்கி விடுகிறது. கருடனது ஒலியைக் கேட்டாலும் பாம்புகள் அஞ்சி நடுங்கும்.

“வேகப் புள்ளின் வெவ்விசை கேட்ட
நாக மகளிரின் நடுங்கு வோரும்;” (பெருங்கதை, 1-44)

கருடனுடைய வாய் ஒலியைக் கேட்டு நாக கன்னியர் நடுங்கினர் என இது குறித்துள்ளது. அதிசய வேகமாய்ப் பறந்து செல்லும் இயல்புடையது ஆதலால் வேகப்புள் எனக் கருடனுக்குத் தனி உரிமையாக ஒரு பெயரும் வந்தது.

ஆழியான் ஊர்திப் புள்ளின் அருஞ்சிறகு ஒலியின் நாகம் மாழ்கிப்பை அவிந்த வண்ணம் வள்ளல்தேர் முழக்கி னானும் சூழ்துகள் மயக்கத்தானும் புளிஞ்ஞாள் சுருங்கிச் சேக்கைக் கோழிபோல் குறைந்து நெஞ்சின் அறம் என மறமும் விட்டார்.

(சீவக சிந்தாமணி, 449)

கருடனது சிறகின் ஒலியைக் கேட்டுப் பாம்பு மயங்கிப் படம் ஒடுங்கியதுபோல் சீவகனது தேர் ஒலியைக் கேட்டு வேடர் வீரம் இழந்தார் என இது குறித்திருக்கிறது.

கருடனுக்கும் பாம்புக்கும் உள்ள பகைமை நிலை இதனால் அறியலாகும். சூல விரோதிகளாய் இவை சூலவியுள்ளன.

கருட வாகனரான திருமால் ஒரு நாள் சிவபெருமானைக் கண்டு உவகையோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அப் பரமன் கழுத்தைச் சூழ்ந்து படம் விரித்து நின்ற பாம்பு பறவை வேந்தை நோக்கிக் “கருடா! சுகமா?” என்று கேட்டது. “இருக்கும் இடத்தில் இருந்தால் சுகம் தான்” என்று அதற்குக் கருடன் பதில் உரைத்தான். இந்த வினா விடைகள் வீரயமிக வுடையன; அரிய பல பொருள்களை அறியச் செய்தன.

நஞ்சை அமுதாக்கொள் நாதன் இடத்திருந்த
நெஞ்சத் துணிவினால் நேர்நோக்கி---அஞ்சிறைய
புள்ளரசை நாகம் புதுமை புகன்றது
தள்ளரிய தானபலம் தான்.

கருடனுடைய நிழலைக் கண்டாலும், ஒலியைக் கேட்டாலும் அஞ்சி நடுங்குகின்ற பாம்பு அதனை எதிர்நோக்கிக் குசலம் விசாரித்தது சார்ந்துள்ள இடத்தின் மகிமையால் வாய்ந்து நின்றது. பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்தால் அரிய மேன்மைகள் உளவாம் என்னும் உண்மை கண்டு உணர் வந்தது.

கருடன் திருமாலுக்குப் பலவகையிலும் உரிமையாய் நின்று பணி புரிந்து வருகிறான். ஊர்தியாய் நின்று உதவுவதோடு கொடியாகவும் அமைந்து கொற்றம் புரிந்து வருதலால் கருடக் கொடியான் எனத் திருமாலுக்கு ஒரு நாமமும் வந்தது.

“மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல் வெய்யோன்.” (புறம், 56)

நக்கீரனார் திருமலை இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார்.

பாவகன் என்றதனால் கருடனது பரிசுத்தநிலை தெரிய வந்தது.

பறவைகட்குத் தலைவன் ஆன அவன் அறிவிலும் ஆற்றல் லும் நிலையுயர்ந்து நின்றான். வீரகம்பீரமான பார்வையுடையவன் கருட பார்வை எனக் கம்பீர நோக்கை உரைத்து வருவது உலக வழக்காயுள்ளது. அவனது தலைமை நிலை புகழ் மிகப் பெற்றது

விலங்குகளுள் சிங்கம் வியனுடையது.

பறவைகளுள் கருடன் உயர்வுடையவன்.

“ம்ருகாணம்ச ம்ருகேந்த்ரோகம்; வைநதேயச்ச பகழினம்.
(பகவற்கீதை, 10-30)

“நான் மிருகங்களுள் சிங்கம்; பறவைகளுள் கருடன்”
எனக் கண்ணன் இன்னவாறு கூறியுள்ளான். கருடனது உயர்
கிலையும் செயல் வகையும் இதனால் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

கருட தெரிசனத்தை ஒரு புண்ணியக் காட்சியாக மனிதர்
இன்றும் பார்த்துத் தொழுது வருகின்றனர். உரிமையோடு
தினமும் அதனைப் பார்த்த பிறகுதான் உணவுண்ணும் வழக்கத்
தைச் சிலர் வீரதமாகக் கொண்டுள்ளனர். இலட்சுமி நாயகனைக்
கண்டது போல் பக்ஷிராஜனைப் பார்த்துப் பத்தி செய்து
வருவது இந்நாட்டில் யாண்டும் நீண்டு பரவியுள்ளது.

காரியம் கருதிச் செல்வோர் இடையே கருடனைக் காண
வேந்தால் அதனை நல்ல ஒரு சுப சகுனமாக எண்ணி மகிழ்ந்து
செல்கின்றார். அக் காட்சி மாட்சியுடையதாய் மருவி வருகிறது.

“செந்தலைக் கருடன் வந்து இடம் பாய்ந்தால்
சிந்தனைத் துயர்கள் தீர்ந்து இன்பம் சேரும்”

என்பது பழமொழியாய் வந்துள்ளது.

இத்தகைய உத்தம நீர்மைகள் தோய்ந்த பறவை வேந்தன்
வந்து நாக பாசத்தால் நேர்ந்த சோகத்தை நீக்கி இராமனிடம்
பிடைபெற்றுப் போனான். அவனுடைய வரவும் போக்கும் அதி
சயக் காட்சிகளாய் அன்று அங்கே நிலவி நின்றன.

மாயப் பிறவியின் பகைஞர்!

என்று இராமனை இறுதியில் தொழுது துதித்து உழுவலன்
மபாடு அவன் உருகிப் போயுள்ளான். தன்னை நினைந்தவரது
பிறவித் தன்பங்களை நீக்கிப் பேரின்பம் அருள வல்ல பெருமான்
எனது நிலைமையை முழுதும் மறந்து வினைவழி வந்த ஒரு மனித
னைப் போல் அவலக் கவலைகள் அடைவதும், ஆறுதலுற்றுத்
தேறதல் கொண்டுள்ளதும் அவனுடைய அதிசய மாயங்களின்
பிடி வியமங்களே என்று துதி செய்து கொண்டு கருடன் விண்
வழியே விரைந்து மறைந்தான்.

ஆரியன் அவனை நோக்கி ஆருயிர் உதவி யாதும்
காரியம் இல்லான் போனான் கருணையோர் கடன்மை ஈதால்
பேரிய லாளர். செய்கை ஊதியம் பிடித்தும் என்னார்;
மாரியை நோக்கிக் கைம்மாறு இயற்றுமோ வையம் என்றான்.

காரிருளில் வந்து தனக்குப் பேருதவி புரிந்து போகருடனை நோக்கி நன்றியற்றவோடு நின்று இராமன் இவ்வாறு உருகி 'உரையாடி யிருக்கிறான். பெரிய உள்ளம் உவந்து வந்த இனிய உரைகளில் அரிய பெரிய பொருள்கள் மருவியுள்ளன.

யாரும் செய்ய முடியாத அதிசயமான பேருதவி வலிய வந்து செய்து ஒரு பலனையும் எதிர்பாராமல் போகின்றனே! இது என்ன கருணை! எவ்வளவு பெருந்தகைமை! என்ன எண்ணி எண்ணி அஞ்சன வண்ணன் நெஞ்சம் கரைந்து நின்றான். பெற்ற உதவி பேருவகையாயுற்றது.

யாதொரு பலனையும் எதிர்பாராமல் பெரியோர்கள் இப்பாகவே பிறர்க்கு உபகாரங்களைச் செய்கின்றார்கள்; தாம் செவ்வகிற உதவியால் தமக்குப் புகழும் புண்ணியமும் வரும் என்ற மறுமையில் உயர்ந்த இன்பங்களை அனுபவிக்கலாம் என்ற மேலோர் கருதார்; ஊதியம் எதையும் விரும்பாமலே சீவதவியால் உள்ளம் இரங்கி உரிமையோடு உதவி புரிவதே பெரியோரது பெரு நீர்மையாயுள்ளது. அவ்வுண்மையை இங்கே காண

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம்எனும்

அறவிலை வாணிகன் ஆய் அல்லன;

சான்றோர் சென்ற நெறி என

ஆங்குப் பட்டன்று அவன்கை வண்மையே. (புறம், 1)

ஆய் என்னும் வள்ளலுடைய உபகார நீர்மை குறித்து மோசியார் என்னும் சங்கப்புலவர் இங்ஙனம் யிருக்கிறார். அந்த உபகாரி நிலை உயர் பெருந்தகையது.

இம்மையிலே பிறர்க்கு உதவி செய்தால் மறுமையிலே, சுகத்தை அனுபவிக்கலாம் என்னும் ஆசையோடு உபகார செய்யும் சிறுமை அவனிடம் இல்லை; சிறந்த பெருந்தகையோரது இயல்பின்படியே பலனை எதிர்பாராமல் பேருபகாரங்களை செய்தருளிடுவான் என அவனுடைய சீர்மை நீர்மைகளைப் புகழ்ந்து உவந்து பாராட்டியிருக்கும் நயம் வியந்து சிந்திக்கத் தக்கது.

தருமம் கிடைக்கும் என்று கருதி உபகாரம் செய்பவர் அறவிலை வாணிகர் என இகழ்ந்து குறித்திருக்கிறார். இவ் குறிப்பின் சுவை கூர்ந்து ஓர்ந்து ஆர்ந்து நுகரவரியது.

“ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை” (மணிமேகலை)

வற்பவர்களுடைய பசியை நீக்குவதே இனிய உபகார
மாம்; அல்லாதவர்க்கு அளிப்பது அறவிலை பகர்ந்தபடியாம்
எனத் தீவதிலகை என்னும் தெய்வமகள் இவ்வாறு உரைத்தி
ருக்கினாள். ஊதியம் விரும்பிச் செய்வது உபகாரமாகாது.

“சிறுநன்றி இன்றிவர்க்கு யாம்செய்தால் நாளைப்
பெருநன்றி மன்னும் பெரிதென்று---உறுநன்றி
தான் அவாய்ச் செய்வதூஉம் தானம் அன்று; என்பவே
வானவாம் உள்ளத் தவர்” (யா. வி.)

ஊதியத்தை எதிர்நோக்கிச் செய்வது உதவி அன்று;
பலனை எதிர்பாராமல் செய்வதே உதவியாம் என்க.

ஒரு சிறு உதவி செய்தாலும் அதனைப் பலரும் அறியச்
சொல்லித் தம்மைப் பெருமைப்படுத்த முயன்று பலர் சிறுமைப்
பட்டு வருகிறார்; அவ் வரவை இந்நாட்டில் இந்நாளில் யாண்டும்
எண்டு வருகின்றோம். தம் பெயர் பத்திரிகையில் வரும் என்று
தெரிந்தால் ஒரு சிறு தொகையை உய்த்து விடுகின்றனர்.
கரிய மை எழுத்தில் வருகின்ற அந்தப் பெயரைப் பார்க்க
விழைந்து பெருமையல் பூண்டு நிற்கின்றார்.

நாலணுத் தந்தாலும் நாடித் தலைநீட்டிக்
காலணுக் கைத்தாளில் கண்ணூர் அன்றி---மாலோடு
தன்பெயரை நோக்கித் தவிக்கின்றார்; தான் பெயர்ந்தால்
என்பெயர் காண்பார் இவர்.

இப்படிப்பட்ட பேராளரும் தம்மைக் கொடையாளிகள்
என்று கருதிக் களித்து உறுதிதெரியாமல் வற்தே உழல்கின்றார்.

உள்ளம் கனிந்து உயர் பெருந்தகவோடு உதவி புரிந்துவந்த
பேரிய வள்ளல்களை இந்நாடு முன்னம் உரிமையாகப் பெற்றி
ருத்தது. அந்த அடிச்சுவடு இன்று அடியோடு மறைந்துபோ
யுள்ளது. வெளிப் பகட்டே யாண்டும் விரிந்து நிற்கிறது.

கருணையோர், பேரியலாளர் எனப் பெரு மேன்மையான
உபகாரிகளைக் குறித்து இராமபிரான் உள்ளம் உருகி மிகவும்
உரிமையோடு உரையாடி யிருக்கும் நிலை ஊன்றி உணரவுரியது.

காரியம் இல்லான் போனான்.

ஆருயிர் உதவிய கருடன் யாதொரு பலனையும் எதிர்பாராமல் வானவீதி வழியே போன அப்போக்கை நோக்கி இம்மான வீரன் இவ்வாறு பரிவு கூர்ந்து கூறி உரிமை தோய்நின்றான். உபகார நிலை உயிரை உருக்கி யிருக்கிறது.

மாரியை நோக்கிக் கைம்மாறு இயற்றுமோ வையம்?

உயிர்கள் உவந்து வாழும்படி மழை பொழிந்தருளினன்றே பேருபகாரமாய்ப் பெய்து வருகிற அந்த மேகத்துக்கு உலக மக்கள் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்? என இக்கோமக இன்னவாறு உன்னி உணர்ந்து உருகி நின்றான்.

தனக்கு உயிர் உதவிபுரிந்த கருடனுக்குத் தான் யாதும் உவவில்லையே! என்று மறுகி நின்றவன் இறுதியில் இவ்வாறு கூறித் தன் மனத்தைத் தேற்றி ஆற்றிக் கொண்டான்.

பெய்யும் மாரியையும் வையமாந்தரையும் நினைந்து இஃ ஐயன் ஆறுதல் அடைந்திருப்பது செய்த உதவியின் சீர்மீர்மைகளைத் துலக்கி உய்தியையும் உணர்த்தி நின்றது.

மழை வண்ணன் மழையை எண்ணி மகிழ்ந்து நின்றான்.

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு; மாரிமாட்டு

என்றொற்றும் கொல்லோ உலகு?

(குறள், 21)

இந்த அருமைத் திருக்குறளை இறுதி அடியில் மருவிய மேலே குறித்த பாசரம் வந்துள்ளது. உலக மக்களிடம் ஒரு பழைய னையும் எதிர் பாராமலே மேகங்கள் நீரைச் சொரிகின்ற அதுபோல்; மேலோரும் கைம்மாறு கருதாமலே நீர்மையே உபகாரங்களைச் செய்வர் எனத் தேவர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

மேகம் மேலான உபகாரிகளுக்கும், மழை நீர் உபகார திற்கும், உலகம் உபகாரம் பெறுவோருக்கும் ஈண்டு உவமை ளாய் வந்தன. ஒப்புரையின் செப்பங்கள் உய்த்துணர்த்தக்கூ

“வள்ளியோரின் வழங்கின மேகமே” (இராமா, ஆற்ற என இந்தக் காவியத்தின் முதலிலும் வந்துள்ளது.

“மாரி அன்ன வண்மைத்

தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே”

(புறம், 1)

"ஓவாது ஈயும் மாரிவண்கைக்
கடும்பகட்டு யாணை நெடுந்தேர் அஞ்சி." (குறுந்தொகை91).

"எல்லோர் தமக்கும் இனி துதவல் அன்றியே
கல்லோர் தமக்குதவி நாடாரே----வல்லதரு
காமநிதி மேகம் நயந்துதவல் அன்றியே
தாமுதவி நாடுமோ சாற்று." (நீதிசாரம், 92)

கைம்மாறு கருதாத உதவிக்கு மேகமே ஏக உவமையாக
இன்னவாறு மேலோர் பலரும் கூறியுள்ளனர்.

பண்டாய நான்மறையும் பாலனுகா மாலயனும்
கண்டாரும் இல்லைக் கடையேனைத்---தொண்டாகக்
கோண்டருளும் கோகழிஎம் கோமாற்கு நேஞ்சமே!
உண்டாமோ கைம்மா றுரை. (திருவாசகம்)

தனக்கு இறைவன் அருள்புரிந்திருக்கும் பேருதவிக்கு
பாதொரு கைம்மாறும் இல்லை என மாணிக்கவாசகர் உள்ளம்
உருகி இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார்.

"He shall come down like rain upon the mown grass" [Bible]

"காய்ந்த புல் வெளியில் பெய்யும் மழையைப்போல் அவர்
இறங்கி அருள்வார்" என உயர்ந்த உபகாரியைக் குறித்து இங்
கணம் உரைத்திருக்கிறார். மாரி இதிலும் மருவி வந்துள்ளது.

பிறர்க்கு இரங்கி உதவுவது அரிய பெரிய தன்மையாம்.
உயர்ந்த பண்பாடுகள் அதில் உறைந்துள்ளன. உபகார நீர்மை
பால் சிறந்த மேலோனாய் மனிதன் உயர்ந்து விளங்குகிறான்.

"There is greatness in being generous." [Generosity]

"உதவி புரிவதில் அரிய பெருமை மருவியுளது" என்னும்
இந்த ஆங்கில வாசகம் ஈங்கு நன்கு அறிய வரியது.

இலன்னன்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள. (குறள், 223)

சிறந்த குலமகனிடமே ஈகைக்குணம் இனிது அமைந்தி
ருக்கும் எனத் தேவர் இங்ஙனம் அருளியுள்ளார். இரங்கி ஈயா
தவன் இழிமகன் ஆவான் என்பது இதனால் உணர்ந்து கொள்ள
வந்தது. ஈயாதவர் புல்லர் இழிஞர் என எள்ளி இகழ்ப் படுகின்
றார்; ஈகையாளர்மேலானவராப்புகழ்ந்துபோற்றப்பெறுகின்றார்.

“Generosity is the part of a soul raised above the vulgar
[Goldsmith]

“உபகார நீர்மை இழிநிலை கடந்த உயர்ந்த உயிரின் பரு
யாய் அமைந்துள்ளது.” எனக் கோல்ட்ஸ்மித் என்னும் ஆங்கில
அறிஞர் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார்.

உயர்ந்த குலமகனிடமே உபகாரமான ஈகை இயல்பு
உண்டாம் என்னும் பொருள் மொழியோடு இது பொருள்
யுள்ளமையை ஈண்டு ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஈவானே தேய்வம் என்றார் ஒளவையார்.

ஈயாதவனது இயல்பும் இழிநிலையும் இதனால் இனிது தெ
வாம். தயாளசிந்தையோடு வந்து அரிய உதவியைச் செய்
யாதும் எதிர்பாராமல் போனமையால் அதிசயமான ஒரு பெ
யவன் எனக் கருடனைக் கருதி வியந்து இவ்வீரன் உவந்து நி
றான். அந் நிலையில் அரிய பல வுண்மைகள் அறிய வந்தன.

நாகபாசம் நீக்கியருளிய இந்தப் பாகத்தில் சோகம் வீர
கருணை உவகை முதலிய சுவைகள் பல நன்கு சுரந்திருக்கின்றன.
கருடன் துதித்த துதிமொழிகளில் உறுதிநலங்கள் ஒளிவீசி அரிய
உண்மைகள் பெருகியுள்ளன. கருதியுணரின் பெரிதும் நலமாய்

களிப்பின் ஒலிப்பு.

பொல்லாத அபாயத்திலிருந்து நீங்கி எல்லாரும் எழுந்
உள்ளம் களித்து நின்றனர். அதுபொழுது அனுமான் இராமன்
அணுகி விரயமாக ஓர் விண்ணப்பம் செய்தான். “ஆண்டவ
ஈண்டு நேர்ந்த இடரை அம்மை அறிந்திருந்தால் பரிந்து துடி
துப் பதைத்து மறுசுவாள்; வென்றுவிட்டோம் என்று வி
கொண்டு போன இந்திர சித்து முதலாயினோர் அங்கே சிந்த
களித்து நிற்பார். அந்நிலைமை முழுதும் மாறி நம் தலைமை தெரி
வேண்டும் ஆதலால் ஈண்டு நம் சேனைகளை வெற்றி முழக்கம்
ஆரவாரம் செய்யும்படி ஆணைதர வேண்டும் என்று வணக்
வேண்டினான். அவ் வேண்டுகோள் அதி விரயமாய் விளைந்தது

அந்த மதிமானுடைய யுகத்தையும், காலம் கருதிக் கரும
புரியும் வேகத்தையும் வியந்து “நல்லது அப்படியே ஆகட்டும்
என்று இவ்வீரவள்ளல் நீர்மையோடு சொல்லியருளினான்.

சொல்லவே எல்லாரும் துள்ளிக்குதித்துத் தோள்களைத்
தட்டிக்கொண்டு பேரொலிகளை நேரே எழுப்பி ஆரவாரித்தனர்.

இறந்தனன் இளவல் என்னு இறைவியும் இடுக்கண் எய்தும்
மறந்தனர் உறங்கு கின்ற வஞ்சரும் மறுகி மீளப்
பிறந்தனர் என்று கொண்டோர் பெரும்பயம் பிடிப்பர் அன்றே
அறந்தரு சிந்தை அன்ப ஆர்த்தும் என்று அனுமன் சொன்னான்.

அழகிதென்று அண்ணல் கூற ஆர்த்தனர் கடல்கள் அஞ்சிக்
குழைவுற அனந்தன் உச்சிக் குன்றினின்று அண்ட கோளம்
எழமிசை உலகம் மேன்மேல் ஏங்கிட இரிந்து சிந்தி
மழைவிழ மலைகள் கீற மாதிரம் பிளக்க மாதோ. (2)

வானர வீரர்கள் ஆரவாரித்துள்ள நிலைகளை இவை காட்டி
புள்ளன. அனுமானுடைய தூண்டுதலால் சேனைகள் நீண்ட
கனிப்போடு நெடிது முழக்கிக் கடிது கலித்து யாண்டும் மூண்டு
கின்றன. அண்டகோளம் அதிர என்றதனால் அவர் கொண்ட
முழக்கங்களின் ஒலி நிலைகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளலாம்.

இந்த வீர முழக்கம் செய்யும் பொழுது இரவு நடுச்சாமம்
கழிந்திருந்தது. ஒலிகளைக் கேட்டு இலங்கை நகரம் முழுவதும்
கலங்கி எழுந்தது. கடுந் தூக்கத்தில் கடுத்தெழுந்த ஓசைகள்
கேடுத்திகில்களை விளைத்தன. அஞ்சாத அரக்கர்கள் அஞ்சி அல
மந்தனர். நெஞ்சம் கலங்கி நிலை குலைந்து திகைத்தனர்.

அந்த நேரத்தில் இலங்கை வேந்தன் பஞ்சணையில் படுத்துக்
கிடந்த நிலைமையைக் கவி இங்கே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

பழிப்பருஞ் சிந்தையாள்பால் சிந்தனை படரக் கண்கள்
விழிப்பிலன் மேனி சால வெதும்பினன் ஈசன் வேலும்
குழிப்பரி தாய மார்பை மன்மதன் கொற்ற வாளி
கிழிப்புற உயிர்ப்பு வீங்கிக் கிடந்தவாள் அரக்கன் கேட்டான்.(1)

தாதைசொல் தலைமேல் கொண்ட தாபதன் தருமமூர்த்தி
சதைகள் தீர்க்கும் நாமத்து இராமனை எண்ணி ஏங்கும்
சீதையும் அவளை உன்னிச் சிந்தனை தீர்ந்தும் தீராப்
பேதையும் அன்றி அவ்வூர் யாருளர் துயில் பெருதார். (2)

சீதைபால் வைத்துள்ள ஆசையால் யாதும் கண் உறங்கா
மல் மதன விதனத்தால் நொந்து பதைத்து வெம்பி வெதும்பி
அமளியில் இராவணன் அலமந்து கிடந்துள்ள அவல நிலையை

இங்கே கண்டு கவன்று கருதி இகழ்கின்றோம். அவனுடைய கழிபடர் காமம் அழித்துயரங்களாய் விரிந்துள்ளன. அதிசய சூறையுடையவன் மதிகேடான காமநசையால் மானம் அழித்து நனம் அடைந்து இழிந்து நைந்து கழிந்து தவிக்கின்றான்.

பழிப்பு அரும் சிந்தையாள்.

எனச் சீதையை இப்படித் தெளித்துக் காட்டி யிருக்கிறார்.

எத்தனையோ விதமாகப் போதித்தும், கபட வஞ்சனைகளைப் பல செய்து சோதித்தும் அத் தீயவன் செய்த மாய வேலைகளை எவற்றினும் யாதும் நிலைகுலையாமல் நெஞ்சே துணையாய் நின்று காத்து நிற்கும் தூய பதிவிரதையின் தூய்மையும் வாய்மையும் நேர்மையும் நீர்மையும் இங்கே நேரே தெரிய வந்தன.

பழிப்பு அற்ற பத்தினியைப் பாழாக நச்சிப் பழியும் பாபமும் பற்றி அவன் அழிவுற நேர்ந்தான். தனது அவல ஆயிரமாய் அவகேடுகள் பல அடைந்தும் ஒரு சிறிதும் உணராமலும் மேலும் அழி துயருக்கே ஆளாகி நின்றான். அவனுடைய ஆய்மையும் மேன்மையும் வீரமும் தீரமும் மாசு படிந்து மடியநீசும் படிந்து நெடிய பழிகளோடு அவன் நாசம் அடையலானான்.

ஈசன் வேலும் குழிப்பரிதாய மார்பை

மன்மதன் கோற்றவாளி கிழிப்புற

இலங்கை வேந்தனுடைய இயல்பான வலியையும், மலரால் விளைந்த நலிவையும் இது உணர்த்தியுள்ளது. சிவ பெருனுடைய சூலாயுதமும், திருமாலின் சக்கரமும் தன்னை வெல்ல முடியா என்று வீறுகொண்டிருந்த இராவணனை மன்மதன் மெல்லிய பூங்கணைகள் வதைத்து வருத்திப் பஞ்சபடாத பாபுடுத்தியிருக்கின்றன. அவனது பழி நிலை விழிதெரிய வந்தது.

காம தாபத்தால் யர்மமும் துயிலாமல் அயர்ந்து கிடந்தான்.

குலம் முழுவதும் அடியோடு அழியும்படியான அழிவு நேர்ந்திருந்தும் அதனை அறிந்து திருந்தாமல் மடமையாய் விளங்கி நின்றான் ஆதலால் பேதை என்றார். மையல் நோயால் மடக்கி கிடந்த அப் பேதை நிலையை உரைத்தவர் சீதை நிலையை குறித்தார். குறிப்புகள் கூரிய சீர்மைகளைத் துலக்கி நின்றன.

தாதை பணியைத் தலைமேல் தாங்கித் தவவேடம் பூண்டு வனவாசம் வந்த அந்தப் புண்ணிய மூர்த்தியை எண்ணி எண்ணி ஏங்கியிருந்தாள் ஆதலால் சீதையும் கண்ணுறங்காமல் கவன்று கிடந்தாள். உரியவன் பிரிவு பெரிய துயரமாய் நின்றது.

தன் பதியையே நினைந்து இப்பதிவிரதை பகலும் இரவும் ஒரு நிகராக மருவியிருந்துள்ளாள். அவ்வுண்மையைக் கவி உருகி உரைத்து வருகிறார். அவனது நாமமே சேமம் அருள்வது எனச் சீர்மை தெருளஉரைத்தது நீர்மையும்நிலைமையும்உணர நேர்ந்தது.

ஈதைகள் தீர்க்கும் நாமத்து இராமன்.

என்றது அவனது பெயரின் உயர் மகிமை தெரிய வந்தது. இரண்டு எழுத்துக்களால் அமைந்த ராம என்னும் இந்நாமம் தாரக மந்திரமாய் எண்ணப்பட்டுள்ளது. தன்னை உரிமையோடு ஒதி வருபவர்க்குப் பெருமைமிகத் தருவது; துன்பங்களை நீக்கி இன்பங்களை ஆக்கி அருளுவது. ஈதை = துன்பம். இராமநாமத் தின் மகிமையைக் குறித்து இந்த மொழியில் துளசிதாசர் விரிவாகப் பாடியிருக்கிறார். இராமன் அன்று பாவினை அழித்து ஒழித்தான்; அவனது நாமம் பாவங்களை என்றும் அழித்து ஒழிக்கின்றது. இந்த நாமத்தைச் செபித்து அரிய பல நன்மைகளைப் பெரியோர்கள் அடைந்திருக்கின்றனர். இராமன் பரம புனித முடையவன் ஆதலால் அவனுடைய நாமம் உயர்ந்த வேதமந்திரமாய் அதிசய மகிமைகளை விளைத்து வருகின்றன. பேரைச் செபிக்கும்போதே அப்பேராளன் பேரருளும் பெருகிவருகிறது.

இராவணன் இந்திரசித்தை அடைந்தது.

வானர சேனைகளின் ஆரவார ஒலிகளைக் கேட்டதும் இராவணன் திகைத்தான். பகைவர் இறந்துபட்டனர் என்று உவகை கொண்டிருந்தவன் ஆதலால் இவ்வீர முழக்கங்கள் அவனுக்கு வெறுப்பையும் வெட்கத்தையும் ஒருங்கே விளைத்தன. எல்லாரையும் கொன்று முடித்து வென்று வந்துள்ளதாக இந்திரசித்து உரைத்ததற்கு மாறுபாடாக வானரப் படைகள் களித்துச் செருக்கி முழங்குகின்றனவே! இது என்னே! என்று திகைத்தவன் உடனே தனது மகனுடைய அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான். அவனது புறப்பாடு அதிசயமான சிறப்புக்களுடையது.

மன்னன் எழுந்தான் என்றதும் உரிய பரிவாரங்கள் உழை
சூழ்ந்து தொழுது ஊழியங்கள் புரிய ஆயத்தமாய் நின்றன.
அழகிய தெய்வ மகளிர் இரு வரிசைகளாய் முன்னே மணி
விளக்குகள் ஏந்தி அணி அணியாய்ச் செல்ல அரிய பல
மரியாதைகளோடு அரசன் அதிசய நிலையில் நடந்து சென்றான்.

தேனிடைக் கரும்பில் பாலில் அமுதினில் கிளவி தேடி
மானிடைக் கயலில் வாளில் மலரிடை நயனம் வாங்கி
மேனடை யனைய மற்றும் நல்வழி நல்க வேண்டி
வானுடை அண்ணல் செய்த மங்கையர் மருங்கு சென்றார். (1)

வெண்சாமரை ஆலவட்டம் முதலிய அரச சின்னங்களைத்
தாங்கி, நெய் விளக்குகளை ஏந்தி அந்த இரவில் இராவணனுக்கு
எவல் புரிந்து சென்ற தேவ மங்கையரை இந்தப் பாசுரத்தில்
கண்டு மகிழ்கின்றோம். தேனிலும் கரும்பிலும் பாலிலும் அமு
திலும் இனிய மொழிகளையுடையவர்; மானும் கயலும் வாளும்
மலரும் நாணும்படியான நயனங்கள் வாய்ந்தவர்; அன்ன நடை
யினும் அழகிய நடையினர்; என்ன வகையிலும் யாதும் குறை
வில்லாத எழில்நலம் கனிந்தவர்; கண்டவர் விழிகளை வேறு
காணாதவாறு வீறுகொண்டுள்ள விழுமிய உருவினர்; இத்தகைய
தெய்வ அழகிகள் அணி அணியாய்ப் பணிவிடைகள் புரிந்து
வரத் தனது அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டு இந்திரசித்து மாளி
கையை நோக்கி இராவணன் நடந்து வந்தான். அவனுடைய
வீர கம்பீரமும் இராச போகங்களும் அதிசய நிலையில் ஒளிவீசி
நின்ற நிலையைக் கவி இங்ஙனம் துதிசெய்து காட்டியருளினார்.
காட்டியுள்ள காட்சிகள் கண்ணூன்றி நோக்கி மகிழ வரியன.

இந்திர பவனமும் நாணும்படி சுந்தரம் மிகுந்திருந்த இந்
திரசித்தின் மாளிகையை அரசன் அணுகவே அங்கே படுத்திருந்த
தருண மங்கையரனைவரும் விரைந்து எழுந்து வெருவி நாணி
ஒருவரை ஒருவர் அறியாவகை ஒருவி அயலே ஒதுங்கிப் போயினார்.

அரக்கனும் மைந்தன் வைகும் ஆடகத் தமைந்த மாடம்
பொருக்கெனச் சென்று புக்கான் புண்ணினீர்க் குமிழி பொங்கத்
தரிக்கிலன் மடங்கல் ஏற்றால் தொலைப்புண்டு சாய்ந்து போன
கருக்கிளர் மேகம் அன்ன களிற்றை யானைக் கண்டான்.

எழுந்து அடிவணங்கல் ஆற்றான் இருகையும் அரிதின் ஏற்றித் தொழுந் தொழிலானே நோக்கித் துணுக்குற்ற மனத்தன் தோன்றல் அழுங்கினை வந்தது என்னை அடுத்தது என்று அடுத்துச் சொன்னான் புழுங்கிய புண்ணி னானும் இனையன புகற லுற்றான். (2)

தனது தலைமகனைக் கண்டு இலங்கைவேந்தன் பரிந்து உரையாடியிருக்கும் நிலைகளை இவை உணர்த்தி யுள்ளன. தந்தையை நேரே காண நேர்ந்தபோது இந்திரசித்து மிகவும் மரியாதையோடு அவன் அடியில் விழுந்து தொழுவது வழக்கம்; அந்த வழக்கப்படி இன்று செய்யமுடியவில்லை. போரில் நேர்ந்த அல்லலால் உடம்பெல்லாம் உலைந்து குலைந்து வருந்தி யிருந்தான் ஆதலால் எழுந்து வணங்கமுடியாமல் அமளியில் அமர்ந்தபடியே கனிந்த பணிவுடன் தந்தையைக் கைகூப்பித் தொழுதான்.

இரு கையும் அரிதின் ஏற்றித் தொழும் தொழிலான்.

என்றதனால் அவன் தொழுத வகையும் சோர்வு நிலையும் அறியலாகும். கைகளையும் சரியாகத் தூக்க இயலாமல் மிகவும் அரிதாகவே முயன்று தொழுதிருக்கிறான். இலக்குவனோடு போராடியதில் அவன் அடைந்துள்ள அவல நிலை படு கவலையாய் நெடிது ஓங்கியிருந்தது. அந்த உண்மைஇங்ஙனம் உணர வந்தது.

என்றும் தளராமல் யாண்டும் அதிசய கம்பீரமாய் நின்று வந்த அந்த வீர மகன் அன்று தளர்ந்து நொந்து தவித்திருந்ததைக் கண்டதும் இராவணன் பெரிதும் மறுகிப் பரிவு கூர்ந்து உருகி ஓர்ந்து தனது அருமை மகனை உரிமையோடு உசாவினான்.

அழுங்கினை வந்தது என்னை?

இலங்கை வேந்தன் கலங்கிய நெஞ்சோடு தன் மைந்தனை நோக்கி இப்படிக்கேட்டிருக்கிறான். அழுங்கல் = துன்பம், கலக்கம். அவலமாய் வருந்தி நொந்து மழுங்கியிருந்தமை விளங்கி நின்றது. பிள்ளை நிலை பெரியவன் உள்ளத்தை உருக்கியுள்ளது.

போரிலிருந்து மீண்டுவந்தபோது நேரேபோய்த் தந்தையைக் கண்டிருக்கிறான்; அப்பொழுது இம்மைந்தன் நிலையை அவன் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பகையை வென்று வந்துள்ளான் என்ற களிப்பினால் வியந்திருந்தான். இப்பொழுது மகனுடைய உடல் நிலையைக் கண்டதும் நெஞ்சம் கலங்கி

நெடிது இரங்கி நேர்ந்ததை விசாரித்தான். சமரில் தான் பட்ட பாடுகளையெல்லாம் உள்ளம் திறந்து அவன் உரைக்க நேர்ந்தான்.

இந்திரன் விடையின் பாகன் எறுழ்வலிக் கலுழன் ஏறும் சுந்தரன் அருக்கன் என்றித் தொடக்கத்தார் தொடர்ந்த போரில் நொந்திலன் இனையதொன்றும் நுவன்றிலன் மனிதன் நோன்மை மந்தரம் அனைய தோளாப்! வரம்புடைத் தன்று மன்னே. (1)

இனையவன் தன்மை யீதால் இராமனது ஆற்றல் எண்ணின் தனையவிழ் அலங்கல் மார்ப்! நம்வயின் தங்கிற் றன்றால் வினையு கண்டு உணர்தல் அல்லால் வென்றிமேல் வினையும் என்ன உனையதன்று என்னச் சொன்னான் உற்றுளது உணர்ந்தி லாதான்.

வென்றது பாசத் தாலும் மாயையின் வினையினாலும் கொன்றது குரக்கு வீரர் தம்மொடக் கொற்றத் தோனை நின்றனன் இராமன். இன்னும் நிகழ்ந்தவா நிகழ்க மேன்மேல் என்றனன் அதனைக் கேட்ட இராவணன் இதனைச் சொன்னான். (3)

தனது தந்தையிடம் இந்திரசித்து இவ்வாறு பேசியிருக்கிறான். நேர்ந்துள்ள பகைவலியின் நிலைமையைக் குறித்து இத்தலைமகன் உளம் மறுகி உரையாடியுள்ள வகைகள் ஈண்டு ஊன்றி உணர வந்தன. நேரேகண்டு அனுபவித்தவன்விண்டுவிளக்கினான்.

“தந்தையே! இந்திரன் முதலிய பெரிய தேவர்களோடு எதிர்ந்து போராடியிருக்கிறேன்; எவரையும் எளிதே வென்று வந்துள்ளேன்; என்னோடு எதிர்ந்த வானவர் தரனவர் எவரும் மானமழிந்து தோல்வியடைந்தே போயுள்ளனர். வில்லில் அதிசய வீரன் என்று உலகம் என்னைத் துதிசெய்து வர இதுவரை நான் இறுமாந்து வாழ்ந்து வந்தேன்; அந்த இறுமாப்பு நேற்று நிலைகுலைந்துபோயது; என் தம்பியைக் கொன்று தொலைத்த அந்த இராமன் தம்பியை அழித்து வானரங்களை அடியோடு ஒழித்து வெற்றிமுடி சூடி விரைந்து மீளலாம் என்றே படைகள் புடைசூழ நெருநல் நான் போருக்குப் போனேன்; இனையவன் எதிர்ந்தான்; முனைந்து மூண்டு பொருதேன்; அவன் ஆற்றிய வில்லாடலின் விசித்திர நிலைகள் வியப்பை விளைத்தன; எல்லையில் லாதபடி அந்த வில்லிலிருந்து பகழிகள் வீறுகொண்டெழுந்தன. கரவேக சரவேகங்களைக்காட்டி எவ்வளவோ எதிர்த்துப் போராடினேன்; யாதொரு பயனும் பெறவில்லை; ஏறிய தேர்கள் யாவும் சிதைந்தன; படைகள் பாழாயழிந்தன; எனது உடலில்

பகழிகள் ஊடுருவிப்போயின; பொழுதடையும் வரையும் என்று முழு வலியையும் செலுத்தி முயன்று பார்த்தேன்; ஒன்றும் முடியாமையால் வானில் விரைந்து மறைந்தேன்; இனையவன் முதலாக எதிரிகள் யாவரும் கீழே பராமுகமாயிருந்தனர். அந்த நிலையில் அனைவரையும் நாகபாசத்தால் வீழ்த்திப் பகழிகளைத் தொடுத்துப் படுகளப்படுத்தி வந்தேன்; மாய வஞ்சனையால் வென்று வந்தமையால் இதனை ஒரு உண்மையான வெற்றி என்று நாம் எண்ணலாகாது; இனையவன் நிலையே இவ்வாறாயின் அதிசய வீரனான இராமனை இனி நாம் எவ்வாறு வெல்லமுடியும்? யாவும் நன்கு ஆலோசனை செய்து மேல் ஆகவேண்டியதை யூக விவேகமாய்த் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்” என இன்னவாறு இந்திரசித்து உண்மைகளை ஓர்ந்து உரைத்தான்.

நிகழ்ந்தவா நிகழ்க என்றதனால் அவன் உள்ளம் சலித்து உறுதி குன்றியுள்ளமை உணரவந்தது. மூண்டிருக்கும் பகை நீண்டு நிற்கிறது; நாம் கருதியபடி எளிதே வென்றுகொள்ள முடியாது; கொடிய அவகேடு நேர்ந்துள்ளதாகவே தெரிய வருகின்றது; நடந்தபடி நடக்கட்டும்; நாம் நினைத்தபடி யாதும் நடைபெறுது என்று மனம் உடைந்து பேசியிருக்கிறான்.

யாண்டும் தளராத அதிசயவீரன் ஈண்டு இவ்வாறு தளர்ந்து உளைந்து கூறியிருப்பது கால வேற்றுமையின் முடிவுகளைக் காட்டி நிற்கிறது. போரில் புகுந்து நேரில் அனுபவித்து வந்திருக்கிறான் ஆதலால் நிலைமைகளை நேர்மையோடு சொல்ல நேர்ந்தான்.

உற்று உள்ளது உணர்ந்திலாதான்.

இலக்குவன் முதலாயினோர் அங்கே பிழைத்து எழுந்துள்ள உண்மையை இங்கே இந்திரசித்து உணரவில்லை. தான் ஏவிய நாகபாசத்தால் யாவரும் மாண்டுபோயினர். இனி மீதமாய் நீண்டு நிற்பவன் இராமனே; அவனை வெல்லுவது அரிது; ஒல்லுவதை உணர்வதென்று தந்தையிடம் சிந்தை தளர்ந்து சொன்னான்.

வென்றது மாயையால்; நின்றனன் இராமன்.

நேர்மையாய்ப் பொருது வெல்லவில்லை; மாய வஞ்சனையினாலேயே வென்று வந்திருக்கிறேன்; இதனை வெற்றி என்று கருதலாகாது; இன்னும் கொற்றக் குரிசிலான இராமன் ஒரு

வன் நிற்கின்றான் என்று இப்படிச் சொல்லியிருத்தலால் நாகபாசத்தால் மாண்டவர் மீண்டு எழுந்து வீறுகொண்டு நிற்கும் செய்தியை இவன் யாதும் அறியவில்லை என்பது தெரிய வந்தது.

உற்றதை உணர்ந்திருந்தால் இந்த வெற்றியைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கமாட்டான்; உள்ளம் கலங்கியே யிருப்பான்.

இறந்து பட்டவர் எழுந்துள்ள நிலையைப் போர்க்களத்திலிருந்து வருகிற ஆரவார ஒலிகள் அறிவிக்கின்றன; மாயத்தால் வென்றதும் கொன்றதும் பயனில்லாமல் போயின என்று தன் மகனிடம் இராவணன் உண்மையை உளைந்து உரைத்தான்.

இந்திரசித்து வெற்றிபெற்று வந்ததை முதலில் கேட்ட பொழுது அங்கே போய் நேரே நிலைமையைப் பார்த்து வரும் படி இரண்டு ஒற்றரை இராவணன் அனுப்பியிருந்தான். அந்தத் தூதுவர் போர்க்களம் போய்ப் பார்த்துவிட்டு விரைந்து வந்து வேந்தனை வணங்கி நிகழ்ந்துள்ள உண்மைகளை நேரே உரைத்தார். அவருடைய உரைகள் இவன் உள்ளத்தைக் கலங்கச் செய்தன.

தூதர் ஒதியது.

பாசத்தால் பிணிப்புண் டாரைப் பகழியால் களப்பட்ட டாரைத் தேசத்தார் அரசன் மைந்தன் இடையிருள் சேர்ந்து நின்றே வசத்தான் இரங்கி ஏங்கி உலகெலாம் எரிப்பன் என்றான் வாசத்தார் மாலை மார்ப! வாணுறை கலுமுன் வந்தான்.

அன்னவன் வரவு காண அயில்எயிற்று அவம் எல்லாம் சின்ன பின்னங்களான புண்ணொடும் அயர்வு தீர்ந்தார் முன்னையின் வலியர் ஆகி மொய்க்களம் நெருங்கி மொய்த்தார் இன்னது நிகழ்ந்தது என்றார் அரக்கனாது எடுத்துச்சொன்னான்.

எதிரிகள் அழிந்துபட்ட நிலையைத் தெளிந்து வரும்படி இராவணன் ஏவியிருந்த தூதுவர் மீண்டு வந்து இவ்வாறு விவரங்களைத் தெளிவாக விளக்கிச் சொன்னார்.

கருடன் வந்ததும், நாகபாசம் சின்னபின்னமாய்ச் சிதைந்துபோனதும், இறந்துபட்டவர் அனைவரும் விரைந்து எழுந்ததும், முன் இருந்ததைவிட இப்பொழுது அடலாண்மை மண்டியாவரும் வீரக்களிப்போடு வீறு கொண்டு போராட மூண்டு பொங்கியுள்ள நிலையையும் அவர் நேரே கூறி முடித்தார்.

கேட்ட இருவரும் வாட்டம் அடைந்தார்; அடைந்தாலும் அடலாண்மை மூண்டு ஆங்காரமாய் நீண்டார். எதிரிக்கு உதவியாய் வந்து தனக்கு இடையூறு புரிந்த கருடனை இராவணன் எள்ளி இகழ்ந்தான். சினமும் சிற்றமும் மண்டி எழுந்தன.

இகழ்ச்சி மொழி.

உண்டில கேழும் ஏழும் உமிழ்ந்தவன் என்னும் ஊற்றம் கொண்டவன் என்றோடு ஏற்ற செருவினில் மறுக்கம் கொண்ட மண்டிலம் திரிந்த போதும் மறிகடல் மறைந்த போதும் (டான் கண்டிலன் போலும் சொற்றகலுமுன் அன்று என்னைக்கண்ணால். கரங்களின் நேமி சங்கம் தாங்கிய கரியோன் காக்கும் புரங்களும் அழியப் போன போழ்தில்என் சிலையில் பொங்கி உரங்களில் முதுகில் தோளில் உறையுறு சிறையின் உற்ற சரங்களும் நிற்கவேகொல் வந்ததவ் அருணன் தம்பி. (2)

நண்டது கிடக்க மேன்மேல் இயைந்தவாறு இசைய எஞ்சி மீண்டவர் தம்மைக் கொல்லும் வேட்கையை வேட்கும் அன்றே ஆண்டகை நீயே இன்னும் ஆற்றுதி அரும்போர் அன்றேன் காண்டலும் நாணும் என்றான் மைந்தனும் கருத்தைச் சொன்னான். (நாகபாசப்படலம், 297-299)

தான் திருமாலோடு போராடிய பொழுது கருடனது உடலைத் தனது பாணங்கள் ஊடுருவிப் போயுள்ளன. அவமானமாய்த் தோல்வியடைந்து ஓடிப்போன அவன் இப்பொழுது இப்படி எனக்கு எதிராய் இடர்செய்ய நேர்ந்துள்ளான்! காலத்தின் கோலம் சாலவும் வியக்கத் தக்கது என்று நகைத்து மொழிந்தான்; இகழ்ச்சி மொழி இறுமாப்பா யெழுந்தது; அதன்பின் இந்நிரசித்தை நோக்கி “அருந்திறல் மைந்தா! நீயே மீண்டும் சென்று அவரை அழித்து வர வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

உடல் புண்ணாய் உள்ளம் நொந்துள்ள அந்த அருமை வீரமகனது நிலைமையை நோக்கி ஒரு சிறிதும் இரங்காமல் கொடிய வன்மெனஞ்சொய் நீண்டு மீண்டும் போருக்குப் போய் மூண்டு போராடும்படி இராவணன் வீணே வேண்டியிருக்கிறான்.

இது எவ்வளவு கொடுமை! எத்துணை மடமை! காமப் பித்தேறிப் பெருங்கேடு அடைந்துள்ளான் ஆதலால் மதிக்கெட்டு மாணமும் இரக்கமுமின்றி இவ்வாறு பேச நேர்ந்தான்.

கொஞ்சமும் இரங்காமல் நெஞ்சம் துணிந்து மீண்டும் சண்டைக்குச் செல்லும்படி இப்படிச் சொல்லிய அந்தத் தந்தையை நோக்கி இந்திரசித்து மிகவும் பணிவோடு கூறிய மொழிகள் சீரிய பண்பாடுகள் நிறைந்து வீரிய வினையங்களை விளக்கின.

இன்றொரு பொழுது தாழ்ந்துள்ள இகல்பெரும் சிரமம் நீங்கிச் சென்றொரு கணத்தில் நாளை நான்முகன் படைத்த தெய்வ வென்றிவெம் படையினாலுன் மனத்துயர் மீட்பேன் என்றான் நன்றென அரக்கன் போய்த்தன் நளிமலர்க் கோயில் புக்கான்.

தன்னை உடனே போருக்குப் போகவேண்டும் என்று தூண்டிய தந்தையைப் பார்த்து இந்திரசித்து கூறியுள்ள உரைகளை நோக்கி இங்கே நாம் உள்ளம் இரங்கி மறுகி வருந்துகிறோம். செத்துப்போகாமல் தெய்வாதீனமாய்த் தப்பிப் பிழைத்திருக்கிறான். போரில் அல்லல் பல அடைந்து பகழிகள் பாய்ந்த புண்களோடு புண்பாடு படிந்துள்ளான்; எழுந்திருக்கவும் முடியாமல் தளர்ந்து நொந்து தவித்திருக்கின்ற வீர மகளை ஈரம் ஒரு சிறிதுமின்றி மீண்டும் சமருக்கு அனுப்பிய அத் தந்தையின் பேதைமையை நினைந்து நொந்தாலும் அதனை வெளிக்குக் காட்டாமல் அதி விநயமாய்ப் பதில் உரைத்திருக்கிறான்.

இன்று ஒருபொழுது தாழ்ந்து இகல்பெரும் சிரமம் நீங்கி.

என்றதனால் அன்று இந்திரசித்து இருந்த நிலையை அறிந்து கொள்கிறோம். முதல்நாள் மூண்ட போரில் கொடிய நெடிய துன்பங்களை அடைந்திருக்கிறான் ஆதலால் இகல்பெரும் சிரமம் எனத் தனது அவல நிலையைத் தெளிவாக நேரே குறித்தான்.

இன்று ஒருநாள் அவகாசம் கொடுங்கள்; தேகத்தில் சிரமங்கள் அதிகம் இருக்கின்றன; சிறிது ஆறுதல்செய்துகொண்டு நாளைக்குப் போகின்றேன் என்று வேகின்ற நெஞ்சோடு விளம்பியுள்ளான். வீரமகன் உரை வெய்யதுயரமாய் வெளிவந்துளது.

தான் நொந்திருந்தாலும் எந்த வகையிலாவது தந்தையின் மனக்கவலையை நீக்கிவிடவேண்டும் என்று இம்மைந்தன் ஊக்கி உறுதி கொண்டுள்ளமை ஈண்டு உணர வந்தது. சிறந்த குலமகன்; உயர்ந்த வீரன்; பெற்றோர்களிடம் பெருமதிப்புடையவன்; யாண்டும் பணிவும் பண்பும் அணியாக அமைந்தவன்;

அதிசய கம்பீரம் வாய்ந்தவன்; விதிமுறை தோய்ந்தவன் என்னும் நிலைமைகளை இத்தலைமகனிடம் இங்கே கண்டு கொள்கின்றோம்.

“எந்தையே! நாளை நான் சென்று பிரமாஸ்திரத்தால் எதிரிகளை அழித்து உங்கள் மனத்துயரத்தை ஒழித்துவிடுவேன்; கவலையின்றி யிருங்கள்” என்று கைகூப்பித் தொழுதான். வீரமகனுடைய இந்த விசய மொழிகளைக் கேட்டு இராவணன் உளம் உவந்துபோனான். தனது அரண்மனையை அடைந்து சிறிது போது அமளியில் படுத்திருந்தான். பொழுது விடிந்தது. சூரியன் உதயமாகவே காலேக்கடனைக் கழித்துக்கொண்டு ஆலோசனை மண்டபம் புகுந்து அரியணையில் அமர்ந்திருந்தான். மந்திரிகளும் பிரதானிகளும் சேனைத்தலைவர்களும் வந்து தொழுது வணங்கி நின்றனர். பேரின் ஆலோசனைகள் நேரே எழுந்தன.

ஊரார் நிலை.

ஊரைச் சூழ்ந்துகொண்டும் போர்க்களத்தில் நின்றும் வானர வீரர்கள் கெக்கலி கொட்டிப் போருக்கு அறை கூவுவதுபோல் வீரமுழக்கம் செய்வதைக் கேட்டதும் இலங்கை வாசிகள் யாவரும் மானமும் வீரமும் மண்டி ஆனவரையும் பொருது அழிந்து போகவேண்டும், அல்லது பகையை அழித்து ஒழிக்கவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டு பெரிதும் திரண்டு அரசனை வந்து கண்டனர். அவர்கள் பெரும்பக்கன், தூமாட்சன் என்னும் இருவரும் சிறந்த சேனைத்தலைவர் ஆதலால் சபையுள் புகுந்து மன்னனை வணங்கித் தமக்குப் போருக்கு விடை தரும் படி போற்றி வேண்டினார். தங்கள் குல வேந்தனுடைய மதிப்பையும் பிரியத்தையும் பெறவேண்டும் என்னும் பேராவலால் யாவரும் பெருகி நின்றனர்; அவ்வாறு நிற்பினும் எதிரிகளுடைய அரிய வெற்றித் திறல்களை நினைந்து அச்சமும் திகிலும் அடைந்து வந்தனர். உச்சநிலை சூன்றி உளங்கலங்கி உறைந்திருந்தனர்.

முன்னே குறித்த படைத்தலைவர் இருவரும் தங்கள் மன்னர்பிரானை வணங்கிச் சமர்மேல் செல்ல வேண்டியபோது அயலே நின்ற சாரணர் அவரை எள்ளி இகழ்ந்தார்; முதல்நாள் நிகழ்ந்த பிழையை அரசன் எதிரே அவர் துணிந்து சொல்லினார்.

மாபெரும் பக்கனோடு வான்புகைக் கண்ண நீயும்
ஏகுமின் என்னப் பாரா அவர்முகம் இனிதின் நோக்கிப்

போவது புரிதீர் என்னப் புகறலும் பொருத தூதர்
தேவமற்று இவர்கள் செய்கை கேள்எனத் தெரியச் சொன்னார்:

ஆனையும் பரியும் தேரும் அரக்கரும் அமைந்த ஆழித்
தானைகள் வீய நின்ற தலைமகன் தனிமை ஓரார்
மானவன் வாளி வாளி என்கின்ற மழலை வாயார்
போனவர் மீள வந்து புகுந்தனர் போலும் என்றார். (2)

முதல்நாள் நடந்த போரில் முறிபட்டுப் புறங்காட்டி மீண்டு
ஓடிவந்தவர் என இந்த இருவரும் இங்கே தெரிய வந்தனர்.
“அரசர் பெருமானே! இந்தச் சேனாதிபதிகள் நேற்றுச் செய்த
செயல்கள் எங்களை நெஞ்சை வருத்துகின்றது; அரக்கர்குலத்
துக்கே அவமானமான காரியத்தை இவர் ஆற்றியுள்ளனர்;
போர்மேல் போன நால்வகைச் சேனைகளும் அழிந்துபட்டன;
தன்னம் தனியே தங்கள் தலைமைத் திருமகனார் தவித்து நின்றார்;
அந்த நிலையைப் பார்த்தும் நெஞ்சம் துணிந்து உதவாமல் இளை
யவனது பாணங்களைக் கண்டு நடுங்கி அஞ்சி ஓடி இலங்கை
புகுந்தனர்; இன்று பெரிய போர்வீரர்போல் வந்து மகாராஜா
எதிரே இப்படி விடைகேட்டு நிற்கின்றார்” என அவரது நிலைமை
யைச் சொல்லவே இராவணன் சினந்து இகழ்ந்தான். “போரில்
புறங்காட்டி ஓடிவருகிற இத்தகைய பேடிகளும் இந்த ஊரில்
இருக்கிறார்களா? நன்று! நன்று! நம் ஆட்சி நிலை! வெற்றி வீரர்
விளங்கியுள்ள குலத்தில் வீணக் கோழைகள் இருப்பது வெறுக்
கத்தக்கது; இவரைப்பற்றிப் பிடித்து நாசிகளை அறுத்துப்
போருக்கு அஞ்சிய பேடிகள் என்று பறை சாற்றி ஊரைச்சுற்
றிக்கொண்டு வந்து தெற்குக்கோட்டை வாசலில் நிறுத்தித் தலை
களை வெட்டி எறியுங்கள்” என்று வீரகம்பீரமாய் வெகுண்டு
உரைத்தான். அவனுடைய தண்டனை கொடுமையும் தீமையும்
மடமையும் மண்டி எழுந்தன. அரசன் கூறிய இவ்வுரைகளைக்
கேட்டதும் மல்லர்கள் விரைந்து அவரைப் பிடித்தனர்; கூரிய
வாள்களை எடுத்து அவருடைய நாசிகளை அறுக்க மூண்டனர்.
அதுபொழுது மாலை என்பவன் தடுத்து நிறுத்தி அரசனை நோக்கி
அடுத்துப் பேசினான். அவன் கூறிய உரைகள் பரியும் பண்பும்
தோய்ந்து அறிவு நலம் வாய்ந்து உறுதியுண்மைகளை உணர்த்தி
வந்தன. உற்ற சமையத்தில் உரைத்த மொழிகள் ஒளிகளாயின.

அஞ்சமம் அஞ்சி அழிந்துள ராரே
வெஞ்சமம் வேறலும் வென்றியது இன்றுய்த்

துஞ்சலும் என்றிவை தொல்லைய அன்றே
தஞ்சென ஆருளர் ஆண்மை தகைந்தார். (1)

அந்தரம் ஒன்றும் அறிந்திலை அன்றே
வந்தன நம்வயின் எத்துணை மன்னா!
தந்திரம் வானவர் தானவர் என்னும்
இந்திரன் அஞ்சினன் எண்ணுதி யன்றே. (2)

வருணன் நடுங்கினன் வந்து வணங்கிக்
கருணை பெறுந்துணையும் உயிர் கால்வான்
இருள்நிற வஞ்சகர் எங்குளர் எந்தாய்!
பருணிதர் தண்டம் இதன்று பகர்ந்தால், (3)

பத்தொரு நாலு பகுத்த பரப்பின்
அத்தனை வெள்ளம் அரக்கர் அவிந்தார்;
ஒத்தொரு மூவர் பிழைத்தனர் உய்ந்தார்
வித்தகர் யாரினி வீரம் விளைப்பார்? (4)

பாசமும் இற்றது; பாதியின் மேலும்
நாசமும் உற்றது; நம்பி நடந்தாய்!
பூசல் முகத்தொரு காண்முனை போதா
நீசரை வெட்டுதியோ நெடு நாசி. (5)

வாழி இலக்குவன் என்னின் மறுக்குற்று
ஆழி அரக்கர்தம் வாயில் அடைப்பார்
ஏழு கடல் துணை யோஇனி நாசி
ஊழி அறுத்திடினும் உலவாதால். (6)

தூது நடந்தவனைத் தொழுது அந்நாள்
ஓது நெடுஞ்செரு அஞ்சி உடைந்தார்
தீதிலர் நின்றவர் சேனையின் உள்ளார்
பாதியின் மேலுளர் நாசி படைத்தார். (7)

விட்டிலை சீதையை யாமெனின் வீரர்
ஒட்டிய போருளதோ ஒரு நாளே
வெட்டுதி நாசியை வெந்தொழில் வல்லோர்
பட்டிலர் என்றிலை என்று பகர்ந்தான். (8)

அரசனை நோக்கி அந்தப் பெரியவன் கூறிய உரைகளை
இங்கே ஊன்றி நோக்கி உணர்ந்து நிற்கிறோம். மாலி என்பவன்
மாலியவான் போல் அரச குடும்பத்தில் ஒரு முதியவன். இராவ
ணனுக்குப் பாட்டன் முறையினன். தன்குலத்துக்குக் கொடிய

நாசங்களை விளைத்து இலங்கை வேந்தன் இயற்றி வருகிற அவ
லக்கேடுகளை எண்ணிக் கவலையோடு இருந்து வந்தவன் ஆத
லால் சேனைத்தலைவர் இருவரை நாசிகளை அறுக்கும்படி அவன்
கூறியதைக் கேட்டதும் உள்ளம் வருந்தி ஊக்கித் துணிந்து இவ்
வாறு பேசநேர்ந்தான். பேச்சு அவனது மாட்சியை விளக்கியது.

மாலியின் மதிமொழி.

“அரசர்பெரும! கருணை சிறிதுமின்று இப்படிக் கடுந்தண்
டம் இட்டது கொடிய அநீதியாம்; போருக்குப் போனவர்
நேரே பொருது அங்கேயே மாண்டு படுவதும், மாளாமல்
நின்று மீண்டு வருவதும் நீண்டகால இயல்புகளாய் நிலவி நிற்
கின்றன; வெற்றியும் தோல்வியும் எவரிடமும் விரவி வருகின்
றன; வென்றவர் தோற்பதும், தோற்றவர் வெல்வதும் உலக
அனுபவங்களாயுள்ளன. தலைமையான போர்வீரரான தாங்கள்
நிலைமைகளைநினைந்து சிந்திக்கவேண்டும். இந்திரன், வருணன் முத
லிய தேவர்களும் தோல்வியடைந்து மீண்டுள்ளனர்; தாங்களும்
முதல்நாள் போரில் இராமனோடு மூண்டு பொருது வெல்லமுடி
யாமல் அல்லல் பல அடைந்து மீண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்; அதி
சய வீரனான இந்திரசித்தும் நேற்று மீண்டு வந்திருக்கிறான்;
தூதனாய் வந்தபோது அனுமானை அஞ்சி ஓடிய அரக்கர்கள்
எவ்வளவு கோடி! அத்தனை பேர்களும் இப்பொழுது படைக
ளில் கலந்திருக்கின்றனர்; அவர்களுடைய நாசிகளையெல்லாம்
அறுக்கவில்லை; இந்த இருவருடைய மூக்குகளை வெட்ட மூண்
டது முறையா? நம் குடியில் பிறந்த ஒருத்தியை நாசியை
அறுத்து மூளியாக்கி அங்கபங்கம் செய்து அவமானப்படுத்தி
விட்ட அந்த எதிரிகளை வெல்லமுடியாமல் அல்லலடைந்து நாம்
அலமந்திருப்பதே நம் குலம் முழுவதும் நாசியை யிழந்து மானம்
கெட்டு நீசமடைந்து நிற்பதுபோலாம்; இதனை யோசனைசெய்து
பார்க்கவில்லை; சீதையை விடாதவரையும் மானம் வீரம் புகழ்
புண்ணியம் அறிவு திரு ஆற்றல் முதலிய எல்லா நலங்களையும்
அடியோடு விட்டபடியாம்; குடிகேடு நேர்ந்து குலம் இழிந்து
அரிய பல மேன்மைகளும் அழிந்துகொண்டுவருகின்றன; இந்த
நாசவரவில் மேலும் யோசியாமல் நீசச்செயலைச் செய்யலா
காது ஐயனே!” என்று அந்த முதியவன் மனம் துணிந்து மதி
நலம் கூறி அரசை மறுத்திருப்பது அதிசயமாய் விளைந்துள்ளது.

போரில் மூண்டவர் புறம்காட்டி ஓடி வந்ததற்காகப் படைத்தலைவர் நாசியை அறுப்பது என்றால், முதலில் உங்கள் நாசிகளை அறுக்கவேண்டும்; அதன்பின் இந்திரசித்தின் நாசியை துணிக்கவேண்டும் என்று இராவணன் எதிரே அந்தக் கிழவன் பேசி நின்றது அவனுடைய உள்ளத்துணியையும் உறுதி நிலையையும் நேர்மையையும் நேரே தெளிவாக விளக்கி யுள்ளது.

வீட்டிலை சீதையை; நாசியை வெட்டுதி.

பதிவிரதையான சீதையை உரியவனிடம் விடாமல் சிறையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்; வீரர்களுடைய நாசிகளை நேரே வெட்ட வேண்டும் என்று வீறுகொண்டு நிற்கிறாய்; உன்னுடைய பிடிவாத நிலையும் பிழைபாடான செயலும் மிகவும் மடமையான கொடுமையுடையன என்று அவன் இவ்வாறு கடுமையாகத் தாக்கிப் பேசித் தன் கருத்தை வலியுறுத்தியிருக்கிறான்.

பிரியமான உறவுரிமையாளன் ஆதலால் அம்முதியவன் மொழிகளைக் கேட்டு அரக்கர் அதிபதி யாதும் சீறவில்லை; ஆறியே நின்றான்; நாசியறுப்புத் தண்டனை நீங்கியது; நீங்கவே அந்தச் சேனைத் தலைவர் இருவரும் அரசனை வணங்கி “மன்னர் பெரும! முன்னர் நிகழ்ந்த இன்னல் நிலையை எண்ணி உணராமையால் தூதர் எங்களை இகழ்ச்சியெய்ய நேர்ந்தார்; தங்கள் தலைமகன் வானில் மறைய நேர்ந்தமையால் நாங்கள் ஊரில் மறைய நேர்ந்தோம்; போரில் நேர்ந்த பிழைகளை வெளியே நின்று இளிவாகப் பேசுவது வீண்; நாங்கள் மீண்டும் போருக்குப் போகின்றோம்; இனி மீண்டு வரமாட்டோம்; ஆண்டவா! எங்களுக்கு விடை தந்தருளுக” என்று உள்ளக் கொதிப்போடு அவர் வேண்டிப் போனார். அவரோடு பத்துவெள்ளம் சேனைகளும் பதினாறு சிறந்த சேனைத் தலைவர்களும் தொடர்ந்து போயினார். அடர்ந்த படைகள் ஆரவாரமாய் ஆர்த்துச் சென்றன.

இந்தப் படைகளுக்கெல்லாம் அதிபதியானவன் மாபெரும் பக்கன் என்னும் பேரினன். மஹா பார்குவன் என வால்மீகி முனிவர் இவனைக் குறித்துக் கூறியிருக்கிறார். தாமிராட்சன், யஞ்ஞகேது, சூரியசத்துரு, வீரியமித்திரன், முச்சிரத்தன், வச்சிரதந்தன் முதலிய சேனைத் தலைவர்களோடு நால்வகைப் படைகளையும் நடத்தித் தேர்மேல் ஏறி அவன் போர்மேல் போனான்.

சேனைகள் அதிக ஆரவாரமாய் ஆர்த்துவருவதை நோக்கிய இராமன் அயலே நின்ற விபீடணனைப் பார்த்து விவரம் அறிய வினவினான். நிலைமை தெரிய வினவியது தலைமை தெரிய வந்தது.

வானர வீரர்கள் போர்க்களத்திலிருந்து வீரவாதம் கூறி ஆரவாரம் செய்தமையால் இந்திரசித்தே படைகளோடு மீண்டும் மூண்டு போருக்கு வருகிறுன்போலும் என்று இந்த ஆண்டகை ஆவலோடு கேட்கவே வீடணன் பதில் உரைத்தான். இந்திரசித்து வரவில்லை; வருபவர் வேறு பேர்பெற்ற சேனைத் தலைவர்கள் என்று சிலரைத் தனித்தனியே குறித்துச் சொன்னான். பேர் முதலிய விவரங்களைத் துலக்கி அவன் கூறிய முறைகள் சீரியநிலைகளை விளக்கி வீரியவேகங்களைத் தெளித்துநின்றன.

முழைக்குலச் சீயம் வெம்போர் வேட்டது முனிந்தது என்னப் புழைப்பிறை எயிற்றுப் பேழ்வாய் இடிக்குலம் பொடிப்ப ஆர்த்துத் தழற்பொறி வாளிப் புட்டில் கட்டினில் தாங்கிச் சார்வான் மழைக்குரல் தேரின் மேலான் மாபெரும் பக்கன் மன்னே, (1)

சிகைநிறக் கனல்பொழி தெறுகட் செக்கரான் பகைநிறத் தவர்உயிர் பருகும் பண்பினான் நகைநிறப் பெருங்கடை வாயை நக்குவான் புகைநிறக் கண்ணவன் பொலம்பொன் தேரினான். (2)

பிச்சரின் திகைத்தவன் பெற்றிப் பேச்சினான் முச்சிரத்து அயிலினான் மூரித் தேரினான் இச்சிரம் உம்மதே எனவந்து எய்துவான் வச்சிரத்து எயிற்றவன் மலையின் மேனியான். (3)

காலையும் மனத்தையும் பிறகு காண்பதோர் வாலுளைப் புரவியின் மடித்த வாயினான் வேலையின் ஆர்ப்பினன் விண்ணை மீக்கொளும் சூலம்ஒன் றுடையவன் பிசாசன் தோன்றினான். (4)

சூரியன் பகைஞன் அச் சுடர்பொன் தேரினன் நீரினும் முழக்கினன் நெருப்பின் வெம்மையான் ஆரிய! வேள்வியின் பகைஞன் ஆமரோ சோரியும் கனலியும் சொரியும் கண்ணினான். (5)

சாலிவண் கதிர்நிகர் புரவித் தானையான் மூலிவெங் கொடுமையின் தவத்தின் முற்றினான் சூலியும் வெருக்கொளத் தேரில் தோன்றுவான் மாலிஎன்று அடிமுறை வணங்கிக் கூறினான். (6)

போருக்கு மூண்டுவருகிற சேனைத் தலைவர்களைத் குறித்து விபீடணன் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான். தூமக்கண்ணன், வச்சிர தந்தன், சூரியகேது, பிசாசன், மாலி முதலிய படைத்தலைவர்கள் படைகளை நடத்தி வருகின்றனர் என்று கூறவே இராமன் அனுமானை நோக்கினான். அந்த அஞ்சனைச் சிங்கம் வானரசேனைகளைப் பார்த்தது; பார்க்கவே யாவரும் ஆவலோடு ஆர்த்து எழுந்தனர்.

கடல் கொந்தளித்து வந்ததுபோல் அடலாண்மை பொங்கி ஆரவாரத்தோடு வந்த அரக்கர் சேனைகளை வானரப் படைகள் எதிர்த்து மூண்டு கொதித்துப் பொருதன. இருதிறப் படைகளும் கடுஞ்சினங்கொண்டு அடுத்திறலோடு ஆர்த்துப் போராடவே இடங்கள்தோறும் இரத்த வெள்ளங்களும் பிணங்களும் பெருகிக் குவிந்தன. கோரக் கொலைகள் யாண்டும் நீண்டன. நால்வகைச் சேனைகளும் கால்வகுத்துப் பொருதும் நிருதர் பரிதாபமா யழிந்துபட்டனர். வானரர்கள் எங்கும் அடலாண்மை மண்டி அடுசமராடினும் அங்கங்கே ஆயிரக்கணக்கில் அழிந்து மடிந்தனர். இரண்டு வகையிலும் அழிவுகள் எதிரெதிர் நேர்ந்தன. தேர் யானை குதிரைகளோடு மூண்டுவந்து பொருத அரக்கர் பார்மேல் மாண்டுவிழுந்து கிடந்தனர்; நேரே நீண்டு எதிர்ந்த கவிகளும் நிலைகுலைந்து அழிந்தன. இவ்வாறு எவ்வழியும் வெவ்வித அழிவுகள் விளைந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது மேலும் இலங்கையிலிருந்து புதிதாய்ப் படைகள் பொங்கிவந்து போர்க்களம் புகுந்தன. மானவீரங்களோடு மண்டிவந்த அந்தச்சேனைகளைக் கண்டதும் இலக்குவன் விரைந்து மூண்டு வெகுண்டு பொருதான். இவ்வீரனுடைய வில்லாடல்கள் விசித்திர கதிகளில் வேலை செய்தன. நேரே போராட நேர்ந்தவர் யாவரும் தலையிழந்தும், கால் இழந்தும், கை இழந்தும், உடல் சிதைந்தும் உருக்குலைந்தும் இடங்கள்தோறும் மடிந்து விழுந்தனரே அன்றி யாதொரு பயனையும் அவர் அடைந்துகொள்ளவில்லை. சண்டமாருதத்தின் முன் எதிர்ப்பட்ட செத்தைகள்போல் இலட்சுமணன் எதிரே அரக்கர் திரள்கள் செத்து விழுந்த காட்சிகள் அமரருக்கும் அதிசய வியப்புகளை விளைத்து நின்றன. வானவர் தானவர் எவரையும் எளிதே வென்று யாண்டும் தோல்வி காணாமல் எவ்வழியும் வெற்றி வீரர் என வீறுகொண்டு வாழ்ந்துவந்த

அரக்கர் குலத்தை இம்மான வீரன் நீறுபட அழித்து நிலத்தில்
கிடத்தினான். மாறுபாடு மண்டி வந்தவர் மாண்டு மடிந்தனர்.

தேரும் யானையும் புரவியும் விரவினதேவர்
ஊரு மானமும் உடுக்களும் உலகமும் மலையும்
பேருமானவெங் காலத்துக் கால்பொரப் பிணங்கிப்
பாரின் வீழ்ந்தன போன்றன கிடந்தன பரந்த.

உகாந்த காலத்தில் ஊழிக்காற்றால் நிலைகுலைந்து சிதைந்த
உலகங்கள்போலப் போர்க்களத்தில் யாவும் தலை மயங்கிக்கிடந்
தன. படைகள் அழிந்து பாழ்பட்டதைக் கண்டதும் சேனைத்
தலைவர் யாவரும் திகைத்து மறுகினர்; அஞ்சாத நெஞ்சங்கள்
அஞ்சி அலமந்தன. அரக்கர்குலம் பூண்டோடு மாண்டு படும்
படியான நாசகாலம் மூண்டதே! என்று நீண்டு கலங்கி நெடு
மூச்சு எறிந்தனர்; மீண்டும் திரும்பி ஊருக்குப் போனால் இலங்
கைவேந்தன் அங்கபங்கங்கள் செய்து அவுமானப்படுத்தி
அழித்து ஒழிப்பான் ஆதலால் அங்கே போவதைக் காட்டிலும்
இங்கே சாவதே நல்லது என்று யாவரும் ஒருமுகமாய்ப் பொரு
களம் ஏறி ஊக்கி உருத்துப் போராடநேர்ந்தார். சாகத்துணிந்து
அங்ஙனம் மூண்டு முனைந்த சேனைத் தலைவர்களை வானரத்தலைவர்
கள் அதிவிரைவில் மாய்த்து இடங்கள்தோறும் வீழ்த்தினர்.

தூமாட்சன் என்னும் தலைமையான கொடிய போர்வீரன்
அனுமாளோடு நெடிது போராடினான். வில்லும் வாளும்கொண்டு
பல்வகை மாயங்களில் நீண்டு அவன் போராடிய நிலைகளையெல்
லாம் உல்லாச வினோதமாய் உடனடி நோக்கிவந்த மாருதி முடி
வில் அவனுடைய தலையைத் திருகி எடுத்துக்கடலில் வீசிஎறிந்து
அடலாண்மையோடு ஆர்த்து வாவி அயலே தாவிப் போனான்.

மாபக்களை அங்கதன் மாய்த்து வீழ்த்தினான்.

மாலியை நீலன் கொன்று தொலைத்தான்.

யாகசத்துருவை இடபன் அழித்து ஒழித்தான்.

சூரியகேது என்னும் பெரிய சேனைத்தலைவன் சுக்கிரீவனோடு
உக்கிரவீரமாய்ப் போராடினான். அவனுடைய வில் வலியையும்
மல் வலியையும் வியந்து நோக்கி உவந்து போராடி வந்த வானர
வேந்தன் இறுதியில் அவனைத் தரையில் எடுத்து வீழ்த்தித் தடக்

கையால் தேய்த்து முடித்தான். முண்டுவந்த படைகள் யாவும் முடிந்து போகவே அயலே வேவுபார்த்து நின்ற தூதுவர் மீண்டு இலங்கையை நோக்கி ஓடினர். அரண்மனையுள் புகுந்து இராவணனை வணங்கி நேர்ந்த அழிவுநிலைகளையெல்லாம் நேரே சேர்ந்து மொழிந்தனர். கவலை மொழிகள் அவல இழிவுகளாயெழுந்தன.

அரசன் ஓர்ந்து வருந்தி உள்ளம் கனன்றான். அழிவு நிலைகள் அவலக் கவலைகளாய் வளர்ந்து வந்தன. கலங்காத கண்டன் எனத் துலங்கி வந்த இலங்கை வேந்தன் அன்று கலங்கித்துளங்கியது நேர்ந்துள்ள எதிரியின் வலிமையையும் வெற்றியையும் நேரே துலக்கி நின்றது. நெடிய கலக்கங்களுக்கும் கொடிய அலக் கண்களுக்கும் அவன் அங்கே ஓர் பெரிய இலக்காய் நின்றான்.

பகலும் இரவும் போர் தொடர்ந்து நடந்துவந்தது; அன்று இரவு கழிந்தது; பொழுது விடிந்தது. அந்த உதயகாலம் உலகுக் கெல்லாம் உவகை சுரந்து நின்றது. அந்த நிலையைக் கவி சுவையாக வருணித்திருக்கிறார். அருணனது வரவை விளக்கி வந்துள்ள அவ் வருணனை நிலையை அயலே காண வருகிறோம்.

அரக்கர் என்ற பேர் இருளினை இராமனும் இரவி
துரக்க வெஞ்சுடர்க் கதிரவன் புறத்திருள் துரக்கப்
புரக்கும் வெய்யவர் இருவரை உடையன போல
நிரக்கும் நல்ஒளி பரந்தன உலகெலாம் நிமிர. (1)

நிலைகொள் பேரிருள் நீங்கலும் நிலத்திடை நின்ற
மலையும் வேலையும் வரம்பில வயின்தொறும் பரந்து
தொலைவி லாதவை தோன்றுவ போன்றன சேரி
அலைகொள் வேலையும் அரும்பிணக் குன்றமும் நிரம்பி. (2)

சூரியன் இருளை நீக்கி ஒளிசெய்து உலகத்தை மகிழ்விக்கின்றான்; இராமன் ஆகிய சூரியன் அரக்கரை ஒழித்துப் புகழ் ஒளி பரப்பி அகிலத்தையும் உவகையுறச் செய்கிறான். இரவிசுல திலகனும் இரவியும் ஒரு முகமாய் ஈண்டு உணர வந்தனர். தான் தோன்றிய சூலத்தை வான்தோய் புகழோடு வயங்க வைத்து இத்தோன்றல் துலங்கி வருவது யாண்டும் ஊன்றி உணரவரியது.

உருவக வுரைகள் அரிய பல மருமங்களை மருவி வந்துள்ளன. அரக்கரை இருள் என்று குறித்தது யாவருக்கும் அச்சத்தையும் திகிலையும் விளைத்து வருதல் கருதி. உலக பயங்கரங்கள்

ஒழிந்து உவகை நலங்கள் விளைய வந்துள்ளன. அவ் விளைவுகள் விழி தெரிய வந்து வித்தக நிலைகளை விளக்கி நின்றன.

இருளை நீக்கி இன்பம் அருளும் பெருமாள் என இராமன் இங்கே நன்கு உணர நின்றான். தீயவர்களை அழித்து ஒழித்து நல்லவர்களைக் காத்தருளவே கருணையோடு வந்த மூர்த்தி ஆதலால் அந்த வரவின் உயர் நிலை உறவுரிமையாய்த் தெரிய வந்தது.

தமது காவிய நாயகனைச் சூரியன் எனப் பேரியல்புதோன்றக் கூறி நம் கவி நாயகன் உவகை கூர்ந்துள்ளதை இங்கே நாம் உணர்ந்து மகிழ்கின்றோம். உலக வுயிர்களைப் பாதுகாத்து வரும் பான்மை மேன்மைகளைக் கருதியுணர்ந்து உரிமையோடு நாம் நன்றி செலுத்தி வரும்படி புரக்கும் வெய்யவர் என்றார்.

வெம்மையும் எல்லாராலும் விரும்பும் தன்மையும் ஒருங்கே உடையவன் ஆதலால் சூரியன் வெய்யவன் என நின்றான்.

என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே

அன்பி லதனை அறம்.

(குறள், 77)

என்பு இல்லாத புழுக்களை வெயில் காய்ந்து கொல்லுதல் போல் அன்பு இல்லாத உயிர்களை அறம் காய்ந்துகொல்லும் என இது குறித்துள்ளது. இதில் சூரியனைத் தரும தேவதைக்கு உவமையாகத் தேவர் உரைத்திருத்தலை ஓர்ந்து உணர்ந்துகொள்கின்றோம். உவமானம் உருவகம் முதலிய அலங்கார மொழிகளில் குணநலங்கள் பல பொலிந்து உணர்வு நலங்கள் மிளிர்கின்றன.

கடுமையான வெயில் எதிரே புழுக்கள் துடித்து மடிவது போல் இரக்கம் அற்ற அரக்கர்கள் இராமன் எதிரே மாய்ந்து படுகின்றனர். இவ்வீரன் காய்ந்து கொல்லுகிற காரிய நிலை ஆய்ந்து அறிய வந்தது. இருள்நீக்கி இன்பம் பயந்து ஒளிசெய்து வருகிற சீரிய நீர்மைகள் பல தெளியச் சூரியனோடு நோர் விளங்கினான். அரிய தன்மைகள் உரிய இனங்களால் உணர வந்தன.

“நின், வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள;

நின், தண்மையும் சாயலும் திங்கள் உள;

நின், சுரத்தலும் வண்மையும் மாரி யுள;

நின், புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள;

நின், நாற்றமும் வண்மையும் பூவை யுள;

நின், தோற்றமும் அகலமும் நீரின் உள;

நின், உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்து உள;
நின், வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தினுள்;" (பரிபாடல், 4)

நிலம் நீர் வான் முதலிய நிலைகளில் திருமாலின் இயல்புகள் பரவியுள்ளன என இது உணர்த்தியுள்ளது. அரக்கராகிய கொடிய இருளை நீக்கிப் பெரிய அருள் ஒளிவீசிநின்ற அரிய கதிரவன் என இங்கே அறிய வந்த இராமனது பழமை புதுமைகளை இதனால் ஒருங்கே உணர்ந்து நாம் உவந்து கொள்கிறோம்.

படைகளோடு வந்து மூண்டு போராடிப் படைத்தலைவர்கள் மாண்டுபோனதை அறிந்ததும் இராவணன் நீண்ட துயரோடு நெடிது மறுகி நிலையா யிருந்தான். அப்பொழுது அங்கே மகரக் கண்ணன் வந்து மரியாதையோடு தொழுது நின்றான்.

மகரக் கண்ணன்.

இவன் கரனுடைய மகன். தண்டக வனத்தில் தன் தந்தையை இராமன் கொன்று தொலைத்தான் என்பதை நினைந்து கவன்று நெடிது கனன்றிருந்தான். இலங்கை அரசர் குடியில் இவன் நெருங்கிய தொடர்புடையவன்; பெரிய தந்தை என்ற முறைமையில் இராவணனிடம் இவன் அதிக உரிமை கொண்டாடி வந்தான். அன்று போரில் சேனைத்தலைவர்கள் அழிந்துபட்டதை நினைந்து வருந்தியிருந்த மன்னன் எதிரே இவன் வந்து வணங்கித் தன்னைப் போருக்கு அனுப்பும்படி உரிமையோடு வேண்டினான். தன் தாதையைக்கொன்ற பழம் பகைவனை வென்று வருவேன் என்று வீரவாதம் கூறி வீரோடு இவன் விடை வேண்டியபோது இராவணன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். இருபது வெள்ளம் படைகளோடு செல்லும்படி இவனுக்கு அவன் விடைகொடுத்து அனுப்பினான். சிங்கன் இரத்தாட்சன் என்னும் சிறந்த சேனைத்தலைவர்களோடு நெடிய படைகளை நடத்திப் பெரிய ஒரு தேரில் அரிய வீரக்கோலம் பூண்டு உரிய வில் ஏந்தி ஊக்கி மூண்டு இவன் விரைந்து சென்றான்.

நிருதர் படைகள் பொருதிறல்களோடு பொங்கிவருவதைக் கண்டதும் வானர வீரர்கள் அங்கே ஆவலோடு ஆரவாரித்து நின்றனர். தங்கள் இனத்தைக் கொன்று தொலைத்து வரும் சூரங்கினங்களை இன்று அடியோடு அழித்து ஒழித்துவிடவேண்

டும் என்று களித்து மூண்டு கடுங் கோபமாய்த் திரண்டு வந்த அரக்கர்கள் யாண்டும் விரைந்து பாய்ந்து வெகுண்டு போராடினார்.

இரண்டு பகுதிகளும் முரண்டு மூர்க்கமாய்ப் போராடவே யாண்டும் அழிவுகள் நீண்டு நிகழ்ந்தன. வில் வேல் வாள் வல்லை யம் சூலம் முதலிய கொலைக்கருவிகளைக்கொண்டு அரக்கர் கொடுமையாத் தாக்கினார்; வானரங்கள் உடல் வலி மண்டி ஊக்கி விரைந்து மரம் கல்லுகளை வாரி எறிந்து சீறிப்பொருதனர். போரில் முன்னேறி மூண்டு புகுந்த நிருதர் மாண்டு மடிந்து யாண்டும் படுவதைக் கண்டதும் மகரக்கண்ணன் வீர வெறியோடு தேரைச் செலுத்தி இராமன்மீதே நேரே வந்தான்.

வண்டலாம் அலங்கல் மார்பன் மகரக்கண் மழையேறு என்னத் திண்டிறல் அரக்கன் கொற்றப் பொற்றடம் சில்லித் தேரை தண்டலை மருத வைப்பின் கங்கைநீர் தழுவு நாட்டுக் கொண்டல்மேல் ஓட்டிச் சென்றான் குரக்கினப் படையைக் கொன்றான்.

இந்திரன் பகைஞ் சேனகொல்? என்பதோர் அச்சம் எய்தித் தந்திரம் இரிந்து சிந்தப் படைப்பெரும் தலைவர் தாக்கி எந்திரம் எறிந்தது என்ன ஏவுண்டு புரண்டார் எய்திச் சுந்தரத் தோளி னானே நோக்கிநின்று இனைய சொன்னான்.

தான் ஏறியிருந்த தேரைக் கடாவி மகரக்கண்ணன் போர்க்களத்துள் புகுந்த போது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை இப்பாட்டுகள் வரைந்து காட்டியுள்ளன. அவனுடைய ஆரவாரத்தையும் வீரத்திறலையும் நோக்கிய வானர வீரர்கள் பெரிதும் வியந்திருக்கின்றனர். தூரவரும் போதே இவன் இந்திரசித்தோ? என்று எண்ணி அதிசயித்துத் திகைத்திருத்தலால் வந்த அவனுடைய வலிமையும் நிலைமையும் தெரிய வந்தன. வானர வீரர்களுள் சிறந்த சேனைத் தலைவரும் அவனுடைய பாணங்களுக்கு இரையாயுள்ளனர். ஏவுண்டு புரண்டார் என்றதனால் அம்புகள் ஊடுருவிப்போக அவர் மாண்டு விழுந்துள்ளமையை ஓர்ந்து உணர்ந்து அவனது உக்கிர வீர நிலையைத் தேர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்.

வேறு யாரையும் பொருளாக மதியாமல் இராமனையே நாடி அவன் அடலோடு ஆர்த்து வந்திருப்பது அதிசய ஆற்றலை

விளக்கி நின்றது. பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என்று பழம் பகைமையோடு செயிர்த்து உளந்துணிந்து வந்திருக்கிறான்.

கங்கை நீர் தழுவும் நாட்டுக் கோண்டல்

என இராமனை இங்கே கவி இங்ஙனம் எழுதிக் காட்டியிருக்கிறார். கங்கை, சரயு என்னும் சீவந்திகள் மேவி யாவரும் புகழ் அரிய பல வளங்களை மருவி யிருத்தலால் கோசலாதேசம் எங்கும் வியந்து பேசுவந்தது. நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்துள்ள அந்தச் சிறந்த நாட்டின் அதிபதியாய்ப் பிறந்து எல்லா நாடுகளும் உய்ய எழுந்த உத்தமன் ஆதலால் அவ்வுதவி நிலையை இவ்வாறு உணர்த்தியருளினார். பசிய கோலத் திருமேனியன் என உருவ அழகும் உபகார நிலையும் ஒருங்கே தெரிய வந்தன.

நீர்நாட்டுக் கோண்டல் என்னும் பேர் அவனுடைய நிலைமை நீர்மைகளை நேரே காட்டி உவகையின் சுவைகளை ஊட்டியுள்ளது. கைம்மாறு கருதாமல் யாவருக்கும் பேருபகாரம் புரியும் நீர்மையாளன் அரக்கர் இனத்துக்கு ஓர் எமனாய்த் தோன்றினாலும் அவரது பாவச்சுமையை நீக்கிப் பரிசுத்தராக்கி விடுதலால் அவர்க்கும் உரிமையோடு அருள்புரிந்தவ னாகின்றான்.

புண்ணிய நதி பாயும் கண்ணிய நாட்டின் அதிபதி பாவங்களுையே நாடித்திரியும் பாவினை வீட்டி ஒழிக்கின்றான். தண்ணிய நீர்மை வாய்ந்த அந்தப் புண்ணிய மூர்த்தியைப் பாவமேபயின்ற மகரக்கண்ணன் கோபமாய் மூண்டு எதிர்த்தான். தேர்மேல் ஏறிச் சீரோடு சீறி வந்தவன் இவ்வள்ளலை நேரே கண்டதும் உள்ளம் கனன்று உருத்து ஆரவாரமாய்ப் பேச நேர்ந்தான்.

என்னுடைத் தாதை தன்னை இன்னுயிர் உண்டாய் என்று முன்னுடைத் தாய தீய முழுப்பகை மூவர்க்கு இன்றி நின்னுடைத் தாய தன்றே இன்றது நிமிர்வது என்றான் பொன்னுடைத் தாதை வண்டு குடைந்துண்ணும் பொலம்பொற்றாரான். (1)

தீயவன் பகர்ந்த மாற்றம் சேவகன் தெரியக் கேட்டான் நீகரன் புதல்வன், கொல்லாம் நெடும்பகை நிமிர் வந்தாய்! ஆயது கடனே அன்றே ஆண்பிறந்து அமைந்தார்க்கு ஐய! வாயது சொன்னாய் என்றான் இசையினுக்கு இசைந்த தோளான். (2)

(மகரக்கண்ணன் வதைப்படலம், 15, 16)

போராட நேர்ந்த மகரக்கண்ணன் இராமனை நோக்கி வீரவாதம் கூறியதும், அதற்கு இந்த வீரக்குரிசில் பதில் மொழிந்துள்ளதும் இங்கே அதிசய வினோதங்களாய் விளைந்துள்ளன. “இராமா! என் தந்தை உயிரை நீ வாங்கியுள்ளாய்; ஆதலால் உன் உயிரை நான் வாங்கவந்துள்ளேன்; அரன் அரி அயன் என்னும் அந்த மூவரோடு போராடவுரிய நான் இன்று உன்கூடு போர்புரிய நேர்ந்தது எனக்கு ஓர் அவமானமே; ஆயினும் முன்னே மூண்ட பழம் பகையைத் தீர்த்தான் என்னும் வார்த்தையை வையம் என்றும் வழங்கி வரும்படி செய்யவந்தேன்” என்று இவ்வாறு அவன் செருக்கி உரைத்தான்.

அவனுடைய உள்ளத் துணிவும் ஊக்கமும் செற்றமும் உரைகளில் வெளிவந்துள்ளன. தன் தந்தை இறந்துபட்டதிலிருந்து சிந்தை கொதித்துச் சினந்துள்ளான் என்று தெரிகின்றது. அந்த இறப்பால் அவனது குடும்பம் முழுவதும் இடும்பை பூண்டு நெடும்பகைநீண்டுள்ளது. இராமனோடு அவன்போருக்கு மூண்டு வந்ததற்குக் காரணம் இராவணனுக்குப் படைத்தணையாய் நின்று உதவிசெய்யும் பொருட்டு அன்று; தன் தாயின் மனத்துயரைத் தீர்க்கும்பொருட்டே எனத் துணிந்து மொழிந்திருக்கிறான். குடிக்கு நேர்ந்த பகையை ஒழிக்க நேர்ந்துளான்.

கரன் மனைவி கருவியிருந்தது.

கரனுடைய மனைவி கானவி என்னும் பேரினள். தண்டகாரணியத்தில் சூர்ப்பகையின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிப் படைகளோடு சென்று இராமனோடு போராடிக் கரன் மாண்டு பட்டதை அறிந்ததும் அவள் மறுகி அழுதாள்; தன் நாயகனைக் கொன்றவன்மீது கொடுங்கோபம் கொண்டாள்; எந்தவகையிலாவது இராமனைக் கொல்லவேண்டும் என்று கொடுஞ்சூழ்ச்சிகள் செய்தாள்; யாதும் பலிக்கவில்லை; அவன் இறந்துபட்டால் ஒழியத் தன் தாலியை நீக்குவதில்லை என்று நீலித்தனமாச் சபதம் செய்துகொண்டு இலங்கையை அடைந்தாள். அவளுடைய மனவேதனையை நீக்கியருளவேண்டிய கடமை மகனுடையது என்று கருதி அன்று அவன் முடிவு செய்து எழுந்தான்.

அருந்துயர்க் கடலுளாள் என் அம்மனை அழுத கண்ணள்
பெருந்திருக் கழித்தல் ஆற்றாள் கணவனைக் கொன்று போர்த்தோன்

கருந்தலைக் கலத்தின் அல்லால் கடனது கழியேன் என்றுள்
பருந்தினுக்கு இனிய வேலாய்! இன்னருள் பணித்தி என்றுன்.

இலங்கைவேந்தனிடம் மகரக்கண்ணன் இன்னவாறு நேரே
கூறிப் போருக்கு விடை தரும்படி வேண்டியிருக்கிறான். “என்
தந்தையைக்கொன்ற அந்த இராமனுடைய தலையையே கலச
மாக்கொண்டு கருமக்கடன் செய்யவேண்டும் என என் தாய்
உறுதி பூண்டிருக்கிறாள்; கழுத்திலுள்ள தாலியை இன்னும்
அவிழ்த்து நீக்கவில்லை; அந்த மனிதனது தலை ஒட்டைக்கண்ட
பின்பே யாவும் முடிக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்திருக்கி
றாள்; ஆதலால் எனக்கு விரைவில் போருக்கு விடைதந்தருளுக”
எனக் கரன்மகன் வேண்டியிருத்தலை இதனால் ஈண்டு அறிந்து
கொள்கிறோம். பழைய பகைமை மண்டிக் கொடிய வயிரியாய்
நெடிய சீற்றம் மண்டி நேரே அவன் வந்திருக்கிறான்; அந்த
வரவு நிலையின் உரமும் உறுதியும் தெரிய உருத்து மொழிந்தான்.

என் தந்தையை முன்னம் நீ கொன்றாய்! ஆதலால் உன்னை
நான் இன்று கொல்லவந்துள்ளேன் என்று இன்னவாறு அவன்
கூறியதைக் கேட்டதும் இராமன் குறுமுறுவல்கொண்டான்;
“நீ கரன் மகனா? சரியான காரியம் செய்ய வந்திருக்கிறாய்! தன்
குடிக்கு நேர்ந்த பழியைத் தீர்த்துக்கொள்வதே சிறந்த ஆண்
மகனாய்ப் பிறந்தவனுக்கு உயர்ந்த கடமையாம்; தக்ககருமத்தை
மிக்க ஆர்வத்தோடு பக்குவமாச் செய்யவந்துள்ளாய்; பேசி
நேரத்தைக் கடத்தாதே; விரைந்து வினை செய்து வேண்டியதை
முடித்துக் கொள்!” என இவ் வீரமூர்த்தி வினையமாயுரைத்தான்.

இசையினுக்கு இசைந்த தோளான்.

இராமனை இங்கே இன்னவாறு கவி வரைந்து காட்டியிருக்
கிறார். உன்னைக்கொன்று தொலைக்கவந்தேன் என்று கரன்மகன்
ஆரவாரமாய் நேரே சீறிக் கூறியதற்கு யாதும் சினவாமல் அதி
விநயமாய்ப் பதில் மொழி தந்தது அரிய பண்பாடாய் நின்றது.
கொடிய விரோதியிடமும் இனிய நீர்மையனாய் மரியாதைபுரிந்து
உல்லாச வினோதமாய் உரையாடியுள்ளது ஒளி சுரந்து வந்தது.

யாண்டும் எவ்வழியும் யாரிடமும் சீர்மையோடு நடந்து
வருதலால் சீர்த்திகள் யாவும் சீராமனைத் தொடர்ந்து வந்துள்
ளான. உத்தம வீரன் நீர்மைகள் உலகை வசம் செய்துள்ளன.

இசை, புகழ், கீர்த்தி, சீர்த்தி என்னும் மொழிகள் காரண ஒளிகள் தேரய்ந்து வந்துள்ளன. இசைத்தல், புகழ்தல், துதித்தல், சிறப்பாக வியத்தல் என வினைக்குறிப்புகளால் வினைநீருக்கின்றன. சீர்மைச் சிறப்புகள் சிறந்த நீர்மைகளால் நேர்ந்தன.

திசைகள் யாவும் உவந்து மெச்சும்படி இராமன் இசைகள் பெற்றிருக்கிறான்; அந்தப் பேறு பெரும்பாலும் தோள்வலியான வீரத்தால் பெறப்பட்டிருத்தலால் இசையினுக்கு இசைந்த தோள் என இங்கே அதன் உரிமையும் பெருமையும் தெரியவந்தது. இரத்தினமாலைகளும், முத்துமாலைகளும், மலர்மாலைகளும் புரளும் தோள்களையுடைய சக்கரவர்த்தித் திருமகன் அவற்றையெல்லாம் வேண்டாம் என்று வெறுத்துவிட்டு வந்தான்; அந்த வரவில் இசை அவனைச் சொந்தமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு தோள்மேல் அமர்ந்து ஊழியும் தேயாத ஒளிகளைவீசிச் சுகமாய் வாழ்ந்துவருகிறது. இசையினுக்கு இசைந்த அழகிய வீரத்தோள்களோடு வசையினுக்கு உரிமையாய் வாய்ந்த ஒருவன் போராட மூண்டு தேரோடு வந்து நேரே நின்று ஆரவாரமாய் வாயாடநேர்ந்தான்.

தன் தந்தையைக் கொன்ற பழிக்குப் பழிவாங்க வந்துள்ளதாகப் பாரித்து நின்றவன் விரைந்து பகழிகளைத் தொடுத்து வெகுண்டு போராடினான். அவன் ஏவிய அம்புகள் யாவையும் துணித்து வீழ்த்தி இராமன் உல்லாச வினோதமாய் வில்லாடல் புரிந்தான். தேரிவிருந்துகொண்டு சாரிதிரிந்து வீரவெறியோடு அவன் போராடி வருவதை விழைந்து நோக்கிவந்த இவன் விரைந்து கணைகளைத் தொடுத்துச் சாரதியின் தலையைத் துணித்துப் புரவிகளைத் அழித்துத் தரையில் உருட்டினான். அவன் உள்ளம் கொதித்து உருத்து அம்புகளைக் கடுத்துத் தொடுத்தான். அந்தப் பாணங்களுள் ஒன்று விரைந்து பாய்ந்து இராமனுடைய வலத்தோளில் தாக்கி நிலத்தில் வீழ்ந்தது. வீழவே இவ்வீர வில்லியின் வெற்றிக்கணைகள் அவன் ஏறியிருந்த தேரை நீருக்கி வில்லைத்துணித்துக் கவசத்தைச் சிதைத்து மார்பை ஊடுருவிக் கடுவேகமாய்ச் சென்றன. அல்லலுழந்து அடுதுயரோடு அலமந்து நின்றவன் ஒல்லையில் விரைந்து வானில் மறைந்தான். மார்பிலிருந்து உதிரம் ஒழுக வானவீதியில் ஒளிந்துபோனவன் அதிசயமான மாயசாலங்களைத் தனது வரபலத்தால் அதி விரைவில் செய்

தான். ஊழிக்காற்றும் பேரிடியும் பெருநெருப்பும் எங்கும்தோன்
றின; கல் மழைகள் கடுவேகமாய் யாண்டும் சொரிந்தன; குரங்
குகள் எங்கும் மாண்டு மடிந்தன; பெரும்புயலில் சிக்கிய செத்
தைகளைப்போல் வானரங்கள் செயலிழந்து மடிவதைக் கண்ட
தும் இவ்வீரமூர்த்தி மறுகித் திகைத்து வீடணனை நோக்கிக்
காரணம் யாது? எனக் கடுத்து வினவினான். இது அவனது
கொடிய மாயவேலை என்று அத்தாயவன் விளக்கினான்.

மார்பிடை நின்ற வாளி வாயிடை வெயிலின் வாரும்
சோரியன் விசும்பினூடுஓர் இமைப்பிடைத் தோன்றா நின்றான்;
காருரு மேறும் காற்றும் கனலியும் கடைநாள் வையம்.
பேர்வுறு காலம் என்னப் பெருக்கினன் தவத்தின் பேற்றால். (1)

உருமுறை அனந்த கோடி உதிர்ந்தன; ஊழி நாளின்
இருமுறை காற்றுச் சீறி எழுந்தது; விழுந்தது எங்கும்;
கருமுறை நிறைந்த மேகம் கான்றன கல்லின் மாரி;
பொருமுறை மயங்கிச் சுற்றும் இரியலின் கவிகள் போன. (2)

போயின திசைகள் எங்கும் புகையொடு நெருப்புப் போர்ப்பத்
தீயினம் அமையச் செல்லும் மாயமா மாரி சிந்த
ஆயிர கோடி மேலும் அவிந்தன கவிகள்; ஐயன்
மாயமோ? வரமோ? என்றான்; வீடணன் வணங்கிச் சொன்னான்.

நோற்றுடைத் தவத்தின் நோன்மை நோக்கினர் கருணை நோக்கிக்
காற்றுடைச் செல்வன் தானும் மழையுடைக் கடவுள் தானும்
மாற்றலர் ஈந்த தெய்வ வரத்தினால் வந்தது என்றான்
நூற்றிதழ்க் கமலக் கண்ணன் அகற்றுவன் நொடியின் என்றான்.

காலவன் படையும் தெய்வக் கடலவன் படையும் காலக்
கோலவன் சிலையில் கோத்த கொடுங்களை யோடுங் கூட்டி
மேலவன் தூரத்த லோடும் விசும்பினின் இரிந்து வெய்தின்
மாலிருங் கடலின் வீழ்ந்து மறைந்தன மழையும் காற்றும். (5)

போராடி நின்ற மகரக்கண்ணன் முறிபட்டு ஓடி வானில்
மறைந்து மாயவினைகளைச் செய்ததும், அதனால் இடியும் காற்
றும் கல்மழையும் தோன்றிப் பல்வகை அழிவுகளை விளைத்ததும்,
அந்த மாய விளைவைக் குறித்து வீடணன் துலக்கியதும் மேலே
வந்துள்ள கவிகளால் விளங்கி நிற்கின்றன. வாயு பகவானையும்,
வருண தேவனையும் குறித்து மந்திரங்களைச் செபித்து நெடுந்தவம்
புரிந்து இந்த அரிய வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றான் என்று உற்ற

உண்மைகளை உணர்த்தவே இவ்வெற்றி வீரன் அந்த அதிதேவதைகளை உரிமையாகக் கொண்டுள்ள பகழிகளை எடுத்துத் தொடுத்தான். தொடுக்கவே அவை யாவும் விரைந்து மறைந்து போயின.

காலவன் படை என்றது வாயுவாஸ்திரத்தை.

கடலவன் படை என்றது வருணாஸ்திரத்தை.

இராமனை இங்கே மேலவன் என்றது அவனது மூல நிலை தெரிய வந்தது. யாவருக்கும் என்றும் மேலானபரம்பொருளாய் நின்றவன் கீழே இரங்கிவந்து இப்படி ஓர் அரக்கனோடு போராடித் தனது அவதார நீர்மையைத் துலக்கியுள்ளான். வந்த இடத்திலும் மக்களுக்குத் தலைவனான ஒரு சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் மருவியிருத்தலால் மேலவன் என்னும் சீர்மை சிதையாமல் செவ்விபுரிந்து நின்றான். அவனதுநிலை எவ்வழியும் தலைமையுடையதாய் யாண்டும் என்றும் வீரவெற்றிகளோடு விளங்கி வருகின்றது.

உரிமையான தெய்வப் படைகளைக் கைவைத்து விடவே பகைவன் செய்த மாயத் தோற்றங்கள் யாவும் அதி வேகமாய் அழிந்து அடியோடு ஒழிந்து போயின.

துரத்தலோடும் மழையும் காற்றும் மறைந்தன.

என்றால் இராமன் அம்புதொடுத்தவுடனே அம்மாயங்கள் யாவும் ஒளி எதிர் இருள்போல் மாயமாய் மாய்ந்து தொலைந்தன என்பது தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ளவந்தது.

வஞ்சமாய்ச் செய்த மாயசாலம் மறைந்துபோகவே அவன் நெஞ்சம் கலங்கி வேறொரு மாயத்தை விரைந்து புரிந்தான். ஆகாயம் எங்கணும் அவனுடைய உருவங்கள் தோன்றின; வில்லும் கையுமாய்ப் பல்லாயிரம் வடிவங்கள் பரந்து நின்று எல்லையில்லாதபடி அம்புகளை எங்கும் பொழிந்தன. கூர்மையான நெடிய சூலங்கள் யாண்டும் கொடுமையாய்ப் பாய்ந்தன. அவனது மாய நிலையையும் தீய வேலையையும் வியந்து திகைத்து இத்தாய வீரனும் மயங்கி மறுகினான்.

மாயத்தால் வகுத்தான் யாண்டும் வரம்பிலா உருவம் தான்எத்தேயத்தான் என்ன வண்ணம் கரந்தனன் தெரிந்தி லாதான் காயத்தால் இணையன் என்று நிணையலாம் கருத்தன் அல்லன்; தீயொத்தான் திறத்தின் என்னைசெயல்? எனச் சிந்தை நொந்தான்.

மகரக்கண்ணனோடு நேரே போராடி வந்த இராமன் அவன் வானில் மறைந்து நின்று செய்யும் மாயப்போரை நினைந்து உள்ளம் நொந்து தனக்குள்ளேயே உரையாடிச் சிந்தனை செய் திருக்கும் நிலையை இதனால் தெரிந்துகொள்கிறோம். அரிய போர் வீரன் இவ்வாறு மறுகியது அந்த நிருதன் செய்துள்ள கொடிய நிலையை நெடிது விளக்கி முடிவு நிலையைக் கடிது துலக்கியது.

யாண்டும் நேர்மையாய் நேர் நின்று வீரப்போர் புரிகின்ற வன் ஆதலால் வஞ்சமாய் மறைந்து மாயச் சூதுகள் செய்கிற எதிரியை இகழ்ந்து வெறுத்தான். தீ ஒத்தான் என அவனைக் குறித்திருத்தலால் அவனுடைய கொடுந் தீமையும் கடுங்கேடும் ஒருங்கே தெரிய வந்தன. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஆகாயத்தில் கரந்து நிற்குகொண்டே கடுங்கேடுகள் செய்கின்றான்; ஆகவே வேகமாய் அவனை என்ன செய்வது? என்று எண்ணி ஆராய்ந் தான். விண்ணிடம் எங்கணும் அவனுடைய உருவங்கள்தோன்றி உருத்து நிற்கின்றன; உண்மையான அவனது சொந்த உருவம் யாது? என்று சிந்தித்து போது சிந்தனை செய்து நின்றான்; அந்நிலையில் மேலே யிருந்து ஒரிடத்தில் இரத்தம் துளி துளியாய் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது; அந்த உதிர ஒழுக்கின் நேரேயே அவனது உண்மை உருவம் இருக்கும் என்று ஊகித்துணர்ந்தான்; உண்மையே அந்தக் குருதிச் சுவட்டைக் குறிக்கொண்டு அந்நிருதனது தலையைத் துணித்து வீழ்த்தும்படி கோதண்ட வீரன் குறிவைத்து அம்பு தொடுத்தான். தொடுக்கவே அடுத்த நிமிடம் அவனது தலையும் உடலும் தனித்தனியே துண்டமாய்த் தரையில் விழுந்தன. ரகுவீரனது யுகமும், அம்பினது வேகமும் அதிசய விவேகங்களை விளைத்து யாவரும் துதிசெய்ய நின்றன.

அம்பின்வாய் ஆறு சோரும் அரக்கன்தன் அருளில் யாக்கை உம்பரில் பரப்பித் தான்வேறு ஒளித்தனன் என்ன ஓர்வான் செம்புனல் சுவடு நோக்கி இதுநெறி என்று தேவர் தம்பிரான் பகழி தூண்டத் தலையற்றுத் தலத்தன் ஆனான். (1)

அயில்படைத்து உருமின் செல்லும் அம்பொடும் அரக்கன் யாக்கை புயல்படக் குருதி வீசிப் படியிடைப் புரள்த லோடும் வெயில் கெடுத்து இருளை ஒட்டும் காலத்தின் விளைவினோடும் துயில்கெடக் கனவு மாய்ந்தால் ஒத்தது சூழ்ந்த மர்யை. (2)

ஆகாயத்தில் மறைந்துகொண்டு மாயப்போர் புரிந்துநின்ற மகரக்கண்ணன் இராமபாணத்தால் மாண்டு விழுந்த நிலையையும், பயங்கரமாய் மூண்டு மயக்கிய அந்த மாயத் தோற்றங்கள் அடியோடு ஒழிந்துபோன வகையையும் இவை தொகையாக் காட்டியுள்ளன. வீரத் திறல்கள் விசித்திரங்களாய் நேர்ந்தன.

காரிய வெற்றி வீரிய வேகங்களை விளக்கி வியப்புகளாய் விரிந்து நிற்கின்றன. போராடவந்த நிருதன் மிகுந்த நெஞ்சத் துணிவோடு வஞ்சகச் சூழ்ச்சிகளும் உடையவன்; சிறந்த வர பலங்களையும் பெற்றவன்; பழம் பகைமையை நினைந்து உள்ளே வயிரம் பாய்ந்து வந்தவன்; தன் தந்தையைக் கொன்றவனை மைந்தன்போய் வென்றுவந்தான் என்னும் பெருமையை எப்ப டியும் பெறவேண்டும் எனப் பேராசைகொண்டவன்; இராமனை நேரே நின்று போராடி வெல்லமுடியாது போயினும் மாயவஞ் சனையால் வென்று விடலாம் என்று போராசை மண்டித் தேர் ஏறி வந்தவன் தனது எண்ணங்கள் எல்லாம் பாழாய் விண்ணில் மறைந்தும் உய்யாமல் மண்ணில் இவ்வண்ணம்மாண்டு விழுந்தான்.

தான் ஒருவனை பல்லாயிர உருவங்களாய்த் தோன்றி நின்று சூலங்களை வீசியது தன்னை இனம் தெரியாமல் மருண்டு மயங்கி இராமன் வெருண்டுபோய் விடுவான் என்று கருதியே. அவன் கருத்தின்படியே சிறிது திகைத்து நின்ற இவ்வீர வில்லி பின்பு அதி மதியூகமாய் ஆராய்ந்து மேலே வேலை செய்தான்.

சேம்புனல் சுவடு நோக்கிப் பகழி தூண்ட.

என்றதனால் இராமன் அம்பு தொடுத்திருக்கும் அதிசய நிலையை அறிந்து கொள்கின்றோம். வானில் மறைந்துகொண்டு பல மாய வடிவங்களைக் காட்டி நின்றான் ஆதலால் அவனது உண்மை நிலையை இவ்வாறு ஓர்ந்து காண நேர்ந்தான். இரத்தத் துளி சிந்துகிற அடையாளத்தைக் குறிவைத்து அவ்வழியே பகழியை எய்திருக்கிறான்; அது விரைந்து பாய்ந்து தலையைத் துணித்து வீழ்த்தியது; கண்ணால் நேரே காணமுடியாததையும் கருதி ஆய்ந்து யூகமாய் எய்து வீழ்த்த வல்லவன் இராகவன் என்பதை இங்கே ஓர்ந்து உவந்து உள்ளம் வியந்து நிற்கின்றோம். இந்த வீரமூர்த்தியின் வில்லாடலையும் அதிசய சாகசத்தையும் வீரவுலகம் என்றும் போற்றி யாண்டும் புகழ்ந்து வருகின்றது.

தேவர் தம்பிரான் என இராமனை இங்கே கவி இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். மனித உருவில் மருவி நின்று அரிய காரியங்களைச் செய்து வருகிற இந்தப் புனித மூர்த்தியை வானவர் யாவரும் ஆவலோடு வணங்கி வருகின்றனர். தேவர்களுடைய அல்லகளை நீக்கவே அவர் வேண்டுகோளின்படி ஈண்டு வந்தவன்; மூண்டு பொருது அரக்கரை அழித்து வருகிறான்; அவ்வரவால் அமரர்கள் தழைத்து வருகின்றார்; அந்த இனிய உறவுரிமை தெரிய இங்ஙனம் உரைத்தருளிஞர், தேவர்பிரான் மனிதனாய் வந்து நின்று அரக்கரைக் கருவறுத்து அகிலத்தையும் காத்துவருகிறான் என்பார் இவ்வாறு பெயரை இனிது வார்த்து வழங்கினார்.

கரன்மகன் இறந்துபட்டவுடனே அவன் ஆற்றியிருந்த மாயத்தோற்றங்கள் யாவும் மாயமாய் மறைந்துபோயின. அப்போக்கை ஓர் உவமையால் இங்கே நன்கு உணர்த்தியிருக்கிறார்.

சூழ்ந்த மாயை கனவு மாய்ந்தால் ஒத்தது.

துயில் நீங்கியபோது கனவு நீங்கியதுபோல் அவனது மாயா சாலங்கள் அடியோடு ஒழிந்துபோயின என்பதை இதனால் உணர்ந்துகொள்கிறோம். கனவில் கண்ட காட்சிகள் நனவில் காணாதபோல் அம்மாயங்கள் நினைவிலும் காணமுடியாமல் நீங்கி ஒழிந்தன. பகை அழிந்த பாடு தெரிய வந்தது.

தனது தந்தையை வென்றவனைக் கொன்றுவிடுவதாகக் கரன் மகன் தருக்கி வந்ததும், இராமனோடு எதிர்த்துப் போராடியதும், அயலே நீண்டு மறைந்து மாயவேலைகளைச் செய்ததும், மாண்டு மடிந்ததும், ஒருகனவு கண்டதுபோல் கடிது முடிந்தன எனக் கவி முடித்திருக்கும் முடிவு நுனித்தறிய வந்தது.

மகரக் கண்ணன் இறந்து பட்டதை அறிந்ததும் இரத்தாட்சன் என்னும் சேனைத் தலைவன் சீறிப் போருக்கு மூண்டான். தேரைக் கடாவி அவன் சீறி வரவே நளன் என்னும் வானர வீரன் நேரே பாய்ந்து எதிர்த்தான். அந்த நிருதனோடு இந்த வீரன் எதிர்த்து பொருத நிலையைக் கவி சுவையாக உரைத்திருக்கிறார். போரின் காட்சிகள் வீர மாட்சிகளாய் விளங்கி நின்றன.

குருதியின் கண்ணன், வண்ணக் கொடிநெடுந்தேரன், கோடைப்பரிதியின் நடுவண் தோன்றும் பசஞ்சுடர் மேகப் பண்பன்,

எரிகணை சிந்திக் காலின் எய்தினான் தன்னோடு ஏற்றான்
விரிகடல் தட்டான் கொல்லன் வெஞ்சினத் தச்சன் வெய்யோன்.

போராட நேர்ந்த இருவரையும் இதில் ஒருமுகமாய் ஊன்றி
நோக்குகின்றோம். இரத்தம்போல் சிவந்த கண்ணன்; அழகிய
நெடிய தேரையுடையவன்; கரிய மேகம்போன்ற பெரிய உரு
வினன்; காற்றைப்போல் கடுத்துவந்து சுடுகணைகளைத்தொடுத்து
வீசி அடுத்து அடலாண்மையோடு அமராடினான். அவனைத்
தடுத்து நிறுத்தி நளன் மூண்டு போராடினான். அவ்வாறு போரா
டின வீரனுடைய பேரும் சீரும் நீரோடு நேரே தெரிய வந்தது.

தட்டான், கொல்லன், தச்சன்.

நளன் என்னும் வானர வீரனை இப்படி உல்லாச வினோத
மாச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். அவன் சிற்பத் தொழிலில் வல்
லவன்; மயன் என்னும் தெய்வத்தச்சன் அமிசமாய்ப் பிறந்தவன்;
அந்த வாசனையினால் அரிய பல வேலைகளை யாரும் அதிசயிக்கும்
படி செய்தான். சேதுவிலிருந்து இலங்கைவரையும் கடலை ஊட
றுத்து அடலாண்மையோடு அணைவகுத்தவன் இவனே. பல்லா
யிரம் வானரங்கள் திரண்டு வாரிக்கொண்டு வந்த கல்லுகளையும்
மரங்களையும் ஒல்லையில் ஏந்தி உரிய இடங்களில் வீசி அரிய வல்
லமையோடு இவன்செய்த சேதுபந்தனத்தை வானவரும் உவந்து
நோக்கி வியந்து நின்றனர். அவரது வியப்பு நிலை இவனுடைய
வேலைத்திறத்தை ஞாலம் தெரிய விளக்கி நலம் துலக்கி நின்றது.

முடுக்கினன் தருகென மூன்று கோடியர்
எடுக்கினும் அம்மலை ஒருகை ஏந்தியிட்டு
அடுக்கினன் தன்வலி காட்டி ஆழியை
நடுக்கினன் நளன் எனும் நவையினிங்கினான்.

(சேதுபந்தனம், 8)

கடலில் அணை கட்டிய நளனது அதிசய நிலையை இதனால்
அறிந்துகொள்கின்றோம். பரந்து விரிந்த கடலைத் தடுத்து நெடிய
அணை வகுத்தவன் ஆதலால் விரிகடல் தட்டான் என்றார். இரும்
பைக் காய்ச்சி அடிப்பதுபோல் கொடிய அரக்கரைக் கடிது
கொல்ல வல்லவன் என்பார் கொல்லன் என்றார். நெடிய முரட்டு
மரங்களையும் செதுக்கிச் சிதைத்தல்போல் முருட்டு அரக்கர்களை
முறுக்கி முடிப்பவன் என்பது தச்சன் என்றதால் தெரியவந்தது.

சாதிப்பெயரால் இவ்வாறு குறித்தது ஆதிநிலையும் அடுத்ததுள்ள தொழிலும் நுனித்து அறிய என்க. போர்க்களத்தில் மூண்டு போராட நேர்ந்த ஒரு போர்வீரனைப்பற்றிக் கூறும் போது இப்படிச் சிலேடை மொழியில் வினோதமாக உரைத்தது விசித்திரமாயுள்ளது. போராட்டு நிலையில் வினையாட்டும் வினைந் திருக்கிறது. இந்த முறையில் சாதி முதலியவற்றை இடை மடுத்து ஆசியச் சுவையாகப் பாடுவதில் காளமேகப்புலவர் மிகவும் வல்லவர். அவரது வினோதமான பாட்டுகள் விநயமான சுவைகள் மிக வுடையன. ஒன்று அயலே வருகின்றது.

வாணியன் பாடிட வண்ணான் சமக்க வடுகன் செட்டி
சேணியன் போற்றக் கடல்பள்ளி முன்தொழுத் தீங்கரும்பைக்
கோணியன் வாழ்த்தக் கருமான் துகில்தனைக் கொண்டணிந்த
வேணிய னானவன் தட்டான் புறப்பட்ட வேடிக்கையே.

ஒரு திருவிழாவில் சிவபெருமான் வீதியில் எழுந்தருளிவந்தார். அந்த உலாவின் நிலைமையைக் குறித்து இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார். வேதங்கள் பாடிவர முருகன் முதலானோர் முன்னே செல்ல அரிய பல ஆடம்பரங்களோடு இடப வாகனத்தில் ஈசன் எழுந்தருளிச் சென்ற கோலம் இந்த நிலையில் தெரிய வந்தது.

வாணியன் என்றது பிரமனை. வாணி = சரசுவதி.

வண்ணான் என்றது இடபத்தை. வள் ஆன் எனப் பிரிந்து நின்று சிறந்த கானைவாகனத்தை உணர்த்தியது. வடுகன் = வயிரவமுர்த்தி. செட்டி = முருகன். சேணியன் = இந்திரன்.

கடல்பள்ளி என்றது திருமலை. கடலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவர் ஆதலால் இங்ஙனம் சொல்ல நேர்ந்தார். தட்டான் என்றது சிவபெருமானைச் சுட்டி நின்றது. மனம் வாக்குகளுக்கு எட்டாதவன்; எப்படி எட்டி நோக்கினாலும் தட்டுப்படாதவன்; யாராலும் யாதும் அறியமுடியாதவன் என்ற பொருளையுடையது.

வாணியன், வண்ணான், தட்டான், கருமான் எனப் பல சாதிப் பேர்கள் இதில் மருவி வந்துள்ளன. நாட்டில் பரவியுள்ள சாதிப் பிரிவினைகள் கவிகளுடைய பாட்டுகளில் இப்படிப்படிந்து வரலாயின. அவ்வரவுகள் கால தேசங்களைக் காட்டி நிற்கின்றன.

வேணியன் தட்டான் என்றது விரிகடல் தட்டான் என்பதை ஒட்டி வந்துள்ளது. உண்மைகள் உய்த்துணரத் தக்கன.

தேரில் நீண்டு வந்த அந்த நிருதனோடு போரில் மூண்ட நளன் உக்கிர வீரமாய்ப் போராடினான். அவன் ஏவிய அம்புகளை யெல்லாம் இடை ஒதுக்கி விரைந்து பாய்ந்து தேரை வாரி எடுத்துத் தரையில் அடித்துத் தகர்த்து நொறுக்கி அவனையும் முடித்து ஒழித்தான். நளனது வெற்றி கவிகளுக்கு உவகையை விளைத்தது.

அதன்பின் சிங்கன் என்னும் சேனாதிபதி சீறி ஏறிப் போராடினான். அவனோடு பனசன் என்னும் வானரன் நேரே மூண்டு நெடிது பொருதான். கடுமையான போர் கடுத்து நீண்டது. கூரிய பாணங்களை ஏவி நிருதன் கொலைபுரிய நேர்ந்தான்; அந்நிலையிலிருந்து தப்பி விரைந்து பாய்ந்து தேரை வாரி எடுத்து வானர வீரன் வானில் வீச மூண்டான்; தேரிலிருந்து அதிவேகமாய் அவன் கீழே பாய்ந்தான்; பாயவே அவன் தலைமீதே தேரை எறிந்தான்; அவன் நிலைகுலைந்து வீழ்ந்தான்; உதிரமும் நிணமும் பாய அவனைச் சிதைத்து அழித்து இவன் வெற்றி வீரோடு வேறு பகைவரை எதிர்நோக்கி நின்றான். மூண்டுவந்த அரக்கனைவரும் மாண்டு மடியவே தூதுவர் மீண்டும் இலங்கையை நோக்கிக் கலங்கிய நெஞ்சோடு கடுகி ஓடினார்.

தராதல வேந்தன் மைந்தர் சரத்தினும், கவியின் தானை மராமரம் மலைஎன் றின்ன வழங்கவும் வளைந்த தானை பராவரும் வெள்ளம் யாவும் பட்டன; பட்டிலாதார் இராவணன் தூதர் போனார் படைக்கலம் எடுத்திலாதார்.

கரன்மகனோடு வந்த சேனைகள் யாவும் அழிந்துபட்டதும், அங்கிருந்து தூதர் ஓடிப்போனதும் இதனால் அறிய வந்தன. இழவு நிலைகள் கழிபெருந் துயரங்களாய்ப் பெருகிவருகின்றன; அவற்றை வேவுபார்த்து நின்ற ஒற்றர் உள்ளம் கலங்கி ஊரை நோக்கி ஓடி இராவணனிடம் போய் நேரே சொல்ல நேர்ந்தார்.

படைக்கலம் எடுத்திலாதார் என அவரைக் குறித்துக் காட்டியது உயிரோடு அவர் தப்பி ஓடுதற்குரிய காரணத்தைக் கருதியுணர. படைக்கலம் எடுத்திருந்தால் அவரும் மாண்டு மடிந்திருப்பார்; ஆயுதங்களை எடாமல் அயலே ஒதுங்கி நின்றமையால் உயிர் பிழைத்து அவர் ஓட நேர்ந்தார். இராணுவத்தில் சேர்ந்து போராட மூண்டவரையே வானர வீரர்கள் கொன்று தொலைத்தனர்; பொதுவாய் நின்ற அரக்கர் எவரையும் யாதும் வதைக்கவில்லை. அருள் புரிந்தே பிறரை அயல் ஒதுக்கி விலக்கியுள்ளனர்.

போரின் முறைமையும் நீதி நிலைமையும் இராமபிரானது சேனையில் சிறந்து நின்றன. உத்தமமான சுத்த வீரன் ஆதலால் அவனைச் சேர்ந்து நின்றவர் யாவரும் யுத்த தருமங்களைக் கடைப்பிடித்துச் சத்திய வீரங்களோடு யாண்டும் ஒழுகி வந்தனர்.

தராதல வேந்தன் மைந்தர் என இராம லட்சுமணரை இங்கே இங்ஙனம் குறித்தது அவரது நிலைமை நீர்மைகளை நினைந்து தெளிய. துட்டரைத் தொலைத்துச் சிட்டரை ஆதரித்துப் பூமியைச் சேமமாகப் பாதுகாத்து வரும் பொறுப்புடைய அரச குலத் தோன்றல்கள் தம் கடமையைக் கருத்தோடு செய்துவருகின்றனர். அந்த வீரக்காட்சியை இது நன்கு விளக்கி நின்றது.

வந்த படைகள் முழுதும் மாண்டுபடவே அயலே நின்ற தூதுவர் விரைந்து ஓடி அழிவு நிலைகளை இலங்கைவேந்தனிடம் கலங்கி உரைத்தார். அவன் உள்ளம் கடுத்து உருத்தான்; உற்றுள்ள கேடுகளை உணர்ந்தும் யாதும் தெளியாமல் மேலும் போருக்குச் சேனைகளை அனுப்பவே சீறி நின்று வீரோடு முயன்றான். தனது அருமைத் தலைமகனுடைய அவல நிலையில் ஒரு சிறிதும் கவலையுறாமல் மறுபடியும் அவனை அழைத்து வர ஆள் அனுப்பினான். அறிவு பாழ்போய் அழிவில் விரைந்தான்.

கரன்மகன் பட்ட வாறும், குருதியின் கண்ணன் காலின் சிரனெரிந் துக்க வாறும், சிங்கனது ஈறும் சேனைப் பரமினி உலகுக் காகாது என்பதும் பகரக் கேட்டான் வரன்முறை தவிர்ந்தான் வல்லைத் தருதிர்என் மகளை என்றான்.

எதிரியைப் பொருது வென்று வருவதாக வீரசபதம் கூறிப் பெரிய சேனைகளோடு போன கரன்மகன் முதலாயினார் அடியோடு அழிந்து ஒழிந்தார் என்று அறிந்தும் இராவணன் யாதும் கலங்காமல் இந்திரசித்தை அழைத்துவரும்படி உரைத்திருப்பதை இதனால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். அவனுடைய நெஞ்சத்துணிவு மடமை மண்டிக் கொடுமைகொண்டு நெடுமையாய் நீண்டுள்ளது. வரன்முறை தவிர்ந்தான் என இராவணனைக் கவி இங்கே இப்படி வரைந்து காட்டியிருக்கிறார். நீதிநெறி விலகித் தீதுபுரிந்துவரும் பாதகன் என்பதை இங்ஙனம் பதமாக வுரைத்தார். வரன்முறை = ஒழுங்கு, நீதி. முறை அழிய இறை அழிந்தது.

தன் நெறிகேடே தனது குலத்துக்குக் கேடாய் மூண்டுள் ளது; அந்த உண்மையை இலங்கைவேந்தன் உணர்ந்துகொள்ள வில்லையே! என்று கவி இங்கே இரங்கியிருப்பதை நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். நீதி நீங்கியதால் தீது ஒங்கியது என ஏங்குகிறார்.

முறையே மணந்த மனைவியர் இருக்க அயலான் மனைவியை அநியாயமாய் விழைந்தான்; அந்த நீச விழைவினால் நாசங்கள் விளைந்தன; விளைந்துகொண்டிருக்கின்றன. அழிகேடான அவ் வரவுகளின் பழிநிலையை விழிதெரிய ஈண்டு விளக்கியருளினார்.

வரன்முறை தவறாமல் ஒழுகிவரும் அளவே ஒருவனுடைய வாழ்வு விழுமிய மேன்மையாய் விளங்கிவரும்; முறைதவறின் அவ்வாழ்வு தாழ்வாய் இழிந்துபடும்; அவனும் பழிபடிந்து பாழாய் பழிந்துபோவன். அந்த அழிவு நிலைகள் உலகம் தெளிய வந்தன.

நாசமான அழிவுகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணங்களை நன்கு தெளிய வரன்முறை தவிர்ந்தான் என்னும் வாசகம் இங்கே முதன்மையாய் வந்து நின்றது. சீதைமீதுகொண்ட ஆசையால் இராவணன் பல தீமைகளைச் செய்ய நேர்ந்தான்; சந்நியாசி போல் வஞ்சம் வேடம் தரித்து நெஞ்சம் துணிந்துபோய்க் கள் ளம்புரிந்தான்; அதற்கு உதவிபுரிந்த மாரீசன் உடனே செத் தான்; உத்தம பத்தினியான சானகி உள்ளம் பதைத்து உயிர் துடித்துள்ளாள்; சத்திய சீலனான இராமன் எல்லையில்லாத அல் லல்களையடைந்து நித்தமும் நிலைகுலைந்து நின்றான். அதனால் அரக் கர் குலம் அடியோடு அழிய நேர்ந்தது. தன் குடி இழிந்துபடக் குலம் அழிந்து தொலையத் தானும் பழிபடிந்து பாழாக இராவ ணன் செய்த ஒரு இழிசெயல் அழிதுயரங்களை நெடிது செய்து வருகிறது. கோலி வைத்த தீ குலத்தை எரித்து அழிக்கிறது.

உத்தமி தன் உள்ளம் ஒருசிறிது நொந்தாலும்
எத்தனையோ நாசம் எதிரெழுமால்---அத்தனுயர்
வெற்பெடுத்த வேந்தனும் வேரோ டழிந்தானே
கற்பெடுத்த சீதையால் காண்.

ஈசனது வாசமான கயிலாச மலையை ஊசிவேரோடு எடுத்தவன் சீதைமேல் வைத்த ஆசையால் அடியோடு நாசமாயினான் என்னும் இது இங்கே அறியவுரியது. யாராலும் வெல்லமுடியாத அதிசய வல்லமையுடையவன் தனக்கு நாசத்தைத் தானே

வினைத்துக்கொண்டான். பிறனுடைய புனித மனைவியை விழைந்த போதே அவனுடைய அறநிலைகள் யாவும் இழந்து வரபலங்கள் எல்லாம் தொலைந்து அல்லலுழந்து அழிந்துபட நேர்ந்தான்.

“புருஷுண்டு ஏறுகம் ஜப்பு; பூபதி விநம்சேடுநு;
அகில நிந்தலகுநுந் ஆலயம்பு;
பரஸதி கமநமு ப்ரத்யக்ஷ நரகமு.”

“புருஷன் அறிந்தால் கொல்லுவான்; அரசு தண்டனையுண்டாம்; பல பழிகளுக்கும் நிலையமாம்; ஆகவே பிறனுடைய மனைவியை விரும்புவது கொடிய நரகமே” என வேமநர் என்னும் தெலுங்குக் கவிஞர் இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார்.

ஆசையால் சீதையை வஞ்சிக்க நேர்ந்தபோதே இராவணனுக்கும் இலங்கைக்கும் ஒருங்கே நாசம் மூண்டுகொண்டது.

If a man dissemble, deceive, he deceives himself, and goes out of acquaintance with his own being. [Emerson]

“பிறரைக் கபடமாய் வஞ்சிக்க நேர்ந்தவன் தன்னையே வஞ்சித்துக்கொள்கிறான்; தன் சொந்த உயிரைவிட்டு அவன் விலகி வெளியே போகிறான்” என்னும் இந்த ஆங்கில வாசகம் நங்கு ஊன்நீ நோக்கி உணர்ந்துகொள்ளத்தக்கது.

கெட்ட எண்ணம் தன் நெஞ்சில் தோன்றியபோதே நஞ்சை உண்டவன்போல் மனிதன் நாசத்தை அடைகிறான். நாசம் அடையாமல் சுகமாய் வாழ விரும்புகிறவன் நெற்கேடான நிலைவுகளை எவ்வழியும் யாதும் எண்ணலாகாது.

இவ்வாறான தரும நியதியைக் கடந்து வரன்முறைதவிர்ந்து அழிவு நிலையில் புகுந்துள்ள இராவணன் யாதொரு தெளிவுமின்றி இந்திரசித்தை மறுபடியும் விரைந்து வரும்படி செய்தான்.

வல்லீ தருதிர் என்மகளை என்று அருகில் நின்றவரை ஏவியிருத்தலால் காரியத்தில் அவன் விரைந்து நிற்கும் நிலை விளங்கி நின்றது. வினையின் விளைவினால் விளிவு நிலை விழி தெரிந்திலது.

நேர்ந்த பகைவரை நிலைகுலைத்து வென்று நிலைமையைச் சீர்திருத்த வல்லவன் தனது தலைமகன் ஒருவனே என அவன் உள்ளத்தில் உறுதி செய்திருத்தலை உரைகள் உணர்த்தி வருகின்றன. உரிமை மிகுந்த அருமை மகனுடைய நிலைமையை ஒரு சிறிதும் நிலையாமல் தனது கருமம் கருதி அவனைக் காண விரைந்தான்.

அரசன் ஏவவே தூதர் விரைந்து போய் இந்திரசித்திடம் வணங்கி மொழிந்தார். “போனவர் யாவரும் பொன்றி முடிந்தாரோ?” என்று அம்மானவீரன் மறுகி வினவினான். “சென்றவர் எவரும் மீளவில்லை; ஆயுதம் எடாமல் அயலே நின்றமையால் நாங்கள்மாத்திரம் மீண்டு வந்தோம்; ஆண்டவனே!” என்று அவல நிலைகளை அவர் கவலையோடு கூறினார். அவ்வீரன் மறுகினான்; வினையின் விளைவுகளை நினைந்து உள்ளம் வெதும்பினான்; வந்த தூதரை முந்துறப் போகும்படி கூறிவிட்டுத் தனது அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டுச் சிறந்த இரதத்தில் ஏறி அந்தரங்கம் அறிந்துவர இந்திரசித்து இராவணன் மாளிகைக்கு வந்தான்.

வணங்கி மொழிந்தது.

தந்தையைக் கண்டதும் தலைமகன் வணங்கினான்; நிலைமைமைகளையெல்லாம் நேரே தெரிந்துகொண்டான்; அதிசய வீரனான அரக்கர் குலபதி எதிரியினுடைய வலி நிலையை எண்ணி நிலை தளர்ந்து கவலை தோய்ந்த முகத்தையே அரியணையில் அமர்ந்திருப்பதை நுணுகி நோக்கி உறுதிகொண்டு உவந்து இருக்குமாறு அவன் ஊக்கி மொழிந்தான். மரியாதையோடு வந்து வணங்கித் தாதையைத் தேற்றி அம்மைந்தன் உரிமையாய்க் கூறிய உறுதிமொழிகள் வீர ஒளிகளாய் விளங்கி நின்றன.

வணங்கிநீ ஐய நொய்தின் மாண்டனர் மக்கள் என்ன உணங்கலை; இன்று காண்டி உலப்பறு குரங்கை நீக்கிப் பிணங்களின் குப்பை மற்றை நரர்உயிர் பிரிந்த யாக்கை கணங்குழைச் சீதை தானும் அமரரும் காண்பர் என்றான்.

இலங்கை வேந்தன் மனம் கலங்காமல் மகிழ்ந்திருக்குமாறு மைந்தன் இவ்வாறு பேசியிருக்கிறான். “ஐயா, நம் பக்கம் இருந்துபோன ஒக்கலும் மக்களும் மரபினரும் போரில் மாண்டுமடிந்தார் என்று நீங்கள் மறுகி வருந்தவேண்டா; இன்று நான் சென்று அந்தக் குரங்கின் திரள்களையெல்லாம் கொன்று பிணமலைகளாக் குவித்து அம்மனிதர் இருவரையும் மடித்து வென்றி வீரோடு வருவேன்; வானரங்களோடு தன் கணவன் அழிந்து பட்ட நிலையைச் சீதை நேரே காண்பாள்; தேவரும் தெரிந்து திகிலடைந்து நம்பால் வந்து புகலடைந்து நிற்பார்; இந்த வெற்றித் திறலை விரைந்து செய்து வேகமாய் மீண்டு ஈண்டு நான்

வருங்காட்சியை இலங்கைவாசிகள் யாவரும் கண்டு ஆனந்தக் களிப்படைவர்; அருந்திறலரசே! பெருந்தகைத் தந்தையே! நீங்கள் யாதும் வருந்தாதிருங்கள்” என்று தொழுது விடைபெற்று இந்திரசித்து வெளியே வந்து தேரில் ஏறித் தன் மாளிகையை அடைந்தான். சேனைகளைப் போருக்கு எழும்படி போர்முரசுகளை வீதிகள் தோறும் அறையச் செய்தான். அறுபதுவெள்ளம்படைகள் ஆறு நிமிடத்தில் சகல ஆயத்தங்களோடும் விரைந்து திரண்டு யாண்டும் நீண்டு முரண்கொண்டு மூண்டு நின்றன.

இந்திரசித்து எழுந்தது.

நால்வகைச் சேனைகளும் பொங்கித் திரண்டு போருக்கு மூண்டு நின்றபோது இந்திரசித்து வீரப் போர்க்கோலம் கொண்டு விசித்திர வேலைப்பாடுகளமைந்து விளங்கிய அழகிய ஓர் பெரிய தேரில் ஏறினான். வீரகம்பீரமாய் வில் ஏந்தி இரத்தத்தில் வந்து அவன் ஏறியபோது சேனைகள் பெருமகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரங்கள் செய்தன. சிங்க ஏறுகள் பூண்ட அவனுடைய தேரைச் சூழ்ந்து முன்னும் பின்னும் எங்கும் பொங்கி நின்ற படைகள் வீர முழக்கங்களைச் செய்துகொண்டு அணி அணியாய் அடைவே நடந்தன. போர் முரசங்கள் யாண்டும் முழங்க, வெற்றிச் சின்னங்கள் விருதுகள் ஊத, வேணுகானங்கள் பாணிகளுடன் இசைக்க மேகநாதன் தேர் வேகமாய்ச் சென்றது.

சங்கொலி வயிரின் ஓசை ஆகுளி தழங்கு கானம்
பொங்கொலி வரிகள் பீலி பேரொலி வேயின் பொம்மல்
சிங்கத்தின் முழக்கம் வாசிச் சிரிப்புத்தேர் இடிப்புத்திண்கை
மங்குலின் அதிர்வு வான மழையொடு மலைந்த வன்றே. (1)

வில்ஒலி வயவர் ஆர்க்கும் விளிஒலி தெழிப்பின் ஒங்கும்
ஒல்ஒலி வீரர் பேசும் உரைஒலி உரப்பில் தோன்றும்
செல்ஒலி திரள்தோள் கொட்டும் சேண்ஒலி நிலத்தில் செல்லும்
கல்ஒலி துரப்ப மற்றைக் கடல்ஒலி கரந்த தன்றே. (2)

நாற்கடல் அனைய தானை நடந்திடக் கிடந்த பாரின்
மேற்கடந்து எழுந்த தூளி விசம்பின்மேல் கொழுந்து வீச
மாற்கடற் சேனை காணும் வானவர் மகளிர் மானப்
பாற்கடல் அனைய வாட்கண் பணிக்கடல் படைத்த தன்றே (3)

ஆயிர கோடித் திண்டேர் அமரர்கோன் நகரம் என்ன
மேயவர் சுற்றத் தானோர் கொற்றப்பொன் தேரின் மேலான்
தூய்பொற் சுடர்கள் எல்லாம் சுற்றுற நடுவண் தோன்றும்
நாயகப் பரிதி போன்றான் தேவரை நடுக்கம் கண்டான். (4)

சென்றுவெங் களத்தை எய்திச் சிறையொடு துண்டம் செங்கண்
ஒன்றிய கழுத்து மேனி காலுகிர் வாலோடு ஒப்பப்
பின்றலில் வெள்ளத் தானை முறைபடப் பரப்பிப் பேழ்வாய்
அன்றிலின் உருவ தாய அணிவகுத்து அமைந்து நின்றான்.(5)
(பிரமாத்திரப் படலம் 8-12)

இந்திரசித்தனுடைய படைகள் அடலாண்மைகளோடு வந்த
துள்ள நிலைகளையும், சேனாதிபதிகளை எவிச் சேனைகளைக் கிரவுஞ்ச
யூகமாக அணிவகுத்து நிறுத்தி முனைமுகத்தில் அவன் மூண்டு
நிற்கும் திறனையும் இங்கே விழைந்து நோக்கி வியந்து நிற்கி
றோம். நான்கு திசைகளிலும் வீரக் குறிகள் விளங்கி நின்றன.

முன்புறம் சிறிது நீண்டும் இருபுறங்களிலும் நெடிது பரந்தும்
பின்புறம் ஓரளவு விரிந்தும் அன்றில் பறவையின் வடிவம்
போல் படைகள் அமைந்து நின்றமையால் அது கிரவுஞ்ச யூகம்
என வந்தது. அன்றிலின் உருவு வென்றியின் விரிவாய் நின்றது.

சிறந்த போர்வீரர்கள் பல்லாயிரம்தேர்களில் புடைசூழ்ந்து
நிற்க அவன் தேர் இடையே நின்றது. இக்காலத்துக் கார்கள்
போல் அல்ல அத்தேர்கள்; அதிசய விசித்திரமான அழகுகள்
அமைந்தவை; விருதுக்கொடிகளோடு கூடி விரிந்து பரந்து
நெடிது ஒங்கி நின்றன. ஒவ்வொரு தேரும் இந்திரபவனம்போல்
இருந்தது. ஆதலால் அமரர்கோன் நகரம் அவற்றிற்கு உவமை
யாய் வந்தது. யானை வீரர்களும், குதிரை வீரர்களும், தேர்
வீரர்களும் காலாட்படைகளும் தோலா வெற்றியோடு நூலோ
தியபடி மேலான யூகமாய் வீறுகொண்டு நிற்ப அந்தரவாசிகள்
எவரும் அஞ்சி அலமர இந்திரசித்து அத் தந்திரக் குழுவில் தலைமை
எய்தி நின்றான். அவனது நிலைமை நெடிய வீரோடு நிலவியது.

நாயகப் பரிதி போன்றான் என்றது அவனது தேசம் திற
லும் காட்சியும் மாட்சியும் ஒருங்கே காண வந்தது. மணியணி
கள் புனைந்து வீரப் பொலிவோடு சுத்த வீரர்கள் புடைசூழ

உத்தம வீரனாய் ஒளிசெய்து நின்றான் ஆதலால் சிறிய சுடர்கள் சூழ்ந்த பெரிய சூரியன் என அவன் தெரிய நேர்ந்தான்.

தேவர்கள் நடுங்க யாவரும் அஞ்ச அடலாண்மை புரிந்து அதிசய வெற்றியோடு துதிக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவன் எதிரிகளை இன்று வென்று முடித்து விடவேண்டும் என்று கதி கொண்டு வந்து காரிய வீரியமாய்க் கதித்து நின்றான்.

படைகள் போருக்கு ஆயத்தமாய் அணிவகுத்து நிற்கவே தன் தேரில் இருந்தபடியே வெற்றிச்சங்கை எடுத்து வீர முழக்கம் செய்தான்; ஆரவாரமான அந்த ஒலியைக்கேட்டு யாவரும் திகிலடைந்தார். தேவராசன் முன்பு போரில் இழந்துபோன சீவநாதம் என்னும் பேருடைய அத்திவ்விய சங்கின் முழக்கம் எங்கும் பொங்கிப் பரந்தது. “நாகபாசத்தால் உங்கள் எல்லாரையும் நேற்று நாசம் செய்துபோன அந்த வீரக்குரிகிலே இன்று வீரோடு தேர் ஏறிவந்துள்ளான்; யாவரையும் நீருக்கி நிலத்தில் குவித்துத் தன் தலத்திற்கு வெற்றித் திருவோடு விரைந்து போகவே விழந்து வந்திருக்கிறீர்; போராட விரும்பின் உடனே நேரே ஆயத்தமாய் வருக; உள்ளம் அஞ்சினால் அயலே ஒல்லையில் ஒடிப்போய் விடுக” என்னும் ஒலிக்குறிப்போடு அச்சங்கத்தை அவன் முழக்கியபோது அஞ்சாத வானரங்களும் அஞ்சி மறுகி அலமரலடைந்தன.

சங்கத்தின் முழக்கம் கேட்ட கவிப்பெருந் தானை யானை சிங்கத்தின் முழக்கம், கேட்டது ஒத்தது; சிதைந்து சிந்தி எங்குற்ற என்னு வண்ணம் இரிந்தது; ஈதன்றி ஏழை பங்கத்தன் மலைவில் அன்ன சிலைஒலி பரப்பி ஆர்த்தான். (1)

கீண்டன செவிகள் நெஞ்சம் கிழிந்தன கிளர்ந்து செல்லா மீண்டன கால்கள் கையின் விழுந்தன மரனும் வெற்பும் பூண்டன நடுக்கம் வாய்கள் புலர்ந்தன மயிரும் பொங்க மாண்டனம் அன்றோ என்ற வானரம் எவையும் மாதோ. (2)

வீரவாதம் கூறியதுபோல் ஆரவாரமாய் இந்திரசித்து வெற்றி முழக்கம் செய்தபோது வானரங்கள் பட்டபாட்டை இவை காட்டியுள்ளன. முன்பு அவனுடைய அம்புகளால் அடி பட்டுப் பாசத்தால் பிணிப்புண்டு படுதுயருழந்து மடிந்து தெய்வாதீனமாய்த் தப்பிப் பிழைத்து மீண்டு வந்துள்ளன ஆத

லால் ஈண்டு அவன் மறுபடியும் போருக்கு வந்ததை அறிந்ததும் பெருந்திகிலடைந்து பொருந்திறல் ஒழிந்து மறுகியுளைந்து வானரங்கள் யாவும் மனங்கலங்கி மயங்கி நின்றன.

சங்கை முழக்கிக் குணத்தொனிசெய்து பொங்கிய வீரோடு சிங்க ஏறுபோல் வீரகம்பீரமாய் அவன் சீறிநின்றான். அவனது படைக்கலன்களின், வலியும் படைக்கடல்களின் நிலையும் கடுத்துநிற்கும் திறலும் எவரையும் கெடுக்கலங்கச்செய்தன.

ஏழை பங்கத்தன் மலையில் அன்ன சிலை.

இந்திரசித்தன் வில்லைக்குறித்து இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். வில்லின் விளக்கம் வியத்தகு நிலையில் விளங்கியுள்ளது.

உமாதேவியைத் தனது தேகத்தின் ஒரு பாகத்தில் வைத்திருப்பவர் ஆதலால் பரம்பதியான சிவபெருமானை ஏழை பங்கத்தன் என்றார். பார்வதியை ஏழை என்றது பெண்மையின் உண்மைக்கு உறையுள் என்பது தெரிய. சூதுவாது யாதும் அறியாதவள், மெல்லிய இயல்பினள், எல்லாம் தெரிந்தாலும் ஒன்றும் தெரியாதவள் போல் உளம் அடங்கியிருக்கும் நீர்மை, யாருக்கும் விரைந்து இரங்கியருளும் பேரருளுடைமை, தாய்மைத்தன்மை முதலிய தூய நீர்மைகள் யாவும் ஏழை என்னும் பெயருள் இனிதமைந்துள்ளன. ஏழை பங்கத்தன் என்னும் இதில் ஏழை பங்காளன் என மற்று ஒரு பொருளும் உய்த்துணரும்படி உள்ளே தொனித்து ஒளிபுரிந்து நிற்கிறது.

திரிபுரவாசிகளான கொடிய அசுரர்களை அழித்து ஒழிக்கும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் மேரு மலையை வில்லாக் கொண்டு வல்லாண்மை புரிந்தார் ஆதலால் அந்தப் பார்வில்லைப்போல் அரிய பல மகிமை வாய்ந்த பெரிய வில்லை இன்று போருக்கு இந்திரசித்து எடுத்துவந்துள்ளான்; அவ்வுண்மையை மலை அன்ன சிலை என இன்னவாறு குறித்தருளினார். மலைய வந்துள்ள சிலையின் நிலைமை தெரிய வந்தது.

தேவ தேவர்களை உபாசித்து அருந்தவங்கள் செய்து பெற்றுள்ள அதிசய ஆயுதங்களை யெல்லாம் மேகநாதன் யூக விவேகமாய் அன்று கொண்டுவந்துள்ளான் என்பதை இங்கே கண்டுகொள்கின்றோம். கருமக்காட்சி மருமமாய்மருவிநின்றது.

உறுதி பல சூழ்ந்து பெரிய சேனைகளோடும் அரிய ஆயுதங்களோடும் வந்துள்ள இந்திரசித்து எவ்வழியும் செவ்வையாய் அணிவகுத்து ஆயத்தம் செய்து தானைத் தலைவர்களைத் தக்கபடி யாண்டும் ஊக்கி நிறுத்திப் போர் முழக்கம் செய்யவே இராமன் உள்ளம் உவந்து ஊக்கி எழுந்தான். அனுமான் முதலிய வானரத்தலைவர்கள் சேனைகளைத் தூண்டிச் செருச்செய்ய மூண்டார். முதலில் அஞ்சி அலமந்த வானரப்படைகள் இராமனது ஆதரவை நினைந்து அடலாண்மைகொண்டு ஆரவாரமாய்ப் போர்மேல் மூண்டு பொங்கி நின்றன. நீண்டு எதிர்ந்த படைகள் நிலைகுலைய நேரே நேர்ந்தன.

கோதண்டவீரன் குறித்தது

வில் ஏந்தி வீரசம்பீரமாய்த் தன் அருகே நின்ற தம்பியை நோக்கி இராமன் தகவோடு கூறினான்: “நம் சேனைகளை முதலில் விடலாகாது; நாமே முன் ஏறிப் போராடவேண்டும்; அதிசய ஆயுதங்களோடு மாயவஞ்சங்களும் உடையவன் ஆதலால் எதிரியை மிக்க எச்சரிக்கையாய்ப் பொருது தொலைக்கவேண்டும்” என்று உறுதி கூறி இளவலோடு எதிர் ஏறினான்.

அப்பொழுது அனுமானும் அங்கதனும் விரைந்து வந்து தங்கள் தோள்மேல் ஏறிப் போர்மேல் மூளும்படி தொழுது வேண்டினார். இராமன் அனுமான்மீதும், இலக்குவன் அங்கதன்மீதும் வீரோடு ஏறி விறல்கொண்டு விளங்கினார். மானவீரர் இருவரும் வானரவீரர்மேல் மேவி வில்லோடு தோன்றி நின்ற தோற்றம் தொழுதகு காட்சியாய் விழிகளிப்ப விளங்கியது.

விடையின்மேல் கலுழந்தன்மேல் வில்லினர் விளங்கு கின்ற கிடையின்மேல் உயர்ந்த காட்சி இருவரும் கடுத்தார் கண்ணுற்று அடையின் மேருவையும் சாய்க்கும் அனுமன் அங்கதன் என்று இன்னார் தொடையின் மேல் மலர்ந்த தாரர் தோளின்மேல் தோன்றும் வீரர்.

வானர வாகனாடராய் மருவி நிற்கிற மானவீரர்களுக்கு உவமானமாய் வந்துள்ள மூர்த்திகளை இது வார்த்துக்காட்டியுள்ளது. திருமாலும் சிவபெருமானும் என இராமனும் இனைய

பெருமானும் அன்று போரில் மூண்டு நின்றனர்; அந்த வீரர் களுடைய நிலையினை ஈண்டு இது இனிது விளக்கி நின்றது.

கருமலை செம்மலை அனைய காட்சியர்.

என இராம இலக்குவரை முன்னம் குறித்துள்ளபடி உருவ நிலையிலும் உள்ளத்திறலிலும் பொருவரு நிலையினர் இருவருக்கும் எதிர்வரலாயினர். இலக்குவன் உருத்திர மூர்த்தியை ஒத்தவன் எனக் காவியத்தில் பல இடங்களில் காட்டியிருப்பது கருதியுணரவுரியது. கோபத்திலும் வீரத்திலும் அழிக்கும் ஆற்றலிலும் இனையவனுக்கு அப்பெரியவன் உவமையாயினான். முனையமை திங்கள் சூடும் முக்கணான் என இனையவனை இராவணனும் இவ்வண்ணம் எண்ணியிருத்தலால் அவனது ஆற்றலும் ஏற்றமும் தோற்றமும் எளிதே தெளியலாகும்.

கருடன் அனுமானுக்கும், விடை அங்கதனுக்கும், உவமைகளாய் வந்தன. தங்கள் மீது அமர்ந்துள்ள தலைவரது குறிப்பறிந்து யாண்டும் நிலைகுலையாமல் நெடிது பாய்ந்து கடுவேகமாய்க் காரியம் புரிந்துவரும் வீரிய நீர்மைகளை அவை விளக்கிநின்றன. வில்லாளரும் வினையாளரும் வெளியறியவந்தனர்.

கடல்போல் மூண்டு முனைந்துள்ள படைகளோடு அடலாண்மைபுரிய மிடலோடு எழுந்த இராமன் வானரசேனைகளை முன்னே செல்லாதபடி தடுத்துப் பின்னே நிற்கும்படி குறித்தான். தன் படைகளுக்கு யாதும் இடையூறு நேராவண்ணம் தானே முன் ஏறி நிருதர் சேனைகளைப் பொருது தொலைக்கவேண்டும் என்று கருதி இவ்வீரமூர்த்தி நீலன் முதலிய வானரத்தலைவரை நோக்கி உரைத்த மொழி உக்கிர வீர ஒளியாய் வெளி வந்துள்ளது. அந்த உரைக்குறிப்புகளை உணருந் தோறும் உணர்ச்சி பெருகி உவகை சுரந்து வருகின்றன.

நீலனை முதலா யுள்ள நெடும்படைத் தலைவர் நின்றார் தாலமும் மலையும் ஏந்தித் தாக்குவான் சமையும் காலை ஞாலமும் விசும்பும் காத்த நானிலக் கிழவன் மைந்தன் மேலமர் வினையை யுன்னி விலக்கின்ன விளப்பலுற்றான். (1)

கடவுளர் படையை நம்மேல் வெய்யவன் துரந்த காலம் தடையுள அல்ல; தாங்கும் தன்மையிர் அல்லிர்; தாக்கிற்கு

இடையுளது எம்பால் நல்கிப் பின்நிரை நிறற்றிர் ஈண்டிப்
படையுள தனையும் இன்றுஎம் வில்தொழில் பார்த்திர்

என்றான் (2)

போர்முகத்தில் வானர சேனைகளை முன்னே செல்லாதபடி
நடுத்துப் பின்னே நிறுத்துமாறு சேனாதிபதிகளுக்கு இராமன்
உத்தரவு கொடுத்திருப்பதை இங்கே உற்று நோக்கி உவந்து
நிற்கிறோம். தன்னை அடுத்துள்ளவர் அல்லல் உருதபடி இவ்
விரவள்ளல் அவரைக் கருணையோடு காத்து இனிது ஆதரித்து
வரும் திறத்தை இது தனியே வார்த்துக் காட்டியுள்ளது.

வேய்யவன் என்று இந்திரசித்தை இங்கே விதந்து குறித்
தது அவனுடைய கொடிய செயல்களை நினைந்து. மாயவிஞ்சை
யால் வானில்மறைந்து நின்று நாகபாசத்தை ஏவித் தீய கொலை
களை நெஞ்சம் துணிந்து முன்னம் செய்தான் ஆதலால் அந்த
வஞ்சத்தீயனால் மீண்டும் தன் படைகள் மாண்டுபடலாகாதே
என்று வேண்டிய எச்சரிக்கைகளை இந்த ஆண்டகை விரைந்து
செய்திருக்கிறான். எதிரி நிலையை எதிரறிந்து ஏற்றது புரிந்தான்.

கடவுளர் படை என்றது தெய்வாஸ்திரங்களை. அக்கினி,
வாயு, வருணன், முதலியோரை அதிதேவதைகளாக்கொண்
டுள்ள அஸ்திரங்களை வரபலங்களோடு இந்திரசித்து பெற்
றிருக்கின்றான். அந்தத் தெய்வப்படைகளை வானரப்படைகள்
மேல் ஏவி நீசத்தனமாய் அவன் நாசங்களை விளைத்து விடுவான்
என்று இந்நம்பி யூகமாய் ஓர்ந்து உறுதி செய்துள்ளான்.
அவ்வயண்மையை உரைகள் ஈண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

தடையுள அல்ல; தாங்கும் தன்மையிர் அல்லிர்.

கடவுளர் படைகளை இந்திரசித்து ஏவின் அவற்றைத்
நடுத்து நிறுத்த முடியா; அவற்றின் உக்கிர வேகங்களைத்
தாங்கி நிற்கவும் இயலா; அப்படைகள் வரின் தடையின்றி
அழிந்துபடவே நேர்வர்; ஆதலால் பின் அணியில் ஒதுங்கி
நில்லுங்கள் என வானரத்தலைவர்களுக்கு அறிவுறுத்தியிருத்த
லால் எதிரியின் வலியையும் நிலையையும் எவ்வளவு தெளிவாக
இராமன் அறிந்திருக்கிறான் என்பதை இங்கே நாம் தெரிந்து
கொள்கிறோம். போரைத் தனிஉரிமையாக நேரே விரும்புகிறான்.

தெய்வப் படைகளோடு செருக்கி வந்துள்ள அந்த அதிசய வீரனைத் தானே முன் ஏறி அழித்து வீழ்த்தவேண்டும் என்று இவ்வீரன் களித்து நின்றலை உரை தெளித்து நின்றது. வலிய எதிரியோடு வீணை படைகளைப் போருக்கு விடலாகாது; நேருக்கு நேராகத் தானே முன்சென்று வென்று தொலைக்க வேண்டும் என்று வீறுகொண்டு வில் ஏந்தி நிற்கும் இக் கொற்றக் குரிசிலின் வித்தகத் திறலையும், வெற்றி நிலையையும் விழிகளிப்ப நோக்கி ஈண்டு நாம் வியந்து நிற்கிறோம்.

எம்பால் நல்கிப் பின் நின்றீர்!

சேனைத்தலைவரை நோக்கி இம்மான் வீரன் இங்ஙனம் உரைத்திருக்கிறான். பெரும்படைகளோடு வந்து மூண்டுள்ள உத்தண்டமான இந்தப் போரை எமக்குத் தனியுரிமையாக உதவிவிட்டு நீங்கள் பின் வரிசையில் நில்லுங்கள் என்று வானரத் தலைவர்களை அயலே நிறுத்திவிட்டு இக் கோமகன் தம்பியோடு முன் ஏறி முனைந்து மூண்டு சென்றுள்ளான்; அந்த வீரக்காட்சியை விழைந்து நோக்கி வியந்து மகிழ்ந்து வியமிதம் அடைந்து வெற்றி நிலையைச் செம்மையாக உய்த்துணர்கிறோம்.

ஞாலமும் விசும்பும் காத்த
நானிலக் கிழவன் மைந்தன்.

மண்ணுலக மாந்தரையும் விண்ணுலக வாசிகளையும் இனிது ஆதரித்து நெடிது பாதுகாத்தருளிய தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் அருமைத் திருமகன் அரக்கர் திரளை அழித்து ஒழிக்கப் போருக்கு எழுந்தான் என இவ்வீரக்குரிசிலை இங்கே இவ்வாறு குறித்துக் காட்டியிருக்கிறார்; எடுத்துக் காட்டியுள்ள இக்காட்சி குலத்தின் நிலைமையையும் வலத்தின் தலைமையையும் நிலத்தின் கடமையையும் நேரே கூர்ந்து ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ளவந்தது.

சம்பரன் என்னும் அசுரவேந்தன் அரிய வரபலங்களுடைய வன்; பெரிய போர்வீரன்; மூவுலக ஆட்சிகளை உரிமையாகப் பெற்றுத் தேவர்களைத் துயருறுத்தி யாவரையும் வருத்தி அடலாண்மையோடு நெடிது வாழ்ந்து வந்தான். நல்லோர் பலரும் அவனால் அல்லல் பல அடைந்து அலமந்து நொந்தனர்.

தயிர் உடைக்கும் மத்து என்ன உலகை நலி சம்பரன்.

என்று சடாயு கூறியிருத்தலால் அவனுடைய வலிமையும் நிலைமையும் கொடுமையும் அறியலாகும். அத்தகைய கொடிய வளை அடியோடு அழித்து வையகத்தையும் வானகத்தையும் தீராதன் பாதுகாத்தருளிஞன். அந்த வீரவேந்தன் மைந்தன் இன்று அரக்கரை அழித்து அகில வுலகங்களையும் பாதுகாத்த ருள வில்லோடு போர்முகத்தில் புகுகின்றான்; ஆகவே இக்குல வீரனுடைய பரம்பரை உரிமை தெரிய ஈண்டுப் பிறப்பின் தொடர்பை விளக்கியருளிஞர். காத்த கிழவனிடம் பூத்துவந்த வன் காப்புக் கடவுள் என்பதும் வாய்ப்பாய்க் காணவந்தது.

தன்னைத் தொடர்ந்து வந்துள்ள சூரங்குகள் இந்திரசித்தன் அம்புகளால் நொந்துபடலாகாதே என்று சிந்தனைசெய்து பின் வரிசையில் நிற்கும்படி பணித்து விட்டு முன்னேறிச் சென்று மூண்டு பொருதான். தம்பியும் பக்கல் நின்று தக்கபடியாய் ஓக்க வேலை செய்தான். அண்ணனும் தம்பியும் கண்ணனும் சிவ னும்போல் எவ்வண்ணமும் சலியாமல் யாண்டும் மூண்டு போராடினார். நீண்ட அழிவுகள் நேரே விளைந்தன.

நிருதர் பட்ட நிலை.

ஊழிக் கடல்போல் உருத்துக் கொதித்து ஊக்கிச் சூழ்ந்த இராக்கத சேனைகள் எல்லாம் இடங்கள்தோறும் அழிந்து சூவிந் தன; எங்கும் பிணமலைகள் அடர்ந்து நிமிர்ந்தன. அடலோடு ஆரவாரமாய் மூண்டுவந்து வளைந்த தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்களும் அங்கங்கே நின்ற நின்றபடியே மாண்டு மடிந்துவிழ அம்புகள் யாண்டும் கடிது பாய்ந்து நெடிது பறந்து போயின. கரவேக சரவேகங்கள் அதிசயக் காட்சிகளாய்த் துதி செய்ய நின்றன. வெள்ளமாய்த் திரண்டு வளைந்த நால்வகைச் சேனைகளும் நாசமடைந்து நைந்துபட்ட நிலையை இந்திரசித்து கண்டான்; சிந்தை நொந்து திகைத்தான். தேவாசுரரோடு பொருத எந்தப் போரிலும் காணாத அதிசய வீரத்திறலையும் அரிய வில்லாடலையும் அடலாண்மைகளையும் நேரே கண்டமை யால் அவ்வீரன் அங்கே விம்மிதழுடையொய் வியந்து நின்றான்.

தேரின்மேல் சிலையின் நின்ற இந்திர சித்துஎன் றேதும்
வீரருள் வீரன் கண்டான் விழுந்தன விழுந்த என்னும்
பாரின்மேல் நோக்கல் அன்றேல் பட்டனர் பட்டார் என்னும்
போரின்மேல் நோக்கல் ஈதவ்விருவரும் பொருத பூசல். (1)

செய்கின்றார் இருவர் வெம்போர் சிதைகின்ற சேனை நோக்கின்
ஐயந்தான் இல்லா வெள்ளம் அறுபதும் அவிசு என்று
வைகின்றார் அல்ல ராகின் வரிசிலை வலத்தால் மாள
எய்கின்றார் அல்லர் ஈதுஎவ் இந்திர சாலம்? என்றான். (2)

அம்பின்மா மழையை நோக்கும்; உதிரத்தின் ஆற்றை நோக்கும்;
உம்பரின் அளவும் சென்ற பிணக்குன்றின் உயர்வை நோக்கும்;
கொம்பற உதிர்ந்த முத்தின் குப்பையை நோக்கும்; கொன்ற
தும்பியை நோக்கும்; வீரர் சுந்தரத் தோளை நோக்கும்; (3)

மலைகளை நோக்கும்; மற்ற வானுறக் குவிந்த வன்கண்
தலைகளை நோக்கும்; வீரர் சரங்களை நோக்கும்; தாக்கி
உலைகொள்வெம் பொறியின் உக்க படைக்கலத்து ஒழுக்கைநோக்கும்;
சிலைகளை நோக்கும்; நாண்ஏற் றிடயினைச் செவியின் நோக்கும்; (4)

ஆயிரம் தேரை ஆடல் ஆனையை அலங்கல் மாவை
ஆயிரம் தலையை ஆழிப் படைகளை அறுத்தும் அப்பால்
போயின பகழி வேகத் தன்மையைப் புரிந்து நோக்கும்;
பாயும்வெம் பகழிக்கு ஒன்றும் கணக்கிலாப் பரப்பைப் பார்க்கும்;(5)

அறுபது வெள்ளத் தாய அரக்கர்தம் ஆற்றற்கு ஏற்ப
எறிவன எய்வ பெய்வ எற்றுறு படைகள் யாவும்
பொறிவனம் வெந்த போலச் சாம்பராய்ப் போவதல்லால்
செறிவன இல்லா வாற்றைச் சிந்தையால் தெரிய நோக்கும். (6)

அங்கதர் அனந்த கோடி உளரெனும்; அனுமன் என்பார்க்கு
இங்கினி உலகம் எல்லாம் இடமிலை போலும் என்னும்;
எங்கும்இம் மனிதர் என்பார் இருவரேகொல்? என்றுன்னும்
சிங்கவேறு அணைய வீரர் கடுமையைத் தெரிகி லாதான். (7)

போரில் மூண்டு இராம இலக்குவர் பொருதபோது நிருதர்
சேனைகள் நாசமடைந்து நைந்து அழிந்துள்ள நிலைகளை இந்தப்
பாசுரங்கள் நன்கு காட்டியுள்ளன. தலைமைத் தளபதிகளோடு
முன்னே முனைந்து போராடியபடைகள் முழுவதும் நிலைகுலைந்து
பாழ்பட்டுள்ள படுநாசங்களை நேரேகண்டு மேகநாதன் நெஞ்சம்
கொதித்து நெடிது திகைத்து நிலைகளைச் சிந்தித்து நிற்கின்றான்.

தேரின்மேல் வில்லையுன்றி நின்றுகொண்டு போரில் நேர்ந்
துள்ள அழிவின் எல்லைகளை விழிபரப்பி நோக்கி உள்ளம்நொந்து

வியந்து மொழிந்து இந்திரசித்து வீரகம்பீரமாய்க் காணும்காட்சி
அவனது இராசகம்பீரத்தையும் அடலாண்மையையும் அதிசய
நிலையில் விளக்கி யாவரும் துதிசெய்யும்படி தோன்றி நின்றது.

இருவர் போர் செய்கின்றார்; பலகோடி நிருதர்கள் பாழ்
படுகின்றனரே! என்னே இது! என அத்திண்ணிய வீரன்
எண்ணி ஏங்கியுள்ளமையால் இப்புண்ணியவீரர் அன்று போரா
டியிருக்கும் வீரத்திறல்களை நாம் நேரே தெரிந்து கொள்கிறோம்.

நால்வகைச் சேனைகளும் நாசம் அடைந்திருக்கின்றன.
அரக்கர் குழாங்கள் வீராவேசத்தோடு ஆரவாரித்து ஆற்றிய
போர்த்திறங்களையெல்லாம் நீர்த்தவலைகளைப்போல் நிலைகுலைந்து
தொலைய நெடிது நீக்கிக் கடிது ஊக்கி அடுதொழில்களைப் படு
களத்தில் இருவரும் அதிசய நிலையில் ஆக்கியிருக்கின்றனர்.

இரண்டு வில்லுகளிலிருந்து எழுந்து பாய்கின்ற பாணங்கள்
எட்டுத் திசைகளிலும் பறந்து ஓடியிருக்கின்றன; அதனால்தான்
நும் அழிவுகள் நீண்டு விளைந்துள்ளன. யானைகள் மாண்டு மடி
வதையும், தேர்கள் சிதைந்து வீழ்வதையும், குதிரைகள் மாய்ந்து
தொலைவதையும், தலைகள் தோள்கள் தாள்கள் துணிபட்டு அரக்
கர் திரள்கள் அழிந்து குவிவதையும்கண்டு நெடுந்திகில்கொண்டு
கடுங் கவலையோடு வியந்துள்ளமையால் தனது கடுமையான
அடுந்தொழிலையும் மறந்து இந்திரசித்து அயர்ந்து நின்றான்.

ஈது எவ் இந்திர சாலம்?

இந்திரசித்து இந்தவாறு சிந்தனைசெய்து வியந்திருக்கிறான்.

சிவபெருமான் சிரித்துப் புரம் எரித்தான்; முனிவர்கள்
சபித்துத் தொலைத்தார்கள் என்று அதிசயமான அழிவுநிலைகளைக்
குறித்துக் கதைகளில் கேட்டிருக்கிறோம்; கேள்வியால் அறிந்த
அந்த அழிவுகளை விடக் கண்ணால் நேரே காண்கின்ற இந்தப்
படுகொலைகள் ஒரு பெரிய மாயாசாலமாகத் தோன்றுகிறது
என்று மறுகி மயங்கிப் பெரிதும் தியங்கி உயங்கி யிருக்கிறான்.

வைகின்றார் அல்லர்; எய்கின்றார் என்றது இருவர் செய்
கின்ற செயலை நோக்கி வந்தது. சபித்துச் சொல்லுகிற சாபத்
தால் நிருதர் சாகவில்லை; குறித்து எய்கிற அம்புகளாலேயே
யாவரும் மாய்ந்து படுகின்றனர். “எல்லாரும் ஒருங்கே நாச

மாய்ப் போங்கள்” என்று ஒரு முனிவன் வெகுண்டு சபித்தால் அங்ஙனம் சாபமடைந்தவர் யாதொரு செயலுமின்றி வீரைந்து அழிவர்; அருந்தவனுடைய ஒரு சொல் பலகோடி பேரை ஒரு நொடியில் கடிது அழித்துவிடும். அநாயாசமான அந்த அழிவு நிலையை இந்த இருவர் செய்கிற போர் இன்று தெளிவு செய்கின்றதே! என்னே இது! என நெஞ்சம்வியந்து நெடிது திகைத்து நின்றான்; அந்த நிலையில் அவன் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தை அதிசய விந்தையாய் எழுந்து எதிரிகளின் வலையை விளக்கியது.

இந்திரசாலம் என்பது அரிய அதிசயங்களைக் காட்டும் அற்புத விஞ்சை. பெரிய மாயாசாலங்களைச் செய்ய வல்லவன் இங்ஙனம் மயங்கி மொழிந்துள்ளமையால் போரில் இயங்கியுள்ள இவ் வீரருடைய வெற்றி எதிரே தெரிய வந்தது. அசகாய சூரனும் அயர்ந்து மறுகும்பாறு விசயங்கள் விளைந்திருக்கின்றன.

வீரக் குரிசில்கள் இருவரும் சாரி திரிந்து எவ்வழியும் வெவ்வித திறலோடு வில்லாடல் புரிந்திருத்தலால் பல்லாயிரம் அரக்கர்கள் ஒல்லையில் அழிந்து உருண்டனர்; இடங்கள்தோறும் பிணத்திடர்கள் பெருகி எழுந்தன. உதிரங்கள் எங்கும் ஒழுகி ஓடின.

பார்க்கின்ற திசைகள் எங்கும்
படுபிணப் பரப்பைப் பார்க்கும்;
நார்க்கின்ற குருதி யாற்றோடு
யானையின் பிணத்தை நோக்கும்.

இந்திரசித்து பார்த்து நின்றதையும், நோக்கி நொந்ததையும் இது வார்த்தைக் காட்டியுள்ளது. மூண்டு பொருத சேனைகள் மாண்டு மடிந்துபடவே தன்மேலுள்ள ஆண்டகைக்கு அதிசய வெற்றி கிடைத்தது என்று உள்ளம் களித்து ஊக்கி வீரைந்து அனுமான் துள்ளிக்குதித்துத் தோள்கொட்டி ஆர்த்தான்.

தளப்பருஞ் சேனை வெள்ளத்து அறுபதும் தலத்த தாக வளப்பருந் தேரின்உள்ளது ஆயிர கோடி யாகத் துளக்கமில் ஆற்றல் வீரர் பொருதபோர்த் தொழிலை நோக்கி அளப்பருந் தோளைக் கொட்டி அஞ்சனை மதலை ஆர்த்தான். (1)

ஆரிடை அனுமன் ஆர்த்த ஆர்கலி அசனி கேளாத் தேரிடை நின்று வீழ்ந்தார் சிலர்; சிலர்படைகள் சிந்திப் பாரிடை இழிந்து போகப் பாரித்தார்; பைம்பொன் இஞ்சி ஊரிடை நின்று ளாரும் உயிரினோடு உதிரம் கான்றார். (2)

வெற்றிக் களிப்பினால் அனுமான் செய்துள்ள வீர முழக்கத்தை இவை விளக்கியுள்ளன. அஞ்சாத அரக்கர் யாவரும் அஞ்சி மறுக அஞ்சனைச்சிங்கம் இப்படிக்கர்ச்சனை செய்திருக்கிறது. கோசலைச் சிங்கத்தைத் தன் குலத்தோளில் தாங்கிக் கொண்டு சமரபூமி முழுவதும் சாரி திரிந்து தாவி வாவி இத்தீரன் திரிந்த வேகவிசைகளால் அரக்கர் பலர் ஆவி தீர்ந்து அழிந்து வீழ்ந்தனர். அந்தவீரவேகம்நெடிய திகிலை விளைத்துள்ளது.

அனுமன் என்பார்க்கு இங்கு இனி இடம் இலை.

என இந்திரசித்து எண்ணி ஏங்கி இளைந்து வியந்திருத்தலால் அன்று இவன் எங்கும் திரிந்து பொங்கிய வீரோடு சாரி புரிந்து வேகித்து வந்திருக்கும் விசித்திர கதியை மானச நோக்கால் வியந்து பார்த்து மிகுந்த ஆவலோடு உவந்துகொள்கிறோம்.

மாயமாய் மறைந்து நின்று வஞ்சம் புரிந்து நாகபாசத்தை எவி மோசம் செய்து போனவன் மீண்டு வந்துள்ளான்; அவனுடைய படைகளையெல்லாம் அடியோடு ஆண்டவன் நாசம் செய்து தொலைக்க வேண்டும் என்றே இந்த ஆண்டகை மூண்டு பாய்ந்து உத்தண்ட வேகமாய் ஆண்டு உலாவி வந்துள்ளான். பகைமைக் கடுப்பு பழிவாங்கும் நோக்கோடு படு வேகமாய் மூண்டு அதிசய வெற்றியைக் கொடுத்து வந்தது.

இந்த வாகன வேகத்தின் உதவியால் கோதண்ட வீரன் உல்லாச வினோதமாய் எல்லாரையும் கொன்று தொலைத்தான். இத்தீரனது கால் வேகமும், அவ் வீரனது கர வேக சரவேகங்களும் நிருதர் திரள்களை அதி வீராவில் நிலைகுலைத்து அழித்தன. அழிவு நிலைகளைக் கண்ட இந்திரசித்து உள்ளம் கொதித்து உருத்து மூண்டு தேரைக் கடாவிப் போர்முகம் புகுந்தான். சிங்க ஏறுகள் பூண்ட சிறந்த இரதத்தை விரைந்து செலுத்தி அம் மான வீரன் வெகுண்டு வந்தபோது வானரங்கள் மருண்டு மறுகின; வானவர்கள் வெருண்டு வெருவி விலகி ஒருவினர்.

மஞ்சினில் கரிய மெய்யான்

இருவர்மேல் ஒருவன் வந்தான்.

இந்திரசித்தின் உருவ நிலையும், வரிசிலை ஏந்திப் பொருதிறலோடு இராம இலக்குவர் மீது இலக்காய் அவன் மூண்டு

வந்துள்ள முறையும் ஈண்டு நேரே தெரிய வந்தன. அடலாண்மையும் ஆங்காரமும் மிடலோடு ஒங்கி அவனிடம் வீரவெறியாய் வீறுகொண்டு நின்றன. பகைவரை அழித்து விட வேண்டும் என்று விழித்து விரைந்து அவன் தெழித்து வந்தது தேவரையும் நடுக்கி நின்றது. யாவரும் அஞ்ச நேரே வந்து போராடினான்.

இலக்குவன் வேண்டியது

இந்திரசித்து தேரைக் கடாவிப் போர்மேல் மூண்டுவந்த போது இளையவன் அண்ணனைத் தொழுது “ஐயனே! இந்த வெய்யவனை வென்று தொலைப்பது அடிமைக்குத் தனியுரிமையான கடமையாம்; அடியேனுக்கே இப்போரை நேரே உதவியருள வேண்டும் ஆண்டவனே!” என்று வேண்டி நின்றான். அவனுடைய வேண்டுகோள் மான வீரங்கள் மருவி வசை நீங்கும் வகையில் இசை ஒங்கி வந்தது. நம்பியைத் தொழுது தம்பி வேண்டிய நிலையை அயலே காண வருகிறோம். வீர வசனங்கள் வித்தகக் காட்சிகளாய் விளங்கி வீறுகொண்டு நிற்கின்றன.

மாற்றம் ஒன்று இளையவன் வளைவில் செங்கரத்து ஏற்றினன் வணங்கிநின்று இயம்புவான் இகல் ஆற்றினன் அரவுகொண்டு அசைப்ப ஆரமர் தோற்றனன் என்றுகொண்டு உலகம் சொல்லுமால். (1)

காக்கவும் கிற்றிலன் காதல் நண்பரைப் போக்கவும் கிற்றிலன் ஒருவன் போய்ப்பிணி ஆக்கவும் கிற்றிலன் வென்றி ஆருயிர் நீக்கவும் கிற்றிலன் என்று நின்றதால். (2)

இந்திரன் பகைகளும் இவனை என்சரம் அந்தரத்து அருந்தலை அறுக்க லாதெனின் வெந்தொழிற் செய்கையன் விருந்துமாய் நெடுமைந்தரில் கடைஎனப் படுவன் வாழியாய்! (3)

நின்னுடை முன்னர் இந் நெறியில் நீர்மையான் தன்னுடைச் சிரத்தைஎன் சரத்தில் தள்ளினால் பொன்னுடை வனைகழல் பொலன்பொன் தோளினாய்! என்னுடை அடிமையும் இசையிற் ருமரோ. (4)

நெடியன உலகெலாம் கண்டு நிற்களன் அடுசரம் இவந்தலை அறுத்தி லாதெனின்

முடியஒன்று உணர்த்துவன் உனக்கு நான்முயல்
அடிமையின் பயன்இகந்து அறுவ தாகென்றான். (5)

வல்லவன் அவ்வரை வழங்கும் ஏல்வையுள்
அல்லல்நீங் கினம்என அமரர் ஆர்த்தனர்;
எல்லையில் உலகமும் எவையும் ஆர்த்தன;
நல்லறம் ஆர்த்தது; நமனும் ஆர்த்தனன். (6)

(பிரமாத்திரப்படலம் 39, 44)

வில் எந்திப் போருக்கு எழுந்த இலக்குவன் இராமபிரானை
வணங்கி வேண்டியிருக்கும் நிலைகளை இங்கே விழைந்து கண்டு
வியந்து நிற்கிறோம். “ஆண்டவா! இந்தப் போரை அடியேனுக்
குத் தனி யுரிமையாகத் தந்தருளவேண்டும். என்மேல் நேர்ந்
துள்ள வசைகளை நீக்க நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இலங்
கைவேந்தன் மகன் இராமன் தம்பியை வென்றுபோனான் என்று
வெய்யப்பழிஎங்கும்பரந்துள்ளது. தன்னோடு வந்த வானரங்களைக்
காக்கமுடியாமல் எதிரி கையில் இழந்துவிட்டு நாகபாசத்தால்
கட்டுண்டு இலக்குவன் வீழ்ந்தான் என்னும் அவமானம் என்
கெஞ்சை வருத்திவருகிறது. தலைமையான வீரக்குடியில் பிறந்
துள்ள உங்களுக்கு ஊழியம் புரிகின்ற நான் ஊனமான இந்த
நளத்தைப் பொறுத்திருக்க லாகாது. நான் நேரே விரைந்து
இலங்கை புசுந்து எதிரியை வென்றிருக்கவேண்டும்; அவனை
மூண்டு ஈண்டு போருக்கு வந்துள்ளான்; இந்தப் போர் யாருக்
கும் உரியதன்று; எனக்கே சொந்தமானது; வெற்றிக் களிப்பில்
வந்துள்ள இந்த இந்திரசித்தின் தலையை அந்தரத்தில் துள்ளி
எழும்படி எய்யவில்லையானால் வெய்ய வீணாய் நான் விளிந்து
நழுவேனாக; என்று இவனைக்கொன்று முடித்து வென்றிவீரோடு
வருவேனோ அன்றுதான் உங்கள் உண்மையான பாத ஊழியனா
வேன்; அதுவரையும் எனது அடிமை நிலைமை பயனுடையதா
முடிவுசெய்ய முடியாது; மூண்ட பகையை முடித்து ஒழியேன்
ஆயின் நான் நீண்ட பழியில் முடிந்தவனாவேன்; எனது உண்
மையான முடிவு தெரிய என்னை முன்னதாகப் போருக்கு
அனுப்பியருளுங்கள்” என்று இன்னவாறு இளையவன் மூத்தவ
னிடம்வார்த்தையாடி வகையோடு விடை வேண்டியிருக்கிறான்.

வெளியே பேசியுள்ள வார்த்தைகள் இலக்குவனுடைய
உள்ளக் கொதிப்பையும் ஊக்கத் துணியையும் தெளிவாக

உணர்த்தியுள்ளன. தன்னை நாகபாசத்தால் முன்னம் பிணித்த மோசம் செய்து போனவன் ஆதலால் அவனை இன்று நாசம் செய்து தொலைக்கவேண்டும் என்னும் வீராவேசம் இந்த வீரமகனிடம் வீறுகொண்டிருத்தலை ஈண்டு வெளிவந்துள்ள உரைகளால் நாம் கூர்ந்து ஓர்ந்துகுறிப்புகளைத் தேர்ந்துகொள்கிறோம்.

இந்திரசித்தால் அடிபட்டான் என்னும் பழி தனக்கு நேர்ந்துவிட்டதே! என்று இலக்குவன் நெஞ்சம் தவித்திருக்கிறான். அந்த உள்ளத் தவிப்புகள் இங்கே உரைகளில் வெளிவர நேர்ந்தன. தான் ஒருவனை அவனோடு போராடவேண்டும்; வேறு எவரும் துணை வரவேண்டாம் என்று வேண்டி யிருத்தலால் இந்த வீரக்குரிசிலின் வித்தகத் திறலை வியந்து மகிழ்கின்றோம்.

சிறந்த வில்லாளி; அரிய வரபலங்களையுடையவன்; கொடிய மாயப்போர் செய்வதில் நெடிய பேர்பெற்றவன் என இந்திரசித்தை நன்கு தெரிந்திருந்தாலும் அவனை விரைந்து கொன்று வெற்றி பெற்று விடலாம் என்று இவன் உறுதியாகத் துணிந்துள்ளான். அந்த உண்மையை உரைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன.

அந்தரத்து அருந்தலை அறுக்கலாது எனின்
மைந்தரில் கடை எனப் படுவன்.

இந்திரசித்தின் தலை அந்தரத்தில் துள்ளி எழுந்து மண்ணில் வந்து விழும் காட்சியைக் கண் எதிரே இது காட்டியுள்ளது. இலக்குவன் இலக்காகக் குறித்திருக்கும் வீர சபதம் அவனது வெற்றித்திறலை விளக்கி மிளிர்கிறது. என்சரம் என்று அபிமான மாய்க் குறித்தது தனது அம்பின் அதிசய ஆற்றலைக் கருதி வந்தது. தன் பாணம் தப்பாமல் பாய்ந்து எதிரியின் தலையைத் துணித்து வீழ்த்தும் என்னும் துணிவு இலக்குவன் உள்ளத்தில் வேரூன்றி நிற்கின்றது. அந்நிலையை வாய்மொழி ஈண்டு இவ்வாறு வெளிப்படுத்தியது. பகையின் அழிவு தொகையாய்வந்தது.

தன்னை அவன் அவமானப் படுத்திவிட்டதாக உள்ளம் கனன்று மானத்தால் புழுங்கி மறுகியிருத்தலால் தனியே சென்று தானே அவனைக்கொன்று தொலைத்து வென்றியுடன் வந்து அண்ணனை வணங்கவேண்டும் என்று வீறுகொண்டு நின்றான். குறித்தபடி நான் அவனை வென்றுவரேன் ஆயின் இழிந்த

கீழ்மகனாய்க் கழிந்தவனாவேன்; உலகம் இகழ்ந்து பழிக்க ஒழிந்து போவேன் என்பான் கடை எனப்படுவன் என்றான்.

தலைமையான குலமகன் இப்படிச் சபதம் செய்துகொண்டது நேர்ந்துள்ள நிலைமையை நினைந்து சிந்திக்கச் செய்தது. தான் பராமுகமாயிருக்கும்போது வஞ்சகமாய் நாகபாசத்தை எவ்வித வசை விளைத்துப்போனால் ஆதலால் அந்நீசனை நாசம் செய்யவேண்டும் என்று நெஞ்சம் ஆவேசமாத் துணிந்துள்ளது. யாதொரு படைத்தணையுமின்றித் தன்னந்தனியே சென்று படைகளோடு திரண்டுவந்துள்ள பகைவனை அடியோடு வென்று வரவேண்டும் என்று வீறுகொண்டு மூண்டிருப்பது வியத்தகு வெற்றியாய் நீண்டு நின்றது. தன்னைத் தனியே அனுப்புப்படி அண்ணனிடம் மன்றாடி வேண்டுகின்றான் ஆதலால் அந் நம்பி உறுதியாய் நம்புமாறுவீர சபதத்தை நேரே தீரமாய்க் கூறினான்.

உனக்கு நான்முயல் அடிமையின் பயன் இகந்து அறுவது ஆக.

இது எவ்வளவு பெரிய ஆணை! “தருமமூர்த்தி! இந்திரசித்தை நான் வெல்லவில்லையானால் உனக்கு உரிமையான அடிமை என்னும் பெருமை எனக்கு இல்லாமல் அடியோடு ஒழிவதாக” என்று இளையபெருமாள் இங்கே கூறியிருப்பது உலக உள்ளங்களை உருக்கி உரிமைப் பாசங்களை விளக்கி யிருக்கிறது.

உடன்பிறந்த உரிமைத் துணைவன்; எவ்வழியும் இணை ஒத்த செவ்விய இளவல்; அந்த உத்தமத் தம்பி எத்தனையோ தாரம் அயல் ஒதுங்கி இப்படி அடிமை நிலையில் ஆவல்கொண்டு பேசுகிறான்.

“அண்ணா! இந்திரசித்தை இன்று நான் வெல்லேனாயின் உங்களுக்கு உரிமைத்தம்பி என்னும் மகிமை எனக்கு இல்லாமல் ஒழியட்டும்” என இன்னவாறு சொல்லவேண்டியவன் அவ்வாறு சொல்லவில்லை. அடிமை அறுவதாக என்று குடி அடிமையான குல ஊழியன்போல் அண்ணன் எதிரே பேசியிருக்கிறான். தானும் அயோத்தி மன்னன் மகன்; இராமனுக்கு அடுத்த தம்பி என்ற அந்த எண்ணமே இந்த இளவல் நெஞ்சில் இல்லை. இராமானுசன் என்று தன்னைக் குறித்து உலகம் உரிமையோடு உவந்து சொல்லிவந்தாலும் தான் இராமனுக்கு ஏவல் செய்யும் பாதவூழியன் என்றே இவன் ஆதரவு புரிந்து வந்துள்ளான்.

இவ்வாறு கருதி வருவதற்குத் தனது பேரன்பே அன்றித் தன்னை ஈன்ற தாய் இட்ட ஆன்ற கட்டளையும் ஓர் காரணமாய் நின்றது.

“மகனே! இவன் தம்பி என்னும்படி அன்று;
அடியாரினின் ஏவல் செய்தி!” (இராமா, நகர் நீங்கு 151)

இராமன் கானகம் நோக்கிப் புறப்பட்டபோது தன் மகனுக்குச் சுமித்திரை இப்படிப் புத்தி போதித்து அனுப்பியிருக்கிறாள். அந்த அருமைத் தாய் வார்த்தையை இந்தக் குலமகன் யாதும் மறவாமல் யாண்டும் உரிமையோடு போற்றி வருகிறான். உயர்ந்த பண்பாடுகள் இவனிடம் ஒளி புரிந்துள்ளன.

போர்மேல் போக மூண்டு உக்கிர வீரமாய் விடை வேண்டும்போதும் தாய்மொழியைத் தவறாமல் பேணியிருப்பது இச்சேயின் விழுமிய நீர்மையை விளக்கி நின்றது. இவனுடைய மாதுருவாக்கிய பரிபாலனமும், அண்ணன்பால் கொண்டுள்ள அதிசய அன்பும் ஈண்டு ஒருங்கே நன்கு தெரிய வந்தன.

ஆணை மொழி.

இன்னது செய்து முடியேனாயின் இன்னவனாவேன் என்று உலகம் அறிய உறுதிகூறுவது வீரரது இயல்பாய் மருவியுள்ளது. சபதம், பிரதிக்கினை, சூளுறவு, வன்சினம் என்னும் மொழிகள் ஆண்மையாளருடைய வழிகளில் மேன்மையாய் வந்துள்ளன.

தாம் ஆணையிட்டுக் கூறும் உறுதிமொழிகளால் அவரவருடைய உள்ளப் பாங்குகள் வெளியே தெரிய வருகின்றன. எவராயினும் வாய்திறந்து சொல்லாடநேர்ந்தபோது அவரது உள்ளம் உடனடி வருகிறது. உரையால் உள்ளத்தை ஓர்ந்துகொள்கிறோம்.

“இல்லாளை அஞ்சி விருந்தின்முகம் கொன்ற நெஞ்சின்
புல்லாளன் ஆக மறம் தோற்பின்.” (சிந்தாமணி, 2319)

“இன்று போரில் எதிரியை நான் வெல்லேன் ஆயின் மனைவிக்குப் பயந்து விருந்தை உபசரியாமல் விட்ட புல்லையை இழிந்துபோவேன் ஆக” என்று ஓர் அரசன் இங்ஙனம் வஞ்சினம் கூறியுள்ளான். அவனது வாய்மொழி வாழ்க்கையின் வகையினைத் தொகையா விளக்கி உபகார நீர்மையைத் துலக்கியுள்ளது.

வந்த விருந்தினரை முகமலர்ந்து உவந்து பேணி உபசரிப்பது மனித சமுதாயத்துள் இனிய தருமமாய் மருவியுள்ளது.

அந்தப் புனித தருமத்தை மனைவிக்கு அஞ்சி இழந்திருப்பது இழிவு ஆதலால் அப் பழிநிலை ஈண்டு விழிதெரிய வந்தது.

நல்ல ஆண்மகனாய்ப் பிறந்திருந்தும் இல்லாளை அஞ்சி வாழ் பவன் ஈனப்பேடி ஆகின்றான்; ஆகவே மானமும் வீரமும் கெட்ட அவன் ஈன நிலைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாய் நின்றான். வெளியே பகைவனுக்கு அஞ்சாதவனும் உள்ளே வீட்டுக்காரிக்கு அஞ்சுகின்றான்; அந்த அச்சம் மிகவும் கொச்சையானது; அதனை ஒழித்து ஒழுகுவதே உச்ச வீரமாம் என்பது இங்ஙனம் உணரவந்தது. சிறந்த ஆண்மைக்கு அழகு எளியவர்க்கு இரங்கி உதவி புரிவதும், வலியவராய் எதிர்ந்தவரை அடக்கி அடலாண்மைபுரிந்து வென்று வருவதுமேயாம். அவ்வரவு நிலைகள் உறவுரிமைகளாய் ஈங்கு இவ்வாறு வெளிப்பட்டு நின்றன.

தன்பால் மனையாள் அயலான் தலைக்கண்டு பின்னும் இன்பால் அடிசிற்கு இவர்கின்றகைப் பேடிபோலாம் நன்பால் பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பால்ர்பார்ப்பார் என்பாரை ஒம்பேன்எனின் யான் அவனாக என்றான்.

(சிந்தாமணி, 443)

சீவகமன்னன் இங்ஙனம் வீர சபதம் கூறியிருக்கிறான்.

“பொல்லாதவர்களை அடக்கி ஒழித்து நல்லவர்களை நான் பாதுகாத்து அருளேன் ஆயின் விபசாரியான மனைவியோடு கூடி வாழும் பேடி போகும் கதியில் போவேனாக” என்று அம்மன்னன் இன்னவாறு ஆணை கூறியுள்ளான். தாம் செய்வதாகத் துணிந்த காரியத்தை எவ்வழியும் தடையின்றி முடிப்போம் எனும் துணிவினால் ஆண்மையாளர் இப்படி முன்னதாக முடிவு கூற நேர்கின்றார். உரையில் அவரது உள்ளங்கள் உணர வந்தன.

இன்று அமரில் வாள் அபிமன் இன்னுயிர் இழக்கக் கொன்றவனை நாளை உயிர் கோறல்புரி யேனேல் மன்றில் ஒரு சார்புற வழக்கினை உரைக்கும் புன்தொழிலர் வீழ்நரகு புக்குழலு வேனே. (1)

மோதமரில் என்மகன் முடித்தலை துணித்த பாதகனை நான்எதிர் படப்பொருதி லேனேல் தாதையுட னேமொழி தகாதன பிதற்றும் பேதைமகன் எய்துநெறி பெற்றுடைய னாவேன். (2)

சேயனைய என்மதலை பொன்ற அமர் செய்தோன்
மாயமுன் அடர்த்துவய வாகைபுனை யேனேல்
தாய்ப்பசி கண்டுநனி தன்பசி தணிக்கும்
நாயனைய புல்லர்உறு நரகில் உறுவேனே.

(3)

வஞ்சனையில் என்மகளை எஞ்சமுன் மலைந்தோன்
நெஞ்சம் எரியுண்ண அமர் நேர்பொருதி லேனேல்
தஞ்சென அடைந்தவர் தமக்குஇடர் நினைக்கும்
நஞ்சனைய பாதகர் நடக்குநெறி சேர்வேன்.

(4)

வினையில் என்மகன்றனுயிர் வேறுசெய்வித் தோனைக்
குனிசிலையின் நாளைஉயிர் கோறல்புரி யேனேல்
மனைவி அயலான்மருவல் கண்டும் அவள்கையால்
தினையளவும் ஓர்பொழுது தின்றவனும் ஆவேன்.

(5)

(பாரதம், 13-ம் போர் 180-184)

விசயன் இன்னவாறு வீர சபதம் கூறியுள்ளான்.

தனது அருமை மகனான அபிமானை வஞ்சனையாக் கொன்ற
வனை மறுநாள் பொழுது அடையமுன் கொன்று தொலைப்பேன்;
அவ்வாறு கோல்வேளையின் இன்ன இன்ன இழிநிலையாளர்
போல் பழி படிந்து பாழ்படுவேனாக என்று அவ்வீரன் சூளுறவு
செய்திருக்கிறான். தாய் தந்தையரை நன்கு மதித்துப் பேணாதவர்,
ஓர வழக்குப் பேசுபவர், அடைந்தவரை ஆதரியாதவர், நெறி
கெட்ட மனைவியுடன் கூடி வாழ்பவர், பழிபட்டவர்; இவ்வா
றான இழிநிலைகளில் மனிதன் வாழலாகாது என்னும் வழிவகை
கள் ஈண்டு இவ்வகையில் உணர்த்தப்பட்டன. தரும நீதிகளைத்
தழுவி மானம் பேணி மனித சமுதாயம் மாண்போடு வாழ
வேண்டும் என்னும் குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்க வந்தன.

போர்மேல் செல்லும் வீரர்கள் ஆணைகூறித் தமது அருந்
திறலாண்மைகளை விளக்கியிருக்கும் வழக்கங்களைக் கவிகளின்
மொழிகளில் சுவையாகக் கண்டு வருகிறோம். காலதேசங்களால்
வேறு பிரிந்திருந்தாலும் மேலான வீரர்கள் சீலமும் சீர்மையும்
சிறந்து வந்துள்ளனர். அவ்வரவு நிலைகள் ஈண்டு உணர வந்தன.

அரிய தரும நீதிகள் யாவும் உரிய தமையனுக்குப் பிரிய
மாய்ச் செய்யும் பணிவிடைகளே என இலக்குவன் எவ்வழியும்
கருதியிருத்தலால் இவ்வழி அவன் வாய்மொழி இவ்வாறு வர

பேர்ந்தது. “இராமநாதா! உனக்கு நான் உண்மையான அடிமை யானால் இன்று இந்திரசித்தை எளிதே வென்று வருவேன்; தடையாகும் கருதாமல் விடை தந்தருளுக!” என்று இருகையும் குவித்து ஆரா அன்போடு நேரே தொழுது வேண்டினான்.

இளைய வீரன் இவ்வாறு வேண்டிய பொழுது உலக வுயிர்கள் யாவும் உவகைமீக்கூர்ந்தன. அந்தர வாசிகளும் சிந்தைகளித்தனர். உள்ளம் மீதூர்ந்த உவகையால் பல்லாண்டு கூறினார்.

அல்லல் நீங்கினம் என அமரர் ஆர்த்தனர்.

இலக்குவன் இராமனிடம் போருக்கு விடை வேண்டியின்றபோது தேவர்கள் கொண்ட பெரு மகிழ்ச்சியை இவ்வரிவரைந்து காட்டியுள்ளது. தங்கள் குல சத்துருவாய் நீண்டு என்றும் அல்லல் இழைத்து வருகின்ற இந்திரசித்து இளையவன் கையால் விரைந்து மாண்டுபடுவான் என்று உறுதியாகத் தெரிந்துகொண்டமையால் அமரர்கள் உள்ளம் களித்துத் துள்ளித் திரண்டு யாண்டும் அவ்வாறு ஆரவாரங்கள் செய்தனர்.

பாவங்கள் தொலைந்துபோம்; தரும நீதிகள் இனி எங்கும் வளர்ந்து வரும்; யாண்டும் அமைதியும் இன்பமும் பொங்கி நிறையும்; உயிரினங்கள் உவந்து வாழும் எனத் தருமதேவதை மகிழ்ந்து நின்றது ஆதலால் அறம் ஆர்த்தது என்றார்.

நமனும் ஆர்த்தனன் என்றது அவனது நிலைமையை நினைந்து தெளிய வந்தது. காலதேவனாய் நின்று யாவரையும் எளிதே அழித்து ஒழிக்கும் இயல்பினன் ஆயினும் இராவணனுடைய அதிகார ஆணைக்கும் வீரப்பிரதாபங்களுக்கும் அஞ்சி ஒடுங்கி எமன் அடங்கியிருந்துள்ளான். இந்திரசித்து என்றால் அவனது நெஞ்சம் கலங்கும்; இந்திரனையும் வென்றவன்; சூரிய சந்திரரையும் தொலைவு கண்டவன் என அவனுடைய வீரத்திறல்களை வியந்து வந்தான்; இன்று இலக்குவன் வீரசபதம் கூறிப் போருக்கு எழுந்தமையால் மேகநாதன் சாக நேர்ந்தான் என்று துணிவுமீக்கொண்டு உள்ளம் களித்தான்; ஆகவே நமனது உவகைக் கலிப்புகள் ஈண்டு நவமாய் உணரவந்தன.

போர்முகம் புகுந்தது.

இந்திரசித்தின்மேல் தன்னைத் தனியே விடும்படி தம்பி தொழுது வேண்டியபொழுது இராமன் உழுவலன்பால் உள்ளம்

உருகினான். முன்னதாக மாயத்தால் மோசம் செய்த அத் தீயவ னோடு போராட இச் சேயைத் தனியே அனுப்ப அத்துயவன் முதலில் மறுகினான் ஆயினும் தம்பியின் உக்கிர வீர நிலையை நன்கு தெரிந்தவன் ஆதலால் நம்பி அனுப்பினான். அனுமான் அங்கதன் முதலிய சேனைத் தலைவர்களோடு வானரப் படைக ளும் தொடர்ந்து சென்றன. இலக்குவன் வில்வந்தி முன்னதாக விரைந்து வீரகம்பீரமாய்ச் சமரபூமியை அணுகினான்; அணுக வே அரக்கர் சேனைகள் யாண்டும் மூண்டு வளைந்து கொண்டன. எவ்வழியும் வெவ்விய வீரோடு தெவ்வர்கள் மொய்த்து வளைக்க வே இலக்குவன் கைச்சிலை வளைந்து கடுந்தொழில் புரிந்தது. அடுத்தறலோடு ஆங்காரமாய் அரக்கர் ஆர்த்துப் போராடினார். மாறாடிப் போராடிய நிருதர் யாவரும் மண்ணில் உருண்டு மடிந்து விழுந்தனர். இனையவன் உக்கிர வீரமாய் உருத்து எய்யும் தோறும் எதிரிகள் பெய்த படைக் கலங்கள் யாவும் வெய்யவன் எதிரே பனிப்படலங்கள் போல் விரைந்து தொலைந்தன. மந்திரமுறையோடு அதி தேவதைகளைச் சிந்தனை செய்து வாயு வாஸ்திரம் அக்கினியாஸ்திரம் முதலிய துவ்விய அம்புகளை இலக்குவன் எத்திசைகளிலும் கைத்திறலோடு வாரி வீசினான்; பகழிகள் ஊழித்தீபோல் உருத்துப் பாய்ந்தன; அவை சென்று பாய்ந்த இடங்களில் எல்லாம் அரக்கர்கள் பொன்றி வீழ்ந்தனர்.

ஆயிரம் தேர்ஒரு தொடையின் அச்சிறும்;
பாய்பரிக் குலம்படும்; பாகர் பொன்றுவர்;
நாயகர் நெடுந்தலை துமியும்; நாமறத்
தீயெழும் புகைஎழும் உலகம் தீய்ந்தற.

(1)

அடியறும் தேர்முரண் ஆழி அச்சறும்
வடிநெடும் சிலையறும் வாசி மார்பறும்
கொடியறும் குடையறும் கொற்ற வீரர்தம்
முடியறும் முரசறும் முகிலும் சிந்துமால்

(2)

இன்னஓர் உறுப்பிவை; இனைய தேர்பரி;
மன்னவர் இவர்; உவர்படைஞர்; மற்றுளோர்
என்னஓர் தன்மையும் தெரிந்த தில்லையால்
சின்ன பின்னங்களாய் மயங்கிச் சிந்தலால்.

(3)

இலக்குவன் எய்த பாணங்களால் நால்வகைச் சேனை களும் நாசமாய் மாண்டு விழுந்துள்ள நிலைகளை இவை காட்டி

யுள்ளன. எதிர்ந்தவர் யாவரும் இறந்து மடிந்து இடங்கள் தோறும் குவிந்து கிடந்த கிடைகள் வியந்து காண நேர்ந்தன. பெரிய போர் வீரர் என்று அரிய பேர் பெற்று நின்ற நிருதர் எல்லாரும் அன்று ஒல்லையில் அழிந்து வீழ்ந்தது எல்லையில்லாத அதிசயமாய் எங்கும் விளங்கி நின்றது. இவ்வளவு அழிவுகள் அதிவேகமாய் விளைந்ததற்குக் காரணம் யாது? என்று தேவரும் அறிய முடியாமல் தியங்கி நின்றனர். தம்பிக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிய இராமன் முன்பு போல் தனியே ஒதுங்கி நிற்கவில்லை; அயலே வந்து உயர் பாதுகாவலாய் அமர் நோக்கி நின்றான். மாயவஞ்சனையால் இந்திரசித்து ஏதேனும் மோசம் செய்ய நேர்ந்தால் உடனே அவன் தலையைத் துணித்து வீழ்த்தவேண்டும் என்னும் துணிவோடு கோதண்டவீரன் மருமமாய் மருவி நின்ற நிலை கரும வீரமாய்க் கதித்து உரிமை தோய்ந்து நின்றது.

இந்திரசித்து எதிர்ந்து மொழிந்தது.

தனது படைகள் பலவும் பாழாய் அழிந்து பட்டதைக் கண்டு இந்திரசித்து உள்ளம் கொதித்து உருத்து மூண்டு தேரைச் செலுத்தி நேரே எதிர்ந்தான். வில்லோடு வீறுகொண்டு நிற்கும் இலக்குவனையும், அயலே சிறிது தூரம் இயல்பாய் நிற்கின்ற இராமனையும் ஏக காலத்தில் நோக்கி மேகநாதன் வேகமா உரையாட நேர்ந்தான். “தம்பியும் அண்ணனும் ஆகிய இரண்டு பேரும் ஒருங்கே என் கையால் சாக வந்து நேர்ந்துள்ளீர்கள்; முன்னதாகச் சாக வருவது யார்? இருவரும் சேர்ந்து வருகின்றீரா? அல்லது தனித்தனியே வந்து சாகின்றீரா?”

இருவிர் என்னொடு பொருதிரோ? அன்றெனின் ஏற்ற ஒருவிர் வந்துயிர் தருதிரோ? உம்படை யொடும் பொருது பொன்றுதல் புரிதிரோ? உறுவது புகலும்! தருவல் இன்று உமக்கு ஏற்றுளது ஒன்றெனச் சலித்தான்.

தேரோடு போருக்கு மூண்டுவந்த இந்திரசித்து இலக்குவனை நோக்கி இவ்வாறு வீர வாதமாய்ப் பேசியிருக்கிறான். “நீ தனியே எதிர்ந்து என்னொடு போராடுகின்றாயா? உன் அண்ணனோடு சேர்ந்து வந்து பொருகின்றாயா? அல்லது உங்கள் படைகளை யெல்லாம் புடைகொண்டு மூண்டு போர் புரிகின்றாயா? எந்த வகையாக யாரோடு சேர்ந்து வந்தாலும் எல்லாரும்

ஒருங்கே சாவது உறுதி; ஆவதை விரைந்து சொல்; என் கை அம்புக்கு இரையாகுமுன் முறையோடு பேசி முடிந்து தொலை” என்று இன்னவாறு அவன் வில்லை நேரே நிறுத்திக் காட்டி வீர கம்பீரமாய் வெற்றி நிலையில் சொல்லாடி நின்றான்.

வாய்ப்பேச்சு அவனது தீர தைரியத்தையும் வீர பராக்கிரமத்தையும் வியகை விளக்கி நேரே ஆரவாரமாய் எழுந்துள்ளது. வெற்றித் திறலோடே விளைந்து வந்துள்ளவன் ஆதலால் கொற்றம் கொழித்து மற்றவர் எவரையும் இளித்து நோக்கிக் களித்துப் பேசினான். தோலா வென்றி மேலாக விளம்பி நின்றது.

போருது போன்றுதல் புரிதிர்!

என்றதனால் எல்லாரையும் எளிதே வென்று விடலாம் என்று அவன் உறுதி. கொண்டுள்ளமை உணர வந்தது. என் எதிரே செத்துமடிய வந்திருக்கிறீர்கள்; ஒத்து மூண்டு நேரே விரைந்து சாகுங்கள் என்று கரைந்து நின்றான்.

இன்னவாறு வீரவாதமாய் அவன் கூறிய போது இலக்குவன் அதி விநயமாய் எதிர்மொழி பகர்ந்தான். மதிமானான இந்த இளையவன் உரைத்த பதில் உரைகள் அமராடல்கள் பலவும் துலக்கி அதிசய ஆண்மைகளாய் ஆர்த்து வந்தன. அயலே வருகிற பாசுரத்தில் இவனுடைய மொழிகள் வீரஒளிகளை வீசித் தீர தைரியங்களோடு வந்துள்ள நிலைகளைக் காண வருகிறோம்.

வாளில் திண்சிலைத் தொழிலினில் மல்லினில் மற்றை ஆளுற்று எண்ணிய படைக்கலம் எவற்றினும் அமரில் கோளுற்று உன்னோடு குறித்தது செய்துயிர் கொள்வான் சூளுற்றேன் இதுசரதம் என்று இலக்குவன் சொன்னான்.

இளைய பெருமாள் எதிரியை நோக்கிப் பேசியிருக்கும் உரைகளை இங்கே நாம் ஊன்றி நோக்கி உவந்து நிற்கிறோம். அவன் முன்னம் கூறிய மொழிகளுக்கு எதிர்மொழிகளாய் வீர ஒளிகளை வீசி இவை வெளிவந்துள்ளன. மாய வஞ்சனையாய் மறைந்து நின்று நாகபாசத்தை ஏவி மோசம் செய்து போனவன் ஆதலால் அவன்மீது மனக்கொதிப்போடு இம்மானவீரன் பேச நேர்ந்தான். “ஏ மேகநாதா! நான் ஒருவனே உன்னோடு தன்னந்தனியாகப் போராட வந்தள்ளேன்; வில் ஆடல்புரிகி

ருயா? மல்லாட வருகிறாயா? அல்லது வாள் வேல் வல்லயம் முதலிய எந்தக் கருவிகளைக்கொண்டு எவ்வாறு பொரவிரும்பினும் அவ்வாறே நான் இசைந்து நிற்கிறேன். எங்கே போனாலும் எவ்வழியானாலும் உன்னை நான் கொன்று தொலைத்து வென்றியுடன் மீள்வதாக வீரசபதம் கூறியே ஈண்டு மூண்டு வந்திருக்கிறேன்; உன்னுடைய ஆற்றல்களும் அடலாண்மைகளும் எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவையும் காட்டி அமராடல் செய்; நான் இடது கையில் பிடித்துள்ள இந்த வில் உன் உயிரைக் குடித்தே தீரும்; செத்துத் தொலையுமுன்னே வித்தாரமாக வீண்வார்த்தைகளைப் பேசிப் பெரிய வீரசூரனைப்போல் பிலுக்கி நில்லாதே; விரைந்து போர்செய்! நீ இறந்து படுவதைக்கண்டு மகிழத் தேவர் முதல் யாவரும் திரண்டுநிற்கின்றனர். காலத்தைக் கடத்தாதே; கருமத்தைச் செய்!” என இன்னவாறு இலக்குவன் எதிர்முழக்கம் செய்துள்ளான். முதலில் எதிரி கூறிய மொழிகள் இவ்வகையில் வீரியமான பதிலை நேரே வெளிவரச் செய்தன.

“நீ மட்டும் சண்டை செய்து சாகவந்துள்ளாயா? அல்லது உன் அண்ணனும் சேர்ந்து சாக நேர்ந்துள்ளானா?” என்று மேகநாதன் பேசிய வீரவாதத்துக்கு நேர்வாதமாக இவ்வீரன் இங்ஙனம் விளம்பலானான். சொல்லின் வேகம் வில்லின் வேகம் போல் வீறுகொண்டு வெற்றித்திறலோடு வெளி வந்துள்ளது.

உன் உயிர் கொள்வான் சூள் உற்றேன்.

என்றது தான் போருக்கு மூண்டு வரும்போது கூறிய உறுதிமொழியை நேருக்கு நேராக இந்திரசித்தினிடம் இவ்வாறு விளக்கியருளிணான். சூறிக்கோளோடுவந்துள்ளதைக்குறித்தான்.

உன்னைக் கொல்ல, அல்லது வெல்ல வந்துள்ளேன் என்று சொல்லாமல் உன் உயிர் கொள்வான் உற்றேன் என்றது அழிவு நிலையை விழிதெரிய விளக்கித் தனது அடலாண்மையைத் துலக்கிநின்றது. மாயசாலங்களை எவ்வாறு மறைந்து செய்தாலும் நீ மாய்ந்து படுவது உறுதி என அவனது சாவை வலியுறுத்தி ஆவதை ஆய்ந்துகொள் என்று அச்சுறுத்தி எச்சரித்து நின்றான்.

பெரிய போர்வீரன்; அதிசயமான தீரன்; அரிய வரபலங்களையுடையவன் என இந்திரசித்தைக் குறித்து நன்கு தெரிந்தி

ருந்தாலும் அவனை ஒரு திரணமாகவே இலக்குவன் எண்ணி யிருக்கிறான்; அந்த உண்மையை உரைகள் உணர்த்தி நின்றன.

தீரமான இந்த வீர வசனங்களைக் கேட்டதும் இந்திரசித்து மாறி மொழிந்தான். அவனுடைய வார்த்தைகள் உறுதி ஊக்கங்களோடு உள்ளச் செருக்கையும் உணர்த்தி எள்ளற்குறிப்பில் இசைந்து வந்தன. அயலே வருகிற பாசுரங்களை ஆழ்ந்துநோக்கி அவனுடைய உறுதி நிலைகளை ஓர்ந்து சிந்திக்கவேண்டும்.

முன்பிறந்தவன் தம்முனை முறைதவிர்த்து உனக்குப் பின்பிறந்தவன் ஆக்குவன்; பின்பிறந் தோயை முன்பிறந்தவன் ஆக்குவன்; இதுமுடி யேனேல் என்பிறந்த தனூல்பயன் இராவணற்கு என்றான். (1)

இலக்குவன்எனும் பெயர்உனக்கு இயைவதே என்னு இலக்கு வன்கணைக்கு ஆக்குவன்; இதுபுகுந்து இடையே விலக்குவன்என விடையவன் விலக்கினும் வீரம் விலக்குவன்நினைக் காணும்உன் தமையனும் விழியால்.(2)

அறுபதாகிய வெள்ளத்தின் அரக்கரை அம்பால் இறுவதாக்கிய இரண்டுவில் லீரும்கண்டு இரங்க மறுவதாக்கிய எழுபது வெள்ளமும் மாள வெறுவி தாக்குவன் உலகினைக் கணத்தின்ஓர் வில்லால்.

கும்ப கன்னன்என்று ஒருவன்நீர் அம்பினால் குறைத்த தம்பி அல்லன்நான்; இராவணன்மகன் ஒரு தமிழேன்; எம்பி மாருக்கும் என்சிறு தாதைக்கும் இருவீர் செம்புண் நீர்கொடு கடன்கழிப்பான் இன்று தீர்ந்தேன்.(4)

(பிரமாத்திரப்படலம் 63-66)

இந்திரசித்து அடலாண்மையோடு ஆரவாரமாய்ப் பேசியிருக்கும் நிலைகளை இவை நேரே காட்டியுள்ளன. பெருமிதமாய்ப் பெருகி வந்துள்ள உரைகள் ஒருமுகமாய் அவனது உறுதி நிலையை உணர்த்தி நிற்கின்றன. “ஏ மனிதன் மகனே! மாண்டு மடிந்த நீ மீண்டும் வந்து என்னோடு போராட நேர்ந்தள்ளாய்! அசட்டுத்தனமான உன் மனத் துணிவு எனக்கு நகைப்பை விளைக்கிறது. உன்னைப்பெற்றவர் உனக்கு இட்டுள்ள பெயர் மிகவும் பொருத்தமானதே; இலக்குவன் என்று உனக்குப் பெயர் அமைந்திருக்கிறது. அதன் காரணத்தைப் பூரணமாக

உலகம் காணும்படி இன்று நான் இங்கே காட்டவந்துள்ளேன். இந்திரசித்தினுடைய அம்புக்கு நல்ல இலக்கு ஆவான் என்னும் ஏதுவிலை இராமன் தம்பிக்கு இலக்குவன் என்றுபேர் ஏய்ந்தது என்பதைப் பாரறிய நேர்ந்தது. உன் பெயர்க் குறிப்பை எனது அம்பு துலக்கிக் காட்டும்; யாவரும் கண்டு தெளிவர்; ஏ இலக்குவா! உன்னை நான் கொல்லக் குறிக்கொண்டுள்ளேன்; இந்தக் குறி எந்த வகையிலும் தவறாது; சருவ சங்கார கருத்தாவாகிய சிவபெருமானே உனக்குத் துணையாய் வந்து உன்னைப் பாதுகாக்க நேர்ந்தாலும் நீ பிழைக்கமாட்டாய்; செத்தேதொலைவாய்; உனக்கு முன்பிறந்த உன் தமையனான இராமனைப் பின்னே கொல்லுவேன்; உன்னை முன்னதாக அழித்து ஒழிப்பேன்; இந்தச் சின்னக் காரியத்தை நான் சொன்னபடி செய்யவில்லையானால் இலங்கை வேந்தனுக்குப் பிள்ளையாக நான் பிறந்ததனால் என்ன பயன்? என்னோடு வந்த அறுபது வெள்ளம் படைகளையும் இரண்டுபேரும் சேர்ந்து அழித்தீர்கள்; உங்களுடைய எழுபதுவெள்ளம் சேனைகளையும் நான் ஒருவனே கொன்றுதொலைத்து வென்றி மாலைசூடி வீரப்புகழோடு ஊருக்கு மீளுவேன்; யாருக்கும் அஞ்சாத அருந்திறலுடைய சும்பகருணனை வென்றுவிட்டதாக நீவீர் இருவீரும் வீரச்செருக்கு மண்டியுள்ளீர்; அந்த உள்ளத்தருக்கை அடியோடு அகழ்ந்து வீசி உங்களைக்கொன்று முடிக்கவே ஈண்டு நான் மூண்டுவந்திருக்கிறேன்; என்னுடைய சிறிய தந்தைக்கும் தம்பி அதிகாயனுக்கும் இன்னும் அந்திமச்சடங்குகள் செய்து முடிக்கவில்லை; இராமன் இலக்குவன் என்னும் உங்கள் இருவருடைய உதிரத்தைக்கொண்டே அந்தக் கருமக்கடனைக் கழிக்கவேண்டும் என்று உறுதிசெய்து வந்திருக்கிறேன்; கருதியதை விரைவில் செய்து முடிப்பேன்” என இன்னவாறு இந்திரசித்து இலக்குவன் எதிரே இறுமாப்போடு உரையாடியிருக்கிறான். பேச்சால் பெருமையை விரித்தான்.

அவனுடைய வார்த்தைகளில் மானக்கொதிப்பும் வீரத்துடிப்பும் விரவி வந்திருக்கின்றன. எதிரிகள் அதிசய சூரர்கள் என்று தெரிந்திருந்தாலும் தன்னுடைய அரிய ஆயுத பலங்களால் எப்படியும் வென்றுவிடலாம் என்றே முழுதும் நம்பியிருக்கிறான். அந்த மனவுறுதியினால் உரைகள் இவ்வண்ணம் உரம் ஏறி வந்துள்ளன. வீரதீரங்கள் வெளியே தெரிய மொழிகள் ஆரவா

ரங்களாய் விரிந்திருக்கின்றன. பிறப்பின் நிலைகளைச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறி இறப்பின் விளைவுகளைக் குறிப்பாக விளக்கினான்.

முன்பிறந்தவனைப் பின்பிறந்தவன் ஆக்குவேன்;
பின்பிறந்தவனை முன்பிறந்தவன் ஆக்குவேன்.

என்றது செயற்கு அரிய எதையும் எளிதே செய்வேன்; பிரம் சிருட்டியையும் மாற்றி விடுவேன் என்பதாம். இப்படி ஆற்றல் தெரிய உரைத்தது அவனது அதிசய நிலையை அறிந்து கொள்ள.

இராமன் இலக்குவனுக்கு முன்னே பிறந்தவன்; அந்த முறைப்படி அவன் முதலில் இறக்கவேண்டும்; இலக்குவன் அந்த அண்ணனுக்குப் பின்னே பிறந்த தம்பி ஆதலால் அம்முன்னவன் இறந்த பின்பே இப்பின்னவன் இறக்கவேண்டும். பிறப்பு முறையால் இப்படி அடையவரிய இறப்பு நிலைகள் இங்கே பிழைபாடடைய நேர்ந்துள்ளன. கால நியமங்களையும் மேகநாதன் கலக்கி விடுவான் என்பதைத் துலக்கி யுள்ளான்.

இராமன் வந்து இந்திரசித்தோடு போருக்கு நேராமல் இளையவனை முதலில் முனைந்து மூண்டு நிற்கின்றான்; முன்னதாக மூண்ட இவனைக்கொன்றுவிட்டுப் பின்பு அந்த அண்ணனை வென்று வீழ்த்துவேன் என்பதை இப்படி வீரோடு விளம்பி யிருக்கிறான். உங்கள் இருவரையும் தவறாமல் கொல்லுவேன் என்னும் குறிப்பை இவ்வாறு கொழித்துச் சொல்லி நின்றான்.

முன் பிறந்தவன் பின்பு இறந்தான் பின் பிறந்தவன் முன்பு இறந்தான் எனப் பிரிந்து நின்று பொருள் தருவதும் அறிந்து கொள்ள வந்தது. பிறப்பு இறப்புகள் பிறழ்ந்து உறழ்ந்தன.

வயது முதிர்ந்தவர் முதலில் சாவதும், இளையவர் பின்பு இறப்பதும் பழங்கால வழக்கங்களாய் மருவியிருந்தன. அந்த யுகதருமங்கள் அவனுடைய உரைகளில் யுகமா அறிய வந்தன.

தந்தை இருக்க மைந்தன் இறப்பதும், தமையன் இருக்கத் தம்பி இறப்பதும் அவலத் துயரங்களாம். அந்த அழிதுயரங்களை விழிதெரியச் செய்வேன் என்று மொழிவழியே முழக்கினான். முன்னவனைப் பின்னவனுக்குவேன்; பின்னவனை முன்னவன் ஆக்குவேன் என அவன் பன்னியுரைத்திருப்பது உன்னி உணர வந்தது. வீரசபதங்களை ஆரவாரமாய்க் கூறியது தனது தீர நிலைகளை நேரேதெளிவுறுத்தித் தெவ்வரை அச்சுறுத்தவே அமைந்தது.

இராவணற்குப் பிறந்ததனால் பயன் என்?

இலங்கை வேந்தனுக்குத் தான் மைந்தனாய்ப் பிறந்திருப்பதை இந்திரசித்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்துள்ளான். தசரதன் மக்களாகக் கொலைபுரிந்து தலைமொழி செய்தவனில்லையானால் இராவணனுக்குத் தான் தலைமகனாய்ப் பிறந்ததனால் யாது பயன்? என்று இளையவன் இதிரே அவன் ஆரவாரம் செய்திருப்பது அநிசய வியப்பாய் நின்றது. அமரர் எவரையும் அடியோடு அழித்துள்ள தனது அடலாண்மை நரரை எளிதே தொலைத்து விடும் என்று அவன் துணிந்திருப்பது வெளி அறிய வந்தது.

முன்னம் நாகபாசத்தால் வென்று போனது அவனுக்கு ஓர் வெற்றி விறலை விளைத்துள்ளது; அதனால் களித்து நின்று கம்பிரமாய்ப் பேச நேர்ந்தான். இளையவன் அழிவது உறுதி என்பதை மொழிகள் தோறும் தெளிவாகத் தெளித்து விளக்கினான்.

உன் தமையனும் விழியால் காணும்.

ஈ என் கையால் சாவதை உன் அண்ணனும் கண்ணால் நேரே காண்பான் என இப்படிக்காட்டியிருக்கிறான். இராமன் இதிரேயே உன்னைக் கொல்வேன் என்று இலக்குவன் இதிரே இந்திரசித்து இவ்வாறு பேசியது தன்னை யாரும் இடையே விலக்க முடியாது; கருதியபடியே எதையும் யாண்டும் கலக்கி அழிப்பேன் எனத் தனது அழிவு வேலையை விளக்கியபடியாம். ஈ இறந்து மடிவதைக் கண்டபின்பே உன் அண்ணனும் என் கையால் இறந்துபடுவான் என இறப்பு முறைகளைக் குறிப்பித்தான். தனது சிறப்பு நிலைகளையும் நன்கு தெரிய விளக்கினான்.

தம்பி அல்லன் நான் இராவணன் மகன்.

தன்னை இன்னவாறு இந்திரசித்து ஈண்டு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறான். சும்பகருணனை முன்னம் இராமன் கொன்று தொலைத்தான்; அந்த வென்றி நிலையை நினைந்து தன்னையும் வெல்லலாம் என எதிரி எண்ணநேரும் ஆதலால் அதனை எதிர்நோக்கி இவ்வாறு கூறினான். உரைக்குறிப்பு உள்ளத்தை உணர்த்தியது.

கைலாசகிரியை எடுத்து ஈசனையும் கலங்கச் செய்த இராவணேசுரனுடைய தலைமைத் திருமகன் நான்; மனிதரோடு போராட நேர்ந்ததே எனக்குப் பெரிய அவமானம்; ஆயினும்

உங்களை அழித்து ஒழித்து எங்கள் குடிக்கும் குலத்துக்கும் நேர்ந்துள்ள இழுக்கை நீக்கிக் கொள்வேன்; இனி எவ்வழியும் நீர் வழக்கி மீள முடியாது என்று தெளித்து நின்றான்.

ஒருதமியேன் என்றது எங்கும் நிகரில்லாத ஒப்பற்ற பெரிய போர் வீரன் எனத் தனது அரிய மேன்மையை இங்ஙனம் தெரிய விளக்கினான். தன் குலத்துக்கு நேர்ந்துள்ள பழியை நீக்கிப் புகழை ஆக்கவே தான் வழிநாடி வந்துள்ளதாக மொழியாடி நின்றான். போராட வந்தவன் இவ்வாறு ஆரவாரமாய் உரையாடி நின்றதை அமைதியாக் கேட்டுவந்த இலக்குவன் முடிவில் முடிவாகப் பதில் உரைத்தான். இம்மதிமான் உரை அதிநயமான குறிப்புகளைத் துலக்கிக் காட்டி நேரவுள்ள நிலைகளை நேரே விளக்கிக் கூரிய நோக்கோடு வீரியமாய் வந்தது.

அரக்கர் என்பதோர் பெயர்படைத்தவர்க்கெலாம் அடுத்த புரக்கும் நன்கடன் செயவுளன் வீடணன் பேர்ந்தான் கரக்கும் நுந்தைக்கு நீசெயக் கடவன கடன்கள் இரக்கம் உற்றுனக்கு அவன்செயும் என்றனன் இளையோன்.

இந்திரசித்தை நோக்கி இளையபெருமாள் இறுதியில் இவ்வாறு உறுதியாகப் பேசுமுடித்தான். அவன் முன்னம் உரைத்த உரைக்குறிப்புகளை எள்ளி இகழ்ந்து எதிர்விடையாக இது துள்ளி வந்துள்ளது. எதிரி இழிந்து நாண உரைஉயர்ந்து நின்றது.

இராம லட்சுமணரைக் கொன்று அவருடைய உடல்களி லிருந்து இரத்தத்தை வாரி இறைத்துத் தன் சூடியில் இறந்துபட்டவருக்குக் கருமம் செய்ய வந்திருப்பதாக அவன் கருவங் கொண்டு பேசினான் ஆதலால் அப்பேச்சின் பிழைபாட்டை விளக்கிக் காட்டி இளையவன் இப்படி எதிர் பேசலானான்.

எம்பிமாருக்கும் என்சிறு தாதைக்கும் இருவீர்
சேம்புண் நீர்கோடு கடன்கழிப்பேன்.

என்று அவன் செருக்கி உரைத்த உரை இவ்வீரனுக்குச் சீற்றத்தை விளைத்தது ஆதலால் எதிர்மாற்றம் ஏற்றமாய் எழுந்தது.

“அப்பா இந்திரசித்து! நீயோ செத்துப்போக இங்கே வந்திருக்கிறாய்; சாகும் முன் ஏன் வீண வார்த்தைகளை வித்தாரமாகப் பேசுகின்றாய்? உங்கள் இனத்துக்கெல்லாம் இழவுக்கடனை

இறுதியில் செய்ய லீடணன் ஒருவன் உறுதியாயிருக்கிறான்; உன் தந்தைக்குக் கொள்ளிவைத்து நீ அவனுக்கு உரிமையோடு செய்யவரிய கருமக்கடனை உனக்கு அவன் செய்ய நேர்ந்துள்ளான்; சாவின் வாயிலேயே மேவி நிற்கின்ற நீ உனது நிலைமையை ஒரு சிறிதும் உணராமல் பல பல புலம்புகிறாய்; பாழ்வாய் திறந்து பயன் இல்லாத மொழிகளை விரித்துப் பேசுவதை விடப் பயனுடைய காரியத்தை விரைந்து செய்து இறந்துபோ; நேரத்தை வீணை கடத்தாதே! நேர்ந்து போர் செய்! சொல்லாடலை நிறுத்தி வில்லாடலை ஒல்லையில் தொடங்குக” என்று இவ்வீர இளவல் கூறி வீரகம்பீரமாய்த் தன்வில்லில் கைவைத்துநின்றான்.

சொல்லில் மிகவும் வல்லவன்போல் வீறுகொண்டு அவன் பல வார்த்தைகள் பேசினான்; இவன் சில சொல்லால் மாறு கூறி வாயடக்கிப் போருக்கு விரைந்து நேருக்கு நேராய் நிலை தெரிந்து நின்றது கலை நிறைந்த காட்சியாய்க் காணவந்தது.

நுந்தைக்கு நீ செயக்கடவன கடன்கள்
உனக்கு அவன் செய்யும்.

இந்த வார்த்தை எவ்வளவு நின்றையில் வந்துள்ளது. சிந்தனை செய்யவேண்டும். இந்திரசித்து முந்தி மொழிந்ததற்கு இந்த மொழி எதிர்மொழியாய் வந்து அதிசயவீரோடு நிமிர்ந்துநின்றது.

உனக்கு முன்னே சாக வரிய உன் அண்ணனைப் பின்னே கொல்லுவேன்; பின்னே இறக்க வரிய உன்னை முன்னே தொலைத்து ஒழிப்பேன்; முறைகேடான அந்தச் சாவுகளை விரைவில் செய்வேன் என்று அவன் வீரவாதமாய்ப் பேசினான் ஆதலால் அதற்கு எதிராக இலக்குவன் இங்ஙனம் இசைத்தான்.

விரைந்து செத்துப்போக நேர்ந்துள்ள நீ இப்படிப் பித்தேறிப் பேசுகின்றாயே! பேதையே! பேச்சை நிறுத்து; போரைச் செய்! என்று இம்மேதை பேசியுள்ளது விநயம் மிகவுடையது.

உன் தகப்பனுக்கு முன்னதாக நீ சாகவந்துள்ளாய்; அந்தச்சாவு நிலைதெரியாமல் விவேக சூனியமாய் வீறு பேசுகிறாயே! என மாறு கூறி இவ்வீரன் இரங்கியிருக்கிறான். அடங்கொண்டு அவன் ஆங்காரமாய்ப் பேசினான்; அதனைமறுத்து இவன் அமைதியாய்ப் பதில் உரைத்தான். உரைகள் நுனித்து உணர வரியன.

தமையனுக்கு முந்தித் தம்பி சாவான் என்றான் அவன்.

தந்தைக்கு முந்தி மைந்தன் சாவான் என்றான் இவன்.

கொல்ல மூண்டிருக்கும் நிலை சொல்லில் நீண்டு வந்தது.

இரக்கம் உற்று என்றது புத்திர சோகத்தால் இராவணன் அழுது தவித்து உருகி மறுகவுள்ள பரிபவ நிலைகளை. அவை இங்கே மருமமாய்த் தெரிய வந்தன. பின்னே வினையும் வினைவுகள் முன்னதாக மொழிகளில் நன்னயமாய்வெளியாயுள்ளன.

இலக்குவனும் இந்திரசித்தும் சிறந்த போர் வீரர்கள்; உயர்ந்த வில்லாளிகள்; அந்த இருவரும் போர் தொடங்குமுன் இவ்வாறு வீரவாதமாய் உரையாடியிருக்கின்றார். இந்த உரையாடல்கள் இருவருடைய உள்ளத்திறல்களை விளக்கி அரிய பல சுவைகளைத் துலக்கி நிற்கின்றன. வீரப் பேச்சுகளைக் கேட்குந் தோறும் நமக்கு வியப்பும் உவப்பும் விரிந்து வருகின்றன. வினைவின் மூலங்களைமறந்து விரிந்தமதியுடன்வியந்து திளைக்கின்றோம்.

போரில் மூண்ட இருவரையும் நேரே நிறுத்தி நமது கவிஞர் பிரான் இந்திரசித்தாகவும் இலக்குவனாகவும் மாறிநின்று முறையே பேசியிருக்கிறார். அறிவு ஆற்றல் வீரம் மானம் முதலிய மேன்மைகள் யாவும் பேச்சில் மாட்சிமைகளாய் ஒளி வீசி நிற்கின்றன. பரம்பொருள் மறைந்துநின்று சீவகோடிகளை ஆட்டி வருதல்போல் இவர் கரந்து நின்று காவியவுலகை இயக்கி வருகிறார். கருமவீரங்களும் தரும நீதிகளும் உரைகள்தோறும் பெருகி உவகை புரிந்து வருகின்றன. காவிய பாத்திரங்களை எதிர்நிறுத்தி உரையாடி வருவதில் அரிய பல மதிநலங்கள் மருவி மிளிர்கின்றன. அதிசய சாதாரியங்களோடு நாடகக் காட்சிகளாய் அவை பாடமைந்து பரிவு சுரந்து பண்புகள் நிறைந்து திகழ்கின்றன.

இந்திரசித்தின் வீரப்போர்.

தேரில் நின்று வீரவாதமாய்ப் பேசி வந்த இந்திரசித்து பின்பு வெகுண்டு பொருதான். நாகபாசத்தால் இறந்து தொலைந்தவர் மறுபடியும் எழுந்துவந்து இப்படி வீரோடு போராட நேர்ந்தாரே! என்று பொங்கிச் சீறி எங்கும் கணைகளை வாரி வீசிஞான். இனையவன் எதிர்ந்து தடுத்தும் அவன் தொடுத்த பகழிகள் யாண்டும் கடுத்துப் பாய்ந்து வானர சேனைகளை வதைத்து வீழ்த்

நின. அனுமன் அங்கதன் சுக்கிரீவன் முதலிய சிறந்த தலைவர்களும் நிலைகுலைந்து நொந்தனர். மேகநாதன் வேகமாய் வென்று விடுவானோ? என்று தேவரும் கலங்கினர். யாவரும் அஞ்சி அலமலரடையும்படி அவன் வில்லாடல் புரிந்தான். அவனுடைய கரவேகசரவேகங்களை நோக்கி அனைவரும் திகிலடைந்து நடுங்கினர். அதிசய நிலையில் அமராடியதால் யாவரும் மதி மயங்கினர்.

இனைய மைந்தன்மேல் இராமன்மேல் இராவணி இகலில் வினையும் வன்தொழில் வானர வீரர்மேல் மெய்யுற்று உனைய வெஞ்சரம் சொரிந்தனன் நாழிகை ஒன்று வனைய மண்டிலப் பிறைஎன நின்றது வரிவில்.

இந்திரசித்து போராடியிருக்கும் அதிசய வேகத்தையும் அற்புத ஆற்றலையும் இது காட்டியுள்ளது. உக்கிரவீரமாய் உருத்துவேலைசெய்திருக்கிறான். அம்புகளைக் கடுத்துத் தொடுத்திருப்பது கடுவேகங்களை எடுத்து விளக்கி அடுத்து வினைந்துள்ள வினையுகளைத் துலக்கி நின்றது. சிலையின் வேலை நிலையாய் நிகழ்ந்தது.

வில் மண்டிலப்பிறை என நின்றது.

போரில் மூண்டு பொருதபோது இந்திரசித்தின் கையில் இருந்த வில் வளைந்து நின்ற நிலையை இங்கே விழைந்து காண்கிறோம்; வியந்துகொள்கிறோம். வளைந்தவில் நிமிரவில்லை; ஒரு நாழிகை நேரம் வரையும் சந்திரப்பிறைபோல் வட்டமாய் அவ்வில் மருவி நின்றது ஆதலால் மண்டிலப்பிறை அதற்கு உவமையாய் வந்தது. வளைந்த சிலை நிமிராதபடி வாளிகளை வாரி வாரி விரைந்து சொரிந்திருக்கிறான். வில்லின் வளைவைச் சொல்லியதனால் எய்துள்ள அம்புகள் எல்லையில்லாதன என்பது தெரிய வந்தது. கடுவேகத்துடன் அடுத்தறல் புரிந்து அவன் அமராடினமையால் வானரங்கள் பல இடங்களிலும் படுத்துயரங்களை அடைந்து பரிந்து மடிந்தன. அழிவு நிலைகளை நோக்கி அமரரும் அஞ்சினர்.

கச்சம் உற்றவன் கைத்துணைக் கடுமையைக் காண
அச்சம் உற்றனர் கண்புதைத்து ஒடுங்கினர் அமார்.

மேகநாதன் புரிந்த வீரப்போரின் வேகத் திறலை நோக்கி இமையவரும் இமை ஒடுங்கி உளம் நடுங்கி உயங்கி நின்ற நிலையை இதனால் உணர்ந்துகொள்கிறோம். சிங்க ஏறுகள் பூண்டதனது நெடிய தேரைக் கடித்து செலுத்திக் கடுவேகமாய் அவன்

அடுத்தறல் புரியவே இளையவன்மூண்டு தடுத்து முனைந்து போராடினான். வீரக்குரிசிலின் வெற்றிப்போர்வியத்தகுநிலையில்விரிந்தது.

இலக்குவன் பொருத்தது.

நேரே வீரசபதம் கூறி உக்கிரவீரமாய் உருத்து இந்திரசித்து அம்புகளைத்தொடுத்து அடலாண்மையோடு அமர்புரியவே இலட்சுமணன் கடுத்து மூண்டு கணைகளை அணி அணியாக வீடுத்து அடுத்து நின்று அடுசமர் ஆற்றினான். அவன் கடுமையாய் எய்த அம்புகளையெல்லாம் இவன் சொய்து விலக்கிக் குறிக்கோளோடு கூர்ந்து பொருதான். இரண்டுபேரும் சிறந்த வில்லாளிகள் ஆதலால் எய்த கணைகள் ஒன்றை ஒன்று கவ்வி எங்கும் பறந்து விரிந்தன. நெருப்பு வாணங்கள்போல் பாணங்கள் யாண்டும் சீறி நீண்டு விரைந்து நெடிது பாயவே தேவர் முதல் யாவரும் திகிலடைந்து மறுகி மயங்கிப்பெரிதும் உயங்கினர்.

இராமன் நின்ற நிலை.

இலக்குவன் மூண்டு இந்திரசித்தோடு போராடும்பொழுது இராமன் ஒதுங்கி அயலே ஆயத்தமாய் நின்று வந்தான். முன்பு நாகபாசத்தால் தம்பியை மோசம் செய்து போனவன் ஆதலால் இன்றும் இடையே ஏதேனும் மாயவஞ்சமாய் நீசம் செய்து விடுவானோ? என்ற ஐயத்தால் இந்த ஐயன் அந்த வெய்யவனை வேவு பார்த்து வந்தது வித்தகத் திறலாய் மேவி நின்றது. ஒரு சமையம் மேகநாதன் கை மேலோங்கியது; அப்போதும் இராமன் யாதும் அப்பு தொடாமல் அமைதியாகவே ஆய்ந்து நின்றான். நேர்மையோடு முறையே போராடினால் தன் தம்பியை அவன் வெல்ல முடியாது என்னும் நம்பிக்கை இந்நம்பியிடம் நன்கு பதிந்திருந்தது ஆதலால் எங்கும் சரம் எடாமல் இனிய பாதுகாப்பாய் எதிர்நோக்கியே வந்தான். இளவல்பால் உழுவலன்புடையவனாயினும் அவனுக்கு யாதும் இதம்புரியாமல் நடுவு நிலைமையோடு விழுமிய நிலையில் இக்குலவீரன் விலகி நின்றது தலைமையான தரும நீதி பெருமையாய்த் தழைத்து விளங்கியது.

பிறகு நின்றனன் பெருந்தகை இளவலைப் பிரியான்
அறமி தன்றென அரக்கன்மேல் சரம்துரந் தருளான்
இறவு கண்டிலர் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர்
விறகின வெந்தன விசுமபிடைச் செறிந்தன விசிகம்.

இந்திரசித்தோடு இலக்குவன் போராடும்போது இராமன் நின்ற வந்த நிலையை இதனால் நேரே தெரிந்து கொள்கின்றோம்.

இளவலைப் பிரியான் பிறகு நின்றனன் என்றதனால் அவன் நின்ற நிலையும் நினைவும் குறிப்பும் வெளியே நன்கு தெரிய வந்தன. பிறகு = பின்பக்கம். இதற்கு முன்பு தம்பி போருக்குப் போனபோது இந்த அண்ணன் இவ்வண்ணம் துணையாகச் சென்றதமில்லை; அணையாக நின்றதும் இல்லை. இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு இந்திரசித்து செய்துபோனமோசம் இன்று இந்நம்பிக்கு இப்படி எச்சரிக்கையைத் தூண்டி நின்றது. மாய வஞ்சமாய் அவன் மோசம் செய்ய நேர்ந்தால் உடனே அவனை நாசம் செய்து வீழ்த்தவேண்டும் என்னும் குறியோடு கோதண்ட வீரன் ஒதுங்கி நின்றான். அந்த நிலை அதிசயமாய் விளங்கியது.

இருவரும் எதிர்நின்று நேர்மையோடு சிலைத்தொழிலைத் தங்கள் கலைத்திறங்களால் செய்து வருதலால் இவ்வீரக்குரிசில் அமர் யாதும் புரியாமல் அமைதியாய் அயலே ஆய்ந்து வந்தான்.

பெருந்தகை என இராமனை இங்கே வரைந்து கூறியது நேர்மை நீர்மைகளில் தலைசிறந்து நிற்கும் அவனது நிலைமையை நினைந்து தெளிய. தம்பியின்மேலுள்ள அரிய பாசத்தால் இந்நம்பி அயலமைந்துவரினும் நடுவுநிலை குன்றாமல் அடுத்தறலாண்மையோடு நின்று நிலவும் வீரக்காட்சியை ஈண்டு வியந்து நோக்கி உவந்து வருகின்றோம். உத்தம வீரனுடைய நிலை ஒளிபுரிந்துள்ளது.

நெடுநேரம் கடுமையாகப் போராடியும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வெல்லமுடியவில்லை. வேகமும் கோபதாபமும் மேகநாதனிடம் மிகுதியாய் மேவிவந்தன; வரினும் பொருதிறலில் எவ்வழியும் மிஞ்ச முடியாமல் வெஞ்சினமடங்கல்போல் நெஞ்சம் கனன்று நெடிது முயன்று கடிது முனைந்து வந்தான்.

இறவு கண்டிலர் இருவரும்.

என்றதனால் ஒருவரை ஒருவர் அழித்து ஒழிக்க இந்த இருவரும் அன்று மூண்டு போராடியுள்ள நிலையை நாம் நேரே கண்டு கொள்கின்றோம். இறவு = இறப்பு, அழிவு. தொலைவு காணமுடியாமல் மலைவுகண்டுள்ளனர். இரண்டு வீரரும் கொலைநோக்கோடே கொடுஞ் சமர் புரிந்திருத்தலை இதனால் அறிந்து வருகின்றோம்.

அடுத்திறலுடன் இந்திரசித்து ஆற்றிவரும் கடும்போரை எதிர்த்துக் கடுத்துத் தடுத்துவந்த இலக்குவன் இடைநோக்கி அவனுடைய தேரில் பூட்டியிருந்த சிங்க ஏறுகள் அனைத்தையும் ஒருக்கே அழித்து வீழ்த்தினான். சாரதியோடு அவை அழிந்து வீழவே தேர் இயங்காமல் தனியே நின்றது. அந்த நிலையில் இந்திரசித்து உள்ளம் கொதித்து வீராவேசமாய்க் கூரிய அம்புகளை வாரித்தொடுத்து இலக்குவனை அலக்கணுறுத்தி மற்றவரையும் மாறுபடுத்தி வெற்றிச் சங்கை எடுத்து வீறுடன் ஊதிக் கொற்றம் பெற்றதாகக் குதூகலம் மீதூர்ந்து குலாவி நின்றான்.

அற்ற தேர்மிசை நின்றுபோர் அங்கதன் அலங்கல் கொற்றத் தோளினும் இலக்குவன் புயத்தினும் குளிக்க முற்ற எண்ணிலா முரட்களை தூர்த்தனன் முரட்போர் ஒற்றைச் சங்கு எடுத்து ஊதினான் உலகெலாம் உலைய.

எதிரியை வென்றுவிட்டதாக இந்திரசித்து இவ்வாறு வீர முழக்கம் செய்திருக்கிறான். தேர் உடைந்து தனக்கு அழிவு நோர்ந்தது என்று தெரியவே வீரவெறியோடு வேகமாய் வேலை செய்துள்ளான். சில பாணங்கள் இலக்குவன் புயத்தில் இலக்காகப் பாய்ந்தன; பாயவே அவன் கெலித்ததாகக் கெக்கலி கொட்டிக் கலித்துக் குதித்துக் கடிது களித்தான்.

சங்கத்தை முழக்கி மேகநாதன் அங்ஙனம் வெற்றிக் களிப்பைக் காட்டியபோது இலக்குவன் பூட்டிய வில்லிலிருந்து பகழிகள் தள்ளிப் பாய்ந்து அவனுடைய கவசத்தை உடைத்து வில்லைச் சிதைத்து அம்புப்புட்டிலைத் தகர்த்து மார்பிலும் தோளிலும் உதிரத்தைப் பெருக்கி ஊடுருவிப்போயின. போகவே அவன் வேகமாய் வாவி வானில் மறைந்தான். கண்ணுக்குத் தெரியாமல் அவன் மறைந்துகொள்ளவே எங்கும் வியப்புகள் பொங்கி எழுந்தன. எதிரி தொலைந்தான் என்று யாவரும் உவந்தனர்.

சங்கம் ஊதிய தசமுகன் தனிமகன் தரித்த
கங்கமார்பெருங் கவசமும் இற்றுடன் கழல
வெங்கொடுங்களை ஐயிரண்டு உருமென வீசிச்
சிங்கவேறன்ன இலக்குவன் சிலையைநாண் எறிந்தான். (1)

கண்ட கார்முகில் வண்ணனும் கமலக்கண் கலுழத்
துண்ட வெண்பிறை நிலவென முறுவலுமதோன்ற

அண்டம் உண்டதன் வாயினால் ஆர்மின் என்று அருள
விண்டது அண்டம் என்று உலைந்திட ஆர்த்தனர் வீரர். (2)

கண்ணிமைப்பதன் முன்புபோய் விசம்பிடைக் கரந்தான்
அண்ணல் மற்றவன் ஆக்கைகண்டறிகில னாகிப்
பண்ணவற்கு இவன் பிழைக்குமேல் படுக்கும்நம் படையை
எண்ணமற்றிலை அயன்படை தொடுப்பல் என்று இசைத்தான்.

போராடிவந்த இந்திரசித்து தேர் உடைந்து சீரழிந்து மாறு
வேறு செய்ய முடியாமல் விரைந்து வானில்போய் மறைந்து
கொண்டான். கொள்ளவே இலக்குவன் பிரமாஸ்திரத்தைத்
தொடுத்து அவனை அழித்து வீழ்த்தவேண்டும் என்று துணிந்
தான். தனது உள்ளத்துணியை அண்ணனிடம் உரிமையோடு
உரைத்தான். அந்த வீர வள்ளல் நீர்மையோடு நேரே தடுத்தான்.

கமலக்கண் கலுழ; நிலவுளன முறுவலும் தோன்ற.

இளையவன் இந்திரசித்தின் கவசத்தை உடைத்து வில்லைக்
குணத்தொளி செய்து வெற்றிவீரோடு நின்றதைக்கண்டபோது
இராமன் உள்ளம் உவந்து களித்துள்ள நிலையை இது உணர்த்தி
யுள்ளது. உழுவலன்புகள் விழுமிய நிலைகளில் விளங்கி நின்றன.

பல்லாயிரம் படைகளோடு வந்த பொல்லாத எதிரியோடு
தன்னம் தனியே மூண்டு வில்லாடல் புரிந்து எல்லாவழிகளிலும்
சாரி திரிந்து யாண்டும் அம்புகளைக் கடுத்துத் தொடுத்து வெல்
லுந் திறலில் வீறுகொண்டு நிற்கும் தம்பியின் வித்தக நிலையை
நோக்கி இவ்வுத்தம வீரன் பேரானந்தம் அடைந்திருக்கிறான்.
அந்த ஆனந்த பரவசத்தால் செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்க
லிருந்து நீர் பெருகி நின்றது. அன்பின் பெருக்கையும் ஆனந்தப்
பெருக்கையும் கண்ணின் பெருக்கு விண்ணும் மண்ணும் அறிய
பண்டு விளக்கியுள்ளது. கண்ணும் முறுவலும் காட்சிக்குவந்தன.

இந்திரசித்து வெற்றிச்சங்கை முழக்கியபொழுது கோதண்
டவீரன் சிறிது சீற்றம் கொண்டான்; அடுத்து இலக்குவன்
வெற்றிகொண்டதைக் கண்டதும் அவனுடைய வில்லாடலின்
வேகத்தையும் வித்தக நிலையையும் வியந்து உவந்தான். அந்த
அகத்தின் உவகையை முகத்தில் தோன்றிய நகை நன்ரு விளக்கி
நின்றது. தம்பி திறத்தைநினைந்து நம்பிமகிழ்ந்தது நயமிகவுடையது.

மூண்டு போரடிய மேகநாதன் மேகமண்டலத்தில் மறைந்து கொள்ளவே இலட்சுமணன் விரைந்து வேலை செய்ய நேர்ந்தான். முன்னம் மறைந்து நின்று நாகபாசத்தை ஏவி நாசம் செய்தவன் ஆதலால் அந்தவாறு இப்பொழுதும் மோசம்செய்ய நேர்வான்; அவனை உயிரோடுவிட்டு வைத்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நிற்பது தவறு; விரைந்து கொன்றுமுடிக்க வேண்டும் என்று உறுதிக்கொண்டு பிரமாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கத் துணிந்தான். தனது எண்ணத்தை அண்ணனிடம் சொன்னான்; அந்தப் புண்ணிய வீரன் தடுத்து நிறுத்தினான். “தம்பி! அயன் படையைத் தொடுக்கலாகாது; அது அதிசய ஆற்றலுடையது; மந்திர முறையோடு வெளியே விட்டால் அகில உலகத்தையும் அது நாசம் செய்துவிடும். ஒரு பகைவனைக் கொல்ல நேர்ந்து பலரையும் அழிவு செய்வது கொடிய பிழையாம்; அதனை விட வேகூடாது; எதிரியின் நிலைமையை எதிரறிந்து இயைந்த வகையில்வென்று கொள்வதே நல்லது” என்று இராமபிரான் கூறவே தம்பியும் சரி என்று ஆறி அடங்கினான். அபாயகரமான போரிலும் அறநெறியோடு கூடிய உபாயங்களையே இந்த ஆண்டகை செய்ய மூண்டிருப்பது சீர்மை நிலையாய் நீண்டு நிலவுகின்றது.

களைகளைப் பிடுங்கி எறிந்து பயிர்களைப் பாதுகாப்பதுபோல் பொல்லாதவர்களை அழித்து ஒழித்து நல்லவர்களைக் காக்கவேண்டும் என்றே இராமன் ஈண்டு வந்திருக்கின்றான் ஆதலால் அந்தக் காப்பு முறையும் கருணை நிறையும் காணவந்தன. மாயவஞ்சமாய் மோசம் செய்துபோனவனிடத்தும் நியாய முறையையே நெஞ்சம்கொண்டு போர்செய்ய வேண்டும் என்று தம்பிக்குப் பொருள் பொதிந்த மொழிகளால் இந்நம்பி இங்கே அருள்புரிந்திருக்கின்றான். தருமவீரனுடைய கருமம் மருமமாய் மருவியுள்ளது.

மறைந்து போனது.

தெய்வாஸ்திரத்தைத் தொடுக்கவேண்டும் என்று கடுத்து மூண்ட இளவலைத் தடுத்து இக்குலவீரன் அடக்கியிருக்கும் நிலையையும் அடங்கியுள்ள வகையையும் அந்தரத்தில் மறைந்து நின்ற இந்திரசித்து நன்கு அறிந்துகொண்டான். ஆவதை விரைந்துசெய்யவேண்டும் என்று துணிந்து வானிலிருந்தபடியே இலங்கையை நோக்கிக் கலங்கிய நெஞ்சோடு கடுத்துப் போனான்.

மறைந்து போய்நின்ற வஞ்சனும் அவருடை மனத்தை
அறிந்து தெய்வவான் படைக்கலம் தொடுப்பதற்கு அமைந்தான்
தெரிந்து போவதே கருமம் இப் பொழுது எனப் பெயர்ந்தான்
செறிந்த தேவர்கள் ஆவலம் கொட்டினர் சிரித்தார். (1)

செஞ்சரத்தொடு சேண்கதிர் விசும்பின்மேல் செல்லா
மஞ்சின் மாமழை போயின தாமென மாற
அஞ்சினான் அகன்றான் என அறிந்தனர் ஆர்த்தார்
வெஞ்சி னந்தரு களிப்பினர் வானர வீரர். (2)

உடைந்த வானரச் சேனையும் ஓதநீர் உவரி
அடைந்த தாமென வந்திரைத்து ஆர்த்தெழுந்தாடித்
தொடர்ந்து சென்றது தோற்றவன் யாவர்க்கும் தோன்றக்
கடைந்த வேலைபோல் கலங்குறும் இலங்கையைக் கலந்தான். (3)

சற்கொள் நான்முகன் படைக்கலம் இவர்கள்மேல் விடாமுன்
முற்கொள்வேன்னும் முயற்சியன் மறைமுறை மொழிந்த
சொற்கொள்வேள்விபோய்த் தொடங்குவான் அமைந்தவன் துணியை
மற்கொள் தோளவர் உணர்ந்திலர் அவந்திறம் மறந்தார். (4)

வானில் மறைந்த மேகநாதன் மேலே செய்யவேண்டிய
உபாயங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு ஊரை
அடைந்துள்ளான். இனையவன் கருதித் துணிந்ததையும், மூத்த
வன் தடுத்து அடக்கியதையும் அடுத்து நின்று கண்டவன்போல்
மேலிருந்து அவன் அறிந்து கொண்டான். பிரமாஸ்திரத்தைத்
தொடுத்து அழிவு செய்தால் ஒழியப் பகைவரை வேறுவகையில்
வெல்லமுடியாது என்று உறுதி பூண்டு அதற்கு வேண்டிய
பூசை முறைகளைச் செய்ய விரும்பியே இலங்கைக்கு மீண்டு
போக நேர்ந்தான். அபாயத்தை விளைக்கும் குறிப்போடு அவன்
சென்ற உபாயத்தை உணராமல் பயந்து ஓடிவிட்டான் என்று
தேவர்கள் யாவரும் இகழ்ந்து சிரித்தார்; போரில் சிதறுண்டு
அல்லலடைந்து நின்ற வானரர்கள் எல்லாரும் ஒருங்கு திரண்டு
வெற்றி முழக்கம் செய்து களித்து மகிழ்ந்தனர். இராமலட்சும
ணரும் போர்க்கோலம் நீங்கித் தானைத் தலைவர்களுடன் ஆறுதல்
அடைந்திருந்தனர். அந்த அமைதி சிந்தையைத் தெளியச் செய்தது.

மாயமான வஞ்சனையாளன் என்று தெரிந்திருந்தும் கரந்
துபோன அவனைக் குறித்து இத்தாயவர் யாதும் சிந்தனைசெய்
யாமல் இருந்தது கள்ளம் அறியாத இவரது உள்ளத்தின் வெள்

ளரீர்மையை விளக்கிநின்றது. செம்மையான வழிகளிலேயே இளமை தொடங்கிப் பழகியுள்ளவர் ஆதலால் புன்மையான புலை நிலைகளைத் தெரிய முடியாமல் ஆறுதலாய்த் தேறியிருந்தனர்.

அவன் துணிவை உணர்ந்திலர்; மறந்தார்.

என்றதனால் போரில் உடைந்துபோன அவன் கரவோடு துணிந்து சென்றதும், அவனது நிலைமையை ஒரு சிறிதும் கருதாமல் இவர் பராமுகமா மருவியிருந்ததும் நன்கு தெரியவந்தன. பகை வகையை மறந்து அனைவரும் தொகையாக அமர்ந்து நகைமுகத்தராய் உவகையில் ஒங்கி உரிமை கூர்ந்திருந்தனர்.

சேனைக்கு உணவு.

பொருத படைகளுக்கு உறுதி தரும்படி உண்டிகள் தர நேர்ந்து பெருமான் கருதி ஆய்ந்தான். “இரவும் பகலும் கடுமையாக வானரங்கள் போராடியுள்ளன. எல்லாருக்கும் நல்ல உணவுகள் கொடுக்கவேண்டும்; சிறந்த கனி தேன் முதலிய உயர்ந்த உணவு வகைகளை விரைந்து கொணராக” என்று விபீடணனை நோக்கி இராமன் உரைத்தான். அவ்வாறே கொண்டுவருவதாக உறுதிசூறிஉரிய துணையாளர்களோடு அவன் அயலே போனான்.

ஆயுதபூசை.

விபீடணன் அகன்று போனபின் இந்நம்பி தம்பியை நோக்கினான். “தம்பி! ஆயுதங்களுக்கு உரிய அதிதேவதைகளை இப்பொழுது நான் பூசிக்கவேண்டும். சிறிது தூரத்திலுள்ள ஒரு பொய்கைக்கரை அருகே பரிசுத்தமான இடத்தில் மந்திரமுறையோடு அஸ்திரபூசை செய்து வருகிறேன்; அதுவரையும் நம் சேனைகளை நன்கு பாதுகாத்துக்கொண்டு நீ இங்கேயே இருந்தருள்” என்று எச்சரிக்கை செய்து விட்டு இராமன் தனியே எழுந்து அயலே போயினான். அனுமான் அங்கதன் முதலிய தலைவர்களோடு தானையைக் காத்துப் பாசறையில் இனையவன் வாசமாயிருந்தான்.

அன்று பொழுது அடைந்தது; இரவு வந்தது.

இந்திரசித்து இயம்பியது.

இவர்கள் இங்ஙனம் இருக்கக் கலங்கிய நெஞ்சைய் இலங்கை புகுந்த இந்திரசித்து தந்தையைக் கண்டான். போரில்

நேர்ந்த நிலைமைகளையெல்லாம் நேரில் உரைத்தான்: “எதிரிகள் டம் அதிசயமான ஆற்றல்கள் நிறைந்துள்ளன; நேர்மையோடு போராடி யாரும் அவரை வெல்லுதல் அரிது. திக்குவிசயகாலத்தில் தேவர் அசுரர் யாவரையும் வென்று எத்திசைகளிலும் இசை நாட்டி நாம் வெற்றிவீரோடு வந்துள்ளோம்; அந்த உள்ளச் செருக்கை நினைந்து களிப்பது இழிந்த பழியாம். நான் இப்பொழுது இங்கே தலைதப்பியே வந்திருக்கிறேன்; அயன்படையை ஏவி இனையவன் என்னை அழிக்க முயன்றான்; மூத்தவன் தடுத்து நிறுத்தினான்; அண்ணனுடைய வார்த்தைக்கு அடங்கி அடிமைபோல் ஒடுங்கிநிற்கிற அந்தத் தம்பி இந்த உலகம் அடங்கலையும் ஒருங்கே வெல்லவல்ல உக்கிர வீர நிலையில் ஒளிபெற்று நிற்கின்றான். மாய வஞ்சனையினாலன்றி வேறுவகையால் எதிரிகளை யாரும் வெல்லமுடியாது” என்று இந்திரசித்து இந்தவாறு நேரே சொல்லவே இராவணன் திகைத்தான். தனது அருமை மகனிடம் உரிமையான உபாயங்களை உறுதியாக உசாவினான்.

தந்தையைக் கண்டு புகுந்துள தன்மையும் தன்மேல் முந்தை நான்முகன் படைக்கலம் தொடுக்குற்ற முறையும் சிந்தை யுட்புகச் செப்பினன் அனையவன் திகைத்தான் எந்தை என்னினிச் செயத்தக்கது? இசைஎன இசைத்தான்.

தன்னைக் கொல்வது துணிவரேல் தனக்கது தகுமேல் முன்னர்க் கொல்லிய முயல்களன்று அறிஞரே மெரழிந்தார் அன்னப்போர் அவர் அறிவரும் வகைமறந்து அயனதன் வென்னப் போர்ப்படை விடுதலே நலமிது விதியால். (2)

தொடுக்கின்றேன் என்பது உணர்வரேல் அப்படை தொடுத்தே தடுப்பர்; காண்பரேல் கொல்லவும் வலத்தர் அத்தவத்தோர்; இடுக்கொன் றுகின்ற தில்லைநல் வேள்வியை இயற்றி முடிப்பல் அன்னவர் வாழ்வைஓர் கணத்துஎன்று முடித்தான்.

என்னை அன்னவர் மறந்தனர்நின்று இகல் இயற்றத் துன்னு போர்ப்படை முடிவிலாது அவர்வயின் தூண்டிப் பினனை நின்றது புரிவல்என்று அனையவன் பேச மன்னன் முன்நின்ற மகோதரற்கு இம்மொழி வழங்கும். (4)

வெள்ளம் நூறுடை வெஞ்சினச் சேனையை வீர அள்ளி லைப்படை அகம்பனை முதலிய அரக்கர்

எள்ளில் எண்ணிலர் தம்மொடும் விரைந்தனை ஏகிக்
கொள்ளை வெஞ்செரு இயற்றுதி மனிதரைக் குறுகி. (5)

மாயை என்றன வல்லன யாவையும் வழங்கித்
தீயிருட் பெரும் பரப்பினைச் செறிவுறத் திருத்தி
நீஒருத்தனை உலகொரு மூன்றையும் நிமிர்வாய்
போயுருத்து அவர் உயிர்குடித்து உதவுஎனப் புகன்றான். (6)

போரில் உடைந்துவந்த இந்திரசித்து தந்தையை அடைந்து
எதிரிகளுடைய வலிநிலைகளைத்தெளிவாகவுரைத்துமோசம்புரிந்தே
அவரை நாசம் செய்யவேண்டும் என்று மூண்டு நின்றதும்,
அதற்கு வேண்டிய உதவிகளை அவன் விரைந்து செய்ததும்
ஈண்டு விளங்கியுள்ளன. தகப்பனும் மகனும் படு சூழ்ச்சிக
ளோடு கொடிய வினைகளைச் செய்யக் கடிது நேர்ந்தனர்.

“நான் பிரமாஸ்திரம் தொடுப்பது எதிரிகளுக்குத் தெரியக்
கூடாது; தெரிந்தால் மாறுகளை விடுத்து மாற்றிவிடுவர்; போரில்
என்னை நேரே கண்டால் கொன்று தொலைப்பர்; நான் மறைந்து
ஒளிந்துகொண்டதாகவே அவர் நினைந்துகொள்ளவேண்டும்;
அவர்களுடைய கவனம் முழுவதும் வேறுவழியில் திரும்பி நிற
கும்படி விரகுபுரிந்துகொண்டே என் வேலையை நான் செய்ய
வேண்டும்; ஆதலால் இரவு என்று பாராமல் இப்பொழுதே
பெரும் படைகளைப் போருக்கு அனுப்பவேண்டும். நெடிய
சேனைகளை ஏகிக் கடுமையான போர் அங்கே மூண்டபின்பே
நான் கருதியதை முடிக்கமுடியும்” என்று இந்திரசித்து இவ்வாறு
தந்தையிடம் கூறவே அவன் அந்தவாறே செய்ய நேர்ந்தான்.
மகோதரனை அழைத்தான்: “நீ மாயையில் வல்லவன்; அரிய பல
காரியங்களை எளிதே சாதிக்கத்தக்கவன்; நூறுவெள்ளம் சேனை
களோடு போய் எதிரிகளை நாசம் செய்யவேண்டும்” என்று
தூண்டினான். தூண்டவே அரசன் கருதியபடியே உறுதியாய்
முடித்துவருவதாக அவன் ஊக்கி எழுந்தான். அகம்பன், அகில
கண்டன், மகர குண்டலன், அடும்பலன், ஆகண்டன் முதலிய
பெரிய சேனைத்தலைவர்களோடு நெடியசேனைகளை நடத்தி மகோ
தரன் ஆரவாரமாய்த் தேர்மேல் ஏறிப் போர்மேல் போனான்.

தன்னைக் கொல்வது தணிவரேல்,
முன்னர்க் கொல்லிய முயல்க.

இந்திரசித்து தன் தந்தையிடம் இப்படி ஒரு நியாயத்தை எடுத்தச் சொல்லியிருக்கிறான். இலக்ருவன் பிரமாஸ்திரத்தை எளித தன்னைக் கொல்ல முண்டான் ஆதலால் அவனை எந்தவிதமாகவேனும் கொன்றுவிட வேண்டும் என்பதை இந்தவகையால் குறித்தான். அநியாயமான சதியிலும் ஒரு ஷ்தியைவிளம்பினான்.

தன்னைக் கொல்லவந்தால் பசுவையும் கொல்லுக! என்பது பழமொழியாய் வந்துள்ளது. தன்னுடைய உயிரைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு ஒருவன் என்ன காரியமும் செய்துகொள்ளலாம் என்ற கருமக் காட்சியை அவன் இன்னவாறு காட்டியிருக்கிறான். காரிய சாதனையில் ஓர் வீரியமாய் விளங்கினான்.

தன்உயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறிது

இன்னுயிர் நீக்கும் வினை.

(குறள், 327)

இது அரிய பெரிய அருள் நீர்மையாம். தனது உயிர் போக நேர்ந்தாலும் பிற உயிர்க்குத் துயர் செய்யாமல் ஒருவன் அடங்கியிருப்பானாயின் அவன் உயர் பதவியை அடைகிறான். எவ்வழியும் சீவ தயையைப் பேணி வருவது திவ்விய மகிமையாம். ஞான சீலமுள்ள மேலோர்களே இந்தத் தெய்வீக நிலையை எய்த நேர்கின்றனர். அரிய மாதவர்களுக்கு உரிய இந்த உத்தம தருமத்தை ஒதுக்கி விட்டுத் தனக்கு உரிய சத்திரிய தருமம் எனத் தன் மனத்துக்கு இதமாக் கருதியதை இந்திரசித்து உரிமையாத் தழுவிக்கொண்டான். தங்கள் நிலைமைக்குத் தக்க படியே எவரும் கருமங்களை மருமமாக மருவி வருகின்றனர்.

உணர்வரேல் தடுப்பர்; காண்பரேல் கொல்வர்.

தந்தை சிந்தை தெளியும்படி மைந்தன் இப்படித் தெளித்திருக்கிறான். எதிரிகளுடைய அடலாண்மைகளையும் அருந்திறல்களையும் இந்திரசித்து எவ்வளவு தெளிவாகத்தெரிந்து கொண்டுள்ளான் என்பது இதனால் தெரியவந்தது. யாண்டும் படாத துயரங்களை இரண்டுமுறை அவரிடம் பட்டு வந்திருக்கின்றான் ஆதலால் உண்மைகளை நன்கு உய்த்துணர்ந்தகொண்டான். மாய வஞ்சங்களால் அன்றி அவரை மாய்க்க முடியாது என்று துணிவு முண்டமையால் அதற்கு வேண்டியதை விரைந்து செய்தான்.

கள்ள வேடங்கள்கொண்டு கபடத் தீமைகளைக் கடிது செய்ய வல்ல பொல்லாத அரக்கர்பலர் மகோதரனோடு மருவீப்போனார். அளவீடலரிய நெடிய சேனைகள் கடல் புரண்டு வருவதபோல் அடல்கொண்டு வந்து சமர பூமியில் புகவே வானர வீரர்கள் பெரிதும் திகைத்தார். நெடிய திகில்கள் எங்கணும் நேர்ந்தன.

நேர்ந்த நிலை.

வீடணன் உணவு வகைகளைத் தொகுத்துவர வெளியே போய்விட்டான். இராமன் அத்திர பூசைசெய்யக் கருதி அயலே ஓர் பொய்கைக்குப் போயினான். இலக்குவன் அமர் நிலையை மறந்து அமைதியாய்த் தனியே யிருந்தான். இந்த நிலையில் வெள்ளப் பெருக்காய்ச் சேனைகள் விரைந்து வந்து புகுந்தன. புகவே முன்புறமாய்ப் பரந்து விரிந்திருந்த வானரங்கள் மூண்டு எதிர்த்தன. நீண்ட போராட்டங்கள் யாண்டும் பரந்து நேரே விரிந்தன.

நிருதர் பொருத திறம்.

கொடிய படைக்கலன்களோடு கடுத்தவந்த அரக்கர்திரள் களை வானரங்கள் கொதித்து எதிர்க்கவே யாண்டும் அழிவுகள் நீண்டு மூண்டன. எவ்வழியும் தலைகளும் உடல்களும் உருண்டு புரண்டு திரண்டு பெருகின. கொலைகளின் நிலைகள் அமரர்களுக்கும் குலைநடுங்கச் செய்தன. கொடுபையான கூரிய ஆயுதங்களோடு அரக்கர்கள் யாண்டும் கொதித்து ஏறிக் கடுமையாகப் போராடினார் ஆதலால் வானர வீரர்கள் மானத்துடிப்புகளோடு பட்டு மாண்டனர். முதலில் குரங்கினங்கள் நிருதரைப் பொருது தொலைத்தாலும் அடுத்து அடர்ந்து கடுத்து மூண்ட அரக்கர்களால் அவை நிலைகுலைந்து நெளிந்து அழிந்து நெடிது மடிந்தன.

மழுவும் சூலமும் வலயமும் நாஞ்சிலும் வானும்
எழுவும் ஈட்டியும் தோட்டியும் எழுமுனைத்தண்டும்
கழுவும் வேலொடு கணையமும் பகழியும் காத்த
குழவி னோடுபட்டு உருண்டன வானரக் குலங்கள். (1)

முற்கரங்களும் முசலமும் முசுண்டியும் முனையும்
சக்கரங்களும் பிண்டி பாலத்தொடு தண்டும்
கற்பணங்களும் கணையமும் கவண்விடு கல்லும்
வெற்பினங்களை நுறுக்கின கவிகளை வீழ்த்த. (2)

அரக்கர்கள் அடலோடு திரண்டு செய்த கடும்போரால் வானர்கள் அழிந்துபட்டுள்ள நிலைகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. போரை எதிர்பாராமல் பராமுகமாயிருந்தபோது கடல்போல் பொங்கிவந்த படைகளால் அடுதுயரங்கள் அதிகமாயின. ஆனவரையும் மான வீரங்களோடு போராடியும் வானர்கள் மாண்டு மடிந்தது யாண்டும் நீண்ட துகிலாய் நேர்ந்தது.

சேனைத்தலைவர் சேயிர்த்தது.

தங்கள் படைகள் அழிந்து படுவதைக் கண்டதும் தலைவர்கள் விரைந்து மூண்டனர். சுக்கிரீவன், அங்கதன், நீலன், குமுதன், பதுமுகன், பனசன், இடபன், வினதன், மயிந்தன், கோமுகன், மற்கசன், தீர்க்கபாதன், சரபன், ததிமுகன், கேசரி, சதவலி, சுசேடணன், இடும்பன், கவாட்சன், கவயன், சாம்பன், துமிந்தன், துன்முகன், துளவன், நளன். சும்பன், சங்கன், சாரதுங்கன், கவீசன், வீரசிங்கன் முதலிய வானர சேனாதிபதிகள் சீறி எழுந்து இடங்கள்தோறும் மடங்கல் ஏறுகள் போல் அடங்கலும் அடர்ந்து பொருதனர். ஒருவர் நின்றதிசை ஒருவர் அறியாமல் போர் வெறிமண்டிப் போனதிக்கெல்லாம் மானக் கொதிப்போடு பொருது எதிரிகளை மாய்த்து வந்தனர்.

அனுமன் புகுந்தது.

அத்திர பூசை செய்யச்சென்ற இராமனை ஆவலோடு நோக்கி நெடிய தூரத்தில் பாதுகாவலாய் நின்ற அனுமான் நிருநர் வந்து மூண்டுள்ள நிலையினை ஒலிகளால் அறிந்ததும் அதிவேகமாய்ப் போர்க்களம் புகுந்தான். அங்கே கிடந்த நெடிய வலிய இரும்புத் தண்டத்தை விரைந்து எடுத்து அரக்கர்திரளை அறைந்து வீழ்த்தி யாண்டும் அடலாண்மையோடு அழித்து ஒழித்தான். வீரமாருதியின் வெற்றி நிலையைக் கண்டு அகம்பன் என்னும் அரக்கர் தளபதி ஆங்காரங்கொண்டு கொதித்தான்.

அரிகுல மன்னன் நீலன் அங்கதன் குமுதன் சாம்பன் பருவலிப் பனசன் என்றிப் படைத்தலைவீரர் யாரும் பொருசினம் திருகி வெற்றிப் போர்க்கள மருங்கிற் புக்கார் ஒருவரை ஒருவர் காணார் உயர்படைக் கடலினுள்ளார்.

தொகும்படை அரக்கர் வெள்ளம் துறைதுறை அள்ளத்தூவி நகும்படைத் தலைவர் கொல்லும் நரசிங்கம் நடந்தது என்ன

மிகும்படைக் கடலுட் செல்லும் மாருதி வீர வாழ்க்கை
அகம்பனைக் கிடைத்தான் தண்டால் அரக்கரை அரைக்கும் கையான்.

சுக்கிரீவன் முதலிய வானரத் தலைவர்கள் நின்று பொரு
துள்ள நிலைகளை இவை நேரே காட்டியுள்ளன. ஒருவரை ஒருவர்
காணார் என்றதனால் வெகு தூரங்களில் தனித்தனியே பிரிந்து
நின்று அவர் போராடியுள்ளமை தெரிய வந்தது. படைக்கடல்
என்றது எல்லைகாண முடியாதபடி பரந்து விரிந்து நெடிது நீண்
டுள்ள அதன் நிலைமையை உணர்ந்துகொள்ள. நீர்ச்சமுத்திரம்
போல் போர்ச்சமுத்திரம் பொங்கிப் பரந்து எங்கும் அரக்கர்
வெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து ஆரவாரமாய்க் கொந்தளித்தது.

அனுமனும் அகம்பனும்.

அந்தப் படைக்கடலுள் அனுமான் ஓர் இடத்தில் நின்று
தண்டம்கொண்டு நிருதரைப் பொருதுதொலைத்து விருதுபெற்று
வந்தான்; அவ்வாறு வருங்கால் இடையே வந்து அகம்பன்
எதிர்த்தான். அந்த எதிர்ப்பு அதிசய ஆடலாய் அடர்ந்து மூண்
டது. வந்து நேர்ந்த நிருதன் வயிரமான வைரியாய் மூண்டான்.

அகம்பன் நிலை.

இவன் பெரிய போர்வீரன். அடலாண்மையோடு உடல்
வலியில் உயர்ந்தவன். அரிய பல ஆற்றல்கள் வாய்ந்தவன். தாரு
காசுரனுடைய அமிசமாய் வந்தவன். சூரபன்மனுடைய தம்பி
ஆகிய தாருகன் என்னும் அசுரவீரன் முருகக்கடவுள் ஏவிய
வேலால் ஆவி நீங்கினான். அன்று வீர வெறியோடு போராடி
மாண்ட அவனே மீண்டு இலங்கையில் வந்து அரக்கனாய்ப்
பிறந்து இராவணனுக்குப் பெரியசேனாதிபதியாய்ச்சேர்ந்து நின்
றான். தனியே ஒரு சிற்றரசனைப்போல் இலங்காதிபதி இவனுக்
குச் சீர்கள் பல செய்திருந்தான். வில்லிலும் மல்லிலும் வாளி
லும் தண்டப்போரிலும் இவன் மிகவும் வல்லவன் ஆதலால்
சேனைத்தலைவருக்குள் இவனுக்கு ஒரு தனி மதிப்பு இருந்தது.
மாய வஞ்சமாய்ப் போர்செய்ய மகோதரனை அனுப்பியபோது
இவனையும் சேர்த்து வேந்தன் அனுப்பினான். தனக்கு உரிய
படைகளோடு உயர்ந்த தேரில் ஏறி இவன் ஊக்கி வந்தான்.
அனுமானது போரை நோக்கினான்; அதிசயித்து நின்றான்; மந்

நாகிரி ப்ற்கடலைக் கலக்கியதுபோல் படைக்கடலைக் கலக்கி
மாருதி வீர ஆடல் புரிந்து வருவதைக் கண்டு பெரிதும் வியந்து
நின்றவன் தேரை அவன்மேல் நேரே செலுத்திச் சீறி வந்தான்.
அவனுடைய சீற்றமும் தோற்றமும் மாற்றமும் கூற்றமும்
ஆற்றல் மிகுந்து யாரும் திகைக்கும்படி ஏற்றமுற்று நின்றன.

பாகசாதனனும் மற்றைப் பகையடும் திகிரிபற்றும்
ஏகசாதனனும் மூன்றுபுரமும் பண்டு எரித்துளோனும்
போகதாம் ஒருவர்பற்றிக் குரங்கொடு பொரக்கற்றாரோ?
ஆககூற்றாவி உண்பது இதனின்மேற்றாகும் என்றான்.

யான்தடேன் என்னின்மற்றிவ் எழுதிரை வளாகம் என்னும்?
வான்தடாது அரக்கர்என்னும் பெயரையும் மாய்க்கும்என்னு
ணந்தடாநின்ற வாளி மழை துரந்து உருத்துச் சென்றான்
மீனதொடாநின்ற திண்டோள் அனுமனும் விரைவில்வந்தான்.

வச்சிரபாணியான இந்திரனும், சக்கரதானான திருமா
லும், திரிபுரம் எரித்த விரிசடைப் பரமனும், யாவரையும் கொன்
றுதொலைக்கும் எமனும் இந்தக்குரங்கைப்பேடல் வீரப்போரைச்
செய்யமுடியா; போராடும் முறையை அவரும் இதனிடமே
கற்றிருக்கவேண்டும். இவனை நான் இன்று கொன்று தொலைக்க
வில்லையானால் அரக்கர் என்ற பெயரே இவ்வுலகில் இல்லாதபடி
இவன் அழித்து ஒழித்துவிடுவான் என்று தெழித்து மொழிந்து
சீறி விரைந்து தேரை நேரே செலுத்திவந்து போரை விளைக்க
அவன் நேர்ந்து நின்றான். அவனது உக்கிர வீரநிலையை இங்கே
கூர்ந்து நோக்கிப் பலவும் ஓர்ந்து நாம் வியந்து நிற்கின்றோம்.

அரக்கர் என்னும் பெயரையும் மாய்க்கும்.

அனுமானைக்குறித்து அகம்பன் இப்படி நினைத்திருக்கிறான்.

இந்த வானரத்தை நான் கொன்று வீழ்த்தவில்லையானால்
அரக்கர் என்ற பெயரே அடியோடு ஒழிந்துபோம் என்று
அவன் வருந்தியிருத்தலால் இந்த வீரமாருதி கையால் நிருதர்
அங்கே அழிந்துபட்டுள்ள வகையையும் தொகையையும் இங்கே
தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

காலன் வாழ் கரம் என அனுமானது கையை நினைந்து
அரக்கர்குலம் கலங்கி நடுங்கி வருகிறது; அத்தகைய வீரக்கரத்

தில் நெடிய தண்டமும் சேர்ந்துள்ளமையால் யாண்டும் அரக்கர் திரள்கள் மடிய நேர்ந்தன. இவனைக்கொன்று தொலைப்பேன் என்று வென்றிவீரோடு தேரைக்கடாவி அகம்பன் வந்தபோதே அவன் நேரே காணும்படி இவ்வீரன் தண்டால் அரக்கரைக் கொன்று குவித்து யானைகளை அழித்து வீழ்த்தித் தேர்களைச் சிதைத்து நொறுக்கிக் குதிரைகளைத் தொலைத்து நால்வகைச் சேனைகளையும் நாசமாக்கிக் கால்வகுத்துக் கதிவேகம் காட்டி அதிவேகமாய் வா! வா! என்று அகம்பனை அறை கூவி அழைத்தான். அவன் தேர்மேல் வீரோடு வந்ததும் இவன் நேரே போருக்கு அழைத்ததும் வித்தகக் காட்சியாய் விளங்கிநின்றன.

அகம்பனும் காணக் காண ஐயிரு கோடிக் கைம்மா முகம்பயில் கலினப் பாய்மா முனைவயின் தூண்டு மூரி நுகம்பயில் தேரி னோடு நுறுக்கினன் நூழில் தீர்த்தான் உகம்பெயர் ஊழிக் காற்றின் உலைவிலா மேரு ஒப்பான். (1)

இன்றிவன் தன்னை விண்ணாடு ஏற்றிவான் இலங்கை வேந்தை வென்றியன் ஆக்கி மற்றை மனிதரை வெறியர் ஆக்கி நின்றியர் நெடிய துன்பம் அமரர்பால் நிறுப்பன் என்ஞ்ச சென்றனன் அரக்கன் நன்று வருகென அனுமன் சேர்ந்தான்.

அகம்பனும் அனுமனும் நேர்ந்து நிற்கும் நிலையை இவை நேரே காட்டியுள்ளன. ஆங்காரத்தோடு ஆர்த்து வந்த அந்த அரக்கர் தளபதி முன்னிலையிலேயே பல்லாயிரம் யானைகளைக் கொன்றுகுவித்து வென்றிவீரோடு மாருதிவேலைசெய்துள்ளான். போர்க்களத்தைக் கொடிய கொலைக்களம் ஆக்கி இக்குலவீரன் நிலைத்து நின்றது நெடிய அதிசயத்தை விளைத்துநின்றது.

ஊழிக் காற்றின் உலைவிலா மேரு ஒப்பான்.

அனுமானை இப்படிக் குறித்து காட்டியிருக்கிறார்.

அவனது அசையாத ஆண்மையும் இசை ஒங்கிய மேன்மையும் உவமானத்தால் உணரவந்தன. உகாந்தகாலத்தில் எழுகின்ற ஊழிக்காற்றால் யாவும் நிலைகுலைந்துபோம்; அந்தச்சண்ட மாருதத்தையும் தாங்கி ஒங்கிநிற்கிற மேருமலைபோல் அனுமான் சீரோடு மேவி நின்றான். கடலைப்போல் திரண்டுவந்த அரக்கர் படைகளையும், காற்றைப்போல் சீறி மோதிய வீரர் திரள்களையும் நீறு செய்து யாதும் தளராமல் யாண்டும் வீரகம்பீரமாய்

நிலைத்து நிற்கின்றான் ஆதலால் அந்த நிலையை இந்த மலை உவமை யால் கவி இங்கே நன்கு விளக்கி நயம் துலக்கியருளினார்.

இவ்வாறு போராடல் புரிந்து வீரகம்பீரமாய் வீறுகொண்டு நிற்கிற அனுமானை நீறுகண்டு விடுவேன் என்று அகம்பன் சீறி வந்தான்; அவனது வரவை நோக்கி நன்று வருக! என்று இவ் வென்றி வீரன் தண்டைக் கையில் ஏந்திச் சண்டைக்குத் தயா ராய் விழைந்து நின்றான். அந்த நிலை இவனது அதிசய ஆற்றலை விளக்கி அடலாண்மையைத் துலக்கி மிடலோடு மேவி நின்றது.

தேரைக் கடாவி நேரே மூண்டுவந்த அவன் அம்புகளைக் கடுத்துத் தொடுத்தான். அனுமானுடைய தலைக்குக் குறிவைத் துக் கொலைக்குறிப்போடு அவன் தொடுத்த பகழிகளையெல்லாம் தடுத்து ஒழித்துச் சாரிதிரிந்து இவ்வீரன் தண்டப்போர் புரிந்து வந்தது அதிசயமான வீரக்காட்சியாய் விரிந்து விளங்கியது.

கொடுமையாக எதிரி ஏவிய சணைகளைச் சாகசமாய் விலக் கிவந்த அனுமான் கடுமையாக நேரே பாய்ந்து தேரை உடைத் துச் சாரதியை ஒழித்து வாகனங்களையும் தொலைத்து வலசாரி இடசாரியாய்ப் பாய்ந்து வந்தான். ஏறிவந்த தேர் உடைந்து போகவே பெரிய தண்டாயுதம்கொண்டு அவன் தாக்க நேர்ந் தான். தண்டப்போரில் அவன் வல்லவன் ஆதலால் மாருதியை விரைந்து வென்று விடலாம் என்று வெகுண்டு மோதி நேரே போராடினான். அவன் நெடிது பயின்று தேர்ந்துள்ள அந்தப் போரில் இவனும் கடிது புகுந்து கடும்போர் புரிந்தான். தேக பலத்தில் சிறந்த இருவரும் வேகமாக வெகுண்டு தாக்கி வீர ஆடல்புரிந்தனர். அது விசித்திரக் காட்சியாய் விளங்கிநின்றது.

தாக்கினார் இடத்தும் மற்றும் வலத்தினும் திரிந்தார் சாரி ஓக்கினார் ஊழின் ஆர்ப்புக் கொட்டினார் கிட்டினார் கீழ்த் தூக்கினார் சுழற்றி மேன்மேல் சுற்றினார் எற்றி வெற்றி நீக்கினார் நெருக்கினார் போய் நீங்கினார் ஏங்கினார் மேல். (1)

தட்டினார் தழுவினார் மேல் தாவினார் தரையினோடும் கிட்டினார் கிடைத்தார் வீசிப் புடைத்தவை கீழும் மேலும் கட்டினார் காத்தார் ஒன்றும் காண்கிலார் இறவு கண்ணுற்று ஓட்டினார் மாதி வட்டம் ஓடினார் ஆதி போனார். (2)

மையொடு பகைத்து நின்ற நிறத்தினான் வயிர மார்பில்
பொய்யொடு பகைத்து நின்ற குணத்தினான் புகுந்து மோத
வெய்யவன் அதனைத் தண்டால் விலக்கினான் விலக்கலோடும்
கையொடும் இற்று மற்றைக் கதை களம் கண்ட தன்றே. (3)

அகம்பனோடு மூண்டு அனுமான் செய்துள்ள சிலம்பப்
போரை இங்கே பார்த்து நிற்கிறோம். தாக்கியும் தட்டியும் தடுத்
தும் இடித்தும் மடுத்துவந்து மோதியும் மாறி நின்று கட்டியும்
பலவகையான சாரிகள் திரிந்தும் இருவரும் மாறிமாறிச் சீறி
வருங்கால் அனுமான் கை மேல்ஒங்கி யடித்தான்; அதனை அகம்
பன் விரைந்து தட்டுங்கால் தண்டம் ஒடிந்து போயது. அது
சிதைந்துபோகவே அவன் சீறிப்பாய்ந்து அனுமானைப்பற்றி
மல்லாட நேர்ந்தான். நேரவே தன் கையிலிருந்த தண்டத்தை
அயலே வீசி எறிந்துவிட்டு அவன் மார்பில் இவன் ஒங்கிக் குத்
தினான். பெரிய இடிகள் விழுந்ததுபோல் அந்த அடிகள் விழுந்
தவுடன் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு தலை சிதைந்து அவன்
குப்புற விழுந்து செத்தான். அரிய படைத்தலைவன் அழிந்து
படவே அரக்கர் பலர் கெடுக்கலங்கி அயலே கடுத்து ஒடினார்.

பலவகையிலும் சிறந்த போர்வீரனை இவன் கொன்று
முடித்தது உயர்ந்த வென்றிவீரமாய் விளங்கி நின்றது. இவனு
டைய அடலாண்மையை நினைந்து வியந்து எதிரிகளும் புகழ்ந்து
நின்றார். மெய்யன் வெற்றி பெற்றது மேலான சித்தியாயது.

பொய்யொடு பகைத்து நின்ற குணத்தினான்.

அனுமானை இப்படிக் குறித்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

சத்திய சீலனாய் வாழ்ந்து வந்துள்ள இவனது உத்தமநிலையை
இதனால் உய்த்துணர்ந்துகொள்கிறோம். பொய்யும் வஞ்சமும்
கபடமும் கொடுமையும் நிறைந்த அரக்கனை மெய்யும் நேர்மை
யும் நெறியும் நீதியும் உடைய இந்த ஐயன் அழித்து ஒழித்தான்
என்பதை இங்ஙனம் சிறப்பான குறிப்போடு தெளித்தருளினார்.

இருள் எவ்வளவு செறிந்திருந்தாலும் ஒளிவர ஒழிந்து
போம்; அதுபோல் பொய் எவ்வளவு புனைந்து நின்றாலும் மெய்
எதிரே அழிந்துபோம். மெய்யான இந்த ஐயன் பொய்யான
அந்த வெய்யனை அழித்து வென்று நின்றநிலை என்றும் நன்றாய்
எளிதே தெளிவாக விளங்க இவ்வாறு மொழி வழங்க வந்தது.

சத்தியமே ஜெயம்.

யாண்டும் சத்தியத்தையே உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து நுழைவருபவன் ஆதலால் கருதிய கருமங்களையெல்லாம் இனிது முடித்து எங்கும் வெற்றியாளனாய் அனுமன் விளங்கிவருகிறான். இந்த உத்தம வீரனைப்போல் வெற்றிமிகப்பெற்று நீங்கள் விளங்கவேண்டுமானால் சத்தியத்தை உரிமையாகப் பேணி வரவேண்டும் என மனித சமுதாயத்துக்கு ஓர் புனித போதனை ஈண்டு இனிது விளைந்து வந்துள்ளது. அல்லல்களை நீக்கி எல்லையில்லாத மகிமைகளை உண்மை உதவி வருதலால் அது உயிரின் அமுதமாய் நுளிபெற்று நின்றது. அதனை உரிமையாக மருவி நின்றவர் அரிய பல பேறுகளை எய்திப் பிறவி தீர்ந்து பேரின்பம் பெறுகின்றார்.

கௌதம புத்தர் தமது சீடருக்குப் போதித்த போதனைகளுக்குள் சத்தியசீலம் தலைமை பெற்றுள்ளது. அவருடைய மத சித்தாந்தங்களை நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்த ஆங்கில அறிஞர்கள் வாய்மையைக்குறித்து அவர் கூறியிருப்பதை ஆர்வத்தோடு மொழிபெயர்த்து மகிழ்ந்திருக்கின்றனர். இந்த நாட்டில் தோன்றிய உயர்ந்த ஞான ஒளிகள் அயல் நாட்டு மொழிகளிலும் அதிசய சோதிகளை வீசி மதிநலங்களை அருளி யிளிர்கின்றன.

“The truth is noble and sweet;

The truth can deliver you from evil.

There is no saviour in the world except the truth.

(Buddhism)

“சத்தியம் மேலான மகிமையும் இனிமையும் உடையது; நிலையிலிருந்து நீக்கி உன்னை அது காக்கவல்லது; சத்தியத்தைத் தவிர உன்னைப் பாதுகாத்தருள வல்லவர் இவ்வுலகத்தில் வேறு யாரும் இல்லை” எனப் புத்தபகவான் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். இத்தகைய சத்தியத்தை அனுமான் எத்தகைய நிலையிலும் போற்றி வந்திருத்தலால் பொய்யோடு பகைத்து நின்ற குணத்தினால் என இங்கே போற்றவந்தான். மெய்யொடு எவ்வழியும் மேலி நின்றலால் துவ்விய மகிமைகளோடு யாண்டும் வெற்றி பெற்று அதிசய வீரனாய் யாரும் துதிசெய்ய விளங்கிவருகிறான்.

பொய் பேசுபவர் பொன்றி ஒழிவர்; மெய் பேசுபவர் வென்றிமிகப் பெற்று மேன்மையோடு விளங்கி வருவர் எனக்

கவி ஈண்டு உணர்த்தியிருக்கிறார். போராட்டத்தைக் குறித்துக் கூறி வரும்போதும் புனிதமான புண்ணிய நீர்மைகளைக் கண்ணியமாப் போதித்தருள்வது நுண்ணிதா எண்ணியுணரத்தக்கது. கவியின் இதயமும் காவிய போதனையும் சீவியங்களாயுள்ளன.

வல்லாண்மை மிகவுடைய பொல்லாத அகம்பனை மல்லாடல் புரிந்து அனுமான் கொன்றது அதிசய வென்றி ஆதலால் பலரும் அன்று இவனைத் துதிசெய்து நின்றார். துதிமொழிகள் தொழில் விளைவுகளைத் தெளிவாக விளக்கி எழில் சுரந்துள்ளன.

“இருபாற் சேனையும் நனி மருண்டு நோக்க முடுகியற் பெருவிசை உரவுக்கடுங் கொட்பின் எண்டிசை மருங்கினும் எண்ணிறைந்து தோன்றினும் ஒருதனி அனுமன் கையகன்று பரப்பிய வன்மரம் துணிபட வேறுபல நோன்படை வழங்கி அகம்பன் தோள் படையாக ஓச்சி ஆங்க, அனுமன் அங்கையின் அழுத்தலின் தனது வன்தலை உடல்புக்குக் குளிப்ப முகம் கரிந்து உயிர்போகு செந்நெறி பெருமையின் பொருகளத்து நின்றன நெடுஞ்சேட் பொழுதே.” (ஆசிரியமலை)

அனுமான் கையால் குத்துண்டு அகம்பன் செத்திருக்கும் நிலையை இது குறித்துள்ளது. குறிப்பைக் கூர்ந்து ஓர்ந்துகொள்ளவேண்டும். அடிபட்ட தலை உடலில்புகுந்து கவந்தமாய் நீண்ட நேரம் தோன்றி நின்று அதன்பின் மாண்டு விழுந்தது என்றதனால் மாருதியின் ஆண்டகைமையினை அறிந்துகொள்கின்றோம். இலங்கைப்போரில் நிகழ்ந்த இந்த வீர நிகழ்ச்சி எங்கும் வியந்து பேச நேர்ந்துள்ளது என்பதை இக்கவி இங்கே காட்டியுள்ளது.

இலக்குவனைக் கண்டது.

அகம்பனை அழித்து இங்ஙனம் அதிசய வெற்றிபெற்ற அனுமான் அயலே நோக்கினான். கோர ஒலிகளோடு சேனைக் கடல் எங்கும் பொங்கிப் பரந்து நின்றது. அங்கதன் முதலிய துணைவர் யாவரும் ஒருவர் நின்றவிடம் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் தனித்தனியே பிரிந்து நின்று அங்கங்கே போராட நேர்ந்தனர். இலக்குவன் எங்குள்ளானோ? என்று அனுமான் ஏங்கி விரைந்தான். எல்லைகாண முடியாதபடி யாண்டும் பெருகி விரிந்து நிரு

படை போராடுகின்றமையால் இனையவனை அடைந்துகொள்
 வேண்டும் என்று நீண்ட ஆவலோடு மாருதி மூண்டு சென்
 டான். மகோதரன் செய்த மாயசாலத்தால் வானரத் தலைவர்கள்
 வேறு வேறு பிரிந்து போரில் நிற்க நேர்ந்தார். இனையவன் ஒரு
 சையில் ஒதுங்கித் தனியே நின்று தன்னை வளைந்த சேனைத்திர
 ள்சி சின்னபின்னமா அழித்துவந்தான். படைகளை ஊடுருவி
 அம்புகள் மேலே பறந்து செல்லும் குறிகளை ஓர்ந்து அவ்வழியே
 அனுமான் விரைந்துவந்து இலக்குவனை அணுகினான். இளவலைக்
 கண்ண நேர்ந்த அந்தக் களிப்பினால் உளம் மகிழ்ந்து அளவிலா
 ஆர்வத்தோடு ஆர்த்துவந்தான். அனுமானுடைய ஒலியைக்கேட்
 தும் இலட்சுமணன் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான். உற்றுள்ள
 கைகையெல்லாம் அவன்மூலமாக அறிந்துகொள்ளலாம் என்று
 உள்ளம் உவந்து இளவல் திரும்பி நோக்கினான்; அங்ஙனம்
 நோக்குமுன் அவன் உழுவலன்போடு தொழுது வணங்கினான்.

ஆர்த்தபேர் அமலை கேளா அணுகினன் அனுமன்எல்லார்
 வார்த்தையும் கேட்கலாகும் என்றகம் மகிழ்ந்து வள்ளல்
 வார்ப்பதன் முன்னம் வந்து வணங்கினன் விசயப் பாவை
 வார்த்தனை இனைய வீரன் தழுவினன் இனைய சொன்னான். (1)

அரிசுல வீரர் ஐய யாண்டையர்? அருக்கன் மைந்தன்
 அரிவுறச் செய்தது எவ்வாறு? அங்கதன் பெயர்ந்தது எங்கே?
 அரியிருட் பரவைச் சேனை வெள்ளத்து விளைந்தது ஒன்றும்
 அரிவிலன் உரைத்தி என்றான் சென்னிமேல் கையன் சொன்னான். (2)

பாயிரார் போயவாறு போயினதன்றிப் போரில்
 பாயிரார் ஆயது ஒன்றும் அறிந்திலன் ஐய! யாரும்
 பாயிரார் மேய போதே தெரிவது விளைந்தது என்றான்
 பாயிரான் வேலை யோடும் அயிந்திரப் பரவை தானே. (3)

போர்க்களத்தில் தனியே பிரிந்துநின்று நிருதர் சேனைக
 ளோடு பொருதுகொண்டுள்ள இலக்குவனை அனுமான் வந்து
 கண்டதும், அவனை ஆவலோடு தழுவி மகிழ்ந்து நேர்ந்துள்ள
 சினைமகளை இளவல் விசாரித்திருப்பதும் அன்புரிமைகளோடு
 அன்பு ஊர்து நிற்கின்றன. “ஐய! நம்முடைய சேனைத்தலைவர்
 கள் எல்லாரும் எங்கே போயிருக்கின்றனர்? சுக்கிரீவன் எவ்
 வரது நோக்கினான்? அங்கதன் யாண்டு நிற்கின்றான்? யாதொரு

நிலைமையும் சரியாகத் தெரியவில்லை? பலவகையாய்ப் பிரிந்து நின்று படுசமர் செய்ய நேர்ந்துள்ளோம்; நம்முள் யாருக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதை நேருக்கு நேரே காணமுடியவில்லை; திசைகள்தோறும் சிதறி நிற்கிறோம். எதிரியின் படைகள் கடல்கள்போல் மேலும் மேலும் பெருகி வருகின்றன. யானை குதிரைகள் முதலிய சேனைகள் எல்லாம் அழிந்து வீழ்ந்தும் மறுபடியும் அந்த இடத்தில் வந்து படைகள் நெளிந்து நிற்கின்றன. நம்மவர் நிலைமையை யாதும் அறியமுடியாமையால் பரிதாபமாயிருக்கிறது; நீ அறிந்திருப்பாய்! என்று நான் ஆறுதலடைந்துள்ளேன்; தெரிந்த விவரங்களையெல்லாம் தெளிவாகச் சொல்!” என இங்ஙனம் இனையவன் கேட்கவே அனுமான் மறுகி உரைத்தான். அவனுடைய உரை பரிவு தோய்ந்து உரிமை சுரந்துவந்தது.

“ஐயனே! யாதொரு விவரமும் எனக்கு நேரே தெரியவில்லை; வானரத் தலைவர் ஒருவர் போனவழி ஒருவருக்குத் தெரியாமல் பிரிந்து போயுள்ளனர்; நேர்ந்த திசைகளில் போர்மேல் மூண்டு போனவர் மீண்டுவந்து சேரக்காணோம்; என்ன நிலையில் எங்கே நிற்கின்றனரோ? யாதும் தெரியாமல் இன்னலுழந்து ஈண்டுவந்தேன்; ஆண்டவனைக்கண்டேன்; எனக்குப் பெரிய ஆனந்தம் ஆயது; நம்மவரை விரைந்து காணவேண்டும்; அதற்குவேண்டிய வேலையை மூண்டு செய்ய வேண்டும்” என இன்னவாறு அனுமான் கூறவே இனையவன் உன்னியுனைந்து உறுதிசூர்ந்தான்.

மூண்டு போராடிய படைகளை மாண்டுபட நூறி வெற்றி கொண்டு நின்றவன் மாருதியைக் கண்டதும் உற்ற துணைவர்களைக் காணவிழைந்து ஊக்கிவிரைந்தான். அதிசய மதிமானை அனுமான் வந்தது பெரிய ஆறுதலைத் தந்தது. வசயப்பாவை தூர்த்தன் என அவனை வார்த்துக்காட்டியிருப்பது அதிசய மாட்சிகளைத் துலக்கி நின்றது. வெற்றித் திருவின் உற்ற உருவமாய் அவன் ஒளிபுரிந்துளான். அவனதுகொற்றம்முற்றியமகிமையது.

வேலையோடும் அயிந்திரப் பரவை தாயினான்.

மேலே அனுமானது வீரவெற்றிகளை விளக்கினார்; இதில் அவனது கலைஞானங்களைத் துலக்கினார். அதிசயவீரன்; அற்புதமேதை என்னும் வித்தக நிலைகள் இங்கே விழிதெரிய வந்தன.

ஐந்திரம் என்பது பெரிய இலக்கணக் கலை. வடமொழியில் அது கடல்போல் விரிந்துள்ளது. தெய்வமொழிக்குத் திவ்விய முனிவர்கள் செவ்விதன் ஆய்ந்து இந்திரன் ஆதரவால் செய்த அரிய பெரிய வியாகரணம் ஆதலால் அவனது தலைமையோடு கலந்து ஐந்திரம் என்னும் பேரால் அது விளங்கி நின்றது.

“மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த

தொல்காப்பியன்”

(தொல்காப்பியம்)

என்றமையால் இந்த வியாகரணத்தைத் தொல்காப்பியனாரும் நன்கு பயின்று தெளிந்துள்ளார் என்பது இங்கே தெரியவந்தது. தேர்ந்த வியாகரண பண்டிதன் என அனுமானி நண்டு இங்ஙனம் குறித்தது அவன் கூறுகிற ஆலோசனையின் அமைதி தெரிய என்க. பெரிய சலக்கடலோடு அரிய கலைக்கடலையும் தாண்டி வந்துள்ளவன் நெடிய அமார்க்கடலையும் கடந்து ஆண்டுவந்து இனையவனைக் கண்டு உளவுகனையெல்லாம் உணர் வுரைத்தான்.

உரிய பருவத்தில் வந்து அவன் கூறிய அறிவுரை இனைய பெருமாளுக்குப் பெரிய வெற்றிகளை விளைத்தருளியது “அருந் திறலரசே! நிருதர் படைகள் நெடிய கடல் என நேர்ந்து நிறி நின்றன; கொடிய மாயப்போர்களை அரக்கா தலைவர்கள் யாண் டும் மூண்டு செய்கின்றனர். அபாயமான வஞ்ச உபாயங்க ளையே நெஞ்சம் துணிந்து அவர் செய்துவரலால் திசைதெரியா மல் பிரிந்துபோன நமது துணைவர்கள் பெரிய துயரங்களையே காண நேர்வர்; நம்மவரை நாம் விரைந்து காணவேண்டுமானால் யாண்டும் மூண்டு நீண்டுள்ள இந்த நெடிய சேனைத்தரள்களை யெல்லாம் ஒருங்கே அழித்து விரைந்து ஒழிக்கவேண்டும்” என்று ஊக்கி வேண்டினான். அவனது வேண்டுகோள் உறுதி சூழ்ந்து உரிமை தோய்ந்து பலவும் ஆய்ந்து நிலைமை தேர்ந்து வந்தது.

மந்திரம் உள்தால் ஐய! உணர்வுறு மாலைத்து அஃது உன் நிறைதயின் உணர்ந்து செய்யற் பாற்றெனின் செய்தி தெவ்வர் தந்திரம் இதனைத் தெய்வப் படையினால் சமைப்பின் அல்லால் எந்தைநின் அடியார் யாரும் எய்தலர் நின்னை என்னுன்.

அபாயத்தை நீக்கியருளும்படி இலக்குவனிடம் அனுமான் இங்ஙனம் உபாயத்தைக் குறித்துக் காட்டியுள்ளான். சக்கிரீவன், அங்கதன், நீலன் முதலிய தலைவர்கள் ஒருவர்போனவழி ஒருவர்

அறியாமல் நிலைகுலைந்து போயிருக்கின்றனர்; சிதறிப்போனவர் திசை தெரியாமலே யாண்டும் மயங்கி நிற்கின்றனர். இந்த மாய மயக்கங்களை மகோதரன் முதலிய தீய வஞ்சகர்கள் சேர்ந்து செய்துள்ளனர்; நமது அருமைத் துணைவர்கள் மீண்டு ஈண்டு வரவேண்டுமானால் நேரே மூண்டு படர்ந்துள்ள சேனைகளையும் மாயசாலங்களையும் மாய்த்து ஒழிக்கவேண்டும்; ஈசன் அருளால் எய்தியுள்ள சிவாஸ்திரத்தை விடுத்தே இந்த நீசங்களை நாசம் செய்யவேண்டும் என்று மாருதி யோசனை கூறவே இலக்கு வன் ஆகரவோடு தேறி அதனைச் செய்ய விரைந்தான்.

எந்தைநின் அடியார் யாரும் எய்தலர் நின்னை.

இனையவன் சிந்தை இரங்கிச் செயலில் இறங்கும்படி இந்த வுரையை அனுமான் இங்கே இப்படி இசைத்துள்ளான். தெய்வப் படையை நீ தொடுக்கவில்லையானால் உன் அடியவர் வந்து உன்னை அடுக்க முடியாது என்று முடித்திருக்கிறான். வானரத் தலைவரை அடியார் என்றது உரிமையை உணர்ந்து விரைந்து கரு மம் புரியவேண்டும் என்னும் குறிப்போடு வந்தது. ஆவலோடு ஏவல்புரியும் அடியவர்களை ஆதரித்தருளுவது ஆண்டவன்கடமை ஆதலால் அதனை ஈண்டு மூண்டு செய்யவேண்டும் என்று வேண்டி நின்றான். மதிமானான அவனது வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து இவ்வீரன் ஆண்டு விரைந்து அதிசய வேலை செய்ய நேர்ந்தான்.

பாசுபதம்

அரிய தெய்வாஸ்திரத்தை ஏவிக் கொடியவர்களை அழித்தாலன்றிக் காரிய வெற்றியைக் காணமுடியாது என்று தெரியவே ஈசன் அருளால் எய்திய பாசுபதம் என்னும் அதிசய அம்பை எடுத்துப் பூசனை முதலியன செய்து இலக்குவன் இலக்கோடு எதிர்ந்துள்ள படைத்திரள்களில் ஏவினான். ஏவவே அது ஊழித் தீபோல் ஒளிவீசி உருத்துப் பாய்ந்தது: எங்கும் சுடர் ஓங்கி அடலோடு அது சீறிப் பாயவே அரக்கர் யாவரும் அடியோடு அழிந்து வீழ்ந்தனர்; நெடிதாய் நீண்டு நின்ற சேனைகள் யாவும் நாசமடையவே மாயசாலங்களைச் செய்துவந்த மகோதரன் உள்ளம் கலங்கி விரைந்து மறைந்துபோயினான். மாருதி யோசனையின்படியே ஈசன் கணையை எடுத்து இனையவன் தொடுத்ததும்

எதிரிகள் நாசமடைந்து ஒழிந்ததம் அதிசயக் காட்சிகளாய் நின்றன. அற்புத வெற்றிய நோக்கி அமரரும் துதித்தனர்.

அன்னது புரிவன் என்னு ஆயிர நாமத் தண்ணல் தன்னையே வணங்கி வாழ்த்திச் சரங்களைத் தெரிந்து தாங்கிப் பொன்மலை வில்லினான் தன் படைக்கலம் பொருந்த ஏந்தி மின்எயிற்று அரக்கர் தம்மேல் வீசினான் வில்லின் செல்வன். (1)

முக்கணான் படையை மூட்டி விடுதலும் மூங்கில் காட்டில் புக்கதோர் ஊழித் தீயிற் புறத்தின் ஓர் உருவும் போகாது அக்கணத்து எரிந்து வீழ்ந்தது அரக்கர் தம் சேனை ஆழித் திக்கெலாம் இருளும் தீர்ந்த தேவரும் மயக்கம் தீர்ந்தார். (2)

தேவர்தம் படையை விட்டான் என்பது சிந்தை செய்யா மாவரு மாயை நீங்க மகோதரன் மறையப் போனான்; யாவரும் இரிந்தார் எல்லாம் இனமழை கழிய ஆர்த்துக் கோவிளங் களிற்றை வந்து கூடினார் ஆடல் கொண்டார். (3)

யாவர்க்கும் தீதிலாமை கண்டு கண்டு உவகை ஏறத் தேவர்க்கும் தேவன் தம்பி திருமனத்து ஐயம் தீர்ந்தான்; காவற்போர்க் குரக்குச் சேனை கல்லெனக் கலந்து புல்லப் பூவர்க்கம் இமையோர் தூவப் பொலிந்தனர் தூதர் போனார். (4)

பாசுபதாஸ்திரத்தால் அரக்கர் சேனையை இலக்குவன் அழித்துள்ளதும், மகோதரன் மறைந்துபோனதும், தூதவர் இலங்கையை நோக்கி விரைந்து ஓடியதும், இங்கே துலங்கி நின்றன. மந்திரசித்தியோடு கூடிய அற்புத அம்புகள் இளையவனி டம் மருவியிருத்தலையும், அவற்றின் அற்புத நிலைகளையும் மாருதி நன்கு அறிந்தவன் ஆதலால் பாசுபதாஸ்திரத்தை ஏவுப்படி தூண்டி வேண்டினான். ஊழிக்காலத்தில் உருத்திரமூர்த்தி உலகங்களை அழித்தல்போல் அவன் மந்திர நிலையில் அமைந்த அம்பும் வந்து நின்ற சேனைத்திரையெல்லாம் விரைந்து நாசம் செய்து ஒழித்தது. பாசுபதி அருளால் வந்தது பாசுபதம் என நின்றது. இந்தச் சிவாஸ்திரத்தால் படைக்கடல் பாழாயழியவே மாயாவல்லவ னான் மகோதரன் மாயாமல் மறைந்து போயினான். அவன் மாத் திரம்தான் அன்று தப்பிப் பிழைத்தான்; மற்றவர் யாவரும் மாண்டு மடிந்தனர். சேனைப் பரப்பிலிருந்து யாரும் மீண்டுபோ கவில்லை. எல்லாரும் ஒருங்கே விரைந்து இறந்து ஒழிந்தனர்.

புறத்தின் ஓர் உருவும் போகாது எரிந்து வீழ்ந்தது.

மூண்டுவந்த சேனையிலிருந்து மீண்டுபோன பொருள் யாதொன்றும் இல்லை என்பதை இது நன்கு விளக்கியுள்ளது. ஊழித்தீயில் அகப்பட்டசெத்தைகளைப்போல்எல்லாரும் அடியோடு செத்து ஒழிந்திருத்தலை நண்டு உய்த்துணர்ந்து கொள்கிறோம்.

வேன்று நின்றது.

வில்லின் சேல்வன் என இலக்குவனை இங்கே சொல்லியது சிலையின் கலையில் அவன் தலைமைபெற்றிருக்கும் நிலைமை தெரிய வந்தது. கடல்போல் பொங்கிப் பரந்து எங்கும் பொருதமூண்டிருதர் படைகள் யாவும் அடியோடு அழிய ஒரு நொடியில் அடுகளை தொடுத்து விடுத்த அதிசய வெற்றியைநோக்கி அமரர் முதல் யாவரும் வியந்து மகிழ்ந்து இவ்வீரக் குரிசிலைப் புகழ்ந்து போற்றினர். அரிய வெற்றி பெரிய வியப்பாய்ப் பெருகின்றது.

ஒளி புகுந்தபோது இருள் ஒழிந்துபோனதுபோல் சிவாஸ்திரம் நேர்ந்தவுடனே மகோதரன் விரைந்து மறைந்து போனான். இனையபெருமாளுடைய வில்லாடலையும் அற்புத ஆற்றலையும் எண்ணி வியந்து விண்ணில் இருந்தபடியே வெருவி விலகி அவன் ஒருவிப்போகவே பொருகளம் முழுவதும் வெறுவெளியாய் நின்றது. சமர பூமியின் நிலையை நோக்கி அமரர் யாவரும் வியந்தார்.

வானரங்கள் குழமியது.

பல இடங்களிலும் பிரிந்து நின்று அருந்திறலோடு அமராடிய வானர வீரர்கள் எல்லாரும் விரைந்துவந்து ஒருங்குதிரண்டு பெருங்களிப்போடு பெருகின்றனர். வெற்றிக்களிப்பில் விரிந்து நிறைந்துள்ளவரது நிலைமையை நோக்கி இக்கொற்றக் குரிசில் உள்ளம் உவந்து உரிமைமீதார்ந்தான். தன்னுடைய பாதுகாப்பில் இருக்கும்படி அண்ணன் அருள்புரிந்துபோன படைகள் இடையூறின்றி அவ்வண்ணம் அமைந்து நின்றது தம்பிக்குப் பேருவகையைத் தந்தது. அனுமானுடைய ஆலோசனையின்படி நசன் கணையைத் தொடுத்து எதிரிகளை நாசப்படுத்திவிட்டு உரிமையாளரோடு உவந்து இனையவன் இனிது அமர்ந்திருந்தான்.

ஒற்றர் உற்றது.

இங்கே நேர்ந்த அழிவு நிலைகளை அறிந்ததும் ஒற்றர்கள்

உள்ளம் கலங்கி இலங்கையை நோக்கி ஓடினார். தங்கள் அரசுக்கு வந்துள்ள நாசங்களை நினைந்து நடுங்கி ஓடிய அவர் விரைந்துபோய் அரண்மனையை அடைந்தார். வேந்தனைக்கண்டுதொழுது வினைந்ததை உளைந்து கூறினார். அவன் வியந்து திகைத்தான்; வெகுண்டுநகைத்தான்; தூதரை இகழ்ந்துநோக்கினான். “பேதைகளே! நீங்கள் பயந்து வந்து பழுதாய்ப் பிதற்றுகிறீர்கள். நூறு வெள்ளம் சேனைகளையும் ஒரு மனிதன் அழித்து ஒழித்தான் என்று மதிமருண்டு மயங்கி மறுகிப் புலம்புகிறீர்கள்; யாரும் யாதும் நம்பமுடியாத பெரும் பொய்யை என் இதரே வந்து துணிந்து சொல்லுகின்றீர்; நீர் நேரே நின்று ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை; வேறே எங்கேயோ ஒதுங்கி யிருந்துவிட்டு இப்படிப் பயந்து பேசுகிறீர்கள்; உள்ளதை ஒளியாமல் சொல்லுங்கள்; இல்லையேல் உங்கள் உயிரை, ஒல்லையில் இழந்து அழிவீர்கள்” என்று அவன் பொல்லாத கடுப்போடு உருத்துக் கேட்டான்.

உற்றதை உரைத்தார்.

இலங்கைவேந்தன் இவ்வாறு வெகுண்டு கூறவே தூதுவர் மருண்டு மறுகி மீண்டும் உண்மையை உறுதியாகச் சொன்னார்: “ஆண்டவா! நாங்கள் நேரே நின்று அங்கே கண்ணாக் கண்டதையே இங்கே சமூகத்தில் வந்து மெய்யாகச் சொல்லுகின்றோம். பொய் யாதும் இல்லை அந்த இராமன் தம்பி ஏதோ ஓர் அம்பை எடுத்து வில்லில் தொடுத்து விடுத்தான்; அது ஊழித்தீபோல் நெருப்புப் பொறிகளை எங்கும் வீசி உருத்துப் பாய்ந்து; பாயவே நம்மவர் யாவரும் ஒருங்கேசெத்துச் சாம்பலாய்ப் போயினர்; அந்த அம்பின் சோதியையும், அழித்த அழிவையும் இப்பொழுது நினைத்தாலும் எங்கள் சும்பியும் சூடலும் கலங்குமின்றன. அரசர் பெருமானே! நாங்கள் வம்பு யாதும் பேசவில்லை; எங்கள் சொல்லை நம்பியிருளுங்கள்!” என்று இங்ஙனம் வணங்கி நின்று அவர் பணிந்து சொல்லவே இராவணன் உளைந்துவருந்தினான். “இந்த இழவை அவுனிடம்போய்ச் சொல்லுங்கள்!” என்று இந்திரசித்தின் அரண்மனையைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டு அவலக் கவலையோடு அவன் அயலே எழுந்துபோனான்.

இந்திரசித்திடம் வந்தது.

இராவணன் குறித்தபடியே தூதர் இந்திரசித்தினுடைய

அரண்மனைக்குவந்தார். காவலாளிகள் கடுத்து நிறுத்தினார். அரசனுடைய ஆணையின்படியே அரிய காரியம் ஒன்றை உரிமையோடு உரைக்க வந்திருப்பதாக அவர் உணர்த்தவேண்டவே தடுத்துநின்ற காவலர் அவரை அடுத்துவிடுத்தார். தூதர்உள்ளே புகுந்தார். அமளியில் படுத்திருந்த வீரனிடம் அமைதியாய்ப்போய் அஞ்சி வணங்கி நெஞ்சம் துணிந்து நிகழ்ந்ததையெல்லாம் மரியாதையோடு நேரே உரைத்தார். அவன் நெடிதுதிக்கத்தான்; கடிது விரைந்து முடிவான நிலைகளை அவரிடம் மருமமாய் வினவினான். அவர் யாவும் விவரமா விளக்கி மொழிந்தார்.

தோடவிழ் அலங்கல் என்சேய்க்கு உணர்த்துமின் என்னச் சொன்னான் ஓடினா சாரர் வல்லை உணர்த்தினர் துணுக்கம் எய்தா ஆடவர் திலகன் யாண்டை யான்? இகல் அனுமன் ஏனோர் வீடணன் யாங்கண் உள்ளான்? உணர்த்துமின் விரைவின் என்றான்.

வந்திலன் ராமன் வேறு ஓர் மலையுளான்; உந்தை மாயம் தந்தனதேர்வான் போனான் உண்பன தாழ்ப்பத் தாழா எந்தை ஈது இயன்றது என்ன மகோதரன் யாண்டை? என்ன அந்தரத் திடையான் என்ன இராவணி அழகிற்று என்றான். (2)

(பிரமாத்திரப்படலம், 162, 163)

வந்த தூதரிடம் பொருகளத்தின் அந்தரங்கங்களை மேகநாதன் வினவியறிந்துள்ள நிலைகளை இவை விளக்கியிருக்கின்றன. கொடிய மாயப்போரைக் கடிதுசெய்யும்படி மகோதரனுடைய தலைமையில் அனுப்பியிருந்த சேனைத்திரள்கள் எல்லாம் ஒருங்கே நாசம் அடைந்துள்ளதைக் கேட்டதும் இந்திரசித்து வாட்டம் மிகுந்து வருந்தி நொந்தான். நெடுந்திகிலாய் நெஞ்சம் கலங்கி அவன் நடுங்கியிருக்கும் நிலையைத் துணுக்கம் என்னும் ஒரு மொழியால் நுணுக்கமாக வுணர்த்தியுள்ளார். துணுக்கம் = நிலை குலைந்து நடுங்குதல். வீரனது நடுக்கம் விளைவினை விளக்கியது.

தன் படைகள் பாழாய் அழிந்தன என்று தெரிந்ததும் எதிரிகளின் நிலைகளை அவன் அறிந்துகொள்ள விழைந்தான். தூதுவர்களிடம் அதனை அதிக விநயமாய் ஆவலோடு வினவினான்.

ஆடவர் திலகன் யாண்டையான்?

இராமனைக் குறித்து இந்திரசித்து இப்படிக்கே கேட்டிருக்கிறான். மனித சாதியை மிகவும் எளிமையாக இகழ்ந்து வந்தவன்

இராமனை நேரே கண்டபின்பு வேறே திருந்தி நின்றான். அழகும் வீரமும் அதிசய நிலையில் மருவியுள்ளமையால் ஆடவர்திலகன் என்று இராமனை அவன் மனங்களிந்து புகழ்ந்தான். ஆடவர்க ளாய்த் தோன்றியுள்ள ஆண்மையாளர் எவரினும் மிகவும் மேன் மையாளன் எனக் கோதண்டவீரனை அவன் குறித்திருப்பது கூர்ந்து சிந்தித்து ஓர்ந்து உணரத்தக்கது.

எவரையும் யாதும் மதியாமல் வீரச் செருக்கோடு தமிழ் கொண்டு நின்றவன் இவ்வாறு வியந்து புகழ்ந்திருக்கிறான். அற்புத வீரன் என்று அறிந்துகொண்டமையால் தன்னையும் மறந்து தகுதி மீதூர்ந்து மிகுதி தேர்ந்து இப்படி உரைத்தான்.

இலக்குவன் ஒருவனே தனித்து நின்று எல்லாரையும் அழித்து ஒழித்தான் என்று தூதர் உரைத்தமையால் அப்பொழுது இராமன் அங்கே இல்லையா? வேறு எங்கே போயிருந் தான்? என்று சங்கையோடு கேட்டான். பின்பு அனுமன், சுக்கிரீவன் முதலிய தலைவர்களையும் விசாரித்தான். இறுதியில் வீடணனையும் குறித்து விநய விவேகமாய் இனிது வினவினான்.

எதிரிகளுடைய இருப்புகளையும் நிலைகளையும் குறித்து இவ்வாறு அவன் விவரமாகக் கேட்டவே தூதர் ஆதரவோடு பதில் உரைத்தார். அவரது மறுமொழி மருமம் துலக்கி வந்தது.

இராமன் ஓர் மலையுளான்; வந்திலன்.

போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கி இராமன் தனியே போய் ஒரு மலைச்சாரலிலுள்ள நீர் நிலையருகே அமர்ந்து அஸ்திரங்களின் அதி தேவதைகளை மந்திர முறையோடு வழிபாடு செய்து கொண்டிருக்கின்றான் ஆதலால் தூதர் இங்ஙனம் குறித்தார். தலைமையான அதிபதி இப்பொழுது அங்கே ரணகளத்தில் இல்லை என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லவே இந்திரசித்து சிறிது உள்ளம் உவந்தான். வீரவள்ளல் விலகியிருந்தது விதியின் விளைவாய் இலகிநின்றது. எதிரியின் மதி கதிவேகம் கொண்டது.

உந்தை உண்பன தேர்வான் போனான்.

இராமன் நிலைமையைச் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு இந்த வாசகத்தைச் சொன்னார். வீடணன் யாங்கண் உள்ளான்? என்று

முன்பு அவன் கேட்டான் ஆதலால் அதற்குப் பதில் இவ்வாறு வந்தது. ஒற்றர் ஒற்றி அறிந்தள்ளது உரைக்க நேர்ந்தது.

வானர சேனைகளுக்கு உணவு வகைகள் கொண்டுவரும் பொருட்டு அவன் அயலே அகன்று போயிருத்தலை அறிந்து வந்துள்ளமையால் விவரமாக விளக்கி உரைத்தார். வீடணன் என்று பகைமை நோக்கோடு இந்திரசித்து கேட்டாலும் தூதர் தகைமையாகவே அவன் எதிரே பதில் கூற நேர்ந்தார்.

உந்தை எனச் சொந்தம் பாராட்டி இந்தவாறு அவர் குறித்துள்ளமையால் அந்த மதிமான்மீது அவர் கொண்டுள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் தெரிய வந்தன. அரசு குடும்பத்தில் பிறந்துள்ள வரிசைத் தம்பி ஆதலால் பொதுமக்கள் அவன்பால் பேரன்போடு பெருகி ஆர்வம் கூர்ந்துள்ளனர்.

சிறிய தந்தை என்று சிறிதும் மதியாமல் வீடணனை இந்திரசித்து வெறுத்து வெகுண்டிருந்தாலும் அதனை யாதும் பொருட்படுத்தாமல் தூதர் ஆதாவோடு பேசியிருப்பது அவரது அரசு பத்தியையும் உறுதி நிலையையும் வெளிப்படுத்தி நின்றது.

இன்னவாறு அங்கு உள்ள நிலைமைகளை அவர் சொன்ன போது பின்னும் சில கேட்டான். முடிவில் மகோதரனை விசாரித்தான். நெடிய படைகளோடு பெரிய சேனைத் தலைவனாய்ச் சென்றவன் ஆதலால் அவனது நிலைமையை நேரே அறிய விரும்பினான். சேனைகள் எல்லாம் நாசமாயழிந்து போகவே அவன் ஓடி விரைந்து வானில் மறைந்துகொண்டான் என்று அவனது இருப்பைத் தூதர் குறிப்பாக உரைத்தார். அதனைக் கேட்டதும் மேகநாதன் அவனை எள்ளி இகழ்ந்துவிட்டுத் தான் கருதிய கருமத்தை அதுபொழுதே அதவேகமாய்ச் செய்ய விரைந்தான்.

யாகம் புரிந்தது.

பகைவரை ஒருங்கே வென்று தொலைக்க வேண்டும் என்று உறுதி பூண்ட இந்திரசித்து அதற்கு வேண்டிய மூல வேள்வியைக் காலம் கருதிச் செய்ய நேர்ந்தான். இலங்காபுரியின்தென்பால் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தின் அடியில் அந்த யாகத்தைச் செய்தான். மாரணங்களை நன்கு தெரிந்த மந்திரவாதிகள் பலர் சூழ்ந்து நின்று ஆரணங்கள் ஓதக் காரணங்களை நினைந்து கால

தேவதைகளை விழைந்து பூரண ஆகுதிகளை வழங்கி மேகநாதன்
அவ் வேள்வியை விரைந்து புரிந்தான். யாக குண்டத்திலிருந்து
நீ வலஞ்சுழித்து எழுந்தது; அதனைக்கண்டு அவன் பெரு
மகிழ்ச்சி அடைந்தான். எதிரிகளைத் தப்பாபுல் வென்றுவிடலாம்;
வெற்றி தனக்கு உறுதியாகக் கிடைத்தவிடும் என்று உள்ளம்
துணிந்து யுத்த சன்னத்தைய் ஆகாயத்தை மேவி மாயையால்
மறைந்து நின்றுகொண்டு போர்க்களத்தை நேரே பார்த்தான்.
கொடிய கொலை நோக்கோடு சமர பூமி முழுவதையும் அவன்
முடிய நோக்கியது நெடிய சதித்தீபையாய் நீண்டு நின்றது.
அந்த நிலையில் மகோதரன் இவனை வந்து வணங்கினான். தீய சிந்
தனைகளில் வல்லவனான அவனை முந்தி விரைந்து மாயவேலைகளைச்
செய்யும்படி ஏவினான். அவ்வாறே அவன் செய்ய நேர்ந்து
வெய்ய மாயங்களை வேண்டிய வகையெல்லாம் விரைந்து புரிந்
தான். கொடிய சதிகளைக் கடிது சூழ்ந்து காலம் கருதி அந்தரத்
தில் அமர்ந்து இந்திரசித்து மந்திர முறைகளை மருவிநின்றான்.

காலம் ஈதெனக் கருதிய இராவணன் காதல்

ஆல மாமரம் ஒன்றினை விரைவினின் அடைந்தான்

மூல வேள்விக்கு வேண்டுவ கலப்பைகள் முறையால்

கூலம் நீங்கிய இராக்கதப் பூசரர் கொணர்ந்தார். (1)

அம்பினால்பெரும் சமிதைகள் அமைத்தனர்; அனலில்

தும்பை மாமலர் தூவினர் காரிஎள் சொரிந்தார்

கொம்பு பல்லொடு கரியவெள் ளாட்டிருங் குருதி

வெம்பு வெந்தசை முறையினிட்டு எண்ணெயால்வேட்டார்.

வலஞ்சுழித்து வந்து எழுந்துஎரி நறுவெறி வயங்கி

நலஞ்சுரந்தன பெருங்குறி முறைமையின் நல்கக்

குலஞ்சுரந்தெழு கொடுமையான் முறையினில் கொண்டே

நிலஞ்சுரந்தெழு வென்றிஎன்று உம்பரின் நிமிர்ந்தான். (3)

விசும்புபோயினன் மாயையின் பெருமையான் மேலைப்

பசும்பொன் நாட்டவர் நாட்டமும் உள்ளமும் படரா

அசும்பு விண்ணிடை அடங்கினன் முனிவரும் அறியார்

தசும்பு நுண்ணெடுங் கோளொடு காலமும் சார. (4)

காரிய சித்திக்கு உரிய வேள்வியை முடித்துக்கொண்டு

அமசய அஸ்திரங்களோடு விசும்பில் போய் மறைந்து இந்திர

சித்து சதிசெய்யச் சமையம் நோக்கி நிற்கின்றான்; நிலைமையை நண்டு நாம் நேரே பார்க்கின்றோம். வஞ்சத் தீமை வான் ஒங்கியுள்ளதைக் கண்டு நெஞ்சம் பரிந்து நெடிது கவல்கின்றோம்.

மேகநாதன் செய்த யாகத்துக்கு உடனிருந்து உதவிபுரிந்த வரை இராக்கதப் பூசரர் என்று குறித்திருக்கிறார். வேதமந்திரங்களை நன்கு ஓதியுணர்ந்த வேதியர்கள் இராட்சச மரபிலும் இருந்துள்ளமையை இதனால் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். அறிவு திரு ஆற்றல் முதலிய பலவகை நிலைகளிலும் தலைமையானவர்கள் இலங்கா ராச்சியத்தில் எங்கும் விளங்கி யிருந்துள்ளனர்.

தங்கள் சக்கரவர்த்தி மகன் சத்துருக்களை வென்று வெற்றிக்குரிசிலாய் விரைந்து வரவேண்டும் என்று அந்த வேதியர் ஆதரம் மீதார்ந்து ஆதரவுபுரிந்து நின்றனர். ஆரண முறைப்படி புரியினும் செய்த வேள்வி மாரணம் உடையது ஆதலால் உதிரம் சொரிந்து நிணங்களைப் பெய்து தீய கணங்களைக் கருதிச் செய்தார். மாரணம் = மரணத்தை விளைப்பது. கொடிய கொலைகளைக் கடிது செய்யவல்ல தீய வேள்வியை மாயமாகச் செய்துமுடித்தார். செயல் முறைகள் மயலான தீமைகள் தோய்ந்து நின்றன.

வெள்ளாட்டு இரத்தம், தசை, கொம்பு, பல் முதலியன இட்டார் என்றதனால் அந்த யாகத்தின் கெட்ட நிலைகளையும், கேடான விளைவுகளையும் உய்த்து உணர்ந்துகொள்ளலாம். கொடிய அழிவுகளைச் செய்ய நெடிய முடிவுகளை நேர்ந்துசெய்து ஆர்ந்த ஆயத்தங்களோடு நெஞ்சம் துணிந்து நேரே எழுந்து வானில் மறைந்து வன்கொலைபுரிய அவன் வகைலார்ந்து நின்றான்.

குலம் சுரந்து எழு கொடுமையான்.

இந்திரசித்தை இங்கே இப்படிக் குறித்திருக்கிறார்.

நல்ல போர்வீரன் ஆனாலும் பொல்லாத தீமையை உள்ளம் துணிந்து கபட வஞ்சமாய்ச் செய்யப்போகின்றான் ஆதலால் அவனது கொடிய நிலைமையை இங்ஙனம் கடுமையாகக் காட்டினார். செய்யும் விளையால் வெய்ய தீமை விளங்கி நின்றது.

இரக்கம் அற்ற அரக்கர் குலத்தின் கொடுமை எல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு ஓர் உருவம் கொண்டதுபோல் அவன் மருளி நின்றான் என்பார் குலம் சுரந்து எழு கொடுமையான் என்றார்.

கொடிய தீமைகளையே பல தலைமுறைகளிலும் நிலையாகச் செய்து வந்த குலமரபின் தலைமகன் ஆதலால் நீசமான நாசவேலையை நெஞ்சம் துணிந்து செய்ய நேர்ந்தான். பொல்லாத அழிவுகளைப் புலையாகச் செய்யப் புகுந்துள்ளமையால் தமது சொல்லால் வையம் அறிய இங்ஙனம் கவி அவனை வைது குறித்தார்.

தீய செயலை ஒருவன் செய்ய நேர்ந்தபோதே அவன் தீய வரைய் இழிந்து இசுழப்படுகின்றான். அந்த இசுழ்ச்சி நிலை இந்த நிகழ்ச்சியில் விளங்கி நின்றது. இரக்கமின்றிக் கொடுமைசெய் வது அரக்கத்தன்மையாம்; அவ்வாறு அழிகேடு செய்பவர் அடியோடு அழிவார்என்னும் குறிப்பும் கூர்ந்து ஓர்ந்துகொள்ளவந்தது.

மாய வஞ்சனை செய்யத் தீய சிந்தனையோடு விண்ணில் மறைந்து நின்ற அவன் யாருடைய கண்ணுக்கும் தெரியாதபடி கரந்திருந்தான். தேவர்முதல் யாவரும் யாதும் அறியமுடியாத வாறு அதி மருமமாய் மருவிக் கறுவுகொண்டு கருமம் நோக்கி யிருந்தான். அவனது இருப்பு அதிசய வியப்பாய் நின்றது.

பசும்பொன் நாட்டவர் நாட்டமும் உள்ளமும் படரா.

என்றதனால் விசுப்பில் மறைந்து நின்ற இந்திரசித்தன் மந்திர சத்தியும் தந்திர சித்தியும் அறியலாகும். விண்ணுலக வாசிகளான தேவர்களுடைய கண்ணும் மனமும் கருதிக் காண முடியாத நிலையில் அவன் கரந்திருந்தான். அங்ஙனம் மறைந்திருந்தவன் விரைந்து வேலைசெய்யாமல் உரிய காலத்தை எதிர் நோக்கி ஒளிவைத்து உறைந்து நின்றான். அந்த நிலையில் மகோ தரன் மாயவஞ்சமான தீய வினைகளைச் செய்ய நேர்ந்தான்.

மாயம் புரிந்தது.

மகா வீரனான மேகநாதன் மேகமண்டலத்தில் மறைந்து சத்துருநாசம் செய்யச் சித்தமாயிருப்பதைத் தெரிந்ததும் மகோ தரன் உள்ளம் துணிந்து கொடிய மாய வேலைகளைக் கடிது புரிந்தான். முன்னதாக முனைந்து புரிந்தது இன்னலாய் எழுந்தது.

இந்திரன் ஐராவதத்தின்மேல் ஏறித் தேவர்களோடு திரண்டுவந்து வானரசேனைகளை யாண்டும் வதைப்பதுபோல் நீண்ட மாயத்தோற்றங்களை நேரே காட்டி ஆண்டு அவன் மூண்டுபுகுந்து ஆற்றிய செயல்கள் அதிசய வியப்புகளாய் நீண்டு நின்றன.

அனையன் நின்றனன் அவ்வழி மகோதரன் அறிந்து ஓர்
வினையம் எண்ணினன் இந்திர வேடத்தை மேவித்
துனைவலத்து ஐராவதக் கழுத்தின்மேல் தோன்றி
முனைவர் வானவர் அவரொடும் போர்செய மூண்டான். (1)

அரக்கர் மானுடர் குரங்கெனும் அவைஎலாம் அல்ல
உருக்கள் யாவுள உயிரினி உலகத்தின் உழல்வ
தருங்கு போர்க்குடன் வந்துளவாமெனச் சமைத்தான்
வெருக்கொளப்பெரும் கவிப்படை குலைந்தது விலங்கி. (2)

கோடு நான்குடைப் பால்நிறக் குன்றமேல் கொண்டான்
ஆடல் இந்திரன் அல்லவர் யாவரும் அமரர்
சேடர் சிந்தனை முனிவர்கள் அமர்பொரச் சீறி
ஊடுவந்துற்றது என்கொலோ நிபம்என உலைந்தார். (3)

அனுமன் வாண்முகம் நோக்கினன் ஆழியை அகற்றித்
தனுவலம் கொண்ட தாமரைக் கண்ணவன் தம்பி
முனிவர் வானவர் முனிந்துவந்து எய்தயாம் முயன்ற
துணிகள் என்கொலோ சொல்லுதி விரைந்துஎனச் சொன்னான்.

மகோதரன் இவ்வாறு மாயவஞ்சமான தீய வேலைகளைச்
செய்திருக்கிறான். தேவர் கந்தருவர் சித்தர் முதலிய யாவரும்
திரண்டு தேவராசனோடு சேர்ந்து வந்து போராடல் புரிவதைக்
கண்டதும் வானங்கள் மறுகி மயங்கின. என்ன காரணத்தால்
வானவர் இன்னவாறு வெகுண்டு மூண்டு வெம்போர் புரிகின்
றார்? என்று சேனைத் தலைவரும் மயங்கிச் சிந்தை கலங்கினார்.

அமைதியாய்த் தனியே அமர்ந்திருந்த இலக்குவன் அபாய
மாய் நேர்ந்த ஆரவாரங்களையும் போர் முழக்கங்களையும் நேரே
கண்டு “என்னே! இது!” என உன்னி வியந்து அயலே நின்ற
அனுமானை விரைந்து நோக்கினான். “விண்ணவர் சீறிவந்து இவ்
வண்ணம் போர்புரிய நாம் என்ன பிழை செய்தோம்?” என்று
இளையவன் உளைந்து வினவவே யாதும் தெரியாமல் அனுமானும்
திகைத்தான். இளவல் மறுகிக் கடிது விரைந்தான்.

அமரர் அமர்பொர யாம் முயன்ற துணிகள் என்?

தேவர்களுக்குக் கோபம் வரும்படி நாம் யாதும் செய்ய
வில்லையே; அவர் இவ்வாறு முனிந்துவந்து துணிந்து பொருவது
என்? என இளவல் மறுகிவினவியிருப்பது பரிபவமாய் நின்றது.

துனி = இடர், கேடு. யாதொரு துனியும் செய்யாமல் இனியராயுள்ள தம்மேல் அமரர் முனிவுகொண்டு மூண்டு போராட நேர்ந்தது நீண்ட வியப்பாய்த் தோன்றியது. சிறந்த மதிமானான அனுமானும் திகைத்து மயங்கினான் ஆதலால் இலட்சுமணன் வினவியதற்குப் பதில் யாதும் கூறாமல் பரிந்து நின்றான். வானவீதி எங்கணும் நிறைந்து பரந்து அளவிடலரிய தேவர்கள் அமரரால் புரிந்தது அதிசயவியப்பாயது. அமர் துறந்து அமைதியாயிருந்த இளையவன் அதிவிசுவில் எழுந்து திசைகள் எங்கணும் செயிர்த்து நோக்கினான். அங்ஙனம் பார்த்தவன் யார்? என்பதை அயலே வருகிற வார்த்தைகளில் நாம் பார்க்க வருகிறோம்.

தாமரைக் கண்ணவன் தம்பி.

இலக்குவனை ஈண்டு இப்படிக் குறித்திருக்கிறார்.

என்றும் தனி உரிமையாய்த் தனக்கு இயல்பா அமைந்திருந்த சக்கரத்தை அயலே ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு ஒரு வில்லைக் கையில் ஏந்திவந்துள்ள அந்த ஐயனுடைய அருமைத் தம்பி இங்ஙனம் ஐயமாய் அலமந்து நின்றான் என்றது பழமையின் கிழமையோடு புதுமையும் தெரிய வந்தது. தேவர்க்கு இடர்தீர்த்து இதம்புரிய வந்தவன்பால் அவர் அதம்புரிய வந்ததாகத் தோன்றிய தோற்றங்கள் யாவும் மகோதரன் செய்த மர்யசாலங்களால் நேர்ந்தன. விஞ்சை மந்திரங்களை ஒதி அவன் புரிந்த தீய மாயங்கள் எல்லாருடைய நெஞ்சங்களையும் கலக்கி நெடுந்திகில்களை விளைத்தன. வஞ்ச வேடன் புரிந்தது வன்கொடுமையாயது.

இந்திர வேடத்தை மேலி என்றதனால் அவனே அமரர்கோளாய்த் தோன்றி நின்று மாயவருவங்களான அமரர்களை எவி ஆரவாரமாய் யாண்டும் அமராடியுள்ளமை அறியவந்தது.

பொய்யான இந்த அதிசய மாயங்களைக்கண்டு யாதும் தெரியாமல் இளையவன் மெய்மறந்து நின்றபோது விண்ணில் மறைந்திருந்த இந்திரசித்து வெய்ய தீமையை விரைந்து செய்தான். அவனது கொடிய செயல் நெடிய பாதகமாய் நீண்டது.

பிரமாஸ்திரம் பாய்ந்தது.

மந்திர முறையோடு வில்லில் பூட்டியிருந்த அம்பை மேகநாதன் அதிவேகமாய் இலக்குவன் மீது இலக்கா விடுத்தான்.

விடவே பல்லாயிரம் கிரணங்களாகச் சரங்களை எங்கும் வீசி ஒல்லையில் வந்து பாய்ந்தது. பாயவே இலக்குவன் நிலைகுலைந்து தரையில் சாய்ந்தான். அளவிடலரிய அம்புகள் மேலும் அடலோடு பாய்ந்தன. அனுமான் வெகுண்டு விண்ணில் பாய நேர்ந்தான். உடனே பகழிகள் உடல் எங்கும் பாயவே மண்ணில் அவன் மறுகி விழுந்தான். அன்னவாறே எண்ணில்லாதபடியாண்டும் அடுகணைகள் மூண்டு பாய்ந்தன; நெருப்பு வாணங்கள்போல் எங்கும் கடுத்து விரைந்து சரங்கள் அடர்ந்துதொடர்ந்தமையால் சேனைத்தலைவர்களும் சேனைகளும் நின்ற நின்றபடியே ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் குன்றி வீழ்ந்தனர். யாவரும் பொன்றி மடிந்தவராய் எங்கும் தரையில் மங்கிக் கிடந்தனர். பிரமாஸ்திரம் வந்துபாய்ந்த வகையையும் வதையுண்ட நிலையையும் படுகளத்தின் கொலையையும் அயலே காண வருகின்றோம்.

இன்ன காலையின் இலக்குவன் மேனிமேல் எய்தான்
முன்னை நான்முகன் படைக்கலம் இமைப்பதன் முன்னம்
பொன்னின் மால்வரைக் குரீ இயினம் மொய்த்தது போலப்
பன்ன லாந்தர மல்லன சுடர்க்கணை பாய்ந்த. (1)

கோடிகோடி நூறாயிரங் கொடுங்கணைக் குழாங்கள்
மூடி மேனியை முற்றுறச் சுற்றின மூழ்க
ஊடுசெய்வது ஒன்று உணர்ந்திலன் உணர்வுபுக்கு ஒடுங்க
ஆடல் மாகரி சேவகம் அமைந்தென அயர்ந்தான். (2)

அனுமன் இந்திரன் வந்தவனேகொல் இது அமைந்தான்
இனியென் எற்றுவன் களிற்றினோடுஎடுத்தென எழுந்தான்
தனுவின் ஆயிரங் கோடிவெங் கடுங்கணை தைக்க
நினைவும் செய்கையும் மறந்துபோய் நெடுநிலம் சேர்ந்தான்.

அருக்கன் மாமகன் ஆடகக் குன்றம் ஒன்றலர்ந்த
முருக்கின் கானகம் ஆமெனக் குருதிரீர் முடுகத்
தருக்கி வெஞ்சரம் தலைத்தலை மயங்கின தைக்க
உருக்கு செம்பெனக் கண்ணினன் நெடுநிலம் உற்றான். (4)

அங்கதன்பதி னாயிரம் அயிற்கணை அழுந்தச்
சிங்க ஏறு இடியுண்டென நெடுநிலம் சேர்ந்தான்;
சங்கம் ஏறிய பெரும்புகழ்ச் சரம்பனும் சாய்ந்தான்
துங்க மார்பையும் தோளையும் வடிக்கணை துளைக்க. (5)

நீலன் ஆயிரம் வடிக்களை நிறம்புக்கு நெருங்கக்
காலனார் முகம் கண்டனன்; இடபன் விண் கலந்தான்;
ஆலமே யன்ன பகழியால் பனசனும் அயர்ந்தான்;
கோலின் மேவிய உற்றினால் குமுதனும் குலைந்தான். (6)

மற்றை வீரர்கள் யாவரும் வடிக்களை மழையால்
முற்றும் வீழ்ந்தனர் முழங்குபேர் உதிரத்தின் முநீர்
எற்று வான்திரைக் கடலொடும் பொருது சென்று ஏற
ஒற்றை வான்களை ஆயிரம் குரங்கினை உருட்ட. (7)

தளைத்து வைத்தது சதுமுகன் பெரும்படை தள்ளி
ஒளிக்க மற்றொரு புகலிடம் உணர்கிலர் உருமின்
வளைத்து வித்திய வாளியால் மண்ணொடு திண்ணம்
முளைப்புடைத் தன ஒத்தன வானரம் முடிந்த. (8)

(பிரமாத்திரப்படலம்)

இனைய பெருமானோடு வானர சேனைகள் யாவும் பரிதாப
மாய் மடிந்துபட்டுள்ள நிலைகளை இங்கே கண்டு உள்ளம் உருகி
மறுகுகிறோம். தேவர்களாய்ச் செயிர்த்து நேர்ந்த மாயத்தோற்
றங்களை நோக்கி அனைவரும் திகைத்து நிற்கும்போது திடீர்
என்று கொடிய தீமையை அவன் கடுமையாகச் செய்துவிட்
டான். திவ்விய ஆற்றலுடைய தெய்வப் பகழி பாய்ந்தவுடனே
அனைவரும் நிலைகுலைந்து தலைமயங்கி இடங்கள்தோறும் மாய்ந்து
வீழ்ந்தனர். மண்ணில் சாய்ந்த பின்னரும் எண்ணில்லாத பாணங்
களை விண்ணிலிருந்துகொண்டே அந்த வெய்யவன் கடுத்துத்
தொடுத்து அடுத்தடுத்துச் சித்திரவதைகளைச் செயிர்த்துச் செய்
நான். உடல்கள் சிதைந்து உதிரங்கள் பெருகியும் கொடிய
கொலைபாதங்களை அடலோடு ஆற்றி அகம் செருக்கி நின்றான்.

முன்பு நாகபாசத்தால் அழிந்தவர் பின்பு எழுந்து வந்தது
போல் இந்தமுறையும் அந்தவாறு நேர்ந்துவிடாதபடி யாண்டும்
கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து கொள்ளான். யாவரும் அடியோடு
மாண்டு மடிய வேண்டிய வினைகளை விரைந்து புரிந்தான். வான
வீதியின் விமானத்தில் இருந்துகொண்டு சமரபூமி முழுவதையும்
நாழ்ந்து பறந்து ஆழ்ந்து நோக்கினான். யாவரும் ஒருங்கே செத்
தொழிந்தார் என்று தெளிந்து சித்தம் களித்தான். பெறலரிய
வெற்றியைப் பெற்றேன் என்று பெருமிதம்கொண்டு வீரமுழக்

கத்தை ஆரவாரமாய்ச் செய்தான். கருதிய கருமங்கள் யாவும் உறுதியாய் முடிந்தன என உள்ளம்செருக்கி உவகை மீக்கூர்ந்து ஊரைநோக்கி அவன் மீள நேர்ந்தான். அவனுடைய வெற்றிக் களிப்புகள் எல்லைமீறி நின்றன ஆதலால் எல்லாவற்றையும் தந்தையிடம்போய்ச் சொல்லவேண்டும் என்று ஒல்லையில் விரைந்தான். உள்ளம் துள்ளிய உவகையோடு ஊருட் புகுந்தான்.

வெங்கண் வானரக் குழுவொடும் இளையவன் விளிந்தான்; இங்கு வந்திலன் அகன்றனன் இராமன் என்று இகழ்ந்தான்; சங்கம் ஊதினன் தாதையை வல்லையில் சார்ந்தான் பொங்கு போரிடைப் புகுந்துள பொருள்ளலாம் புகன்றான். (1)

இறந்திலன் கொல்அவ் இராமன் என்று இராவணன் இசைத்தான் துறந்து நீங்கினன் அல்லனேல் தம்பியைத் தொலைத்துச் சிறந்த நண்பரைக் கொன்று தன் சேனையைச் சிதைக்க மறந்து நிற்குமோ? மற்றவன் திறன் என்றான் மதலை. (2)

அன்னதே என அரக்கனும் ஆதரித்து அமைந்தான் சொன்ன மைந்தனும் தன்பெருங் கோயிலைச் சூழ்ந்தான் மன்னன் ஏவலின் மகோதரன் போயினன் வந்தான் என்னை ஆளுடை நாயகன் வேறிடத்து இருந்தான். (3)

இந்திரசித்து போர்க்களத்திலிருந்து வெற்றிக்களிப்போடு மீண்டுவந்து தந்தையைக்கண்டு ஆண்டு நிகழ்ந்த அதிசயங்களையும் அனுசூலங்களையும் தெளிவாக உரைத்துச் சிந்தை களித்திருக்கும் குறிப்புகள் இங்கே நன்கு வெளியாயுள்ளன.

மூண்டுவந்த படைகள் யாவும் மாண்டு மடிந்தன என்று அவன் மகிழ்ந்திருக்கும் மகிழ்ச்சி உரைகள்தோறும் ஒங்கினின்றது. அதிசய வீரர்கள் என்று தெரிந்து எதிரிகளைக் கருதும் தோறும் மறுகி மயங்கிவந்தவன் ஆதலால் இன்று அவர் ஒழிந்து தொலைந்தார் என்னும் உறுதியால் உள்ளம் களித்து உவகை மீதூர்ந்து பெருமிதம் பெருகிப் பேச நேர்ந்தான். பகைவகை அடியோடு அழிந்து ஒழிந்தது என்று அவன் முடிவாகக் கருதி மகிழ்ந்துள்ளது உரைகள்தோறும் மருமமாய்த் தெரிய வந்தது.

இளையவன் விளிந்தான்;

இராமன் அகன்றான்.

இந்திரசித்து இப்படி உறுதியாய்க் கருதியிருக்கிறான்.

இனிமேல் இலங்கைக்குப் பகை என்றே நாமமே இராத; யாவரும் சேமமாய் வாழலாம் என்று தீர்மானமாய் அவன் முடிவு செய்திருப்பது இதில் முடிவாய்க் காணவந்தது. வானரசேனையினர் யாவும் அடியோடு நாசமடைந்தன என்று முன்னதாக எண்ணினான். எதிரியின் படைவலி முழுதும் பாழாயின என்னும் உவகை முதலில் எழுந்தது ஆதலால் அது முந்தற நின்றது. சிந்தையில் நிகழ்ந்தது நேரே தெரிய நேர்ந்தது.

வேங்கண் வானரசுமு என்றது அதன் அடுத்தறலாண்மைகளை நெடிது நினைந்து வந்தது. அனுமானாலும், அங்கதன் முதலிய வீரர்களாலும் பலமுறையும் போரில் அல்லலடைந்திருக்கிறான் ஆதலால் இங்ஙனம் சொல்ல நேர்ந்தான். சீறிச்சினந்து செயிர்த்து நோக்கி யாண்டும் மூண்டு நீண்ட திறலோடு வானரசர்கள் நெடிது போராடியுள்ளநிலை வேங்கண் என்ற குறிப்பால் இங்கே தெரியவந்தது. போராடலில் நேரில் கண்ட அவ்வீரக்கண்காட்சி இவ்வீரனுடைய சொல்லாடலில் வேண்டாமலே வெளிப்பட நேர்ந்தது. பட்ட அனுபவம் பாட வந்தது.

உற்ற துணையாய் வந்த படைகளோடு தலைவனும் இற்று முழிந்தான் என வெற்றிச் செருக்கால் வீறுகொண்டு நின்றான்.

அந்தரத்து அமரர் யாவரும் வந்தனைபுரிந்து வழிபாடுசெய்ய அநிசய நிலையில் வாழ்ந்துவந்த இராவணன் வாழ்வு இராமனால் அழிந்துபோம் எனத் தெளிந்த அறிஞர் பலர் நினைந்து வந்தனர்; அபாயமான அந்த அழிவு நிலை நீங்கியது; இனி யாதொரு கவலையுமின்றி விழுமிய நிலையில் வாழலாம் என இவ்வீரமகன் தீரமாக் கருதி நின்றான். அக் கருத்து வெளிப்படலாயது.

தன் குடிக்கும் குலத்துக்கும் வந்த பழியையும் அழிவையும் நீக்கிப் பாதுகாத்தருளிய குலமகன் என இத்தலைமகனை இலங்கை வீரர்கள் புகழ்ந்துபோற்றும்படி இவனதுநிலையார்ந்து நிலவியது.

தனது அருமைத் தந்தையை உரிமையோடு உவந்து நோக்கினான். போரில் போய்த்தான் வென்று வந்துள்ள வெற்றி நிலையைவிளக்கி உரைத்தான்: “எந்தையே! இனி நீங்கள் யாதும் சிந்தை கவலவேண்டா; மூண்டுவந்த படைகள் எல்லாம் அடியோடு மாண்டு மடிந்தன; இலக்குவன் என்னும் பேருடைய

அந்த இளையவன் அழிந்தான். நேர்ந்த அழிவுகளை அறிந்ததும் இராமன் ஓடி ஒழிந்துபோனான்; இனி அவன் திரும்பிவரமாட்டான்; சிறந்த வெற்றி நமக்கு நிறைந்து கிடைத்தது; அல்லல் யாவும் ஒழிந்தன; நல்ல மன நிம்மதியோடு இனி நீங்கள் சுகமாயிருங்கள்” என்று மிகவும் மரியாதையோடு தொழுது கூறினான்.

தலைமகன் கூறிய இனிய உரைகளைக் கேட்டதும் இராவணன் உவகைமீதூர்ந்தான் ஆயினும் உள்ளத்தில் ஒரு பெருங்கவலை ஊடுருவி நின்றது. அது உரைவழி வெளியே தெரிய வந்தது. நெஞ்சில் இருந்தது நீண்டு நேரே தோன்றியது.

இறந்திலன்கொல் அவ் இராமன்?

இராவணன் இந்திரசித்தை நோக்கி இப்படி வியந்து கேட்டிருக்கிறான். “அந்த இராமன் சாகவில்லையா?” என்று ஆவலோடு இங்ஙனம் கேட்டிருத்தலால் அவனுடைய உள்ளத்திலிருக்கும் செற்றத்தையும் திகிலையும் நாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்கிறோம்.

பகைவரை ஒருங்கே கொன்று முடித்து வென்றி வீரோடு வந்திருப்பதாக மேகநாதன் சொன்னதில் இராவணனுக்குப் பூரண மகிழ்ச்சி தோன்றவில்லை; இராமன் ஒருவன் எஞ்சி நிற்கின்றான் என்ற அந்தச்சொல் அவன் நெஞ்சத்தில் நெடுந்திகிலை விளைத்தது. கடுங்கவலையோடு கலங்கினான்; கருதி வினவினான்.

கோதண்டவீரன் ஒருவன் எஞ்சி நின்றால் அரக்கர் குலம் யாதும் எஞ்சாமல் அழிந்துபோம் என அஞ்சியிருந்த அவனது அச்சம் அவ் வீரன் அழிய வில்லையே! என்று அலமந்து நின்றது.

குலத்தோடு இறந்துபட விரைந்து மூண்டுள்ளவன் என்றும் இறவாமல் யாண்டும் நின்று நிலவுகின்ற குலவீரனை அன்று இறக்கவில்லையே! என்று ஏங்கி யுளைந்தது பாங்குபடியாத பரி காசமாயிருந்தது. பகைமையுள்ளம் படு தீமையாய் மறுகூட உள்ளது. மாணச கருமங்கள் மருமங்களாய் மருவி நின்றன.

இராமன் இருப்பதை அறிந்து வெறுப்பாய் வருந்திய தந்தையின் குறிப்பை நோக்கி அவனுடைய சிந்தைதெளிய விந்தையான உரைகளை இந்திரசித்து அங்கே விசித்திரமாயுரைத்தான்.

“அருமைத் தந்தையே! இராமன் உயிரோடு எஞ்சியிருந்தாலும் அஞ்சிச்செத்தவனே; அவனுடைய தம்பியோடு படைகளை

யெல்லாம் ஒருங்கே நான் கொன்று தொலைத்ததை அறிந்ததும் அவன் அஞ்சி அயலே ஒளிந்துகொண்டான்; நல்ல மானமும் வீரமும் உடையவன் ஆனால் உடன்வந்தவர்களை அழித்து ஒழித்த என்னோடு எதிர்த்துப் பொருது அவன் மடிந்திருக்கவேண்டும்: அவ்வாறு வீரமரணத்தை அடையாமல் அயலே மறைந்து போனது அவனது அவல நிலையை விளக்கி நின்றது. அச்சமும் நிகிலும் உள்ளத்தில் உச்சமாய் ஒங்கி எழுந்தமையால் கொச்சையாய் ஒடி ஒளிந்துபோனான். பேடியர்போல் ஒடி மறைந்து போன அவன் மீண்டு ஈண்டு வரவே மாட்டான்; அவன் உயிர்ப்பிழைத்திருத்தலைக் குறித்து நீங்கள் யாதும் கவலையாய் யாண்டும் உளையவேண்டாம்” என்று உறுதி கூறித்தேற்றினான்.

துறந்து நீங்கினன்.

இராமன் இறந்துபடவில்லையோ? என்று அல்லலுழந்து கேட்ட இராவணனுக்குச் செல்ல மகன் இப்படி வரைந்து சொல்லியிருக்கிறான். இருவர் நிலையும் ஒருமுகமாய் ஈண்டு உணரவந்தது.

தம்பியைத் தொலைத்து, நண்பரைக் கொன்று, சேனைகளைச் சிதைத்து ஒழிக்கவே தானும் செத்துமடிய நேரும் என்று சித்தம் கலங்கி இராமன் விரைந்து மறைந்து ஒடிப்போனான் என மேகநாதன் விவேக சூனியமாய் உரையாடி நின்றான். நேர்ந்த இழவுகளைக் கண்டதும் உலக வாழ்க்கைகளை யெல்லாம் அறவே வெறுத்து விட்டுத் துறவியாய் ஒருவிப் போனான் என்னும் குறிப்பு துறந்து நீங்கினன் என்றதில் மருவியுள்ளது.

வென்றி வீரோடு வந்துள்ள வீரமகன் இவ்வாறு கூறவே இராவணன் ஆர்வம் மீதார்ந்து அகம் மிக மகிழ்ந்தான். மூண்ட சந்திரன் முடிந்து தொலைந்தான் என நீண்ட உவகை நெஞ்சில் மிமிர்ந்தது; நெடுஞ் செருக்கும் மூண்டு நீண்டு நின்றது.

உள்ளம் களித்திருந்த தந்தைக்கு மேலும் சில உறுதிகளைக் கூறிவிட்டு அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு இந்திரசித்து நனது அரண்மனைக்குப்போனான். பிள்ளையும் பிதாவும் பேசிய மகிழ்ந்த செய்தி ஊர் எங்கும் பரவிப் பேருவகையாய் விரிந்தது. வெற்றி நிலையைக் குறித்து விளைந்த பேச்சுகள் இலங்கை எங்க ஊர்ப் பரந்து நின்றன. களியாட்டங்கள் வெளியாட்டமாயின.

இராமன் எழுந்தது.

வீரதேவதையை நன்கு வழிபட்டு மந்திர முறையோடு கோதண்டவீரன் செய்த பூசை ஐந்து நாழிகை அளவில் முடிந்தது. அத்திரங்களின் அதி தேவதைகள் இவ்வுத்தம வீரனுடைய பூசனையில் உவகைமீக்கூர்ந்தன. தனுவேதத்தில் மருமமாய் மருவியுள்ள அரிய மந்திரங்களை இனிது மொழிந்து பெரியவன் செய்த பூசை பெருமகிமையாய் விளங்கியது. வீரலட்சுமியும் விஜயலட்சுமியும் உள்ளம் உவந்து இவ்வள்ளலுக்கு வரசித்திகளை நல்கின. அத்திர பூசைகளை முடித்து எழுந்ததும் எத்திசைகளிலும் இருள் பரவியிருந்தது ஆதலால் பொருகளம் நோக்கி அக்கினியாஸ்திரத்தை நீட்டி ஆவலோடு வந்தான். அந்தவரவு அதிசயமாய் விளங்கியது

செய்ய தாமரை நாண் மலர்க் கைத்தலம் சேப்பத்
துய்ய தேவர்தம் படைக்கெலாம் வரன்முறை துரக்கும்
மெய்கொள் பூசனை விதிமுறை இயற்றிமேல் வீரன்
மொய்கொள் போர்க்களத்து எய்துவாம் இனி என முயன்றான்.

கொள்ளி யிற்சுடர் அனலிதன் பகழிகைக் கொண்டான்
அள்ளி நுங்கலாம் ஆரிருட் பிழம்பினை அழித்தான்
வெள்ள வெங்களப் பரப்பினைப் பொருக்கென விழித்தான்
தள்ளில் தாமரைச் சேவடி நுடங்குறச் சார்ந்தான். (2)

அத்திர பூசையை முடித்துவிட்டு அமார்க்களத்தை நோக்கி இராமன் வந்துள்ள நிலையை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. பொருகளத்தின் எல்லையை அடைந்ததும் உள்ளம் திகைத்தான்; படைகள் படுநாசமாய் மடிந்துகிடக்கும் நிலை நெடிய திகிலை விளைத்தது. ஒரு வானரமும் உயிரோடு இல்லாமல் யாவும் செத்துக் கிடப்பதைக் கண்டதும் சித்தம் கலங்கி உற்றது ஒன்றும் தெரியாமல் மறுகி உள்ளே விரைந்து புகுந்தான். சேனைத்தலைவர்களுக்கு இடையே சுக்கிரீவன் கிடக்கும் பரிதாப நிலையைப் பார்த்தான். நெஞ்சம் துடித்து நெடிது பதைத்தான். கண்ணீர் மல்கி மறுகி அயர்ந்து நின்றவன் அயலே சிறிது தூரத்தில் கிடந்த அனுமனைப் பார்த்ததும் அலறி ஒடி அருகே நெருங்கி உருகி நோக்கி உள்ளம் துடித்தான். உளைந்து புலம்பினான்.

அனுமனைக்கண்டு புலம்பியது.

கடல் கடந்துபுக்கு அரக்கரைக் கருவொடுங் கலக்கி
இடர் கடந்து நான் இருக்கநீ நல்கியது இதற்கோ?
உடல் கடந்தனவோ உனை அரக்கன்வில் உதைத்த
அடல் கடந்தபோர் வாளி என்று ஆகுலித்து அழுதான்.

முன்னைத் தேவர்தம் வரங்களும் முனிவர்தம் மொழியும்
பின்னைச் சானகி உதவியும் பிழைத்தன பிறந்த
புன்மைச் செய்தொழில் என்வினைக் கொடுமையால் புகழோய்!
என்னைப் போல்பவர் ஆருளர் ஒருவர்? என்று இசைத்தான் (2)

புன்தொழிற்புலை அரசினை வெஃகினேன் பூண்டேன்
கொன்று ஒருக்கினேன் எந்தையைச் சடாயுவைக் குறைத்தேன்
இன்று ஒருக்கினேன் இத்தனை வீரரை இருந்தேன்
வன் தொழிற்கு ஒரு வரம்பும் உண்டாய் வர வற்றோ? (3)

அங்கதனை நோக்கி அழுதது.

விடைக் குலங்களின் நடுவண் ஓர் விடைகிடந் தென்னக்
கடைக்கண் தீயுக் அங்கதக் களிற்றினைக் கண்டான்;
படைக்கலங்களைச் சமக்கின்ற பதகனைன் பழிபார்த்து
அடைக்கலப் பொருள் காத்தவாறு அழகிது என்று அழுதான்.

படுகளம் புகுந்த இராமன் அங்கே பரிதாபமாய் மடிந்து
கிடந்த அனுமானையும் அங்கதனையும் கண்டு மனம் பதைத்து
மறுகிப் புலம்பி உருகி நின்ற நிலையை இவை நன்கு உணர்த்தி
யுள்ளன. மாருதியின் பேரன்பும் வீரபராக்கிரமங்களும் உபகார
நிலைகளும் உள்ளத்தை உருக்கியிருத்தலால் உரைகள் உருகிவந்
துள்ளன. பலவும் நினைந்து பரிந்து புலம்பினான். “அந்தோ!
அனுமா! யாரும் கடக்கமுடியாத நெடிய கடலை நேரே கடந்து
இலங்கை புகுந்து எனது அருமை மனைவியைக் கண்டு ஆறுதல்
கூறி ஆற்றித் தேற்றி ஆதரவு புரிந்து மோதி மூண்டு வாதாட
நேர்ந்த அரக்கர் திரள்களைக் கொன்றுதொலைத்து அதிசய வென்
றியோடு மீண்டுவந்து என் தன்பங்களையெல்லாம் அடியோடு
நீக்கிப் பெரிய இன்பங்களை நல்கியருளிய பேருபகாரியே! பேர
ருளாளா! நேர்எவரும் நேரா நெடிய போர்வீரா! உனக்கு நான்
யாதொரு உதவியும் செய்யவில்லையே! கொடிய இந்தப் பரிதாப

நிலையில் பார்க்க நேர்ந்தேனே! மாய வஞ்சகனை அந்தக் தீய வன் ஏவிய பாணங்கள் தூய நெஞ்சனை உன்னை ஊடுருவிப் போகவும் நேர்ந்தனவே! ஆதியில் உனக்குத், தேவர்கள் உரிமையோடு அருளிய வரபலங்கள் எங்கே? சீதை தந்த ஆதரவுகள் எங்கே? தேவர்முதல் யாவரும் நீ யாண்டும் சேமமாயிருக்க வேண்டும் என்று வாழ்த்தியருளிய ஆசிமொழிகள் எல்லாம் அவலமாய்ப்போக நீ ஈண்டு மாண்டு மடிந்துள்ளாயே! இந்த மடிவு உன்னைச் சேர்ந்தது அன்று; என்னை நீ சேர்ந்து நின்ற பாவத்தால் உனக்கு இப்படி முடிவு நேர்ந்துள்ளது. என்னைப் போல் கொடியவர் யார் உளர்? அடுத்தவர் எவர்க்கும் யாண்டும் அவகேடுகள் நேரும்படியான கொடியபாபியாய் நான் நெடிது நீண்டுள்ளேன். பெற்ற தந்தையைப் பிழையாய்க்கொன்றேன்; உற்ற தந்தையாய் உரிமையோடு உதவிபுரியவந்த சடாயுவைத் தொலைத்தேன்; எவ்வழியும் உழுவலன்புடன் செவ்விய ஆதரவுகள் புரிந்துவந்த திவ்விய வீரனை உன்னை இன்று இப்படிச் சாகும்படி செய்தேன்; துணைபுரிய நேர்ந்தவர் எல்லாரும் அணி அணியாய் மாண்டு மடிய ஐயோ! நீண்ட வில்லொடு நேரே கண்டுகொண்டு நிற்கின்றேனே! என்பிறப்பும் ஒரு பிறப்பா? நான் உயிர் வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமா? துயர்களுக்கேநிலையமான நான் உயிரை வைத்திருப்பது எவ்வளவு இழிவு! எத்தனை அவமானம்? புகழ் ஒளியை எங்கும் வீசிப் பொங்கிய மகிமையோடு பொலிந்து வந்துள்ள எனது குலமும் குடியும் பலவகையிலும் பழி படிய நான் உருவாகி யிருக்கின்றேனே!” என இன்னவாறு இன்னலுழந்து கோதண்டவீரன் குலைதடித்து அழுதிருத்தலால் நேர்ந்துள்ள துயரத்தின் நிலைகளை நேரே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தன்பால் பேரன்பு பூண்டு யாண்டும் உள்ளம் உருகி உரிமையோடு ஊழியம் புரிந்து வந்தவன் ஆதலால் அனுமானது அழிவு நிலையைக் கண்டதும் விழிநீர் சிந்தி வெய்தயிர்த்துப் பெரிதும் மறுகி இவ் விழுமிய வீரன் அழுது ஆவலித்தான்.

அரக்கன் வாளி உனை உடல் கடந்தனவோ?

பகைவன் ஏவிய பாணங்கள் உடலை ஊடுருவிப் போக அடலழிந்து கிடக்கின்றான் ஆதலால் அக் கிடையை நோக்கி அவலத்துடிப்போடு இக்குலமகன் இங்ஙனம் புலப்பியுள்ளான்.

இரக்கமும் நீதியும் தருமமும் தகவும் உடைய அதிசய வீரன் இரக்கம் அற்ற கொடிய அரக்கனால் மடிய நேர்ந்தானே! என்று மறுபிடுக்கினான். வென்று போன இந்திரசித்தை அரக்கன் என்று இங்கே இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு வெறுத்து உரைத்தது, நேரே எதிர்த்து போராடாமல் மாயவஞ்சமாய்த் தீமை செய்து போயிருக்கும் அத்தீய கொடுமையை நோக்கி வந்தது. கடல் கடந்து அடலாண்மைகள் பல ஆற்றி நின்ற அற்புத வீரன் கடல் கடந்த வாளிகளால் உருண்டு கிடப்பது குடல் கலங்கச் செய்தது. அவனுடைய தீர தைரியங்களும் வீர மேன்மைகளும் சித்தக ஞானங்களும் தெய்வ சித்திகளும் வீரோயினவே என்று வெம்பிப் புலம்பி இந் நம்பி தும்பியாய்த் துடித்தான்.

முன்னைத் தேவர்தம் வரங்களும்,
பின்னைச் சானகி உதவியும் பிழைத்தன.

தெய்வத் திருவருள்களும் அனுமானுக்கு ஆதரவு புரியாமல் அவலமாயினவே! என்று நெஞ்சம் உளைந்து நெடிது கவன்றான். ஆகுலித்தான் என்றதனால் அடைந்துள்ள மன வேதனைகளை அளந்து அறிந்துகொள்ளலாம். ஆகுலித்தல் = வருந்தி அழுதல். அறிவால் அடக்க முடியாத துன்பம் ஆகுலம் என வந்தது. உழுவலன்புடைய விழுமிய வீரன் ஆதலால் அவனுக்கு நேர்ந்த அழிவு இக்குல மகனுக்கு அழிதயரமாய் நீண்டது. தேவர்கள் அருளிய வரங்களும் பொய்யாயினவே என்று இந்த ஐயன் புலம்பியது அவற்றின் மெய்யான நிலைகளை விளக்கி நின்றது.

புனுமானது அதிசய நிலையை இளமையிலேயே கண்டு அமரர்கள் உவந்தனர். இவனால் உலகம் பலவகை நலங்களை உடையும் என்று கருதினார் ஆதலால் உரிமையோடு ஆசிகள் கூறினார். “அரிய பல கலைகளையும் இவன் எளிதே தெளிவான்; எனது ஒளியுள் ஒரு கூறு இவனுக்கு உரிமையாய் அமைக” என்று சூரியன் ஆர்வம் மீதார்ந்து அனுமானுக்கு ஆசி புரிந்தான்.

“எனது பாசம் இவனுக்கு இடர்செய்யாது; வேறு யாரும் இவனை நேரே வெல்ல முடியாது; அமார்க்களத்தில் யாண்டும் இவன் அழிவின்றி யிருப்பானாக” என்று வருணன் கூறினான்.

“எமதண்டம் என உயர் பெயர் பெற்றுள்ள எனது ஆயு

தம் இவனை யாதும் துயர் செய்யாது; எங்கும் வென்ற வீரனாய் விளங்குவான்; எவராலும் சாவின்றி இவன் என்றும் சிரஞ்சீவியாய் இருப்பானாக" என்று ஏமன் சேமமாக வாழ்த்தினான்.

ஆதவன் அருளியது.

பொல்லா இருளைக் கடிந்து ஒட்டும் புவனதீபன் புகல்வான் என் வில்லார் கரத்தில் சதகூற்றில் ஒருகூறு உனக்கு மேவிடுக எல்லா விஞ்சை களும் தரிக்க இசைந்த சத்தி உண்டாக நல்லாய்! கொள்நீ தருகின்றேன் என்று நவின்ருன் நலமிக்கான்.

வருணனும் எமனும் வாழ்த்தியது.

இரணபூமி யிடைநேர்ந்தால் என்பாசத்தால் ஆர்த்தக்கால் மரணம் இல்லை உனக்கு என்று வருணராசன் வரம் கொடுப்பத் தரணியோரை விதிவழியே தண்டிப்போன் என் தண்டத்தால் முரணின்மிகு மாருதி ஆவி முடியாது என்று வரம் அளித்தான்.

குபேரனும் சிவனும் கோடுத்தது.

காற்றின்சிறுவன் முகம்நோக்கி கருணையால் என் கதையால்நீ கூற்றின்சூழல் உறய் என்று குபேரன்கூறக் கூற்றுதைத்த ஏற்றின் பாகன் என்கரமு விலையினாலும் என்னாலும் ஆற்றல்மிகு மாருதி ஆவி அகலாது ஒழிகளன அருள.

அயனும் விசுவகருமாவும் அளித்தது.

தாதா உரைக்கும் என்பிரம தண்டால்தானும் சாவின்றி மேதாவியுமாய் ஒருநாளும் விளியாநாளும் உறுகளன தீதாயிரம்வேர் அறுக்கும் இவன் தேவர்படையால் செருக்களத்தில் வாதாமகன்சாவு ஒழிகளன வானோர்தச்சன் வரம்கொடுத்தான்.

சூரியன் முதலிய தேவர்கள் அனுமானுக்கு அருளியுள்ள வரங்களை இவற்றால் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். மாருதி மகிமையோடு பெற்றுள்ள அரிய பேறுகளையெல்லாம் இராமன் தெரிந்திருந்தான் ஆதலால் அவற்றை நினைந்து வருந்தினான். அனுமான் யாண்டும் அழிவின்றி யிருப்பான் என்ற அந்தத் தேவர் வாய் மொழிகளும் பிழைகளாய்ப் பொய்த்தனவே என்று பெருந்துயருற்றான். பெண்ணரசி தந்ததையும், பின்னர் எண்ணி யினைந்தான்.

சீதையும் அனுமானுக்கு அருள்புரிந்துள்ளாள். இலங்கையில் வந்து தன்னைக் கண்டு தனது நாயகனுடைய நிலைமைகளை

எல்லாம் நேரே உரைத்துக் கணையாழியைக் கொடுத்து உள்ளத்
தைத் தேற்றி உயிருதவிபுரிந்தவன் ஆதலால் அந்தப் பதிவிரதை
அதிக ஆர்வத்தோடு அதுபொழுது இவனை உவந்து வாழ்த்தினான்.

“பாழிய பணைத்தோள் வீர! துணையிலேன் பரிவு தீர்த்த
வாழியர் வள்ளலே! யான் மறுவிலா மனத்தேன் என்னின்
ஊழிஓர் பகலாய் ஓதும் யாண்டெலாம் உலகம் ஏழும்
ஏழும் வீவுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி என்றான்.”

(சுந்தர, உருக்காட்டு 72)

யாதொரு நாதியும் இல்லாமல் சிறையில் மறுகிக் கிடந்த
நனது துயரைத் தீர்த்து உயிரை வாழ்வித்த உத்தம வள்ளல்
யான அனுமானைச் சானகி இப்படி ஆகரம் மீதூர்ந்து போற்றி
யிருக்கிறான். “நான் உண்மையான பத்தினி ஆனால் என் கற்பின்
மகிமையால் நீ அற்புத ஆயுளோடு இருக்கவேண்டும்; ஊழி
காலத்தில் உலகங்கள் யாவும் அழிந்தபோதும் நீ அழியாமல்
விழுமிய நிலையில் வாழ வேண்டும். ஊழி ஊழி வாழிய பெரும!”
என்று இவ்வாறு வாழ்த்தியுள்ளமையை இராமன் கேள்வியுற்
றிருந்தான் ஆதலால் சானகி மொழியும் பிழையாயதோ? என்று
மறுகி மொழிந்தான். வானவர் வரமும், கற்புடையாள் வாழ்த்
தும் இந்த உத்தமனைக்காத்தருளாமல் கைவிட்டுப் போயினவே!
என்று வாய்விட்டுப் புலம்பி நின்றான். பரிதாபமாய் மறுகி
மொழிந்த அந்த நிலையை இந்த உரைகள் நன்கு உணர்த்தி நின்றன.

அனுமானைக் கண்டு இன்னவாறு துடித்து நின்றவன்
அயலே கிடந்த அங்கதனை நோக்கியதும் அலமந்து நொந்தான்.
“என்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவனை எதிரியின் படைக்கலத்
துக்கு இரையாகக் கொடுத்துவிட்டு நான் உயிரோடு நிற்கின்
றேனே!” என்று உள்ளம் துடித்து உயிர் பதைத்தான்.

படைக்கலங்களைச் சுமக்கின்ற பதகனேன்.

நன்னை இன்னவாறு இராமன் எள்ளி இகழ்ந்துள்ளான்.

உரிமையாய் நம்பியடைந்த துணைவரைப் பாதுகாக்காமல்
பகைவனிடம் சாகக் கொடுத்துவிட்டுப் பெரிய ஒரு வீரன்போல்
வில்லையும் ஏந்தி நான் நிற்கின்றேன்: என் நிலை பழிபட்டது;
பாவம் படிந்தது; என்று பதைத்திருக்கிறான். பதகனேன் என்

றது எவ்வளவு துயரில் வந்துள்ளது! உள்ளத்துடிப்புகள் உரைகளில் தடித்திருக்கின்றன. அடைக்கலப்போருள் காத்தவாறு அழகிது என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பால் தன்னைநொந்து எழுந்தது.

அடைந்தாரை ஆதரிக்கும் நீர்மையில் சீர்மையோடு தலைசிறந்துள்ள குலமகன் ஆதலால் அந்நிலைமை தவறியதே! என்று நெஞ்சம் கவன்றான். உற்றவர்க்கு உற்றதை நோக்கி இங்ஙனம் உள்ளம் பதைத்தவன் மேலே தம்பியின் நிலைமையைக் காண விழைந்து கடுத்து விரைந்தான். அடுத்து அடுத்துக் குவிந்து கிடந்த பிணங்களைக் கடந்து நிணங்களில் நடந்தான்.

தம்பியைக் கண்டது.

அம்புகளிடைய அயர்ந்து கிடக்கின்ற தம்பியைக் கண்டான். காணவே! அந்தோ! என்று அலறி அவன் மேல் வீழ்ந்து தழுவினான். மூச்சு நின்றது; பேச்சு யாதும் இன்றி அயர்ந்தான்; சிறிது போது கழிந்ததும் மயக்கம் நீங்கியது; தியக்கமும் கலக்கமும் திரண்டு ஒங்கின; உருகி ஏங்கி மறுகிப் புலம்பினான்.

உருகி விழுந்த நிலை.

பொருமினான் அகம் பொங்கினான் உயிர்முற்றும் புகைந்தான் குருமணித் திரு மேனியும் அன்னவா குலைந்தான் தருமம்நின்ற தன் கண்புடைத்து அலம்வரச் சாய்ந்தான் உருமினால் இடிப்புண்டதோர் மராமரம் ஒத்தான். (1)

உயிர்த்திலன் ஒரு நாழிகை; உணர்ந்திலன் ஒன்றும்; வியர்த்திலன் உடல்; விழித்திலன் கண்ணினை; விண்ணோர் அயர்த்தனன் கொல்? என்று அஞ்சினார்; அங்கையும் தாளும் பெயர்த்திலன்; உயிர்பிரிந்திலன் கருணையால் பிறந்தான். (2)

தாங்குவார் இல்லைத் தம்பியைத் தழீ இக்கொண்ட தன்னை வாங்குவார் இல்லை; வாக்கினால் தெருட்டுவார் இல்லை; பாங்க ராயுள்ளோர் யாவரும் பட்டனர் பட்டது ஈங்குவாலிது தமிழனை யார்துயர் தீர்ப்பார்? (3)

வான நாடியர் வயிறலைத் தழுதகண் மழைநீர் சோனைமாரியிற் செரிந்தனர் தேவரும் செரிந்தார் ஓனை நிற்பவும் திரிபவும் இரங்கின எவையும் ஞான நாயகன் உருவமே ஆகலின் நடுங்கி. (4)

முகையின் நாண்மலர்க் கிழவற்கும் முக்கணன் தனக்கும்
நகையும் நீங்கிய திருமுகம்; கருணையும் நலிந்த;
தொகையில் நின்றவர்க்குள்ளது சொல்லிஎன்? தொடர்ந்த
பகையும் பார்க்கின்ற பாவமும் கலுழ்ந்தது பரிவால். (5)

அண்ணலும் சிறி துணர்வினோடு அயர்வுயிர்ப்பு அணுகிக்
கண்விழித்தனன் தம்பியைத் தெரிவுறக் கண்டான்
விண்ணை யுற்றனன் மீள்கிலன் என்றகம் வெதும்பாப்
புண்ணின் உற்றதோர் எரியன்ன துயரினன் புலம்பும். (6)

இளையவனைக் கண்டதும் இராமன் பதைத்து விழுந்து பரிந்து
தழுவி உயிர்ப்படங்கிக் கிடந்ததும், அந்தப் பரிதாப நிலை உயிரி
னங்களுக்கெல்லாம் கொடிய துயரமாய் நெடிது நீண்டு நின்ற
தும், பின்பு மூர்ச்சை தெளிந்து அவ்வீரன் மறுகியருகியுள்ள
வகைமையும் மானச நிலைகளும் இங்கே தெரிய வந்துள்ளன.

மனநிலை சூலைந்து மறுகி விழுந்து இளவலைத் தழுவி உழுவ
லன்புடன் உருகி மயங்கிய நிலை பெரிதும் பரிதாபமாய் நின்றது.
இடிவீழ்ந்த மரம்போல் நெடிது சாய்ந்தான் என்றது நேர்ந்த
துயரத்தின் நிலைதெரிய வந்தது. துன்பத்தை இடி என்று குறித்
தது அதன் கொடுமையும். கடுமையும் கருதியுணர். எதற்கும்
கலங்காத நெஞ்சுணை அதிசய வீரன் தலை தடுமாறி அலமந்து
வீழ்ந்திருக்கிறான். தம்பியின் மேலுள்ள அன்புரிமையும் பாச
மும் இந்நம்பியிடம் நிலைத்துள்ள நிலையை நிலைசூலைந்து நெடிது
பதைத்துக் கடிது சாய்ந்த நிலை ஈண்டு நேரே விளக்கி நின்றது.

நருமம் நின்று தன்கண்புடைத்து அலம்வரச் சாய்ந்தான்.

இராமன் துன்பத்தால் துடித்து வீழ்ந்தபோது அடுத்து
நிகழ்ந்ததை இது குறித்துக் காட்டியுள்ளது. தருமதேவதை
முகத்திலும் கண்ணிலும் அடித்து அழுது துடித்து நிற்கத் தம்பி
மீது தமையன் விழுந்தான் என்றதனால் விழுந்துள்ளவனது
மகிமை மாண்புகள் வெளியறிய வந்தன. தரும நீதிகளுக்கு
உறுதி நிலையமான புண்ணியமூர்த்தி ஆதலால் இவன் துயருறக்
கண்டதும் அறக்கடவுள் கண்புடைத்து அழுதது. அருமையான
தருமசீலன் துன்புறுவதை “இக்கண்கள் காண நேர்ந்தனவே”
என்று அவற்றை அறம் மோத நேர்ந்தது. புண்ணியம் புலம்பி
அழு என்றதில் அரிய பல உண்மைகள் எண்ணியுணர் நின்றன.

தம்பியின் நிலைமையைப் பார்த்ததும் உள்ளம் துடித்து உயிர்பதைத்து உணர்விழுந்து விழுந்தான்; விழுந்தவன் யாதும் அசையாமல் அவ்வாறே தம்பியைத் தழுவிக்கொண்டு உழுவலன் போடு உருகி உயிர் மறுகித் துயர் இலமையுமுந்திக் கிடந்தான்.

உயிர்த்திலன் ஒரு நாழிகை;
உணர்ந்திலன் ஒன்றும்.

கீழேவிழுந்த இராமனது நிலைமையை இது விழிதெரிய விளக்கி யுள்ளது. பரிவும் பரிபவமும் உரைகளால் அறிய அரியன.

ஒரு நாழிகை நேரம் மூச்சு அடங்கியிருக்கிறது. உயிர்போனதுபோலவே யாதும் தெரியாமல் அவசமாய்க் கிடந்துள்ளான். அந்தப் பரிதாப நிலையை நோக்கித் தேவர் யாவரும் கலங்கி நொந்தனர்; அரம்பையர் மறுகி அழுதனர்; அவருடைய கண்கள் நீர் விண்ணிலிருந்து துளித்து விழுந்தன; பிரமதேவனும் சிவ பெருமானும் பெரிதும் மறுகினர். சத்தியம் கருணை முதலிய உத்தம நீர்மைகளும் உருகி யுளைந்தன. பகை இனத்தவரான பொல்லாத அரக்கரும் இவனது அல்லலைக்கண்டு ஐயோ! என்று அகம் இரங்கி நின்றனர்; பாவமும் கூடப் பரிந்து வருந்தியது.

பகையும் பாவமும் கலுழ்ந்தது பரிவால்.

இராமனது துயர நிலையை நோக்கிப் பகைவரும் அழுதுள்ளனர்; பாவமும் கலுழ்ந்துள்ளது என இது மொழிந்துள்ளது. இது எவ்வளவு வியப்பு! எத்துணை அதிசயம்! நேர்ந்த துயரத் துடிப்பையும், அதனை அடைய நேர்ந்துள்ளவனையும் கவி இங்ஙனம் அதிவிநயமாய் விளக்கியுள்ளார். காவிய நாயகனது திவ்விய நீர்மைகளை எவ்வழியும் செவ்வையாகத் தெளித்தருளுகின்றார். மொழிகளின் வழியே விழுமிய உணர்வுகள் ஒளிவீசுகின்றன.

தங்களைக் கருவறுக்க மூண்டு வந்துள்ளவன் இராமன். அவன் துன்பமடையக்கண்டால் பகையும், பாவமும் இன்பமாய்ச் சிரிக்கவேண்டும்; அவ்வாறு உவந்து சிரிக்காமல் அவை பரிந்து அழுதிருக்கின்றன. ஏன் அழுதன? எதை உணர்த்துகின்றன?

தமக்கு நேர் விரோதியாயிருந்தாலும் அவன் பரிபூரணமான பரிசுத்தன் ஆதலால் அவனது நீர்மையும் நிலைமையும் அவற்றின் உள்ளங்களை உருக்கித் தம்மையறியாமலே அவை

இரங்கியமும்படி செய்திருக்கின்றன. தமக்கும் நலமாய் இதம் புரியவந்த இனியவன் என்று இப் புண்ணிய வீரனை அவை எண்ணியிருப்பது போல் நுண்ணிதாய்த் தெரிய வந்துள்ளது.

பழி பாவங்களை ஒழியாமல் செய்து மேலும் மேலும் நீசமாய் விருத்தியடையாமல் இடையே தம்மை நாசப்படுத்தி நன்மைபுரியவந்த தன்மையாளன் எனப் பகையும், பாவமும் இராமனை மருமமாக் கருதியிருத்தலால் அவனுக்கு நேர்ந்த அல்லலில் அவை பரிவுகூர்ந்து கலுழ நேர்ந்தன. நேர் விரோதிகளும் பகைமையுணர்ச்சி மாறிப் பண்பு சுரந்து இராமனிடம் அன்பு புரிந்து ஆர்வம் கனிவார் என்னும் அதிசயம் இங்கே அறிய வந்தது.

கருணையால் பிறந்தான்.

தம்பி இறந்துபோனான் என்று கலங்கி அழுதவன் யார்? என்பதை இங்ஙனம் வரைந்து காட்டியிருக்கிறார். தரும நீதிகளையும் நல்லவர்களையும் இனிது பாதுகாக்கவேண்டும் என்னும் கருணையினால் இவ்வுலகில் வந்து அவதரித்துள்ளவன் என அவனது உண்மை நிலையை நுண்மையாக ஈண்டு உணர வுரைத்தார்.

இன்பமயமான பரமபத நிலையைவிட்டுத் துன்பவுலகில் தோன்றியது ஆன்ற அருளிாலேயாம். அருளால் பிறந்தவன் தனது இயல்பினை மறந்து பிறவித் துயரங்களை அனுபவிக்கநேர்ந்தான். எல்லையற்ற துன்பத்தால் உள்ளம் கலங்கி உயிர்பதைத்து அல்லலுழந்து அலமந்து கிடந்தான். உயிர் உடலைவிட்டுப் போக வில்லை என்ற அந்த நிலையைத்தவிர வேறு எல்லாத் துயரங்களையும் அடைந்து தவித்தான். அந்தப் பாதவிப்புகள் தன் தம்பியீது இந்நம்பி கொண்டுள்ள வாஞ்சைகளை வையம் அறியச்செய்தன. உரிய துணைவன் மீது உயிர் உருகி ஒருமையாய் மருவியது.

எழுந்து புலம்பியது.

இளவலைத்தழுவி இங்ஙனம் மறுகி மயங்கி உருகி உயங்கிக் கிடந்தவன். சிறிது தெளிந்து கண்விழித்து எழுந்து அருகே அமர்ந்து தம்பியின் உடலைத் தடவி உயிர்பொந்து புலம்பினான். துயரத் துடிப்புகளால் துவண்டு புலம்பிய உரைகள் அவலக் கவலைகளாய்த் திரண்டு வந்தன. அயலே வருகின்றன காண்க.

எந்தை இறந்தான் என்றும் இருந்தேன்; உலகெல்லாம்
தந்தனன் என்னும் கொள்கை தவிர்ந்தேன்; தனியல்லேன்
உய்ந்தும் இருந்தாய் நீ என நின்றேன்; உரைகாணேன்;
வந்தனன் ஐயா! வந்தனன் ஐயா! இனி வாழேன். (1)

தாயோ நீயே தந்தையும் நீயே தவம்நீயே
சேயோ நீயே தம்பியும் நீயே திருநீயே
போயோ நின்றாய் என்னை இகழ்ந்தாய் புகழ்பாராய்
நீயோ யானே நின்னினும் நெஞ்சம் வலியேனல். (2)

ஊராய்நின்ற புண்ணுடை யாய்பால் உயிர்காணேன்
ஆற நின்றே ஆவி சுமந்தே அழுகின்றேன்;
ஏறே இன்னும் உய்யினும் உய்வேன் இருகூறக்
கீற நெஞ்சம் பெற்றனன் அன்றே கெடுவேனே. (3)

பயிலும் காலம் பத்தொடு நாலும் படர்கானத்து
அயில்கின் றேனுக்கு ஆவன் நல்கி அயிலாதாய்!
வெயிலென் றுன்னாய் நின்ற தளர்ந்தே மெலிவெய்தித்
துயில்கின் றாயோ இன்றிவ் வறக்கம் துறவாயோ? (4)

அயிரா நெஞ்சம் ஆவியும் ஒன்றே எனும் அச்சொல்
பயிரா வெல்லைப் பாதக னேற்கும் பரிவுண்டோ?
செயிரே இல்லா உன்னை இழந்து திரிகின்றேன்
உயிரோ நானே ஆரினி உன்னோடு உறவையா! (5)

வேள்விக்கு ஏகி வில்லும் இறுத்தோர் விடம் அம்மா
வாழ்விக்கும் என்று எண்ணினன் முன்னே வருவித்தேன்
சூழ்வித்து என்னைச் சுற்றின ரோடும் சுடுவித்தேன்
தாழ்வித் தேனே இத்தனை கேடும் தருவித்தேன். (6)

மண்மேல் வைத்த காதலின் மாதா முதலோர்க்குப்
புண்மேல் வைத்த தீநிகர் துன்பம் புகுவித்தேன்;
பெண்மேல் வைத்த காதலின் இப் பேறுகள் பெற்றேன்
எண்மேல் வைத்த என்புகழ் நன்றால் எளியேனே. (7)

மாண்டாய் நீயோ யான் ஒரு போதும் உயிர்வாழேன்
ஆண்டான் அல்லன் நானிலம் அந்தோ பரதன் தான்
பூண்டார் எல்லாம் பொன்றுவர் துன்பம் பொறையாற்றார்
வேண்டாவோ நான் நல்லறம் அஞ்சி மெலிவுற்றால். (8)

அறந்தாய் தந்தை சுற்றமும் மற்றும் எனையல்லால்
துறந்தாய்! என்றும் மெய்மறவாதாய்! துணைவந்து

பிறந்தாய் என்னைப் பின்பு தொடர்ந்தாய் பிரிவாற்றாய்
இறந்தாய் உன்னைக் கண்டும் இருந்தேன் எளியேனே? (9)

சான்றோர் மாதைத் தக்க அரக்கன் சிறைதட்ட
ஆன்றோர் சொல்லும் நல்லறம் அன்னான் வயமானால்
மூன்றாய் நின்ற பேருலகு ஒன்றாய் முடியாவேல்
தோன்றாவோ என் வில்வலி வீரத் தொழிலம்மா! (10)

வேலைப் பள்ளக் குண்டக ழிக்கும் விராதற்கும்
காலிற் செல்லும் காக மணிக்கும் கரனுக்கும்
மூலப் பொத்தல் செத்த மரத்தேழ் முதலுக்கும்
வாலிக் கும்மே ஆயின வாறென் வலியம்மா. (11)

இருந்தேன் ஆனால் இந்திரசித்தே முதலாய
பெருந்தே ராரைக் கொன்று பிழைக்கப் பெறுவேனே?
வருந்தேன் நீயே வெல்லுதி என்னும் வலிகொண்டேன்
பொருந்தேன் நானிப்பொய்ப்பிறவிக்கும்பொறையல்லேன்.

மாதாவும் நம் சுற்றமும் நாடும் மறையோரும்
ஏதா னோரோ என்று தளர்ந்தே இறுவாரைத்
தாதாய்! காணச் சால நினைந்தேன் தளர்கின்றேன்,
போதா ஐயா பொன்முடி என்னைப் புனைவிப்பான். (13)

பாசமு முற்றச் சுற்றிய போதும் பகையாலே
நாசம் உளுற்றிப் போதும் நடந்தேன் உடனல்லேன்
நேசமும் அற்றார் செய்வன செய்தே நிலைநின்றேன்
தேசமும் உற்றென் கொற்ற நலத்தைச் சிரியாரோ (14)

கொடுத்தேன் அன்றே வீடணனுக்குக் குலமாள
முடித்தோர் செல்வம் யான்முடி யாதே முடிகின்றேன்
படித்தேன் என்றே பொய்ம்மை குடிக்குப் பழி பெற்றேன்
ஒடித்தேன் அன்றே என்புகழ் நானே உணர்வற்றேன். (15)

என்றென்று ஏங்கும் விம்மும் உயிர்க்கும் இடையஃகிச்
சென்றென்று ஒன்றோடு இந்தியம் எல்லாம் சிறை எய்தப்
பொன்றும் என்னும் தம்பியை ஆர்வத் தொடு புல்லி
ஒன்றும் தேருன் தன்னை மறந்தான் துயில்வுற்றான். (16)

தம்பி இறந்துபோனான் என்று கருதி மறுகி இராமன்
அமுது புலம்பி அவலமாய்த் தனித்திருக்கும் நிலைகளை இங்கே
கவலையோடு நோக்கிக் கலங்கி வருந்துகிறோம். உயர்ந்த குல

மகன், சிறந்த போர்வீரன், தெளிந்த கலைஞானி ஆயினும் உரிய துணைவன் பிரிந்தான் என்றதும் உள்ளம் உடைந்து துன்பவெள்ளத்தில் துடித்து விழுந்துள்ளான். சகோதர வாஞ்சையால் நேர்ந்த சோகங்கள் அறிவையும் உயிரையும் ஒருங்கே சூறையாடியிருக்கின்றன. அந்தத் துக்கச் சுழலில் சுழன்று சுழன்று மிக்க வேகமாய்த் துடித்து உரைகள் வெளிவந்துள்ளன.

எவ்வழியும் கலங்காத அசகாய சூரன் இவ்வழியில் மறுகி மயங்கிப் புலம்பியிருப்பது பிரிவின் துயரைத் துலக்கியிருக்கிறது: “எந்தை இறந்தார்; அரசை இழந்தேன்; அடவிபுகுந்தேன்; ஆயினும் நீ அருகே துணையிருந்தமையால் அந்தக் கவலைகள் யாதும் என்னை அணுகவில்லை; இன்று என்னைத் தனியேவிட்டு நீ பிரிந்துபோயாய்; இனி என் வாழ்வு என்னாம்? நான் உயிர் வாழ்வது எதற்கு? ஐயா! இதோ நான் உன்னோடு வந்தேன்; என்னோடு பிறந்து என்னை யாண்டும் பிரியாமல் உரிமை பூண்டு வந்த நீ ஈண்டு மறைந்துபோனதை அறிந்தும் நான் இன்னும் உயிர்வைத்திருக்கிறேன்; எவ்வளவு கொடிய கல்நெஞ்சன் நான்! நீ எனக்குத் தம்பியாக மாத்திரம் இருக்கவில்லை; தாய் தந்தை குரு தெய்வம் தருமம் தவம் வீரம் ஞானம் முதலிய சேம நலங்கள் யாவுமாய் நின்று என்றும் எங்கும் இதங்களைச் செய்து வந்தாய்; அத்தகைய உரிமைத் துணையான உன்னை இன்று இழந்தேன்; உடனே செத்து மடியாமல் அன்புடைய வன்போல் அழுதுகொண்டு நிற்கின்றேன். உடல் இரண்டு, உயிர் ஒன்று என்று உலகம் எங்கும் உவந்து புகழ்ந்து வியந்து பேசும்படி உழுவலன்புடன் நீ என்னோடு இணைபிரியாது தழுவி யிருந்தாய்; நழுவி அகன்றாய்; பழிதுயரங்களோடு நான் அழுது கொண்டு நிற்பது எவ்வளவு இழிவு! எத்தனை மடமை! உண்மையான அன்புடையவன் ஆனால் நீ இறந்தாய் என்று தெரிந்தவுடனே என் உயிர் போயிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் உரிமையோடு சாகாமல் ஒப்புக்கு அழுதுகொண்டு உயிரைச் சுமந்துள்ளேன்; என் பிறப்பும் இருப்பும் வாழ்வும் வகையும் நகைப்புக்கே இடமாய் நின்றன. வேள்வி காண விழைந்து மிதிலை புகுந்தேன்; அதிசயமான அரிய வில்லை வளைத்தேன்; பெரிய வீரன் என்று கருதிச் சனக மன்னன் மகளை எனக்கு உவந்துதந்தான். அவளை மனைவியாக மகிழ்ந்து மணம் புரிந்துகொண்டேன்; அதிலிருந்து

எனக்குப் பிடித்தது பெரிய சனி; அல்லலும் அவமானமும்
 அடர்ந்து தொடர்ந்தன; வழிவழியாய் வரிசை பெற்றுவந்த
 அரசு குடும்பம் பரிசுசூலைந்து பழிபட நேர்ந்தது; சுற்றமும் கிளை
 களும் துயர்களில் விழுந்தன; பெற்ற தாயர் பெருந்துயர் உழந்
 தனர்; என்னைப் பெற்றதால். என் பெற்றோர் பெற்ற பெருந்
 துன்பங்களை எந்தப் பெற்றோரும் பெற்றிருக்க மாட்டார்.
 அந்தோ! நான் ஒருவன் பிறந்து எவ்வளவு பேர்களுக்கு இடர்
 களை விளைத்துள்ளேன். இவ்வளவு அவல நிலையில் பிறந்துள்ள
 என்னையும் சிறந்த தமையனாகக் கருதி எவ்வழியும் இதம்புரிந்து
 பகலும் இரவும் அருகே நின்று கண்ணை இமை காப்பதுபோல்
 பாதுகாத்து வந்துள்ளாய்! நான் உண்டுமகிழ இனிய கனிகளைக்
 கொண்டு வந்து கொடுத்து நீ யாதும் உண்ணாது இருந்து வந்
 ததை எண்ணினால் எந்த நெஞ்சம்தான் உருகாமல் இருக்கும்?
 உன்னுடைய உழுவலன்பும். விழுமிய பண்பும் எழுமையும்
 தொடர்ந்தன. அப்பா! இலக்குவா! உன்னை நான் இனி எப்பிறப்
 பில் காண்பேன்? எனது குடியும் குலமும் அடியோடு அழிய
 முடிவாயினவே! நீ இங்கே இறந்ததைப் பரதன் அங்கே அறிந்
 தால் விரைந்து இறந்துபடுவான்; சத்துருக்கன் உயிர் வைத்தி
 ருக்கமாட்டான்; அந்த உத்தமத் தம்பிகள் அழியின் பெற்ற
 தாயர் யாவரும் அழிந்துபோவர்; அயோத்தி நகரம் முழுதும்
 பாழாம்; தரும் நீதியோடு தழுவி வாழ்ந்த விழுமிய குடிக்கு
 இப்படி அழிவுமூண்டதே! பிரமாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து மாய
 வஞ்சனை தீய பகைவனை நீ அழிக்க மூண்டபொழுது வேண்
 டாம் என்று நான் தடுத்து நிறுத்தினேன்; நீ குறித்தவாறே
 விடுத்திருந்தால் இந்தக்கேடு நேர்ந்திராது; நீ திமுறையை நினைந்து
 நெறியே நடந்தேன்; தீது வந்தடைந்தது. சிறந்த இராசபோகங்
 களை அனுபவிக்க வேண்டியவன் அவற்றையெல்லாம் அறவே
 அறந்து என்பால் அன்பால் ஆர்வம் மீதூர்ந்து என்னைத் தொடர்ந்
 துவந்து இன்னல் பல உழந்து யாண்டும் எனக்கு இதமே
 புரிந்து எவ்வழியும் உறுதி சூழ்ந்து உதவி நின்ற நீ நண்டு மாண்டு
 போனாய்; இதை நேரே கண்டும் ஆவி சுமந்து பாவியாய் நிற
 னின்றேன். இனி நான் மூண்டு கொதித்து இலங்கை புகுந்து
 இந்திரசித்தைக் கொன்று இராவணனை அழித்து அரக்கர்குலத்
 தை அடியோடு ஒழித்து வெற்றிமிகப் பெற்றாலும் அதனால் என்

னபயன்? உன்னை இழந்தபின் நான் உயிரோடு ஒருகணம் இருப்பினும் அது ஊழியும் அழியாத பெரிய பழியாம். சாகமுண்ட பொழுதே உயிர்போக வேண்டும்; அவ்வாறு போகாமல் நீண்டு புலையாடி நிற்கின்றது. என் நிலை பழியும் துயரும் இழிவும் படிந்து பாழ்பட்டுள்ளது. இலங்கை ஆட்சியை விபீடணனுக்கு வழங்குவதாகப் பெரிய வெற்றிவீரன்போல் உலகம் அறிய உறுதிசூறினேன். அவ்வுரை பொய்த்தது. பொய்யை மறந்தும் பேசாமல் யாண்டும் மெய்யையே பேணி அதனைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தனது அரசு முழுவதையும் துறந்து மனைவி மக்களையும் பிரிந்து கொடிய பல துயரங்களையும் அடைந்து நெடிய சத்தியவிரதனாய் நிலைத்துநின்ற அந்த உத்தமன் பிறந்த சூடி நான் பிறந்ததனால் பழுதுபட நேர்ந்தது. பெற்றதாய் உற்றதம்பி உரியமனைவி முதலிய அனைவருக்கும் என்னால் பெரிய துயரங்களே நேர்ந்தன. அந்தோ! நான் உயிர் வைத்திருக்கலாமா?" என இன்னவாறு பன்னிப் புலம்பி உன்னியுனைந்து தம்பியை மீண்டும் தழுவி உயிர் உருகி அவசமாய் அயர்ந்து கிடந்தான். தம்பியின் சோகத்தால் இந்நம்பி அடைந்துள்ள துயரத் துடிப்புகள் உரையிடலரியன்.

நேர்ந்த துன்பம் நெஞ்சை ஈர்ந்துள்ளமையால் நிலைகுலைந்து தவித்துள்ளான். கண் என உயிர் எனக் கருதியிருந்த புண்ணியத் தம்பி பொன்றி முடிந்தான் என்று இவ்வென்றிவீரன் வெருண்டு மருண்டு புலம்பியிருப்பதில் வெவ்விய துயரங்கள் விரிந்து நின்றன. சோக வேகத்தால் சுடுமொழிகளும் வெளி வந்தன.

வேள்விக்கு ஏகி வில்லும் இறுத்து ஓர் விடம்
வாழ்விக்கும் என்று முன்னே வருவித்தேன்.

இது எவ்வளவு பரிதாபமான வார்த்தை! சோகத்தீயால் உள்ளமும் உயிரும் வெந்திருத்தலால் வென்றிவீரன் வாயிலிருந்து இந்தவாறான விபரீத உரைகள் வெளிவர நேர்ந்தன. சீதையை ஓர்விடம் என்று குறித்திருக்கிறான். அரிய இனிய அமுதம் என உரிமையோடு மருவியிருந்த தனது அருமை மனைவியை இவ்வாறு உரைத்தது அதிசய வியப்பாயுள்ளது. இந்தப் பெண்ணரசியினாலேயே தனக்கு எண்ணரிய துன்பங்கள் விளைந்தன என்று எண்ணியிருக்கிறான். அந்த எண்ணம் பல நிகழ்வுகளை மருவி வந்தது.

அரசு முடி துறந்து கானகம் நோக்கி இராமன் புறப்பட்ட பொழுது சானகியும் உடன் வருவதாகத் தொடர்ந்தாள். இக் கோமகன் தடுத்தான்: “கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த காட்டில் மெல்லிய நீ நடக்கமுடியாது. கொடிய மிருகங்களும் பொல்லாத அரக்கர்களும் சஞ்சரிக்கும் இடம் ஆதலால் அங்கே வரலாகாது. அரண்மனையிலேயே மாமிமார்களோடு சுகமாயிரு; வனவாசம் கழித்து நான் விரைவில் வந்து விடுவேன்; நீயும் கூட வந்தால் கொடிய அல்லலே நேரும்” என இன்னவாறு பல சொல்லியும் கேளாமல் சீதை தொடர்ந்துவந்தாள்; அதனால் கேடுகள் தொடர்ந்தன. பஞ்சவடியில் வந்து சீதையை இராவணன் வஞ்சமாய்க் கவர்ந்து போனான்; போகவே பழிகளும் துயர்களும் வேகமாய் வந்தன. பின்பு அரிதின் முயன்று படைகளைத் திரட்டிக் கடல்கடந்து இலங்கை புகுந்து அடலமர்புரிந்து வருங்கால் தம்பி மாயமாய் மடிந்தான்: அந்த மாய்கில் உள்ளம் உடைந்து உணர்வு குலைந்து உயிர் ஓய்ந்து துயர் கூர்ந்து புலம்புகின்றான் ஆதலால் இங்ஙனம் பேச நேர்ந்தான். அல்லலான பேச்சில் மானசமருமங்களும்மனவேதனைகளும் மருவியுள்ளன.

தம்பி செத்தான் என்று பித்தேறிப் பிதற்றுவதில் கொண்ட பெண்டாட்டியையும் இத்திண்டோள் வீரன் கண்டபடி திட்ட மூண்டது ஈண்டுக் கருதியுணர நீண்டது. தன்னுடைய சொல்லைக் கேட்டுத் தனது மனைவி தன் வீட்டில் அன்று அமர்ந்திருந்தாள் ஆனால் தனக்கு யாதொரு அல்லலும் நேர்ந்திராது; தம்பிக்கும் இந்த அழிவு வந்திராது என்று சிந்தை நொந்திருப்பது முந்துற அறிய வந்தது. உரிய தம்பிமேல் உள்ள பாசத்தால் பிரியமான மனைவியையும்பிழைபடப்பேசி இவ்வீரன் ஏசியிருக்கிறான்.

எல்லையற்ற துன்பம் நேர்ந்தபொழுது எந்த மனிதனும் உள்ளம் உடைந்து பேசாத பேச்சுகளைப் பேசிக்விடுவான் என்பதை இந்த வீர வள்ளலுடைய வாய்மொழி ஈண்டு விளக்கி நிற்கின்றது. இளையவன் பிரிவில் மனைவியின் பிரியம் மறைந்து போயது. உரிமையுடையவள் மீது மிகுந்த வருத்தம் நேர்ந்த போது அந்தச் சனியன் என்று சொந்தம்பாராட்டி நின்தையாக வைவதுபோல் ஓர்வடம் என்பதும் இங்கே கூறிட வந்தது.

ஆரூத் துயரத்தால் அலமந்து நொந்து புலம்புகின்றான் ஆதலால் அந் தப் புலப்பத்தில் உயிரின் துணைவியையும் அயலே உதறித் தள்ளி னான். உடன்பிறந்த துணைவன் இறந்துபோனான் என்ற துடிப்பி னால் தன்னையும் இகழ்ந்து தவித்துநின்றான். இக்குல வீரனுடைய அனுதாப நிலை நெடிய பரிதாபமாய்க் கடிது நிமிர்ந்து நின்றது.

பிறந்தாய் என்னைப் பின்பு தொடர்ந்தாய்!

இறந்தாய் உன்னைக் கண்டும் இருந்தேன்.

தன்பால் உழுவலன்போடு தம்பி தழுவிருந்ததையும், அவன்பால் யாதொரு அன்புமின்றிக் கொடிய நெஞ்சனாய்த் தான் வழிநிற்பதையும் இங்ஙனம் வரைந்து கூறி இந்நம்பி மறுகியிருக்கிறான். தன் உடலில் இடர் சிறிதும் நேராமல் உட னிருந்து உரிமையோடு தன்னைப் பாதுகாத்துவந்த தனது அரு மைத் தம்பி உயிரீங்கி இறந்துகிடப்பதை நேரே கண்டும் நெஞ் சம் உடைந்து உடனே சாகாமல் நெடுமரம்போல் நிற்கின்றே னே! என்று தன் நிலையைக் கடுமையாக வெறுத்து இக்கோம கன் கதறியிருத்தலை இதில் நுணுகி நோக்கி நாம் நொந்து கவல் கின்றோம். அரிய அன்புப் பாசம் உயிரைத் துன்புறுத்தியுள்ளது.

பிரியாத பிரியம்.

“இராமன் பின்பு பிறந்தானும் உளன்” என்னப் பிரியாமல் பின்தொடர்ந்து இப்பெருமானைத் தழுவிநின்ற பெருமை இலக் குவன் ஒருவனுக்கே தனி உரிமையாய் இனிதமைந்துள்ளது. இந்த அருமைப்பேற்றைப் பரதன் எண்ணி எண்ணி ஏங்கியிருக் கிறான். சத்துருக்கன் கண்ணீர் சொரிந்து கருதி யுருகியுள்ளான்.

இராமன் தம்பி என்று வையகம் வாய்மலர்ந்து மொழிந்து வர அண்ணனைத் தொடர்ந்து சென்று கானகம் புகுந்து இலட்சு மணன் ஏவல்புரிந்து வருவதை வான்கமும் வியந்து நோக்கி இளவல் என உழுவலன்போடு அவனைப் புகழ்ந்து வருகிறது. இராம கைங்கரியமாகிய இலட்சுமியை யுடையவன் ஆதலால் இலட்சுமணன் எனப் பெற்றோர் அவனுக்கு இட்டபெயர் பெரும் பொருள் உடையது என அரும்பொருள் ஆயும் அறிவு டையாரும் ஆர்வம்மீதூர்ந்து புகழ்ந்துள்ளனர். இளையபெருமாள் எனப் பெருமகிமையோடு உலகம் பேசுவர உரிமை செய்து

வந்த அருமைத்தம்பி ஆதலால் அவன் இறந்தான் என்றதும் இந்நம்பி ஏங்கித் தவித்துத் தன் இருப்பை வெறுத்து நெருப்பை மிதித்தவன்போல் நெடிது பதைத்து நெஞ்சம் துடித்தான்.

நான் இப்பொய்ப் பிறவிக்கும் பொறை அல்லேன்.

பிறவித் துணையாய் அமைந்திருந்த நீ பிரிந்துபோனமையால் நான் இனிமேல் இங்கே உயிரைப் பொறுத்திருக்க முடியாது என்பதை இங்ஙனம் முடிவாக உரைத்தான். உற்ற துணை பிரிந்தது என்று தெரிந்தபோதே என் உயிர் பிரிந்திருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் பிரியாமல் நெடுந்துயரைச் சுமந்துகொண்டு பெருஞ் சுமையாயுள்ளதே! எனத் தன் உயிர்வாழ்வை வெறுத்து இவ்வீரவள்ளல் உள்ளம் பதைத்திருப்பதை இவ்வுரை உணர்த்தியுள்ளது. தோன்றிய எதுவும் நிலையில்லாதது; மாயத் தோற்றங்களாய் மருவி நின்று மனக்கலக்கம் தருவது எனப் பிறவிநிலையை வெறுத்து உரைக்கின்றான் ஆதலால் பொய்ப்பிறவி என்றான். மெய்யான பிறவித் துணையாய் மேவி நின்றவன் ஆவி பிரிந்து போனமையால் யாவும் பொய் என அவலித்துக் கூவி நின்றான்.

தன் வாழ்க்கையில் அல்லல் அவலங்கள் நேர்ந்தமையால் எல்லாம் வெறுப்பாய்த் தோன்றியன. மனவேதனை அறிவை வதைத்து மறுகச் செய்தது. பரிவுரைகள் பெருகி மறுகி வந்தன.

வீடணனுக்கு ஓர் செல்வம் கொடுத்தேன்.

தன்னை அடைக்கலமாக வந்து அடைந்த விபீடணனுக்கு இராமன் ஆறுதல் கூறி அபயம் அருளி இலங்கையின் அரசரிமையைத் தருவதாக உறுதிமொழி புகன்றான் ஆதலால் அந்த வாக்கை நிறைவேற்றமுடியாமல் இடையே தடையாய் முடிவுறநேர்ந்ததே என்று நெடிது கவன்று நின்றான். அந்நிலையை இவ்வுரை உணர்த்தியுள்ளது. உள்ளக் கவலை உதவிமேல் நின்றது.

தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன்.

(விபீடணன் அடைக்கலம் 142)

முன்னம் இன்னவாறு தந்துள்ளான். தன் வாயால் சொன்ன இந்த வாய்மொழி பொய்யாய்ப்போக நேர்ந்ததே! என்று வெய்துயிர்த்து நொந்தான். தப்பி இறந்துபோனமையால் நன்னால் இனி யாதும் செய்யமுடியாது; தன் உயிரையும் மாய்த்

துழிந்துபோகவே வேண்டும் என்று துணிந்துள்ளமையால் தன் வாக்குப் பொய்த்ததே என்று நேர்ந்த பிழைபாட்டை நினைந்து நெஞ்சம் பதைத்து நெடிது துடித்தான்.

படித்தேன் பொய்ம்மை; குடிக்குப் பழிபெற்றேன்.

யாண்டும் பொய்கூறாமல் எவ்வழியும் மெய்யே பேசிவந்த தனது அரசகுடி தன்னால் பழிபட நேர்ந்தது என இக்குலமகன் குலை துடித்து நொந்துள்ளதை இவ்வரை இங்கே குறித்துள்ளது.

சத்தியத்தையே பழகிவந்த உத்தம குலக்குரிசில் ஆதலால் தன் வாய்மொழிபொய்ப்பட வந்ததே என்றுநோயுழந்துநின்றான். மெய்யை விழைந்து பேணி வந்தவன் வெய்ய துயருழந்தான்.

பொய் பழியுடையது; அதனை மனிதன் பேசலாகாது; பேசின் பழி விளையும்; அவனுடைய குடியும் இழிவடைய நேரும் என்னும் உண்மை ஈண்டு நுண்மையா உணரவந்தது.

எவனுடைய வாய் பொய்பேசாமல் உள்ளதோ அவனே மேலான குலமகன்; பொய்பேசுகின்றவன் கீழான இழிமகனே யாவன் என ஓர் தெளிபொருள் இதில் வெளியாய் நின்றது. இனிய இயல்புகளால் மனித இனம் உயர்ந்துவருகிறது; ஈனப் புன்மைகளால் அது தாழ்ந்து விழுகிறது. எவன் இழிவுக்கு அஞ்சி விலகுகிறானோ அவன் உயர்வுக்கு நேரே உறுதியாய் எழுகின்றான்.

பொய் குடிக்குப்பழி என்று இராமன் துடித்திருத்தலால் அவன் பிறந்த குடியும் இருந்தபடியும் தெரிந்துகொள்ளவந்தன.

ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நாணும்இம் மூன்றும்

இழுக்கார் குடிப்பிறந்தார்.

(குறள், 952)

உயர்ந்த குடிப்பிறந்தாரது நிலைமையை உணர்ந்துகொள்ளத் தேவர் இங்ஙனம் உணர்த்தியிருக்கிறார். இதில் வரைந்து வைத்துள்ள அளவு கருவிகளைக்கொண்டு ஒருவனை அளந்துபார்த்து மூன்று வகையிலும் தேறி நின்றான் ஆனால் அவனை உயர்ந்தவனாக உணர்ந்துகொள்க; மாறுபடின் இழிந்தவனாக இகழ்ந்து விடுக. மனமும் மொழியும் மெய்யும் இங்கே இனமா எண்ண வந்தன. உள்ளத்தின் நாணம் உலகத்தில் மேன்மை தருகிறது.

நாணம் என்றால் என்ன? அது எப்படி யிருக்கும்?

தீமை புரியக் கூசுதல் நாணம் ஆம்.

பொய் பேச அஞ்சுதல் வாய்மை ஆம்.

பிறர்மனை தோயாது நிற்பல் ஒழுக்கம் ஆம்.

மனம் மொழி மெய்கள் இங்ஙனம் புனித நிலையில் மருவி நின்றால் அந்த மனிதன் உயர்ந்த குலமகன் ஆய் ஒளிமிகுந்துள்ளான். நல்ல பழக்கங்களையே எவ்வழியும் பழகிப் பரம்பரையாகப் பண்பட்டு வந்துள்ள சிறந்த குடும்பத்தையே உயர்ந்தகுடி என்று தேவர் இங்கே வரைந்து குறித்துள்ளார்.

நன்மையான தன்மைகள் நன்கு அமைந்துவரின் அந்தக் குழுவை விழுமிய குடி என்று உலகம் விழைந்து புகழ்ந்து வருகிறது. இனிய நீர்மை தோய்ந்தது தனிமகிமை வாய்ந்தது.

“It is only noble to be good.” (Tennyson)

“நன்மையா யிருப்பதே உயர்சூல நிலையாம்” என டென்னிசன் என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார்.

“To be noble, we will be good.” (Childe Harold)

“நாம் நல்லவராய் இருப்பதே பெருந்தன்மையாம்” என (Byron,) பைரன் என்பவர் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார்.

இனிய நீர்மைகள் தோய்ந்து வருகிற இனம் மனித சமுதாயத்தில் நன்கு மதிக்கப்படுதலால் அது தோன்றிய வழிமுறை உயர்சூடி என ஆன்ற மேன்மையை அடைந்து நின்றது.

Noble-man, Noble extraction

என மேல்நாட்டாரும் உயர்சூடிப் பிறப்பைக் குறித்து இங்ஙனம் கூறியிருக்கின்றனர். குண நீர்மைகள் உயர்ந்தபொழுது அந்தக் குடியில் பிறந்தவரை உலகம் புகழ்ந்து போற்றிவருகிறது.

சத்திய சீலன் ஆகிய அரிச்சந்திரன் முதலாக உத்தம அரசர்கள் பலர் தோன்றி ஒளிபுரிந்து வந்துள்ள விழுமிய குடி ஆதலால் தன்னால் அது பழி அடைய நேர்ந்ததே என்று அழி துயர் மிகுந்து இராமன் விழிநீர் சிந்தி வெந்து நொந்துள்ளான்.

பொய் என்பது இயல்பாக யாதும் தெரியாது நின்றது; அது இடையே வந்து படிய நேர்ந்தது ஆதலால் படித்தேன் பொய்யை என்றான். அயலான இழிவு அவமே புகுந்தது.

பொய்யை நினைந்து இந்த ஐயன் இங்கே துடித்திருப்பது வையம் அறிந்து உய்ய வந்தது. அரிய தரும நீதிகள் பெரியவன் வாய்மொழிகளில் பெருகி மிளிர்கின்றன. நெடிய சோகத்தால் நெஞ்சம் கலங்கி நிலை குலைந்து புலம்புகின்ற போதும் விபீடணனுக்குக் கொடுத்த வாக்கைப் பூர்த்திசெய்ய வில்லையே என்று ஆர்த்தியோடு அலமந்திருக்கிறான். சத்தியத்தை நினைந்து தவித்து நின்றாள். உத்தம உள்ளம் உளைந்து கலங்கி யுள்ளது.

மூண்ட துயரங்களை நினைந்து நினைந்து இன்னவாறு இன்ன லுழந்து பல வகையிலும் ஏங்கித் தவித்தவன் மறுபடியும் தம்பியைத் தழுவி உருகி மறுகிப் பெரிதும் மயங்கி அயர்ந்தான்.

தம்பியை ஆர்வத்தொடு புல்லித் தன்னை மறந்தான்.

இளவலை உழுவலன்போடு தழுவிக்கொண்டு இராமன் உயிர்ப்படங்கியுள்ள பரிதாப நிலையை இது காட்டியுள்ளது. ஐம்பொறிகளும் அலமந்து கலங்கிக் கரணங்கள் குலைந்து மரணம் மருவியதுபோல் உணர்வு அடங்கி உயிர் ஒடுங்கி நின்றது.

அந்நிலையினை நோக்கி அமரர் யாவரும் ஆவலித்து அலமந்தனர்.

கண்டார் விண்ணோர் கண்கள் புடைத்தார் கலுழ்கின்றார் கொண்டார் துன்பம் என்முடி வென்னக் குலைகின்றார் அண்டா ஐயா! எங்கள் பொருட்டால் அயர்கின்றாய் உண்டோ உன்பால் துன்பென அன்போடு உரைசெய்தார்.

இராமனது நிலைமையைக் கண்டு தேவர்கள் மறுகி அழுதுள்ள வகையை இது காட்டியுள்ளது. அவ்வாறு பரிந்து நொந்தவர் பின்பு தெளிந்து தேறிப் பரம நீர்மையை நினைந்து துதித்தார். அவருடைய துதி மொழிகள் அவதார மருமங்களை மருவி வந்தன. அரிய பல உண்மைகளை அவை வெளியிட்டுள்ளன.

உன்னை உள்ள படி அறியேம் உலகை யுள்ள திறம் உள்ளேம் பின்னை அறியேம் முன் அறியேம் இடையும் அறியேம் பிறழாமல் நின்னை வணங்கி நீ வகுத்த நெறியில் நிற்கும் அது வல்லால் என்னை அடியேம் செயற்பால? இன்ப துன்பம் இல்லோனே! (1)

அரக்கர் குலத்தை வேரறுத்து எம் அல்லலீக்கி அருளாய் என்று இரக்க எம் மேல் கருணையினால் இயையா உருவம் இஃது எய்திப் புரக்கு மன்னர்குடிப்பிறந்து போந்தாய் அறத்தைப்பொறைதீர்ப்பான் கரக்க நின்றே நெடுமாயம் எமக்கும் காட்டக் கடவாயோ? (2)

என்றெம் இடுக்கண் துடைத்தளிப்பான் இரங்கி அரசர் இற்பிறந்தாய்!
முன்றும் உலகம் துயர்தீர்த்தி என்னும் ஆசை முயல்கின்றேம்
என்றும் மறந்தேம் அவனல்லன் மனிதன் என்றே இது மாயம்
போன்ற தில்லை ஆளுடையாய் பொய்யும் புகலப் புக்காயோ? (3)

அண்டம் பலவும் அனைத்துயிரும் அகத்தும் புறத்தும் உளவாகி
உண்டும் உமிழ்ந்தும் அளந்திடந்தும் உள்ளும் புறத்தும் உளையாகிக்
கொண்டு சிலம்பி தன்வாயின் கூர்நூல் இயையக் கூடியற்றிப்
பண்டும் இன்றும் அமைக்கின்ற படியை ஒருவாய் பரமேட்டி. (4)

துன்பம் விளையாட் டிதுவேயும் உன்னைத் துன்பம் தொடர்பின்மை
இன்ப விளையாட் டாமெனினும் அறியா தேழுக்கு இடருற்றால்
அன்பு விளையும் அருள்விளையும் அறிவு விளையும் அவை எல்லாம்
முன்பு பின்பு நடுவில்லாய் முடித்தால் அன்றி முடியாவே. (5)

வருவாய்போல வாராதாய் வந்தாய் என்று மனம் களிப்ப
வெருவா திருந்தேம் நீயிடையே துன்பம் விளைக்க மெலிகின்றேம்.
கருவாய் அளிக்கும் களைகண்ணே நீயே இதனைக் களையாயேல்
நிருவாழ் மார்ப! நின்மையை எம்மால் தீர்க்கத் தீருமோ? (6)

சோகத்தால் வருந்தித் துடித்துப் பொருகளத்தில் இளவலை
மருவி உயிர் மயங்கிக் கிடக்கின்ற இராமனை நோக்கி வானவர்
இவ்வாறு புலம்பித் துதித்துள்ளார். 'இன்ப துன்பங்கள் யாதும்
இல்லாத ஒ பரமபதியே! நீ துன்பமடைந்து சோகமுற்றிருப்பது
அதிசய வியப்பாய்த் தோன்கிறது. உனது உண்மை நிலையை
நாங்கள் முன்னும் அறிந்திலம்; பின்னும் தெரிந்திலம்; இன்னும்
உணர்ந்திலம். உன்னை வணங்கி வாழ்த்தி நினைந்து தொழுவதை
யன்றி வேறு செய்ய வரியது யாதும் அறியோம். எய்தியுள்ள
இடறுகளை நீக்கி எங்களைப் பாதுகாத்தருளும் பொருட்டு
அயோத்தி அரசர் மரபில் பிறந்தாய். மணிமுடிசூடி அரசாளாமல்
வானகம் வாழக் கானகம் வந்தாய்; அரிய பல காரியங்களை
எளிதே ஆற்றிவருகிறாய்; உன் வரவையும் போக்கையும் தெளி
வாக அறிய முடியாதாயினும் ஓரளவு ஊகமாயுணர்ந்து மகிழ்ந்து
வருகிறோம். அகில உலகங்களையும் படைத்தும் காத்தும் அழித்
தும் அருள் ஆடல்கள் புரிந்து வருகிற உனது அதிசய மாயா
வல்லபங்களை யார் அறிய வல்லார்? பொல்லாத புலைகளை நீக்கி
நல்ல தரும நிலைகளை யாண்டும் நிலைநிறுத்தி எல்லார்க்கும் இதம்
புரிய வந்த நீ ஏதோ அல்லல் அடைந்தவனைப்போல் அழுது
நவித்து அலமந்து நின்றால் இழுதைகளாகிய நாங்கள் யாது

செய்ய வல்லோம்? முழுமுதல் பரம! உனது பழைய நிலைமையை மறந்து எய்திய பிறவிக்கு ஏற்றபடி புதிய நிலைமையில் மதிமயங்கியதுபோல்புலம்பியுழலுகிற இந்த அதிசய மாயையை அகற்றியருள்” என இன்னவாறு தேவர்கள் வானவீதியில் நின்று ஞான நிலையில் ஓர்ந்து இராமனை நோக்கித் துதித்திருக்கின்றார்.

ஞான நோக்கினால் நன்கு தெரிந்து வானவர் செய்துள்ள துதிமொழிகளால் இம்மான வீரனது நிலைமை தலைமை நீர்மை சீர்மை முதலிய மகிமைகள் யாவும் உலகம் அறிய வெளி வந்துள்ளன. அவருடைய அறிவுரைகளில் அன்பு சுரந்து மிளிர்கின்றன.

முன்பு பின்பு நடுவு இல்லாய்!

ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன்; அநாத நித்தியன் என்பதை இது குறித்துள்ளது. காலம் இடம் முதலிய நிலைகளை எல்லாம் கடந்து என்றும் புதியனாய் யாண்டும் நிலையாய் நின்று நிலவும் நின்மலன் என விண்ணவர் விழைந்து துதித்திருக்கிறார்.

“மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத்தாய
காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன்.”

(சுந்தரகாண்டம், பிணிவீட்டு, 80)

என இராவணன் எதிரே இராமனைக் குறித்து அனுமான் இங்ஙனம் முன்பு கூறியுள்ளதும் இங்கே தேவர்கள் குறித்திருப்பதும் ஒருங்கே கூர்ந்து நோக்கி உண்மை நிலைகள் சிந்திக்க வரியன.

அருட்பெருஞ் சோதியான பரமபதியே மனித உருவில் இராமனாய் ஈண்டு வந்து அரிய பெரிய காரியங்களை முடிக்க மூண்டு நிற்கின்றது; அந்த நிலையில் இடையே நேர்ந்த அவல நிலையில் கவலை தோய்ந்து மனித இயல்பின்படி மறுகி மயங்கிச் சகோதர வாஞ்சையால் உருகி உயங்கினான். இவனது உண்மை நிலையை ஓரளவு அறிந்தவர்கள் ஆதலால் அமரர்கள் “ஓ ஆதி மூலப் பொருளே! எங்கள் தீது மூலம் தீர்க்கவந்த நீ ஏதோ ஓர் எளிய மனிதன்போல் விழிநீர் சிந்தி அழுது பதைத்து அவசம் அடைந்துள்ளாயே! உனது மாயாகவசத்தை மாற்றியருள்!” என்று உள்ளம் கரைந்து உருகி மறுகிப் போற்றி நின்றார்.

அரக்கர் குலத்தை வேர் அறுத்து அமரரைக் காக்கவந்தவன் ஆதலால் அதனைத் தலைமையாக வரைந்து கூறி நிலைமையை

நினைந்து துதித்தார். வானவர் வாழ் மானவர் உருவில் யாதொரு உருவும் இல்லாதவன் மருவி வந்துள்ளான் என்னும் மருமம் இங்கே தெரிய வந்தது. அருவப் பொருள் உருவம் பூண்டுள்ளது.

எம்மேல் கருணையினால் இயையா உருவம் இஃது எய்தி.

தம்பியின்மேல் சோகமாய் மயங்கிக் கிடப்பவனை நோக்கித் தேவர் இவ்வாறு சோகித்துப் புலம்பியுள்ளனர். “அரக்கர்கள் இழைத்தவரும் இடையூறுகள் எங்களால் பொறுக்க முடிய வில்லை; ஆண்டவனே! பேரருள் புரிந்து விரைந்து எங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும்” என்று தேவர்கள் முன்பு திரண்டு வந்து வருந்தி வேண்டியதனாலேயே திருமால் இராமன் என ஈண்டு அவதரித்து வந்துள்ளான். அந்த உண்மையை நினைந்து நெஞ்சம் உருகி அஞ்சலி செய்து அவர் இங்ஙனம் உரைத்து நின்றார்.

இயையா உருவம் என்றது யாதொரு வடிவமும் இல்லாமல் காற்றைப்போல் எங்கும் அருவமாய்ப் பரவியுள்ள பரமன் அமரரை ஆதரிப்பதற்காக ஓர் உருவம் அமைந்து வந்திருத்தலால் அதன் அருமை பெருமைகளையும் கரும நிலைகளையும் கருதி உரைத்தார். தருமம் காக்க வந்தவன் என மருமம் தலக்கினார்.

புரக்கும் மன்னர் குடி என்றது இராமன் பிறந்துள்ள குலத்தின் பெருமையைக் கூர்ந்துணர வந்தது. உலகையும் உயிரினங்களையும் வழிமுறையே நலமாகப் பாதுகாத்து வந்த விழுமிய குடியில் அவதரித்தது, தான் கருதி எழுந்த கருமம் இனிது முடியும் என்னும் கருத்தால் அமைந்தது. காரிய சித்திக்குத் தகுந்த படி வீரியமான விழுமிய குடியில் விரைந்து பிறந்தான்.

வான்குடி வாழக் கோன்குடி வந்த வள்ளல்.

என இராமனை உள்ளம் உருகி உலகம் துதித்து வருதலால் அவன் வந்த வரவும் இருந்த இருப்பும் செய்த காரியங்களும் உய்தி நிலைகளும் உணர வந்தன. எண்ணியபடி சிறந்த குடியில் பிறந்தவன் விண்ணுலகத்தையும் மண்ணுலகத்தையும் ஒருங்கே புரந்தருளப் பெருங் காரியங்களைச் செய்து வருகிறான். அரிய வினையாண்மையில் உரிய ஊழ்வினையும் இடையிடையே புகுந்து வினையாடி வருகிறது. அந்த வினையாட்டில் பிறப்பின் கிளையாட்டங்கள் பல வளர்ந்து திகழ்கின்றன. அரிய வரவு செலவுகள் அறிய வந்தன.

வருவாய் போல வாராதாய்!

இராமன் வந்துள்ள வரவைக் குறித்து இந்த வாசகம் விந்தையாக விளக்கியுள்ளது. தசரதன் மகனாய் இங்கே பிறந்து வந்தாலும் திருமால் அங்கே பரமபத நாதனாய் இருந்தருளுகின்றான் ஆதலால் அவனது வரவும் போக்கும் அதிசய விசித்திரங்களாம் என அமரர் மதிநலங்களோடு துதிசெய்து நின்றனர்.

வந்தாய் போல வாராதாய்! வாராதாய்போல் வருவானே!
செந்தா மரைக்கண் செங்கனிவாய் நால்தேள் அமுதே! என துஉயிரே!
சிந்தா மணிகள் பகர் அல்லைப் பகல்செய் திருவேங் கடந்தானே!
அந்தோ! அடியேன் உன்பாதம் அகலகில்லேன் இறையுமே. (1)

வாரா வருவாய்! வருமென்மாயா! மாயா மூர்த்தியாய்
ஆரா அமுதாய் அடியேன் ஆவி அகமே தித்திப்பாய்
தீரா வினைகள் தீர என்னை ஆண்டாய்! திருக்குடந்தை
ஊரா! உனக் காட்ட்பட்டும் அடியேன் இன்னும் உழல்வேனோ? 2)
(திருவாய்மொழி)

திருமலை நோக்கி நம்மாழ்வார் உருகிப் பாடியுள்ள இந்தப் பாசுரங்கள் இங்கே சிந்திக்கத் தக்கன. ஆழ்வார் வாய்மொழியில் நம் கவிஞர்பெருமான் ஆழமாய் ஈடுபட்டிருப்பதை இடையிடையே கண்டு வருகிறோம். வருவாய்போல வாராதாய்! என்ற வாக்கு எதை நோக்கி வந்துள்ளது? என்பதை ஈண்டு நுனித்து நோக்கவேண்டும். பழகிப் பயின்ற மொழிகள் விழுமிய வாசனைகளாய்ப் பேசுகின்ற வழியில் தேச மிகுந்து வெளிவந்துள்ளன.

கருவாய் அளிக்கும் களைகண்ணே!

அமரர் முதல் யாரும் அறிய முடியாத பரமபத நிலையிலிருந்தவன் கருவிலுருவாகி வந்து உலகவுயிர்களைக் காத்தருளுகின்ற கருணையாளன் என்பதை இது வார்த்தைக் காட்டியுள்ளது. அபாய நிலையிலுள்ள சீவகோடிகளைக் காக்க உபாயமாய் உருவெடுத்து வந்த பெருமான் என்பது ஈண்டு உணர வந்தது.

களைகண் என்னும் சொல் துன்பங்களைக் களைந்து நீக்கி இனிது பாதுகாத்தருளும் ஆதரவாளன் என்னும் பொருளையுடையது. அல்லலில் ஆதரவாய் நல்லது செய்ய வந்தவன் என்க.

களைகண் = ஆதரவு, புகலிடம், பற்றுக்கோடு.

களைத்தவர்களுக்குக் கண்ணாய், இளைத்தவர்களுக்கு இனிய உறுதி நிலையமாய் உரிமையோடு மருவி வரும் பெருமான் என்பது தெரியவந்தது. துன்பம் களைந்து அருளும் இன்ப நிலையினன்

களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்
வளைவாய் நேமிப் படையாய்! குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா!
தளரா உடலம் எனது ஆவி சரிந்துபோம் போது
இளையாது உனதாள் ஒருங்கப் பிடித்துப் போத இசைநீயே!

(திருவாய்மொழி)

நீ எனது துன்பம் களைந்தாலும் களையாது ஒழிந்தாலும் உன்னைத்தவிர வேறு களைகண் யாதும் எனக்கு இல்லை; நீயே என்றும் நிலையான தஞ்சம் என நெஞ்சம் கரைந்து பெருமானே நினைந்து நம்மாழ்வார் உருகி யுரையாடியிருப்பதையும் அவரது உணர்வு நிலையையும் உறுதி உரிமையையும் அன்பின் பரவசத்தையும் இங்கே நாம் உணர்ந்து இன்புறுகின்றோம்.

பிள்ளை அழுதால் தாய் வந்து பால்கொடுப்பதுபோல் உள்ளம் உருகிச் சீவன் மறுகியபொழுது தேவன் ஆதரித்தருள்கின்றான். எல்லா உயிர்களுக்கும் இனிது ஆதரவு புரிந்தருளும் பெருமானே யாதொரு ஆதரவும் இல்லாதவனாய் அல்லலுழந்து ஓங்கே அவசமடைந்துள்ளான். அவனது அவசநிலை அதிசயமுடையது.

எடுத்த மனிதப் பிறவிக்கு இயையத் தன்னை முழுதும் மறந்து இராமன் இன்னவாறு இன்னலுழந்து அயர்ந்து கிடத்தலை அமரர் உன்னி நோக்கி முதலில் உளைந்தாலும் பின்னர் உண்மை நிலையை ஓர்ந்துணர்ந்து உறுதி பூண்டு தெளிந்து பரம நீர்மையைப் பன்னித்துதித்தார். தொழுது புலம்பிய அவருடைய வழிபாடுகள் ஆதிமூல நிலைகளை நேரே துலக்கி வந்தன.

திருவாழ் மார்ப்! நின்மாயை தீருமோ?

ஞான நோக்கோடு பேசிவந்த வானவர் முடிவில் இப்படி முடிவு செய்துள்ளனர். “இலட்சுமி நாயகா! உனது அதிசய மாயை யாராலும் அறிய முடியாதது; நீயே கருணைபுரிந்து காட்சிதந்து எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்; கருதி அருளுக” என இவ்வாறு ஆர்வம் மீதூர்ந்து நீர்மையோடு போற்றி நின்றார்.

நேர்ந்துள்ள நிலைமையை நினைந்து நெஞ்சம் கவன்று நொந்தாலும் தேர்ந்த அறிவினர் ஆதலால் தேவர்கள் தெளிந்து மேல் ஆவதை ஆய்ந்து யாவரும் ஒருங்கே ஓர்ந்து நின்றார்.

தூதர் மொழிந்தது.

போர்க்களத்தில் யாவரும் மடிந்து படு நாசமடைந்தார் என்று தெரிந்ததும் தூதர் பெரிதும் விரைந்து இலங்கை புகுந்து வேந்தனைக்கண்டு விழைந்து தொழுது “ஆண்டவா! நமக்கு முழுதும் வெற்றி” என்று மிக்க களிப்போடு முழக்கி நின்றார். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் இராவணன் ஆனந்த பரவசனாய் யாவும் தெளிவாக விசாரித்தான். எல்லா நிலைகளையும் அவர் விளக்கிச் சொன்னார். “நமது இனைய மகாராஜாவின் பாணப் பிரயோகங்களால் வானர சேனைகள் யாவும் நாசம் ஆயின; நம் நகரூள் புகுந்து முன்னம் தீயை வைத்துப்போன அந்தப் பொல்லாத போர்க்கூரங்கும் செத்தது; சிறந்த வில்வீரனாய் யாண்டும் மூண்டு போராடி வந்த இனையவனும் மாண்டான்; தம்பி இறந்தான் என்று தெரிந்ததும் இராமன் ஆன அந்த அண்ணனும் அவன்மேல் விழுந்து மடிந்தான்; ஒரு சுடு குஞ்சியும் மிஞ்சவில்லை; பகைவர் இனம் அடியோடு தொலைந்தது; இனி இங்கே ஒரு கவலையும் இல்லை எம்பெருமானே!” என்று தூதுவர் இங்ஙனம் தொழுது மொழிந்ததைச் செவிகள் குளிரக்கேட்டு இலங்கைவேந்தன் உள்ளம் களித்துப் பொன் மணி முதலிய அரிய பொருள்களை வாரி அந்தச் சுபசோபனங்களைச் சொன்னவர்க்குச் சன்மானமாகக் கொடுத்தான். அருகே நின்ற பிரதானிகளை நோக்கினான்: வெற்றி நிலை குறித்து நகரில் எங்கும் பெரிய திரு விழாக் கொண்டாடும்படி நெடியகளிப்போடு நேரேபணித்தான்.

வேற்றி விழா.

இலங்கை வேந்தன் மொழிந்ததைக் கேட்டதும் யாவரும் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். வினையாளர்கள் யாண்டும் மூண்டு காரியங்களைக் கருதிச் செய்தனர். யானைமேல் வீர முரசங்களை ஏற்றி வெற்றித் திறலை விளக்கி ஆரவாரமாய் யாண்டும் முழக்கி ஊர் எங்கணும் அறியச் செய்தனர். இந்திரசித்து வென்று வந்துள்ள விறல் நிலைகளைக் குறித்து வந்தியர்கள் சந்திகள் தோறும் கீதங்களை இசைத்துப் பாட நேர்ந்தனர். அவனை வீரக்கோலம் புனைந்து பட்டத்து யானைமேல் வீற்றிருக்கச் செய்து சிறந்த பவனியாய் உலா வருதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை ஒர்ப்போடு செய்தனர். இலங்காபுரி முழுவதும் உயர்ந்த அலங்காரங்களைப்

புனைந்தனர். ஜெயம் ஜெயம் என்ற ரணபேரிகைகள் யாண்டும் நீண்டு முழங்கி விழாவின் நிலைமைகளை எங்கும் நன்கு விளக்கிக் கொண்டு திரிந்தன. ஊரடங்கலும் உள்ளக் களிப்பால் ஒளி மிகுந்து விளங்கியது. உவகைக் கர்ட்சிகள் யாண்டும் ஒங்கின.

களம் கரந்தது.

அலங்கார ஆரவாரங்கள் ஊரில் நிறைந்துகொண்டிருந்த பொழுது இராவணன் தனியே ஓர் யோசனை செய்தான். போர்க்களத்தில் எதிரிகள் கையால் மாண்டு தன் இனத்தவரும் இறந்து கிடத்தலால் அந்த இழவு அவனுடைய மனத்தை உருத்தியது. அவ்வாறான அழிவு நிலையை அயலார் காண நேர்ந்தால் பெரிய இழிவாம் என்று கருதினான். தன் படையில் யாரும் சாகவில்லை; தனது சேனைகளே எதிரிகளை எளிதே கொன்று தொலைத்தன என்று நெடிய வென்றி நிலையை வெளியே காட்ட வீரோடு மூண்டான். மருத்தன் என்னும் சேனைத்தலைவனை அழைத்தான். அமார்க்களத்தில் குவிந்து கிடக்கின்ற அரக்கர் உடல்களையெல்லாம் வாரி எடுத்துக் கடலில் வீசி விடும்படி கடிது குறித்தான். அவ்வாறே அவன் விரைந்து செய்து முடித்தான். ஊரூள் அலங்கார ஆரவாரங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே போர்க்களத்தில் பொன்றிய அரக்கர் உடல்களை ஒன்றும் தெரியாமல் ஒழித்து வந்தான். அது பெரிய வென்றி நிலையாக் கருதநேர்ந்தது.

அந்த நெறியை அவர்செய்ய அரக்கன் மருத்தன் தனைக்கூவி முந்த நீபோய் அரக்கருடல் முழுதும் கடலில் முடுக்கிடுநின் சிந்தை ஒழியப் பிறர் அறியின் சிரமும் வரமும் சிந்துவன் என்று உந்த அவன்போய் அரக்கர் உடல் முழுதும் கடலினுள்ளிட்டான்.

தன் சேனையில் இறந்து பட்டவர் நிலை வெளியே தெரியா நிருக்கும்படி அரக்கர்பதி மறைத்திருக்கும் கள்ளத்தனத்தை இது காட்டியுள்ளது. பிணங்களை அகற்றி ஒழித்த இரகசியத்தை யாருக்கும் சொல்லக்கூடாது; “சொன்னால் நீ செத்தாய்! உன் உயிரை எடுத்து விடுவேன்” என்று மருத்தனை அச்சுறுத்தி விடுத் திருக்கின்றான். போலி வெற்றியில் பொங்கி நின்றாள்ளான்.

நின்சிந்தை ஒழியப் பிறர் அறியின்
சிரமும் வரமும் சிந்துவன்.

என்று உறுதி கூறி உந்தி விடுத்திருத்தலால் அந்த வேலை முடிந்திருக்கும் விதத்தையும் முடித்தவனது திறத்தையும் நாம் கூர்ந்து ஓர்ந்து உணர்ந்துகொள்ளுகிறோம். கள்ளமும் கபடமும் வீண் அபிமானமும் இங்கே - விரவி நிற்கின்றன. எப்படியும் தன்னுடைய வெற்றி மேன்மையை வெளியே தெளிவாக நிலை நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று நிருதர்பதி கருதி முயன்றிருக்கின்றான். அந்த முயற்சியும் உயர்ச்சியாய் முடிந்திருக்கிறது. அது முடிந்தவுடன் வேறு ஒன்றையும் முடிக்க நேர்ந்தான்.

சீதைக்குக் காட்டியது.

பொருகளத்தில் நிருதர் உடல்களைத் துடைத்து ஒழித்தபின் எதிரிகளே எங்கும் பிணங்களாய்க் குவிந்து கிடந்தனர். இராமன் செத்தான் என்பதைச் சீதை நேரே தெரிந்துகொண்டால் பின்பு உள்ளம் தேறித் தன் பக்கல் உறவாயிருக்கக் கூடும் என மடமையான பேராசையால் இராவணன் பித்தேறி நின்றான் ஆதலால் அவளை விமானத்தில் ஏற்றிக்கொண்டுபோய்ப் போர்க்களத்தைக் காட்டும்படி தருண மங்கையர்க்கு வருண பேதம் தெரியாமல் மருமமாய் ஆணையிட்டான். மன்னன் ஆணைப்படி மாதரும் அவ்வாறே அதி விரைவாகச் செய்ய நேர்ந்தார்.

தெய்வ விமானத் திடை ஏற்றி மனிதர்க்கு உற்ற செயல் எல்லாம் தையல் காணக் காட்டுமின்கள் கண்டால் அன்றித் தன் உள்ளத்து ஐயம் நீங்காள் என்றுரைக்க அரக்கர் மகளிர் இரைத்து ஈண்டி உய்யும் உணர்வும் நீத்தானை நெடும்போர்க்களத்தின்மிசை உய்த்தார்.

இராவணன் ஏவலின்படியே சீதையை விமானத்தில் ஏற்றி ஆகாயத்தில் நிறுத்திப் போர்க்களத்தைக் காட்டி அரக்கியர் புரிந்துள்ளதை இங்கே தெரிந்து கொள்கிறோம். தனது வெற்றி நிலையை அந்தப் பெண்ணரசி கண்ணாரக் கண்டு தெளியவேண்டும் என்று இந்தக் காமக் களியன் எண்ணிச் செய்திருப்பது இழி மடமையாய் மூண்டுள்ளது. பழிபடர்ந்த காமி அழிதுயரங்களை விழி தெரியாமல் விழைந்து களிமிசுந்து செய்தான்.

தனது உரிமைத் துணைவன் இறந்து போனால் என்று தெரிந்துகொண்டால் வேறு போக்கின்றிச் சானகி மனம் திரும்பித் தன்பால் அன்பாய் இசைந்து விடுவாள் என்று கடுநசையோடு இவன் கருதியிருக்கிறான். காமப்பித்து உள்ளத்தையும்

உயிரையும் கொள்ளைகொண்டிருத்தலால் உணர்வு பாழ்போய்
நனமாக ஊனம் புரியநேர்ந்தான். அரிய பதிவிரதையை அசோக
வனத்திலிருந்து பெரிய விமானத்தில் ஏற்றி உரிய மாதர் உடன்
கொண்டு வந்தார். சமர பூமியின் நேரே அமர நிறுத்தினார்.

சீதை கண்டது.

யாதொரு நிலையும் தெரியாமல் மறுகியிருந்த சீதை விமா
னத்தில் நின்றபடியே போர்க்களத்தைப் பார்த்தாள். தனது
அருமை நாயகன் மண்ணில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டாள்;
கொடிய விடத்தை உண்டவள்போல் கடிது மயங்கினாள்; உள்
ளம் துடித்தது: உயிர் பதைத்தது; கண்ணீர் வெள்ளம் சொரிந்
தது; அழகிய ஒரு செந்தாமரைப் பூ காட்டுத்தீயில் விழுந்து
கருகியதுபோல் கொடிய சோகத் தீயில் வீழ்ந்து வேகமாய்ப்
பரிதபித்தாள்; பதறிக் கதறினாள். பெண்ணரசி அழுவதைக்கண்
டதும் மண்ணும் விண்ணும் மறுகி அழுதன. இக் குலமகள்
அத்தலைமகனைக்கண்டவுடன் நிலைகுலைந்து துடித்து உளமுடைந்து
பதைத்த நிலைகள் நெடிய பரிதாபங்களாய் நிலவி நின்றன.

பரிதாப நிலைகள்.

கண்டாள் கண்ணால் கணவன்உரு அன்றி ஒன்றும் காணாதாள்
உண்டாள் விடத்தை எனவுடலும் உணர்வும் உயிர்ப்பும் உடன்
ஒய்ந்தாள்
நண்டா மரைப்பூ நெருப்புற்ற தன்மை யுற்றாள் தரியாதாள்
பெண்தான் உற்ற பெரும் பிழை உலகுக் கெல்லாம் பெரிதன்றே. (1)

மங்கை அழலும் வானாட்டு மயில்கள் அழுதார்; மழவிடையோன்
பங்கின் உறையும் குயில் அழுதாள்; பதும மலர்மேல் மாது அழுதாள்;
கங்கை அழுதாள்; நாமடந்தை அழுதாள்; கமலத் தடங்கண்ணான்
நங்கை அழுதாள்; இரங்காத அரக்கி மாறும் தளர்ந்து அழுதார். (2)

பொன்தாழ் குழையாள் தனையின்ற பூமாமடந்தை புரிந்தழுதாள்
குன்ற மறையும் தருமமும்மெய்குழைந்து குழைந்துவிழுந்தழுத
பின்ற குதுடற்றும் பெரும்பாவம் அழுத பின்என் பிறர்செய்கை?
நின்றார் நின்ற படி அழுதார் நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்திட்டாள்.

நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்தானை நீரால் தெளித்து நெடும் பொழுதின்
இனத்தின் அரக்கர் மடவார்கள் எடுத்தார் உயிர்வந்து ஏங்கினாள்
கனத்தின்நிறத்தான் தனைப்பெயர்த்தும் கண்டாள் கயலைக்கமலத்தால்
கிளைத்தின் அலைப்பாள் எனக் கண்ணைச்சிதையக் கையால் மோதினாள்.

அடித்தாள் முலைமேல் வயிறலைத்தாள்
 அழுதாள் தொழுதாள் அனல் வீழ்ந்த
 கொடித்தான் என்ன மெய்சுருண்டாள்
 கொதித்தாள் பதைத்தாள் குலைவுற்றாள்
 துடித்தாள் மீன்போல் உயிர்கரப்பச்
 சோர்ந்தாள் சுழன்றாள் துள்ளினாள்
 குடித்தாள் துயரை உயிரோடும்
 குழைத்தாள் உழைத்தாள் குயிலன்னாள்.

(5)

விழுந்தாள் புரண்டாள் உடல்முழுதும்
 வியர்த்தாள் உயிர்த்தாள் வெதும்பினாள்
 எழுந்தாள் இருந்தாள் மலர்க்கரத்தை
 நெரித்தாள் சிரித்தாள் ஏங்கினாள்
 கொழுந்தா! என்றாள்; அயோத்தியர் தம்
 கோவே! என்றாள் எவ்வுலகும்
 தொழுந்தாள் அரசேயோ என்றாள்
 சோர்ந்தாள் அரற்றத் தொடங்கினாள்.

(6)

(பிராட்டி களம்காண்படலம்)

சீதை பட்டுள்ள பரிதாப நிலைகளை இந்தப்பாசுரங்கள் பரிந்து காட்டியுள்ளன. துயரத் துடிப்புகள் உயிர் வேதனைகளைத் துலக்கி நிற்கின்றன. விமானத்திலிருந்து போர்க்களத்தைக் கண்டபொழுது வேறு ஒன்றையும் காணவில்லை. இராமன் ஒருவனையே கண்டாள். விரிந்து பரந்துள்ள சமர பூமியில் எழுபது வெள்ளம் சேனைகள் மடிந்து கிடக்கின்றன. பரிதாபமாய்ப் பாடழிந்து கிடக்கின்ற அவற்றுள் யாதும் சானகி கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லை என்றது அவள் கண்ட நிலையும் கருத்தும் குறிப்பும் காணவந்தது. கற்புக் காட்சி அற்புத மாட்சி ஆயது.

தனது கணவன் உருவையே எப்பொழுதும் கருதி உருகியுள்ளவள் ஆதலால் அக் கோமகனையே ஆவலோடு காணநேர்ந்தாள். உரிய பதியை அன்றி வேறு எதையும் காணாத, யாதும் அறியாத அதிசய பதிவிரதை என்பது ஈண்டு அறிய வந்தது.

கடவுளைக் கருதி யுருகி ஒருமை எய்தியுள்ள ஞான யோகிகளைப்போல் சானகி தேவியும் தனது நாயகனையே அல்லும் பகலும் அநவரதமும் எண்ணி யுருகி வந்தாள்; இங்கே கண்ணைத் திறந்து காண நேர்ந்தபோது அந்த வண்ணனையே கண்டாள். எண்ணத்தில் உருவாகி நின்றது எதிரே அங்கு மருவிக் கிடந்தது.

கணவன் உருவன்றி ஒன்றும் கண்ணால் காணாதாள்.

அந்தப் பெண்ணரசி நிலையை உலகம் எண்ணி உணரும்படி இது காட்டியுள்ளது. இக்காட்சியால் அரிய பல மாட்சிகளை அறியலாகும். உத்தம பத்தினியின் உயர்ந்த நீர்மை ஊன்றி உணரும் தோறும் ஆன்ற மகிமையாய்த் தோன்றி வருகிறது. சண்ணிலும் கருத்திலும் இராமன் உருவையே சீதை எண்ணி இருத்தி வருகிறாள்; அவ்வுண்மை நண்டு நுண்மையாக உணர வந்தது. மானச நிலை மகிமை தோய்ந்து நின்றது.

அதிசய வீரனான தனது நாயகன் மண்ணில் மருவிக் கிடப்பதைக் கண்ணில் காணவே சானகி ஆவி பதறி அலமந்து துடித்தாள். நஞ்சைக் குடித்தவள்போல் நெஞ்சம் பதைத்தாள். நெடுந் துயரோடு நிலைகுலைந்து புலம்பினாள். இக்குலமகள் மறுகி அழுவே உலக வுள்ளங்களும் உருகி அழுதன. இந்திராணி முதலாகத் தேவர் மங்கையர் யாவரும் ஆவலித்து அழுதனர். இலட்சுமி அழுதாள்; சரசுவதி அழுதாள்; பார்வதி தேவியும் பரிந்து அழுதாள்; கந்தருவ மங்கையர் கரைந்து அழுதார்; விஞ்சையர் மகளிர் வெய்துயிர்த்து அழுதார்; நாககன்னியர் நைந்து அழுதார்; வானவர் மகளிரோடு தானவர் தையலரும் தவித்து அழுதார்; கங்காதேவி அழுதாள்; காளிகாதேவி அழுதாள்; தூர்க்கை முதலிய சத்திகள் அழுதனர்; சித்தர் மகளிரும் தேம்பி அழுதனர்; பூமி தேவியும் அழுதாள்; தரும தேவதையும் அழுதது; கரும தேவதைகளும் கலங்கி அழுதன; என்றும் யாதும் இரங்காத அரக்கிமார்களும் அன்று இரங்கி அழுதனர்; நின்றார் யாவரும் நின்ற நின்ற படியே நெடிது அழுதனர் என்றால் அந்தக்கொடிய சோக நிலைகளை முடிவு கூறி நேரே முடிக்க வல்லவர் யாவர்?

ஒருத்தி அழ உலகம் அழுததனால் இவளது நிலைமையும் நீர்மையும் கருத்தூன்றிக் காணவந்தன. பெண்மைக் குலத்துக்கு உண்மையான மகிமைகள் இந்தப் புண்ணியவுதியால் விளைந்துள்ளன ஆதலால் அந்த இனம் எல்லாம் உள்ளம் உருகி ஒருங்கே அழ நேர்ந்தன. இனவுரிமைகள் மனமறுகி யழுதன.

இராமன் வனம்புக நேர்ந்தான் என்றதை அறிந்தபோது உயிரினங்கள் எல்லாம் துயரினங்களாய் துடித்து அழுதன.

அந்த அழகையோடு இந்த அழகையையும் தழுவி நோக்கின் உழுவலன்புகளும் விழுமிய நிலைமைகளும் தெளிவுறலாகும்.

ஆவும் அழுத; அதன்கன்று அழுத; அன்று அலர்ந்த
பூவும் அழுத; புனல்புள் அழுத; கள் ஒழுகும்
காவும் அழுத; களிற்று அழுத; கால் வயப்போர்
மாவும் அழுத அம் மன்னவனை மானவே. (1)

கிள்ளையொடு பூவை அழுத; கிளர்மாடத்து
உள்ளுறையும் பூசை அழுத; உருவு அறியாப்
பிள்ளை அழுத; பெரியோரை என்சொல்ல?
வள்ளல் வனம் புகுவான் என்றுரைத்த மாற்றத்தால். (2)

நம் உள்ளம் உருகி விழிநீர் சொரியும்படி இந்த அழகை
கள் வெளிவந்துள்ளன. எந்த உள்ளந்தான் இவற்றைக் கண்டு
உருகாமல் இருக்கும்? பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்து போயும்
இன்றும் நேரில் நிகழ்வதுபோல் நெஞ்சை உருக்கிக் கண்ணீ
ரைப் பெருக்கச் செய்கிறது. காரணம் கருதி யுணர் வரியது.

எந்த மூர்த்தியின் பிரிவுக்காகப் பறவைகளும் விலங்கு
களும் பரிந்து அழுதனவோ அந்த மூர்த்தி இறந்துபோனால்
என்று சொந்த மனைவி துடித்து அழுகின்றாள். அந்த அழகையில்
விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் எண்ணுலகும் கண்ணீர் சொரிந்து
உண்ணீர்மை புரிந்து பெண்ணீர்மையோடு கதறி அழுகின்றன.

இருவர்பாலும் உயிரினங்கள் இவ்வாறு உருகியிருத்தலால்
இவருடைய உண்மை நிலைகளை ஓர்ந்து உணர்ந்துகொள்ளுகின்
றோம். உறவுரிமைகளைப் புற அழகைகள் தெளிவுறுத்தி நின்றன.

சீவ கோடிகளுக்கெல்லாம் உயிராதாரமாயுள்ள தேவ
தேவனே இராமனாய் வந்திருக்கிறான். அந்த அழகனுக்கு ஆவித்
துணையான தேவியாய்ச் சீதை வந்திருக்கிறாள். அந்தப் பரமபத
நீர்மைகள் மறைந்துபோய் மனித வுருவில் மருவி வரினும் அரிய
பல இனிய நீர்மைகள் இருவரிடமும் பெருகியுள்ளன; ஆதலால்
யாரும் எவ்வுயிரும் தம் உயிர்போல் உன்னி யுருகி அவர்பால்
உழுவலன்புகள் பெருகி வருகின்றனர். அந்த வரவில் இந்தச்
சோக அழகைகள் இங்கே ஏகமாய் நீண்டு வேகமாயெழுந்
தன. இருவரும் எவ்வுயிர்க்கும் இனியராயுள்ள செவ்வி தெரிய

வந்தது. பெண் இனம் என்றும் எங்கும் பெரும் புகழ் உறும்படி பிறந்து வந்துள்ள பெண்ணரசி ஆதலால் இவள் கண்ணீர் சொரிந்து கதறி அழுதவுடனே பெண்குலம் முழுவதும் தன் குல நிலையில் மென்குலைகுலைந்து பெருந்துயர் மிகுந்துபேதுற்றழுதன.

மங்கை அழலும் வாடாட்டு மயில்கள் அழுதார்.

இந்தப் பாட்டின் எடுப்பும் இசையும் தொடுப்பும் சுவையும அதிசய நிலையில் துதிக்கொண்டு எழுந்துள்ளன. சோகரசம் ததும்பி வந்துள்ள இந்தக் கவி கவியின் சுவைகளை உணர்ந்து கூங்கும் இரசனையாளர்களுக்கெல்லாம் அதிசய இன்பம் ஈரந்து எவர்க்கும் செவியின் சுவையாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றது.

மங்கை என்று சீதையை இங்கே குறித்தது, பருவ உருவங்களில் சிறந்து விழுமிய பண்புகள் நிறைந்து எழில் ஈரந்து விளங்கும் அவளது தனி இயல்பு தெரிய வந்தது. பேரழகுடைய இந்த அரசகுலமங்கை தனக்கு நேர் அழகனை இராமனை மருவி மகிழ்ந்து இன்ப நலங்களை இனிது தினைக்க விரியவள்; அந்த அரிய சுக போகங்களை அடியோடு இழந்து கொடிய துயரங்களை அடைய நேர்ந்தாளே! என்று நெடிய பரிதாபம் சீவர்களுடைய நெஞ்சை உருக்கியுள்ளமையால் தேவமங்கையர் யாவரும் ஐயோ! என்று மறுகி உருகி ஆவலித்து அழுதனர்.

வயது முதிர்ந்த ஒரு கிழவி அழுதால் இவ்வளவு பரிதாபம் தோன்றாது ஆதலால் மங்கை என்று இங்ஙனம் வரைந்து குறித்தார். பெயரை விளக்கிக் கூறாமல் பெண்மைப் பருவத்தைக் கவி கட்டிச் சொல்லியிருப்பது சுவையின் கட்டியாய்ச் ஈரந்து திகழ்கின்றது. பெரிய சோகத்திலும் அரிய விவேகத்தை விளக்கிய ருள்கின்றார். உணர்வின்சுவை உரைகள்தோறும் ஒளிபுரிகின்றது.

தம் காவிய நாயகியைச் சீவிய ஒவியமா நம் கவிஞர்பிரான் தொழுது துதித்து வருவது விழுமிய பண்பாய் விளங்கி வருகின்றது. தேவ தேவிகளும் இவளுக்கு இரங்கி அழுதனர் என்றது இவளது உயர்வையும் கற்பின் இயல்பையும் உணர்த்தி நின்றது.

மழவீடையோன் பங்கின் உறையும் குயில் அழுதாள்.

உமாதேவி அழுதுள்ளதை இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார்.

என்றும் இளமையான அழகிய காணையை வாகனமாக்

கொண்டிருத்தலால் சிவபெருமானை மழவிடையோன் என்றார். மழவு = இளமை. இளங்காளைபோல் துள்ளி ஓடுகின்ற மனதைத் துடுக்கு அடக்கி நெறியே நிறுத்திய போதுதான் சிவபரம் பொருளை அடைந்து என்றும் அழியாத இன்ப நிலையைப் பெற முடியும் என்பதைச் சீவகோடிகளுக்கு உணர்த்த இந்த வாகனக் காட்சி யுகசாதன மாட்சியாய் நேரே வாய்ந்துள்ளது.

பரமபதியின் பாகத்தில் எப்பொழுதும் பிரியாமல் மருவியிருக்கும் பெரியாள்; பிரியின் துயரை யாதும் அறியாள்; ஆயினும் பிரிவாற்றாமையால் மறுகி அழுகின்ற பிராட்டியின் பரிதாப நிலையை நோக்கி இன உரிமையோடு உள்ளம் உருகி அழுதாள்.

பூமாதும் நாமாதும் புலம்பி அழுதார்; தேவமாதர் யாவரும் தேம்பி அழுதார். அரக்கிமாரும் ஆவலித்து அழுதார்; உருவுடைய எவரும் உருகி அழுதார். சானகி அழுத பரிதாப நிலையைக் கண்டு வானமும் வையமும் ஒருங்கே மறுகி அழுதன.

மறையும் தருமமும் மெய்குழைந்து குழைந்து அழுத.

வேதமும் தரும தேவதையும் சீதைக்காகத் தேம்பித் தேம்பி அழுதிருக்கும் நிலையை இதில் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து உருகுகிறோம். தான் விதித்த விதிமுறைகளுக்கு இனித்த நிலையமாய்ச் சீதை நிலவியுள்ளாள் ஆதலால் இந் நிறைமகள் அவலம் உறவே மறை கவலை அடைந்து அவலமாய்க் கலுழ்ந்து அழுதது.

தருமநிலைகள் 'யாவும் சானகியின் கருமங்களில் கனிந்து மிளிர்ந்து வருதலால் இக்குலமகளுக்கு நேர்ந்த துயரம் அதற்குக் கொடிய சோகமாய் நெடிது ஓங்கியது; ஆகவே தருமமும் குழைந்து குழைந்து அழுதது. அழுதுநின்ற இனங்களால் இப்புண்ணியவதியின் விழுமிய நிலைகள் இங்கே விளங்கி நின்றன.

இவ்வாறு தெய்வீகமான திவ்விய நிலைகள் பரிந்து அழுத பாடுகளைக் கண்டு வந்த நாம் வேறுபாடு ஒன்றை வியந்து காண வருகின்றோம். வியப்பான காட்சி விரயமாய் வந்துள்ளது.

பாவம் அழுத பின்என் பிறர் செய்கை?

அழுத வகைகளின் தொகைகளைக் குறித்து வந்த கவி முடிவில் இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார். இந்தக் குறிப்பு கூரிய நோக்கோடு கூர்ந்து சிந்தித்து ஈங்கு ஓர்ந்து நன்கு உணர நேர்ந்தது.

சீதை பெரிய புண்ணியவதி. பாவ நிலைகள் எவ்வழியும் ஒழியும்படி விழுமிய நிலையில் ஒழுகி வருகிறாள். பாவங்களும் அவற்றை மருவியுள்ள பாசிகளும் அடியோடு ஒழிய வேண்டும் என்றே கணவனோடு சேர்ந்து விழியுன்றி வேலைசெய்து வருகின்றாள் ஆதலால் இந்தப் பதிவிரதைக்குப் பாவம் முழுவிரோதி. அப்படியிருந்தும் அந்தப் பாவமும் சீதைக்குப் பரிந்து அழுதது என்றது இப் பெண்ணரசியின் பெருமகிமை எண்ணி உணர வந்தது. உலக அனுபவங்களைக் கடந்து உணர்வுகள் ஒங்கின.

ஒருவனுக்கு இன்பம் நேர்ந்தால் அவனுடைய பகைவர் உள்ளம் வருந்துவர்; துன்பம் வந்தால் அவர் உவந்து நகுவார்; இங்கே பகைமை வகையில் உள்ள பாவம் சீதை அழுததைக் கண்டு மகிழ்ந்து சிரித்திருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு சிரியாமல் வருந்தி அழுதிருக்கிறது. இவ்வாறு அது இங்கே அழுதது ஏன்? இந்த அழுகை அதிசய நிலையை விழி தெரிய விளக்கி யுள்ளது.

புண்ணியத்தின் நிலையமான அந்தப் புனிதவதி எவ்வயிரும் எவ்வலகும் எண்ணியுருகும் இயல்பினள் என்பது நுண்ணிதாக உணர வந்தது. கண் என எவையும் கருத வரியவள்.

கல்லும் கரைந்து உருக, மண்ணும் மறுகி அழ அஞ்சன வண்ணனை நோக்கி நெஞ்சம் பதைத்து நிலைகுலைந்து அழுத இப் பெண்ணரசி துயரம் தாங்கமாட்டாமல் ஏங்கி அலமந்து உயிர்ப் பொடுங்கி மூர்ச்சையாயினாள். ஆகவே அருகே நின்ற மடந்தை யார் விரைந்து குளிர்ந்த நீரை முகத்தில் தெளித்துத் தேற்றினார். தேறிவிழித்தவள் மாறி விழுந்து மறுகிப்புரண்டு உருகித்துடித்து உருண்டு அழுதாள். பெண்ணரசி செயல் பெரிய துயரமாயது.

கண்ணைக் கையால் மோதினாள்.

முகத்தில் அடித்துச் சானகி அழுது பதைத்திருக்கும் நிலையை இது விழிதெரிய விளக்கியுள்ளது. அழகிய கரிய பெரிய கண்கள் அழுது சிவந்ததோடு அறைகளும் பட்டன.

கயலைக் கமலத்தால் அலைப்பாள் எனக் கண்ணைக் கையால் மோதினாள் என்றது அடித்த கைகளையும் அடிபட்ட கண்களையும் நுனித்துக் காண வந்தது. கமலம் = தாமரை மலர். கயல் = கெண்டைமீன். செந்தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த மெல்லிய

கைகளால் சீதை கண்களில் அறைந்திருக்கிறாள். கயல் தண்ணீரில் உகளுதல்போல் விழி கண்ணீரில் மிதந்திருக்கிறது. கயலும் கமலமும் ஓரினமா நீரில் நிலைத்திருப்பன ஆதலால் நீர்மை நிறைந்த கண்ணுக்கும் கைக்கும் அவை நேரினமா நேர்ந்தன.

அதிசய அழகனான இராமனைத் தனியுரிமையாக் கண்டுகளித்தற்குரிய கண்கள் அன்று கடுந்துயருழந்தன. எந்த மூர்த்தியை வீரக்கோலத்தோடு நேரே காணவேண்டும் என்று வேணவாவோடு சீதை நெடிது விழைந்திருந்தாளோ அந்த வீரன் மண்ணில் விழுந்து கிடந்தான் ஆதலால் இனி இந்தக் கண்கள் இருக்கவேண்டுமா? என்று பெண்கள் நாயகம் பேதுற்று அடித்தாள். தான் கண்பெற்ற பயன் தன் கணவனைக் கண்டு மகிழவே; அந்தக் கட்டழகன் பட்டழிந்தான் என்று காணவே சானகி கண்ணை மோதி அறைந்து உயிரைக் கோதி எறிந்துவிட விரைந்து முண்டாள். வெய்து துடித்தாள்; துயரப் பதைப்புகள் சொல்ல முடியாத அல்லல்களாய் எல்லை கடந்து நின்றன. ஆவி அலமந்து மயங்கித் தேவி கலங்கினாள்.

உயிரேபோய்ப் பரதவிக்கும் உடலேபோல், மத்தால் உள் உடைந்து அலம்பும், தயிரேபோல், தவித்துத் துடித்து உயிர்த்துப் பதைத்துக் கொதித்துப் புலம்பினாள். பெண்ணரசி அழுது புலம்பியதில் அவளது விழுமிய மேன்மைகளும், உழுவலன்புகளும் வீரப் பான்மைகளும், தரும நீதிகளும், கரும சாரங்களும் மருமங்களாய் வெளி வரலாயின. சில அயலே வருகின்றன.

சீதை புலம்பியது.

உறமேவிய காதல் உனக்குடையார்
புறம்ஏதும் இலாரொடு பூணகிலாய்
மறமே புரிவார் வசம் ஆயினையோ?
அறமே! கொடியாய் இதுவோ அருள்தான்? (1)

முதியார்உணர் வேதம் மொழிந்தவலால்
கதிஏதும் இலார் துயர் காணுதியோ?
மதியேன் மதியேன் உனைவாய்மையினால்
விதியே! கொடியாய் வினையாடுதியோ? (2)

கொடியேன் இவை காணகிலேன் உயிர்கோள்
முடியா நமனே முறையோ முறையோ?

விடியா இருள்வாய் எனைவீசினையோ
அடியேன் உயிரே! அருள்நாயகனே! (3)

எண்ண மயலோடும் இருந்ததுநின்
புண்ணாகிய மேனி பொருந்திடவோ?
மண்ணோர் உயிரே! இமையோர் வலியே!
கண்ணே அமுதே கருணை கரணே. (4)

மேவிக் கனல்முன் மிதிலைத் தலைஎன்
பாவிக்கைக் பிடித்தது பண்ணவ நின்
ஆவிக்குஒரு கோள்வரவோ? அலர்வாழ்
தேவிக்கு அமிழ்தே மறையின் தெளிவே. (5)

உய்யாள்உயர் கோசலை தன்உயிரோடு
ஐயா இளையோர் உயிர்வாழ்கிலரால்
மெய்யா வினை எண்ணி விடுத்தகொடுங்
கைகேசி கருத்திதுவோ களிற்றே! (6)

தகைவாள் நகர்நீ தவிர்வாய் எனவும்
வகையாது தொடர்ந்து ஒருமான் முதலாப்
புகையாடிய காடு புகுந்துடனே
பகையாடியவா பரிவேதும் இலேன். (7)

மேதா இளையோய்! விதியார் வினைவால்
போதாநெறி எம்மொடு போதுறுநாள்
மூதானவன் முன்னர் முடிந்தெடெனும்
மாதா உரையின் வழிநின் றனையோ? (8)

பூவும் தளிரும் தொகுபொங் கணைமேல்
கோவும் துயிலத் தருவாய் கொடியார்
ஏவின் தலைவந்த இருங்கணையால்
மேவும்குளிர் மெல்லணை மேவினையோ? (9)

நெய்யார் பெருவேள்வி நிரப்பிநெடும்
செய்யார் புனல்நாடு திருத்துதியால்
மெய்யாகிய வாசகமும் விதியும்
பொய்யான என்மேனி பொருந்துதலால். (10)

மழுவாள் வரினும் பிளவா மன்னுண்டு
அமுவேன் இனிஎன் இடராறிட யான்
விழுவேன் அவன் மேனியின் மீதினென
எழுவானை விலக்கி இயம்பி னளால். (11)

உள்ளம் உடைந்து சீதை உருகி மறுகி அழுதுள்ள இப்பகுதியில் வாழ்வின் மனவேதனைகள் பல தெரிய, வந்துள்ளன. பழைய நிகழ்வுகள் பலவற்றையும் நினைந்து நெஞ்சம் நொந்திருக்கிறாள். நேர்ந்துள்ள கேடுகளுக்கெல்லாம் தானே மூலகாரணம் என்று சாலவும் தவித்துள்ளமையை உரைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. தான் பாவியா யிருந்தாலும் புண்ணிய சீலனை இராமனுக்கு இந்த அழிகேடு வரலாமா? என்று விதியினை வெறுத்து வைதிருக்கிறாள். தருமமும் தலைகாக்கவில்லையே! என்று தளர்ந்து இகழ்ந்துள்ளாள். “ஓ தரும தேவதையே! உனது நெறி முறைகளையே பேணியாண்டும் நீதியோடு ஒழுகி வந்த விழுமிய சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கு உதவி புரியாமல் பழிகாரரான அரக்கர்களுக்கு வசமாய் நின்று வசைபுரிந்துள்ளாயே! இது எவ்வளவு கொடுமை! எத்துணை மடமை! புண்ணியர்கள் இனிமேல் இவ்வலகில் இருக்கலாமா? வேதவிதியின்படியே ஒழுகி வந்த நீதிமான் இவ்வாறு தீது அடையும்படி செய்துள்ளாயே; ஆ! விதியே! உனது அநீதியான தீமை மிகவும் கொடியது. தருமன் என மருவியுள்ள எமனே! துயரத் தீயில் வெந்து தவிக்கின்ற என் உயிரை நீ கொண்டுபோக மாட்டாயா? நான் இலங்கைச் சிறையிலிருந்து தவம் கிடந்தது இந்த முடிவைக் காணவா? ஐயோ! அயோத்தியர் வேந்தே! மிதிலையில் வந்து என்னை மணந்துகொண்ட பின் என்ன பலன்களைக் கண்டாய்! கொடிய பாவியாகிய என்னை நீ நெடிய துன்பங்களையே அடைந்தாய்! அமரரும் துதிசெய்து தொழுகின்ற அதிசய வீரா! என் விதி செய்த சதியால் உன்கதி இவ்வாறாயது; தீய பாதகியாகிய என்னை வையம் வையும்; கோசலைத் தேய்வம் இனிமேல் உயிர் வைத்திராது; கைகேசி அம்மாள் கருத்து நிறைவேறியது; பொய்யும் புலையும் பேசிக் கூனி செய்த கொடுமையால் எனது முடிமன்னன் முடிதறந்து கான் அடைந்தாலும் வானும் வையமும் வணங்கி வர மகிமையோடு நின்றான். நான் தொடர்ந்து ஒரு மாணை விழைந்து மறுகி வேண்டினேன்; பாவியின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து என் ஆண்டவன் அந்தத் தீய மாய மாணைத் தொடர்ந்தான்; தீமைகள் யாவும் தொடர்ந்து அடர்ந்து வந்தன; மடமையால் நான் கட்டி மூட்டிய தீமை அயோத்தியின் அரசகுலத்தை வெட்டி வீழ்த்தியது; அமுதின் சுவை என இராமசா

மியை எனக்குத் தனி உரிமையாத் தந்த அந்த மாமிக்கும் ஒரு எமனாய் நேர்ந்தேன்; இந்தப் பூமிக்கும் கொடிய புலைக்கேடுகளை விளைத்தேன். என் பிறப்பும் இருப்பும் பெரும்பிழையுடையன; சிறிய மாமி கூறிய அரிய மொழியின்படியே இனைய பெருமாள் முன்னதாக உயிர் துறந்தான்; நான் பன்னிப் பன்னிப் புலம்பி இன்னமும் உயிர் வைத்திருக்கிறேன். பிராண நாயகன் பிராணன் நீங்கினான் என்று தெரிந்தும் எனது பிராணன் நீங்காமல் உடலை ஒட்டி நிற்பது ஊனமான ஈனமேயாம்; வள்ளல் மடிந்தான் என்று கண்டபோதே உள்ளம் உடைந்து உயிர் ஒழிந்து போயிருக்க வேண்டும்; அங்ஙனம் போகாத புலை உயிரைப் போக்கித் தொலைக்கின்றேன்” என்று ஊக்கி எழுந்தாள். அயலே பரிந்து நின்ற திரிசடை விரைந்து பிடித்து நிறுத்தினாள். விளைவுகளை விளக்கி உளவுகளைத் துலக்கி உறுதி கூறினாள்.

சீதை பரிதாபமாய் அழுது புலம்பியதில் உழுவலன்புகளும் விழுமிய பண்புகளும் குடும்ப பாசங்களும் வெளிவந்துள்ளன.

மண்ணோர் உயிரே! இமையோர் வலியே!
கண்ணே! அமுதே! கருணை கரணே!

தன் கணவனை எண்ணி ஏங்கிச் சீதை இவ்வண்ணம் புலம்பியிருக்கிறாள். அருமை மொழிகள் உரிமையான உழுவலன்பின் ஒளிகளாய் மிளிர்கின்றன. சொல் அளவில் சுவைத்து மகிழ்கின்றோம்; பொருளை விரித்துப் பூரணமா விளக்கவேண்டாமலே காரணங்கள் எளிதே தெளிவாக் கனிந்து இனிது திகழ்கின்றன.

தன் உயிர்க்கு இனிய நாயகனை மண்ணோர் உயிர் என்றது எண்ணி யுணர வுரியது. சீவகோடிகளுக்கு யாண்டும் இதம் செய்பவன்; எவர்க்கும் உயிர்போல் இனியவன் என்னும் அரிய நீர்மைகள் தெரிய வந்தன. இராமன் மனித உருவில் மருவியிருந்தாலும் அமரர்கள் இனிது வாழ ஆதரவு புரியும் அதிசய வீரன் ஆதலால் இமையோர் வலியே! என அமைவுடன் மொழிந்தாள்.

இமையவர் தமருடன் இனிது வாழவே
தமதுபொன் மணிமுடி துறந்து தம்பியும்
அமுதெனும் மனைவியும் அருகு பின்வரக்
கமையொடு கான்புகு கருணை வாழியே!

என்று உலகம் உவந்து புகழ்க் கானகம் நோக்கி நடந்து போனவன் ஆதலால் வானகம் உய்ய வந்தவன் என இராமன் உயர்ந்து விளங்கினான். அவனுடைய சீர்மை நீர்மைகளை நேரி லிருந்து நன்கு கண்டு மகிழ்ந்தவள் இங்ஙனம் கருதி உருகினாள்.

கண்ணே! அமுதே! என்றது அருமையும் இனிமையும் எண்ணி எழுந்தன. தன் கண்ணினும் அரியவன்; உயிரினும் இனி யவன்; அமுதின் சுவையினும் ஆனந்தம் தருபவன் என இரா மனைச் சானகி கருதி மகிழ்ந்துள்ளமை இவ்வுரைகளில் உணர வந்தது. தனது இனிய குண கணங்களால் உலக வுயிர்களை உவ கையில் ஆழ்த்தியுள்ளவன் ஆதலால் இப்புனித மூர்த்தியை மனித சமுதாயம் என்றும் இனிது போற்றி வருகின்றது.

கொங்குமலி கருங்குழலாள் கௌசலைதன் குலமதலாய்!
தங்குபெரும் புகழ்ச்சனகன் திருமருகா! தாசரதீ!
கங்கையிலும் தீர்த்தமலி கணபுரத்துஎன் கருமணியே!
எங்களுக்குலத்து இன்னமுதே! இராகவனே! தாலேலோ! (1)

தாமரைமேல் அயனவனைப் படைத்தவனே! தயரதன் தன் மாமதலாய்! மைதிலிதன் மணவாளா! வண்டினங்கள் காமரங்கள் இசைபாடும் கணபுரத்துஎன் கருமணியே!
ஏமருவும் சிலைவலவா! இராகவனே! தாலேலோ.

(பெருமாள் திருமொழி)

இராமனைச் செல்லப் பிள்ளையாகப் பாராட்டிக் குலசேகர மன் னன் உள்ளம் உருகி இவ்வாறு தாலாட்டியிருக்கிறார். எங்கள் குலத்து இன்னமுதே! என்று அம்மன்னன் மனம் மகிழ்ந்து துதித்திருப்பது பத்திப் பரவசத்தை வெளிப்படுத்தி யுள்ளது.

தமக்கு இன்னமுதம் என எவரும் எண்ணி மகிழும் இரா மனைத் தனக்குத் தனி உரிமையான இனிய அமுதம் என்று சீதை கருதியிருக்கி யுள்ளாள். தன்னை ஓர்விடம் என இன்ன லோடு முன்னம் *சொன்ன மறாளை அமுதே! கண்ணே! கருணை நிலையமே! என்று இப்பெண்ணரசி இங்கே எண்ணி எங்கு இணைந்திருக்கிறாள். உரிய நாயகனுடைய அரிய பண்புகளும் பெரிய அன்புகளும் உள்ளத்தை உருக்கி யிருக்கின்றன.

* இந்நூல் பக்கம் 4500, வரி 23 பார்க்க.

உய்யாள் உயர் கோசலை.

தனது அருமை மாமியை நினைந்து மருமகன் இவ்வாறு மறுகியிருக்கிறான். மகன் இங்கே மடிந்தான் என்று தெரிந்தால் மாமி அங்கே இறந்துபோவாள் எனச் சீதை வருந்தி யுருகியிருப்பது அறிந்துகொள்ள வந்தது. அந்தத் தாயினுடைய அன்புரிமைகளையும், பண்பு நிலைகளையும் நன்கு தெரிந்தவள் ஆதலால் உயர் கோசலை எனப் புகழ்ந்து பேசினாள். உள்ளத்தில் உறைந்துள்ள பிரியமும் மதிப்பும் மரியாதையும் உரையில் வெளியாயின.

கொடுங் கைகேசி கருத்து இதுவோ?

சிறிய மாமியை இவ்வாறு இகழ்ந்து கூறியுள்ளாள்.

அரசு செல்வத்தைப் பறித்துக்கொண்டு தனது அருமை நாயகனைக் காட்டுக்கு ஒட்டிய கொடியவள் ஆதலால் கொடும் கைகேசி என்றாள். இப்படி முடிந்து படும் என்று கருதியோ அன்று அப்படி முடுக்கிவிட்டாள்? அவளுடைய கருத்து நிறைவேறியது; உள்ளம் களித்திருக்கட்டும் என்று மனவேதனையோடு பழித்துரைத்தாள். உற்ற துயரம் உயிரை வதைத்திருத்தலால் உரைகள் கடுமையாய்க் கறுத்து வெறுத்து வந்தன.

கடல் கடந்த இலங்கையில் தனது நாயகன் அடலழிந்து வீழ்ந்திருத்தலால் அயோத்தியை நினைந்து வருந்தினாள். கண்காணாத சீமையில் யாதொரு நாதியும் இல்லாமல் பெண்கள் நாயகம் பெருந்துயருழந்து பேதுற்றுப் புலம்பியிருப்பது உலகவுள்ளங்களை எங்கும் உருக்கி யிருக்கிறது. பலவும் பரிந்து புலம்பியவள் பின்பு இலக்குவனை எண்ணிக் கலக்கம் மிக அடைந்தாள்.

கொழுந்தா! என்று உள்ளம் உடைந்து கூவியிருத்தலால் அந்த இளவல்மீது கொண்டுள்ள பேரன்பு நேரே தெரிய வந்தது. தன்னை உரிமையோடு காத்து நின்ற அருமை வீரனைச் சிறுமை சில கூறி அயலே போக்கிய செயலை நினைந்து நினைந்து வருந்தி வருந்துள்ளாள். செய்த பிழையைத் தெளிந்து சிந்தை உளைந்தாள்.

பரம புனிதனை தனது அருமைக் கொழுந்தனை இகழ்ந்து பேசிய அந்தப் பாவத்தாலேயே தான் கொடிய சிறையை அடைந்து நெடிய துயரங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்தது என்று

இக்குலமகள் நெஞ்சம் நொந்து நெடிது தவித்துள்ளது இடையிடையே மொழிகளில் முடுகி வெளிவந்துள்ளது.

அந்தத் தரும வீரனுடைய உறவுரிமையையும் உறுதி நிலையையும் கரும நலனையும் கருதி உருகி மறுகிப் புலம்பினாள்.

மாதா உரையின் வழி நின்றனையோ?

சுமித்திரைத் தாய் சொல்லியபடியே நடந்து முடிந்தாயோ? என்று இனையவனை நோக்கி இப்படிப் பரிதபித்திருக்கிறாள். “அண்ணனுக்கு ஏதேனும் அபாயம் நேர்ந்தால் கண்ணோடி விரைந்து நீக்கியருள்; அது முடியவில்லையானால் நீ முன்னதாக முடிந்துபோ” என்று தன் பிள்ளையிடம் அத்தாய் உறுதி கூறி விடுத்தாள் ஆதலால் அந்த உரையின்படியே முதலில் தரையில் இறந்து கிடக்கிறான் என்று நிலைகுலைந்து பதைத்துத் தலையில் அடித்து இக்குலமகள் குலை துடித்து அலறியுள்ளாள்.

சாகத் துணிந்தது.

இன்னவாறு பலவும் உன்னிப் பன்னி அமுதவள் முடிவில் தன் உயிரை மாய்த்துவிட முடிவு பூண்டாள். விமானத்திலிருந்த படியே தன் நாயகன்மீது தாவி விழுந்து தழுவி மாண்டுபோக முண்டு எழுந்தாள். விரைந்து கீழ் நோக்கிப் பாய நேர்ந்தாள்.

அருகே மறுகி நின்ற திரிசடை கடிது பாய்ந்து பற்றிக் கொண்டாள். உரிமையோடு அணைத்து ஒருபுறம் இருத்தி உள்ளம் தேற்றினாள். பரிவுரைகள் அறிவு நலங்களை இனிது அருளின.

மருங்கே நின்ற அரக்கிமாரை ஒருங்கே அயல் ஒதுக்கிச் சீதையிடம் ஆதரவோடு உரியன பல உரைத்து உள்ளம் தெளிய மெல்ல உணர்த்தினாள். உழுவலன்புடன் தழுவிருந்து அக்குலமகள் இத்தலைமகளைத் தேற்றி யருளியது நிலைபெற்ற ஞானமாய் நிலி நின்றது. அவளுடைய மதிமொழிகள் உயிருதனி புரிந்தன.

திரிசடை தேற்றியது.

மாடுற வளைந்து நின்ற வளைஎயிற்று அரக்கி மாரைப் பாடுற அற்றம் நோக்கிப் பாவையைத் தழுவிப் பற்றிக் கூடினாள் என்ன நின்று செவியிடைக் குறுகிச் சொன்னாள் தேடிய தவமே அன்ன திரிசடை மறுக்கம் தீர்ப்பாள்.

மாயமான் விடுத்த வாறும் சனகனை வகுத்த வாறும்
போயமா நாகபாசம் பிணித்தது போன வாறும்-
நீயமா நினைவாய் மாள நினைதியோ? நெறியிலாரால்
ஆயமா மாயம் ஒன்றும் அறிந்திலை அன்னம் அன்னாய்!

கண்டன கனவும் பெற்ற நிமித்தமும் நினது கற்பும்
தண்டவாள் அரக்கர் பாவச் செய்கையும் தருமம் தாங்கும்
அண்டர் நாயகன்தன் வீரத் தன்மையும் அயிர்க்க லாமோ?
புண்டரீ கற்கும் உண்டோ இறுதி இப்புலையர்க்கு அல்லால்.

ஆழியான் ஆக்கை தன்னில் அம்புஒன்றும் அறுக்கிலாமை
ஏழைநீ காண்டி அன்றே இளையவன் வதனம் இன்னும்
ஊழிநாள் இரவி என்ன ஒளிர்கின்றது உயிருக்கு 'இன்னல்
வாழியாற்கு இல்லை வாளா மயங்கலை வேள்வி வந்தாய்! (4)

வீயந்துளன் வீரன் என்னின் உலகம் ஒரேமும் ஏழும்
தீயந்துறும்; இரவி பின்னும் திரியுமே? தெய்வம் என்னும்?
நந்துள எண்கணான்முன் உயிரெலாம் வெருவும் அன்னை
ஆய்ந்தவை உள்ள போதே அவர்உளர் அறமும் உண்டால்.

மாருதிக்கு இல்லை அன்றே மங்கைநின் வரத்தி னாலே
ஆருயிர் நீங்கல் ஆனால் கற்புக்கும் அழிவுண் டாமே
சீரியதன் றிதுஒன்றும் திசைமுகன் படையின் செய்கை
பேரும்இப் பொழுதே தேவர் எண்ணமும் பிழைப்பதுண்டோ?
தேவரைக் கண்டேன் பைம்பொற் செங்கரம் சிரத்திற் சேர்த்தி
மூவரைக் கண்டார் அன்ன இருவரை முறையின் நோக்கி
ஆவலிப்பு எய்து கின்றார் அயர்த்திலர் அஞ்சல் அன்னை
உவலிற் புக்கு வேலை கோட்படும் என்று கொள்ளேல். (7)

மங்கலம் நீங்கினாரை ஆருயிர் வாங்கி னாரை
நங்கையிக் கடவுள் மானம் தாங்குறு நவையிற் றன்றால்
இங்கிவை அளவை ஆக இடர்க்கடல் கடத்தி என்றாள்;
செங்கைய ளாய தையல் சிறிதுயிர் தரிப்ப தானாள். (8)

துயரம் தாங்கமாட்டாமல் உயிரை நீக்கிவிட மூண்டு சீதை
விழே பாய நேர்ந்தபோது விரைந்து பாய்ந்து பற்றி இருத்தித்
நிசிசடை அறிவுரைகள் கூறி ஆறுதல் புரிந்திருக்கும் சாகச
சாதுரியங்களை இப்பாடல்கள் காட்டியுள்ளன. விபீடணனுடைய
அருமைத் திருமகளான அம்மாதரசி பேராதரவோடு ஆதிமுதலே
சீதைக்கு உறுதி கூறி உள்ளம் தேற்றி உதவிபுரிந்து வருகிறாள்.

தேடிய தவமே அன்ன திரிசடை.

என வரிசையோடு வரைந்து குறித்தது அவளுடைய உதவி நிலைகளையும் உறுதி நலங்களையும் உணர்ந்து கொள்ள வந்தது. ஒரு மனிதனுக்கு நேர்கின்ற அல்லல்களை நீக்கி நல்ல இன்பங்களை நல்கவல்லது தவமே ஆதலால் அந்த நிலைமையில் நேர்ந்துள்ளவனை இந்த அருமையான உவமையால் விளக்கி இங்ஙனம் உரைத்தார்.

தவம்

நெடுநாளாகத் தான் செய்த தவமே ஒரு பெண் உருவமாய் மருவிக் கண் எதிரே தோன்றித் தன்னைக் கார்த்ததுபோல் திரிசடை அதுபொழுது சீதையைக் காப்பாற்றியிருக்கிறாள். அந்தக் காப்பு நிலையின் உயர்வையும் உறுதியையும் உவமை நயமாக் காட்டி நின்றது. ஒப்புமைக் காட்சி உய்த்துணர வுற்றது.

தவம் அரிய பெரிய மகிமை யுடையது. அதனைச் செய்து கொண்ட தவசி கருதிய எதையும் எளிதே அடைந்துகொள்கின்றான். பரமபதமும் அவனுக்கு உரிமையாயுள்ளது.

வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலால் செய்தவம்

நாண்டு முயலப் படும்.

(குறள், 265)

தான் விரும்பிய நலன்களையெல்லாம் விரும்பிய படியே தவத்தால் ஒருவன் அடையலாம் ஆதலால் அந்த அரிய தவத்தை மனிதன் உரிமையோடு செய்துகொள்ள வேண்டும் எனத் தேவர் இவ்வாறு உறுதி நலனை அறிவுறுத்தியிருக்கிறார்.

நஞ்சு குடித்தாலும் நவை யின்று தவம் நின்றால் அஞ்சி ஒளித்தாலும் அரண் இல்லை தவம் உலந்தால் குஞ்சரத்தின் கோட்டிடையும் உய்வர் தவம் மிக்கார் அஞ்சலிலர் என்றும் அறனே களைகண் என்பார்.

(சீவகசிந்தாமணி, 2557)

நஞ்சு குடித்தாலும் தவம் ஒருவனை உய்யச் செய்யும்; அது இல்லையானால் வேறு எவ்வளவு பாதுகாப்புகள் அமைந்திருந்தாலும் அவன் உய்ந்துபோக முடியாது என தவத்தின் மகிமையை உடன்பாடு எதிர்மறை என்னும் இருவகை நிலைகளிலும் வைத்து உறுதியோடு தெளிவுற இது நன்கு விளக்கி யுள்ளது.

தவம் அல்லல்களை நீக்கி எல்லா நிலைகளிலும் மனிதனை மேன்மைப் படுத்தும் ஆதலால் அதனை உரிமையாச் செய்து கொள்பவன் அதிசய மகானாய்த் துதிசெய்யப் பெறுகின்றான்.

மனித வாழ்வில் வேதனைகளும் சோதனைகளும் நிறைந்துள்ளன; தவத்தைச் சாதனையாச் செய்து கொண்டவன் அவற்றை எளிதே கடந்து இன்பம் மிகப்பெறுகின்றான். தருமமும் தவமும் தம்மைப் பேணி வருபவரை யாண்டும் பேணி அருளுகின்றன. அவற்றைக்காணியாகமனிதன் கருதிக்கொள்ளவேண்டும்.

When the scourge
Inexorable, and the torturing hour
Calls us to penance.

(Paradise Lost)

“துன்பங்களும் துயரங்களும் அதிகமான பொழுது உய்தியை நாடி நாம் தவத்தை நோக்கித் தவிக்கின்றோம்” என்னும் இது இங்கே உணர்ந்து கொள்ள வரியது. மீல்ட்டன் என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர் இங்ஙனம் பாடியிருக்கிறார். தவம் அல்லலை நீக்கியருளும் என்பதை எந்நாட்டவரும் எண்ணியுள்ள உண்மை ஈண்டு எதிரறிய வந்தது. நல்லதை யாரும் நயந்து கொள்கிறார்.

சோகத் துடிப்பைக் குறித்துக் கூறி வருங்கால் தவத்தின் சிறப்பையும் வியப்புறக் கவி உணர்த்தி யிருக்கிறார். மனித சமுதாயம் தவ நலமுடையதாய் உயர் நிலை அடைய வேண்டும் என்னும் குறிப்பு அவர் உள்ளத்தில் உறைந்துள்ளதை உரைகளின் வழியா நாம் கூர்ந்து ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

தான் தேடி ஈட்டி வைத்த தவம் ஓடி வந்து உதவி புரிந்தது போல் திரிசடை சமையத்தில் விரைந்து சீதைக்கு ஆதரவாய் ஆறுதல் புரிந்தாள் என்றதனால் அவளது தன்மையும் தகவும் நன்மையும் இதமும் இங்கே நன்கு தெரிய வந்தன.

உரைத்த உரைகள்.

மறுகி மயங்கிய சீதையை அருகணைத்து மிள்துவாய் அவள் கூறிய உறுதி மொழிகள் உணர்வு நலங்கள் சுரந்து வந்தன: “ஆம்மா! சீதா! நீ யா்தும் வருந்தாதே; உனக்கு யாதொரு நீதும் வராது; விதி சிறிது இடையே வினையாடிக் கொண்டிருக்கிறது; கொடியவரது முடிவு கடிது நெருங்கியுள்ளது; அந்த

முடிவு காணாமல் சில துயரங்களை நடுவே காண நேர்ந்துள் ளாய்; மாயமான ஏவி இலங்கை வேந்தன் முதலில் வஞ்சித் தான்; பின்பு உன் தந்தை போல் ஒருவனை நேரே கொண்டு வந்து காட்டி உன்னைத் துடிக்கச் செய்தான்; நாக பாசத்தால் பகைவர் நாசம் ஆயினார் என வேக வெற்றிகளை விரித்து விளக் கினான்; அவையாவும் மாயப் பொய்களாய் மறைந்து போயின; நேரே அனுபவத்தால் நீயும் பார்த்திருக்கிறாய்; நான் முன்னம் கண்டு சொன்ன கனவுகள் தவறாகா; உனது கற்பும் தவறும் அற்புத நிலையில் அரண் செய்து வருகின்றன; நடுவே சில சோதனைகள் நிகழ்கின்றன; அவை வேதனைகளாய் விரிகின்றன; விரியினும் பரிதி எதிரே பனிப் படலங்கள் போல் விரைவில் ஒழிந்து போம்; பாவிகள் அழிந்து ஒழிவர்; புண்ணிய சீலர்கள் உயர்ந்து விளங்குவர்; தரும குண சீலனை உனது அருமை நாயகன் நிருதர் குலத்தை நிருமூலமாக்கி நெடிய புகழோடு நிலவி வருவதை உலகம் முழுவதும் உவந்து நோக்கி வியந்து வருகிறது; அத்தகைய அதிசய வீரன் இறந்து போனால் என்று நீ வருந்துவது பெண்மையின் பேதைமையே; உண்மையா அவன் இறந்திருந்தால் அண்ட கோளங்கள் யாவும் அழிந்திருக் கும்; கடல்கள் வற்றி மலைகள் நொறுங்கிக் கதிரும் மதியும் கருத்து மடிந்து அமரர் அழிந்து பிரமன் ஒழிந்து யாவும் நாச மாய்ப் போயிருக்கும்; அவ்வாறு போகாமல் நிலைத்திருப்பதனால் உன் கணவன் சாகாமல் இருக்கிறான் என்பதற்கு அவை சாட்சிகளாயுள்ளன. அவனுடைய மாட்சிகளும் மகிமைகளும் அளவிடலரியன; தேவர் யாவரும் சிரம் மீது கைகூப்பிச் சிவன் திருமால் அயன் என்னும் அந்த மூவரைக் கண்டதுபோல் இந்த இருவரையும் கண்டு வணங்கிப் பொருவரும் அன்போடு போற் றித் துதிக்கின்றனர்; மனித உருவில் மருவியுள்ள பரமன் என்றே உன் நாயகனைக் கருதுந்தோறும் என் உள்ளம் உருகி வருகிறது; நீ மணந்து கொண்ட மணலன் என்று நெருங்கிப் பழகி வந் துள்ளமையால் எளிதே நினைந்து பெண்மை நிலையில் பேதுற்று அழுகின்றாய்; உண்மை நிலையை உணர்ந்து உள்ளம் தேறியிரு; உன் நாயகன் இறந்து போயிருந்தால் உன்னை இந்த விமானம் தாங்கியிராது; இது அதிசயமான தெய்வீக விமானம்; மங்கலம் இழந்த விதவைகள் இதில் தங்கியிருக்க முடியாது; கீழே தள்ளி

விடும்; உன் கணவன் உயிரோடு இருக்கின்றார்; நீ நல்ல சுமங்கலி என்பதை இம் மானம் உன்னை உரிமையோடு ஏந்தி நிற்பதே உறுதியான சான்றாய் உணர்த்தி நிற்கிறது; விரைவில் விடிவு தெரியும்; உண்மை தெளிந்து உவந்து கொள்வாய்; கொஞ்சம் நெஞ்சம் பொறுத்திரு அம்மா!” என்று திரிசடை இங்ஙனம் ஆறுதல் கூறி உள்ளம் தேற்றி உரிமையுடன் சீதையை ஆதரித்திருந்தாள். மறுகி மயங்கி உயிர் நீங்க நேர்ந்த பிராட்டி அவ்வுரிமையுடையவள் உரைகளால் சிறிது தேறி உருகி யுறைந்தாள்.

அவளுடைய அறிவும் பேச்சும் தன்மையும் தகவும் சீதைக்கு ஆருயிர் அமுதங்களாய்ப் பேருதவிகளைச் செய்து வந்தன. உறுதி கூறி உள்ளம் தேற்றுவதில் அதிசய சாதாரியம் பெரிதும் அவளிடம் மருவியிருந்தது. மொழிகள் தெளிவுகள் செய்தன.

உயிருக்கு இன்னல் இல்லை; வாளா மயங்கலை.

இராம வட்சுமணர்க்கு யாதொரு அபாயமும் நேர வில்லை; வீணே மயங்கி வருந்தாதே! என்று திரிசடை இப்படி உறுதி கூறித் தேற்றியிருக்கிறாள். பலவகைக் குறிப்புகளையும் பரிந்து காட்டி உள்ளம் தெளிந்து துணிந்திருக்குமாறு மொழிந்திருப்பது அவளது விழுமிய உணர்ச்சிகளை நன்கு விளக்கி நிற்கிறது.

“ஒருவன் இறந்து போனால் அவன் முகத்தில் சவக்களை தோன்றும்; அவ்வாறு இங்கே யாதும் தோன்றவில்லை; இதனைச் செவ்வையாக நீ கவனித்துப்பார்!” என்று சானகிக்குச் சுட்டிக் காட்டி விமானத்தில் இருந்தபடியே ஞானத்தைப் போதித்திருக்கிறாள். அறிவின் போதனை ஆதர வூட்டியருளியது.

இளையவன் வதனம் இரவி என ஒளிர்கின்றது.

மாண்டவன் போல் கீழே வீழ்ந்து கிடக்கின்ற இலக்குவன் நிலைமையை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். இறந்திருந்தால் முகம் இவ்வளவு தெளிவாகச் சிறந்திராது; உடலுள் உயிர் உறைந்திருப்பதை முகம் விளக்கி நிற்கிறது; நிலைமையை உணர்ந்து நெஞ்சம் தேறி இரு! என்று நேரே தேற்றி நின்றாள்.

பிரமாஸ்திரம் தன் மீது விரைந்து பாய்ந்தபோது எதிரியைச் சினந்து நோக்கி வீரோடு விழுந்திருக்கிறான் ஆதலால் அந்த வீரப்பொலிவு இளையவன் முகத்தில் நேரே பேரொளி வீசியுள்

ளது. அதனை விழிகாண விளக்கிப் பிராட்டிக்கு அவள் தெளி
ஆட்டியுள்ளாள். அனுபவ நிலைகளை இனிது அறிவுறுத்தினாள்.

நேர்ந்துள்ள அபாயம் விரைந்து நீங்கி விடும்; எப்படியும்
தருமம் உயர்ந்து வெல்லும்; அதருமம் அழிந்து தொலையும்; பூப
காரிகளான அரக்கர்கள் அழிவரே அன்றிப் புண்ணியமூர்த்தி
யான இராமநாதனுக்கு யாதொரு கேடும் நேராது; இது உறுதி
யான முடிவு; இம்முடிவை முடிவாகக் காணலாம் என்று முடி
வுரை கூறினாள். வார்த்தைகள் வலிமை தோய்ந்து வந்தன.

இறுதி இப்புலையர்க்கு அல்லால்,
புண்டரீ கற்கும் உண்டோ?

என்ற இதில் திரிசடையின் தரும குண சீலமும் ஒருமை
யுள்ளமும் உணர வந்தன. தன் இனத்தவரைப் புலையர் என்று
இகழ்ந்திருக்கிறாள். புலையான கொலைத் தொழில்களை நிலையாகச்
செய்து வருபவர் விரைந்து அழிந்து தொலைவர் என்று தெளிந்
திருத்தலால் அதனை இங்கே உறுதியாகத் துணிந்து கூறினாள்.

தேவியைப் பிரித்த பாவிக்கு இளையேன் என்று தன்
பிறப்பின் தொடர்பை இகழ்ந்து நொந்து நிருதர் குலத்தை
விபீடணன் வெறுத்திருத்தல்போல் அவனுடைய அருமைத் திரு
மகளும் கடுத்திருத்தலால் இவ்வாறு பழித்து உரைத்தாள்.
தந்தை இராமனுக்கு உரிமையாய் உதவி புரிகின்றான்; மகள்
சீதைக்கு இனியளாய் இதம் புரிந்து வருகிறாள். அவ் வரவில்
அரிய உதவிகள் பெருகி உரிமை அன்புகள் மருவி வந்துள்ளன.

கொடிய கண்டகர் அழிவர்; இனிய புண்டரீகன் அழி
யான் எனத் தெளிவாக உறுதி செய்துள்ளாள். புண்டரீகம் =
தாமரை. செந்தாமரை மலர்போன்ற அழகிய கண்களையுடைய
வன் ஆதலால் அந்தக் கண்ணழகை வியந்து புண்ணிய நிலையைப்
புகழ்ந்து கண்ணியம் தெளிய மொழிந்தாள்.

கூவலில் புக்கு வேலை

கோட்படும் என்று கொள்ளேல்.

இராமனை அரக்கர் யாதும் செய்ய முடியாது; இதில்யாதும்
ஐயம் அடையாதே என்பாள், இந்த உவம வாசகத்தை உரிமை
யா உரைத்தாள். எடுத்துக் காட்டுகள் ஏற்றம் காட்டி வந்தன.

கூவல் = கிணறு. வேலை = கடல்.

பெரிய கடலைச் சிறிய ஒரு கிணறு விழுங்கி விடுமோ? என்று பயந்தால் அது எவ்வளவு பேதைமையோ அவ்வளவு மடமையாம் இராமனை அரக்கர் வென்று விடுவார் என்று அஞ்சுவது என நெஞ்சம் தெளிய இங்ஙனம் நேரே மொழிந்தாள்.

“கூவத்தின் சிறுபுனலைக் கடல் அயிர்த்தது ஒவ்வாதோ கோற்ற வேந்தே!” என அனுமான் முன்பு* இராமனிடம் கூறிய அதே உவமையைத் திரிசடை இங்கே சீதையிடம் கூறியிருக்கிறான். இதய ஒளிகள் ஒரு முகமா உதயமாயுள்ளன.

தன்பால் அடைக்கலம் புக வந்த விபீடணனைச் சேர்க்கலாமா? சேர்த்தால் அவனால் ஏதேனும் அபாயம் நேருமா? என்று வானரத் தலைவர்களிடம் இராமன் ஆலோசனை செய்த போது மாருதி இவ்வாறு அதி விநயமாக இனிய உவமையை எடுத்துக் கூறி உறுதி நிலையை அனைவரும் தெளிய உணர்த்தினான்.

அந்த மதிமொழி இங்கும் மருவி வந்துள்ளது.

இராமன் கடல்; அரக்கர் திரள் கிணற்று நீர்.

பல்லாயிரம் கிணறுகளையும் கடல் எளிதே அடக்கிக் கொள்ளும்; அதுபோல் பல கோடி அரக்கர் திரள்களையும் இராமன் எளிதே அழித்து வெற்றி கொள்வன் என்பது இந்த உவமையால் உய்த்துணர வந்தது. ஒப்புநிலை உயர்வு காட்டியது.

கடல் என்றதனால் இராமன் அளவிடலரிய அதிசய நிலையினன்; அரிய பல அடலாண்மைகளை யுடையவன்; உலகம் நலமுற உதவி புரிந்து வருபவன் என்பதும் தெரிய நின்றது.

இங்ஙனம் நிலைமை தலைமைகளைக் குறித்து உணர்த்தி வந்த திரிசடை இறுதியில் ஓர் அரிய மருமத்தையும் இனிது விளக்கினான்.

மங்கலம் நீங்கினாரை ஆர் உயிர் வாங்கினாரை
நங்கை! இக் கடவுள் மானம் தாங்கா.

பிராட்டி உறுதியாய் உள்ளம் தேறியிருக்குமாறு விமானத்தின் நீர்மையை இவ்வாறு சீர்மையோடு தெளிவுபடுத்தினான்.

சீதையை ஏற்றி வந்த புட்பக விமானம் அற்புத மகிமை

* இந் நூல் பக்கம் 3614, வரி 24 பார்க்க.

வாய்ந்தது; பிரமதேவனால் குபேரனுக்கு அருமை வெகுமதியாகக் கொடுக்கப்பட்டது; பேரழகுடையது; எவ்வளவு பேர்கள் ஏறினாலும் விரிந்து இடம் கொடுப்பது; கதி வேகம் மிகுந்தது; நிதி பதிக்கு அதிசய வாகனமாய் அமைந்திருந்தது; அந்தத் திவ்விய விமானத்தைத் திக்குவிசய காலத்தில் இராவணன் வலிந்து கவர்ந்து கொண்டு வந்தான். அதிசயமான ஒரு தெய்வத் திருவாக அதனைப் பேணி யிருந்தான்: தன்னைத் தவிர வேறு யாரும் அதில் ஏறுவதில்லை; அதனையே தனது பிரியமும் பெருமிதமும் தோன்றச் சீதைக்கு உதவினான்; அதில் ஏற்றிக் கொண்டுவந்தே இந் நங்கைக்கு மங்கையர் போர்க்களத்தைக் காட்டினார்; அந்த விமானத்தின் அதிசய மருமத்தைத் திரிசடை தெளிவுறுத்தினான். “மங்கலம் நீங்கிய விதவைகளை இது தாங்கி நில்லாது; உன்னை உரிமையுடன் தாங்கி நின்றலால் உனது அருமை நாயகன் இறக்க வில்லை; உயிரோடு இருக்கிறான் என்பதை இது நன்கு விளக்கியுள்ளது; சங்கையின்றி நம்பு; சாந்தமாயிரு; ஏந்தல் விரைந்து எழுந்து வந்துவிடுவார்” என்று மொழிந்து தேற்றினான்.

நங்கை! என்று சீதையை இங்கே விளித்தது பெண்கள் நாயகமே! உனக்கு யாதொரு பிழையும்நேராது; உன் தகுதிக்கு ஏற்ற தலைமையான நம்பியின் நிலைமையை நீ விரைவில் அறிந்து மகிழ்வாய் என்று பரிந்து வாழ்த்திய படியாம்.

திரிசடை உணர்த்திய உறுதி நிலைகளை உணர்ந்து உள்ளம் தேறிய சீதை கண்ணீர் வெள்ளம் மாறி அவளைக் கருத்தோடு நோக்கினான்; தன் இருப்பின் அளவைக் குறிப்பாக உரைத்தான்.

சீதை குறித்தது.

அன்னை நீ உரைத்தது ஒன்றும் அழிந்திலது ஆதலானே உன்னையே தெய்வமாகக் கொண்டு இத்தனை காலம் உய்ந்தேன் இன்னம் இவ்இரவு முற்றும் இருக்கின்றேன்; இறத்தல் என்பால் முன்னமே முடிந்த தன்றே என்றனள் முளரி நீத்தாள். (1)

நாண்எலாம் துறந்தேன் இல்லின் நன்மையின் நல்லார்க்குஏய்ந்த பூண்எலாம் துறந்தேன் என்றன் பொருசிலை மேகம் தன்னைக் காணலாம் என்னும் ஆசை கடுக்களன் ஆவி காத்தேன் ஏணிலா உடலின் நீங்கல் எளிது எனக்கெனவும் சொன்னான். (2)

சிறிது மனம் தேறிய சீதை திரிசடையை நோக்கி இவ்வாறு

பெரியிருக்கிறாள். “அம்மா! உன்னால் என் உயிர்வாழ்ந்து வருகிறேன். ஆதிமுதல் என்னை நீ அன்புரிமையோடு ஆதரித்து வருகின்றாய்; அல்லல் உற்ற போதெல்லாம் நல்ல உறுதிமொழிகளைச் சொல்லி என் உள்ளத்தைத் தேற்றிவந்துள்ளாய்; நீ கூறிய துயரமும் பிழையானது இல்லை. எல்லாம் சரியாகவே வந்திருக்கின்றன. உன்னை என் குலதெய்வமாகக் கருதி இவ்வளவு காலமும் உயிர் வாழ்ந்து வந்துள்ளேன்; இன்று இரவு வரையும் பொறுத்திருக்கிறேன்; இறந்து போவது என்பதை முன்னமே வரைந்து முடிவு செய்திருத்தலால் இறப்பு எனக்குப் புதிது அன்று; பழையதாகவே எளிதே, என் எதிர் நின்றுள்ளது. பலர்க்கும் துயரமாய் நான் உயிர்வாழ்வதே இழிவு. நல்ல குலமகளிருக்குரிய அரிய நாணம் இழந்து உரிய மானம் இன்றி ஈனமாய் இந்த இழி சிறையில் அழி துயரோடு நான் உயிரை வைத்திருப்பதெல்லாம் கோதண்டம் எந்திய அந்தப் பசியகோலத்திரு மேனியைக் காணலாம் என்று வேணவாவினாலேயாம். பாவி ஆகிய என் ஆவி அந்தப்புண்ணியமூர்த்தியின் பாதத்திலேயே மேவி நிற்கிறது; ஆகவே எனது உடலை வீசி எறிவது எனக்கு மிகவும் எளிதேயாம்; உனது மொழியை உறுதியா நம்பி விடியும் அளவும் மடியாது நிற்கின்றேன்” என்று தனது நிலையைச் சானகி தெளிவுறுத்தியருளினாள். பொருசிலை மேகம் என இராமனைத் தேவி கருதி உருகியுள்ளமை இங்கே தெரிய வந்தது. வானவில்லோடு வயங்கித்தோன்றும் காணமேகக் காட்சியைக் கண்டு வருபவர் இந்தப் பொருசிலை மேகத்தையும் ஒருமுகமா உணர்ந்து கொள்வர். உருவகம் பெருமித நிலையில் பெருகி எழுந்தது; வீரமும் கொடையும் இதில் விரவியுள்ளன. உலகம் உய்ய மழை பொழிய நேர்ந்த போதே கார்மேகம் கார்முகத்தோடு நேர்முகமாய் நிலவித் தோன்றும். வானும் வையமும் உய்யவே காணும் கடலும் கடந்துவந்து பொருசிலையோடு இந்த மேகம் இலங்கையில் பொலிந்து தோன்றுகின்றது. போரில் மூண்டு வளைந்துள்ளமையால் பொருசிலை என வினைத் தொகையாய் நிகழ்காலம் குறித்து நிலையை விளக்கி நின்றது.

பொருது வருகிற போராண்மையும், அது கருதியருளுகிற போராண்மையும் ஒருங்கே தெரிய வந்தன. தீய இனங்களை இறந்துபட நூறி நல்ல இனங்களைப் புரந்து வருந்தன்மையால் வீரமும்

வண்மையும் விளங்கி நின்றன. அமரர் தமரோடு தலைநிமிர்ந்து வாழத் தருமம் தலைஎடுத்து நீளச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் சிலை எடுத்து வந்தான். அந்த அதிசய வில்லையும், அற்புதவீரனையும் இங்கே துதி செய்து நின்று நேரே தொழுது மகிழ்கின்றோம்.

நிருதர் குலத்தைப் பொருது தொலைத்து வெற்றித்திறலோடு விசயகோதண்டத்தை இடதுகையில் தாங்கிச் சமரபூமியில் அமரர் துதிசெய்ய அதிசய கம்பீரமாய் நிற்கும் அற்புத மூர்த்தியின் வீரக் கோலத்தை விரைவில் காணலாம் என்னும் பேராசை சீதை உள்ளத்தில் பெருகியிருந்துள்ளது; அந்த ஆசையாலேயே உயிர் உடலில் ஊசலாடிக் கொண்டுள்ளது என்னும் உண்மை ஈண்டு நுண்மையா உணர வந்தது.

காணலாம் என்னும் ஆசை கடுக்க என் ஆவி காத்தேன்.

இலங்கைச்சிறையில் சீதாதேவி எதற்காக உயிரைத் தாங்கி யிருந்தாள் என்பதை இதனால் உணர்த்தியிருக்கிறாள். தன் ஆவியைப் பாதுகாத்துத் தான் எதிர்பார்த்திருந்தது கோதண்ட வீரனைக் காணவே யாம் என்றதனால் தேவியின் கருத்தும் காட்சியும் விருப்பும் வேட்கையும் இங்கே திருத்தமாகக் காணவந்தன.

துயரோடு தோய்ந்த தனது உயிர் வாழ்வின் நிலைமையைச் சீதை இவ்வாறு திரிசடையிடம் கூறி முடித்தாள். முடிக்கவே விமானத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு போகும்படி அவள் குறிப்பித்தாள். வானவூர்தி விரைந்து மீள நேர்ந்தது. சானகியின் மனமும் உயிரும் இராமனிடமே மருவி உரிமையாய் உறைந்து நின்றன.

தையலை இராமன்மேனி தைத்தவேல் தடங்கணைகைகைகளில்பற்றிக் கொண்டார் விமானத்தைக்கடாவுகின்றார் மெய்யுயிர் உலகத்தாக விதியையும் வலித்து விண் மேல் பொய்யுடல் கொண்டு செல்லும் நமனுடைத்தூதர் போன்றார்.

சீதை விமானத்தில் மீண்டு போயிருக்கும் நிலைமையை இது விளக்கியுள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கன.

மெய்யான உயிர் மண்ணில் கிடக்கப் பொய்யான உடலை விண்ணில் கொண்டு போகும் எம தூதர் போல் சீதையை அரக்கியர் விமானத்தில் கொண்டு போனார். வானத்தின் வழியே விமானத்தில் போன சானகியின் இயல்பையும் செயலையும் உயிர் வாழ்வையும் தெளிவாக உணர இது விழி காண வந்தது.

சீதைக்கு உண்மையான இனிய உயிர் இராமனே; அந்த உயிர் பசுமையாகிய திருமேனியாய்ப் பொருகளத்தில் சாய்ந்து கிடக்கிறது. உயிர் நீங்கிய உடல்போல் பரிதபித்து நின்ற சீதையை அசோகவனத்துக்கு அரக்கிகள் மீட்டிக் கொண்டு போனார் ஆதலால் போய் உடல் கொண்டு செல்லும் நமன் தூதர் போன்றார் என்றார். தேவியின் ஆவிநிலை ஒவியமாய் உணர வந்தது.

உடல் உலகில் கிடக்க உயிரைத்தான் எமதூதர் கொண்டு போவார்; அந்த இயற்கை நியதிக்கு மாறாக உயிர் உலகத்து ஆக உடலைக் கொண்டு போனார் ஆதலால் விதியையும் வலித்து என்று வியப்புறக் குறித்து நண்டு விளைந்த நிலையை விளக்கினார்.

“உயிர் கிடக்க உடலை விசம்பு ஏற்றினார்
உணர்வு இறந்த கூற்றினாரே.” (சடாயுகாண் படலம், 23)

தன்னை உயிர் என்று பேணி வந்த தசரதன் இறந்து போனானே எனச் சடாயு இப்படிப் புலம்பியிருக்கிறான். என்னைக் கொண்டு போகாமல் அந்த மன்னனைக் கொண்டு போனானே! அறிவு கெட்ட எமன் என்று பறவை வேந்தன் பரிந்து வருந்தியுள்ளது இங்கே நன்கு அறிந்து கொள்ள வரியது.

விழுமிய நண்புரிமைகளும், உழுவலன்புகளும் ஒருங்கே உணர வந்தன. உயிர்ப் பண்புகள் ஒளிமிசுந்து திகழ்கின்றன.

சமர பூமியில் வீழ்ந்து கிடக்கிற தனது பிராண நாயகன் பால் உள்ளமும் உயிரும் ஆழ்ந்து கிடக்க அலமந்து போன சீதை நிலை ஒன்றும் தெரியாமல் அசோக வனத்தில் நிலைகுலைந்து கிடந்தாள். அவளது பரிதாபம் பெரிதாய் நீண்டு நின்றது.

விபீடணன் மீண்டது.

வானர சேனைகளுக்குக் கனி காய் முதலிய உணவுகள் கொண்டு வரும் பொருட்டு வெளியே வெகுதூரம் போயிருந்த விபீடணன் நிறைந்த பொருள்களோடு மீண்டு வந்தான். கொண்டு வந்த பண்டங்களை யெல்லாம் பாசறையில் நிறைத்து விட்டுப் பொருகளத்தை அடைந்தான். நெடிய திகிலால் நெஞ்சம் கலங்கினான். படைகள் யாவும் மாண்டுமடிந்து கிடப்பதைக் கண்டு மறுகி நின்றான். அந்த மறுக்கம் உயிரைக் கலக்கின்றது.

கண்டு கலங்கியது.

நோக்கினான் கண்டான் பண்டிவ் வுலகங்கள் படைக்க நோற்றான்
வாக்கினால் மாண்டார் என்ன வானர வீரர் முற்றும்
தாக்கினார் எல்லாம் பட்ட தன்மையை விடத்தைத் தானே
தேக்கினான் என்ன நின்று தியங்கினான் உணர்வு தீர்ந்தான். (1)

விளைந்தவாறு உணர்ந்திலாதான் வீங்கினான் வெதும்பினான் மெய்
உளைந்துளைந்து உயிர்த்தான் ஆவி உண்டிலை என்ன ஓய்ந்தான்
வளைந்தபேய்க் கணமும் நாயும் நரிகளும் இரிய வந்தான்
இளங்கிளையோடும் சாய்ந்த இராமனை இடையில் கண்டான். (2)

என்பு என்பது யாக்கை என்பது உயிர்என்பது இவைகளெல்லாம்
பின்பு என்ப அல்லவேனும் தம்முடை நிலையில் பேரா
முன்பு என்ப உள்ளென்றும் முழுவதும் தெரிந்த ஆற்றல்
அன்பு என்பது ஒன்றின் தன்மை அமரரும் அறிந்த தன்றல். (3)

ஆயினும் இவருக் கில்லை அழிவெனும் அதனால் ஆவி
போயின தில்லை வாயால் புலம்பலன் பொருமிப் பொங்கித்
தீயினும் எரியும் நெஞ்சின் வெருவலால் தெரிய நோக்கி
நாயகன் மேனிக் கில்லை வடுவென நடுக்கம் தீர்ந்தான். (4)

அந்தணன் படையால் வந்த தென்பதும் ஆற்றல் ஆன்ற
இந்திர சித்தே எய்தான் என்பதும் இளவற்காக
நொந்தணன் இராமன் என்னும் நுண்மையும் நொய்து நோக்கிச்
சிந்தையின் எண்ணி எண்ணித் தீர்வதோர் உபாயம் தேர்வான். (5)

உள்ளூறு துன்பம் ஊன்ற உற்றன் உறக்கம் அன்றே
தெள்ளிதின் உணர்ந்த பின்னைச் சிந்தனை தெரிவ தன்றே
வள்ளலோ தம்பி மாய வாழ்கிலன் மாய வாழ்க்கைக்
கள்ளலோ வென்றான் என்னு மழை எனக் கலுழும் கண்ணான். (6)

பாசம்போ யிற்றூற் போலப் பதுமத்தோன் படையும் இன்றே
நாசம் போய் எய்தும் நம்பி தம்பிக்கு நடுக்கம் இல்லை;
வீசம்போர்க் களத்து வீழ்ந்த சேனையும் மீளும் வெய்ய
நீசன்போர் வெல்வ துண்டோ என்றுளம் நிலையில் நின்றான். (7)

உணர்வதன் முன்னம் இன்னே உற்றுழி உதவ வல்ல
துணைவர்கள் துஞ்சல் இல்லார் உள்ளனின் துருவித் தோன்றக்
கொணர்குவன் விரைவின் என்னுக் கொள்ளிஒன்றங்கைகொண்டான்
புணரியின் உதிரவெள்ளக் கொள்ளத்து விரைவில் போனான். (8)

மருத்துமலைப் படலம், 2-9)

படுகளத்தைப் பார்த்ததும் விபீடணன் உள்ளம் துடித்து
உணர்வு கலங்கி உயிர் பதைத்து அடுதுயரோடு அலமந்துள்ள

நிலைகளை இங்கே பார்த்து வருந்துகிறோம். ஊழிக்காலத்தில் உயிரினங்கள் மாண்டது போல் சேனைகள் யாவும் ஒருங்கே செத்துக் கிடப்பதை நோக்கிச் சித்தம் கலங்கி விரைந்து பிணங்களைக் கடந்து இரத்தச் சேற்றில் நடந்து இராமனை நாடித் தவித்து ஆவலோடு வந்தான். அந்த வீர வள்ளல் இளவலோடு சாய்ந்து கிடப்பதைக் கண்டான்; காணவே துயரத்தில் தோய்ந்து உயிர் ஓய்ந்து நின்றான்; கண்ணீர் வெள்ளம் கடிது பாய்ந்து படியில் வீழ்ந்தது. உழுவலன்பால் உருகி அழுதவன் பலவும் நினைந்தான். “ஆண்டவனுக்கு அபாயம் இல்லை; உடம்பில் சூடு உள்ளது; முகம் தெளிவாய்ப் பொலிந்து விளங்குகிறது; தம்பிக்கு நேர்ந்துள்ள அபாயத்தால் நம்பி சோகித்து வீழ்ந்துள்ளான். தீய மாயாவியான இந்திரசித்தே இந்தத் தீமையைச் செய்து போயிருக்கிறான்; பிரமாஸ்திரத்தால் நேர்ந்த பெருங்கேடு இது; முன்பு நாகபாசம் நாசம் ஆனதுபோல் இந்த அழிதயரும் விரைவில் ஒழிய வழி செய்ய வேண்டும்; தருமம் தலைகாக்கும்; கடவுளும் காத்தருளுவார்; கொடிய நீசர்கள் அழிவது உறுதி; இனிய தரும சீலர் வெற்றிபெற்று மேன்மையோடு விளங்கி வாழ்வதைக் காண விரைந்து வேணவாவோடு தெய்வங்கள் விரிந்து நிற்கின்றன. இந்த ஆபத்தை நீக்க வல்ல ஆற்றலுடையவன் அனுமான் ஒருவனே; அந்த அதிசய மேதை எங்கே? என்ன நிலையில் இருக்கிறானே? யாதும் தெரிய வில்லையே!” என்று இன்னவாறு பருவரலோடு மறுகி விரைந்து உருகி உளைந்து உரிமையோடு விபீடணன் தேட நேர்ந்தான்.

தன்னந் தனியராய் நின்று இன்னலுழந்து அவன் தவித்துப் பதைத்துத் துடித்துத் துளங்கியது கொடிய பரிதாபமாய் நெடிது ஓங்கி நின்றது. அவலத் துயர்களால் உயிர் அலமந்து அலைந்தது.

உளைந்து உளைந்து உயிர்த்தான்; ஆவி உண்டு இலை என்ன ஓய்ந்தான். அவன் அடைந்த வேதனை நிலைகளை இது விளக்கியது.

படைகள் பாடழிந்துள்ள நிலையைப் பார்த்ததும் விபீடணன் இவ்வாறு பரிதாபித்திருக்கிறான். துயரத் தீயால் உள்ளம் காய்ந்து உயிர் கரைந்திருக்கிறது. நேர்ந்திருக்கும் அழிவு நெடுந்திகிலாய் நெஞ்சைக் கலக்கவே நிலை குலைந்து அலமந்திருக்கிறான். உயிர் துயரமாய் ஊசலாடி ஓடி உளைந்து உயிர் நாடியுள்ளது.

அன்பின் நிலை.

இராமன்பால் வீடணன் கொண்டுள்ள அன்பு அளவிடலரியது. அதிசயமுடையது. தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் ஒக்கல் என இன்னவாறு பிறப்போடு நெருங்கிய தொடர்புடையாரே ஒருவர்பால் ஒருவர் பிரியம் மீதார்ந்து அன்பு புரிந்து வருவர். இயல்பான இந்த நிலையினைக் கடந்து ஈண்டு அன்பு நீண்டு பெருகி எவரும் வியந்து புகழ்ந்து போற்றும்படி உயர்ந்துள்ளது.

பிறப்பாலும், இருப்பாலும், நிலையாலும் விபீடணன் இராமனோடு வேறுபட்டவன்; அவ்வாறு மாறுபாடு மருவியிருந்தும் உள்ளம் உருகி உயிர் மறுகி எல்லையில்லாத அன்பு அவன்பால் ஒல்லையில்லங்கிஉரிமை மீதார்ந்துபெருமையாய் உயர்ந்து நின்றது.

இன்னார்பால் இன்னொருக்கு இன்ன நிலையில் அன்பு உண்டாம் என என்ன வகையிலும் யாரும் முன்னதாக அறிய முடியாது என்பார் அன்பின் தன்மை அமரரும் அறிந்தது அன்று என்றார். அத்தகைய அதிசய அன்பு இங்கே பொங்கிவந்துள்ளது.

ஒத்த பண்பும் உரிய நண்பும் உயிர்க்கிழமையும் ஒருமுகமாய் மருவியபொழுது அங்கே உத்தமமான அன்பு பெருகி வருகிறது. அது மருவிவரும் அளவு மனிதன் மகிமை பெறுகிறான். இனிய அன்பு புரியவே அரிய மனிதப் பிறவி வந்திருக்கிறது. அந்தப் பிறவிப் பேறு ஈண்டு உறவாய் ஒங்கியுள்ளது.

அன்போடு இயைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு

என்போடு இயைந்த தொடர்பு.

(குறள், 73)

அரிய உயிர் மனித உடலை மருவி வந்ததற்குப் பயன் சிறிய பிராணிகளிடமும் உரிமையோடு அன்பு செய்வதேயாம் எனத் தேவர் இங்ஙனம் அருளியிருக்கிறார். அன்பு என்றது உடம்பை. உயிர் உணர்வுடையதாயினும் தனியே நின்று அன்பு செய்ய முடியாது; உடம்போடு கூடிய பின்புதான் அது செய்ய முடியும். ஆகவே அப்பிறப்பும் அதன் சிறப்பும் அறிய வந்தன.

உடலும் உயிரும் ஒன்றாய்க் கூடிய கூட்டத்துக்கு உரிமையான தேட்டம் அன்பின் ஈட்டமே என்றதனால் அதன் மகிமையை நன்கு தெரியலாம். அன்பு பெருகிவர உயிர் இன்ப நிலையமாய் உயர்ந்து வருகிறது. உயிர்க்கு இனிய ஊதியமான

அன்பை அடைந்து கொள்ளாதபோது அந்தப் பிறவி பயன் அற்றதாய்ப் பாழ்படுகின்றது. உடம்புக்கு என்பு போல் உயிர்க்கு அன்பு உறுதியாயுள்ளது. என்பு இல்லாத உடம்பு வலி இழந்து புழுவின் கூடாய் இழிவுறுதல்போல் அன்பு இல்லாத உயிர் உறுதி நலனை இழந்து சிறுமையாய் அழிவுறுகின்றது.

அரிய உயிரின் பெரிய பயனை அன்பு இங்கே வீடண னிடம் அதிசயநிலையில் பெருகியிருத்தலால் அது துதிசெய்ய வந்தது. என்பும் கரைய ஏங்கித் தவித்துத் துன்பத்தால் துடித்து நின்றவன் பின்பு அடுத்து நினைந்து ஆவதை நன்கு ஆராய்ந்தான்.

பிரமாஸ்திரத்தால் நேர்ந்த பெருங்கேடு என்று தெரிந்து கொண்டமையால் அதனை விரைந்து நீக்கவேண்டும் என விழைந்து நாடினான். தனது ஆண்டவன் மாண்டவன் போல் மறுகிக் கிடப்பது நீண்ட துயரமாய் நின்றாலும் அது தீர வேண்டிய உபாயங்களை மனவுறுதியோடு துணிந்து செய்ய மூண்டான்.

வெய்ய நீசன் போர் வெல்வது உண்டோ?

வென்று போன இந்திரசித்தைக் குறித்து வீடணன் இவ்வாறு கன்றிக் கறுத்து வெறுத்து மொழிந்துள்ளான். நேரே நின்று வென்றிருக்க முடியாது; மாய வஞ்சகமாகவே இந்தத் தீய நாச வேலையை நீசத்தனமாச் செய்து போயிருக்கிறான் என்று வைது பழித்திருத்தலால் மனக்கொதிப்பு சினத்தீயாய்ச் சீறி வந்தது. நீசன் என்று நிட்டுரமாக அவனை ஏசியிருக்கிறான்.

நீசன் என்று உழுவலன்போடு தான் தொழுது துதித்து வரும் இராமன் முதலாயினோர் அழிதயருறும்படி பழி வேலையைச் செய்து விரைந்து மறைந்து போயிருத்தலால் மேகநாதனை இப்படி வேகமாக இவன் பழித்துப் பேசினான்.

புலையர் என்று அரக்கரைத் தீரிசடை முன்னம் குறித்தாள்.

நீசன் என்று இந்திரசித்தை வீடணன் இங்கே வெறுத்தான். தாம் பிறந்த இனம் புலைத்தீமையுடையது என்று அதனை அறவே வெறுத்து விசகித் தரும நீதிகளோடு தோய்ந்து தந்தையும் மக ளும் சிந்தை தெளிந்துள்ள உண்மையை அவருடைய தூய வாய்மொழிகள் இடங்கள் தோறும் நன்கு உணர்த்தியுள்ளன.

மூண்டுள்ள நிலைமையை நினைந்து மறுகி நீண்ட துயரோடு நிலை
குலைந்து நின்றவன் அபாயங்களை நீக்க வேண்டிய உபாயங்களை
ஓர்ந்து துணிந்தான். அனுமானைக்கண்டு ஆகவேண்டியதைச்
செய்யவேண்டும் என்று மூண்டமையால் அவனைத் தேடத்
தொடங்கினான். கரிய கொடிய இருளில் தீப்பந்தம் ஒன்றைக்
கையில் கொண்டு போர்க்களத்தில் அவன் துருவித் தேடியது பரி
தாபமாயிருந்தது. திரள் திரளாய்க் குவிந்து கிடக்கும் பிணங்
களைக் கடந்து பேராவலோடு மாருதியை நாடி வருங்கால் ஓரி
டத்தில் யானைகள் மாண்டு மடிந்துள்ள நீண்ட குவியலைக் கண்
டான். அதன் இடையே அனுமான் சாய்ந்து கிடப்பதை நோக்கி
விரைந்து வந்து வெய்துயிர்த்து வெந்துயரோடு நொந்தான்.

அனுமான் கிடந்த நிலை.

வாய்மடுத்து இரண்டு கையும் முறுக்கித்தன் வயிரச் செங்கண்
தீயுக்கக் கனகக் குன்றில் திரண்டதோள் மழையைத் தீண்ட
ஆயிர கோடி யானைப் பெரும்பிணத்து அமளி மேலான்
காய்சினத்து அநுமன் என்னும் கடல் கடந்தானைக் கண்டான்.

வீடணன் அழுது புரிந்தது.

கண்டுதன் கண்களுடு மழைஎனக் கலுழி வார
உண்டுகிர் என்ப துன்னி உடல்கணை ஒன்றுஒன்றாக
விண்டுதிர் புண்ணினின்று மெல்லென விரைவின் வாங்கிக்
கொண்டல்நீர் கொணர்ந்து கோல முகத்தினைக் குளிரச் செய்தான்.

களைப்பு நீங்கி விழித்தது.

உயிர்ப்புமுன் உதித்த பின்னர் உரோமங்கள் சிலிர்ப்ப ஊறி
வியர்ப்புள தாகக் கண்கள் விழித்தன மேனி மெல்லப்
பெயர்த்து வாய் புனல்வந்து ஊற விக்கலும் பிறந்த தாக
அயர்த்திலன் இராமன்நாமம் வாழ்த்தினன் அமரர் ஆர்த்தார்.

இராமனை நினைந்தது.

அழுகையோடு உவகை யுற்ற வீடணன் ஆர்வம் கூரத்
தழுவினன் அவனைத் தானும் அன்பொடு தழுவித் தக்கோய்
வழுவில்ன் அன்றே வள்ளல்? என்றனன் வலியன் என்றான்
தொழுதனன் உலகம் மூன்றும் தலையின்மேல் கொள்ளும் தாயான்.

நேர்ந்துள்ள அழிவு நிலைகளை நோக்கி உழுவலன்பால் உருக
மறுகிய விடணன் அபாயத்தை நீக்கும் உபாயத்தை நாடி

அனுமானைத் தேடியதும், அவன் வீழ்ந்து கிடந்த இடத்தை அடைந்ததும், ஆழ்ந்த துயரத்தோடு அலமந்து நொந்ததும், குளிர்ந்த நீரை விரைந்து கொணர்ந்து முகத்தில் தெளித்து அவனது களைப்பை நீக்கியதும், மயங்கிக் கிடந்த அவன் மயக்கம் நீர்ந்து எழுந்ததும், உயிர்ப்பு வந்து எழும்பொழுதே இராமநாமத்தை அவன் மொழிந்து கொண்டிருந்ததும், “ஆண்டவன் சேமமா? யாண்டுள்ளான்? நிலைஎப்படி?” என்று பேராவலோடு வீடணனிடம் வினவியதும், அவன் பதில் உரைத்ததும், அதைக் கேட்டதும் இவ்வீரன் விழிநீர் சொரிந்து திசைநோக்கித் தொழுததும் அதிசய பத்தியின் விழுமிய ஒளிகளாய் விளங்கியுள்ளன.

பேரன்பும் பெரு வீரமும் யாரும் அளவிடலரிய நிலையில் அனுமானிடம் அமைந்திருத்தலை நேரே காட்சியாலும் அனுமான அளவையாலும் அறிந்துகொள்கிறோம். போர் வெறியோடு புரண்டு வீழ்ந்திருத்தலால் உருவத் தோற்றம் உக்கிரவீர நிலையில் ஓங்கி நின்றது. மெய்ப்பாடுகள் வீரப்பாடுகளாய் விரிந்துள்ளன.

வாய்மடுத்துக் கைமுறுக்கி வயிரச் செங்கண் தீயுக.

என்றதனால் அவன் சாய்ந்து கிடந்துள்ள நிலையை ஆய்ந்து கொள்ளலாம். சினமும் சீற்றமும் மானக் கொதிப்பும் வீரத்துடிப்பும் மருவி நின்ற நிலைகள் தெரிய வந்தன. மாய வஞ்சமாய் நேர்ந்த தீய அபாயத்தில் இத்தாயவனுடைய வீரத்திறல்கள் யாதும் எதிராற்றமுடியாமல் போனமையால் மனக்கடுப்பும் சினத் துடிப்பும் காயத்தில் அடங்கிக் கதித்து நின்றன.

இந்திரசித்தோடு தொடர்ந்து வந்த சேனைத்திரள்களுள் யானைத் திரளைத் தனித்து நின்று இவன் சிதைத்து அழித்தான். உக்கிர வீரமாய் யாண்டும் பாய்ந்து வயிரத் தண்டால் இவ்வீரன் மூண்டு அடித்து வரவே அவை யாவும் மாண்டு மடிந்தன. வீரோடு வெறிகொண்டு வந்த யானைகையெல்லாம் கொன்று குவித்து வென்றி வீரோடு நின்ற பொழுது பிரமாஸ்திராம் வேகமாய்ப் பாய்ந்தது ஆதலால் அந்த இடத்திலேயே சாய்ந்து வீழ்ந்நான். விழுந்து கிடந்த நிலையால் வீரத்திறல் தெளிய நேர்ந்தது.

ஆயிரகோடி யானைப் பெரும்பிணத்து அமளிமேலான்.

என்றது அனுமானது வெற்றி வீரத்தையும் வீழ்ந்து கிடந்த

இடத்தையும் உய்த்துணர் வந்தது. தலைமையான வீரன் நிலை குலைந்து சாய்ந்து கிடப்பதைக் கண்டதும் வீரீடணன் விம்மி அழுதான். பிறகு அருகில் அமர்ந்து உடம்பில் தைத்துள்ள அம்புகளையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகப் பிடுங்கி எறிந்தான். உதிரங்களை ஒற்றித் துடைத்தான்; குளிர்ந்த நீரைக்கொண்டு வந்து முகத்தில் தெளித்துக் காற்று வீசும்படி ஆற்றி ஆறுதல் புரிந்தான். பரிவு கூர்ந்து இவ்வாறு இனிது புரியவே சிறிது நேரத்தில் மூச்சு வெளியே வந்தது. அந்த உயிர்ப்பைக் கண்டதும் வீரீடணன் உள்ளம் களித்தான். அதன் பின் உரோமங்கள் சிலிர்த்தன; வெயர்தை தோன்றியது; நாவில் நீர் சுரந்தது; கண்கள் மெல்ல விழித்தன; விக்கல் எழுந்தது; உடல் அசைந்தது; ராம, ராம என்ற வாய் மொழிந்துகொண்டிருந்தது; அந்த ஒலியைக் கேட்டதும் அழுதுகொண்டிருந்த வீரீடணன் அனுமானைத் தழுவி ஏந்தினான். தன்னை ஏந்திய அவனைக் கூர்ந்து நோக்கிய இவன் உள்ளம் உவந்து “வள்ளல் சேமமா?” என்று மெள்ள விசாரித்தான். “ஆம்” என்று அவன் சாதூரியமாய்ப் பதில் கூறினான். மாதூரியமான அம்மொழியைக் கேட்டதும் இரண்டு கைகளையும் தலைமேல் கூப்பித் திசை நோக்கித் தொழுதான். ராம நாம செயல்வாயில் ஓயாது உலாவக் கண்ணீர் மல்கித் திக்கு நோக்கித் தொழுது நெக்குருகி நின்ற வீர மாருதியை ஆர்வம் கூர் அணைத்து ஆண்டு ஆனதை உரைத்து ஆவதை ஆராய்ந்தான்.

துயரோடு உயிர் மயங்கிக் கிடந்த அனுமான் வீரீடணன் புரிந்த உபசார உபாயங்களால் அபாய நிலை நீங்கி அசைந்து எழுந்துள்ள பாங்குகள் இயற்கைக் காட்சிகளாய் வியப்பினை விளைத்துள்ளன. உடலுயிர் இயக்கங்கள் ஊன்றி உணர்வு வரியன.

மூச்சு முதலில் முக்கின் வழியே உலாவிய பின்னரே மயிர் சிலிர்த்தல், வெயர்த்தல், விக்குதல், கண்விழித்தல் முதலிய செயல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன; உணர்ச்சியான அந்த நிகழ்ச்சிகளை முறையே கவி விளக்கியிருப்பது வித்தகக் காட்சியாய் விளங்கி நிற்கிறது. யாவும் உய்த்துணர்ந்துகொள்ள உரைகள் வந்துள்ளன. மானச தத்துவங்கள் மதிநலம் சுரந்திருக்கின்றன.

அயர்த்திலன் இராமன் நாமம்.

என்றது அனுமான் நாளும் அயராது புரிந்து வரும் செயல் தெரி

பவந்தது. இராமநாமத்தைத் தாரக மந்திரமாக உரிமையோடு எப்பொழுதும் செபித்து வருபவன் ஆதலால் உயிர்ப்பு வந்த பொழுது முந்துற முனைந்து அதுவும் உடன் விரைந்து எழுந்தது.

இராமநாமமே தனக்குச் சேமநிதி, அமுதபானம், பேரின்ப நிலையம் என ஆரா அன்போடு யாண்டும் பேணி வருபவன் ஆதலால் அவ்வுண்மை ஈண்டும் காண வந்தது. எல்லா இடையூறுகளையும் நீக்கி இன்பம் அருளவல்லது அந்நாமமே என உலகம் தெளியப் பலவகையிலும் வலியுறுத்தி நிலை நிறுத்திய பரமாசாரியன் என அறிவுலகம் அனுமானி இனிது போற்றி வருகிறது.

“தீமை தீர வேறுவகை யாண்டைய?

இராமன் என எல்லாம் மாறும்”

(இராமா, சுந்தர, கடல்தாவு 89)

என்று உள்ளம் தேறி உறுதி பூண்டு யாண்டும் அந்நாம மந்திரத்தை யே சேமமாகப் பேணி வருகின்றான். தன் வாழ்க்கையில் புனிதமாக இனிது பற்றி உறுதியோடு ஒழுகி வருகிற விழுமிய நிலையை உயிர்த்து எழும்பொழுது முதலில் எழுந்த ஒலி உலகம் அறிய உணர்த்தி நின்றது. இராமநாம செபம் நன்மையும் செல்வமும் நல்கும்; தின்மையும் பாவமும் தீர்க்கும்; சென்மமும் மரணமும் நீக்கும் எனச் சுருதிகளும் உறுதி கூறியுள்ளன. அரிய ஒரு வேத மந்திரமா ஆதிமுதல் யாவரும் அதனை உவந்து ஓதி வருகின்றனர். உரியவருக்கு உறுதிநலனை உதவி வருகிறது.

“The recitation of Ramanama is a sovereign remedy for our physical ailments.” (Gandhi)

“எல்லா நோய்களையும் ஒல்லையில் நீக்கவல்ல நல்ல மருந்து இராமநாமத்தைச் சொல்லுவதேயாம்” எனக் காந்தியடிகளும் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். குண்டுபட்டு அவர் கீழே துள்ளி விழும்பொழுதும் ராம, ராம என்றே சொல்லி விழுந்தார். இறுதி நிலையிலும் உறுதியாகச் சொல்லிய இவ்வுண்மையை அதுபொழுது அருகே நின்றவர் உருகிய அன்போடு சொல்லி வருகின்றனர்.

“The last words he uttered were Rama Rama” (Harijan)

“உயிர்மயங்கி விழும்பொழுது அவர் கடைசியில் சொன்ன வார்த்தைகள் ராம ராம” என்பதே என்னும் இது இங்கே அறியவுரியது. அவரது குறிக்கோள்நிலைகூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

அனுமான் ஆண்டு உயிர்த்து எழும்போது சொன்ன நாமத்தை யே இவர் ஈண்டு உயிர் மயங்கி விழும்போது சொல்லியிருக்கிறார். மனதில் நன்கு பதிந்திருந்தது வெளியே தெளிவாய்வந்தது.

உயிர்க்கு ஊதியமான குறிக்கோளோடு உறுதியாகப் பயின்று வருவதே எவ்வழியும் செவ்வையாய் உரையில் உருவேறி வருகிறது. அம்பால் அடிபட்டு அனுமான் கீழே விழும் பொழுது ராமா என்று சொல்லி விழுந்தான் ஆதலால் எழும் பொழுது அந்த வாசனையோடு நாமம் நாவில் மேவிவர நேர்ந்தது.

நமச்சிவாய என்னும் மந்திரத்தை அப்பர் எப்போதும் செபித்து வந்திருக்கிறார். அதனால் அல்லல் பல நீங்கி நல்ல சுகம் கண்டுள்ளார். அந்த உண்மையை அவருடைய வாய்மொழிகள் எவரும் தெளிவாயறியத் தூய்மையாய் அறிவித்துள்ளன.

இடுக்கண் பட்டிருக்கினும் இரந்து யாரையும்
விடுக்கிற்பி ரானென்று வினவுவோம் அல்லோம்;
அடுக்கற்கீழ்க் கிடக்கினும் அருளின் நாம் உற்ற
நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சி வாயவே. (1)

மாப்பிணை தழுவிய மாதொர் பாகத்தன்
பூப்பிணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ
நாப்பிணை தழுவிய நமச்சிவாயப் பத்து
ஏத்த வல்லார் தமக்கு இடுக்கண் இல்லையே. (தேவாரம்)

என்ன துன்பங்கள் நேர்ந்தாலும் நமச்சிவாய என்னும் நாமம் அவற்றை விரைந்து நீக்கி நன்மை புரிந்தருளும் என அப்பர் இப்படிக்குறித்திருக்கிறார். இந்த நாம செபத்தை இராமலிங்க சுவாமிகள் கனவிலும் மறவாமல் கருதிப் பேணி வந்துள்ளார். அதனை உறுதியாகப்பற்றி அவர் ஒழுகி வந்துள்ள நிலையை அயலே வரும் கவியால் சுவையாக் காட்டியிருக்கிறார்.

பெற்றதாய்தனை மகமறந்தாலும்பிள்ளையைப்பெறுந்தாய்மறந்தாலும்
உற்றதேகத்தை உயிர்மறந்தாலும் உயிரைமேவிய உடல்மறந்தாலும்
கற்றநெஞ்சகம் கலைமறந்தாலும் கண்கள்நின்றிமைப்பது மறந்தாலும்
நற்றவத்தவர் உள்ளிருந்து ஒங்கும் நமச்சிவாயத்தை நான்மறவேனே.
(அருட்பா)

சிவநாமத்தை இராமலிங்க அடிகள் செபித்து வந்துள்ள நிலையை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். இவ்வாறு இராமநா

மந்திரை அனுமான் யாண்டும் மறவாமல் பேணி வந்திருப்பது கண்ணுக் காண வந்தது. மனதில் பதிவானது நினைவிலும் வாயிலும் நிலையாய் நிலவி வருகிறது. மானச வாசனை ஞான மணம் கமழ்ந்துள்ளது. அவனது சீவியம் திவ்விய நிலையில் சிறந்துள்ளது.

கலை ஞானங்களோடு பத்தி நிலையிலும் சித்த சுத்தியிலும் அனுமான் உத்தம நிலையில் ஒளிமிசுந்து நிற்கின்றான். மயக்கம் நீங்கி உணர்ச்சி வந்ததும் தன்னை அணைத்திருந்த வீடணனை ஆர்வத்தோடு நோக்கி “ஆண்டவன் யாண்டுள்ளான்; தேகம் எகமா?” என்று வினவியிருத்தலால் தனது இனிய உயிரினும் இராமனை அதிக பிரியமாகக் கருதியிருப்பது தெரிய வந்தது. காண்டு வள்ளல் என்று குறித்தது விபீடணனுக்கு இலங்கா ராசீவியத்தைத் தானமாகத் தந்திருக்கும் தகவு கருதி. எதிரியை வென்று கொள்ளு முன்னரே அவனது அரச திருவைத் தன்னை அடைக்கலமா அடைந்தவனுக்கு உரிமையோடு உதவியிருக்கும் வீர வள்ளல் என உள்ளம் உவந்து அன்பு வெள்ளத்தில் மிதந்து வந்தவன் ஆதலால் அந்த மொழியை இங்கே வழங்கி நின்றான்.

பிரமாஸ்திரத்தால் இராமன் ஊறுபட வில்லை என்று தெரிந்ததும் உள்ளம் களித்துக் கண்ணீர் மல்கி உழுவலன்போடு தொழுது வணங்கினான். இவனது கெழுதகைமையை வியந்து அமரர் யாவரும் உரிமைகூர்ந்து உவந்து உளம் உருகி நின்றனர்.

உலகம் மூன்றும் தலையின்மேல் கொள்ளும் தூயான்.

அனுமானை இங்கே கவி இவ்வாறு இனிது குறித்திருக்கிறார்.

தரும நீதிமான், கரும வீரன், அதிசய மேதை, அற்புத சித்திகள் பெற்றவன், சித்த சுத்தியோடு எவ்வழியும் உலகம் அலமுற உதவிகள் புரிந்து வருபவன் ஆதலால் அகில உலகங்களும் ஆவலோடு மாருதியை வணங்கி வருவனவாயின. புலையான புல இச்சைகள் இல்லாதவன்; பரம பரிசுத்தன் என்பது தூயான் என்றதனால் துலங்கி நின்றது. குறிப்பாக உரைத்த மொழி சிறப்பின் ஒளிகளை விளக்கியுள்ளமையால் அவனுடைய திவ்விய நீர்மைகளையும் செவ்விய நிலைமைகளையும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

அமுந்திய அபாயத்திலிருந்து தெளிந்து எழுந்தவன் வீடணனை விழைந்து நோக்கி நிகழ்ந்துள்ளன தெளிய நேரே வினவினான். அந்த வினாவும் விடைகளும் விரயம் மிக வுடையன.

- அனுமன்: ஆண்டவன் எங்கே? என்ன நிலையில் இருக்கிறார்?
- வீடணன்: பெருமான் திருமேனியில் யாதொரு பிழையும் இல்லை; இளவலின் துயரைக் கண்டு உயிர் மயங்கி யுள்ளார். நாம் விரைந்து வேலை செய்ய வேண்டும்.
- அனுமன்: சாம்பவனைப் பார்த்தீர்களா? அந்த மதிமானைக் கண்டபோதுதான் நாம் கதி கண்டவராவோம்.
- வீடணன்: அவரை நான் பார்க்கவில்லை. எங்கே கிடக்கிறாரோ? யாதும் அறியேன்; பாவம்! மிகவும் முதிய வயதினர்.
- அனுமன்: முதியவராயினும் அதிசயநிலையினர். சாவு அவர்க்கு இல்லை; யாவும் அவராலேயே முடியும்; அவரை அடைந்த பின்னரே நாம் ஆற்ற வேண்டியவை களைக் குறித்து ஆலோசனைகள் செய்யவேண்டும்.
- வீடணன்: அவர் யாண்டுள்ளாரோ? தெரியவில்லையே!
- அனுமன்: போர் மூண்டபொழுது கீழ்த்திசையில் நம் சேனை களுக்குத் தலைமை பூண்டு நின்றார். ஆண்டுப்போய் பார்ப்போம். அதன்பின் ஆவன கவனிப்போம்.
- வீடணன்: நல்லது; விரைந்து போவோம்.

சாம்பவனை அடைந்தது.

இவ்வாறு பேசி முடிந்த பின் இருவரும் பொருகளத்தில் பருவரலோடு தேடிப்போனர். பிணக்குவியல்கள் பலவும் கடந்து குறித்த இடத்தை நாடிச்சென்றார். தூர வரும்போதே இருவரு டைய காலடிச் சத்தம் சாம்பவானுடைய காதில் விழுந்தது. உடல் முழுதும் பாணங்கள் பாய்ந்து போனமையால் உதிரம் தோய்ந்து உயிர் மயங்கிச் செயலிழந்து கிடந்த அந்த முதியவன் அருகே வருகின்ற அடிச்சுவட்டைக் கருதி ஓர்ந்து மறுகி ஆய்ந் தான்: “வருகின்றவர் யார்? எதிரிகளா யிருப்பாரோ? கொடிய அரக்கர்கள் மீண்டும் மூண்டுவந்து கொல்ல நீண்டு திரிகின்ற னரோ?” என்று உள்ளம் உளைந்தான். வெற்றிக் களிப்போடு போன நிருதர் மறுபடியும் வருதல் அரிது; வருவது யாரோ தெரியவில்லை என இன்னவாறு பலவும் கருதி அல்மலரடைந் தான். பலவகை வேதனைகளால் நோதலுழந்து நொந்தான்.

அல்லலில் அழுந்திக் கிடக்கின்ற அவனது பரிதாப நிலையும் இருவரும் அவனை அணுகிய முறையும், வினவிய நிலையும், விடைகளாய்வெளிவந்தமொழிகளும் மானசமருமங்களை மருவிநின்றன.

எரிகின்ற மூப்பி னாலும் ஏவுண்ட நோவி னாலும்
அரிகின்ற துன்பத் தாலும் ஆருயிர்ப்பு அடங்கி ஒன்றும்
தெரிகின்ற தில்லா மம்மர்ச் சிந்தையன் எனினும் செல்வர்
வருகின்ற சுவட்டை ஓர்ந்தான் செவிகளால் வயிரத் தோளான்.

அரக்கனோ? என்னை ஆளும் அண்ணலோ? அனுமன் தானோ?
இரக்கமுற்று அருள வந்த தேவரோ? முனிவ ரேயோ?
வரக்கட வார்கள் அல்லர் மாற்றலர் மலைந்து போனார்
புரக்க வுள்ளாரோ என்னாக் கருதினன் பொருமல் தீர்ந்தான். (2)

வந்து அயல்நின்று குன்றின் வார்ந்து வீழ் அருவி மானச்
சிந்திய கண்ணின் நீரர் ஏங்குவார் தம்மைத் தேற்றி
அந்தமில் குணத்தீர்! யாவர் அணுகினிர்? என்றான் ஐய!
உய்ந்தனம் உய்ந்தே தம் என்ற வீடணன் உரையைக் கேட்டான்.

மற்று அயல் நின்றான் யாவன்? என்ன மாருதியும் வாழிக்
கொற்றவ அனுமன் நின்றேன் தொழுதனன் என்று கூற
இற்றிலம் ஐய வெல்வேம் எழுந்தனம் எழுந்தே தம் என்ன
உற்றபே ருவகை யாலே ஓங்கினான் ஊற்றம் உற்றான்.

விரிஞ்சன்வெம் படைஎன் றாலும் வேதத்தின் வேதம் அன்ன
அரிந்தமன் தன்னை ஒன்றும் ஆற்றிலது என்னும் ஆற்றல்
தெரிந்தனன் முன்னே அன்னான் செய்ததென் தெரித்திஎன்றான்
பெருந்தகை துன்ப வெள்ளத்துயிலுளான் பெரும! என்றார். (5)

அன்னவன் தன்மை கண்டால் ஆற்றுமோ யாக்கை வேறே
இன்னுயிர் ஒன்றே மூலத்து இருவரும் ஒருவ ரேயால்
இன்னது கிடப்பத் தாழல் இங்கினி இமைப்பின் முன்னர்க்
கொன்னியல் வயிரத் தோளாய்! மருந்துயோய்க் கொணர்தி என்றான்.

எழுபது வெள்ளத் தோரும் இராமனும் இளைய கோவும்
முழுவது இவ்வுலகம் மூன்றும் நல்லற மூர்த்தி தானும்
வழுவலில் மறையும் உன்னால் வாழ்ந்தன ஆகும் மைந்த!
பொழுதிறை தாழாது என்சொல் நெறிதரக் கடிது போதி. (7)

படுகளத்தில் பரிதாபமாய் மறுகி மயங்கிக் கிடந்த சாம்ப
வன் அருகே வந்து நின்ற இருவரையும் வினவியறிந்து இனம்

தெரிந்து மனம் மகிழ்ந்து நேர்ந்துள்ள அபாயத்தை நீக்க உபாயத்தை நாடி உரையாடி யிருக்கிறான். அவனுடைய மனவுறுதியும் மதி நிலையும் உரையாடலும் அதிசய சாதாரியங்கள் தோய்ந்துள்ளன. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து தெளிந்திருக்கிறான்.

இங்கே நேர்ந்து வந்துள்ள கவிகளை நன்கு ஆய்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து உணர்பவர் ஆர்ந்த மானச மருமங்களைத் தேர்ந்துகொள்வர். நிகழ்ச்சிகளை நேரே தெளிவாக்கி மொழிகள் உணர்வின் ஒளிகளாய் ஒங்கி வினையாண்மைகளை விளக்கி மிளிர்கின்றன.

முதியவன் மதிநிலை.

சாம்பவன் நல்ல மதிமான்; மனவுறுதி யுடையவன்; உலக நிலைகள் பலவும் தெரிந்தவன்; முதிர்ந்த வயதினன்; அமைதியும் ஆழ்ந்த ஆலோசனையும் வாய்ந்தவன். பொருகளத்தில் மூண்ட துயரத்தால் உயிர் மயங்கிக் கிடந்தான்; கண்ணைத் திறக்க முடியவில்லையே தவிர உணர்ச்சியிருந்தது. கிழவன் ஆயினும் அளவிடலரிய ஆற்றல் அமைந்தவன் ஆதலால் எதிரி சூய்த நாச வேலையை நினைந்து நெஞ்சம் கொதித்து நெடிது கடுத்திருந்தான்.

எரிகின்றமூப்பு, ஏவுண்டநோவு, அரிகின்றதுயரம்.

என்றது அவனது உடல் நிலை அடல்வலி முதலிய துயரநிலைகளைத் தொடர்ந்து உணர்ந்துகொள்ள வந்தது. கூரிய பாணங்கள் வேகமாய்ப் பாய்ந்து உடலைத் துளைத்திருத்தலால் ரண வேதனையோடு உயிர் மயங்கி யிருக்கிறான். ஏவு = அம்பு. எய்வது, ஏவி விடுவது என்னும் ஏதுவான் வந்தது. அம்புகள் பாய்ந்து ஊடுருவியுள்ளமையால் அடலாண்மை தேய்ந்து அலமந்து கிடந்தான். அந்த நிலையிலும் அயலே வந்தவரது அடி ஒசையைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொண்டான். செவியுணர்வு செவ்வையாய் நின்றது.

வருகின்ற சுவட்டை ஓர்ந்தான் செவிகளால்.

தன்னை நாடி வருகின்ற அந்த இருவருடைய நடையின் ஒலியைச் சாம்பவன் காதுகளால் அறிந்து கொண்ட நிலையை இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்கிறோம். கண்களைத் திறந்துபார்க்க முடியாமல் துயர் மிகுந்து உயிர் மயங்கிக் கிடந்தான் ஆதலால் செவிகளால் ஓர்ந்தான் என்றார். அந்த நிலையில் கிடந்தவனைக் கண்டதும் பரிதாபமாய் வந்து அருகே நின்றவர் உருகி அழுதார்.

சிந்திய கண்ணின் நீரர் ஏங்குவார்.

என்றது சாம்பவனைக் கண்டபோது அனுமானும் வீடணனும் அழுது நின்ற நிலையைத் தெளிவாக விளக்கி நின்றது. பகைவரோடு போராடுவதில் யாண்டும் கலங்காத அதிசய வீரர் ஆயினும் உரியவர் துயருறக் காணின் உள்ளம் உருகி அழுவர் என்பது ஈண்டு உணர வந்தது. சுத்த வீரமும் உத்தம அன்பும் ஆண்டு உற்ற இருவரிடமும் ஒருமையாய்ப் பெருகியுள்ளமை தெரிய நின்றது. இவர் மறுகி அழவும் அவன் கருதி வினவினான்.

தன் அருகே வந்து நின்று ஏங்கி அழுகின்ற அவரை விழி திறந்து காணமுடியாமையால் கண்ணை மூடியபடியே “நீங்கள் யார் ஐயா!” என்று சாம்பவன் பரிவோடு கேட்டான். “அடியேன்” என்று வீடணன் பணிவோடு கூறினான். அயலே நிற்பது யார்? என அம்முதியவன் வினவவே “ஐயனே! தொழுகின்மேன்; அனுமான்” என்று மாருதி பதில் உரைத்தான். அவ்வரையைக் கேட்டதும் அக்கிழவன் சூமரன்போல் துள்ளி எழுந்தான். அல்லல் எல்லாம் மறந்தான்; அள்ளி அணைத்தான்; ஆனந்த வுரைகள் ஆடினான்: “உற்ற அழிகேடுகள் யாவும் அடியோடு ஒழிந்து போயின; யாவரும் இனிதே எழுந்தோம்; வெற்றிமிகப் பெற்றோம்; அனுமா! நீ இருக்கும்பொது எங்களை யார் என்ன செய்ய முடியும்? உன் பேரைச் சொன்னாலே பேராத துயரங்கள் எல்லாம் பேர்ந்து ஒழிந்துபோம்” என ஆராம மீதூர்ந்து ஆனந்த பரவசனாய் வியந்து புகழ்ந்து பேசினான்.

இற்றிலம் ஐய! எழுந்தனம் எழுந்தேம்.

சாம்பவன் இப்படி உள்ளக் களிப்போடு உரையாடி யிருக்கிறான். “இந்திரசித்து ஏவிய பிரமாத் திரத்தால் நாங்கள் எல்லாரும் செத்துப்போனோம் என்று வெற்றிக் களிப்போடு அவன் போயிருக்கிறான். அப்பேயன் எண்ணியபடி யாரும் இனி இங்கே இறந்துபடமாட்டார்; சிறந்த வீரோடு எழுந்து வருவார்; விரைந்து பொருது வெற்றியும் அடைவார்” என்று உறுதியான உற்சாகத்தோடு அவன் பேசியிருப்பது பெரு மகிழ்ச்சியை வெளியே வீசி நின்றது. உளவு தெரிந்தவன் உவந்து கூறினான்.

என் அப்பனே! என்று ஆர்வம் மீதூர்ந்து அனுமானை

அவன் அணைத்திருப்பது ஐய! என்றதனால் அறிய வந்தது. அனுமான் அதிசய ஆற்றலுடையவன்; யாரும் செய்ய முடியாத அரிய காரியங்களை எளிதே செய்து முடிக்க வல்லவன்; அழிகேடாக நேர்ந்துள்ள கொடிய இடையூற்றை நீக்கி யாவரையும் அவன் காப்பாற்றி அருளுவான் என்று சாம்பவன் உறுதியாகத் தெளிந்து கொண்டமையால் அவனுடைய உள்ளத்தில் பேரின்ப வெள்ளம் பொங்கி எழுந்தது. ஊக்கமும் உறுதியும் ஒங்கிநின்றன.

உற்றபேர் உவகையாலே ஒங்கினான்; ஊற்றம் உற்றான்.

அனுமானைக் கண்டபோது சாம்பவன் அடைந்துள்ள மகிழ்ச்சிப் பெருக்கையும் உறுதி ஊக்கங்களையும் இதனால் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். அவனது அற்புத சத்தியை நன்கு உணர்ந்துள்ளவன் ஆதலால் இவ்வாறு உவகை மீக்கூர்ந்து ஊக்கி நின்றான். கொடிதாய் மூண்ட முடிவுக்கு விடிவு கண்டதாக விழைந்து கொண்டான்; கொள்ளவே உள்ளம் துள்ளி நின்றது.

இனையவனுக்கு நேர்ந்த அழிதயரைக் கண்டு இராமன் அவலமாய் அவசமடைந்துள்ளமையை அறிந்து வருந்தினான். தம்பியும் நம்பியும் உருவம் இரண்டாக மருவியிருப்பினும் உயிர் ஒன்றே ஆதலால் துயரைச் சகித்துத் தனியே எவ்வாறு அப்புனிதன் நிற்க முடியும்? என்று நெஞ்சம் நெக்குருகி நினைந்து தவித்தான். விரைந்து வேலை செய்ய வேண்டும் என்று முனைந்து துணிந்தான். மாருதியை விழைந்து நோக்கி விநயமுடன் மொழிந்தான். அவனுடைய மொழிகள் அனுபவ ஒளிகளை வீசின.

அனுமனை ஊக்கியது.

கிழவன் பேசியது கெழுதகைமை தோய்ந்து தெளிவுற வந்தது. “எழுபது வெள்ளம் சேனைகளும் இளவலும் ஆண்டவனும் விரைந்து எழுந்து விடுவார்; எல்லாருடைய உயிர்களும் உன்கையில் இருக்கின்றன. யாதொரு வலியும் இல்லாதவன்போல் இங்கே நீ இனைந்து நிற்கின்றாய்! உன் நிலைமையை நீ அறியாமல் இருப்பது எங்களுக்குப் பரிதாபமாயுள்ளது. அனுமநாயகா! நான் சொல்வதைக் கருதிச் செய்! ஒல்லையில் நல்லது காணலாம்” என்று சாம்பவன் இவ்வாறு சொல்லவே அனுமான் ஆவலோடு விரைந்து எழுந்தான். “அடியேன் என்ன செய்யவேண்டும்?

அதனைத் தெளிவாகச் சொல்லியருளுங்கள்; ஆண்டவன் கிருபையால் எதையும் ஆற்றி வருகிறேன்” என்று போற்றி நின்றான்.

சஞ்சீவி நிலை.

அனுமான் கூறிய உறுதிமொழியைக் கேட்டுச் சாம்பவன் உவகை மீக்கூர்ந்தான். துயர் தீர்த்தருளும் உயிர் மருந்து உள்ள இடத்தின் இயல்புகளை யெல்லாம் இனிது தெரிய உரைத்தான்.

நீடதம், ஏமகூடம், மந்தரம், விந்தம், நீலம், கந்தமாதனம், மூமயம், கைலை என்னும் மலைகள் அதிசய நிலைகளையுடையன. உலகில் உயர்ந்தன; அண்ட கோளங்களைத் தாங்கி நிற்கும் நீண்டதூண்கள்போல் ஒங்கி நிற்பன. அட்டகுல பருவதங்கள் என்று அமரரும் புகழ்ந்து வருவன. இந்த மலைகள் யாவும் கடந்து கைலையின் வடகீழ்த் திசையில் ஓர் அதிசய மலையுள்ளது. அரிய மருந்து மூலிகைகள் அதில் வளர்ந்திருக்கின்றன. அதனால் மருத்துமலை என்று அது வழங்கப்படும். மருந்தையுடையது மருத்து என வந்தது. சஞ்சீவி மலை என்றும் சொல்லுவர். சிவர்களுக்கு நேர்ந்த துயரங்களை நீக்கி ஆவியை இனிது அருளுகிற அரிய மருந்துகள் அமைந்திருத்தலால் அமுதகிரி எனவும் அது இசைபெற்றுள்ளது. அமரரும் துதி செய்துவரும் அதிசய முடையது. அதில் நான்கு வகை மருந்து மூலிகைகள் உள்ளன.

மாண்டாரை உய்விக்கும் மருந்து ஒன்றும்,

உடல்வேறு வகிர்க ளாகக்

கீண்டாலும் பொருந்துவிப்பது ஒரு மருந்தும்,

படைக்கலங்கள் கிளைப்பது ஒன்றும்,

மீண்டேயும் தம்முருவே அருளுவதுஓர்

மெய்மருந்தும், உள; நீ வீர!

ஆண்டேகிக் கொணர்்தி என அடையாளத்

தொடும்உரைத்தான் அறிவின் மிக்கான்.

இன்னமருந்து ஒருநான்கும் பயோத்தியைக்

கலக்கிய ஞான்று எழுந்ததேவர்

உன்னி அமைத்தனர் மறைக்கும் எட்டாத

பரஞ்சுடர் இவ் வுலகம் மூன்றும்

தன்னிருதாள் உள்ளடக்கிப் பொலிபோழ்தில்

யான்முரசம் சாற்றும் வேலை

அன்ன துகண்டு உசாவுதலும் தொன்முனிவர்
அவற்றியல் எற்கு அறிவித்தாரால்.

(2)

இம்மருந்து காத்துறைவர் எண்ணிலவால்
தெய்வங்கள் இரங்கா யார்க்கும்
நெய்ம்மருங்கு படரகில்லா நெடுநேமிப்
படையும் அவற் றுடனே நிற்கும்
பொய்ம்மருங்கும் இல்லாதாய் புரிகின்ற
காரியத்தின் பொதுமை நோக்கிக்
கைம்மருங்கு தொடர்ந்துனைக் காவாய் என்று
அப்புறம்போய்க் காக்கும் என்றான்.

(3)

அற்புத மருந்துகள் இருக்கும் அதிசய நிலையைச் சாம்ப
வன் இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறான். திருமால் வாமனராய் வந்து
மாவலி மன்னனிடம் மூன்றடி மண்கேட்டு மாநிலத்தைக்
கவர்ந்துகொண்டபோது அந்த நிலைமையை உலகம் அறியப்
பறைசாற்றிச் சாம்பவன் உணர்த்தியிருக்கிறான். உலகை வலம்
வந்த அப்பொழுது 'இந்த மருந்து நிலையைக் கண்டு வியந்து
தேவர்களிடம் விசாரித்து யாவும் தெரிந்துகொண்டதாகக் கூறி
யிருத்தலால் சிரஞ்சீவியாய் வாழுகின்ற இவனது நெடிய ஆயுளை
யும் நித்திய நிலையையும் நாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

“சீவ அமிர்தமான இந்தச் சஞ்சீவிகளைத் தெய்வங்கள்
பாதுகாத்து நிற்கின்றன; அதிசயமான ஒரு சக்கரமும் அங்கே
உக்கிர வீரமாய் உலாவி நிற்கிறது. யாரும் அருகே செல்ல முடி
யாது, சென்றால் மாண்டுபடுவரே அன்றி மீண்டு வர முடியாது.
சத்திய சீலமும் தரும நீர்மையும் உடைய நீ அங்கே துணிந்து
போகலாம்; உன்னைக் கண்டால் அந்தத் தேவதைகள் உவந்து
ஒதுங்கிக்கொள்ளும். உலகிற்கு உதவி புரிகிற பல உயிர்களும்,
தரும நீதி தோய்ந்த வீரமூர்த்திகளும் பிழைத்து வர நீ இழைத்
துவருதலால் உனக்கு யாதொரு இடையூறும் அவை செய்யா;
அயல் ஒதுங்கி நின்று ஆதரவே செய்யும். நீ விரைந்துபோய்
அங்கேயுள்ள அந்த மருந்துகளைக் கொண்டுவந்தாலன்றி இங்கே
இறந்து கிடக்கின்றவர்களை எழுப்ப முடியாது; ஒல்லையில்
சென்று உதவி செய்தருள்; கால எல்லை கழிந்து போகலாகாது,
மேலோன் ஆன நீ மேலான நிலைகளைச்சாலவும் தெளிந்து செல்!”
என்று அப்பெரியவன் உரிமையோடு விரைவு படுத்தினான்.

இங்கே குறித்துள்ள அதிசய மருந்துகள் நான்கு.
மாண்டாரை உய்விக்கும் மருந்து ஒன்று;
உடல் கீண்டாலும் பொருந்துவிப்பது ஒன்று;
படைக்கலங்கள் கிளைப்பது ஒன்று;
மீண்டும் தம் உருவே அருளுவது ஒன்று.

இந்த நான்கு வகை மருந்துகளும் ஆங்கு உள்ளன; ஈங்கிருந்து
நீ விரைந்து போய்ப் பாங்கு அறிந்து கொண்டு வருக என்று
அந்தக் கிழவன் இந்த விழுமியோனிடம் வேண்டியிருக்கிறான்.

இறந்தவரை எழுப்புவது; வேல் வாள் அம்பு முதலியவற்
றால் துணிபட்ட உடலைப் பொருந்தச் செய்வது; உடலில் பாய்ந்
துள்ள ஆயுதங்களை வெளிப்படுத்தி ரணங்களை ஆற்றுவது; தலை
வேறு கால்வேராய்த் துண்டமாய்ச் சிதைந்து படினும் மீண்டும்
அந்த உருவையே அருளுவது ஆகிய நால்வகை மூலிகைகளும்
சஞ்சீவி மலையில் உள்ளன என்பது இங்கே தெரிய வந்தது.

சல்லியகரணி, சந்தானகரணி, சமனியகரணி, மிருதசஞ்சீவனி
என இந்த மருந்துகள் நான்கும் இவ்வாறு பேர் பெற்றுள்ளன.
சேமமானகாரணக் குறிப்புகளை நாமங்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

சல்லியகரணி.

தைத்த அத்திரம் சத்திரம் தணிக்கும்
மெய்த்தரு மருந்தே சல்லிய கரணி. (1)

சந்தான கரணி.

துண்ட மான உறுப்புத் துணியினைச்
சந்துசெய் மருந்தே சந்தான கரணி. (2)

சமனியகரணி.

விரணமும் தழும்பும் நீக்கி மெய்யினைத்
தகைமைசெய் மருந்தே சமனிய கரணி. (3)

மிருதசஞ்சீவனி.

உயிர் தரு மருந்தே மிருதசஞ் சீவனி. (4)

(பிங்கலந்தை)

நால்வகை மருந்துகளின்பெயர்விவரங்களையும் அவற்றின் தன்மை
களையும் குறித்துப் பிங்கலமுனிவர் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார்.

சூடாமணி நிகண்டு ஆசிரியரான மண்டல புருடர் இந்த மருந்து களைக் குறித்துச் சொல்லியுள்ளதையும் அயலே காணவருகிறோம்.

வல்லியும் புல்லும் பூடும் மரமுதல் மருந்து என்றாகும்;
சல்லிய கரணி கூர்வேல் தைத்தபுண் மாற்றும்; துண்டம்
புல்லிய செய்வ தானே சந்தானகரணி போலும்;
மெல்லிய இரணம் தீர்க்கும் சமனிய கரணவேறே.
மறைவிலா மிருதசஞ்சீவனியுடன் அமுது இரண்டும்
குறைவற மூர்ச்சை தீர்த்தே குற்றுகிர்தருமருந்தாம்.
(நிகண்டு)

இவை ஈண்டு எண்ண உரியன. மேலே வந்துள்ள மருந்து நிலை களை இதன் கண்ணும் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். இத்தகைய சீவிய மருந்துகளைத் தெளிவாக விளக்கி வழி விவரங்களையும் துலக்கி அருளோடு சென்று வரும்படி வாழ்த்தி விடுத்தான்.

பொய் மருங்கும் இல்லாதாய்!

என அனுமான இவ்வாறு குறித்திருக்கிறான். பொய் இவன் அருகேகூட அணுகியிராது என்றதனால் மெய்யை இவன் பேணி வந்திருக்கும் மேன்மையும் பான்மையும் தெரிய நின்றன.

“நீ சத்திய விரதனை உத்தமன்; உனக்கு எந்தக் காரிய மும். எளிதே கைகூடும்” எனத் தெளிவுகூறித் தேற்றி விடுத்த படியாய் இவ்வார்த்தை ஈண்டு வந்துள்ளது. காரியத்தில் ஊக்கி விடுகின்றான் ஆதலால் சீரிய குறிப்பு சிறப்பாய் எழுந்தது.

சத்திய சீலனிடம் அற்புத சத்திகள் அமைந்திருக்கின்றன. அவன் கருதியது எதுவும் இனிது முடிந்து வருகிறது. புனிதமான பெரிய நீர்மைகளுடையவரே அரிய காரியங்களை ஆற்றிவர முடியும் என்னும் முடிவு தெரிய இம் மெய் மொழி ஈண்டு மூண்டு வந்தது. வேண்டிய கருமத்தை முடித்து அதிசய சித்தியுடன் மீண்டு வரவரிய ஆண்டகை என அனுமான அவன் வேண்டி நின்றான். அவ் வேண்டுகோள் விநயம் தோய்ந்து வந்தது.

குறித்த மருந்து பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளது. மேரு முதலிய பாரமலைகள் பலவும் கடந்து அப்பால் செல்லவேண்டும்; மனித சஞ்சாரம் இல்லாதது; வன தேவதைகள் கடுமையான காலலுடையது; அடுதிறலுடைய நேமி ஒன்று

கடிது சுமுன்று வென்றி வீரோடு என்றும் நிற்பது என மருந்து நிலையின் அருமைப்பாடுகளை எல்லாம் அப்பெரியவன் பெருமையாகக் கூறிவரினும் இவ்வீரன் ஒரு சிறிதும் தளரவில்லை; மேலே செல்லவே விழைந்து உள்ளம் உவந்து ஊக்கி எழுந்தான். இவனுடைய மனவுறுதியும் மதிநலனும் வியனிலையில் விளங்கி நின்றன. வினையாண்மையில் வீறுமண்டிவேகம் மூண்டு நீண்டது.

அனுமான் துணிந்தது.

அம்புகளால் அடிபட்டு ஆவி மயங்கி அலமந்து கிடந்தவன் விபீடணன் தேற்றத் தேறி எழுந்து வந்தான். மருந்து உள்ளதைச் சாம்பவன் சொல்லவே அல்லல் எல்லாம் மறைந்துபோயின; உள்ளம் உவந்து துள்ளி நின்றது. தனது ஆண்டவனுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்ய நேர்ந்ததே! என்று நீண்ட உவகை நெஞ்சில் மூண்டு நெடிது ஓங்கி நின்றது. நேர்ந்திருந்த துன்பங்கள் எல்லாம் இராமன்பால் கொண்டுள்ள அன்புரிமையால் இன்பங்கள் ஆயின. அதிசய ஆக்கம் துதிக்கொண்டு நின்றது.

“Pains of love be sweeter far
Than all other pleasures are.”

(Dryden)

“அன்பால் அமைந்த துன்பங்கள் மற்ற இன்பங்கள் எல்லாவற்றினும் மிகவும் இனிமையாம்” என்னும் இது இங்கே அறியவரியது. உரிமை மீதார்ந்து உறுதியோடு உதவி செய்தான்.

மெய்வருத்தம் பாராமல் கருமமே கண்ணாய் இம்மெய்யன் விரைந்து எழுந்தது தரும வீரமாய்த் தழைத்து நின்றது. தனக்கு யாதொரு இன்பமும் கருதாமல் தன்னைச் சார்ந்தவரது துன்பங்களை நீக்க இவ்வீரன் மூண்டது அதிசய வினையாண்மையாய் நீண்டு விளங்கியது. கருமவீரம் தருமநீர்மையாய்த் துலங்கியது.

இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்

துன்பம் துடைத்தூன்றும் தூண்.

(குறள், 615)

தனது தேகசுகத்தை விரும்பாமல் காரியத்தை விழைந்து நிற்பவன் கிளைகளின் துன்பங்களை நீக்கியருளும் இன்பத்தூண் என இது உணர்த்தியுள்ளது. மனிதனது வினையாண்மையை விளக்கி வந்துள்ள இந்தப் புனித மொழிக்கு இனிய ஒளியாய் அனுமான் ஈண்டு தனி அமைந்துள்ளமை தகைமைதோய்ந்துள்ளது.

தேக உபாதைகள் யாவும் மறந்து வினைமேல் இவன் போக மூண்டது அதிசய வீரமாய் நீண்டு விளங்கியது. இன்பத்தை விரும்பவில்லை; இடும்பைகளுக்கு அஞ்சவில்லை; காரிய சாதனையையே கருதி வீரியமாய் விரைந்து நின்றான். போக சுகங்களை வெறுக்கிறான்; பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதில் சாக நோர்ந்தாலும் அதனைப் பெரிய யோகமாகக் கருதி விரைகின்றான்.

தனக்கு என வாழாப் பிறர்க்கு உரியாளான இந்த உத்தம உபகாரி வினைமேல் மூண்டு எழுந்தபொழுது “நான் வரும் வரையும் என் ஆண்டவனை நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று அந்த இருவரையும் வேண்டி நின்றான். இராமபிரான் பால் இவன் பூண்டுள்ள அன்பும் உருக்கமும் அளவிடலரியன; அதிசய நிலையின. எவரும் துதிசெய்து வர அவை ஒளி செய்துள்ளன.

அப்பொருமான் திருவுருவை மனதில் நினைந்து பேரை நாவில் மவுனமா ஒதிக்கொண்டு இருவரிடமும் விடைபெற்று மேலே இவன் விரைந்து எழுந்தான். அந்த எழுச்சி அற்புதக் காட்சியாய் விளங்கி அதிசய நீர்மைகளைத் துலக்கி நின்றது.

வால்விசைத்துக் கைநிமிர்த்து வாயிளையும்

சிறிதகல மடித்து மானக்

கால்நிலத்தி னிடையூன்றி உரம்நெருக்கிக்

கழுத்தினையும் சுருக்கிக் காட்டித்

தோல்மயிர்க் குந்தளம் சிலிர்ப்ப விசைத்து எழுந்தான்

அவ்விலங்கை துளங்கிச் சூழ்ந்த

வேலையில்புக் கழுந்தியதோர் மரக்கலம்போல்

சுரித்துலைய விசயத் தோளான்.

(1)

பாய்ந்தனனங்கு அப்பொழுதே பருவரைகள்

எனைப்பலவும் வடபாகத்துச்

சாய்ந்தனபேர் உடற்பிறந்த சண்டமா

ருதம்வீசத் தாதை சால்

ஓய்ந்தனன் என்று உரைசெய்ய விசம்பூடு

படர்கின்றான் உருவே கத்தால்

காய்ந்தனவே லைகள்மேகம் கரிந்தனவெந்து

எரிந்தபெருங் கானம் எல்லாம்.

(2)

கடல்பின்னே நிமிர்ந்தோடக் கால்முன்னே
 கடிதோடக் காலிற் செல்வான்
 கடல்முன்னே செலவுள்ளம் கடைக்குழையாச்
 செலச்செல்வான் உருவை நோக்கி
 அடல்முன்னே தொடங்கியநாள் ஆழ்கடல்குழ்
 இலங்கைகளனும் அரக்கர் வாழும்
 திடல்முந்நீர்க் கிடையறிந்தான் முரிந்ததுநம்
 துயர்என்றார் தேவர் எல்லாம்.

(3)

மேகத்தின் பதம்கடந்து வெங்கதிரும்
 தண்கதிரும் விரைவில் செல்லும்
 மாகத்தின் நெறிக்கு அப்பால் வானமீன்
 குலம்வழங்கும் வரம்பு நீங்கிப்
 போகத்தின் நெறிகடந்தார் புகலிடங்கள்
 பிறப்பிடம்போய்ப் பூவின் வந்த
 ஏகத்து அந்தணன் இருக்கை இனிச்சேய்த்
 தன்றும்என்ன எழுந்து சென்றான்.

(4)

வானநாட் டுறைகின்றார் வயக்கலுழன்
 வல்விசையால் மாயன் வைகும்
 தானநாட் டுறுகின்றான் என்றுரைத்தார்
 சிலர்சிலர்கள் விரிஞ்சன் தான்தன்
 ஏனைநாட்டு எழுகின்றான் என்றுரைத்தார்
 சிலர்சிலர்கள் ஈசன் அல்லார்
 போனநாட் டிடைபோக வல்லரோ
 இவன்முக்கட் புனிதன் என்றார்.

(5)

வேண்டுவம் கொண்டெழுந்து விளையாடு
 கின்றான்மெய் வேதம் நான்கும்
 தீண்டுவன் அல்லாத திருமாலே
 இவன்என்றார் தெரிய நோக்கிக்
 காண்டும்என இமைப்பதன்முன் கட்புலத்தைக்
 கடந்தகலும் இன்னும் காண்மின்
 மீண்டுவரும் தரமல்லன் வீட்டுலகம்
 புகும்என்றார் மேன்மேல் உள்ளார்.

(6)

உருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் ஒளிஎன்றார்
 சிலர்சிலர்கள் ஒளிரு மேனி

அருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் அண்டத்துக்
 கப்புறநின்று உலகம் ஆக்கும்
 கருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் காற்றென்றார்
 சிலர்சிலர்கள் கடலைத் தாவிச்
 செருவென்றான் நிலைஒன்றும் தெரியகிலார்
 உலகனைத்தும் தெரியும் செல்வர். (7)

சஞ்சீவி மருந்து கொண்டு வர விரைந்து இலங்கைப் போர்க்களத்
 திலிருந்து அனுமான் மேலே தாவி வான வீதி வழியே வாயுவேக
 மும் நாண அதிசய வேகமாய்ப் போயிருக்கும் நிலைகளை மேலே
 வந்துள்ள கவிகள் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளன. காட்சிகளைக்
 கருதிக் காணுந்தோறும் மாருதியின் மாட்சிகளும் மகிமைகளும்
 வியப்புகளையும் விம்மிதங்களையும் நேரே வினைத்து வருகின்றன.

வாலை முறுக்கி விதிர்த்துக் கைகளை நேரே நீட்டி வாயிதழை
 மடித்துக் காலை நிலத்தில் கடிது ஊன்றி மேலே உக்கிர வேக
 மாய் இவ்வீரன் தாவியிருக்கிறான். அடலாண்மையோடு மூண்டு
 பாய்ந்த அந்தப் பாய்ச்சலில் உடல் நீண்டு நின்ற நிலைகளைக் கவி
 வரைந்து காட்டியிருக்கும் கர்ட்சி வியப்பை யூட்டி நிற்கிறது.
 ஆகாயத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தபோது அங்கே பெரிய அதிர்ச்சி
 தோன்றியிருக்கிறது. இலங்கை துளங்கியது என்றதனால் அந்த
 நில மண்டலம் முழுவதும் நிலை குலைந்துள்ள நிலை தெரியலாகும்.

தாவும்போது அருகே நின்று கண்ட விபீடணனும், சாம்ப
 வனும் அதிசய பரவசராய் மதிமயங்கி யிருக்கின்றனர். கண்
 இமைக்குமுன் விண்ணில் போயினான்; அதன்பின் உருவைச் சரி
 யாக் காண முடியவில்லை. வடதிசை நோக்கி அடலாண்மை
 யோடு சென்றான். அந்த உடல் வேகத்தால் கடல் அலைகள்
 கொந்தளித்து அடலோடு யாண்டும் கடிது பாய்ந்தன.

கடல் பின்னே நிமிர்ந்து ஓடக் கால்முன்னே கடிது ஓட

என்றது அனுமான் வான வீதி வழியே மூண்டு போன
 பொழுது ஆண்டு ஆனபடியை ஆய்ந்து காணவந்தது. யுகாந்த
 காலத்தில் தோன்றுகின்ற சண்டமாருதம்போல் அண்ட முகடு
 கள் எங்கனும் பேரொலிகள் மண்டி முழங்கி நின்றன. மேக
 மண்டலத்தை நீங்கி வாயுமண்டலத்தையும் கடந்து சூரிய மண்
 டலத்தை அணுகி வீரிய வேகமாய் விரைந்து போனான். வான

மண்டலங்கள் யாவும் இம்மான வீரனைக் கண்டு மறுகி மயங்கின. தேவர் கந்தருவர் விஞ்சையர் முதலிய ஆகாய வாசிகள் எல்லாரும் நெஞ்சம் கலங்கி நெடிது திகைத்தனர். திருமாலின் வாகனமான கருடதேவனே வைகுண்டம் நோக்கிப் பறந்து போகின்றான் எனச் சிலர் வியந்து பேசினார். தமக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் பலரும் பலவாறு ஆன்ற அதிசயத்தோடு பேசலானார். பரமபதநாதனை திருமாலே இந்த உருவத்தை எடுத்து உல்லாச வினோதமாய் வானவீதியில் பறந்து ஞான விளையாடல் புரிகின்றான் என்று இயக்கர் சிலர் எதிர்நோக்கிப் பேசினார். கைலாச வாசனான ஈசனே இவன்; வேறு யாரும் இவ்வாறு திவ்வியமான அதிசய நிலையில் செல்லமுடியாது என அமரர் பலர் தமர்களோடு சொல்லி வணங்கித் துதித்து நின்றார். உரு என்றும், ஒளி என்றும் வெளி என்றும் மரு என்றும் கரு என்றும் கதி என்றும், விதி என்றும் பலரும் பலபடியாகப் பேசி மயங்கினார். கண்ணுக்குத் தோன்றிய அளவில் அண்ணாந்து நோக்கி அதன் பின் யாதும் காணாமல் யாவரும் ஆவலோடு அலமந்து நின்றனர். ஏதும் தெரியாமையால் என்கித் திகைத்தார்.

கடலைத் தாவிச் செரு வென்றான் நிலைஒன்றும் தெரியகிலார்.

மருந்தைநாடி மேலான வான வீதியில் மேவி வாயுவேகத்தினும் வேகித்துப் போகின்ற மாருதி நிலையை யாரும் யாதும் அறிய முடியாமல் மறுகி நின்ற நிலையை இது காட்டியுள்ளது. ஞான முனிவர்களும், வான தேவதைகளும் ஆகாய வீதியில் போனவனுடைய போக்கை நோக்கிப் புலன் ஒன்றும் தெரியாமல் புதுமையும் மருட்கையும் மருவி மறுகி நின்றுள்ளனர்.

முன்பு கடலைக் கடந்து வந்து தென்பால் இலங்கை புகுந்து நிருதர் பலரைப் பொருது கொன்று விருது வென்றிகளோடு விளங்கி நின்றவன் இன்று வடபால் எல்லையை நோக்கி ஒல்லையில் வாசிப் போகின்றான் ஆதலால் அவனது கரும வீரமும் தரும நீர்மையும் அருமை மேன்மையும் ஒருமையாய்த் தெரியச் செருவென்றான் நிலை என்றார். செரு = போர்.

அண்டகோளம் அருகுதடவக் கண்டவர் எவரும் கருதி மயங்கச் சண்டமாருதமும் விண்டுவிடகத் திசைகள் யாண்டும் விசைகள் ஒங்கி இசைகள் பரவ அட்ட பாலகர்கள் அலமரல

டைய அதிசய வேகமாய்ப் போனவன் ஒருநாழிகைப் பொழுதுள் மேருமலையைக் கடந்து மேலே தீரமாய் மேவிப் போனான்.

இமயகிரியின் உச்சியில் செல்லுங்கால் வட கீழ்த்திசையில் சோதிமயமாய் ஒளி வீசியுள்ள கைலாச வாசனைக் கைகூப்பித் தொழுது கடிது போனான். அவ்வாறு அதவேகத்தில் போகின்றவனை வியந்து நோக்கிய உமாதேவி “ இவன் யார்” என்று ஈசனிடம் ஆசையோடு கேட்டாள். அப்பெருமான் அனுமானது கரும நிலைகளையும் உலகில் நிகழவுள்ள மருமங்களையும் தருமங்களையும் தேவியிடம் தெளிவாக விளக்கியருளினார்.

வடகுண திசையில் தோன்றும் மழுவலான் ஆண்டு வைகும் தடவரை அதனை நோக்கித் தாமரைச் செங்கை கூப்பிப் படர்குவான் தன்னை அன்ன பரமனும் பரிவிற் பார்த்துத் தடமுலை உமைக்குக் காட்டி வாயுவின் தனயன் என்றான். (1)

என் அவன் எழுந்த தன்மை என்று உலகீன்றாள் கேட்ப மன்னவன் இராமன் தூதன் மருந்தின்மேல் வந்தான் வஞ்சர் தென்னகர் இலங்கைத் தீமை தீர்ப்பது திண்ணம் சேர்ந்து நன்னுதல் நாமும் வெம்போர் காணுதும் நாளை என்றான். [2]

நாமயோசனைகள் கொண்டது ஆயிரம் நடுவு நீங்கி ஏம கூடத்தின் உம்பர் எய்திநின்றிறுதி இல்லாக் காமமே நுகரும் செல்வக் கடவுளர் ஈட்டம் கண்டான் நேமியின் விசையிற் செல்வான் நிதத்தின் நெற்றியுற்றான். (3)

அத்தடங் கிரியை நீங்கி அத்தலை அடைந்த வள்ளல் உத்தர குருவை யுற்றான் ஒளியவன் கதிர்கள் ஊன்றிச் செத்திய இருளின் ருக்கி விளங்கிய செயலை நோக்கி வித்தகன் விடிந்த தென்னா முடிந்ததுஎன் வேகம் என்றான். (4)

காற்றிசை சுருங்கச் செல்லும் கடுமையான் கதிரின் செல்வன் மேற்றிசை எழுவான் அல்லன் விடிந்ததும் அன்று மேரு மாற்றினன் வடபால் தோன்றும் என்பதும் மறைகள் வல்லோர் சாற்றினார் என்னத் துன்பம் தணிந்தனன் தவத்தின் மிக்கான்.

இருவரே தோன்றி என்றும் ஈறிலா ஆயுள் எய்தி ஒருவரோடு ஒருவர் உள்ளம் உயிரொடும் ஒன்றே ஆகிப் பொருவரும் இன்பம் துய்த்துப் புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகும் திருவுரை கமல மன்ன நாட்டையும் தெரியக் கண்டான். (6)

விரியவன் மேருவென்னும் வெற்பினின் மீது செல்லும்
பெரியவன் அயனார் செல்வம் பெற்றவன் பிறப்பிற் பேர்ந்தான்
அரியவன் உலகமெல்லாம் அளந்த நாள் வளர்ந்து தோன்றும்
கரியவன் என்ன நின்ற நீலமால் வரையைக் கண்டான். (7)

அற்குன்ற அலங்கு சோதி அம்மலை அகலப் போனான்
பொற்குன்றம் அனைய தோளான் நோக்கினான் புலவன் சொன்ன
நற்குன்றம் அதனைக் கண்டான் உணர்ந்தனன் நாகமுற்ற
எற்குன்ற எரியும் தெய்வ மருந்தடை யாளம் என்ன.

பாய்ந்தனன் பாய்த லோடும் அம்மலை பாதலத்துச்
சாய்ந்தது காக்கும் தெய்வம் சலித்தன கடுத்து வந்து
காய்ந்தனை நீதான் யாவன்? கருத்து என்கொல்? கழறுகென்ன
ஆய்ந்தவன் உற்ற தன்மை அவற்றினுக் கறியச் சொன்னான்.

கேட்டன உய்ய வேண்டிற்று இயற்றிப்பின் கெடாமல் எம்பால்
காட்டென உணர்த்தி வாழ்த்திக் கரந்தன கமலக் கண்ணன்
வாட்டலை நேமி தோன்றி மறைந்தது மண்ணில் நின்றும்
தோட்டனன் அனுமன் மற்றைக் குன்றினை வயிரத் தோளால்.

அனுமான்சென்றிருக்கும்வேகத்தையும், இடையே கண்டுபோன
காட்சிகளையும், முடிவில் மருந்து மலையை அடைந்து நின்ற மாட்
சியையும், கருதிச் செய்த காரியத்தையும் முறையே நோக்கி
உள்ளம் வியந்து உவகை மீதார்ந்து உறுதியும் வீரமும் மருவிப்
பெரிதும் உயர்ந்து பேரதிசயம் தோய்ந்து வருகின்றோம்.

இமயமலையைக் கடந்து மேலே செல்லும் பொழுது சிவ
பெருமானைத் தொழுது துதித்து விழுமிய நிலையில் விரைந்துபோ
யிருக்கிறான். அரிய கருமத்திலேயே கண்ணாய்ச் செல்கின்றவன்
கடவுளையும் கருதி வணங்கி உள்ளம் உருகி உரிமையோடு போயி
ருக்கிறான். தெய்வசிந்தனை உய்தி தந்து வருதலை வையம் தெரிந்து
உய்ய இந்த ஐயன் அருள் செய்து போயுள்ளான்.

மழுவலான் வரைநோக்கித் தாமரைச் சேங்கை கூப்பிப்
படர்குவான் என்றதனால் வடமலையைக் கடந்து செல்லும்பொ
ழுது அவன் செய்து போயிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்கிறோம்.
பரமாத்ருமாவை உரிமையோடு கருதி வரும் அளவு சீவாத்ருமா
நிவ்விய நிலையை அடைந்து வருதலை நன்கு தெளிந்தவன் ஆத
லால் அந்த உண்மையைச் சீவகோடிகள் உணர்ந்து உயரத் தன்
செயல் முறையால் வரைந்து காட்டி விரைந்து போயினான்.

மருந்து கண்டது.

நிடதம் முதலிய குலமலைகளையும், பல தீவுகளையும் கடந்து போனவன் இடையே சூரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டான். காணவே கலங்கி வருந்தினான். விடிய முன்னரே சஞ்சீவி மருந்தைக் கொண்டுபோய் யாவரையும் பிழைக்கவைக்க வேண்டும் என்னும் ஆவலோடு செல்கின்றான் ஆதலால் ஆதவனைக் கண்டதும் நோதல் உண்டாயது. இடநிலையை உணர்ந்து உடனே தெளிந்தான். வேறு கண்டமான மறுபுலம் ஆதலால் எரி கதிர் தெரிய நேர்ந்தது; தென்புலம் இரவாகவே யிருக்கும் என்று உறுதி செய்துகொண்டு ஊக்கிப் போனான். உத்தர குரு பூமியைக் கடந்து வித்தகமாய் மேலே விரைந்து போனவன் மருந்து மலையை அடைந்தான். சஞ்சீவி வாடையும் அந்தப் பூண்டுகளின் ஒளிகளும் தெரிந்தன; தெரியவே நேரே விரைந்து பாய்ந்து அம்மலைமேல் தாவினான்; அது நிலைசூலைந்து நடுங்கியது; காவல் தெய்வங்கள் கதிகலங்கி விலகின; மீண்டும் விரைந்து நெருங்கி “நீ யாவன்? ஈண்டு ஏன் வந்தாய்? விரைந்துசொல்! இன்றேல் இறந்துபடுவாய்!” என்று அடுத்து வளைந்து கடுத்துக்கேட்டன. கேட்கவே அந்த வனதேவதைகளை இனிது நோக்கி அனுமான் இதமா மொழிந்தான்: “நான் இராமநாதனுடைய அடிமை; வானும்வையமும் உய்யும்படி வானர சேனைகள் நிருதர்களோடு போராடி வருங்கால் பொருகளத்தில் மாயவினையால் மாயநேர்ந்தன; அந்த வீர உபகாரிகளை எழுப்பியருள இந்த மருந்தை நாடி ஈங்கு வந்தேன்; தரும நீதிகளின் பாங்கு தெரிந்த நீங்கள் உரிமையோடு அருள்புரிய வேண்டும்” என்று பொருள் பொதிந்த உரைகளைச் சுவைகள் சுரந்து வர உரைத்தான். இந்த உரைகளைக் கேட்டதும் அவை உணர்ந்து தெளிந்து உவந்து நின்று உதவி புரிந்தன.

கடிய காப்பாய்க் கதித்து நின்ற சக்கரமும் ஒக்க விலகி ஒதுங்கி நின்றது. யாவும் இதம் புரிந்து நிற்கவே குறித்த மருந்துகளை இவன் கூர்ந்து நாடினான். நான்கு வகை ஓடதிகளையும் ஈங்கு நாடி நின்றால் காலம் வீணே கழிந்துபோம் என்று கடிது விரைந்து அம்மலையையே அடியோடுபெயர்த்து எடுத்தான்; அவ்வாறு அகழ்ந்து எடுத்ததைக் கையில் ஏந்தி வானில் தாவினான்.

இந்த அதிசய வீரனுடைய அற்புத ஆற்றலை வியந்து நோக்கி வனதேவதைகள் யாவும் மதிமயங்கி நின்றன. கனவேகமாய் இவன் ககன வட்டத்தில் ஓங்கி எழுந்து உயர்ந்து விரைந்தான்.

சஞ்சீவி நிலையைத் தன் நெஞ்சம் தெளியச்சொல்லி அடையாளங்கள் பலவும் கூறி விடுத்த அம்முதியவனுடைய மதிமாண்பையும் அதிமேன்மையையும் நன்றியறிவோடு நினைந்து தொழுது ஒன்றிய அன்புடன் உவந்துவென்றி வீரோடு மேலே விரைந்தான்.

புலவன் சொன்ன நற்குன்றம் கண்டான்.

சாம்பவானைப் புலவன் என்று இங்கே குறித்திருக்கிறார்.

கலையறிவில் சிறந்தவன்; உலகியல் நிலைகளை நன்கு தெரிந்தவன்; பல தேச சரித்திரங்களையும் வரன்முறையே தெளிவாக அறிந்தவன்; கால கதிகளைக் கருதி ஓர்ந்தவன்; சாலவும் முதிர்ந்த வயதினன் ஆயினும் மேலான ஞாபக சத்திவாய்ந்தவன்; இன்னவாறு நன்னயமான அவனுடைய நிலைமைகளையெல்லாம் நன்கு தெளிந்துகொள்ளப் புலவன் என்னும் பேர் அவனுக்கு ஈண்டு உரிமையாய் வந்தது. உற்ற நாமம் உயர்வை உணர்த்தி நின்றது.

பருவ முதிர்ச்சியால் மருவியுள்ள அறிவு நிலையைச் சஞ்சீவியைக் குறித்து அவன் உரைத்து வந்த உரைகளால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். உணர்ச்சிகள் உயர்ச்சிகளை விளக்கி யுள்ளன.

“The man of wisdom is the man of years.” (Young)

“ஞானம் உள்ள மனிதன் வயது முதிர்ந்தவன்” என்னும் இது இங்கே அறியவுரியது. வயதில் இளையவன் ஆயினும் ஞானம் உடையவன் பெரிய கிழவனே எனப் பெருமதிப்புறு கின்றான்; இயல்பாகவே முதியகிழவனான இவன் மதிநலமும் ஞானமும் உடையனாய் மருவியிருத்தலால் இவனது பெருமை உயர் நிலையில் ஒளி வீசி உலகம் புகழ் ஓங்கி நின்றது.

மாருதி மருந்தோடு வந்தது.

கருதி வந்த காரியம் கடிது முடிந்தது என்று பெரிதும் மகிழ்ந்து சஞ்சீவி மலையைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டு அனுமான் வானவீதியில் வாவி எழுந்தான்; இந்த வீரனுடைய அதிசய வேகத்தை வியந்து அமரர் யாவரும் துதிசெய்து நின்றனர்.

ஆயிரம் யோசனை அகல மீ துயர்ந்து
ஆயிரம் யோசனை ஆழ்ந்தது அம்மலை
ஏயெனும் மாத்திரத்து ஒருகை ஏந்தினான்
தாயினன் உலகெலாம் தவழ்ந்த சீர்த்தியான்.

அந்த மருந்து மலையின் அகலம் ஆழம் நீளம் உயரம் முதலிய நிலைகளை இதனால் உணர்ந்துகொள்கிறோம். உலகியலறிவில் உயர்வு நவீற்சியாய்த் தோன்றினும் நெடிய பெரிய மலை என்பது தெளிவாய் நின்றது. அந்த அதிசய மலையை அநாயாசமாய் இடதுகையால் ஏந்திக்கொண்டு வானவீதியில் அனுமான் அதிவேகமா வாவி வருகிறான். மனவேகத்தினும் அவனது தேகம் கனவேகமாய்த் தென்திசை நோக்கிச் சீறி வருவது ஊழிச் சூறையின் வீர வெறியாய் வீறுவீசித் திசைகள்தோறும் ஓசை ஏறி வந்தது. ஆண்டு அவன் அவ்வாறு வருங்கால் ஈண்டு இருந்த இருவரும் ஒருங்கே விரைந்து புரிந்த நிலையைநாம் அயலே காணவருகிறோம்.

இருவர் நிலை.

சஞ்சீவி மருந்தைக் கொண்டு வருவதாக விடைபெற்று எழுந்து அனுமான் வடதிசை நோக்கிப் போனவுடனே சாம்பவனும், விபீடணனும் இராமன் வீழ்ந்து கிடக்கும் இடத்துக்கு விரைந்து வந்தார். எழில் ஒளி வீசி விழுந்துள்ள அந்தப் பசிய கோலத் திருமேனியைக் கண்டதும் சாம்பவன் உருகி அழுதான். கண்ணீர் பெருகி ஓட இருவரும் அவன் காலருகே அமர்ந்தனர். பாதங்கள் இரண்டையும் பரிந்து தடவினர். பரிவோடு புரிந்த அந்தப் பரிசு வுணர்ச்சி வீரனை விழிக்கச் செய்தது. மறுகிக்கிடந்தவன் சிறிது விழித்து அருகே உருகி யிருந்தவரை உரிமையோடு நோக்கினான். அந்தப்பார்வை பரிபவக்காட்சியாய்மருவிநின்றது.

அடிவருடியது.

அத்தலை அன்னவன் அணைய ஆந்துணை
இத்தலை இருவரும் விரைவின் எய்தினார்
கைத்தலத் தால் அடி வருடும் காலையில்
உத்தமற்கு உற்றதை உணர்த்து வாமரோ.

(1)

கண் விழித்தது.

வண்டன மடந்தையர் மனத்தை வேரொடும்
கண்டன கொளவரும் கருணைத் தாமெனக்
கொண்டன கொடுப்பன வரங்கள் கோளிலாப்
புண்டரீ கத்துணை தருமம் பூத்தன.

(2)

கண்டு தெளிந்தது.

நோக்கினன் கரடிகட்கு அரசும் நோன்புகழ்
ஆக்கிய நிருதனும் அமுத கண்ணினர்
தூக்கிய தலையினர் தொழுத கையினர்
ஏக்கமுற்று அருகிருந்து இரங்கு வார்களை. (3)

கருதி வினவியது.

ஏவிய காரியம் இயற்றி எய்தினை
நோவிலை கொல்லென நோக்கி வீடணன்
தாவரும் பெரும்புகழ்ச் சாம்பன் தன்னையும்
ஆவி வந்தனை கொல் என்று அருளி னானரோ. (4)

உயிர் மயங்கிக் கிடந்த இராமன் கண் விழித்து அருகே
பார்த்தபோது இருவரும் பரிவோடு அழுது நின்றனர். அந்
நிலையில் வீட்டணனை முதலில் நோக்கி “நீ போன காரியம்
இனிது முடிந்ததா? சேனைகளுக்கு உணவுகள் கொண்டு
வந்தாயா?” என்று வினவி விட்டு அயலே நின்ற சாம்பவனைப்
பார்த்து “எப்படிப் பிழைத்து வந்தாய்? முதிய பருவத்தில்
கொடிய துயரோடு மடிய நேர்ந்தாய்! விதியின் அருளால்
எழுந்து வந்துள்ளாய்!” உங்கள் இருவரையும் பார்த்தது எனக்
குப் பெரிய ஆறுதலாய் உவகை தந்துள்ளது. நேர்ந்துள்ள அவ
கேடுகளை நினைந்து என் நெஞ்சம் நெடிது வருந்துகிறது; முடிவு
தெரியாமல் மறுகி உழலுகின்றது என்று பரிவோடு பகர்ந்தான்.

மூர்ச்சை தெளிந்ததும் பேசியுள்ள வார்த்தைகள் வீர
வள்ளலுடைய உள்ளத்தையும் ஊன்றியுள்ள துயரத்தையும்
வார்த்துக் காட்டியுள்ளன. விளிந்தவன்போல் தம்பிமேல்
விழுந்து கிடந்தவன் விழிதிறந்து பார்த்தது எழில் விரிந்து
நின்றது. அயல் இருந்தவரை அருள் புரிந்து நோக்கினான்.

புண்டரீ கத்துணை தருமம் பூத்தன.

இராமன் கண்விழித்த காட்சியை இது காட்டியுள்ளது.
இரண்டு தாமரை மலர்கள் ஒடுங்கே மலர்ந்தனபோல் அந்த
அழகிய விழிகள் மலர்ந்து மெல்ல மருங்கே பார்த்திருக்கின்றன.
பார்வையின் நீர்மையும் நிலைமையும் சீர்மை தோய்ந்து சிறப்பு
வாய்ந்து உலகப் பார்வைக்கு வந்து உயர்ந்த ஒளி வீசியுள்ளன.

கருணை சுரந்து கவின் கனிந்திருந்த விழுமிய கண்கள் புண்ணியம் மலர்ந்தது போல் கண்ணியமாய்ப் பொலிந்து விளங்கின ஆதலால் தருமம் பூத்தன என்றார். பரிவோடு பார்த்தவன் தரும மூர்த்தி என்பது தெரிய உரிய சீர்த்தி தோய்ந்து வந்தது.

தாமரையை வண்டுகள் மொய்த்து வட்டமிடுதல் போல் இராமன் கண்கள் ஆகிய அழகிய தாமரையைப் பெண்கள் மனங்கள் என்னும் வண்டுகள் சூழ்ந்து திரியும் என்றது விழியின் விழுமிய எழில் நிலையை விளக்கி நின்றது. அதிசய அழகில் ஈடுபட்டுத் தையலார் மையலாய் உழன்றாலும் இந்த ஐயன் யாதும் நெறி திறம்பாத ஏக தார விரதன் என்பார் உத்தமன் என்றார். அயல் மாதரை மயலாய் விழையாத சித்த சுத்தியாளனுக்கே உத்தமன் என்னும் பெயர் உரிமையாய் அமைந்துள்ளது. அரிய சீல நிலையை உரிய நாமம் உணர்த்தி நின்றது.

“ஓராதே கொண்டு அகன்றாய் உத்தமனார் தேவிதனைப் பாராயோ நின்னுடைய மார்பகலம் பட்டவெல்லாம்”

(இராவணன் வதை, 245)

இராவணன் இறந்து பட்டபோது மண்டோதரி இப்படிப் புலம்பி யுள்ளாள். உத்தமனார் என்று இராமனை இங்கே அவள் பரிவோடு கூறியிருப்பது கருதி யுணரவரியது. “ஏகபத்தினி விரதனான அந்த உத்தமன் தேவியைப் பித்தேறி விரும்பினதினாலேயே உன் குடி அழிந்தது; குலம் ஒழிந்தது; நீயும் செத்தாய்! நானும் சாக நேர்ந்துள்ளேன்” என்று அந்த அரசி பரிதாபமாய் வயிறெறிந்து கதறி அழுதிருத்தலால் இக் கோமகன் பால் அவள் கொண்டுள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் தெரிய வந்தன. சிறந்த கற்புடையவள் ஆதலால் உயர்ந்த ஒழுக்கமுள்ள இந்த அற்புதனை வியந்து துதித்தாள். தரும சீலனை யாரும் உரிமையோடு உவந்து போற்றுவர் என்பது ஈண்டு இனிது உணர வந்தது.

அரிய மானச தத்துவங்கள் இடங்கள்தோறும் இடம் பெற்றுள்ளன. சரித நிகழ்ச்சியில் அதிசய மருமங்கள் மருவி வருகின்றன. சோக நிலையில் ஆவி அலமந்துள்ள பொழுதும் தமது காவிய நாயகனை நம் கவிஞர் பிரான் உரிமை மீதூர்ந்து புகழ்ந்து வருவது உள்ளம் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வரியது.

மூர்ச்சை தெளிந்த பின் இராமன் உரியவர் இருவரையும் பரிவோடு பார்த்துப் பரிதாபமாய்ப் பேசினான்: “கொடிய முடிவு நேர்ந்துவிட்டது; இனிமேல் நாம் முடிவாகச் செய்ய வேண்டியது என்ன?” என்று இந்த ஐயன் அவலத் துயரோடு பேசியது நேர்ந்துள்ள கவலை நிலைகளை நேரே காட்டி நின்றது.

இராமன் பேசியது.

ஐயன்மீர் நமக்குற்ற அழிவு இது ஆதலின்
செய்வகை பிறிதிலை உயிரில் தீர்ந்தவர்
உய்கிலர் இனிச்செயற்கு உரியது உண்டு எனின்
பொய்யிலர் புகலுதிர் புலமை உள்ளத்தீர்! (1)

சீதை என்று ஒருத்தியால் உள்ளம் தேம்பிய
பேதை என் சிறுமையால் உற்ற பெற்றிமை
யாதென உணர்த்துகேன் உலகொடு ஈர்வுருக்
காதைவன் பழியொடு திருத்திக் காட்டினேன். (2)

மாயையின் மாள்ளை எம்பி வாய்மையால்
தூயன உறுதிகள் சொன்ன சொற்கொளேன்
போயினன் பெண்ணுரை மருது போகலால்
ஆயது இப்பழி யுடை ஆனி அன்பீனீர்! (3)

கண்டனன் இராவணன் தன்னைக் கண்களால்
மண்டமர் புரிந்தனன் வலியினால் உயிர்
கொண்டிலன் உறவெலாம் கொடுத்து மாள நான்
பண்டுடைத் தீவினை பயந்த பண்பினால். (4)

தேவர்தம் படைக்கலம் தொடுத்துத் தீயவன்
சாவது காண்டும் என்று இளவல் சாற்றலும்
ஆவதை உணர்ந்திலன் அழிவது என் வயின்
மேவுதல் உறுவதோர் விதியின் வெம்மையால். (5)

நின்றிலன் உடன்றறி படைக்கு நீதியால்
ஒன்றிய பூசனை அமைக்க உன்னினேன்
பொன்றினர் நமர்எலாம்; இளவல் போயினான்;
வென்றிலன் அரக்கனை வினையின் வெம்மையால். (6)

ஈண்டிவண் இருந்திவை இயம்பும் ஏழைமை
வேண்டுவ தன்றினி அமரின் வீடிய
ஆண்டகை அன்பரை அமரர் நாட்டிடைக்
காண்டலே நலம் பிற கண்ட தில்லையால். (7)

எம்பியைத் துணைவரை இழந்தப்பால் இனி
வெம்புபோர் அரக்கரை முறுக்கி வேர் அறுத்து
அம்பினில் இராவணன் ஆவி பாழ்படுத்து
உம்பருக்கு உதவிமேல் உறுவது என்னரோ? (8)

இளையவன் இறந்தபின் எவரும் என் எனக்கு?
அள்வறு சீர்த்தி என்? அறிவு என்? ஆண்மை என்?
கிளையுறு சுற்றம் என்? அரசு என்? கேண்மை என்?
விளைவுதான் என்மறை விதிஎன்? மெய்ம்மை என்? (9)

இரக்கமும் பாழ்பட எம்பி ஈறுகண்டு
அரக்கரை வென்றுநின்று ஆண்மை ஆள்வனேல்
மரக்கண்வன் கள்வனேன் வஞ்சனேன் இனிக்
கரக்கும தல்லதோர் கடனுண் டாகுமோ? (10)

தாதையை இழந்தபின் சடாயு இற்றபின்
காதலின் துணைவரும் முடியக் காத்துழல்
கோதறு தம்பியும் விளியக் கோளிலன்
சீதையை உவந்துளன் என்பர் சீரியோர். (11)

வென்றனன் அரக்கரை வேரும் வீந்தறக்
கொன்றனன் அயோத்தியைக் குறுகினேன் குணத்து
இன் துணைத் தம்பியை இன்றி யானுளேன்
நன்றர சாளுமா சால நன்றரோ. (12)

படியினது ஆதலின் யாதும் பார்க்கிலன்
முடிசுவன் உடனென முடுகிக் கூறலும்
அடியிணை வணங்கிய சாம்பன் ஆழியாய்!
நொடிசுவது உளதுஎன நுவல்வ தாயினான். (13)

இந்தக் கவிகள் பதின் மூன்றையும் கருத்தோடு படித்துப்
பாருங்கள். உள்ளத் துடிப்புகளையும் துயரங்களையும் உரைகள்
கொழித்துக் கர்ட்டியுள்ளன. அசகாய சூரனான இராமன்
நெஞ்சம் உடைந்து நிலை குலைந்து பேசியிருக்கிறான். எல்லை மீறிய
அல்லல்களைச் சொல்லால் உணர்ந்து உலக உயிர்கள் உருகி
மறுகத் துயர மொழிகள் பெருகி வந்திருக்கின்றன.

உற்ற துணைவரிடம் உள்ளம் நொந்து கொற்றக் குரிசில்
கூறியுள்ள உரைகள் அவலக் கவலைகளை வாரி இறைத்துள்
ளன. “அன்புடையீர்! என்னுடைய மடமையினாலேயே கொடிய
துன்பங்கள் நெடிது விளைந்திருக்கின்றன. எனது மனைவி பேசு

சைக் கேட்டு மாய மான்பின் நான் போனதிலிருந்தே தீய
கேடுகள் தொடர நேர்ந்தன; பெண் மொழி விழைந்து பிழை
வழி நடந்த பேதை என்று மண் வழி மொழிய நான் கண்வழி
அழுது கலங்க நேர்ந்தான். இது போய்மான்; மாய வஞ்சமுடை
யது; தீயது; இதன் பின் போகலாகாது என்று என் அருமைத்
தம்பி எவ்வளவோ புத்திமதிகளை எடுத்துச் சொல்லி அடுத்தடுத்த
துத் தடுத்தும் கேளாமல் பித்தேறிப் போனேன். தூய மதிமா
னுடைய பேச்சை மதியாமல் மதுகெட்டுப் போனமையால்
மானங்கெட்டு ஈனப் பழிகளை அடைந்து இழிந்து நிற்கின்றேன்;
பல வழிகளிலும் பிழைபாடுகளைச் செய்து அழி துயரங்களை
வளர்த்துள்ளேன்: இராவணன் எதிர்த்து போராட நேர்ந்த
அன்றே அவனைக் கொன்று தொலைத்திருக்கலாம்; வென்றியும்
விளைந்திருக்கும்; அவ்வாறு செய்யாமல் இன்று போய் நாளை வா
என்று பெரிய வெற்றி வீரன்போல் வீரச் செருக்கோடு அனுப்
பினேன்; வீணக் கேடுகள் விரிந்தன. தீய வஞ்சகஞான மேக
நாதனை வேகமா அழித்து வீழ்த்த வேண்டும் என்று என் தம்பி
பிரமாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க மூண்டபோது வேண்டாம் என்று
நான் தடுத்து நிறுத்தினேன். அந்தத் தடையே நமது படைகள்
யாவும் இப்படி அடியோடு மடியும்படி அவகேடு செய்து விட்
டது. முடிவு இவ்வாறு முடிந்த பின் இனி நான் என்ன செய்ய
முடியும்? நானும் மாண்டு மடிந்து மாண்டவரோடு போய் ஆண்
டுச் சேர்ந்து கொள்வதே தேர்ந்த முடிபாம். எனது இனிய
தம்பியை இழந்த பின் இனிமேல் எனக்கு இவ்வலகில் என்ன
இருப்பு? இராவணனைக் கொன்று தொலைத்து, அரக்கர் குலத்தை
அடியோடு கருவறுத்து அதிசய வெற்றி பெற்று அமரர் துதி
செய்ய, நின்றாலும் அதனால் எனக்கு என்ன பயன்? தம்பியை
இழந்தபோதே நான் இறந்தவனானேன்; உரிமையான அருமை
இளவலைப் பிரிந்து இதுவரை உயிர் வாழ்ந்திருப்பதே பெரிய
பழியாம்; இனிமேல் புகழ் ஏன்? புண்ணியம் எதற்கு? அரசும்,
உறவும், ஊரும் பேரும் யாரும் யாதும் எனக்குத் தேவையில்லை;
சாவது ஒன்றே எனது ஆவலாய் அமைந்துள்ளது. எனது
பிறப்பும் இருப்பும் வாழ்வும் கொடிய துன்பங்களுக்கும் நெடிய
பழிகளுக்குமே நிலையமாய் நின்றன. நான் விரைந்து மடிந்து
மறைந்து போவதே சிறந்த நன்மையாம்; எனது அழிவு நிலைக்கு

இரங்கி நீவிர் யாதும் வருந்த வேண்டியதில்லை; எந்த மனிதனுடைய வாழ்வும் விதி வகுத்தபடியே விளைந்து முடிகிறது; என்னுடைய முடிவு இன்னபடி ஈண்டு முடிந்துள்ளது; மாண்டு படுவதே மூண்ட முடிவாம்” என இந்த ஆண்டகை இவ்வாறு கூறவே அந்த இருவரும் உருகி அழுதார்; மறுகி வேண்டினார்; ஆண்டு நடந்துள்ள காரியத்தையும், அனுமான் வினைமேல் மூண்டு போயுள்ள நிலையையும் நினைவுறுத்தி நெஞ்சம் தேற்றினார். நெடிது போற்றிக் கடிது வருவதையும் கூறினார்.

எவ்வழியும் நிலை கலங்காத போர்வீரன் இவ்வழி உள்ளம் உடைந்து அல்லலுழந்து பேசியிருக்கிறான். தம்பி பிரிந்தமையால் எல்லாம் அடியோடு தொலைந்தன என்று முடிவு செய்து மடிய நேர்ந்தான். யாவையும் வெறுத்துச் சாவையே விழைந்தான்.

இனையவன் இறந்தபின் எனக்கு எவரும் என்!

இராமபிரான் உள்ளம் உளைந்து இங்ஙனம் உரையாடியுள்ளான்.

தம்பியின்பால் இந் தம்பி வைத்துள்ள உழுவலன்பும் உள்ளப் பாசமும் உரைகள் தோறும் ஒளி வீசித் துறைகள்தோறும் தெளிவாய் வருகின்றன. தாய் தந்தை மனைவி முதலிய உரிமையாளர் எவரினும் இலக்குவன் மீது இராமனது பிரியம் பெருகியிருக்கிறது. அந்தப் பாசப் பெருக்கத்தை வாசகங்கள் சுருக்கமா வரைந்து காட்டி வழி வரவுகளைத் துலக்கியுள்ளன.

எல்லாரையும் பிரிந்து கானகம்-வந்த போதும் சானகியும் இலக்குவனும் இராமனைப் பிரியாமல் பின் தொடர்ந்து வந்தனர். அந்த அருமை மனைவியும் இடையே வினை வலியால் பிரிய நேர்ந்தாள். விதியின் சதியால் பிரிந்துபோன அச் சதியை மீட்ட வேண்டும் என்று அருந்திறலோடு இராமன் மூண்டு முயன்று வருகிறான். அந்த முயற்சிக்கெல்லாம் தம்பி உயிராதாரமாய் உடனிருந்து பல வகையிலும் உள்ளத்தைத் தேற்றி ஊக்கி உறுதியோடு உதவி புரிந்து வந்தான். உழுவலன்போடு அதிசய நிலையில் இனிது உதவி வந்த அந்த உரிமையாளன் இறந்து போனான் என்று தெரியவே ஆவி பதை பதைத்து யாவும் மறந்து தானும் இறந்து போகவே-மூண்டான் ஆகலால் பிறந்த பிறவியைக் குறித்து இவ்வாறு இவ் வீரன் இங்கே இனைந்து பேசநேர்ந்தான்.

இனையவன் ஒருவனையே யாண்டும் தாரகமாய்க் கருதியிருந்தான் ஆதலால் அவன் போகவே யாவும் போயின என்று புலம்பலாயினான். வாய்வழி வந்த புலப்பம் மன வேதனைகளைப் புலப்படுத்தி நின்றது. உள்ளம் உருகி எழுந்தன உரைகளாய் வந்தன.

தம்பி இறந்து போனபின் இனி மனைவி என்ன? தாய் என்ன? உறவினர் என்ன? அன்பர் என்ன? நண்பர் என்ன? ஊர் என்ன? பேர் என்ன? அரசாட்சி என்ன? நீதி என்ன? நெறி என்ன? வீரம் என்ன? வெற்றி என்ன? புகழ் என்ன? புண்ணியம் என்ன? எல்லாம் எனக்கு வெறும் மண்ணே என மனம் வெறுத்துப் பேசியுள்ளான். அந்த உண்மையை எவரும் என்? என்ற ஒரு சொல் உறுதியா நேரே உணர்த்தி நின்றது.

வேத விதி வழியே ஒழுகித் தரும நீதிகளை யாண்டும் கடைப்பிடித்து வந்தும் இப்படி அருமைத் தம்பியை இழந்து தவிக்கும்படி ஆயதே என்று அவலத் துயரோடு அலமந்துள்ளான் ஆதலால் மறை என்? விதி என்? மெய் என்? என்று வெய்துயிர்த்து வெறுத்தான். வைது பழித்து வையம் வையுமே என்று குறித்தான். உற்றுள்ள துயரங்கள் உரைகளால் உணர வந்தன.

சீதையை உவந்துளான் என்பர் சீரியோர்.

தான் உடனே சாகாமல் உயிர் வாழ்ந்திருந்தால் தன்னை உலகம் இன்னவாறு பழிக்குமே! என்று பரதவித்திருக்கிறான். நிற்கை நிலைகளை நினைந்து சிந்தை கலங்கியுள்ளது; உலகப் பழிகளின் கலகமொழிகள் நினைவில்நிலவிநெடி துவருத்தியிருக்கின்றன.

தனது அருமைத் தம்பி இறந்து போன பின்பும் இராமன் தைரியமாய்ப் பிழைத்திருந்தான்; எதனால் தெரியுமா? பெண்டாட்டி மேலுள்ள பேராசையினால் என்று உலகோர் வசையாகப் பழி தூற்றுவரே! என்று விழி நீர் பெருக்கி யிருக்கிறான்.

உழுவலன்புடைய அருமையான இளவல் மாண்டு போன தையும் கவனியாமல் தனது அழகிய மனைவியோடு சுகபோகமான வாழ்வை விழைந்தே இராமன் இருந்தான் என்று பெரியோர் கூறும்படி நேர்ந்தால் அது எவ்வளவு கொடிய பழி! எந்தானே இழிவு! அந்த இழி பழிகளைச் சுமந்து திரிய நான்

உயிர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமா? என்று உயிர் பதைத்துத் துயரில் ஆழ்ந்திருக்கிறான். இளையவன் பிரீவு அளவறு துயரமாயது.

உயிர்த்துணை போய் விட்டது; எனது வாழ்வு முழுதும் பாழாயது; இனி நான் சாவதே இனிது என்று தனது முடிவை இக் கோமகன் முடிவாகக் கூறவே 'சாம்பவன் அடியில் விழுந்து நெடிது வணங்கினான். உள்ளம் தெளியும்படி உறுதி மொழிகள் கூறினான். அவனுடைய உரைகள் உயர் போதங்களாய் வந்தன.

சாம்பவன் தேற்றியது.

ஆண்டவா! உனது நிலைமையை உணராமல் பல பல பேசியது மனித இயல் பின் மருமங்களை வீசியது. எடுத்த பிறவிக்கு இடையத தன்னை மறந்து இன்னலுழந்து இன்னவாறு மறுகி நிற்பினும் உன்னை நான் ஓரளவு முன்னரே அறிந்துள்ளேன். மனித வருவில் மருவிய தெய்வம் என்பது பரம ரகசியம் ஆகலால் அதனை வெளியே பேசுவதும் நேரே சொல்லுவதும் பெரிய தவறு. அரிய ஞான யோகிகள் சிறிது தெரிந்துள்ளதை நானும் உணர்ந்துள்ளேன். “மேல் ஒரு பொருளும் இல்லா மேய்ப் பொருள் வில்லும் தாங்கிக் கால் தரை தோய நின்று கட்புலக்கு உற்றது” என்று வாலி அங்கதனுக்கு அன்று சொல்லி யருளிய அந்த மூல மந்திரத்தை என்றும் நினைந்து நினைந்து என் உள்ளம் உவந்து வருகிறது. மூண்டு புரிந்த கருமத்தில் இடையே இந்த இடையூறு தோன்றியுள்ளது. இது பிரமாஸ்திரத்தால் நேர்ந்தது. சிருட்டி கருத்தாவை அது தேவதையாக வுடைய அது எவரையும் கொன்று தொலைக்க வல்லது. தெய்வ நியதிகள் எவ்வழியும் பொய் படுவது இல்லை ஆதலால் அது செய்ய வேண்டியதைச் செய்து போயது; அதிலிருந்து உய்தி பெற நாம் செய்ய வேண்டியதை ஆராய்ந்து செய்யவேண்டும். அவ்வாறு செவ்வையாகச் செய்திருக்கிறது. அருந்திறலுடைய அனுமான் மருந்து கொண்டு வரப் போயிருக்கிறான். விரைந்து வந்து விடுவான்.

பெருந்திறல் அனுமன் ஈண்டு உணர்வு பெற்றுள்ளான் அருந்துயர் முடிக்குறும் அளவில் ஆற்றலான் மருந்து இறைப் பொழுதினில் கொணரும் வாய்மொழி பொருந்தினன் வடதிசை கடிது போயினான்.

பனிவரை கடந்தனன் பருப்பதங்களின்
தனியர சதன்புறம் தவிர்ந்து சார்ந்துளான்
இனி ஒரு கணத்தின் வந்து எய்தும் ஈண்டுறு
துனி வரு துன்பம் நீ துடைத்தி தொல்லையோய்! (2)

யானலால் எந்தையாய் உலகை ஈன்றுளான்
தானலால் சிவன் அலால் நேமி தாங்கிய
கோனலால் யாவரும் உணரும் கோளிலர்
வேனிலான் மேனியாய்! மருந்தை மெய்யுற. [3]

ஆர்கலி கடைந்தநாள் அமிழ்தின் வந்தன
கார்நிறத்து அண்ணல்தன் நேமி காப்பன
மேருவின் உத்தர குருவின் மேலுள
யாரும்ற் றுணர்கிலா அரணம் எய்தின. (4)

தோன்றிய நாள்முதல் யாரும் தொட்டில
ஆன்றபேர் அண்ணலே! அவற்றின் ஆற்றல்கேள்
முன்றென ஒன்றிய உலகம் முன்னைநாள்
ஈன்றவன் இறப்பினும் ஆவி ஈயுமால். (5)

சல்லியம் அகற்றுவது ஒன்று, சந்துகள்
புல்லுறப் பொருத்துவது ஒன்று, போயின
நல்லுயிர் நல்குவது ஒன்று, நன்னிறம்
தொல்லையது ஆக்குவது ஒன்று தொல்லையோய்! (6)

வரும் அது திண்ணம்நீ வருந்தல் மாருதி
தருநெறி தருமமே காட்டத் தாழ்கிலன்
அருமைய தன்றென அடி வணங்கினான்
இருமையும் துடைப்பவன் ஏம்பல் எய்தினான். (7)

சாம்பவன் ஆறுதல் பல கூறி இராமனை இவ்வாறு தேற்றி
யிருக்கிறான். அம் முதியவனுடைய இனிய வார்த்தைகள் மதி
நலம் சுரந்து அதிசய உறுதியை அளித்துள்ளன. சஞ்சீவியின்
அருமை பெருமைகளை நெஞ்சம் தெளிய விளக்கியிருக்கிறான்.
நனைக்கும் திரிமூர்த்திகளுக்குமே அதன் மகிமை மாண்புகள்
தெரியும்; பிறர் யாரும் அதன் நிலைமையை இதுவரை அறிய
வில்லை என்று அறிவுறுத்தியுள்ளான்: “அமிர்தத்தோடு தோன்றி
யம; அற்புத சத்தி வாய்ந்தது; கற்பகாலத்தில் படைத்த பிரமன்
புறந்தாலும் அவனை எழுப்பி யருளவல்லது; அரிய காவலுடை

யது; தரும தேவதையும் தனது அருகே மருமமாய் மருவி நிற்கும் பெருமை வாய்ந்தது; அத்தகைய அரிய சஞ்சீவியை உத்தமனான அனுமான் கொண்டு வரப் போயிருக்கிறான்; விரைவில் வந்தருளுவான்; நாம் கண்டு மகிழலாம்; என் ஐயனே! யாதும் ஐயுறாமல் சிறிது நேரம் பொறுத்தருளுங்கள்; உற்ற துயரெல்லாம் ஒருங்கே நீங்கிப்போம்; வெற்றிக் களிப்போடு உவகையில் ஓங்கி நிற்போம்” என இன்னவாறு அப் பெரியவன் உரிமையோடு உறுதி கூறவே நம் மன்னர் பெருமான் மனம் தேறினான்.

ஈன்றவன் இறப்பினும் ஆவி ஈயும்.

என்றது ஆண்டு வரவுரிய சஞ்சீவியின் அற்புத மகிமையை அறிய வந்தது. அகில வுலகங்களையும் படைத்தருளுகின்ற பிரம தேவன் மாண்டு படினும் விரைவில் மீண்டு வர உயிர் தருவது என அதன் உயர் தகைமையை இங்ஙனம் உறுதியாக உரைத்தது இராமன் உள்ளம் தேறிப் பொறுதியாக இருக்கவேண்டி. தனது தம்பியும் வானர சேனைகளும் விரைவில் உயிர்த்து எழும் என்று இந் நம்பி நன்கு நம்பும்படி அந்தக் கிழவன் இப்படி அளவு காட்டிக் கெழுதகைமையோடு பேசியிருக்கிறான். அவனுடைய வாய்மொழிகள் உறுதி நலங்களையும் உவகை நிலைகளையும் உழுவலன்புகளையும் ஒருங்கே விளைத்து வந்தன.

அம்புகள் பட்டு அலமந்து வீழ்ந்து கிடந்த அனுமான் இருவர் செய்த இதங்களால் அரிதின் எழுந்து அல்லல்களையெல்லாம் மறந்து பல்லாயிரம் யோசனைகளுக்கு அப்பாலுள்ள அரிய மருந்தைக் கொண்டுவர உரிமையோடு போயிருக்கிறான் என பதை அறிந்ததும் இராமனது உள்ளம் உருகியது; கண்களில் நீர் பெருகியது. கருமமே கண்ணாய்ச் சென்றிருக்கிற அருமையை எண்ணி எண்ணித் தனது புண்ணியமே அனுமன் உருவாய் மருவி நின்று உரிமையாய் உதவி புரிந்து வருகிறது என உருகிய அன்போடு கருதி வியந்து இவ் வீரன் உவந்திருந்தான்.

மாருதி போயிருப்பதால் யாரும் இனிது உய்வர் என்று தேறியிருந்தவன் மாறிச் சார்பவனை நோக்கி “அவன் போய் எவ்வளவு நேரம் இருக்கும்?” என்று கேட்டான். அந்தக் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்ல வாய் திறந்தபோது வட திசையிலிருந்து நெடிய பெரிய ஓசை ஓங்கி எழுந்தது. ஓசையைக்

கேட்டதும் மூவரும் விரைந்து எழுந்து அந்தத் திக்கை அண்ணாந்து நோக்கி ஆவலோடு வியந்து நின்றார். இவர்நின்ற நிலையும் அவன் வந்த வரவும் அங்கே அதிசய நிகழ்ச்சிகளாய் நிலவின.

மாருதி வந்தது.

பொன்மலை மீதுபோய்ப் போக பூமியின் நன்மருந்து உதவும் என்றுரைத்த நல்லுரைக்கு அன்மயம் இல்லை என்று அயிர்ப்பு நீங்கினேன் என்னலும் வடதிசை எழுந்த தங்கொலி. (1)

கடல்கிளர்ந் தெழுந்துமேல் படரக் கார்வரை இடையிடை பறிந்துவிண் ஏற இற்றிடை தடையில துடற்றுறு சண்ட மாருதம் வடதிசை தோன்றிய மயக்கம் வந்ததால். (2)

தோன்றினன் என்னும் அச் சொல்லின் முன்னம்வந்து ஊன்றினன் நிலத்தடி கடவுள் ஓங்கல்தான் வான்தனில் நின்றது வஞ்சர் ஊர்வர ஏன்றில தாகலின் அனுமன் எய்தினான். (3)

அனுமன் அதிசய வேகமாய் மீண்டு வந்திருக்கிறான். சஞ்சீவி மலையைக்கொண்டு வரும்போது அவனது தேக வேகத்திலிருந்து வீசியகாற்று ஊழியின் இறுதியில் எழுகின்ற சண்டமாருதம்போல் அண்ட கோளங்கள் எங்கும் மண்டிப் பரவியிருக்கின்றது. வான வீதி வழியே வடதிசை நின்று தோன்றிய ஓசையைக் கேட்டதும் மூவரும் ஆசையோடு வியந்து நோக்கினார்; அடுத்த கணம் தொடுத்த உருவம் தோன்றியது; அந்த உருவக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்து “அனுமான் வந்துவிட்டான்” என்று சாம்பவன் உள்ளம் களித்துத் துள்ளிக் குதித்தான். வந்தான் என்ற அந்தச் சொல்லைச் சொல்லி வாய் மூடு முன்னரே அனுமான் தரையில் வந்து பாய்ந்து இராமன் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கி உழுவலன்போடு தொழுது உருகி நின்றான்.

சஞ்சீவி மலை ஆகாய வீதியில் ஒரு புதிய பொன்னுலகம் போல் நின்றனாகொண்டது. தரும தேவதைகள் குடியிருக்கும் அரிய தெய்வீக முடையது ஆதலால் பாவிகள் இருக்கும் இலங்கையில் இறங்க அது இசையவில்லை; அது வரையும் எளிதாகத்

தனது இடது கையில் இனிது மேவிக் கடிது வந்த மலை இலங்கை அருகே சமர பூமியின் நேரே வரவும் நிலையாக நிலைத்து நின்றது; அந்த நிலைமையை உணர்ந்ததும் மலையைத் தனியே நிறுத்திவிட்டு அனுமான் கீழே வேகமாய்வந்து பாய்ந்துநின்றான்.

கடவுள் ஓங்கல்தான் வான்தனில் நின்றது.

என்றதனால் அந்த மலையின் தெய்வீக நிலைமையை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்கிறோம். தூய்மையுடையது; வாய்மையோடு மருவியது; சீவ அமுதமான சஞ்சீவி மருந்து அமைந்தது; புண்ணிய நீர்மைக்கே கண்ணியம் தருவது ஆதலால் பாவப் படியில் மேவ முடியாமல் மேலேயே மேவி நின்றது. ஓங்கல் = மலை. ஓங்கி வளர்ந்திருப்பது என அதன் நெடுமையும் பருமையும் பெருமையும் அருமையும் அமைதியும் உரிமையாத் தெரியவந்தது.

வஞ்சர் ஊர்வர ஏன்றிலது ஆகலின் அனுமன் எய்தினான். மருந்துமலை கீழே வராமல் மாருதி மாத்திரம் தனியே வந்ததற்குக் காரணத்தை இது காட்டியுள்ளது. இந்த அதிசயக் காட்சியால் அதன் மாட்சியும் மகிமையும் தருமமும் மருமமா அறிய வந்தன. அத்தகைய தெய்வ மலை வித்தகமாய் வானில் நின்றது.

இறந்தவர் எழுந்தது.

சஞ்சீவி மலை நேரே வந்து சிறிது தாழ் இறங்கி மேலே நின்றதும் கீழே இறந்து கிடந்தவர் எல்லாரும் உறங்கி விழித்த வர்போல் விரைந்து எழுந்தார். நிலைகுலைந்து பல இடங்களிலும் பிணமலைகளாய் மாய்ந்து மடிந்து கிடந்த யாவரும் ஒருங்கே எழுந்து மருங்கு எங்கும் நிறைந்தனர்; விரைந்து எழுந்து யாண்டும் அவர் அவ்வாறு செறிந்தது அதிசயக் காட்சியாய் நின்றது.

காற்றுவந்து அசைத்தலும் கடவுள் நாட்டவர்
போற்றினர் விருந்துவந் திருந்த புண்ணியர்
ஏற்றமும் பெருவலி அழகொடு எய்தினார்
கூற்றினை வென்றுதம் உருவும் கூடினார்.

[1]

அரக்கர்தம் ஆக்கைகள் அழிவில் ஆழியில்
கரக்கமற்று ஒழிந்தன ஒழியக் கண்டன
மரக்கல முதலவும் உய்ந்து வாழ்ந்தன
குரக்கினம் உய்ந்தது கூற வேண்டுமோ?

[2]

கழன்றன நெடுங்கணை கழன்ற புண்கடுத்து
அழன்றன குளிர்ந்தன அங்கம் செங்கண்கள்
சுழன்றன உலகெலாம் தொழுத தொங்கலின்
குழன்றெழு குஞ்சியான் உணர்வு கூடினான்.

[3]

யாவரும் எழுந்தனர்; ஆர்த்த ஏழ்கடல்;
தாவரும் பேரொலி செவியில் சார்தலும்
தேவர்கள் வாழ்த்தொலி கேட்ட செங்கணான்
யோகம்நீங் கினன்ன என இளவல் ஓங்கினான்.

[4]

ஓங்கிய தம்பியை உயிர்வந்து உள்ளற
வீங்கிய தோள்களால் தழுவி வெந்துயர்
நீங்கினன் இராமனும் உலகில் நின்றில
தீங்குள தேவரும் மறுக்கம் சிந்தினார்.

(5)

ஈங்கு நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளைக் காண்கின்றோம்; வியப்
பும் விம்முதமும் அடைந்து உவப்பு மீக் கூர்கின்றோம். மேலே
நிற்கின்ற சஞ்சீவி மூலிகைகளில் தோய்ந்து வந்த காற்று கீழே
எங்கும் பாய்ந்து வீசியது; வீசவே மாய்ந்து கிடந்தவர் எல்லா
ரும் ஒல்லையில் எழுந்தனர். யாண்டும் எல்லையில்லாதபெருமகிழ்ச்சி
ஓங்கி நின்றது. எவரும் வியந்து அங்கு உவகை மீதூர்ந்தனர்.

யோகம் நீங்கினன் என இளவல் ஓங்கினான்.

இலக்குவன் எழுந்த நிலையை இது விளக்கி யுள்ளது.
யாதொரு சிரமமும் இன்றி இயல்பாக விழித்து எழுந்தவனைப்
போல் எழுந்து நின்றாள்ளான். அதிசயமாய் எழுந்த அந்த
இனிய எழுச்சி நிலையைக் கவி சுவையாகத் துலக்கி யருளினார்.

உறங்கி விழித்தவனைப் போல எழுந்தான் என்று உரைத்தி
ருக்கலாம்; அவ்வாறு உரைக்கவில்லை; உறக்கத்தில் உயிர் மயக்
கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும். இலக்குவன் அம்பு பாய்ந்து கீழேசாயும்
போது இராமனையே கருதி வீழ்ந்தான். அந்தச் சொருபத்
திலேயே உள்ளம் சொருகி யிருந்தது. யோகம் என்பது மனம்
அசையாமல் ஆன்மாவில் அடங்கியிருப்பதேயாம். தனது ஆன்ம
சொருபத்தில் ஒருமையாய் மருவியிருந்த யோகி அந்த யோக
நிலை நீங்கி வெளி முகமாய் விழித்து எழுந்தது போல் இலக்கு
வன் எழுந்தான் ஆதலால் யோகம் நீங்கினன் என இளவல் ஓங்
கினான் என்றார். விழுந்த நிலையும் எழுந்த வகையும் ஒருங்கே
தெரிய வந்தன. உண்மை நிலை ஊன்றி ஓர்ந்து உணர்வு விரியது.

தம்பியை நம்பி தழுவியது.

உயிர்த்து எழுந்த தம்பியை இராமன் விரைந்து பாய்ந்து ஆவலோடு தழுவிக்கொண்டான். அன்பு மீதூர்ந்த ஆனந்தத்தால் கண்ணீர் பெருகி ஓட இளவலை மருவி உவகையில் ஒங்கினான். துன்பம் யாவும் நீங்கி எல்லாரும் இன்பம் ஒங்கிநின்றனர்.

அம்பு பட்ட தழும்புகள் கூட யாவும் தெரியாமையால் வானர வீரர்கள் யாவரும் பழமைபோல் உடல் வலி மண்டி அடல்கொண்டு நின்றனர். சஞ்சீவியின் அற்புத மகிமையை நினைந்து வியந்து அமரரும் உவந்து தமர்களோடு புகழ்ந்தனர்.

போர்க்களத்தில் முன்னர் இறந்துபட்ட அரக்கர் உடல் களையெல்லாம் வாரிக் கடலில் வீசி எறிந்து விட்டனர் ஆதலால் அந்த நிருதர் குலம் ஒழியப் பிறர் எவரும் பிழைத்து எழுந்தனர். இராக்கதர் இனத்துக்கு நாச காலம் மூண்டுள்ளமையை மாண்ட அவ் வுடல்கள் ஆண்டு இல்லாமல் ஒழிந்ததே தெளிவாய் விளக்கி நின்றது. பொருகளம் எங்கும் யாதொரு புலையும் இல்லாமல் புதிய நிலையில் பொலிந்து அதிசயமாத் தோன்றியது.

தன்னால் மாய்ந்து பட்ட சேனைகள் மருந்தால் எழுந்து கொள்ளவே பிரமாஸ்திரம் மின்னல் ஒளிபோல் மீண்டும் உருக்கொண்டு இராமனை வலமாய்ச் சூழ்ந்து எழுந்து மேலே விரைந்து வீசி மறைந்து போயது. அதனைக் கண்டதும் யாவரும் அதிசயித்து இராமனது அற்புத மகிமையைப் புகழ்ந்து போற்றி உவந்து நின்றனர். அரிய பெரிய மருமம் ஈண்டு அறிய வந்தது.

சுந்தர வில்லியைத் தொழுது சூழ்வந்து

அந்தணன் படையும் நின்று அயர்ந்து போயது.

என்றதனால் இவ் வீர மூர்த்தியின் நிலைமை நீர்மைகளை நினைந்து தெளிந்து கொள்ளுகிறோம். உலகம் உய்யும்படி மனித உருவில் மருவி வந்த இப்புனிதன் அனுமான் செய்தருளிய ஆருயிர் உதவியைக் கருதிப் பேரன்பால் உருகினான். நேரே கண்டு மகிழ் அவாவி அருகே உரிமையாய் ஆய்ந்து நோக்கினான்.

யாரும் எண்ண முடியாத அற்புத சித்தியைச் செய்து எழுபது வெள்ளம் சேனைகளும் அழிந்து போகாதபடி பாதுகாத்து ஆருயிர் உதவி புரிந்த அனுமான் யாதொன்றும் தெரியா

தவனைப் போல் ஒரு புறம் அமைதியாய் ஒதுங்கி நின்றான். அவனது நிலைமையும் தலைமையும் நினைவின் நிலைகளைக் கடந்து நின்றன. கரும வீரன் என்று தரும தேவதையும் கருதியருக அவன் மருமமாயிருந்தான். அவனுடைய அடக்கம் அதிசய நிலையது.

அனுமனைத் தழுவி மகிழ்ந்தது.

மகா வீரனை அப் பேருபகாரியை இராமன் ஆர்வத்தோடு வாரித் தழுவினான். நெஞ்சம் உருகிய அன்புரிமையால் அஞ்சன வண்ணனுடைய கண்களிலிருந்து பெருகி ஓடிய நீரால் மாருதி உடல் முழுதும் நனைந்து போயது. உழுவலன்போடு உருகி இவ் விழுமிய வீரன் தழுமிய பொழுது அழுத கண்ணொய் நழுவி இவனுடைய காலில் நெடிது விழுந்து மாருதி மறுகித் தொழுதான்.

தன் அடியில் விழுந்து தொழுத அவனைக் கடிது அணைத்து எடுத்து எதிர் நிறுத்தி “என் அப்பனே!” என்று உரிமையோடு உருகி அழைத்து இக் கோமகன் அன்பால் உரையாடிய ஆர்வ மொழிகள் சீர்மை நிறைந்து நீர்மை சுரந்து நேரே தோன்றின.

எழுது குங்குமத் திருவின் ஏந்து கோடு
உழுத மார்பினான் உருகி யுள்ளுறத்
தழுவி நின்றலும் தாழ்ந்து தானுறத்
தொழுத மாருதிக்கு இனைய சொல்லினான். (1)

முன்னில் தோன்றினோர் முறையின் நீங்கலா
என்னில் தோன்றிய துயரின் ஈறுசேர்
மன்னில் தோன்றினோம் முன்னம் மாவ்ரடுளோம்
நின்னில் தோன்றினோம் நெறியில் தோன்றினாய்! (2)

அழியுங் கால்தரும் உதவி ஐயனே!
மொழியும் கால்தரும் உயிரின் முற்றுமே?
பழியும் காத்து அரும்பகையும் காத்து எமை
வழியும் காத்தனை மறையும் காத்தனை. (3)

இன்று வீகலாது எவரும் எம்மொடு
நின்று வாழுநாள் நெடிது நல்கினாய்
ஒன்றும் இன்னல் நோய் உறுகிலாதுநீ
என்றும் வாழ்தியால் இனிதுஎன் ஏவலால். (4)

இங்கே நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை நேரே உவந்து காண்கிறோம். நெஞ்சம் வியந்து நிலைமைகளை விழைந்து நிற்கிறோம். அரிய சஞ்சீவியைக் கொண்டு வந்து பல்லாயிரம் உயிர்களைப் பிழைக்க

வைத்த பரம உபகாரி என்று அனுமானை உவந்து இராமன் உள்ளம் உருகி யுள்ளது. அந்த உருக்கத்தால் அவனை அள்ளி அணைத்து மார்போடு இறுகத் தழுவிப் பரிவு கூர்ந்துள்ளான். அன்பு மீதார்ந்த ஆர்வத்தால் ஆண்டவன் செய்வதை நாணி அந்தப் பிடியிலிருந்து நழுவி அடியில் விழுந்து வணங்கிப் பணிவோடு பரிந்து நின்றது அம் மதிமானுடைய அடக்கத்தையும் அதிசய நீர்மையையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்தி விளங்கியது.

கரும வீரமும் கலை ஞானமும் நிலையான அன்பும் நெஞ்சுறுதியும் தரும நீதியும் தழைத்து ஒங்கியுள்ள அந்த அற்புத மேதையை அன்புரிமையோடு நோக்கி நன்றி மீதார்ந்து இவ்வென்றி வீரன் விரய வுரைகள் கூறினான். அந்த வித்தக வசனங்கள் உய்த்து உணர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கன.

“அனும! என் முன்னோர்கள் மனுநீதி முறையே ஒழுகி வந்துள்ளனர். விழுமிய அந்தக் குலமரபில் நான் பிறந்தேன்; எனது பிரிவினால் நேர்ந்த பெரிய துயரால் என் தந்தை அரிய உயிரை இழந்தார். பிள்ளைக் காதலில் எல்லை மீறிப் பெருகியிருந்த அம் மன்னனுக்குப் புதல்வராய்ப் பிறந்திருந்தோம். இராமன் இலட்சுமணன் என்னும் பெயரோடு தசரதன் மக்களாய்த் தோன்றி நின்ற இருவரும் சிறிது நேரத்துக்கு முன் மாண்டு போயினோம்; இப்பொழுது மீண்டு உன்னால் உயிர் பெற்று எழுந்துள்ளோம்; ஆகவே இன்று முதல் நானும் என் தம்பியும் உன் பிள்ளைகளே; நீயே எமக்குத் தந்தை” என்று இந்தவாறு இராமன் அனுமானை நோக்கி உரிமையோடு பேசி யிருக்கிறான்.

இந்தப் பேச்சுகள் எவ்வளவு காட்சிகளைக் கருதி எத்துணை மாட்சிகளோடு மருவி வந்துள்ளன! அன்புருக்கமும் நன்றி யுணர்ச்சியும் என்பை உருக்கியிருத்தலால் உரைகள் இவ்வாறு உயர் நிலையில் ஓடிவந்தன. நம்பிவாய்மொழி அன்புவழியின்றது.

மன்னில் தோன்றினோம் முன்னம்; மாண்டோளோம்;
நின்னில் தோன்றினோம்.

அயோத்தி அரசன் பிள்ளைகளாய் முன்பு பிறந்தோம்;
பொருகளத்தில் செத்துப் போனோம்; இப்பொழுது பிறந்திருக்கிறோம்;
இந்தப்பிறப்பை நீ அருளினாய்; ஆதலால் நீயே எங்கள்

தந்தை என அனுமானைப் பார்த்து இராமன் சிந்தை மகிழ்ந்து சொல்லி யிருப்பதை மேலே வந்துள்ள மொழிகள் தெளிவாக விளக்கியுள்ளன. உருக்கமும் உணர்ச்சியும் உரைகளில்பெருகின.

உயர்ந்த சக்கரவர்த்தித் திருமகன் தன்னை ஒரு குரங்குக்குட்டி என்று இங்கே உள்ளம் உவந்து சொல்லி யுள்ளது உலக உள்ளங்களை உருக்கி வருகிறது. தாசரதி எனப் பிறப்புரிமையால் நீண்டு பேர்பெற்று வந்தவன் ஈண்டு ஆனுமான் எனச் சிறப்புரிமையில் சீர் பெற நேர்ந்தான். உதவி நிலையில் உயிர் உருகியுளது.

இராமனுடைய அரிய பெரிய இனிய நீர்மைகளை இடங்கள் தோறும் அறிந்து மகிழ்ந்து வருகிறோம்; ஆயினும் ஈண்டு விளைந்துள்ள நிலைகளை வியந்து விழைந்து உள்ளம் உவந்து நிற்கிறோம்.

உபகாரியை உரிமையோடு பரிந்து பாராட்டும் பண்பு இராமனிடம் எவ்வளவு நிலையில் இருந்துள்ளது! என்பதை ஈண்டு ஓரளவு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அரிய பல குணகணங்கள் எவ்வழியும் இனிமையாய் மணம் புரிந்துவருதலால் இப்புனிதன் யாண்டும் திவ்விய மகிமைகளோடு சிறந்து திகழ்கின்றான்.

அமிர்த நீர்மையுடையனாய்க் கருதுந்தோறும் யாவருக்கும் இனிமை புரிந்து வருதலால் இராமனுக்கு அபிராமன் என்று ஒரு பெயரும் வந்தது. மருவிய பெயர்கள் மாண்புகளை விளக்கின.

அபிராமம் = அழகு, மனதுக்கு இனிமையானது.

உருவ அழகும் குணம் செயல்களும் மனித சமுதாயத்துக்கு யாண்டும் மகிழ்ச்சியை விளைத்து வருதலால் இராமனது பேரும் புகழ்ச்சியும் எங்கும் சீரும் சிறப்புமாய்ப் பொங்கி வருகின்றன. இந்த அதிசய அழகனை நேரே கண்டவர் அன்று மகிழ்ந்தார்; அவ்வாறு காணாதவர் காவிய உலகில் கண்டு என்றும் மகிழ்ந்து அரிய பல இன்பங்களை நுகர்ந்து வருகின்றனர்.

தகுதி கண்டபோது தக்கவரை மிக்க சிறப்பாகப் பாராட்ட வேண்டும்; அவ்வாறு செய்வது நன்றி யறிவையும், நல்ல தன்மைகளையும் நன்கு வளர்த்தபடியாம். அங்ஙனம் குண நலங்களை வளர்த்து வருவதில் இக் கோமகன் தலை சிறந்து விளங்கி நிலையுயர்ந்து நிற்கிறான். பேச்சில் பெரிய நீர்மைகள் மருவியுள்ளன.

நெறியில் தோன்றி னாய்!

என அனுமாரை இவ்வாறு இராமன் இங்கே விளித்திருக்கிறான்.

தரும நெறியிலிருந்தே பிறந்தவன் என அவன் தோற்றத்தை ஏற்றமாகக் குறித்தது இயல்பும் செயலும் கருதி. தங்கள் இருவரையும் தோற்றுவித்தவன் தோன்றியுள்ள நிலையை ஊன்றி உணர வுரைத்தான். நீதியும் நெறியும் நன்றருளிய ஒமேதையே! உன்னிடமிருந்து தோன்றிய நாங்கள் நீதிநெறி வழியே ஒழுகி விழுமிய நிலையில் வருவோம் என உறுதி கூறி ஒதிய படியாம்.

பிறர் திணை அளவு உதவி செய்யினும் அதனைப் பனை அளவாகக் கருதி மேலோர் அவர்பால் நன்றி பாராட்டுவார். நீ அரிய உயிரையே உதவியுள்ளாய்! உனக்கு எவ்வாறு நன்றி செலுத்தி யார் கைம்மாறு செய்ய வல்லார்? நீதி மன்னராய் நிலவியிருந்த என் முன்னோர் செய்த புண்ணியமே உன் உருவம் என்று நான் எண்ணி மகிழ்கின்றேன். பழியோடு அழிந்து போக இருந்த என்னைப் பாதுகாத்து விழுமிய மேன்மையை அருளியுள்ள நீ ஊழி காலமும் தரும வீரனாய் இந்த நிலையில் வாழ வேண்டும் என்று ஆண்டவனை நான் வேண்டுகின்றேன்.

பழியும் காத்து, அரும்பகையும் காத்து, எமை வழியும் காத்தனை மறையும் காத்தனை.

அனுமான் பாதுகாத்திருக்கும் நிலைகளை இவ்வாறு தெளிவாக விளக்கி இராமன் விழி நீர் பெருக்கி அளிப்பிரிந்திருக்கிறான்.

சஞ்சீவியை அனுமான் கொண்டு வராமல் இருந்தால் இலக்குவன் இறந்து போயிருப்பான்; இராமன் உயிர் வைத்திரான்; சீதை மாய்ந்து விடுவாள்; இராம சரிதமே விபரீதமாய் முடிந்திருக்கும்; அவ்வாறு அழி துயரும் பழி கேடும் நேராத படி அனுமான் பாதுகாத்து அருளிஞன் ஆதலால் பழியும் காத்தனை என்றான். பகைவர் வெற்றிக் களிப்பால் வீறுகொள்ளாமல் விலக்கி அவர் யாவரும் நீறுபட்டு அழியும்படி தம்மை எழுப்பி யுள்ளமையை நினைந்து பகையும் காத்தனை என்றான்.

தீயோரைத் தொலைத்து நல்லோரை வாழ்வித்த தரும வீரன் என்று இராமனது குலமுறையை உலகம் வழிமுறையே போற்றி வரும்படி ஆற்றியுள்ளமையால் வழியும் காத்தனை என்றான்.

அரக்கரால் அவமாய்ப் பாழ்பட நேர்ந்த வேத ஒழுக்கங்களும் தரும் நீதிகளும் அவ்வாறு பழுது படாதபடி பாது காத்தருளிய விழுமிய கரும் வீரன் என்பது மறையும் காத்தனை என்றதனால் தெரிய வந்தது. தீமைகள் நீங்கி விடும்; நன்மைகள் ஓங்கி வரும்; யாண்டும் மனித சமுதாயம் இனிது வாழும் என அனுமானது உபகார நிலையால் விளையவுள்ள விழுமிய நிலைகளை விளக்கியுள்ளான். அவ் வுபகாரியின் உதவிகள் ஒளி வீசி மிளிர்கின்றன.

எனக்கு நீ உயிருதவி புரிந்துள்ளாய்! அந்த உறுதி நிலையால் இனி நான் அரிய பல பெருமைகளை அடைந்து கொள்வேன்; எனது குலமும் புகழ் மிகுந்து விளங்கும் என இராமன் உவகை மீதூர்ந்து உருகியுள்ளமையை உரைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

அழியும் கால் தரும் உதவி.

என்றது அனுமான் செய்துள்ள உதவி நிலையை விழியுன்றி நோக்க வந்தது. உயிர்க்கேடு நேர்ந்த கொடிய அபாயகாலத்தில் அரிய உதவியைச் செய்து அழிதயரை நீக்கி உயிரை அருளியுள்ளமையால் அந்த அரிய ஆதரவை நினைந்து இந்தக் கோமகன் உள்ளம் உருகி உரிமையோடு உரையாடி யிருக்கிறான்.

காலத்தி னால்செய்த நன்றி சிறி துளனினும்

ஞாலத்தின் மாணப் பெரி து.

(குறள், 102)

அபாயம் நேர்ந்தபோது ஒருவன் சிறிது உபகாரம் செய்யினும் அது அகண்டமான உலகத்தினும் மிகவும் பெரிது ஆம் என்னும் இது இங்கே அறியவுரியது. இறுதி மூண்டகாலத்தில் அணு அளவு உதவினும் அது அண்டத்தை விடப் பெரிதாக நினைந்து பெரியோர் உள்ளம் உருகுவர்; ஈண்டு மூண்ட மரணத்தில் நீ செய்த உயிர் உதவி அண்டத்தினும் நீண்டது; எல்லையில்லாதது; இதற்கு நான் எவ்வாறு நன்றி செலுத்த முடியும்! என்று இவ்வென்றி வீரன் நெஞ்சம் உருகி நெடிது வியந்துள்ள நிலையை உரைகளால் நன்கு உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

“பொன் அணி மார்பன் முன்னர் ஆற்றிய

நன்னர்க்கு உதவு பின் உபகாரம்

அலைதிரைப் பெளவம் ஆடை ஆகிய

நிலமுழுது கொடுப்பினும் நேரோ?”

(பெருங்கதை, 3-20)

அபாயமான சமையத்தில் ஒரு மன்னன் செய்த உபகாரத்தைக் குறித்து உலக மக்கள் இவ்வாறு உவந்து கூறியுள்ளனர். பசித்துப் பட்டினியால் சாக நேர்ந்த ஒருவனுக்குக் கொஞ்சம் அன்னமும் நீரும் உதவினால் அது பொருள் அளவில் சிறியது ஆயினும் உரிய காலத்தில் உயிர் உதவியுள்ளமையால் பயனால் அது வியனாய் நின்றது. நேர்ந்த நேரத்தால் உதவி உயர்ந்து தோன்றும்.

உரிய சமையத்தில் செய்த சிறிய உதவியும் உலகினும் பெரியதாம்; ஆகவே இங்கே அனுமான் செய்துள்ள அரிய பெரிய உபகாரம் ஒப்புயர் வற்றதாய் எல்லை காண முடியாத படி ஒங்கி உயர்ந்துள்ளமை உணர வந்தது.

அதிசய வீரன் ஆற்றியுள்ள ஆதரவை எண்ணி எண்ணி அண்ணல் துதிசெய்து போற்றி நின்றான். உபகாரம் உள்ளத்தை உருக்கியுள்ளமையால் உரைகள் உரிமையோடு துள்ளி வந்தன.

“A grateful mind

By owing owes not, but still pays, at once

Indebted and discharged”

[Paradise Lost]

“நன்றி யறிவுள்ள மனம் உண்மையான உரிமையோடு உடனே கடமையைச் செலுத்தி மகிழ்கிறது” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. உற்ற உதவி உரையால் உயர்கின்றது.

“The still small voice of gratitude”

(Gray)

“நன்றி யறிவுள்ள சொல் அமைதி தோய்ந்து வருகிறது” என கிரே என்னும் ஆங்கில அறிஞர் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார்.

உற்ற உதவி பெற்றவனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தருதலால் உபகாரியை அவன் தாய் தந்தை கடவுள் என வாய்வந்த மொழிகளால் உரிமையோடு வாழ்த்திப் போற்ற நேர்கின்றான்.

என் தந்தையே! என அனுமானை ஆர்வத்தோடு பாராட்டிய இராமன் மீண்டும் நீண்ட ஆயுளோடு என்றும் அவன் நிலவியிருக்கவேண்டும் என்று ஆண்டவன் அருளை வேண்டி நின்றான்.

என்றும் வாழ்த்தியால் இனிது என இவ்வென்றி வீரன் விரும்பி வாழ்த்தியது தனது இயல்பான உயர்நிலையை உணர்த்தி நின்றது. துதியும் வாழ்த்தும் அதிசய நிலையில் வந்துள்ளன.

சஞ்சீவியைக் கொண்டு வந்து தனக்கு உயிர் வாழ்வு அளித்தவனுக்குச் சிரஞ்சீவியான வாழ்வை இராமன் அருளியிருக்கிறான். அந்த அருள் நிலை பொருள் பொதிந்து நின்றது.

கற்பத் துறங்கும் அரங்கா! உன்பாதம் தனை அடைந்த நற்பத் தருக்கு ஒரு நாசம் உண்டோ? நலமாமருத்தின் வெற்பைக் கொணர்ந்த விறல் அனுமானும் அவ்வீடணனும் கற்பத் தளவும் அழியா திருக்கவும் கற்பித்தையே. (1)

வல்லார் முலைத்திரு வின்பெருமான் விட்ட, வாகனம் போய்த் தொல்லாழி நீரைக் கடந்தது தாளின்; சுடர் இரண்டும் செல்லாத ஊரைத் திரிபுரம் கண்டது; சேனை வெள்ளம் எல்லாம் உயக்கொண்டது மருந்தார்கிரி ஏந்தி வந்தே. (2)

(திருவரங்கத்து மாலை 45, 91)

மருந்து மலையைக் கொண்டுவந்து அனுமான் சேனைகளை எழுப்பியருளியதையும், சிரஞ்சீவி வாழ்வு பெற்றுள்ளதையும் இக் கவிகள் குறித்துள்ளன. அற்புத நிலையில் ஆருயிர் உதவியுள்ளமையால் மாருதி மகிமையை யாவரும் துதி செய்யலாயினார். அரிய வீரன்; பெரிய உபகாரி என்பது அறிய வந்தது.

வானர வேந்தனை சுக்கிரீவனும், அங்கதன் முதலிய தலைவர்களும் தங்களுடைய குல தெய்வம் என்று அனுமானை மனம் உவந்து புகழ்ந்தனர். சாம்பவன் இந்த ஆண்டகையைத் தனியே இனிது நோக்கிச் சஞ்சீவியைக் கொண்டுபோய் முன்னம் இருந்த இடத்தில் வைத்து வரவேண்டும் என்று வேண்டினான். அவ்வாறே விரைந்து அவன் கொண்டுபோக நேர்ந்தான்.

சாம்பவன் குறித்தது.

உய்த்தமா மருந்து உதவ ஒன்னலார்
பொய்த்த சிந்தையார் இறுதல் பொய்க்குமால்
மொய்த்த குன்றை அம் மூலவழி வாய்
வைத்து மீடியால் வரம்பில் ஆற்றலாய்!

அனுமான் கொண்டு போனது.

என்று சாம்பவன் இயம்ப ஈதரோ
நன்றுசால என்று ஒன்று நாழிகை

சென்று மீள்வன் என்றுணர்ந்து தெய்வமாக்
குன்று தாங்கிய குரிசில் போயினான்.

(மருத்துமலைப் படலம், 116, 117)

“சஞ்சீவி அங்கே இருந்தால் அரக்கர் அழிந்து படினும்
எழுந்து வர நேர்வர்; ஆதலால் அது இருத்தல் கூடாது; உரிய
இடத்தில் கொண்டுபோய் அதனை வைத்து வருக” என்று சாம்
பவன் சொல்லவே அனுமான் நல்லது என்று விரைந்தான்;
நின்றபடியே இராமனை உவந்து தொழுது மேலே தாவினான்.
வான வீதியில் குளிர் தருக்களோடு அண்ட கோளம்போல்
அமைந்து நின்ற அந்தத் தெய்வீக மலையை அனுமான் கையில்
ஏந்தினான்; ஏந்தவே அது அசைந்து இரைந்தது; விரைந்து
போனான். ஒரு நாழிகைக்குள் மீண்டு வந்து விடுவதாக உறுதி
கூறிக் கருமமே கண்ணாய்க் கருதி இவ் வீரன் போயிருப்பது
காரிய வேகத்தையும் வீரிய விறலையும் விளக்கி நின்றது.

தெய்வமாக் குன்று தாங்கிய குரிசில் போயினான்.

என்றது அந்த மருந்து மலையின் மாட்சியையும் இந்தப் பெருந்
தகையின் மகிமையையும் ஒருங்கே உணர வந்தது. இறந்தாரை
எழுப்பியருளுகின்ற திவ்விய சஞ்சீவிகளை யுடைமையால் தெய்வ
மாக் குன்று என்றார். அரிய பல பெருமைகள் மருவியுள்ள
அதிசய மேன்மையாளன் ஆதலால் அந்த வரிசைகள் யாவும்
கருதியுணர அனுமானை இங்கே குரிசில் என்று குறித்தார்.

கலை ஞானமும் கரும வீரமும் தரும சீலமும் அற்புத சித்தி
களும் அனுமானிடம் களிநடம் புரிகின்றன. விஞ்ஞான முறை
யிலும், மெய்ஞ்ஞான நிலையிலும் விரி சோதிகளை வீசி விதிபுரிந்து
விளங்குகிறான். இவனுடைய செயல் இயல்கள் அதிசய நிலையின.

ஆகாய விமானம்.

மேல் நாட்டார் இக்காலத்தில் காட்டி வருகிற வானவூர்தி
களை நாம் கண்டு வருகிறோம். ஒரு மணிக்கு எழுநூறு மைல்
வேகத்தில் பறப்பது என வியப்பாகப் பேசி வருகின்றனர்.
பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்த பார மலையைப்
பெயர்த்து எடுத்து ஒல்லையில் வந்து உயிர் உதவி புரிந்து மீண்டும்
விரைந்து கொண்டுபோயுள்ள அனுமானது அதிசய வேகத்தை

யும், மதி விவேகத்தையும் அற்புத ஆற்றலையும் கருதி யுணரின் எல்லையில்லாத வியப்பை எவரும் அடைவர். பண்டைக் காலத்தில் இந்நாடு எத்தகைய உச்ச நிலையில் ஓங்கி யிருந்துள்ளது! என்பதை இந்த உத்தமன் செயல்களால் உய்த்துணர்ந்துகொள்ளலாம். இந்நாளில் தோன்றிய ஒரு வானவூர்திக்கு அனுமான் என ஆட்சியாளரும் பெயர் வைத்திருப்பது இவனது மாட்சியை ஓரளவு நினைவுறுத்தி வருகிறது; வரினும் பேரளவில் எவரும் பெருமை காண முடியாது; கரும நிலையில் அது மருமமாயுளது.

இந்த மகா வீரனுடைய மன வுறுதியும் மதி நலனும் வினை மாட்சியும் மனித சமுதாயத்துக்குப் புனித போதனைகளைப் போதித்துப் புதிய உணர்ச்சி நலங்களை அருளி யிருக்கின்றன.

கொடிய பாணங்களால் அடிபட்டுப் போர்க்களத்தில் உயிர் மயங்கிக் கிடந்தவன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்ததும் எவ்வளவு அதிசய காரியங்களைச் செய்திருக்கிறான்! தனது உடல் நலிவை ஒரு சிறிதும் கருதாமல் அடலாண்மையோடு இராமனுக்கு ஆதரவு புரிந்திருக்கும் இவனுடைய அருமைப் பாடுகளைக் கருதியுணர்வார் எவரும் உள்ளம் உருகி உறுதி பெருகிவருவார்.

“He has not the least hesitation in sacrificing his life for the good of Rama. He had no care for life or death. Only the carrying out of Rama's behest is the one vow of his life.”
(Vivekananda)

“இராமனுடைய நன்மைக்காகத் தனது உயிரை விடவும் அவன் உறுதி பூண்டுள்ளான்; சாவோ, வாழ்வோ அவற்றைக் குறித்து யாதும் கருதான். இராமனது கட்டளையை நிறைவேற்றி இதம் செய்வதையே தன் உயிர் வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கருதியுள்ளான்” என அனுமானைக் குறித்து விவேகானந்தர் இவ்வாறு உரைத்துள்ளார். குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கன.

இந்த உத்தம வீரன் உத்தர திசையை நோக்கிப் போனதை வியந்து வானர வீரர்கள் யாவரும் வாழ்த்தி நின்றனர். சேனைத் திரளாள் புதிய எழுச்சிகள் அதிசய நிலைகளில் கலித்து நின்றன. எல்லாரும் இனிய விருந்துகள் அருந்தி உல்லாசமாயமர்ந்து ஆறுதலடைந்திருக்கும்படி இராமபிரான் தேறுதல் புரிந்தருளினான்.

உணவு கோண்டது.

விபீடணன் கொண்டு வந்திருந்த அரிய உணவுகளைப் படைகளுக்கு அடையவே கொடுத்தான். யாவரும் உண்டு களித்து உறுதி பூண்டு உலாவி நின்றனர். சஞ்சீவியைக் கொண்டு சென்றுள்ள அனுமானது நெஞ்சு நிலையையும் வென்றி விறலையும் இராமனும் இனையவனும் உவந்து பேசி உள்ளம்வியந்திருந்தனர்.

களியாட்டம்.

இவர் இங்கே இவ்வாறு இருக்க இலங்கையில் அலங்கார ஆரவாரங்கள் பொங்கி நின்றன. இந்திரசித்து வென்று வந்தான் என்று தெரிந்தமையால் நிருதர் குலம் பெரு மகிழ்ச்சியில் பெருகி நின்றது. வெற்றிவிழாக் கொண்டாடி யாவரும் உல்லாச வினோதங்களில் களித்து யாண்டும் நீண்டு துள்ளித் திரிந்தனர்.

இலங்கை வேந்தன் எதிரே வந்து அரம்பையர் முதலிய அழகிய தெய்வ மங்கையர் ஆடல் பாடல்கள் புரிந்து ஆனந்தக் காட்சிகளை அருளினார். அவனுடைய உள்ளக் களிப்பு எல்லை மீறி நின்றது. வெற்றியை நினைந்து வெறி மிகுந்திருந்தான்.

இன்னது இத்தலைய தாக இராவணன் எழுந்து பொங்கித் தன்னையும் கடந்து நீண்ட உவகையன் சமைந்த கீதம் கின்னர முதல்வர் பாட முகத்திடைக் கிடந்த கெண்டைக் கன்னிநன் மயிலன்னாரை நெடுங்களி யாட்டம் கண்டான். (1)

அரம்பையர் விஞ்சை மாதர் அரக்கியர் ஆவுணர் மாதர் குரும்பையங் கொங்கை நாகர் கோதையர் இயக்கர் கோதில் கரும்பினும் இனிய சொல்லார் சித்தர்தம் கன்னி மார்கள் வரம்பறு சும்மை யோர்கள் மயிற்குலம் மருள வந்தார். (2)

மேனகை விசய வாட்கண் திலோத்தமை அரம்பை மெல்லென் தேனகு மழலை யின்சொல் உருப்பசி முதல தெய்வ வானக மகளிர் வந்தார் சில்லரிச் சதங்கை மாழ்கி ஆனக முரசம் சங்கம் முருட்டொடும் இரட்ட ஆடி. (3)

(களியாட்டுப் படலம், 1-3)

இராவணன் நெஞ்சம் களித்து நெடிது விழித்து நேரே களியாட்டங்களைக் கண்டிருக்கும் காட்சிகளை இவை காட்டியுள்ளன. பகைவர் அழிந்து ஒழிந்தனர் என்னும் உவகை உள்

ளத்தில் ஓங்கி நின்றது ஆதலால் எல்லை மீறிய களிப்புகளை எங்
கும் விளைத்துப் பொங்கிய தலைமையில் அவன் இறுமாந்திருந்தான்.

தன்னையும் கடந்து நீண்ட உவகையன்.

இராவணன் அது பொழுது அடைந்திருந்த உவகை
நிலையை இதனால் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். பெரிய குடிவெறி
யன் போல் அரிய வெற்றி வெறியில் நெடிது மயங்கித் தலை கால்
தெரியாமல் நிலைநீண்டகளிப்பால் திமிர்கொண்டு நின்றதுள்ளான்.
அந்த உண்மையை இந்த உரை இங்கு நன்கு உணர்த்தியுள்ளது.

எதிரிகள் தொலைந்து போயினர்; இனி யாதொரு கவலையு
மின்றிச் சுகமாய் வாழலாம்; பழையபடி மூவுலகங்களும்
வணங்கி ஏவல் புரிய ஆட்சியை மாட்சியா நடத்தலாம் என்று
மகிழ்ச்சி மீதூர்ந்து நின்றமையால் உள்ளக் கிளர்ச்சிகள் பல்
வகை ஆடல்களில் படிந்து வெள்ளப் பெருக்காய் விரிந்து
நின்றன. ஊர்வசி, திலோத்தமை முதலிய தேவ மாதர் திவ்விய
நடனங்கள் புரிவதைக் கண்டு எவ்வழியும் விழி பரப்பி இன்பக்
களியனாயிருந்தான். அந்த இருப்பு ஆனந்த வெறியாய் நின்றது.

இலங்காபுரி எங்கணும் களியாட்டங்கள் பெருகியிருந்தன
ஆதலால் அரக்கர் திரள்கள் அங்கங்கே ஆனந்த ஆரவாரங்களில்
நினைத்து உலாவினர். உயர்ந்த மது வகைகளை அருந்தி உல்லாச
வினோதங்களில் களித்து வந்தனர். ஆண் பெண் இரு பாலாரும்
குடி வெறிகள் மீறிக் காமக் களியாட்டங்களை யாண்டும் புரிந்த
னர். மது வெறியால் மதி மயங்கினமையால் விதி நியமங்கள்
யாதும் தெரியாமல் மையல் மோகங்களில் வெய்ய போகிகளாய்
விரிந்து திரிந்தனர். உள்ளக் களிப்புகள் யாண்டும் ஓங்கிநின்றன.

நற்பெரும் கல்விச் செல்வ நவையறு நெறியை நண்ணி
முற்பயன் உணர்ந்த தூயோர் மொழியொடும் பழகி முற்றிப்
பிற்பயன் உணர்தல் தேற்றப் பேதைபால் வஞ்சன் செய்த
கற்பனை என்ன ஓடிக்கலந்தது கள்ளின் வேகம்.

கள் உண்ட வெறி அரக்கரிடம் பரந்திருந்த நிலையை இது
வரைந்து காட்டியுள்ளது. நல்ல கல்வியறிவுடைய மேலோர்க
ளின் சொல்லைக் கேட்டுத் தெளிந்து கொள்ளாத பேதைகளிடம்
நீய வஞ்சகன் புரியும் மாய மயக்கம்போல் கள்ளின் வேகம்
நிருதரிடம் நெடிதுபரவிக் கடிதுநீண்டயாண்டும் கலித்துநின்றது.

வஞ்சன் கள்ளுக்கும், பேதையர் அரக்கர்க்கும், மதிக்கேடு மது மயக்கத்துக்கும் ஒப்பாம். இயல்பாகவே விதிமுறை தெரியாமல் மதி கெட்டிருந்தவர் குடி வெறியால் நெடிது மயங்கித் தலை கால் தெரியாமல் நிலை குலைந்து திரிந்தனர். அந்த நிலைமை இந்த வகையில் தொகையா வரைந்து காட்டப்பட்டது.

நல்லோர் சொல்லை நயந்து கேளுங்கள்; உள்ளம் தெளிந்து கொள்ளுங்கள்; அறிவுத் தெளிவு பெரு மகிமையாம்; அவ்வாறு தெளியாதிருப்பின் இளி நிலைகளில் இழிந்துபட நேரும் என உலக மக்களுக்கு ஓர் உணர்வு நலனைக் கவி ஈண்டு உதவியிருக்கிறார். மதிநலம் விதிமுறை விரிந்து அதி நயமாய் வந்தது.

இலங்கை வாசிகளுடைய களியாட்ட நிலைகளைக் கூறி வரும் போதே தெளிவான உறுதி நலனையும் உணர்த்தியருளினார். பொறி வெறி நீங்கி மனிதர் இனிய அறிவாளிகளாய்த் தெளிவடைந்து உயர வேண்டும் என அளிப்பிரிந்து உரிமையோடு உணர்த்தி யிருப்பது ஈண்டு ஊன்றி நோக்கி உணர வரியது.

நாடு எங்கும் வெற்றிவிழா விரிந்து நின்றது. நகரம் களியாட்டங்களில் மூழ்கியிருந்தது. இனிய போகங்களை நுகர்ந்து தேவ மாதர்களின் நடனங்களைக் கண்டு களித்திருந்த இராவணன் போர்க்களத்திலிருந்து ஒலித்து எழுந்து வந்த பெரிய ஒசைகளைக் கேட்டு உள்ளம் திகைத்தான். அதிசயமான அழகிய மணி மண்டபத்தின் நடுவே அரியணையில் அமர்ந்திருந்தவன் வானர சேனைகளின் ஆரவாரங்களைக் கேட்கவே அரம்பையர் புரிகின்ற அரிய நடனம் முதலிய இன்பக் காட்சிகளை யெல்லாம் யாதும் காணாமல் அயர்ந்து நாணி வியந்து மயங்கினான்.

முத்தன்மை மொழிய லாகா முகிழிள முறுவல் நல்லார்
இத்தன்மை எய்த நோக்கி அரசு வீற்றிருந்த எல்லை
அத்தன்மெய் அரியின் சேனை ஆர்கலி ஆர்த்த ஒதை
மத்தன்மெய் மயங்க வந்து செவிதொறும் மடுத்த மாதோ. (1)

ஆடலும் களியின் வந்த அமலையும் அமிழ்தின் ஆன்ற
பாடலும் முழுவின் தெய்வப் பாணியும் பவள வாயார்
ஊடலும் கடைக்கண் நோக்கும் மழலைவெவ் வுரையும் எல்லாம்
வாடல்மென் மலரே ஒத்த ஆர்ப்பொலி வருத லேரடும். (2)

ஈதிடையாக வந்தார் அலங்கல்மீது ஏறினார் போய்
 ஊதினார் வேய்கள் வண்டின் உருவினார் உற்ற எல்லாம்
 தீதிலார் பகைஞர் என்னத் திக்கென்ற மனத்தன் தெய்வப்
 போதுகு பந்தர் நின்று மந்திரத்து இருக்கை புக்கான். (3)

(களியாட்டுப்படலம்)

நேர்ந்திருக்கும் நிகழ்ச்சிகளை ஓர்ந்து காண்பவர் உள்ளம்
 வியந்துகொள்வர். அனுமான் சஞ்சீவியைக் கொண்டுவந்த
 வுடனே வானர சேனைகள் யாவும் எழுந்து நின்றன. பின்பு
 உணவுகள் உண்டன. உல்லாச உற்சாகங்கள் தோன்றின.
 பொல்லாத இந்திரசித்து புலையாய்ச் செய்துபோன கொலை
 நிலைகளை நினைந்து கொதித்தன. வீர வாதங்களோடு வீர கர்ச்ச
 சனைகள் செய்தன: “அடே! மாய வஞ்சமாய்த் தீய மோசம்
 செய்துபோன மேகநாதா! நாங்கள் எல்லாரும் எழுந்துகொண்
 டோம்; இனி உங்கள் எல்லாரையும் நாசம் செய்து விடுவோம்;
 உன் தலையைத் துணித்துத் தரையில் வீழ்த்த எங்கள் இனைய
 பெருமாள் ஏந்திய வில்லோடு உன்னை எதிர்பார்த்திருக்கிறார்;
 நல்ல மானம் உள்ளவன் ஆனால் விரைந்து போருக்கு வா!
 மறைந்து ஒதுங்கி இராதே; உன்னுடைய மாய வஞ்சங்களை
 வேண்டியபடியெல்லாம் மீண்டும் வந்து செய்துபார்; நீ இனி
 மேல் மாண்டு மடிவதைத் தவிர மீண்டு போக முடியாது; இலங்
 கையிலும் வாழ முடியாது; ஏ இந்திரசித்தே! வந்து போர்
 புரிந்து பார்! சாகப் பயந்து ஊரில் ஒளிந்து மேலும் தாமதித்து
 நில்லாதே! ஒல்லையில் வா!” என இன்னவாறு அறை கூவி
 வானர வீரர்கள் ஆரவாரங்கள் செய்தனர். இந்த வீர முழக்கங்
 கள் இலங்கை முழுவதும் ஒலித்தன. ஒலிக்கவே கலித்து நின்ற
 களியாட்டங்கள் எல்லாம் கடிதின் அடங்கின. இன்பக் காட்சி
 களைக் கண்டு களித்திருந்த இராவணன் இந்த ஒலிகளைக் கேட்
 கவே நெஞ்சம் கலங்கி விரைந்து எழுந்து அரசு முறை புரியும்
 சபா மண்டபத்தை அடைந்தான்! பொருகளத்தில் வானரங்கள்
 பிழைத்து எழுந்த நிலைமையை அரசனிடம் வந்து ஒற்றர்கள்
 இரகசியமாய் உரைத்தது வித்தக வினோதமாய் விளங்கி நின்றது.

ஊதினார் வேய்கள் வண்டின் உருவினார்.

தாதர் வந்து ஒதியுள்ள மருமத்தை இது துலக்கி யிருக்கிறது.

வெற்றிவிழாவின் களியாட்டத்தில் விழியூன்றி அமரர் மங்கையர் ஆடிய நடனங்களைக் கண்டு தமர்களோடு இராவணன் களித்திருந்தான் ஆதலால் அது பொழுது அங்கே வந்த ஒற்றர்கள் திகைத்து நின்றார். பொருகளத்தில் இறந்து கிடந்த வானரசேனைகள் எழுந்துகொண்ட நிலையைத் தங்கள் சக்கரவர்த்தியிடம் வெளிப்படையாய் எப்படிச் சொல்வது? என்று வெப்போடு மறுகி நின்றார். பின்பு துணிவு கொண்டார்; வண்டு உருவங்களாய் மருவிப் பறந்துபோய் இராவணன் அணிந்துள்ள பூமாலையில் படிந்தனர்; படிந்தவர் செவியருகே சென்று கவிகள் எழுந்துள்ள வகையைத் தொகையாகமெல்லஒதி ஒல்லைமீண்டார்.

அலங்கல் மீது ஏறினார் போய் ஊதினார் என்றது ஒற்றர் உருமாறிப் புகுந்து உற்றதை உரைத்திருக்கும் வித்தக நிலையை வெளிப்படுத்தி நின்றது. வேய்கள் = உளவுகளை ஓர்ந்து வந்து கூறுகின்ற ஒற்றர்கள். கருதிய உருவங்களைக் கருதியபடியே மருவிக்கொள்ளும் காமரூபிகள் ஆதலால் இங்கே வண்டு வடிவம் கொண்டு போயினர். பூமாலையில் ஏற ஆமாறு அமைந்தனர்.

அமரர் முதல் பலரும் குழுமியுள்ள அரசவையில் அயலார் யாதும் அறியா வகை அரசனிடம் அதி மருமமாய் வேவுகாரர் மேவி ஊதி உணர்த்தியிருக்கின்றனர். பகைவருடைய எழுச்சி நிலையை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லின் விபரீதமான வெட்கக் கேடுகள் ஆகும் ஆதலால் அதி இரகசியமா யுரைத்தார்.

இத்தகைய சதுரர்கள் இராவணனிடம் ஒற்றர்களாய் அமர்ந்துள்ளனர்! என்பதை இங்கே உய்த்துணர்ந்து கொள்கின்றோம். அதிசயமான மாய வல்லவர்கள் பலர் எவ்வழியும் உரிமையோடு அரிய காரியங்களைச் செய்து வருகின்றனர். அரசனுடைய கருத்து குறிப்பு பார்வை முதலிய நிலைகளை யெல்லாம் நன்கு தெளிந்துள்ளவர் ஆதலால் எங்கும் அவனுக்கு இதங்களே புரிந்து உற்ற வினையாளராய் ஒற்றர்கள் உயர்வு பெற்று நின்றனர். எதிரிகளின் வெற்றியை இதமா விளக்கினர்.

பகைவர் தொலைந்தார் என்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்த இராவணன் ஒற்றர் வந்து உற்றதைச் சொல்லவும் உள்ளம் திடுக்கிட்டுக் கலங்கினான். நெஞ்சத்திகில்நெடிய திகைப்பாய்து.

திக்கு என்ற மனத்தன் என்றதனால் அவன் அங்கே அடைந்த நெடுந் திகிலை அறிந்துகொள்கிறோம். வெற்றி கிடைத்தது என்று முற் றும் களித்திருந்தான் ஆதலால் உற்றதை உணரவே உள்ளம் திடுக்கிட்டுக் கலங்கியது. எள்ளல் இளிவுகள் அடர்ந்து தொடர விரைந்து எழுந்து போய்த் தனி இடத்தை அடைந்தான்.

உற்ற உறவினரும் உரிய மந்திரிகளும் அரிய ஆலோசனைக ளோடு அருகு வந்து சூழ்ந்தார். “மாண்டுபோன எதிரிகள் மீண்டும் எழுந்துள்ளார்” என நீண்ட கவலையோடு இராவணன் நேரே கூறினான். அவ்வரையைக் கேட்டதும் யாவரும் மறுகி நொந்தார். அவலக் கவலைகளால் அனைவரும் அலமரலடைந்தார்.

பாட்டன் பரிவுரை.

பெரிய மதிமானும் உரிய முதியவனுமான மாலியவான் அரசனை உரிமையோடு நோக்கி உரையாட நேர்ந்தான்: “மன் னர் பெரும்! நம் குலத்துக்கு நேர்ந்துள்ள அழிகேடுகளைச் சில காலமா நாம் தெளிவாய்த் தெரிந்து வருகிறோம். நாம் என்றும் கண்டறியாத பழி துயரங்களும் படு தோல்விகளும் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அற்புத ஆற்றலுடைய பிரமாஸ் திரத்தால் இறந்துபட்ட படைகள் மீண்டும் எழுந்து வந்துள்ளன என்றால் இது எவ்வளவு அதிசயம்! நமக்கு எதிரியாய் நேர்ந் துள்ள இராமன் அதிசய வலியினன்; அவனுக்கு ஊழியம் புரி கின்ற அனுமான் ஊழித் தீயினும் ஊழிக் காற்றினும் வீறலும் வேகமும் உடையனாய் வீறுகொண்டு நிற்கின்றான். அவனே அரிய சஞ்சீவியைக் கொண்டுவந்து அழிந்து பட்ட படைகளை யெல்லாம் எழுந்து வரும்படி செய்துள்ளான். அவனால் செய்ய முடியாத காரியம் யாதும் இல்லை; வையத்தையும் வானத்தையும் கையில் எந்திக் காட்ட வல்லவன்; சமையம் நேர்ந்தபோதுதான் அவனது அற்புத சத்தியைக் காட்ட நேர்கின்றான். இந்தக் காரிருளில் தனியே வானவீதி வழியே பாய்ந்துபோய் மேரு வுக்கும் அப்பால் வெகுதூரத்திலுள்ள சஞ்சீவி மலையை அடி யோடு பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து இறந்தவர்களை யெல்லாம் எழுப்பியிருக்கிறான்” என நேர்ந்திருக்கும் நிலைமை களை விளக்கி மேலும் அம் மதிமான் சால்போடு பேசினான்.

மாலியவான் உரைத்தது.

இலங்கையி னின்று மேரு பிற்பட இமைப்பில் பாய்ந்து
வலங்கிளர் மருந்து நின்ற மலையொடுங் கொணர வல்லான்
அலங்கலந்தடந்தோள் அண்ணல் அனுமனே ஆதல் வேண்டும்
கலங்கலில் உலகுக் கெல்லாம் காரணம் கண்ட வாற்றால். (1)

நீரினைக் கடக்க வாங்கி இலங்கையா நின்ற குன்றைப்
பாரினில் கிழிய வீசின் ஆருளர் பிழைக்கற் பாலார்?
போரினில் பொருவது எங்கே? போயின அனுமன் பொன்மா
மேருவைக் கொணர்ந்து இவ்வூர்மேல் இடுமெனின் விலக்க லாமோ?

முறைகெட வேண்டின் முன்பு நினைந்ததே முடிப்பன் முன்பின்
குறைவிலாக் குணங்கட்கு ஆங்கோர் கோதிலர் வேதம் கூறும்
இறைவர்கள் மூவர் என்பது எண்ணிலார் எண்ண மேதான்
அறைகழல் அனும னோடு நால்வரே முதல்வர் அம்மா! (3)

இறந்தவர் இறந்து தீர இனி ஒரு பிறவி வந்து
பிறந்தன மாகின் உள்ளேம் உய்ந்தனம் பிழைக்கும் பெற்றி
மறந்தனம் எனினும் முன்னம் சனகியை மரபின் ஈந்து அவ்
அறந்தரு சிந்தை யோரை அடைக்கலம் புகுதும் ஐய! (4)

மறிகடல் குடித்து வாளை மண்ணொடு மடிக்க வல்ல
எறிபடை அரக்கர் எல்லாம் இறந்தனர் இலங்கை யூரும்
சிறுவனும் நீயும் அல்லால் யாருளர் ஒருவர் தீர்ந்தார்
வெறி துநம் வென்றி என்றான் மாலிமேல் விளைவது ஓர்வான்.

வாலியை வாளி ஒன்றால் வானிடை வைத்து வாரி
வேலையை வென்று சும்ப கருணனை வீட்டி னானை
ஆலியின் மொக்குள் அன்ன அரக்கரோ அமரின் வெல்வார்?
சூலியைப் பொருப்பி னோடும் துளக்கிய விசயத் தோளாய்! (6)

(மாயா சீதைப்படலம். 3--8).

இலங்கை வேந்தனை நோக்கி மாலியவான் இங்கே கூறி
யுள்ள குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுகிறோம். தங்கள்
நிலைமையையும் எதிரிகளின் வலிமையையும் பல வகையிலும்
எடுத்துக் காட்டி நெஞ்சம் தெளிந்து திருந்தும்படி மன்னனிடம்
அம் முதியவன் அதி விநயமாய் மன்றாடியிருக்கிறான்: “திரிலோ
காதிபதியே! முவுலகங்களின் ஆட்சி தங்கள் கையில் இருந்தும்
நம் குலத்துக்கு எங்கும் இழி பழிகளும் அழி துயரங்களும்

எவ் வழிகளிலும் பெருகி வருகின்றன. இங்கே நமக்கு மூண்டுள்ள கொடிய அபாயத்திலிருந்து நாம் மீண்டு உய்ய முடியாது என்னும் வெய்ய துயரம் என் நெஞ்சை நாளும் நெடிது கலக்கி வருகிறது. நாம் வசிக்கின்ற இந்த இலங்கையின் நில மண்டலத்தை அடியோடு பெயர்த்து எடுத்துக் கடலில் வீசி எறிந்து அடலாண்மை காட்ட வல்லவன் அனுமான்; அந்த வேலையை அவன் செய்யாமல் இருப்பதினாலேயே நாம் இந்த அளவு இங்கே உயிர் வாழ்ந்திருக்கிறோம். அவனது அதிசய ஆற்றலை எண்ணுந்தோறும் அரக்கர்கள் கதிகலங்கி நிற்கின்றனர். மேரு மலையைக் கொண்டு வந்து நம் ஊர்மேல் வைத்து அனைவரையும் அவன் ஒருங்கே கொல்ல மூண்டால் மருங்கே போய் அவனைத் தடுத்து நிறுத்த வல்லவர் யார்? தரும நீதி கருதியே பொறுமை யாய் அவன் கருமம் புரிந்து வருகிறான். சிவன் திருமால் பிரமன் என்னும் அந்த மூன்று மூர்த்திகளோடு ஒருங்கு சேர்த்து நான் காவது மூர்த்தியா எண்ணத்தக்க ஏற்றம் மிகப் பெற்றவன். அவன் இராமனைப் போற்றிப் பணிந்து யாண்டும் உழுவலன் போடு ஊழியம் புரிந்து வருகிறான். ஆகவே அந்த இராமன் யாராயிருக்கலாம்? இதனை நாம் சிந்தனை செய்து கொள்ள வேண்டும்: இன்னும் எண்ணாமல் மூண்டால் எல்லாரும் மண்ணாய் மாண்டுபோகவே நேர்வர்; நம் குலத்தவர் பலர் அழிந்து ஒழிந்தனர்; இறந்து தொலைந்தவர் ஒழிய மிகுந்திருப்பவர் ஆவது மேன்மையோடு வாழ வேண்டுமானால் நாம் நல்ல பான்மையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டும்; முதலில் விரைந்து செய்ய வேண்டியது சிறையிலிருக்கும் பதிவிரதையை இராமனிடம் மரியாதையோடு கொண்டுபோய் ஒப்புவிப்பதேயாம். நிலைமைகளை எல்லாம் கவனித்து உடனே உரிய உபாயங்களை உணர்ந்து செய்தருளுக" என அப் பெரியவன் இவ்வாறு பேசி முடித்தான். அவனுடைய உரைகள் நிலைமைகளை ஒர்ந்துணர் வந்தன.

சனகியை மரபின் ஈந்து என்றது தரும மூர்த்தியான இராமன்பால் அக் குலமகளை உரிமையாக உதவி இனிய நீர்மையோடு உடன்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டும் எனச் சமாதான முறையை அமைதியாகத் தெளிவுபடுத்திய படியாம்.

அறந்தரு சிந்தையோர் என இராம இலக்குவரை இவ்வாறு

குறித்திருத்தலால் சிறந்த புண்ணிய சீலர்கள் என்று அவரை இந்தக் கிழவன் கிழமையோடு எண்ணியிருந்துள்ளமை தெரிய வந்தது. நெஞ்சில் நினைந்திருந்தது மொழிவழியே வெளியாயது.

பகைவராய் மூண்டிருந்தாலும் தகைமையோடு அவருடைய தன்மைகளை ஓர்ந்து வந்திருக்கிறான்; ஆகவே உண்மை நிலையை ஈண்டு இங்ஙனம் உறுதியாகத் தெரிய உரைத்தான்.

“எதிரிகளிடம் தருமம் தழைத்திருத்தலால் அவர் கருதிய கருமங்கள் யாவும் கைகூடி வருகின்றன; இடையே நேர்ந்த அபாயங்கள் எல்லாம் நீங்கி நிலை உயர்ந்து நிற்கின்றனர். அவருடைய ஆற்றல்களும் வெற்றிகளும் எவ்வழியும் செவ்வையாய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றன” என இன்னவாறு அம் முதியவன் எண்ணி வியந்திருக்கிறான். அந்த எண்ணங்கள் வாய் மொழிகளில் வளமையோடு ஈண்டு வெளி வந்துள்ளன.

சீவர்களுடைய வாழ்வும் தாழ்வும் நல்வினை தீவினைகளால் முறையே நிகழ்ந்து வருதலால் தரும நீதிகளையும் பாவத் தீமைகளையும் கருத நேர்ந்தான். அரக்கர்கள் இதுவரையும் பல வகையான மேன்மைகளோடு வலியராய் வாழ்ந்து வந்தனர். செல்வ வளங்கள் நிறைந்த அந்தச் சிறந்த வாழ்வுகளுக்கு இலங்கை வேந்தன் புரிந்த தவமே ஏதுவாய் நின்றது. தலைவன் செய்த தவம் அவன் குலத்துக்கெல்லாம் உயர்ந்த நலன்களை உதவியருளியது. அந்த இன்ப போகங்களை அனுபவித்து வருங்கால் செல்வச் செருக்காலும் உள்ளக் களிப்பாலும் எல்லாரும் பொல்லாத புலைகளில் புகுந்து அல்லல்களைச் செய்ய நேர்ந்தார். பாவத் தீமைகள் பற்றித் தொடர்ந்தன. வெற்றிக் களிப்பால் வீறுகொண்டிருந்த இராவணன் எவ்வழியும் இறுமாந்து வெவ்விய வினைகளை விழைந்து புரிந்தான். முடிவில் கொடிய தீமையைத் துணிந்து செய்தான். உயர்ந்த உத்தம பத்தினியின் உள்ளம் கொதிக்கச் செய்தமையால் பகையும் பழியும் பாவமும் அழிவும் வெள்ளமாய்த் தொடர்ந்து வந்தன. துள்ளித் துடித்து அரக்கர் இனங்கள் அழிந்து படுகின்றன. அந்த அழிவு நிலையை நினைந்து நினைந்து இந்த முதியவன் உளம் கழிபெருந் துயரமா யுனைந்து வருகிறது. அவ்வரவு இங்கே உரைகளால் உணர்ந்து கொள்ள வந்தது. குலத்தின் அழிவைக் குல முதல்வனிடம் குறித்தான்.

எறிபடை அரக்கர் எல்லாம் இறந்தனர்; இலங்கை ஊரும் சிறுவனும் நீயும் அல்லால் யார் உளர்?

இராவணனை நோக்கி மாலியவான் இவ்வாறு விநயமாய் வினவி யிருக்கிறான். கிழவனுடைய மன வேதனைகள் மொழிகள் தோறும் வெளி வந்துள்ளன. தன் குலம் அவலமாய் அழிந்து வருவதை நினைந்து நொந்துள்ளான். எறிபடை அரக்கர் என்றது யாவரும் போர் வீரர்கள் என அவரது இயல்பான அடலாண்மைகளைக் குறித்து வந்தது. நல்ல சுத்த வீரர்கள் எல்லாரும் நாசமாய்ப் போயினார் என்று அல்லல் உழந்திருக்கின்றான்.

இப்பொழுது உருப்படியாய் இருப்பவர் இருவரே எனக் குறிப்பிட்டுள்ளான். அழிவு நிலையை அவன் விழி திறந்து கண்டு தெளிவடைந்து உய்ய இவ்வகையில் இங்கே மொழிகள் வந்தன.

சிறுவன் என்றது இந்திரசித்தை. நீ என்றது இராவணனை. ஊர் இருக்கிறது; நீ இருக்கிறாய்; உன் மகன் இருக்கிறான்; வேறு இங்கு யார் இருக்கிறார்? இதனைக் கொஞ்சம் நெஞ்சம் ஓர்ந்து ஆராய்ந்து பார்! என இருப்பு நிலையை அரசன் கருதியுணரக் கிழவன் காட்டியிருக்கிறான். இராச குடும்பத்தில் எல்லாரும் செத்துப் போயினார்; இனிச் சாகும்படியாய் இருப்பவர் இருவரே என்பதை உய்த்துணர உரைத்தான். சும்பகருணன் அதிகாயன், அக்கன், சும்பன், நிகும்பன், தேவராந்தகன், நராந்தகன் முதலிய கிளைஞர்கள் அழிந்து போனதைக் கிளர்ந்து காட்டியுள்ள காட்சிகள் உணர்ந்து சிந்தித்து உறுதி தெளியவுற்றன.

நேர்ந்திருக்கும் நிலைமைகளை ஓர்ந்து திருந்தி இகல் ஒழிந்து கொண்டால் அன்றி வேறு புகல் இல்லை என்று முதியவன் உறுதியாகத் தெளிந்து நின்றுள்ளான். அந்த உள்ளத் தெளிவினால் உரைகள் உரம் ஏறி நேரே உருக்கமாய் வந்திருக்கின்றன.

மாலியவான் நல்ல சொல் வன்மையுடையவன்; நடுவு நிலைமையுடன் எதையும் ஆராய்ந்து காண்பவன்; வயது முதிர்ந்தவன் ஆதலால் மதிநலமும் உலக அனுபவங்களும் இவனிடம் நிறைந்திருக்கின்றன. நிருதர் குலம் நிலை குலைய நேர்ந்துள்ளதை நினைந்து நெஞ்சம் நெடிது வருந்தியுள்ளான். உள்ளக் கவலைகளால் உணர்ச்சி மீதூர்ந்து அரசனை எதிர்த்து அழிவு நலனை வலி

யுறுத்திக் கூறுகிறான். எவரும் அஞ்சி ஒதுங்குகின்ற இலங்கை வேந்தன் எதிரே இவன் கலங்காமல் நின்று காரியங்களை வீரியமாய் விளம்பி வருகிறான். குடிக்கும் குலத்துக்கும் அவனால் அழிகேடுகள் விளைந்தன என்று உள்ளம் உளைந்து வருந்தியிருத்தலால் உறுதியோடு ஊக்கி உரையாடுகின்றான். வெளியே துள்ளி வந்துள்ள உரைகள் உள்ளத்தில் உறைந்துள்ள உணர்ச்சிகளை விளக்கி நிற்கின்றன. நெஞ்சத் துடிப்புகளை வாய் மொழிகளில் நேரே காண்கின்றோம். நிலைமைகளை உணர்கின்றோம்.

What is felt with emotion is expressed also with the same movements. (Eloquence)

“உள்ளத்தில் கலித்த உணர்ச்சி அப்படியே உரைகளால் வெளிப்படுகின்றது” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது.

அரசனுடைய மதிக்கேடு சமுதாயத்துக்கு அவகேடுகளை விளைத்திருக்கின்றது என்று மாலியவான் கருதி மறுகி வருதலால் உறுதி நலங்களை உருக்கமா யுரைத்து நிற்கிறான். நேர்ந்து வரும் நிகழ்ச்சிகளை ஓர்ந்து உணர்ந்து வந்துள்ளான்; தன்னுடைய கருத்தில் நீதி யிருத்தலால் மன்னன் முன்னிலையில் தன்னிலை யாதும் தளராமல் தைரியமாய் வாதாடுகின்றான்.

சீதையைக் கவர்ந்து வைத்திருப்பது கொடிய தீது; நெடிய பழி; அந்த உத்தமியின் உள்ளத்தை நோகச் செய்த தீமையே அரக்கர் குலத்தைச் சாகச் செய்து வருகிறது என்று உணர்ந்து நொந்துள்ளமையால் அத் தேவியை நாயகன் பால் விட்டு விடும் படி சுட்டியுரைத்து விவேகத்தைப் போதித்து வேண்டி நின்றான்.

மேல் விளைவது ஓர்வான்.

என் மாலியவானைக் கவி இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார்.

சீதையை விடவில்லை ஆனால் அரக்கர் குலம் அடியோடு நாசமாய்ப் போய்விடும் என்று இவன் உறுதி செய்துள்ளமை இதனால் உணர வந்தது. குறிப்பு கூரிய நோக்குடையது.

எஞ்சியுள்ள அரக்கராவது மானமா உயிர் வாழவேண்டுமானால் சானகியை இராமநாதனிடம் உடனே தந்துவிட வேண்டும் என்று சிந்தை துணிந்து தெளிவோடு கூறினான். பரிவும்

அறிவும் துணிவும் உரைகளில் யாண்டும் ஒளி வீசி வந்துள்ளன.

சூலியைப் பொருப்பினேடும் துளக்கிய விசயத் தோளாய்!

தன் உள்ளக் கருத்துக்களை உறுதியோடு உரைத்து வந்த மாலியவான் இறுதியில் இவ்வாறு குறிப்பு மொழியால் புகழ்ந்து கூறியுள்ளான். பழைய தலைமைகளும் நிலைமைகளும் பாழாய்ப் போயினவே! என்று பரிந்து பேசுகின்றான் ஆதனால் இதனை இங்ஙனம் வரைந்துகூறினான். புகழ்மொழி பொருள் பொதிந்து வந்தது.

சிவபெருமானும் உள்ளம் திகிலுறும்படி வெள்ளியங்கிரியை வேரோடு அள்ளி எடுத்த அதிசய வெற்றிவீரா! என்று இலங்கை வேந்தனை இம் முதியவன் துதி செய்து நின்றது தனது நிலைமையை அவன் நினைந்து தெளிய வந்தது. சூலி = சிவன். சூலம் என்னும் ஆயுதத்தைத் தனக்குத் தனி உரிமையான படைக்கலமாக வுடையவன் என்னும் ஏதுவான் அமைந்தது.

அகில உலகங்களையும் எளிதே அழித்து ஒழிக்கவல்ல சங்கார கருத்தாவையும் அங்கே கதி கலங்கச் செய்த ஒ இலங்கை வேந்தனை! உனது அந்த அதிசய ஆற்றலும் ஏற்றமும் ஒரு மனிதன் எதிரே யாதும் பண்ணாமல் மண்ணாய் மாய்ந்து போயினவே! அதனை நீ எண்ணி உணரவில்லையே! என்று இரங்கி இணைந்திருக்கிறான். நினைவைத் தூண்டி நிலைமையைக் காட்டினான்.

பண்டு கொண்ட தவத்தின் நிலையால் சிவத்தையும் வென்றாய்; இன்று மண்டியுள்ள அவத்தின் புலையால் மனிதன் முன்னும் குரங்குகளிடமும் சிறுமை யடைந்து சீரழிய நேர்ந்தாய்! உன் பேர் அழிந்தது; பெருமை தொலைந்தது; அமரரும் ஏவல் புரிந்து வந்த அரசு மாட்சியும் அடுயோடு நாசமாயது; இந்த நீச நிலைகளுக்கெல்லாம் மூல காரணம் சீதைமேல் வைத்த ஆசையேயாம்; இனிமே லாவது உணர்ந்து அந்த அவல ஆசையை ஒழித்துவிடு; ஒழியாது நின்றால் எல்லாரும் ஒல்லையில் ஒழிந்தே போவோம் என்று உறுதியாகச் சொல்லி முடித்தான்.

வேந்தன் வெறுத்தது.

முதியவனான மாலியவான் அதி விநயமாய்க் கூறிய மதி மொழிகள் யாதும் இலங்கை வேந்தன் செவியில் ஏறவில்லை. பெருக்கும் சினமும் அவனிடமும் பெருக்கமாகவே ஒங்கி

நின்றன. சானகியை விட்டுவிடவேண்டும் என்று பெரியவன் சொன்னது அவனுக்குக் கொடிய மானக்கேடாய்த் தோன்றியது. தனக்கு இடித்து அறிவுறுத்திய அவனைக் கடுத்து வெறுத்துக் கனன்று இகழ்ந்தான். தன் கருத்தையும் உரைத்தான்.

இராவணன் உருத்து உரைத்தது.

கட்டுரை அதனைக் கேளாக் கண்ளரி கதுவ நோக்கிப் பட்டனர் அரக்கர் என்னின் படைக்கலம் படைத்த எல்லாம் கெட்டன எனினும் வாழ்க்கை கெடாதுநற் கிளியனானை விட்டிட எண்ணியோ நான் பிடித்தது வேட்கை வீய. (1)

சிந்தை துணிந்தது.

மைந்தன் என் மற்றையோரென் அஞ்சினிர் வாழ்க்கை வேட்டிர் உய்ந்து நீர் போவீர் நாளை ஊழிவெந் தீயின் ஒங்கிச் சிந்தினன் மனிதரோடு குரங்கினைத் தீர்ப்பன் என்றான் வெந்திறல் அரக்கர் வேந்தன் மகனிலை விளம்பல் உற்றான். (2)

இராவணன் கொஞ்சமும் தணியாமல் நெஞ்சத் துடுக்கோடு திமிர்கொண்டு பேசியிருக்கிறான். “படைகள் பல மாண்டுபோயின; அழிவு நிலை மூண்டு நின்றுள்ளது; உளவு தெரிந்து உள்ளம் திருந்திப் பகைவனோடு சமாதானம் செய்துகொள்ள வேண்டும்” என்று கிழவன் சொன்ன அறிவுரைகள் கோபத்தை மூட்டிவிட்டன. ஆபத்தை எதிர்த்து ஆங்காரமாய்ப் பேசினான்.

வீரத்திறலோடு யாண்டும் வெற்றியே கண்டு நெடிது வாழ்ந்து வந்துள்ளவன் ஆதலால் ஈண்டுப் பகைவனோடு உறவாய்ப் பணிந்து போக யாதும் இணங்கவில்லை. சேனைகள் யாவும் செத்து ஒழிந்தாலும், உறவினங்கள் எல்லாம் ஒருங்கே மாண்டு போனாலும் நான் இருக்கும் வரையும் சானகியை விட மாட்டேன் என்று மானத் துடிப்போடு வீரவாதம் கூறியிருக்கிறான். எதிரிகளை வென்று தொலைத்து விடலாம் என்னும் உறுதி அவனுடைய உள்ளத்தில் ஊன்றியுள்ளமையால் ஆன்ற வீரோடு ஆரவாரமாய்ப் பேசித் தன் கருத்தை நேரே தெளிவுறுத்தினான்.

அறிவுரை கூறிய பாட்டனைத் தந்தை கடுத்து மொழியவே இந்திரசித்து அடுத்துவந்து அமைதியாய் மொழிந்தான். போர் முகத்தில் நேரே கண்ட அனுபவங்களால் நெஞ்சம் திருந்தி

நெடிது பண்பட்டிருந்தமையால் அவன் அங்கே நேர்மையோடு
பேச நேர்ந்தான். அவ் வீரன் பேச்சு விநயம் தோய்ந்து வந்தது.

இந்திரசித்து இயம்பியது.

உள துநான் உணர்ந்தற்பாலது உணர்ந்தனை கோடல் உண்டேல்
தளமலர்க் கிழவன் தந்த படைக்கலம் தழலிற் சாற்றி
அளவிலது அமைய விட்டது இராமனை நீக்கி அன்றால்
வினைவிலது அனையன் மேனி தீண்டில மீண்ட தம்மா! (1)

மானிடன் அல்லன்; தொல்லை வானவன் அல்லன்; மற்றும்
மேனிவர் முனிவன் அல்லன்; வீடணன் மெய்யிற் சொன்ன
ஏனவன் எண்ணில் தீர்ந்தார் எண்ணுறும் ஒருவன் என்றே
தேனகு தெரியல் மன்னா! சேகறத் தெரிந்தது அன்றே. (2)

அனையது பிறவும் நிற்க அன்னது பகர்தல் ஆண்மை
வினையெனின் அன்று நின்று வீழ்ந்தது வீழ்க வீர
இனையல்நீ மூண்டு யான்போய் நிகும்பலை விரைவின் எய்தித்
துனியறு வேள்வி வல்லைத் தொடங்கினால் முடியும் துன்பம். (3)

இலங்கை வேந்தனிடம் அவனுடைய மைந்தன் இவ்வாறு
உள்ளம் திறந்து உண்மைகளைச் சொல்லி யிருக்கிறான். சமர
பூமியில் கண்ட காட்சிகளால் இந்திரசித்து சிந்தை தெளிந்துள்
ளதை இந்த மொழிகள் வெளியாக்கி யுள்ளன. கண்ட அனு
பவங்கள் அண்டங்களை வென்ற திண்டிறலோனையும் திகைக்கச்
செய்திருக்கின்றன. அந்த உண்மைகளை முன்னம் தந்தையிடம்
சொல்லாமல் வென்றி வீரோடு போனவன் இந்த இடத்தில்
இப்பொழுது சொல்ல நேர்ந்தான். “அருமைத் தந்தையே! நான்
இரு முறை போரில் புகுந்து பொருத பொழுது அரிய சில அதி
சயங்களை நேரில் கண்டேன். இராமனும் இலக்குவனும் மனித
உருவில் மருவி நின்றாலும் இடையிடையே அவரிடம் திவ்விய
சோதிகள் வீசி நின்றன. நான் யாரிடமும் காணாத அதிசய
வில்லாண்மையை இனையவனிடம் கண்டு உளம் மிக வியந்தேன்.
நேரான முறையில் போராடி வெல்ல முடியாது என்று தெளி
வாய்த் தெரிந்துகொண்ட பின்பு பிரமாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க
வேண்டும் என்று துணிந்தேன். அது பொழுது இராமன்
அங்கே இல்லை; தனியேபோய் ஓரிடத்தில் அத்திர பூசை செய்து
கொண்டிருந்தான். அவனையும் அழித்து வரும்படி கருதி உரிய

மறையை அபிமந்திரித்தேன்; அரிய தெய்வப் பகழியை மந்திர முறையோடு பொருகளைத்தை நோக்கி எய்தேன்; இலக்குவன் மீது இலக்காய்ப் பாணம் பாய்ந்தபோது ஓர் எதிர் சோதி வீசியது; ஆயினும் அயர்ந்து சாய்ந்தான்; வானர சேனைகள் யாவும் உடனே மாண்டு விழுந்தன. வெற்றி விளைந்தது என்று நான் மீண்டு வந்தேன். நான் கருதி விடுத்தபடி பிரமாத் திரம் இராமனை யாதும் செய்யவில்லை. இறந்துபட்டவரும் அனுமான் கொண்டுவந்த சஞ்சீவியால் எழுந்துகொண்டனர்; மீண்டும் போராட மூண்டு வீரோடு ஆரவாரம் செய்கின்றனர்; நாம் போராட மூண்ட எதிரியின் நிலைமையை ஈண்டு நேர்மையோடு கூறுகின்றேன்; இதனால் பகைவனோடு சமாதானம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை. எதிரியினுடைய அரிய மகிமைகளையும் பெரிய வலிமைகளையும் இங்கே தெரிய வேண்டும் என்று உரிமையோடு உரைத்தேன்; இனி நாம் செய்யவேண்டியதை நன்கு ஆராய்ந்து விரைந்து செய்யவேண்டும்; கருமம் மருமம் மிக வுடையது” என இன்னவாறு மேக நாதன் யுக விவேகமாய்த் தந்தையிடம் தகவோடு உரைத்தான்.

சிறந்த போர்வீரனுடைய வாயிலிருந்து வந்திருக்கும் வார்த்தைகள் உயர்ந்த உண்மைகளை உணர்த்தி உறுதிநிலைகளைத் துலக்கி நிற்கின்றன. அவனது உள்ளத்தின் தகுதியை உரைகளால் கூர்ந்து ஓர்ந்து ஈண்டு நாம் உள்ளம் உவந்து கொள்ளுகிறோம்.

எதிரியை எவரும் இகழ்ந்து பேசுவர்; அதற்கு முழுதும் மாறாக இங்கே அவன் வியந்து விழைந்து புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறான். புகழ்ச்சி நிலை அதிசய உயர்ச்சிகளை விளக்கி யுள்ளது.

மானிடன் அல்லன்; தொல்லை வானவன் அல்லன்; மற்றும் மேல் நிவர் முனிவன் அல்லன்.

இராமனை இன்னவாறு அன்மை மொழிகளால் குறித்து அவனது மேலான தன்மையைத் துலக்கி யிருக்கிறான். கூறியுள்ள முறை கூரிய சீரிய குறிப்புகளோடு தோய்ந்து வந்துள்ளது. அதிசய நிலையினன் என எதிரியைத் துதி செய்தான்.

உருவநிலையில் இராமன் மனிதன் என அமைந்திருக்கிறான்; ஆகவே யாவரும் அவனை மனிதன் என்றே கருதுவர்; அவ்வாறு

கருதலாகாது என்பான் மானிடன் அல்லன் என்றான். வெளியே தோன்றுகின்ற வடிவத்தைக்கொண்டு அவனை முடிவு செய்வது மடமையாம் எனக்கடமையைத்தெளிவாமதியுறுத்தியிருக்கிறான்.

தேவர்களுடைய நிலைமை வலிமைகளை இந்திரசித்து நன்கு அறிந்தவன். தேவராசனான இந்திரனையும் எளிதே வென்று இசை பெற்றுள்ளவன்; வானவர் எவரும் இவன் எதிரே மானம் அழிந்து ஒதுங்கிப் போயினரே யன்றி யாரும் துணிந்து எதிர் நின்றதில்லை; அங்ஙனம் எளியராயுள்ள வானவர் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று இராமனை எண்ணுவது பெரிய பிழையாம் என்று கருதியுள்ளான் ஆதலால் வானவன் அல்லன் என வரம்பு செய்து அவனது தனி மகிமையைத் தகவா விளக்கினான்.

மரவுரி தரித்துச் சடைமுடி கொண்டு ஒரு தவசிபோல் இராமன் மருவியுள்ளான் ஆதலால் அவனை ஞான முனிவன் என்று சிலர் சொல்ல நேர்வர்; அவ்வாறு கூறுவதும் தவறும்; போர் வீரமும் வில்லாண்மையும் எல்லையில்லாத நிலையில் ஓங்கி அதிசய ஆற்றலோடு துதிக்கொண்டுள்ள பெரிய வில் வீரனை வறிய முனிவன் என எண்ணுவது சிறிதும் பொருந்தாது; பெரிதும் அவன் வேறே என்பான் முனிவன் அல்லன் என்றான்.

வடிவத்தைக் கண்டும், வேடத்தைக் கொண்டும், அழகை நோக்கியும் மனிதன், முனிவன், தேவன் என இராமனை எண்ணலாகாது; இவர் எவரினும் வேறுபட்ட ஓர் அதிசய நிலையினனே என்று துதிசெய்து நின்றான். முழுமுதல் பரமனே இந்த உருவில் இவ்வாறு இங்கே வந்திருக்கிறான் எனத் தன் தந்தை எதிரே இந்திரசித்து சிந்தை துணிந்திருப்பது சிந்திக்க வந்தது.

சிறிய தந்தையார் உங்கள் முன்னிலையில் இராமனைக் குறித்து முன்னம் விரித்துச் சொன்னபோது நான் அதையாதும் மதியாது அவமதித்தே யிருந்தேன். இப்பொழுது போரில் புகுந்து நேரில் கண்ட பின்புதான் அவர் கூறியன யாவும் சரியான உண்மை என்று உறுதி செய்து கொண்டேன்.

வீடணன் மெய்யில் சொன்ன ஒருவன் என்றே தெரிந்தது.

இராமனைக் குறித்து இராவணன் எதிரே இந்திரசித்து இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறான். முந்தி மந்திராலோசனை புரிந்த

பொழுது விபீடணன் இலங்கை வேந்தன் எதிரே நின்று பேசிய பேச்சுகளை யெல்லாம் இந்திரசித்து உடனிருந்து கேட்டு வந்தான் ஆதலால் அந்த உரைகள் யாவும் உண்மையே என்று ஈண்டு உறுதி செய்தான். உறுதியை உரிமையா நேரே உரைத்தான்.

தன்னுடைய அண்ணன் அறிந்து தெளியும்படி பலவும் கூறி வந்த அந்த ஞானத்தம்பி முடிவில் முடிவாக உரைத்த உறுதி மொழி இந்திரசித்தின் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்திருந்தது ஆதலால் அதனையே சிந்தனை செய்து இங்கே துணிந்து சொன்னான். மனத்தில் மன்னியிருந்தது ஈண்டு வெளி வர நேர்ந்தது.

“தன்னின் முன்னிய பொருளிலா ஒரு தனித் தலைவன்
அன்ன மாணுடன் ஆகிவந்து அவதரித்து அமைந்தான்
சொன்ன நம்பொருட்டு உம்பர் தம் சூழ்ச்சியின் துணிவால்”

என * முன்னம் விபீடணன் சொன்னதையே மேகநாதன் ஈண்டு விவேகமா ஞாபகப்படுத்தி விளக்கி நின்றான். மெய்யில் சொன்ன என்றது உண்மையாக உணர்ந்து உரைத்த என அவ் வுரையினேர்மையான தாய்மையைப் புகழ்ந்து கூறியபடியாம்.

இனைய பிதாவின் ஞான நிலையையும் சத்திய நெறியையும் புத்தி போதனைகளையும் இத் தலைமகன் இங்கே கருதி வியந்திருக்கிறான். அவ்வியப்பும் உவப்பும் உரைகளால் உணர வந்தன.

எண்ணில் தீர்ந்தார் எண்ணுறும் ஒருவன்.

இராமனை இவ்வாறு கண்ணியமாகக் கருதித் தந்தையிடம் உறுதி கூறியிருக்கிறான். உலக எண்ணங்கள் எல்லாம் அறவே ஒழிந்து பரம ஞான நிலையில் மருவியுள்ள பெரிய யோகிகள் உரிமையோடு எண்ணும் அரிய பரம்பொருளே இராமன் என்னும் பேரால் பாரில் வந்திருக்கிறான் எனத் தந்தையின் நேரில் மைந்தன் குறித்திருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. ஒருவன் என்றது தனக்கு இணையாக யாரும் இல்லாமல் தனி முதல் தலைமையில் நிலி நிற்கும் அந் நிலைமை இனிது தெரிய வந்தது.

இன்னவாறு தன்னை மறந்து எதிரியை வியந்து புகழ்ந்து வந்தவன் உடனே வேறு வழியில் மாறினான். நேர்ந்த பகைவன்

*. இந்நூல் பக்கம் 3453, வரி 23 பார்க்க.

அதிசய நிலையினன் ஆயினும் அதனை நினைந்து நெஞ்சம் தளர்ந்து நாம் நிலை குலையலாகாது. பகைமையாய் மூண்ட பின்பு இடையே மயங்கி மெலிவது இழிவாம்; முடிவு வரையும் முனைந்து பொருது நினைந்த வெற்றியை அடைந்து கொள்வதே சிறந்த ஆண்மையான உயர்ந்த மேன்மையாம் எனக் கூறினான்.

கூற்றுவனும் குலை நடுங்க ஆற்றல் மிகப்பெற்று அதிசய நிலையில் நெடிது வாழ்ந்து வந்துள்ள நாம் எவ்வழியும் யாருக்கும் தலை வணங்கி நிற்கலாகாது; படைத்த கடவுளே எனினும் எதிரியாய் வந்தால் எதிர்த்துப் பொருது ஏற்றம் பெறுவதே ஆற்றலுடைய நம் தோற்றத்தின் தேற்றமான பயனும்.

வீழ்ந்தது வீழ்க; வீர! நீ இனையல்.

தந்தையை நோக்கி இந்திரசித்து இப்படித் தேற்றியிருக்கிறான்.

நம் படை வீரர்களுள் அழிந்து போனவர் போகட்டும்; இனி நோர்ந்து நிகழ வேண்டியது எதுவோ அது நிகழட்டும்; நீங்கள் எதற்கும் யாதும் வருந்த வேண்டாம்; என்றும் போல் வென்றி வீரோடே வீற்றிருங்கள்! என்று தந்தையைப் போற்றி நின்றான். பெற்றோன் உள்ளம் மகிழப் பிள்ளை பேசியுள்ளான்.

இக்குல மகனுடைய மன வறுதியும் மதி நிலையும் பேராண்மையும் பிதாவின் பால் வைத்துள்ள பேரன்பும் இங்கு நேரே தெரிய வந்துள்ளன. அல்லல் நிலையில் ஆற்றி யருளினான்.

இனையல் என்றது மன நிலைகளைக் கருதி எழுந்தது.

தன் படைகள் பாழாயழிந்தன; எதிரியின் சேனைகள் எழுந்து நின்றன; கிடைத்த வெற்றி கேடாய் முடிந்தது என்று இலங்கை வேந்தன் நெஞ்சம் கலங்கி நெடிது வருந்துவன் ஆதலால் அந்த அவலக் கவலைகள் யாவும் ஒழிந்து அமைதியாயிருங்கள் என்று விரயமா வேண்டினான்; அந்த வேண்டுகோளில் இனையல் என வினையமொழிகூறி இத் தனையன் தேற்றினான்.

இனைதல் = இரங்குதல், அஞ்சுதல், வருந்துதல்.

வீர! என்று விழைந்து மொழிந்தது தந்தையினுடைய அதிசய ஆண்மையை அறிந்து வந்தது. கைலாச மலையை ஊசி வேரோடு எடுத்தவன்; ஈசனோடு நேரே வாசி பேச நின்றவன்; அமரர் அசுரர் முதலிய யாவரும் அடங்க வென்றவன்; திசை யானைகள்

வசை படிந்து தாழ இசை புரிந்து வந்தவன்; வீர வெற்றிகளான அந்த அதிசய நிலைகளை யெல்லாம் வீர என்னும் ஒரு சொல்லால் துலக்கி மறுசொல்லால் தனது மனநிலையை விளக்கியருளினான்.

இன்னவாறு உறுதி மொழிகள் பல கூறித் தந்தையின் உள்ளத்தைத் தேற்றிய இந்திரசித்து எதிரிகளைத் தந்திரமா வென்று தொலைக்கும் மந்திர வினைகளைச் சிந்தனை செய்து யாவும் அந்தரங்கமா அமைந்து விரைந்து புரிய முனைந்தான்.

சதி புரிந்தது.

அயன் படையால் மாண்டு மடிந்த எதிரியின் படைகள் மீண்டும் எழுந்து மிடல்கொண்டு நிற்கின்றன. இது பொழுது நேரே போய்ப் போராடி வெல்வது அரிது; வேறே மாய வினையினாலேயே யாவரையும் மாயச் செய்ய வேண்டும் என்று மேகநாதன் யூக விவேகமாய் யோசித்து முடிவு செய்தான். தான் கருதித் துணிந்த குறிப்பைப் பிதாவிடம் உரைத்தான். தந்தையும் தனையனும் அந்தரங்கமாய் உசாவி ஆலோசனைகள் புரிந்தனர்.

இந்திரசித்து: எந்தையே! இறந்து போன வானர சேனைகள் மறுபடியும் எழுந்து மான வீரங்கள் மண்டி அடலாண்மைகளோடு போராட முண்டு ஆரவாரங்கள் செய்து நிற்கின்றன. இந்த நிலையில் நாம் நேரே வீரோடு போராடப் போவது சரி அன்று.

இராவணன்: வேறே என்ன செய்வது?

இந்திரசித்து: அரிய ஒரு மந்திர முறையைச் சிந்தனை செய்துள்ளேன்; அது கை கூடினால் காரியம் சித்தியாம்.

இராவணன்: அதற்கு யாது செய்ய வேண்டும்?

இந்திரசித்து: காளி தேவியைப் பூசித்து வேள்வி ஒன்று செய்ய வேண்டும்; அதைப் பூரணமாச் செய்து முடித்தால் எதிரிகள் அடியோடு அழிந்து ஒழிவர்.

இராவணன்: அதனை விரைந்து செய்; அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களைச் சொல்லியருள்; ஒல்லையில் யாவும் உதவுகின்றேன். வெல்லுவது உனது வேலையே.

இந்திரசித்து: அந்த வேள்வியை யாரும் அறியாதபடி அதி இரகசியமாய் மறைந்திருந்து செய்ய வேண்டும்; அவ்வாறு நான் கரந்து செய்யுங்கால் உங்கள் தம்பி களவாய் வந்து உளவறிந்து இராமனிடம் கூறவும் கூடும்; அங்ஙனம் கூறி விடின் எதிரிகள் இடையே வந்து தடை செய்து யாகத்தைக் கெடுத்து விடுவர்; அது கெடின் யாதொரு வெற்றியும் நாம் அடைய முடியாது. அழிவுகளையே அடைய முடியும்.

இராவணன்: அவன் நம் குலத்தின் கொடிய விரோதி; அந்தப் பாதகனை என் தம்பி என்று இனி உன் வாயால் சொல்லாதே; உடன் பிறந்தே கொல்லும் பொல்லாத தீய நோய்; அண்ணன் அழிந்து ஒழியும்படி கேடு எண்ணுகின்றவன் என்பதை அவனுக்கு அமைந்த பேரே உலகம் அறிய உணர்த்தியுள்ளது. அண்ணனை வீடச்செய்யும் காரணத்தால் வீடணன் என்னும் பேர் பூரணமாய்நின்றது. வீடல் = சாதல். கொல்லும் கொலைஞன் கொடிதாய் நிற்கின்றான்.

இந்திரசித்து: அவரைக் குறித்து இது பொழுது நாம் நொந்து கொள்ளுவதால் பயன் இல்லை. கருதிய கருமத்தையே மருமமா நாம் விரைந்து செய்யவேண்டும்.

இராவணன்: அந்தக் கொடியவன் எதிரியிடம் உளவு கூறிக் குடியைக் கெடுத்து விடுவானே; அக் குடிகேடன் ஒழிய வில்லையே! அதற்கு என்னவழி செய்வது?

இந்திரசித்து: நான் மருமமாச் செய்யத் துணிந்த கருமத்துக்கு யாதொரு இடையூறும் நேராதிருக்கும்படி முன்னதாகவே தடை செய்து காத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்தக் காப்பு முறையே காரிய சித்தியை வீரியமாய் விளைத்தருளும் அதனைக் கூரிய நோக்கோடு கூர்ந்து ஓர்ந்து ஒல்லையில் செய்வதே நல்லது.

இராவணன்: முன்னதாக என்ன உபாயம் செய்யலாம்?

இந்திரசித்து: நம்முடைய மருமமான கருமத்துக்கு அபாயம் நேராதவாறு காக்கவுரிய உபாயம் ஒன்றே உள்

ளது; சீதை செத்து ஒழிந்தாள் என்று எதிரிகள் நம்பும்படி செய்து விடின் அனைவரும் அவலத்துயரங்களில் ஆழ்ந்து அயல் நோக்காய் நின்று விடுவர்; அதற்குள் நான் வேள்வியை முடித்து வெற்றியோடு விரைந்து வெளி வந்து விடுவேன்.

இவ்வாறு கொடிய சதி யோசனையைக் கூறி முடித்தவன் அதன் முடிவான விவரங்களையும் தெளிவாக விளக்கிச் சொன்னான்.

சானகி உருவம் ஆகச் சமைத்து அவள் தன்மை கண்ட வானுயர் அனுமன் முன்னே வாளினால் கொன்று மாற்றி யான்நெடுஞ் சேனையோடும் அயோத்திமேல் எழுந்தேன் என்னப் போனபின் புரிவது ஒன்றும் தெரிகிலர் துயரம் பூண்பார். (1)

இத்தலைச் சீதை மாண்டாள் பயன்இவண் இல்லை என்பார் அத்தலைத் தம்பி மாரும் தாயரும் அடுத்துள் ளோரும் உத்தம நகரும் மாளும் என்பதுஓர் வருத்தம் ஊன்றப் பொத்திய துன்பம் மூளச் சேனையும் தாமும் போவார். (2)

போகலர் என்ற போதும் அனுமனை ஆண்டுப் போக்கி ஆகியது அறிந்தால் அன்றி அருந்துயர் ஆற்றல் ஆற்றார்; ஏகிய கருமம் முற்றி யான் அவண் விரைவின் எய்தி வேகவெம் படையில் கொன்று தருகுவன் வென்றி என்றான். (3)

(மாயா சீதைப்படலம், 16-18)

இந்திரசித்து கருதியுள்ள தீய மாய வினைகள் இங்கே தெரியவந்துள்ளன. கபட வஞ்சமான கொடுமைகளை நெஞ்சம் துணிந்து செய்ய நேர்ந்திருக்கிறான். "சீதை போல் ஒரு மாய உருவத்தை உண்டாக்கி அனுமான் காணும்படி நேரே நிறுத்தி அவனைத் துண்டாக வெட்டி வீழ்த்த வேண்டும்; அதன் பின் விமானத்தில் ஏறி அயோத்திக்குப் போய் அங்குள்ள பரதன் சத்துருக்கள் என்னும் இரண்டு தம்பிகளையும் கொன்று தொலைத்துத் தாய்மார்களையும் கிளைகளையும் அடியோடு அழித்து ஒழித்து ஊரையும் நாசம் செய்து வருவதாக ஆரவாரங்கள் நீட்டி வான வீதியில் விமானத்தை ஒட்டி வடதிசை நோக்கிப் போவதாக பாவனைகள் காட்டி வேறு வழியாகத் திரும்பி நிகும்பலையை அடைந்து நினைந்துள்ள வேள்வியை விரைந்துமுடிக்கவேண்டும்.

நான் புரிந்த மாய வஞ்சனையால் மதிமயங்கிய அனுமான்

கடு கலங்கி ஓடி இராமனிடம் சொல்லுவான்; அவன் அல்லல் உழந்து அலறித் துடிப்பான்; பெண்டாட்டி செத்துப் போனாள்; தாயரும் தம்பிமாரும் சாக நேர்ந்துள்ளார்; ஊர் பாழாய் விடும் என்று அவலத் துயரால் அவன் அலமந்து விழுவான்; வானர வீரர்கள் யாவரும் திகிலடைந்து மயலுழந்து மயங்கிச் செயலிழந்து கிடப்பார்; சேனைகள் யாவும் செத்த சவங்கள் போல் ஆய்விடும்; முடிவில் எல்லாரும் திருவயோத்திக்கே போய் விடவேண்டும் என்று துணிந்து விரைந்து செல்ல நேர்வார்; எதிரிகளுடைய தொல்லை யாதும் இல்லாமையால் நான் ஒல்லையில் வேள்வியை முடித்து மீண்டு விடுவேன்; அவ்வாறு மீண்டு வந்தால் பின்பு பகைவராய் மூண்டவர் யாவரும் படு நாசமாய் மாண்டு மடிதல் உறுதி” என்று இந்திரசித்து துணிந்துள்ளதைத் தந்தையிடம் இந்தவாறு தெளிவா உரைத்தான்.

இந்த உரைகளைக் கேட்டதும் அவன் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தான். கருதியபடியே காரியத்தை விரைந்து செய்யும்படி வேண்டி நின்றான். சீதா தேவிபோல் மாய வஞ்சமா ஒருத்தியைச் சமைத்துவர மேகநாதன் வேகமாய்ப் போயினான். இராவணன் உள்ளம் உவந்து உறுவதை எதிர்நோக்கிக் கள்ளமாயிருந்தான். தீய மாய வேலைகள் செய்ய நேர்ந்தன.

சானகி உருவம் ஆகச் சமைத்து,

அனுமன் முன்னே வாளினால் கொன்று.

என்றதனால் இந்திரசித்து பொய்யாகச் செய்ய மூண்டு போயிருக்கும் வெய்ய வஞ்ச நிலை யாவும் விளங்கி நின்றது. சிறந்த போர் வீரன் இப்படிக்க் கரவாய் இழிந்த வேலையைச் செய்ய நேர்ந்தது அழிவு காலத்தின் அறி குறியாய் அமைந்தது. எப்படியாவது பகைவரைத் தொலைத்து ஒழித்து வெற்றிபெற வேண்டும் என்னும் ஆசையால் நீச வேலையை நெஞ்சம் துணிந்து செய்ய நேர்ந்தான். பகைமை மூண்ட போது தகைமை மாண்டு போகிறது. படு பாதகங்களையும் புரிய விரைகின்றார்.

அவன் அங்கே அவ்வாறு மாய வேலையை மறைந்து செய்ய நேரவே இங்கே போர்க்களத்திலிருந்து வானர வீரர்கள் வஞ்சம் தீர்க்க விரைந்தார். இவரது விரைவு வீர வெறியாய்து.

கோள்ளிவைக்க மூண்டது.

அமுத சஞ்சீவியால் ஆவி வந்து எழுந்ததும் வானர சேனைகள் மான வீரங்களோடு போருக்கு அறை கூவி ஆரவாரங்கள் செய்தன. அதன் பின் வானர வேந்தனான சுக்கிரீவன் இராமனை அணுகி வணங்கினான். “ஆண்டவா! எனது வேண்டுகோள் ஒன்றுக்கு இணங்கியருள வேண்டும்” என்று வேண்டினான். “என்னை அது?” என்று வள்ளல் புன்னகையோடு வினவினான். நாங்கள் பராமுகமாய் அமர்ந்திருக்கும்போது அந்த அரக்கன் மகன் கொஞ்சமும் இரக்கம் இன்றி மாய வஞ்சமாய் மறைந்து நின்று பிரமாத் திரத்தை ஏவி எல்லாரையும் கொலை செய்து போனான். அனுமானுடைய பேரருளால் ஆருயிர் பிழைத்து எழுந்தோம். போரில் மாண்டு போனார் என்று புலையாய் நீண்டு செருக்கி நிற்கின்ற அரக்கர் குலத்துக்கு எங்களுடைய ஆற்றல் களைக் காட்ட வேண்டும்; விடியும் வரையும் பொறுத்திராமல் இப்பொழுதே இலங்கை புகுந்து எல்லாரும் கலங்கி அலறும்படி தீக் கொள்ளிகளை ஏவிச் சுட்டுப் பொசுக்கி முடியுமானால் இந்திரசித்தைக் கட்டி யிழுத்து இங்கே கொண்டு வரவேண்டும் என்று அங்கதன் முதலிய சேனைத் தலைவர்கள் கருதுகின்றனர்; அவர் கருத்தின்படி விடுத்தருள வேண்டும்” என்று விருப்போடு தொழுது நின்றான். உற்ற நண்பனான அவன் உரைத்த மொழியைக் கேட்டதும் கோதண்டவீரன் சிரித்தான்; “உன் விருப்பப் படியே ஆகட்டும்” என்று உத்தரவு கொடுத்தான். கொடுக்கவே எழுபது வெள்ளம் வானரங்களும் துள்ளி எழுந்து கொள்ளிக் கட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டு இலங்கை மேல் கடுத்துப் பாய்ந்தன. சுக்கிரீவன் முன்னதாகத் தாவித் தலைமையான நெடிய கோபுரத்தின் உச்சி மேல் நின்று கொண்டு யாவரையும் வென்றி வீரோடு எவினான். தேவரும் வியந்து விலகக் கவியின் சேனைகள் கடுத்துப் பாய்ந்து கொதித்து மூண்டு கொள்ளிகளை யாண்டும் அள்ளி வீசின. நெருப்பு வாணங்கள் போல் வான வீதி எங்கிலும் ஒளி வீசி இலங்கை நகரூள் பாய்ந்து எவ்வழியும் சூழ்ந்து வீழ்ந்தன. மாட மாளிகைகளிலும் கூட கோபுரங்களிலும் தீக் கொள்ளிகள் திரண்டு பாயவே அரக்கர் யாவரும் அஞ்சி வெருண்டனர்! ஊர் நாசம் அடைய நேர்ந்ததே! என்று மகளிரும் மைந்தரும் மறுகுகள் எங்கணும் மறுகி அலமந்தனர்.

ஆசைகள் தோறும் அள்ளின கொள்ளி
மாசறு தானை மார்க்கட வெள்ளம்
நாசம் இவ் ஆருக்கு உண்டென நள்ளின்
வீசின வானின் மீன்விழும் என்ன

(1)

வஞ்சனை மன்னன் வாழும் இலங்கைக்
குஞ்சரம் அன்றார் வீசிய கொள்ளி
அஞ்சன வண்ணன் ஆழியில் ஏவும்
செஞ்சரம் என்னச் சென்றன மேன் மேல்.

(2)

கையல் இஞ்சிக் காவல் கலங்கச்
செய்ய கொழும்பீச் சென்று நெருங்க
ஐயன் நெடுங்கார் ஆழியை அம்பால்
எய்ய எரிந்தால் ஒத்தது இலங்கை.

(3)

நான்கு திசைகளிலும் இடை விடாமல் வளைந்து சூழ்ந்து
நின்று கொண்டு தீக் கொள்ளிகளைச் சேனைகள் வாரி வாரி வீசி
யிருக்கும் திறல்களையும் நிலைகளையும் இவற்றால் தெரிந்துகொள்ளு
கிறோம். ஆசை = திக்கு. மார்க்கடம் = குரங்கு.

விண் வீழ் கொள்ளிகள் போல் வீறுகொண்டு யாண்டும்
நெருப்புச் சுவாலைகள் பாயவே இலங்கை வாசிகள் கலங்கி
வருந்தினர். பொரு திறலுடைய நிருதர்கள் ஒரு திறலும் தெரி
யாமல் மறுகி யுளைந்து மறுகுகள் தோறும் மயங்கி நின்றனர்.

முன்பு இராமன் ஏவிய அக்கினியாஸ்திரம் கடலில் பாய்ந்த
போது அது கொதித்து எரிந்ததுபோல் இலங்கை கதிகல்ங்கி
வெந்து நொந்தது. அவ் வேக்காடுகள் சாக்காடுகளை விளைத்தன.

அஞ்சன வண்ணன் ஆழியில் ஏவும் செஞ்சரம் என்றது
வானரங்கள் வீசிய தீப் பந்தங்களின் நிலைகளையும் இலங்கை
அலமந்த புலைகளையும் ஒருங்குணர வந்தது. மேகநாதன் வஞ்சம்
புரிந்து தங்களைக் சாக அடித்த பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள
எவ்வழியும் வானரங்கள் நெஞ்சம் கனன்று வேகமாய் விரைந்து
யூக வியூகங்களாய் நீண்டு யாண்டும்கேடுகளை மூண்டுசெய்தன.

முன்னம் அனுமான் வைத்த தீயால் எரிந்து கரிந்த
இலங்கை இராவணனுடைய அதிகார ஆணையால் மீண்டும்
சிறந்து விளங்கியது. அந்தச் சிறப்பும் விளக்கமும் இப்பொழுது
சீரழிய நொந்தன. பண்டுபோல் வீடுகள் பற்றி மண்டி நெடிதா

எரியவில்லை ஆயினும் எங்கும் கெடு குறிகளாகக் கொள்ளிகள் பாய்ந்து வீழ்ந்தன. தீயின் திரள்கள் தீங்குகள் புரிந்தன.

வானர வீரர்கள் ஈண்டு மூண்டு இன்னவாறு இன்னல்களை விளைத்துக்கொண்டு நிற்கும் பொழுது இந்திரசித்து தனியே ஒதுங்கி மாயவஞ்சனை புரிந்து தீயசதியோடு வெளியேவந்தான்.

மாயா சீதை

சீதா தேவியைப் போலவே ஒரு மாயச் சீதையை அதிசய நிலையில் அமைத்தான். உருவம் பருவம் அழகு தொனி முதலிய யாவும் சானகி எனவே தோன்ற நின்றன. வனசை என்னும் ஓர் இயக்கி அவ்வாறு அமைந்து நின்றாள். அதிசய விஞ்சையால் அமைந்த அந்த மாயா சீதையை இந்திரசித்து தந்திர யுத்தியோடு சாதுரிமாய் வெளியே கொண்டு வந்தான். அழிவு செய்ய மூண்டவனாய் வழியுணர்ந்து அனுமான் வரவில் விழியுன்றி நின்றான்.

வேட்ட நேர்ந்தது.

அது பொழுது சஞ்சீவி மலையை வைத்துவிட்டு அனுமான் மீண்டு அதி வேகமாய் வான வீதியில் வந்துகொண்டிருந்தான். அவனது வரவைக் கவனமா எதிர்பார்த்து நின்ற மேகநாதன் மேலைக் கோட்டை வாசல் எதிரே கொண்டு வந்து அந்த மாயச் சீதையை நிறுத்தி மேலே வாவி வருகிற மாருதி நேரே காணும் படி செய்து கருமம் செய்ய விரைந்தான். அவளது கூந்தலை இடது கையால் பற்றி வலது கையில் 'கூரிய நெடிய வாளை ஒங்கி அவளைத் துண்டாக வெட்டி வீழ்த்தும் நிலையில் இந்திரசித்து வீறுகொண்டு மூண்டான்; மூண்டவன் ஆங்கார ஆரவாரமாய்ச் சீறி மொழிந்தான். "ஏ கொடிய சீதையே! உன்னை அல்லவா என் குடி அழிய நேந்தது; என் தந்தை அல்லல் பல அடைந்தார்; நாடும் நகரமும் பீடைகளாயின; என் குலத்துக்கே நாசமா நேர்ந்த உன்னை இதோ இந்த வாளால் வெட்டி வீழ்த்துகிறேன்" என்று வீறுகொண்டு முழங்கி வலது கையிலிருந்த வாளை நேரே ஒங்கினான். அந்தக் கோர நிலையை மேலே தாவி வந்த அனுமான் கண்டு ஆவி அலமந்து அந்தோ! என்று கூவினான்.

அனுமான் ஆவி பதைத்தது.

வானவீதியில் வேகமாய் வந்த அனுமான் கீழே இந்திர

சித்து செய்வதைக்கண்டதும் உள்ளம் பதைத்து உயிர் நடுங்கி
நேரே விரைந்து பாய்ந்து அவன் எதிரே மறுகி நின்று உருகி
வேண்டினான். இப்பொழுது சிறிது சீறிப் பேசினாலும் சீதை
யைத் துண்டா வெட்டி விடுவான் என்று வெருவினமையால்
பரிவோடு மாருதி பணிந்து பேச நேர்ந்தான். “அதிசய வீரா!
இலங்கேசனுடைய அருமைத் திருமகனே! அரிய இளவரசே!
உனது பெருமைகள் அளவிடலரியன; பிரமாவின் வழி முறை
யில் வந்தவன்; தேவர் முதல் யாவரும் பணிந்து போற்றும்
உயர்ந்த கீர்த்திமான்; இழிந்த காரியத்தை நீ செய்யலாகாது;
பெண்ணைக் கொல்வது கொடிய பழி; நெடிய பாவம்; ஐயோ!
நீ செய்ய நேர்ந்ததைக்கண்டு மண்ணும் விண்ணும் மறுகி நடுங்கு
கின்றன; அந்தப் பெண்ணரசை என்கையில் கொடுத்து விடு;
இந்த இலங்கையைவிட்டு உடனே நாங்கள் யாவரும் ஓடிப்போய்
விடுகின்றோம்; யாதொரு பகையுமின்றி நீங்கள் சுகமாயிருக்க
லாம்; கைகூப்பித் தொழுகின்றேன்; என் வேண்டுகோளுக்கு
இரங்கியருள்” என்று இந்த ஆண்டகை இங்ஙனம் பரிந்து
பணிந்து வேண்டியும் அவன் யாதும் இரங்காமல் தீதே புரிந்தான்.

தீயவன் கையில் தூயவள் சிக்கியிருக்கிறாள்; கூர்மையானவாளை
அக் கொடியவன் குறிப்போடு வைத்திருக்கிறான்; இச் சமையம்
யாதும் மீறிப் பேசலாகாது; பேசினால் பிழை நேர்ந்து விடும்
என்ற கவலையால் அனுமான் பணிவோடு பரிந்து வேண்டினான்.
பெண் கொலை தீது என்று அம் மாய வஞ்சனிடம் இத் தூய
நெஞ்சன் கண் கலங்கி மன்றாடியது பரிதாபக் காட்சியாய்
மருவி நின்றது. படுபாதகநிலை அடுதுயர்களாய் விரிந்தது.

மண்குலை கின்றது வானம் நடுங்கிக்
கண்குலை கின்றது காணுதி கண்ணால்
எண்குலை கின்றது இரங்கல் துறந்தாய்!
பெண்கொலை செய்கை பெரும்பழி யன்றோ?

(1)

என்வயின் நல்கினை ஏகுதி என்றால்
நின்வயமாம் உலகு யாவையும் நீ நின்
அன்வயம் ஏதும் அறிந்திலை ஐயா!
புன்மை தொடங்கல் புகழ்க்கு அழிவு என்றான்.

(2)

(மாயா சீதைப் படலம், 35, 36)

அபாயம் நேர்ந்தது என்று அடங்கி ஒடுங்கி உரிய உபாயங்களை நாடி அனுமான் பரிந்து வேண்டியிருப்பது பாசமயக்காய் விரிந்துள்ளது. சீதையை அத்தீயவன் தீண்டமுடியுமா? என்ற தெளிவு இம்மேதைக்குத் தோன்றாமல் போயது. அசோக வனத்தில் தான் நேரில் கண்ட அதே உருவத்தின் நீண்ட கூந்தலை இடது கையில் பற்றிக்கொண்டு அக்கொடியவன் நெடிது சீறி நிற்கின்றான் ஆதலால் நெஞ்சம் கலங்கிக் கெஞ்ச நேர்ந்தான். அவனைப் பலவகையிலும் புகழ்ந்தான். நான்முகனுக்கு ஒருநால் வரின் வந்தாய்! நூல்முகம் முற்றும் நுணங்க உணர்ந்தாய்! என அவனது குலநிலையின் உயர்வையும் கலையறிவின் பெருமையையும் தலைமை தோன்ற வியந்து கூறி நயந்து நின்றான். பெண்கோலை பெரும்பழி என்றது பல வழிகளிலும் நெடிய புகழ்களையுடைய நீ இந்தக் கொடிய பழியைச் செய்யலாகாது எனத் தெளிவு கூறி வேண்டினான். இனிய புகழ்ச்சி மொழிகளுக்கு எவரும் எளிதில் வசமாவர் ஆதலால் அந்த வழியில் இறங்கி நேரே காரிய சித்தியைக் காண இவ்வீரியன் விரைந்தான். எந்த வகையிலாவது எதிரி சிந்தை இரங்கித் தீமை செய்யாமல் திருந்தி விலக வேண்டும் என்று இப்பெருந்தகை பரிந்து முயன்றிருப்பது பருவம் கருதி இடம் நோக்கிப் புரிந்த கரும விவேகமாய் நின்றது.

புன்மை தொடங்கல் புகழ்க்கு அழிவு.

நீ செய்யத் தொடங்கியுள்ள காரியம் உன் புகழ் அடியோடு நாசமடையும் படியானது; அந்த நீசச் செயலை செய்யாதே! என ஆசையோடு யோசனை கூறியபடியாய் இது உதயமாகியுள்ளது. கொலை கொடிய புலை; நெடிய தீமை; நிலையான பழி பாவங்கள் உடையது; தன்னை அணுகினவரை நீசராக்கி நெடுந்துயரங்களை விளைப்பது; முடிவில் முடிவில்லாத அநரகத்தில் ஆழ்த்துவது; அத்தகைய நீசத்தை எத்தகைய நிலையிலும் நீ யாண்டும் தீண்டலாகாது என்று வேண்டி மொழிந்தான்.

சாதாரணமான கொலையே இவ்வாறு வெவ்விய புலைத்துயரங்களை விளைத்து விடும் என்றால் பெண்கோலை எவ்வளவு கொடியது! எத்துணை நெடிய பழிபாவங்களை யுடையது!

மகா உத்தமியான இப்பத்தினியை நீ கொல்ல மூண்டதைக் கண்டு எல்லா உலகங்களும் அல்லல் உழந்து அலமந்து

அழுகின்றன. இந்த நிலையை உணர்ந்தாவது நெஞ்சம் கொஞ்சம் இரங்கிக் கொலையை நீங்கிக் குணவானாய் ஒதுங்கி விடு.

மண்குலைகின்றது; விண்குலைகின்றது; எண்குலைகின்றது. என்றது இந்திரசித்து செய்ய நேர்ந்துள்ள வெய்ய தீமையை விளக்கி நின்றது. வையமும் வானமும் ஐயோ! என்று அலமந்து துடிக்கின்றன; சீவர்களுடைய நெஞ்சங்கள் நெடுந் திகில்களாய் நிலை குலைந்து கலங்குகின்றன; உன் கொலை வினையை நோக்கிப் பலவும் பதைக்கின்றன; நீ யாதும் பதையாமல் வதை புரிய மூண்டது எல்லா உயிர்களையும் ஒருங்கே கொன்ற படியாம்; நெஞ்சம் தெளிந்து நிலைமையை உணர்ந்து நீசம் நீங்கியருள் என்று பாசம் தோய்ந்து பரிந்து நயந்து வேண்டினான்.

வேட்டி வீழ்த்தியது.

இன்னவாறு அறிவு பல கூறி அனுமான் மறுகி வேண்டியும் அவன் யாதும் இசையாமல் மோதி முனிந்தான். “என் குடியையும் குலத்தையும் அடியோடு அழிக்க வந்த இவனைக் கொன்று ஒழிப்பதால் எனக்கு வென்றியும் புகழுமே அன்றி வெய்ய பழி உண்டாகாது. இவனோடு மாத்திரம் அன்று; இவள் பிறந்த ஊரையும் புகுந்த ஊரையும் நாசமாக்கி விடுவேன்; அயோத்தி புகுந்து அங்கே பரதன் முதலாயினோரைக் கொன்று தொலைத்து அரச குடும்பத்தையே அழித்து ஒழித்து ஊரையும் சிதைத்து நான் விரைந்து மீளுவேன்; அந்த வெற்றி வேள்விக்கு முதல் அறி குறியாக இவனை இதோ வீரப் பலியிடுகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே சீதையை ஒங்கி வெட்டி வீழ்த்திவிட்டு மேலே நின்ற புட்பக விமானத்தில் விரைந்து தாவித் திருவயோத்திக்குப் போவதாக வடதிசை நோக்கி அதி வேகமாய்ப் போனான். தீய மாயாவியான மேகநாதன் வான வீதியில் போனதும் சானகி மாண்டு ஆண்டு வீழ்ந்ததும் சடிதியில் நிகழ்ந்தன.

அனுமான் விழுந்தது.

சீதை கழுத்தில் வெட்டு விழவே அனுமான் உயிர் பதைத்துக் கீழே விழுந்தான். மூச்சு நின்றது; பேச்சுமுந்து யாதும் அசையாமல் அயர்ந்து கிடந்தான். சிறிது போது கழிந்ததும் தெளிவடைந்தான்; விழி திறந்து பார்த்தான்; சோகத் தீயில்

துவண்டு சுருண்டான். தலை வேறு உடல் வேறாய்த் துணிபட்டு
 இரத்த வெள்ளத்தில் தோய்ந்து கிடக்கிற அந்த மாய உருவத்
 தின் தீய மருமத்தை யாதும் அறியாமல் சீதை என்றே கருதி
 னமையால் உள்ளம் கருகி உணர்வு தீய்ந்து உயிர் ஓய்ந்து துய
 ரக் கடலில் ஆழ்ந்து அலமந்தான். அவலக் கவலையில் அழுந்தி
 உளைந்து நிகழ்ந்ததை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம்
 பதைத்து நெடிது துடித்தான். சானகியை எண்ணி எண்ணிக்
 கண்ணீர் சொரிந்து இம் மானவீரன் பரிதாபமாய்ப் புலம்பினான்.

பரிந்து புலம்பியது.

அன்னமே! என்னும்; பெண்ணின் அருங்குலக்கலமே! என்னும்;
 என்னமே! என்னும்; தெய்வம் இல்லையோ? யாதும் என்னும்;
 சின்னமே செய்யக் கண்டும் தீவினை நெஞ்சம் ஆவி
 பின்னமே ஆய தில்லை என்னும் பேராற்றல் பேர்ந்தான். (1)

எழுந்து அவன் மேலே பாய எண்ணும்; பேரிடரைத் தள்ளி
 விழுந்து வெய்துயிர்த்து விம்மிவீங்கும்போய் மெலியும் வெந்தீக்
 கொழுந்துகள் உயிர்க்கும் யாக்கை குலைவுறும் தலைமேல்கொண்டுற்று
 உழுந்தரை தன்னைப் பின்னை இனையன உரைப்ப தானான். (2)

முடிந்தது நந்தம் எண்ணம் மூவுல கிற்கும் கங்குல்
 விடிந்தது என் றிருந்தேன் மீள வெந்துயர் இருளின் வெள்ளம்
 படிந்தது வினையின் செய்கை பரந்தது பாவி வாளால்
 தடிந்தனன் திருவை அந்தோ தவிர்ந்தது தருமம் அம்மா! (3)

பெருஞ்சிறைக் கற்பி னானைப் பெண்ணினைக் கண்ணிற் கொல்ல
 இருஞ்சிறகு அற்ற புள்போல் யாதும்ஒன் றியற்றல் ஆற்றேன்
 பருஞ்சிறை அழுங்கு கின்றேன் எம்பிரான் தேவி பட்ட
 அருஞ்சிறை மீட்ட வண்ணம் அழகிது பெரி தும் அம்மா! (4)

பாதக அரக்கன் தெய்வப் பத்தினித் தவத்து ளானைப்
 பேதையைக் குலத்தின்வந்த பிழைப்பிலா தானைப் பெண்ணைச்
 சீதையைத் திருவைத் தீண்டிச் சிறைவைத்த தீயோன் சேயே
 கா தவும் கண்டு நின்ற கருமமே கருணைத் தம்மா! (5)

கல்விக்கு நிமிர்ந்த கீர்த்திக் காகுத்தன் தூதன் ஆகிச்
 சொல்விக்க வந்து போனேன் தோய்வுறு துயர்செய் தாரை
 வெல்விக்க வந்தேன் உன்னை மீட்பிக்க அன்று வெய்தின்
 கொல்விக்கவந்தேன் என்றுஓர் கொடும்பழி கூட்டிக் கொண்டேன்.

வஞ்சியை எங்கும் காணாது உயிரினை மறந்தான் என்னச்
செஞ்சிலை யுரவோன் தேடித் திரிகின்றான் உள்ளம் தேற
அஞ்சொலால் இருந்தாள் கண்டேன் என்றயான் அரக்கன் கொல்லத்
துஞ்சினான் என்று சொல்லத் தோன்றினேன் தோற்றம் ஈதால்.

அருங்கடல் கடந்து இவ் வுரை அள்ளி மடுத்து வெள்ளக்
கருங்கடல் கட்டி மேருக் கடந்து ஒரு மருந்து காட்டிக்
குரங்கினி உன்னோடு ஒப்பது இல்லெனக் களிப்புக்கொண்டேன்
பெருங்கடற் கோட்டம் தேய்வை ஆயதுஎன் அடிமைப் பெற்றி.

விண்டுநின்று ஆக்கை சிந்தப் புல்லுயிர் விட்டி லாதேன்
கொண்டுநின் றுணைக் கொல்லக் கூசினேன் எதிரே கொல்லக்
கண்டு நின்றேனே நன்றுஎன் கையினில் கலத்திலவெண்ணோறு
உண்டுநின்று உய்ய வல்லேன் எளியனோ ஒருவன் உள்ளேன்.

என்னநின்று இரங்கிக் கள்வன் அயோத்திமேல் எழுவேன் என்று
சொன்னதும் உண்டு போன சுவடுண்டு தொடர்ந்து செல்லின்
மன்னன் இங்குற்ற தன்மை உணர்கிலன் வருவது ஒரேன்
பின்இனி முடிப்பது யாதுஎன்று இரங்கினான் உணர்வுபெற்றான்.

(மாயா சீதைப்படலம்)

அனுமான் துயரமடைந்து துடித்துள்ள நிலைகளை இங்கே மனக்
கண்ணால் கண்டு நாம் மறுகி வருந்துகிறோம். அருந் திறலுடைய
அரிய போர் வீரன் அலமந்து பதைத்து நிலை குலைந்து நிலத்தில்
வீழ்ந்து நெடிது புலம்பி யிருக்கிறான். கலங்காத தீரன் கலங்கி
வருந்தியிருப்பது நேர்ந்த கலக்கத்தின் நிலையைத் துலக்கியிருக்
கிறது. மாருதியின் பரிதாப நிலைகளைப் பாசுரங்கள் பரிந்து
காட்டியுள்ளன. ஊன்றி யுணர்பவர் எவரும் உள்ளம் மறுகியுரு
குவர். துன்பப் பதைப்புகள் தொடர்ந்து அடர்ந்திருக்கின்றன.

தனது ஆண்டவன் தேவி மாண்டு போனான் என்று இந்த
ஆண்டகை மனம் உடைந்து உருகி அழுதிருப்பதில் விழுமிய
அன்புரிமைகள் வெளியாகியுள்ளன. ஆவி அலமந்து கூவி அலறி
யிருக்கிறான்: “பெண் குலத்துக்கெல்லாம் பெரு மகிமையாய்ப்
பேரொளி புரிந்திருந்த தெய்வத் திருவே! என் அருமைத் தாயே!
கொடிய பாதகன் கையில் உன்னைப் பறிகொடுத்து விட்டேனே;
நீய் பாவி உன்னைக் கொல்லுவதை நேரே கண்டும் யாதும்
செய்ய முடியாமல் பேதையாய்ப் பிழைபட்டிருந்தேனே! என்

ஆவி அழிந்து போகாமல் இன்னும் உடலில் ஒளிந்து கொண் டிருக்கிறதே! நெடிய கடலைக் கடிது கடந்து வந்து உன்னைக் கண்ணாரக் கண்டேன்; களிமீக் கொண்டேன்; எனது புண்ணி யத்தை வியந்தேன்; அண்ணலை நினைந்து திசை நோக்கித் தொழு தேன்; மூவுலகங்களுக்கும் விடிவு நேர்ந்தது என்று உறுதிமீக் கொண்டேன்; நான் எண்ணி மகிழ்ந்த எண்ணம் எல்லாம் பாழாய் ஒழிந்து போயின; கற்பரசியைக் காக்காமல் சிறகிழந்த பறவைபோல் செயலிழந்து நின்றேன்; இது பொழுது மய லுழந்து அழுகின்றேன்; தேவியைப் பிரிந்து ஆவி கலங்கி அல மந்திருந்த எம்பெருமானுக்கு முன்பு உறுதி கூறி உள்ளம் தேற் றினேன்: பத்தினித் தெய்வம் இலங்கையின் அசோக வனத்தில் இருக்கிறது; கற்பும் குடிப்பிறப்பும் அற்புத நிலையில் அங்கே களி நடம் புரிகின்றன; கண்ணார நேரில் கண்டேன்; அஞ்சன வண்ணா! நெஞ்சம் தேறியிரு என்று அன்று தேற்றி ஆற்றிய நான் இன்று போய் என்ன சொல்வேன்? அந்தோ! சானகி இறந்தாள் என்று தெரிந்தால் அந்த மான வீரன் உடனே மாண்டு படுவானே; கொடிய மாயம் புரிந்து இராவணன் வஞ் சித்து எடுத்து வந்த உத்தமியை அவனுடைய மகன் வெட்டி விழ்த்தினான்; கடவுளும் இதைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். கொடிய பாபிகள் துணிந்து செய்கிற நெடிய தீமைகளைக் கண்டு தரும தேவதையும் அஞ்சி ஒதுங்கி யாதும் ஆற்றாமல் அயலே போயது. தருமம் தலை காக்கும் என்ற பழமொழியும் பழி மொழி யாய் நின்றது. கொலை செய்ய முண்டபோதே விரைந்து பாய்ந்து அந்தப் புலை மகனைக் கொன்று தொலைக்காமல் நல்ல வார்த்தைகளை நயந்து பேசியது பயந்த பேடி செய்த படியாய் முடிந்தது. கடல் கடந்து வந்து அடலாண்மை புரிந்து ஆற்றி நின்ற அரும்பாடுகள் யாவும் அவலமா யழிந்தன. சஞ்சீவியைக் கொண்டு வந்து யாவரையும் வாழ்வித்த அருந்திறலாளன் என்று அப் பெருந்தகையால் உவந்து புகழ் நேர்ந்த நான் இவ்வாறு இழிந்த பழி நேர்ந்த பின் இனி உயிரோடிருந்து வாழலாமா? என் இருப்பு மிகவும் அருவருப்புடையது. அரிய கீர்த்திமான்; அற்புத வீரன்; அதிசய மேதை; அத்தகைய உத்தமனான இரா மனுக்கு உற்ற சமையத்தில் செய்ய வரிய ஊழியத்தைச் செய் யத் தவறி விட்டுப் பித்தனாய்ப் பிதற்றுகிறேன்; தேவியைக்

கொன்று போன அந்தப் பாசியைக் கொன்று இலங்கையைப் பாழாக்கி அரக்கர் குலத்தை அழித்துச் சிதைத்து அதன் பின் நான் அழிந்து போனாலும் ஒருவாறு ஆறுதலாகும். அவ்வாறு செய்யாமல் இவ்வாறு அழுது நிற்பது பழுது; ஈண்டு நிகழ்ந்ததை ஆண்டவனிடம் அறிவியாமல் வேண்டியபடி செய்வது வீணம் ஆதலால் அந்தப் புண்ணிய மூர்த்தியிடம் போவோம் என்று எண்ணித் துணிந்து கண்ணீர் பெருகி ஓட அனுமான் எழுந்தான்.

இங்கே இவன் அழுது புலம்பிப் பதைத்துத் துடித்திருக்கும் துடிப்புகள் பரிதாப நிலைகளின் முடிவுகளாய் நெடிது ஓங்கியுள்ளன. பலபல கருதி நிலைகுலைந்து குலைகலங்கி அலமந்திருக்கிறான்.

தெய்வம் இல்லையோ? என்று தேம்பியது வெய்ய துயரத்தின் வேதனையால் விளைந்தது. தூய பதிவிரதையைத் தீய பாதகன் வாளால் வன் கொலை புரியத் தெய்வமும் பார்த்து நின்றதே! என் குலை துடிக்கிறதே! கடவுள் என்று ஒரு பொருள் இருக்கும் ஆனால் அதி பாதகமான இந்த அநீதி நடக்குமா? என நைந்து துடித்திருக்கிறான் ஆதலால் தெய்வத்தை நோக்கி இங்ஙனம் வெய்ய துயரோடு இடித்துப் பேச நேர்ந்தான்.

தெய்வம் எங்கும் உள்ளது. எல்லாம் வல்லது என்று நம்பியிருந்தான்; ஆகவே இங்கு இத் தீமை நிகழ்வே அதனை நினைந்து நொந்து தவித்தான். ஏழைபங்காளன் எனக் கடவுளுக்கு ஒரு பெயர் வேதத்தில் உள்ளது. அந்த அரிய பெயருக்கு உரியது செய்யாமையால் அது பேதமாய் ஏதம் அடைய நேர்ந்தது என்று வேத நலத்தின் மேல் வேதனை விரிந்தது.

பெரிய மேதை ஆதலால் வேதனையால் துடித்தபோது தெய்வ சிந்தனையில் உழந்து புலம்பினான். தன் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பதே அல்லல் நேர்ந்த போது சொல்லில் துள்ளி வெளி வருகிறது. ஒருவனுடைய அவலப் புலம்பல்கள் நேரே நேர்ந்து நின்றது கவலை நிலைகளைக் காட்டுவதோடு அவனது உண்மையான இயல்பையும் தெளிவா விளக்கி விடுகின்றன.

தடிந்தனன் திருவை அந்தோ தவீர்ந்தது தருமம்.

தரும தேவதையை இகழ்ந்து இவ்வாறு மறுகி யிருக்கிறான். வையத்தில் தோன்றிய தெய்வத் திருமகள் எனச் சீதையை

எவ்வழியும் கருதித் தொழுது வந்தான் ஆதலால் அவ்வழிய மொழியால் இங்கே குறித்தான். தடிந்தன்ன என்றது அவன் செய்த கொலையின் நிலை தெரிய வந்தது. தடிதல் = துண்டாக வெட்டுதல். தலை வேராய் விழக் கொலை செய்திருக்கிறான்.

நல்லோர்களுக்கு அல்லல் நேர்ந்தால் தரும தேவதை காத்தருளும் என்பது நியதி. அந்த நியமம் பொய்யாய்ப் போயதே! என்று வெய்துயிர்த்திருக்கிறான். புனிதமான உத்தமபத்தினியைப் பொல்லாத பாதகன் கொல்ல நேர்ந்த போதே ஒல்லையில் அவன் துள்ளித் துடித்துச் செத்து வீழும்படி தருமம் செய்திருக்க வேண்டும்; அவ்வாறு செய்ய வில்லையே! அறக் கடவுள் என்று அதற்குப் பெயர் இருக்க வேண்டுமா? என்று மறுக்கம் மீ தூர்ந்து உருத்து வெறுத்திருத்தலை உரை குறித்து நிற்கிறது.

அந்தோ! அம்மா! என்றது அவலப் பதைப்பால் நேர்ந்த பரிதாபமான கவலைத் தொனிகள். நீசத்தனமாய்ச் செய்த அக் கொலை நெஞ்சைத் தகித்து நின்றலால் அஞ்சாத வீரனும் அலமந்து பதைத்தான். உள்ளத் துடிப்புகள் சொல்லாய் எழுந்தன.

தேய்வ பத்தினி, தவத்துளாள் என்றது இயல்பையும் செயலையும் குறித்து வந்தது. தனது நாயகனையே எவ்வழியும் கருதி யுருகிவந்தவள்; யாண்டும் பிரியாத பிரியம் உடையவள்; கானகம் புகுந்த போதும் உடன் தொடர்ந்து போந்தவள்; ஊழ் வினையால் பிரிந்த பின் உணவும் உறக்கமும் துறந்து கணவனையே நினைந்து இலங்கைச் சிறையில் கடுத்தவம் புரிந்திருந்தாள். அந்த இருப்பும் சிறப்பும் குறிப்பு மொழிகளால் கூர்ந்துணர வுரைத்தான். அகத்தில் தங்கியிருந்தன புறத்தில் பொங்கி வந்தன.

கற்புடைய மகளிர் எல்லாரும் கைதொழுது துதிக்கும் அற்புதக் கற்பரசியாய்ச் சானகி மருவி யிருந்தமையால் வானமும் வையமும் இன்றும் அவளை வாழ்த்தி வருகிறது. பெண்ணின் குலத்துக்குக் கண்ணின் ஒளிபோல் இப் புண்ணியத்திரு பொலிந்து விளங்கியுள்ளமையை எண்ணி மகிழ்ந்து வந்தவன் ஆதலால் அன்று நிகழ்ந்ததைக் கண்டதும் மண்ணில் விழுந்து மருண்டு புரண்டு கண்ணீர் பெருகி ஓடக் கதறிப் புலம்பினான்.

கடவுளும் காக்க வில்லையே! தருமமும் கை விட்டதே! என்று அலறி அழுகான். அந்த இருவரையும் எண்ணி அழுதவன்

பின்பு தன்னையே இகழ்ந்து இன்னலுழந்து நொந்தான்.

சீதையைத் திருவைத் தீண்டிச் சிறைவைத்த தீயோன் சேயே
காதவும் கண்டு நின்ற கருமமே கருணைத்து அம்மா!

தன்னை நிந்தித்துக் கொண்டு அனுமான் சிந்தை நைந்து
துடித்திருப்பதை இந்த வாசகங்கள் நன்கு காட்டி நிற்கின்றன.
தெய்வம் இல்லையோ? தருமம் இல்லையோ? என்று மறுகிப்
புலம்பினவன் தான் இருந்து நேரே கண்டும் செய்தது என்ன?
என்று தன்னையே வைது நொந்து வெய்துயிர்த்து நின்றான்.

சீதையை இந்திரசித்து வாளால் வெட்ட மூண்டதை நேரே
கண்ணார நான் கண்டேன்; உடனே விரைந்து பாய்ந்து அவன்
தலையைத் திருகி எறிந்து சின்ன பின்னம் செய்திருக்கவேண்டும்;
அவ்வாறு செய்யாமல் பேடிபோல் ஏதேதோ பேசி வீணை
காலத்தைக் கடத்தி நின்றேன்; நீசன் கொலை செய்து போய்
விட்டான்; நான் பல பல புலம்பிப் பரிந்து உழல்கிறேன் என
இவ்வீரன் வருந்தியிருக்கிறான். வருத்தம் உயிரை வதைத்துள்ளது.

காதவும் கண்டு நின்ற கருமமே கருணைத்து என்றது இகழ்ச்
சிக் குறிப்பு. கண்டதும் நின்றதும் காட்சியும் கடு வேதனைகளா
இகழப்பட்டன. என் கருணையே கருணை; என் வீரமே வீரம்;
என் கருமமே கருமம்; என் தருமமே தருமம்! என்று
இன்னவாறு இன்னல் மீதூர்ந்து இகழ்ந்து வெறுத்திருக்கிறான்.

வழிப் போக்கில் சாதாரணமான ஒரு பெண்ணுக்கு இடர்
நேர்ந்தாலும் அதனை விரைந்து நீக்கி அவளைப் புரந்தருளுவதே
உயர்ந்த ஆண்மை; சிறந்த மேன்மை; அங்ஙனம் இருக்க,
எனது ஆண்டவனுடைய தரும பத்தினியைக் கொடியவன் ஒரு
வன் கொல்லுவதை நேரே நெடிது பார்த்து நின்றேனே! என்
அருளும் ஆண்மையும் அன்பும் உரிமையும் எவ்வளவு பொரு
ளுடையன! அந்தோ! நான் உயிர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமா?
என்று துயர் கூர்ந்து துடித்திருத்தலை இது வடித்துக் காட்டி
யுள்ளது. பிராட்டியைக் காவாமல் நின்றது பேதைமையாயது!

தாதனாய் முன்பு சொல்விக்க வந்தேன்; ஏதனாய் இன்று
கொல்விக்க நேர்ந்தேன் என்றது முன்னம் புரிந்த உபகாரத்தை
யும் பின்பு செய்த அபகாரத்தையும் ஒருங்கே உணர வந்தது.

இந்தக் கொலை தன்னாலேயே நேர்ந்தது எனத் தவித்துள்ளான். தன் கடமையை விரைந்து செய்யாமல் மடமையாய் அயர்ந்து நின்றமையினாலேயே பத்தினித் தெய்வம் பரிதாபமாய் மாண்டாள் என்று பரிதாபித்துள்ளதை உரைகள் உணர்த்தி யுள்ளன.

கல்விக்கு நிமிர்ந்த கீர்த்திக் காசுத்தன் என இராமனை இங்கே இவ்வாறு கருதியருகி உரிமையோடு மறுகியிருக்கிறான்.

கல்வி யறிவால் வரைந்து எல்லை காண முடியாத பெரும் புகழுடையான் என இராமனது அதிசய கீர்த்தி நிலையைத் துதி செய்து நின்றான். எவரும் வியந்து புகழ்ந்து போற்றி வந்த அந்த அற்புதக் கீர்த்திமானுக்கு இழுக்கு நேர்ந்ததே! என்று இரங்கி எங்கியுள்ளான். தேவி இறந்தாள் என்று தெரிந்தால் ஆண்டவனுடைய ஆவி பிரிந்து போய்விடுமே! என்று பரிந்து பதைத்தான்.

எவ்வளவு அல்லல் நேர்ந்தாலும் யாதும் கலங்காத உள்ளத் திண்மையும் உறுதியுமுடைய வீரன் ஈண்டு இவ்வாறு துடித்து அழுதிருக்கிறான். விழுமியோன் அழுதது அன்பு கெழுமி எழுந்தது.

அழகை நிலை.

கொடிய துன்பம் நேர்ந்த போது நெஞ்சம் நெடிது பதைக்கும் ஆதலால் துயரமான அந்தப் பாரத்தை ஆற்ற முடியாமல் மனிதன் வாய்விட்டுப் புலம்பி அழுது முறையிட நோக்கிறான். அயலே ஆறுதலாய்க் கேட்பார் இல்லையாயினும் தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டு அழுவது மனித இயல்பாய் மருவியுள்ளது. உயிரை வதைக்கிற துயரத் துடிப்புகள் புலம்பி அழுவதால் ஓரளவு தணிந்து பேரளவு மறைந்து படுகின்றன.

“சோல்லி அழுதால் துயரம் எல்லாம் தீரும் அடி” என்று அழகிணிச் சித்தர் பாடியிருப்பது மானச மருமத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. உள்ளத் துயரின் எரிவு வாய்விட்டுப் புலம்புவதால் சிறிது ஆறி வருவது பெரிதும் சிந்திக்க வரியது.

“Give sorrow words: the grief that does not speak
Whispers the o'er-fraught heart and bids it break.”

(Shakespeare)

“துயரத்தை வார்த்தைகளால் புலம்பிவிடு; அவ்வாறு அரற்றி,

ஆற்றாத துக்கம் பெரும் பாரமாய்ப் பெருகி உள்ளத்தை அழுத்தி உடைத்து விடும்” என ஷேக்ஸ்பீயர் என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர் இவ்வாறு மானச மருத்தை உரைத்திருக்கிறார்.

சீவ சுபாவங்கள் யாண்டும் ஒரு படியாய் மேலி நிற்கின்றன. சுகம் வந்தால் உள்ளம் களிக்கின்றனர்; துக்கம் நேர்ந்தால் துடித்து வருந்துகின்றனர். களிப்பும் கவலையும் கலந்து வந்தன.

சீதையை நினைந்து பரிந்து பதைத்த அனுமான் பின்பு அயோத்தியை எண்ணி அலமந்து துடித்தான். பரதன் முதலாயி னோரைக் கொல்லப் போவதாக மேகநாதன் வேகமாய்ச் சொல்லி விமானத்தில் போனான் ஆதலால் அவனைத் தொடர்ந்து போய் விரைந்து கொன்று தொலைக்கவேண்டும் என்று கொதித்து எழுந்தான். உற்ற வேதனைகளை யெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு உறுதி ஊக்கமாய் மேலே தாவ விரைந்தான்; அங்ஙனம் விரைந்து செல்ல நேர்ந்தவன் உடனே வேறு கருதி மாறி நின்றான்.

தொடர்ந்து செல்லின் இங்கு உற்ற தன்மை
மன்னன் உணர்கிலன்.

அயோத்திக்கு விரைந்து போக முனைந்தவன் இவ்வாறு நினைந்து அடங்கியிருக்கிறான். அங்கே போய்விட்டால் இங்கே நிகழ்ந்த அழிவு நிலையை ஆண்டவன் அறிய முடியாதே! என்று நீண்ட துயரோடு நெஞ்சம் மறுகித் தனது போக்கை நீக்கி நின்றான்.

இராமபிராண்டம் போய் இந்தப் பரிதாப நிலையை எப்படிச் சொல்வேன்? இதைக் கேட்டால் அந்த மூர்த்தி உயிர் தரித்திருக்குமா? தேவி மாண்டாள் என்னும் போதே ஆவி மாண்டுபோகுமே! அந்த வீர வள்ளலுடைப உள்ளம் துடித்து உயிர் பதைத்துத் துயரடைந்து அழியும் பழிமொழியை என் வாயால் சொல்லுவதை விட நான் இங்கே செத்துப் போவதே நல்லது; அங்கே போய் ஆண்டவனையும் கொன்று நானும் மாண்டு மடிவதினும் ஈண்டுத் தனியாய் இறந்து ஒழிவதே இனிதாம் என இன்னவாறு இன்னல் பல உழந்து எண்ணி நொந்தான்.

அஞ்சொலால் இருந்தாள் கண்டேன் என்ற யான்
அரக்கன் கொல்லத்
துஞ்சினான் என்று சொல்லத் தோன்றினேன்.

தனக்குநேர்ந்துள்ள துயரநிலையை நினைந்துஇப்படித் துடித்திருக்கிறான். சோபனம் சொன்ன வாயால் சோகம் சொல்லலாமா?

கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால் என்று முன்னம் * உள்ளம் உவந்து சொல்லிக் கோதண்ட வீரன் உயிர் மகிழ்ச்சி செய்த நான் இன்று அவள் செத்தாள் என்று கூறி அவனுடைய உயிரைக் கூறுசெய்யக் கூற்றுவனாக நேர்ந்தேனே! என்று ஆற்றாமை மீதார்ந்து அலமந்து நின்றான். சுடு தீ எனக் கொடிய கவலைகள் உள்ளத்தை வாட்டி வதைக்க ஒரு முடிவும் தெரியாமல் உயிர் வேதனையோடு நெடிது மறுகி நொந்தான். இறுதியில் உறுதியாய் அறுதியிட்டுத் துணிந்தான். மாருதி உள்ளம் துணிந்து ஊக்கி எழுந்தது உறுதிகள் பல நோக்கி வந்தது. சோகத் துடிப்பில் விவேகம் வீறிட்டு நின்றது.

அனுமான் கருதிப் போனது.

உற்றதை உணர்த்திப் பிள்ளை உலகுடை ஒருவ னேடும் இற்றுறின் இற்று மாள்வேன் அன்றெனின் எண்ணம் எண்ணிச் சொற்றது செய்வேன் வேறோர் பிறிதிலன் துணிவிது என்னைப் பொற்றடந் தோளான் வீரன் பொன்னடி மருங்கிற் போனான்.

அனுமான் உள்ளம் தேறி உறுதி சூழ்ந்து இராமனிடம் போயிருக்கும் நிலையை இதனால் கூர்ந்து அறிந்து கொள்ளுகிறோம். எவ்வளவு மன வேதனைகளோடு இம் மதிமான் அவ் வீரனை நோக்கிச் சென்றிருக்கிறான் என்பதை இது நன்கு காட்டியுள்ளது. தன்னளவில் உள்ளத்தே கருதி நின்ற எண்ணங்கள் உரைகளில் தெளிவாய் வெளியாகியுள்ளன. “நடந்ததை ஆண்டவனிடம் போய்ச் சொல்வோம்; அவன் பதைத்து மாண்டுபட நேர்ந்தால் அதற்கு முன் விரைந்து நாம் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வோம்; திடமாய் நின்று அவன் காரியம் செய்ய முண்டால் வேண்டிய ஊழியத்தை யாண்டும் துணிந்து செய்வோம்” என இவ்வாறு தன் உள்ளத்தோடே பேசி உறுதி செய்து கொண்டு அனுமான் இராமனிடம் நேரே விரைந்து சென்றான்.

சஞ்சீவி மலையை வைத்து விட்டு வான வீதியில் வான வருவான் என யாவரும் ஆவலோடு வடதிசை நோக்கி அனுமானை எதிர்பார்த்து நின்றார். இலங்கையின் மேல்புறம் நின்று மாருதி

* இந்நூல் பக்கம் 3340 வரி 10.

மறுகி வருவதை இராமபிரான் கண்டான்; தூர வரும்போதே சோக நிலையை ஓர்ந்து துணுக்கம் அடைந்தான்; வேகமாய் வந்தவன் யாதும் பேசாமல் அடியில் வீழ்ந்து கதறி அழுதான்.

மாருதி மறுகி வீழ்ந்தது.

சிங்க ஏறு அனைய வீரன் செறிகழற் பாதம் சேர்ந்தான்
அங்கமும் மனமும் கண்ணும் ஆவியும் அலக்கண் உற்றான்
பொங்கிய பொருமல் வீங்கி உயிர்ப்பொடு புரத்தைப் போர்ப்ப
வெங்கணீர் அருவி சோர மால்வரை என்ன வீழ்ந்தான். (1)

இராமன் பதறி வினவியது.

வீழ்ந்தவன் தன்னை வீரன் விளைந்தது விளம்பு கென்னாத்
தாழ்ந்திரு தடக்கை பற்றி எடுக்கவும் தரிக்கி லாதான்
ஆழ்ந்தெழு துன்பத் தானே அரக்கனின்று அயில்கொள்வாளால்
போழ்ந்தனன் என்னக் கூறிப் புரண்டனன் பொருமு கின்றான்.

படு துயராய் நின்றது.

துடித்திலன்; உயிர்ப்பும் இல்லன்; இமைக்கிலன்; துள்ளிக்கண்ணீர்
பொடித்திலன்; யாதும் ஒன்றும் புகன்றிலன்; பொருமி யுள்ளம்
வெடித்திலன்; விம்மிப் பாரில் வீழ்ந்திலன்; வியர்த்தான் அல்லன்;
அடுத்தள துன்பம் யாவும் அறிந்திலர் அமர ரேயும். (3)

வானரங்கள் விழ்ந்தது.

சொற்பதம் கேட்டலோடும் துணுக்குற உணர்வு சோர
நற்பெரு வாடையுற்ற மரங்களின் நடுக்கம் எய்தா
கற்பகம் அனைய வள்ளல் கருங்கழற் கமலக் கால்மேல்
வெற்பினம் என்ன வீழ்ந்தார் வானர வீரர் எல்லாம். (4)

இராமன் சாய்ந்தது.

சித்திரத் தன்மை யுற்ற சேவகன் உணர்வு தீர்ந்தான்;
மித்திரர் வதனம் நோக்கான்; இனையவன் வினவப் பேசான்;
பித்தரும் இறைபொருத பேரபி மானம் என்னும்
சத்திரம் மார்பில் தைக்க உயிரிலன் என்னச் சாய்ந்தான். (5)

இலக்குவன் வீழ்ந்தது.

நாயகன் தன்மை கண்டும் தமக்குற்ற நாணம் பார்த்தும்
ஆயன கருமம் மீள அழிவுற்ற அதனைப் பார்த்தும்

வாயொடு மனமும் கண்ணும் யாக்கையும் அயர்ந்து சாம்பித்
தாயினை இழந்த கன்றின் தம்பியும் தலத்தன் ஆனான். (6)

(மாயா சீதைப் படலம் 56-61)

இங்கே நிகழ்ந்துள்ள அவல நிலைகள் உலக உள்ளங்களுக்குக்
கொடிய துயரங்களாய் நேர்ந்திருக்கின்றன. பரிதாபங்கள்
சீவர்களைப் பதைக்கச் செய்கின்றன. துன்பத் துடிப்புகள்
எல்லை மீறி ஏறி யுள்ளமையால் வாய்திறந்து யாதும் சொல்ல
முடியாமல் அனுமான் ஆண்டவன் அடியில் விழுந்து அலறி
அழுதான். அவனது துயரநிலை செயல்களில் நிகழ்ந்தது.

அங்கமும் மனமும் கண்ணும் ஆவியும் அலக்கண் உற்றான்.
என்றதனால் அவன் அடைந்துள்ள துயர நிலைகளை ஒருவாறு
யூகமா உணர்ந்து கொள்கிறோம். உடல் நடுங்கி உள்ளம் பதறிக்
கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகி ஓட உயிர் துடித்துத் துயரோடு
கீழே வீழ்ந்து புரண்டு உருண்டு வீறிட்டு அழுதிருக்கிறான்.

மலை கலங்கினும் மனம் கலங்காத தீரன் இவ்வாறு சூலை
கலங்கி நிலைகுலைந்து தரையில்விழுந்து புரண்டு அழுவதை நோக்கி
இராமன் துடித்துத் தழுவி எடுத்து “நடந்தது என்ன? அதனை
விரைந்து சொல்!” என வேகித்து வினவினான். “அன்னையை
அரக்கன் கொன்று தொலைத்தான்” என்று கூறி வேறே யாதும்
உரையாடாமல் மாருதி மீண்டும் மறுகிக் குமிறினான்.

அந்தச் சொல்லைக் கேட்டதும் இராமன் உயிர்நிலை குலைந்து
யாதும் அசையாமல் ஏதும் பேசாமல் மயங்கி நின்றான். விழித்த
கண் விழித்தபடி சித்திரப் பாவைபோல் இவ் வித்தகன் அன்று
நின்ற நிலை கொடிய சோகத்தின் முடிவு நிலையை நெடிதுகாட்டி
நின்றது. எல்லை கடந்த துயரத்தை எல்லாரும் அறியச் சொல்
லாமல் சொல்லி நின்ற அந்த விசித்திர நிலை மானச தத்துவத்
தின் மருமமாய் மருவி வானமும் வையமும் மறுக நிமிர்ந்தது.

துடித்திலன்; உயிர்ப்பும் இல்லன்; இமைக்கிலன். என்றத
னால் இராமன் நின்ற நிலையை நேரே தெரிந்து கொள்கிறோம்.
தன் நிலை யாவும் மறந்து உன்மத்தனாய் உயிர் ஓய்ந்து நின்றாள்
ளான். வரம்பு கடந்த சோகம் உயிரைச் சூறையாடியுள்ளமை
யால் துயரத் துடிப்புகள் யாதும் தோன்றாமல் உடல் தம்பித்து

நின்றது. உள்ளம் உடைந்து உணர்விழந்து உயிர் மயங்கித் துயர் மயமாய் உயர் வீரன் நின்ற நிலையைக் கவி இங்கே எழுதிக் காட்டியிருக்கும் காட்சி கலையின் விழுமிய நிலையை விளக்கி மானச வுலகத்தின் அதிசய மாட்சியாய் விளங்கி நிற்கின்றது. தனது சொல் ஒவியங்களை எல்லா உலகங்களும் வியந்து காணும்படி நாம் கவிஞர் பெருமான் எழுதியருளியிருப்பது முழுமுதல் பரமன் திருவருள்போல் விழுமிய ஒளிகளை வெளி வீசியுள்ளது. உயிர் உணர்ச்சிகள் யாவும் உரைகளில் ஒளி மிகுந்து களிநடம் புரிகின்றன. இயற்கை நியமங்களைக் கடந்து வியப்புகள்விளைந்தன.

ஏதேனும் துயரம் நேர்ந்தால் உள்ளம் துடித்தலும், பெரு மூச்சாய் ஏங்கி உயிர்த்தலும், மறுகி இமைத்தலும், கண்ணீர் வடித்தலும், கதறிப் புலம்பலும், வேர்த்து நடுங்கலும், வெறித்து நோக்கலும், அலமந்து துடித்தலும், நிலை குலைந்து விழுதலும், புரளலும் உருளலும் முதலிய சோகப் பதைப்புகள் வேகமாயுளவாம் ஆதலால் அவ்வாறான துயரக் குறிகள் யாதும் இராம னிடம் தோன்றவில்லை என்று கூறி இத் தோன்றலின் ஆன்ற துயர நிலையைக் கவி ஈங்கு உரைத்திருப்பது ஊன்றி உணர வரியது.

அளவு கடந்த துன்ப நிலையின் உளவறிய வந்தது.

அடுத்துள துன்பம் யாவும் அறிந்திலர் அமரர் ஏயும்.

துன்ப நிலைகளை யெல்லாம் தொடுத்து உரைத்து வந்த கவி முடிவில் இவ்வாறு முடித்திருக்கிறார். மனைவி இறந்து பட்டாள் என்று கேட்டதும் இராமன் அடைந்து நின்ற துன்ப நிலையைத் தேவரும் யாதும் தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் தியங்கி மயங்கி நின்றனர். துன்பம் தோன்றிய பொழுது சீவர்கள் பால் காணப் படுகிற இயல்பான மெய்ப்பாடுகள் இராமனிடம் காணவில்லை ஆதலால் தேவர்களும் மருண்டு மறுகினர். துன்பத்தால் உயிர்கள் பதைக்கும் சோக நிலைகளை விவேகங்களால் யாரும் தெளிவாக அறிய முடியாது என்பது தெரிய நேர்ந்தது.

இன்னவாறு எல்லை கடந்த துன்பத்தால் உள்ளமும் உயிரும் பறிபோய்க் கோதண்ட வீரன் பிரமைகொண்டு நிற்கவே வானர சேனைகள் யாவும் ஐயோ! என்று ஒலமிட்டு அலறிக் காலடியில் வீழ்ந்து கதறிக் கிடந்தன. உருண்டு புரண்டு அவை மருண்டு மறுகின. அவலத் துயரங்களால் ஆவி பதைத்து அலமந்தன.

யாதும் பேசாமல் அவசமாய் நின்ற இராமனை அணுகி அந்தோ! ஆண்டவா! என்று சுக்கிரீவனும் வீடணனும் கூவி வேண்டி ஆவி அலமந்து நின்றனர். அண்ணா! என்று இலக்கு வன் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி நின்றான். யாரையும் யாதும் திரும் பிப்பாராமல் தம்பமாய் நின்றபடியே நம்பி நிலைத்து நின்றான்.

மித்திரர் வதனம் நோக்கான்; இனையவன் வினவப் பேசான்.

துயரில் மூழ்கிய இராமன் யாரையும் பாராமல் யாதும் பேசாமல் உயிரோய்ந்து நின்ற நிலையை இது நன்கு உணர்த்தியுள்ளது. உழுவலன்புடைய இனைய பெருமாள் அருகே நின்று “ஐயனே! அரசே! அண்ணா! என்ன இது!” என்று பரிந்து கூவியும் பதில் ஒன்றும் கூறாமல் நின்றுள்ளமையால் அந் நிலையின் சோகம் நேரே உணர நின்றது. அரிய வீரன் துயரம் அதிசயமா நிலவியது.

இவ்வாறு சிறிது போது நிலையாய் நின்றவன் முடிவில் அடியற்ற மரம்போல் கீழே கடிது சாய்ந்தான். தரையில் நெடிது வீழ்ந்து கிடந்த அந்த நிலை கொடிய பரிதாபமாய்த் தோன்றியது.

உயிர் இலன் என்னச் சாய்ந்தான்.

துயரோடு சொருகி நின்ற இராமன் பின்பு மண் மேல் மறுகி வீழ்ந்துள்ள நிலையை இதனால் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். உயிர் இல்லாத உடல் நிலை குலைந்து விழுந்தது போல் தலை மயங்கிச் சாய்ந்துள்ளான். அவ் வுண்மை இவ் வுரையால் உணர வந்தது. தனது இனிய ஆவியாய் நின்ற தேவி பாவியால் மாண்டாள் என்று தெரியவே உரிய ஆவி நீங்கினவனாய் உருகி வீழ்ந்தான். உணர்வு முழுவதும் போய் ஓய்ந்து கிடந்தான்.

பித்தரும் இறை பொருத பேரபி மானம் என்னும் சத்திரம் மார்பில் தைக்க.

என்றது நேர்ந்த பழி நிலைகளை நினைந்து இனைந்து உள்ளம் உடைந்து இவ் வீர வள்ளல் தள்ளருந் துயரோடு தவித்து விழுந்துள்ளமையை உணர்த்தி நின்றது. மூண்ட சோகத்தைத் தாங்க மாட்டாமையால் ஆகம் அலமந்து வேகமாக் கீழே சாய்ந்தது.

கொண்ட பெண்டாட்டியை அயலான் ஒருவன் கையால் பற்றி வாளால் வெட்டிக் கொன்று தொலைத்தான் என்னும் பழி இவ் வென்றி வீரனுக்கு என்றும் அழியாத இழிவாய்த் தோன்

றியது. யாண்டும் புகழையே வளர்த்து வந்த உயர்ந்த அரசர் குடியில் பிறந்தவன் ஆதலால் இழிந்த வசை நேர்ந்ததே என்று இணைந்து வருந்தினான். உற்ற இழிவு உள்ளத்தைத் தகித்திருக்கிறது; அதனைச் சகிக்க முடியாமல் தளர்ந்து விழுந்தான்.

அபிமானம் என்னும் சத்திரம் மார்பில் தைக்க என்றதனால் மூண்ட மானக்கேட்டை நினைந்து உள்ளம் உடைந்து இவ்வீரன் துடித்திருத்தலை உணர்ந்து கொள்கிறோம். பழுதுபடாமல் தன் வாழ்நாளைக் கழித்து வந்த விழுமிய கோமகன் ஆதலால் மனை மாய்ந்த பழி நிலையை உணர்ந்து தனது உயிர் மாய்ந்தபடியாய்த் துயர் தோய்ந்து மயங்கிச் சாய்ந்திருக்கின்றான்.

பித்தரும் இறை பொருத பேரபிமானம்.

அபிமானத்தின் தத்துவத்தைக் குறித்து வந்துள்ள இது ஈண்டு உய்த்துணர வுற்றது. தனது என்ற தொடர்பினால் உரிமையோடு உயர்வாக மதித்து வருவது அபிமானம் என வந்தது. சாதி மதம் தேசம் மொழி முதலிய வழிகளில் அபிமானம் தொடர்ந்து வளர்ந்து நிற்கின்றது. தேசாபிமானம், மதாபிமானம், குலாபிமானம் எனத் தலைமையாகப் பேசி வருதலால் இதன் நிலைமையும் நீர்மையும் நேரே தெரியலாகும்.

இந்த அபிமானம் சீவர்களிடம் அதிசய நிலையில் ஊடுருவி யுள்ளது. தன் குலத்தைக் குறித்து யாரேனும் சிறிது குறைத்துச் சொன்னால் அவர் மேல் சீறி எழுவதை யாண்டும் எந்த மனிதனிடமும் காண்கின்றோம். அறிவு நிலை குலைந்த பைத்திய காரனும் தன் சொந்த மனைவியைக் குறித்து ஏதேனும் நிற்கை சொன்னால் சிந்தை கனன்று சீறி எழுந்து மாறி இகழ்வான்.

பித்தரும் இறை பொருத பேர் அபிமானம் எனக் கவி வித்தகமாய் விளக்கிக் காட்டியது விநய விசித்திரமா விளங்கியுள்ளது. சித்தம் சிதைந்த பித்தரும் சிறிதும் பொருத நிலையினை உத்தம மேதையான உயர் குலக்குரிசில் எப்படிச் சகித்து நிற்க முடியும்? என இப்படி ஒரு கேள்வி ஈங்கு இயங்கி இராமன் மயங்கிப் படியில் சாய்ந்ததற்குப் பரிவுரை கூறியிருப்பது நுணுகியுணர வரியது. சத்திரம் = வாள், வேல். அபிமானம் என்னும் வேலாயுதம் மார்பில் ஊடுருவி ஓடியதால் இராமன் நிலை

சூலைந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தான், தனது அருமை மனைவிக்கு நேர்ந்த துயரம் உயிரை விழுங்கி இராமனைத் துயரத் தீயில் தள்ளி யிருக்கிறது. துணையை இழந்து துடித்தவன் முடிவில் வீழ்ந்தான்.

யாண்டும் நிலை சூலையாத அதிசய வீரன் ஈண்டு நிலை சூலைந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தது நெடிய சோகமாய் நீண்டு நின்றது. அண்ணன் அலமந்து வீழ்ந்த நிலையைக் கண்டதும் தம்பி தும்பி யாய்த் துடுத்து அழுதான்; பின்பு என்பும் உருகும் அன்புரிமையோடு சோர்ந்து அறிவு ஓய்ந்து நிலத்தில் சாய்ந்தான்.

தாயினை இழந்த கன்றின் தம்பியும் தலத்தன் ஆனான்.

இலக்குவன் துயருழந்து உயிர் மயங்கி விழுந்துள்ள நிலையை இது உணர்த்தியுள்ளது. தாய்ப் பசுவைப் பிரிந்த இளங் கன்று போல் இளையவன் உளம் கரைந்து உருகி விழுந்துள்ள நிலைமையை இதனால் நன்கு உணர்ந்து கொள்கிறோம். சீதையைத் தாயாகவே நினைந்து வந்தவன் ஆதலால் அத் தாயவள் பிரிந்தது தாய் இழந்த கன்று என இச்சேய் மறுக நேர்ந்தது. அண்ணன் மண்ணில் சாயுமுன் இவன் கண்ணீரும் மண்ணில் பாய்ந்தது. அவலத் துயரங்கள் அறிவைச் சூறையாடவே ஆவி அலமந்து நிலமிசை வீழ்ந்தான். அதிசய வீரர்கள் விதிவசத்தராய் வெந்துயருழந்து தந்திறல் ஒழிந்து தரையில் சாய்ந்து ஒருங்கே நிலை சூலைந்து கிடந்தது நெடிய பரிதாபங்களாய் நிலவி நின்றது.

விபீடணன் தேற்றியது.

நேர்ந்த துன்பங்களைக் கண்டு கலுழ்ந்த விபீடணன் மயங்கி வீழ்ந்த இராமனை விரைந்து ஆற்றித் தேற்றினான். சூளிர்ந்த நீரைக் கொணர்ந்து முகத்தில் தெளித்துப் பாதங்களைப் பதமாப் பிடித்து வருடி ஆடையால் மெல்ல விசிரி விசி ஐயனே! என்று அலறி விளித்தான். இராமன் மெல்ல விழித்தான்; அயலே மறுகி விழுந்திருந்த இலக்குவன் உள்ளம் தேறி உறுதி பூண்டு எழுந்தான். அருமைத் தமையன் அருகே உரிமையாய் அணுகிப் பரிவுரைகள் கூறினான். வீர வுணர்ச்சிகளை அவைவிரித்து நின்றன.

இலக்குவன் ஊக்கி உரைத்தது.

தன் உள்ளமும் உயிரும் தள்ளுந் துயரோடு தளர்ந்து வருந்தினும் அண்ணன் உள்ளம் தேறி நிற்க ஆறுதல் கூற

புக்கிவ்வூர் இமைப்பின் முன்னம் பொடிபடுத்து அரக்கன்போன
 திக்கெலாம் சுட்டு வாணோர் உலகெலாம் தீய்த்துத் தீர்க்கத்
 தக்கநாம் கண்ணீர் ஆற்றித் தலைசுமந்து இருகை நாற்றித்
 துக்கமே யுழப்பம் என்றால் சிறுமையாத் தோன்றும் அன்றே.

அங்குமிவ் அறமே நோக்கி அரசிழந்து அடவி எய்தி
 மங்கையை வஞ்சன் பற்ற வரம்பழியாது வாழ்ந்தேம்;
 இங்குமித் துன்பம் எய்தி இருத்துமேல் எளிமை நோக்கிப்
 பொங்குவான் தளையில் பூட்டி ஆட்செயப் புகல்வனன்றே. (6)

மன்றலங் கோதை யானைத் தம்எதிர் கொணர்ந்து வாளின்
 கொன்றவர் தம்மைக் கொல்லும் கோளிலர் நாணம் கூரப்
 பொன்றினர் என்பர் ஆவிபோக்கினால் பொதுமை பார்க்கின்
 அன்றிது கருமம் எனநீ அயர்கின்றது அறிவிலார்போல். (7)

தன் உள்ளம் கொதித்து உருத்து நின்று உக்கிர வீரமாய் இலக்
 குவன் இங்கே இப்படிப் பேசியிருக்கிறான். துயரத் துடிப்புக
 ளோடு கடுத்து உரைகள் துள்ளி வந்துள்ளன. அண்ணன் உள்
 ளம் தேறி அரிய காரியங்களை ஆற்ற வேண்டும் என்று போற்றி
 வேண்டியுள்ளான். உரைகள் வீரஒளிகளாய் வெளிவந்துள்ளன.

“அரசபெரும! நமக்குக் கொடிய அழிவு நேர்ந்தது; முடிவு
 காண முடியாதபடி முடிவு மூண்டது; துன்பம் நேர்ந்தால்
 துடித்து வருந்துவது உலக மாந்தர் இயல்பு; தலைமை அதிபதி
 யான தங்களுக்கு இது தகாது; மூண்ட அல்லலை மாண்டுபட
 நூறி நமது ஆண்டகைமையை நிலை நாட்டவேண்டும்; எல்லை
 மீறிய கேடு நேர்ந்த பின் அல்லல் அடைந்து அழுவதால் யாது
 பயன்? யாதும் பழுது படாமல் என்றும் விழுமிய நிலையில்
 விளங்கி வந்த நம் குடி மாசு அடைந்து; நீசன் செய்த கொடிய
 கொலையைக் கண்டு ஈசனும் பேசாது நின்றுள்ளான்; இனி
 மேல் தெய்வத்தையும் தருமத்தையும் உரிமையா நம்பி நாம்
 மறுகி அழுவது மடமையேயாம்; தருமத்தோடு உலகத்தையும்
 நாசமாக்கி ஒழித்து நீக்கி நம் குல வீரத்தை நிலை நிறுத்தாமல்
 அபலைகளைப் போல் அழுது தனிப்பது அவலமேயாம். பெண்கள்
 குல தெய்வத்தை; கற்புக்கு அரசியை; சக்கரவர்த்தித் திருமகனு
 டைய அருமைத்தேவியை; அரிய தவத்தையுடைய பெரிய புனித
 வதியைக் கொடிய பாதகன் யாதும் இரங்காமல் கொன்று

முன்னவன் எதிரே நின்று உரிமையோடு உறுதி நிலைகளை உரையாடியுள்ளான். உரைகள் யாவும் ஒர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கன.

இனையவனுடைய உள்ளக் கொதிப்பையும் உக்கிர வீர நிலைகளையும் உரைகளில் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். மூண்ட துன்பம் நெஞ்சைப் பிளந்து நிலைகுலைத்து நின்றாலும் அஞ்சாமல் நின்று ஆற்றவேண்டியதை ஆற்றலோடு அறிவுறுத்தியிருக்கிறான்.

தருமக் கற்பின் தெய்வம் எனத் சீதையைக் குறித்துக் கூறியிருக்கும் அருமை வாசகம் இங்கே பெருமையாய் விளங்கியுள்ளது. இக்குல மகன் அத் தலைமகள்பால் வைத்துள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் வணக்கமும் இதனால் நன்கு தெரிய வந்தன. தனது அண்ணியை ஒரு புண்ணியத் தெய்வமாகவே எண்ணி இக் கண்ணியவான் ஒழுகி வந்துள்ள நிலைகளைக் காசியம் முழுவதிலும் கண்டு கழிமகிழ் வடைந்து தெளிவாகி வந்துள்ளோம்.

அரிய பதிவிரதையைக் கொடிய பாதகன் கொன்றான் என்று தெரிந்த பின் நாம் நின்று அழுவது நெடிய பழியேயாம். உரியவரையிழந்த பின் உருகி அழுவதெல்லாம் உலக இயல்பே ஆயினும் நமக்கு நேர்ந்துள்ள இழவு அழவுரியது அன்று; நாம் அழிய வரியதே. அந்தப் புனிதவதி அழிவு அகில வுலகங்களையும் அழித்து ஒழித்தது என்னும் விழுமிய புகழை விளைத்து நாம் அழிந்து போக வேண்டும். இனிமேல் அழவே கூடாது.

வேதனை உழப்பது இன்னும் உய்யவோ?

மனவேதனையால் மறுகி நொந்து நாம் அழுது கொண்டு நின்றால் அந்நிலை இன்னும் நாம் உயிர்வாழ விரும்பி யிருப்பதையே உணர்த்தி நிற்கிறது. தெய்வத் திருவை இழந்த பின் வையத்தில் ஒரு கணமும் நாம் உயிர் வைத்திருக்கலாமா? செய்ய வேண்டியதை உடனே செய்துவிட்டுச் செத்தப்போகவே வேண்டும். ஒரு பெண்ணரசி இறந்தாள்; அதனால் உலகிலுள்ள ஆணும் பெண்ணும் அடியோடு அழிந்தன என்னும் சிறந்த கீர்த்தியை விளையாது நின்றால் பிறந்த பயனை நாம் இழந்தவரே யாவோம். நீதி நெறியே ஒழுகி வந்த நாம் இது வரையும் என்ன பயனைக் கண்டோம். தீதுபுரியும் பாவிக்கள் செழித்து வளரத் தரும தேவதையும் துணையாய் இழைத்து வந்தால் அதனை மதித்து நிற்பது

மடமையாகுமே யன்றிக் கடமையாகாது. பெண்மைக்கு உண்மை யான உரிய நிலையமாயிருந்த எனது அருமைத் தாயைத் தீயபாவி ஒருவன் மாய வெட்டும்போது அவனை மாய நூறித் தூயவனைக் காக்கவில்லையானால் அந்த தருமத்தை ஒரு பொருளாக எண்ணி உறவுகொள்ளலாமா? கொண்டால் பாவத்தைச் செய்தவராவோம். அந்த உறவு அடியோடு ஒழிய வேண்டும்.

தருமத்தோடு உறவும் உண்டோ!

இனையவனுடைய மன வேதனைகளை மொழிகள் தெளிவா வெளி வீசி வருகின்றன. இனிமேல் தருமம், நீதி, வேத விதி என ஒதி வருகிற எதையும் நாம் தழுவி நிற்கலாகாது; நமது உள்ளமே துணை; ஊக்கமே ஆக்கம்; வீரமே நோக்கமாய் வினையாண்மைகள் புரிந்து வெற்றிகளை நிலைநிறுத்தி விரைந்து நாம் மறைந்து போகவேண்டும் என நம்பியிடம் தம்பி சும்பி கொதித்துப் பேசி யிருப்பது கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது.

**அரக்கன் போன திக்கு எலாம் சுட்டு
வானோர் உலகெலாம் தீய்த்து.**

தாம் விரைந்து செய்ய வேண்டிய வேலையை இலக்குவன் இவ்வாறு வரைந்து காட்டியிருக்கிறான். அயோத்தி நகரை அழிக்கப் போவ தாக இந்திரசித்து விமானத்தில் பாவனை காட்டிப் போனான் ஆதலால் அவன் போன திசையையும் வானோர் உலகையும் நாசம் செய்ய வேண்டும் என்று உக்கிர வீரமாய் இவன் மூண்டு நின்றான். அவன் பிறந்த ஊர் புகுந்த வழி ஆதரவாய் இடங் கொடுத்தவர் யாவரையும் இருந்த இடம் கடந் தெரியாமல் தொலைத்து ஒழிக்க வேண்டும் என்று கொதித்திருக்கிறான். உள்ளக் கொதிப்பின் எல்லையைச் சொல்லால் உணர்ந்து இவ் வில்வீரனுடையவேகத்தைவியந்துகொள்கிறோம்.

அறிவிலார் போல் அயர்கின்றது என்?

இறுதியில் அண்ணனை நோக்கித் தம்பி இவ்வாறு உறுதி கூறியிருக்கிறான். நமக்குப் பெரிய அழிவு நேர்ந்துவிட்டது; இனி அழுதுகொண்டிருப்பதால் பயன் இல்லை; தூயரம் தாங்க மாட்டாமல் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வதும் தவறும்; எதிரிகளை வெல்ல முடியாமல் மனைவி இறந்தாள் என்று மறுகிச் செய்தான்

என வையம் உங்களைப் பழிக்க நேரும் ஆதலால் நேர்ந்த துன்பத்தை நினைந்து அழுங்கி நிலை குலைந்து நில்லாமல் விரைந்து நாம் காரியம் செய்யவேண்டும்; தேவியைக் கொன்ற பாவியைக் கொன்று, அரக்கர் குலத்தை அடியோடு அழித்து இந்த இலங்கைத் தீவை இருந்த இடமும் தடந் தெரியாமல் ஒழித்து அதன்பின் நாம் ஒழிந்து போவதே விரைந்து செய்ய வரியது ஐயனே! என்று அண்ணன்முன் இலக்குவன் உறுதி புரிந்து ஊக்கிநின்றான்.

அண்ணி இறந்து போனால் என்று உள்ளம் கலங்கி உயிர்துடித்தாலும் மூண்ட பகைப்பூண்டை வேரோடு அகழ்ந்து தூர எறிந்து விடவேண்டும் என்று வீராவேசம் மூண்டு இவ்வீர இளவல் தீரமாய்ப் பேசி யிருப்பது சுத்த வீரத்தின் உத்தம நிலையமாய் ஒளி புரிந்து வித்தக நீர்மையா விரிந்து பரந்துள்ளது.

இன்னவாறு இளையவன் கூறவே சுக்கிரீவன் உக்கிர வீரமாய் எழுந்தான். சேனையோடு இலங்கையுள் புகவேண்டும் என்று ஆணை கூறி விரைந்து அண்ணல் எதிரே மொழிந்தான்.

சுக்கிரீவன் துணிந்தது.

இலங்கையை இடந்து வெங்கண் இராக்கதர் என்கின்றாரைப் பொலங்குழை மகளிரோடும் பால்நுகர் குழவி யோடும் குலங்களோடு அடங்கக் கொன்று கொடுத்தொழில் குறித்து நம்மேல் விலங்குவார் என்னில் தேவர் விண்ணையும் மண்ணில் வீழ்த்தும்.

எண்ணி விரைந்தது.

அறம்கெடச் செய்தும் என்பது அமைந்தனம் ஆகின் ஐய புறம்கிடந்து உழைப்பது என்னே? பொருதினிப் புவனம் மூன்றும் கறங்கெனத் திரிந்து தேவர் குலங்களும் கட்டும் என்ன மறங்கிளர் வயிரத் தோளான் இலங்கைமேல் வாவல் உற்றான்.

அயர்ந்து மயங்கி நின்ற சுக்கிரீவன் இலக்குவன் பேசிய வீர வுரைகளைக் கேட்டதும் உள்ளம் துணிந்து இவ்வாறு உருத்துக் கடுத்திருக்கிறான். நேர்ந்த துயரத்தால் நெஞ்சம் கலங்கிச் செயலழிந்து நின்றவன் மயல் தெளிந்து வீர வெறுகொண்டு வீறிட்டு எழுந்தான். இலங்கையுட் புகுந்து இராவணனைச் சித்திரவதை செய்துவிட்டு நிருதர்குலம் முழுவுதையும் நிரமூலமாக்கி ஒரு மூலமும் தெரியாமல் ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று வானரசேனைகளை நோக்கி ஆணை கூறி வீரோடு ஆரவாரஞ் செய்தான்.

மகளிரோடும் பால்நுகர் புதல்வ ரோடும்
குலங்களோடு அடங்கக் கொன்று.

என்றதனால் வானர வேந்தன் செய்யத் துணிந்துள்ள
கொலை கிலைகள் வெளியாய் நின்றன. இராம பத்தினியைக்
கொன்ற குலத்தை அடியோடு கொன்று தொலைத்தபோதுதான்
நான் பிறந்த பயனைப் பெற்றவனானேன் என்று சுக்கிரீவன்
என்ற வீரமாய் உருத்து மூண்டு உரையாடி யிருப்பதில் அவ
னது அடலும் ஆண்மையும் கடல்போல் ஓங்கி உயர்ந்துள்ளன.

விண்ணையும் மண்ணில் வீழ்த்தும்.

அரக்கர் குலத்தைத் தான் அழிக்க மூண்டபொழுது தேவர்கள்
இடையே வந்து தடையாய்த் தடுக்க நேர்ந்தால் அவரையும்
அழித்து ஒழித்து அந்தப் பொன்னுலகத்தையும் மண்ணாக்கி
மண்ணில் வீழ்த்தி நான் எண்ணியதை முடித்து என் அண்ணல்
கண் எதிரே எனது கரும வீரத்தைக் காட்டி விடுத்து அதன்
பின் என்னுடைய உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன் என்று வீறு
கொண்டு அவன் விரைந்துள்ளதை இது விளக்கியுள்ளது.

இன்னவாறு கோப வெறியோடு வீரவாதம் கூறிச் சுக்கிரீ
வன் இலங்கைமேல் தாவ நேர்ந்தபோது அனுமான் கண்ணீ
ரும் கம்பலையுமாய் அவனைக் கையமைத்து நிறுத்தி இந்திரசித்து
அயோத்திமேல் போயிருத்தலை வெய்யதுயரோடு விரித்து உரைத்
தான். இங்கே கொலை செய்தவன் அங்கே போயினான் என்று.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் இராமன் அந்தோ!
என்று அலமந்து துடித்தான். மனைவி மடிந்தாள் என்று மறுகி
மயங்கி உருகி நின்ற வீரன் தாய்மாருக்கும் தம்பியருக்கும்
கேடு நேர்ந்ததே! என்று உள்ளம் கலங்கி உயிர் பதைத்தான்.
துயரத் தீயில் துவண்டு துடித்தவன் ஊரை நினைந்து உருகி மறு
கியது கொடிய பரிதாபமாய் நெடிது ஓங்கி எழுந்தது.

இராமன் பதைத்து.

தாயரும் தம்பிமாரும் தவம்புரி நகரம் சாரப்
போயினன் என்ற மாற்றம் செவித்தொளை புகுதலோடும்
மேயின அடியில் நின்ற வேதனை யணைய வெந்த
தீயிடைத் தணிந்தது என்னச் சீதைபால் துன்பம் தீர்ந்தான்.

அமுந்திய பாலின் வெள்ளத்து ஆழிநின்று அனந்தர் நீங்கி
எழுந்தனன் என்னத் துன்பக் கடலினின்று ஏறி ஆரூக்
கொழுந்துறு கோபத் தீயும் நடுக்கமும் மனத்தைக் கூட
உழுந்துறு பொழுதும் தாழா வினையினால் மறுக்கம் உற்றான்.

மறுகி உரைத்தது.

தீருமிச் சீதையோடும் என்கிலது அன்று என்தீமை
வேரோடு முடிப்ப தாக வினைந்தது வேறும் இன்னும்
யாரொடும் தொடரும் என்பது அறிகிலேன் இதனை ஐய
பேரிட அவதி யுண்டோ எம்பியர் பிழைக்கின் றாரோ. (3)

வினைவதன் முன்பு செல்லும் மானத்தின் நெடிது நின்றான்
வினைஒரு கணத்தின் முற்றி மீள்கின்றான் வினையேன் வந்த
மனைபொடி பட்டது அங்கு மாண்டது தாரம் ஈண்டும்
எனையன தொடருகின்றது உணர்கிலேன் இறப்பும் காணேன்.

தாலைக்கும் சடாயு வான தந்தைக்கும் தமிழ ளாய
சீதைக்கும் கூற்றம் காட்டித் தவிர்ந்திலது ஒருவன் தீமை
பேதைப்பெண் பிறந்து பெற்ற தாயர்க்கும் பிழைப்பிலாத
காதல் தம்பியர்க்கும் ஊர்க்கும் நாட்டிற்கும் காட்டிற்றன்றே. (5)

உற்றதுஒன்று உரை கில்லார் உணர்ந்துவந்து உருத்தாரேனும்
வெற்றிவெம் பாசம் வீசி விசித்தவன் கொன்று வீழ்த்தால்
மற்றைவெம் புள்ளின் வேந்தன் வருகிலன் மருந்து நல்கக்
கொற்றமாருதி அங்கில்லை ஆருயிர் கொடுக்கற் பாலார்? (6)

மாக ஆகாயம் செல்ல வல்லையின் வயிரத் தோளாய்!
ஏசுவான் உபாயம் உண்டேல் இயம்புதி நின்ற எல்லாம்
சாக;மற்று இலங்கைப் போரும் தவிர்க; அச்சமக்கன் கண்கள்
காகம் உண்டதன்பின் மீண்டு முடிப்பன்என் கருத்தை என்றான்.

(மாயா சீதைப் படலம் 76-82)

அவலத் துயரங்களால் அலமந்து பதைத்திருக்கும் இராமனது
பரிதாப நிலைகளை இங்கே உருகி நோக்கி உள்ளம் வருந்தி உளை
கின்றோம் எவ்வளவு அல்லல்கள் அந்த வீர வள்ளத்தை வெந்து
துடிக்கச் செய்கின்றன! அசகாய சூரன் அயர்ந்து பதைத்து
அலமரலுற்றுள்ளான். தனது அருமை மனைவியைக் கொடிய
அரக்கன் கொன்றுவிட்டானே! என்று குலை துடித்து நின்றவன்
அயோத்திமேல் அவன் போயிருப்பதைக் கேட்டதும் உயிரே
போனதாய்த் துயரில் மூழ்கித் துடித்திருக்கிறான். தாய்மாரையும்

தம்பியாரையும் ஊரையும் நினைந்து தவித்திருக்கிறான். தனது விளையின் விளைவுகள் என்று நொந்து மன வேதனைகளோடு மறுமயிருப்பது மனித சுபாவங்களை வெளிப்படுத்தி நின்றது. நோர்ந்துள்ள நிலைமைகளை யெல்லாம் நினைந்து இனைந்து நெஞ்சம் பதைத்து நெடுந்துயர் கூர்ந்து அடுத்திறலோடு தணிந்துள்ளான்.

“இராவணன் மகன் மிகவும் தீய நெஞ்சன்; மாய வஞ்சங் கூறில் வல்லவன்; அதிவேகமாய்ச் செல்லுகின்ற விமானத்தில் போயிருக்கிறான். விரைந்து தீமைகளைச் செய்து விடுவான்; நாயி பரதன் விரத சீலன்; அரச பாரத்தை ஒருவி அகமுமாயிருப்பவன்; சரியான எதிர்ப்பு இல்லாமையால் பாதகன் பழி கேடுகளை விரைந்து செய்ய நேர்வான்; அந்தோ! என் தீவினை இருந்த படி என்னே! கொண்ட மனைவி இங்கே கண்ட துண்டமாய் மாண்டாள்; அவ்வளவோடு அமையாமல் பெற்ற தாயரும் மற்ற தம்பியரும் உறவும் ஊரும் நாசம் ஆகும்படி விதி சதி செய்து விட்டதே; அபலைகளாயுள்ள அவர்களுக்கு யாதொரு ஆகாவும் இல்லையே; தம்பி சத்துருக்கன் தனியே நின்று எதிர்த்துப் போராடினாலும் அதி மாயாவியான தீய மேகநாதன் மறைந்து நின்று நாகபாசத்தை ஏவி மோசம் செய்யக்கூடுமே; அவ்வாறு செய்யின் யார் அவனை என்ன செய்ய முடியும்? இனிமேல் இங்கே பன்னிப் பன்னிப் புலம்பி நிற்பது பழுது; அனுமா! அதி வேகமாய் அயோத்திக்கு நான் போக வேண்டுமே! அதற்கு ஏதேனும் உபாயம் உண்டா? அங்கே மூண்டு போயுள்ள இந்திரசித்தின் தலை அந்தரத்தில் துள்ளி எழு, உடல் மண்ணில் வீழ்ந்து கிடக்க மாட்டி முடித்த பின்பே மீண்டு இலங்கை வந்து நான் எண்ணியதை முடிக்க வேண்டும்; அது வரையும் எல்லாக் காரியங்களும் ஒதுங்கிக் கிடக்கட்டும்; வானரசேனைகள் யாவும் அயலே விலகி நிற்கட்டும்; நான் விரைவில் என் ஊருக்குப் போகவேண்டும்” என்று இப் போர் வீரன் மூண்டு நின்றான். வீரவுள்ளம் வீறுகொண்டு துடித்து வேகித்து நின்றது வெற்றித் திறலாய் விரிந்து விளங்குவெளியே ஓங்கியது.

அச்சமூக்கன் கண்கள் காகம் உண்டபின் மீண்டு முடிப்பன்.

அயோத்திக்குப் போகவேண்டும் என்று மூண்டு நின்ற இராமன் அருகே நின்ற துணைவரை நோக்கி இவ்வாறு கூறி

யிருக்கிறான். உள்ளத்தில் மூண்டுள்ள கோபமும் வேகமும் உரைகளில் ஒங்கித் துறைகள்தோறும் தடித்து வந்துள்ளன.

சழக்கன் என்று இந்திரசித்தை இங்கே குறித்திருக்கிறான். நெஞ்சம் துணிந்த கொடிய வஞ்சத் தீயன் என்னும் குறிப்பில் இவ்வரை கடுத்து வந்தது. மாயத் தீமையை இது விளக்கியுள்ளது.

சழக்கு என்னும் சொல் பொய் தீமை அநீதிகளைக் குறித்து வரும். பொல்லாத அந்த நிலைகளை யெல்லாம் உடையவன் சழக்கன் என நோர்ந்தான். பொய்யன், தீயன், வஞ்சன், நெறி கேடன், என இந்திரசித்து இங்கே எண்ணி இகழப்பட்டுள்ளான். இழிவான கொடிய நிலைகள் மொழியில் வெளியாயின.

“வஞ்ச நெஞ்சனை மாசழக்கனைப் பாவியை” (தேவாரம்)

நெஞ்சம் அஞ்சாமல் பஞ்ச பாதகங்களைச் செய்யும் பாவியைக் குறித்துச் சந்தர மூர்த்தி நாயனார் இங்ஙனம் உரைத்திருக்கிறார். சழக்கன் என்னும் வழக்கு இதில் வந்துள்ளது காண்க. நீதி நெறிகளைக் கடந்து தீதே புரியும் பாவகாரி என மேகநாதனைக் கருதி யிருத்தலால் இராமநாதன் அவனை இவ்வாறு இங்கே வெகுண்டு உரைத்தான். வீரவரை வீறுமூண்டு வந்தது.

கடிய வேகமுடைய அரிய விமானத்தின் மேல் கொடிய வன் போயிருக்கிறான்; ஊரை அழித்துக் குடியைக் கெடுத்து விடுவான் என்று குலை தடித்திருத்தலால் ஒரு நிலையும் கொள்ளாமல் இவ் வீர வள்ளல் மறுகி மயங்கி உருகி உயங்கினான்.

நினைவதன் முன்பு செல்லும் மானம் என்றது இந்திரசித்துக்கு வாய்ந்துள்ள வாகன வசதியை வியந்து வந்தது. வாயு வேகத்தினும் மனோ வேகத்தினும் கடிது செல்வது என அதன் கதிவேகத்தைக் கருதியிருக்கிறான்; படு பாதகன் அதி வேக மாய்ப் போயுள்ளான்; அங்கே கொடிய கொலைகளை விளைத்து விடுவான் என்று குலை தடித்திருப்பதை உரை குறித்து நிற்கிறது.

மனை பொடிபட்டது அங்கு; மாண்டது தாரம் ஈண்டு.

தான் பிறந்து வளர்ந்திருந்த அயோத்தி அரண்மனை சிதைந்து ஆண்டு அழிந்து பட்டது; ஈண்டு எனது மனைவி மாண்டு மடிந்தாள் என்று இந்த ஆண்டுகை இங்ஙனம் ஏங்கியிருக்கிறான். பகைமையோடு வினைமேல் மூண்டு போன இந்திரசித்து அதி

சய வலியுடையவன் ஆதலால் அழி கேடுகளை எளிதே செய்து விடுவான் என்று விழி நீர் சிந்தியுள்ளான்; அந்த உண்மையை மொழிகள் தெளிவா உணர்த்தி முடிவுகளை விளக்கி யுள்ளன.

பழி பாதகமாய் அழிவு நிலையை அவன் செய்யும் முன்னரே அவனை அழித்து ஒழித்து விடவேண்டும் என்று தெளித்து விரைந்தான். எல்லாக் காரியங்களையும் விலக்கி எழுந்தான்.

நின்ற எல்லாம் சாக; இலங்கைப் போரும் தவிர்க.

அயோத்திக்கு வேகமாய்ப் போக முண்ட இராமன் ஆண்டு நின்ற சேனைத் தலைவர்களை நோக்கி இவ்வாறு ஆணை கூறியிருக்கிறான். போருக்காக முண்டு முனைந்துள்ள கருமங்கள் யாவும் கைவிட்டு நீங்கள் ஒதுங்கி நில்லுங்கள். நான் அங்கே போய் மீண்டு வந்த பின் வேண்டிய வேலைகளை விரைந்து செய்யலாம் என வானர வேந்தன் முதலிய சேனை வீரர்களிடம் இம் மான வீரன் உரைத்து ஆன வரையும் விரைந்து போக ஆயத்தமானான்.

சமுக்கன் கண்கள் காகம் உண்டபின் மீண்டு முடிப்பன் என்றது அங்கே போக முண்டவனுடைய வேக வென்றிகளை விளக்கி நின்றது. இந்திரசித்தின் உடலை நரிகளும் நாய்களும் தின்னவும், கண்களைக் காகங்கள் தோண்டி உண்ணவும் நான் வேகமாய்ச் செய்து வருவேன் என்று இந்த வீரக் குரிசில் வீர வாதம் கூறி வீறிட்டு எழுந்திருப்பது வெற்றியின் சோதியை வெளியே விசியுள்ளது. அதிசயன் நிலை அதிசயமாய் நின்றது.

தம்பி பரதனைப் பாவி ஏதேனும் செய்து விடுவானே? என்று கூடித்துப் பதைத்து இந் தம்பி அயோத்திக்கு வேகமாய்ப் போக விரைந்த போது இலக்குவன் அண்ணனை நோக்கி ஆறுதலாகத் தேறுதல் கூறினான். தம்பி உரைத்த அந்த அரிய மொழிகள் உரிமைப் பாசம் தோய்ந்து உக்கிர வீரங்கள் சுரந்து வந்தன.

இலக்குவன் உரைத்தது.

அவ்விடத்து இளவல்ஐய! பரதனை அமரின் ஆர்க்க எவ்விடற் குரியான் போன இந்திர சித்தே அன்று தெவ்விடத் தமையின் மும்மை உலகமும் தீர்ந்தருவோ வெவ்விடர்க் கடலின் வைகல்! கேள்! என விளம்பல் உற்றான்.

தீக்கொண்ட வஞ்சன் வீசச் திசைமுகன் பாசம் தீண்ட
வீக்கொண்டு வீழ யானோ பரதனும் வெய்ய கூற்றைக்
கூய்க்கொண்டு குத்துண்டு அன்னான் குலத்தொடும் நிலத்தன் ஆதல்
போய்க்கண்டு கோடி யன்றே என்றனன் புழுங்கு கின்றான். (2)

இந்தப் பாசுரங்களில் பதிந்துள்ள உணர்ச்சி நிலைகளை ஊன்றி
உணர வேண்டும். இனைய பெருமாளுடைய மன நிலையும் மதி
நலமும் சகோதர வாஞ்சையும் அதிசய நிலையில் இங்கே துதி
கொண்டு மிளிர்கின்றன. மானச மருமங்கள் விசித்திர கதியில்
வெளிவந்துள்ளன. அரிய நீர்மைகள் நேரே அறிய நேர்ந்தன.

பரதனை இந்திரசித்து கொன்று விடுவானே! என்று குலை
துடித்து இராமன் பதைத்துப் புலம்பிய உரைகளைக் கேட்டதும்
இலக்குவன் சகிக்க முடியாமல் வெறுத்திருக்கிறான். எல்லை
மீறிய பாசத்தால் பெரிய அண்ணா தனது சின்ன அண்ண
னுடைய அற்புத ஆற்றலை அறியமாட்டாமல் அவலம் உறுகின்
றாரே! என்று கவலையோடு இந்த இனையவன் எதிர் பேசியிருப்
பது அரிய பேராண்மையாய் ஒளி வீசி ஒங்கியுள்ளது.

“ஐயனே! என் அருமை அண்ணன் பரதனை நீங்கள் நன்கு
தெரிந்து கொள்ள வில்லையே என்று என் உள்ளம் வருந்துகிறது.
கொடியபாதகச் செயலை இங்கே செய்துவிட்டு அயோத்தி மேல்
போயுள்ள இந்திரசித்து அந்தச் சுந்தரனை ஏதோ செய்து விடு
வான் என்று தாங்கள் சிந்தை வருந்துவது எனக்கு விர்தையா
கத் தோன்றுகின்றது. இந்த மேகநாதன் அங்கே சாக நேர்ந்தே
போயிருக்கிறான்; தீய மாயாவியான இவனோடு மூன்று உலகங்
களிலும் உள்ள அசுரர் அமரர் அரக்கர்கள் ஒருங்கே திரண்டு
வந்தாலும் பரதன் எதிரே படுநாசமாய்ப் பட்டழிவர்; நாகபா
சத்தால் என்னை இங்கே கட்டி வீழ்த்தியதுபோல் என் அண்
ணனை அங்கே யாதும் செய்ய முடியாது. அரக்கனுடைய வீரப்
பிரதாபங்கள் யாவும் அவன் எதிரே நிலைகுலைந்து நீராய் இழிந்து
ஒழிந்துபோம். அரிய வீரத சீலனை அவனிடம் பெரிய போர்
வீரம் பெருகியிருப்பதை இதுவரை யாரும் அறியவில்லை ஆயி
னும் நேரே போராடப் போயுள்ள இராவணன் மகன் விரைவில்
அறிந்துகொள்வான்; அவன் ஈண்டு மீண்டு வரவே முடியாது;
ஆண்டே மாண்டு மடிவான்; சேனைகள் போயிருந்தாலும்

செத்தே மடியும்; அந்தச் சுத்த வீரன் போராட மூண்டால் எத் தேவரும் எதிர் நிற்க முடியாது: தங்கள் எதிரே தாழ்ந்து பணிந்து உழுவலன்போடு உருகி நின்றலால் அண்ணாவை எளிதா எண்ணிவிட லாகாது; நான் வந்ததுபோல் அவன் உங்களைப் பின் தொடர்ந்து வந்திருந்தால் இலங்கைப் போர் இவ்வாறு இவ்வளவு காலம் நீண்டிராது; இந்திரசித்து அயோத்திமேல் போயிருப்பது உண்மையானால் பரதன் கையால் அவன் இறந்து விழுந்திருப்பான்; நீங்கள் போனால் அதை நேரே காணலாம்; நம் குடும்பத்துக்கு யாதொரு இடையூறும் நேராது; கலங்கி மாறுக வேண்டாம்; உறுதியாய் ஊக்கி எழுந்தருளுங்கள்” என இன்னவாறு இளையவன் முன்னவனை நோக்கி உறுதி கூறியுள் ளான். உரைகளில் அரிய பண்பாடுகளும் பெரிய தீரங்களும் பெருகி யிருக்கின்றன. கருதி உணர்ந்து சிந்திக்க வரியன.

வீக்கொண்டு வீழ யானோ பரதன்?

இந்திரசித்து வீசிய நாகபாசத்தால் நான் கட்டுண்டு வீழ்ந்தது போல் பரதன் வீழான்; பாசத்தை அவ் அரக்கன் தொடுக்க நேர்ந்தால் அதை எடுத்த கையும் அடுத்த தலையும் உடனே தரையில் வீழ்ந்து உருள இவ்வரதன் பகழி தொடுத்து வீர விளையா டல் விரைந்து புரிந்து விடுவான்; என்னைப்போல் இழிந்து வீழான்; இதனைத் தெளிந்தருளுங்கள் என்று விழைந்து மொழிந்து இளையவன் தெளித்திருப்பது விழித்து நோக்கவரியது.

அருமைத் தம்பிக்கு அபாயம் நேர்ந்து விடுமோ? என்று பெரிய தமையன் அன்புரிமையால் பேதலற்றுத் துன்புறுகின்றான் ஆதலால் அதனை ஆற்றியருள இத்தர்பிசேற்றியருளினை. பரதனைக் குறித்து இவன் கருதி யிருந்தது யாரும் அறியாத அதிசய மரும மாய் நின்றது; அது இங்கே நன்கு தெரிய வந்துள்ளது.

* முன்பு பரதனை இராம விரோதி என்று எண்ணி அவன் மேல் சினந்து சீறிப் போர் செய்ய மூண்ட இந்த இளையவன் #ண்டு இப்படி உள்ளம் உவந்து அவனைப் புகழ்ந்து கூறியிருக் கிறான். தனது பெரிய அண்ணனுக்கு மாறுபட்டவர் என்று தெரிந்தால் அவர் எவராயினும் அவரை யாதும் மதியாமல் வெறுத்துச் சீறுவது இவ் வீரக் குரிசிலின் நீர்மையாயுள்ளது;

* இந்நூல் பக்கம் 1570 பார்க்க.

அவ் வுண்மையை யாண்டும் கூர்மையாய் அறிந்து வருகிறோம். பெரியவன்பால் பேருரிமையாளன் என்று பின்பு தெரிந்து கொண்டமையால் பரதனிடம் என்பும் உருகும் அன்புரிமை பூண்டு பிறவிப் பாசத்தோடு இவன் பெருகி வந்தான். அவ்வரவில் அவனுடைய வீரப்பிரதாபங்களைக் குறித்து இங்கே இதீரன் இவ்வாறு செவ்வையாக நேரே பேச நேர்ந்தான்.

இந்திரசித்து அயோத்தி சென்றால் அவன் பொன்றி வீழ்வது உறுதி; பரதன் அக் கொடியவனை அடியோடு அழித்து ஒழித்தே விடுவான்: யாதும் கவலையுற வேண்டாம் என்று இராமனுக்கு ஆறுதல் கூறி இளையவன் உரிமையோடு ஊக்கி நின்றான். தனது குடியில் பிறந்தவர் அதிசய வீரர்; எவரையும் எளிதே வெல்ல வல்லவர்; அவரை யாராலும் யாதும் செய்ய முடியாது என இலக்குவன் உள்ளம் துணிந்து உறுதி பூண்டு இருப்பது உரைகளால் ஈண்டு நன்கு உணர வந்தது.

அனுமான் ஆற்றியது.

இன்னவாறு இளையவன் மூத்தவனைத் தேற்றி நிற்குங்கால் அனுமான் பணிந்து ஆண்டவா! என்மேல் ஏறி யிருங்கள்; அதி விரைவில் அயோத்திக்குக் கொண்டுபோய் விடுகிறேன் என்று போற்றி வேண்டினான். அவன் கூறியன வீரிய ஒளிகளாயின.

அக்கணத்து அனுமன் நின்றான் ஐய! என் தோளிதைத் தலத்துணைத் தலத்தே ஆதல் ஏறுதிர்! காற்றும் தாழ இக்கணத்து அயோத்தி மூதூர் எய்துவேன் இடமுண்டென்னின் திக்கனைத் தினிலும் செல்வேன் யானேபோய்ப் பகையும் தீர்ப்பேன்.

எழுபது வெள்ளத் தோடும் இலங்கையை இடந்து என் தோள் மேல் தழுவுற வைத்தின் றேகென் றுரைத்தியேல் சமைவென் தக்கோய்! பொழுதிறை தாழ்ப்பது என்னோ புட்பகம் போதல் முன்னம் குழுவொடும் கொண்டு போவேன் கணத்தொடு குதிப்பேன் கூற்றின்.

கொல்ல வந்தானை நீதி கூறினான் விலக்கிக் கொள்வான் சொல்லவும் சொல்லி நின்றேன் கொன்ற பின் துன்பம் என்னை வெல்லவும் தரையில் வீழ்வுற்றுணர்ந்திலென் விரைந்து போனான் இல்லை யென்று உளனைல் தீயோன் பிழைக்குமோ இழுக்கம் உற்றான்.

மனத்தின் முன் செல்லும் மானம் போனது வழிய தாக நினைப்பின் முன் அயோத்தி எய்தி வருநெறி பார்த்து நிற்பேன்

இனிச்சில தாழ்ப்பது என்னே ஏறுதிர் இரண்டு தோளும்
புனத்துழாய் மாலை மார்பீர்! புட்பகம் போதல் முன்னம் (4)

அனுமான் ஆர்வத்தோடு விரைந்து வேண்டியிருக்கும் நிலைகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. அற்புத ஊக்கமும் அதிசய ஆற்றலும் உரைகளில் ஒளிவீசி நிற்கின்றன. அயோத்திக்கு வேகமாய்ப் போக வேண்டுமே! என்று இராமபிரான் துடித்து நிற்கும்போது மாருதி இவ்வாறு அடுத்து வந்து உரிமையாய் உறுதி கூறியிருக்கிறான். “எம்பெருமானே! தம்பியோடு நீங்கள் என் தோளில் விரைந்து ஏறியருளுங்கள்; ஒருகண நேரத்துள் திருவயோத்தி நகரை நேரே காணலாம்; எல்லாருமே சேர்ந்து செல்லவேண்டும் என்று சொல்லினும் அவ்வாறே ஒல்லையில் செய்கிறேன்; எழுபது வெள்ளம் சேனைகளோடு இந்த இலங்கைமண்டலம் முழுவதும் ஒருங்கே பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி பணித்தாலும் கணத்தில் புரிகின்றேன். இங்கே நேர்ந்த கேட்டுக்கு நானே காரணன் ஆதலால் காரியத்தைப் பூரணமாச் செய்ய வேண்டியது எனது கடமையாய் மூண்டுள்ளது. பிராட்டி இறந்து பட்டது என் மடமையாலேயாம்; அந்தப் பாதகன் கொல்ல மூண்டபோது ஒல்லையில் பாய்ந்து அவனைக் கொன்று தொலைக்காமல் இத வசனங்கள் பேசி நயந்து வேண்டி நின்றதால் நாசம் நேர்ந்துவிட்டது; கொலை நேரவே என் குலை துடித்து நிலை மயங்கிக் கீழே வீழ்ந்துவிட்டேன்; அவன் வேகமாய் மேலே தாவிப் போயினான்; துயரால் மயங்கி நான் கீழே வீழாதிருந்தால் அத்தீயவன் உயிரோடு இயங்கி மேலே போயிருக்க முடியாது; காரியம் முடிந்துபோன பின் வீரியம் பேசுவது வீண்; இனிமேல் ஆகவேண்டியதை வேகமாய்க் கவனிக்க வேண்டும்; எல்லாரும் ஒல்லையில் என்மேல் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்; வான வீதியில் அவன் போன வழியே நான் விரைந்து போவேன்; அந்த விமானத்திற்கு முந்தி விடுவேன்; எந்த வகையிலும் பிந்தி நில்லேன்; முன்னதாய் விரைந்து போய் நானே அவனைச் சின்னபின்னம் செய்து சிதைத்து வீழ்த்துவேன்; இங்கே காலத்தைக் கடத்தி நில்லாமல் கருணை செய்து உடனே எழுந்தருளுங்கள்” என்று இரு கைகளையும் நேரே காந்தி எதிரே நின்று இராமநாதனை அனுமான் வேண்டி நின்றான்.

‘னைப்பின் முன் அயோத்தி எய்தி நெறிபார்த்து நிற்பேன்.

அனுமான் குறிபார்த்து உரைத்திருக்கும் குறிப்பை இதனால் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுகிறோம். வீரவேகமும் விரய விவேகமும் இவனுடைய மொழிகளில் ஒன் வீசி யுள்ளதை அறிவுலகம் தெளிவோடு உணர்ந்து பெரு மகிழ்வடைந்து வியந்துவருகிறது.

நினைவதன் முன்பு செல்லும் மானத்தில் மேகநாதன் வேக மாய்ப் போயுள்ளானே; தீவினையைவிரைந்துசெய்து விடுவானே! என்று இராமநாதன் முன்பு பரதவித்து நின்றான் ஆதலால் அந்தப் புனித உள்ளம் இனிது தேற நினைப்பின் முன் அயோத்தியை அடைவேன் என்று வீர மாருதி தீரமாய் விளம்பி யருளிஞன்.

இங்கே காலத்தைக் கடத்தி நின்றால் விமானத்தில் போன வன் அங்கே கொடிய கேடுகளைச் செய்து விடுவான்; விரைந்து ஏறுங்கள் என்று மாருதி பரிந்து வேண்டவே இராமனும் இலக்குவனும் அந்த வீரத்தோளில் தீரமாய் ஏற நேர்ந்தார்; அது பொழுது விபீடணன் ஏதோ கனவு கண்டவன்போல் நினைவு தோன்றி இராமனை நேரே தடுத்துத் தன் கருத்தை உரைத்தான்.

வீடணன் குறித்தது.

ஐயனே! என் உள்ளத்தில் ஓர் ஐயம் தோன்றுகிறது; அந்த வெய்யவன் ஏதோ மாய வஞ்சமான சதி புரிந்துள்ளான் என்று கருதுகிறேன். பிராட்டியை அவன் வெட்டியிருக்க முடியாது; கிட்ட நெருங்கினால் நெருப்பை அணுகிய சருகுபோல் நிலை குலைந்து அழிந்து போயிருப்பான்; உலகங்களும் நாசமடைந்திருக்கும்; அவ்வாறு அழிவுகள் நேராமையால் அம்மை சுகமாயிருக்கிறாள் என்று நான் தெளிவாக நம்புகின்றேன்; நேரே அசோக வனத்துக்குப் போய் நான் பார்த்து வருகிறேன்; அதுவரையும் இங்கே பொறுத்திருங்கள்; அதன் பின் ஆகவேண்டியதை வேகமாய்ச் செய்வோம் என வீடணன் பணிவோடு வேண்டி நின்றான். போக மூண்ட இராமன் அந்த வேண்டுகோளை அறிந்ததும் ஏகாமல் நின்றான். யுகவிவேகமாய்ச் சமையத்தில் கூறிய விபீடணனுடைய உணர்வுறுதிகளை ஓர்ந்து இனையவனும் அனுமானும் உளம் உவந்து தெளிவமைந்து நின்றார்.

புத்தி யுகம்.

பத்தினி தன்னைத் தீண்டிப் பாதகன் படுத்த போது முத்திறத்து உலகும் வெந்து சாம்பராய் முடியு மன்றே

அத்திறம் ஆனதேனும் அயோத்திமேல் போன தன்மை
சித்திரம் இதனை எல்லாம் தெரியலாம் சிறிது போழ்தின். (1)

சீதையைக் கண்டேவர நோர்ந்தது.

இமையிடை யாக யான்சென்று ஏந்திழை இருக்கை எய்தி
அமைவுற நோக்கி உற்றது அறிந்து வந்தறைந்த பின்னர்ச்
சமைவது செய்வது என்று வீடணன் விளம்பத் தக்கது
அமைவது என்று இராமன் சொன்னான் அந்தரத்து அவனும்சென்றான்.

வண்டு வடிவம் கொண்டு சேன்றது.

வண்டின து உருவம் கொண்டான் மானவன் மனத்திற் போனான்
தண்டலை இருக்கை தன்னைப் பொருக்கெனச் சார்ந்து தானே
கண்டனன் என்ப மன்றோ கண்களால் கருத்தால் ஆவி
உண்டிலை என்னச் செய்த ஓவியம் ஒக்கின் றுளை.

சானகி இருந்த நிலை.

தீர்ப்பது துன்பம் யான் என் உயிரொடென் றுணர்ந்த சிந்தை
பேர்ப்பதாம் இன்சொல் அன்னை திரிசடை பேசப் பேர்ந்தாள்
கார்ப்பொரு மேகம் வந்து கடையுகம் கலந்தது என்ன
ஆர்ப்பொலி அமிழ்தம் ஆக ஆருயிர் ஆற்றி னுளை. (4)

கருதி நின்றது.

வஞ்சனை என்ப துன்னி வானுயர் உவகை வைகும்
நெஞ்சினன் ஆகி உள்ளம் தள்ளறல் ஒழிந்து நின்றான்
வெஞ்சிலை மைந்தன் போனான் நிகும்பலை வேள்வியான் என்று
எஞ்சலில் அரக்கர் சேனை எழுந்தெழுந்து ஏகக் கண்டான். (5)

சதி தேரிந்தது.

வேள்விக்கு வேண்டற் பால கலப்பையும் விறகும் நெய்யும்
வாழ்விக்கும் தாழ்வில் என்னும் வானவர் மறுக்கம் கண்டான்
சூழ்வித்த வண்ணம் ஈதோ நன்றெனத் துணிவு கொண்டான்
நாழ்வித்த முடியன் வீரன் தாமரைச் சரணம் தாழ்ந்தான். (6)

கதி மொழிந்தது.

இருந்தனள் தேவி யானே எதிர்ந்தனன் என்கண் ஆர
அருந்ததிக் கற்பினாளுக்கு அழிவுண்டோ? அரக்கன் நம்மை
வருந்திட மாயம் செய்து நிகும்பலை மருங்கு புக்கான்
மருங்கழல் வேள்வி முற்றி முதலற முடிக்க மூண்டான். (7)

உளம் உவந்தது.

என்றலும் உலகம் ஏழும் ஏழுமாத் தீவும் எல்லை
ஒன்றிய கடல்கள் ஏழும் ஒருங்கெழுந் தார்க்கும் ஒதை
அன்றென ஆகும் என்ன அமரரும் அயிர்க்க ஆர்த்துக்
குன்றினம் இடியத் துள்ளி ஆடின குரக்கின் கூட்டம். (8)
(மாயா சீதைப் படலம்)

அயோத்திக்குப் போக மூண்ட இராமனைத் தடுத்து நிறுத்தி
வீட்டணன் வண்டு உருவங் கொண்டு அசோக வனத்துக்குப்
போய்ச் சீதையைக் கண்டு உவகை மீக்கூர்ந்து மீண்டு வந்து
கற்புத் தெய்வம் அற்புத நிலையில் உள்ளாள் என்று உண்மையை
உரைக்கவே ஆண்டு நின்ற வானர வீரர்கள் யாவரும் ஆனந்த
பரவசத்தால் உள்ளம் களித்துத் துள்ளிக் குதித்து ஆர வாரங்
களை விளைத்து அடலாண்மைகளோடு ஆடலாயினார். அந்தக்
கூத்தாட்டம் அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சி நிலையை வார்த்துக்
காட்டியுள்ளது. சீதையைப் பார்த்து வந்தவனுடைய வாயி
லிருந்து வந்த வார்த்தை இராம லட்சுமணருக்கு உயிரை வார்த்
துத் தந்து அதிசய ஆனந்தத்தை ஊட்டி எல்லாருக்கும் பேரின்
பங்களை நீட்டி நின்றது. நீட்டவே அக்கூட்டம் கூத்தாடியது.

அந்த மதியூகி சென்றதும் கண்டதும் தெரிந்து கொண்ட
தும் மீண்டு வந்து ஆண்டவனிடம் சொன்னதும் அதிவேகமாய்
நடந்தன. கண்ட காட்சிகளை விண்டு விளக்கவே வியப்புகள்
விளைந்தன. அதிசய மகிழ்ச்சிகள் யாண்டும் நீண்டன.

வண்டினது உருவம் கொண்டான்
மானவன் மனத்தில் போனான்.

வீட்டணன் அசோக வனத்துக்குப் போன நிலையை இது காட்
டியுள்ளது. சீதையைக் கண்டுவர நேர்ந்தவன் வண்டு வடிவம்
கொண்டு வான வீதியில் பறந்து சென்றிருக்கிறான். இலங்கை
வேந்தன் சினந்து சீறி இகழ்ந்து நீக்கியதால் எதிரியோடு
சேர்ந்து பகைவனாய் மாறியுள்ளான்; அவ்வாறு விலக்காய்
வேறுபட்டுள்ள வீட்டணன் வெளிப்படையாய் இலங்கைக்குள்
நுழைய முடியாது ஆதலால் கரவாய் நுழைந்து செல்லவல்ல
உருவை விரைவாய் விழைந்துகொண்டான். யாரும் அறியாத
படி போய்க் காரியத்தை முடித்து வர வீரியமாய் மூண்டிருப்

பது வித்தக வியப்பாய் நீண்டு நின்றது. கருதியபடி எந்த உருவத்தையும் மருவிக் கொள்ள வல்லவன் என்பதை வீடணன் இங்கே விளக்கியுள்ளான். மாய விஞ்சைகள் நிருதரிடம் இயல்பாகவே மருவியிருத்தலால் அந்த மரபில் வந்த இவன் வண்டுவடிவம் கொண்டு சானகியைக் கண்டுவரப் போனான். வேறு எவ்வகை உருவீனும் வண்டு வடிவமே இங்கு மிகவும் உரிமையாய் நின்றது. அசோக வனத்து மலர்களில் மருவியுள்ள தேனை உண்டு வர வான வீதியில் வண்டுகள் பல பறந்து வரும் ஆதலால் அந்த வரவில் இவன் சிந்தை துணிந்து போனான். சிறந்த மாயாவிகள் ஆன அரக்கர் எவரும் அறிந்துகொள்ள முடியாதபடி இந்த யூகிககன மார்க்கமாய்க் கரந்து சென்றுள்ளான். இவன் போன போக்குக்கு உவமை கூறியிருப்பது உவகை சுரந்துள்ளது. உரிய நீர்மைகள் ஒளி புரிந்து மிளிர்கின்றன.

மானவன் மனத்தில் போனான் என்றது வண்டு வடிவம் கொண்டு சானகியைக் காணப் போனவனது வேகத்தையும் தாகத்தையும் யூகித்து உணர் வந்தது. இந்த ஒப்பு செப்பமும் நுட்பமும் ஒட்பமும் உடையதாய் நிலைகளைத் தெரிய விளக்கியது.

இராமனது உள்ளம் போனதுபோல் வான வீதியில் துள்ளிப் போயிருக்கிறான். இந்த வீர வள்ளலுடைய மனம் சானகியைக் குறித்து அதுபொழுது இருந்த நிலை அவலப் பதைப்பாய் நின்றது. இறந்து போனான் என்று பரிந்து பதைத்தவன் உயிரோடு இருக்கிறானா? என்று ஐயம் தோன்றிக் காண விரைந்தால் அந்தக் காட்சியில் கதுவிய வேகமும் ஆவலும் எவ்வளவு நிலையில் ஒங்கியிருக்கும் என்பதை யூகத்தாலும் யாரும் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. அவல மறுக்கமான கவலையோடு தனது அருமை மனைவியைக் காண விரைந்து இராமன் மனம் வாசிப் போனது போல் அவன் அங்கே தாவிப் போனான். வண்டும் மனமும் ஒருங்கேகண்டுசுண்டு ஊன்றி ஓர்ந்து கொள்ளவந்தன.

போனவன் அரக்கன் ஆயினும் இராமனுடைய உள்ளம் போல் புனிதமும் நீதியும் புண்ணியமும் கண்ணியமும் பொருந்தியுள்ளவன்; இக்கோமகன் எண்ணியபடியே எதையும் உரிமையோடு செய்து முடிப்பவன்; எவ்வழியும் செவ்விய அன்பு

தோய்ந்த திவ்விய நீர்மையன்; சிறந்த சீர்மையன் என்னும் உண்மைகள் நுண்மையாய் ஈண்டு உணர வந்தன.

இராமனை இங்கே மானவன் என்று குறித்தருளினார். மான வீரங்கள் தோய்ந்து மனித வுருவில் மருவியுள்ள தெய்வீக நிலையினன் என்பது தெரிய. மானிட மரபுக்கு மகிமை தர வந்த பெரியவன் என வானவரும் வணங்கி வர இம்மானவன் வந்துள்ள உண்மை இங்கே நன்கு சிந்தை தெளிய வந்தது.

இந்த உத்தமனின் தேவியைக் கண்டதும் வீடணன் உள்ளம் பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி எழுந்தது; துயரமான உயிர் வேதனைக ளெல்லாம் அடியோடு நீங்கி ஆண்டவன் பெருமகிழ்ச்சி அடைவான் என்று நீண்ட களிப்பு நெஞ்சில் நெடிது ஓங்கி நின்றது. யாவரும் இன்புற அன்பு பெருகி வந்தது.

ஆவலோடு வேகமாய்ப் பறந்து போய்ச் சீதையை அவன் பார்த்த போது அப் பெண்ணரசி இருந்த நிலையை எண்ணி எண்ணி வியந்தான். கண்ணீர் மல்கிக் கனிந்து மகிழ்ந்தான்.

ஆவி உண்டு இலை என்னச் செய்த ஓவியம்.

சீதையை இவ்வாறு ஓவியமாக் கவி செவ்வையாக எழுதிக் காட்டியிருக்கிறார். காவியச் சுவைகள் சொல்லிலும் பொருளிலும் சுரந்து திகழ்கின்றன. அழகுக் கலையில் கைதேர்ந்த ஓவியன் கருத்தால் திருத்தமாகச் செய்தருளிய ஓவியம் எனச் சீவியமாய்ச் சிறந்து தேவியல்போடு தேவி விளங்கினாள்.

அதிசய அழகும் பதிபிரிந்த தன்பமும் ஒருங்கே மருவிச் சித்திரப் பதுமைபோல் யாதும் அசையாமல் விழித்த கண் விழித்தபடியே அவ் வுத்தமி அசோக வனத்தில் இருந்துள்ள நிலையைத் தெரிந்து கொள்ளவே வீடணன் ஆனந்த பரவசனாய் அயர்ந்து நின்றான். பின்பு நிலைமைகளை நினைந்து ஆராய்ந்தான்.

தேவியைக் கொன்றதாகப் பாவி பாவனை செய்து காட்டியிருக்கும் காரணத்தைக் கருதி யுனைந்தான்; மருவியுள்ள மருமங்களைப் பூரணமாத் தெரிய விழைந்தான். இலங்கையிலிருந்து நிரும்பலையை நோக்கி அரக்கர்கள் வேள்விக்கு வேண்டிய பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு மருமமாச் செவ்வதைக் கண்டான். மேகநாதன் அங்கே மாயவஞ்சமாய்ச் செய்கிற யாகத்

தை அறிந்தான்; அதிசயமடைந்தான்; அதவேகமாய் மீண்டு வந்து இராமநாதனிடம் யாவும் தெரியச் சொன்னான்.

தேவி இருந்தாள் என்று தெரிந்ததும் பிரிந்து போன ஆவி வந்தது போல் இவ் வீரன் பேருகைகொண்டான்; அந்தச் சோபனத்தைச் சொன்னவனை ஆவலோடு தழுவி ஆர்வம் மீக் கூர்ந்தான். விழுமிய நீர்மையுடைய இவன் கெழுமிய அன்போடு அவனைத் தழுவி மொழிந்த மொழிகள் உவகையின் ஒளிகளாய் ஒங்கி எழுந்தன. ஆர்வ வுரைகள் ஆவலாய் வந்தன.

வீரனும் ஐயம் தீர்ந்தான் வீடணன் தன்னை மெய்யோடு ஆர்வமும் உயிரும் ஒன்ற அழுந்துறத் தழுவி ஐய! தீர்வது பொருளோ துன்பம் நீயுண்டு தெய்வம் உண்டு மாருதி யுண்டு நாம்செய் தவம்உண்டு மறையும்உண்டால்.

ஐயனே! அம்மை சுகமா யிருக்கின்றாள் என்று வீடணன் வந்து சொன்ன போது இராமன் அவனை உவந்து தழுவி உள்ளம் உருகி உரையாடி யிருக்கும் நிலைகளை இங்கே உணர்ந்து மகிழ்கின்றோம். உயிருணர்ச்சிகள் ஒளி வீசி யுள்ளன.

அடியோடு அழிவு நேர்ந்தது என்று அழி துயரோடு மறுகி நின்றவன் தேவி இருப்பது தெரியவே ஆவி வந்தபடியாய் ஆனந்தம் அடைந்துள்ளான். அடைந்த துன்பங்கள் யாவும் ஒழிந்து தொலைய அந்த இன்பநிலையை வந்து சொன்ன அன்பனை என்புகத் தழுவி நன்றியறிவோடு இவ் வென்றி வீரன் விளம் பிய உரைகள் அறிவுநலம் சுரந்து அன்பு நலம் கனிந்து இன்ப நலம் மிகுந்து பண்பு பல நிறைந்து பரிவு மீதூர்ந்து வந்தன.

மெய்யோடு ஆர்வமும் உயிரும் ஒன்றத் தழுவி.

என்றது இலங்கைத் தம்பியை இந் நம்பி உழுவலன்போடு தழுவி நின்ற நிலை தெளிய வந்தது. மார்போடு இறுகத் தழுவி யிருக்கிறான். சீதை ஒருத்தி மாத்திரம் தனியுரிமையோடு தழுவி மகிழ வரிய திருமேனியை வீடணன் இங்கே தழுவும் பேறு பெற்று விழுமிய நிலையில் விளங்கியுள்ளான். தன் உயிர்க்கு இன்னுயிரான தேவி இருப்பதைச் சொன்னவன் ஆதலால் அன்னவனை இன்னவன் இன்னவாறு இனிது தழுவி இன்ப வுரைகள் ஆடினான். அன்பு மொழிகள் பண்பு படிந்து வந்தன.

நீ உண்டு; தெய்வம் உண்டு; மாருதி உண்டு;
தவம் உண்டு; மறையும் உண்டு.

சீதை சுகமா யிருக்கிறாள் என்று வீடணன் சொன்ன பொழுது இராமன் உள்ளம் மகிழ்ந்து இவ்வாறு கூறி யிருக்கிறான். மனைவி இறந்தாள் என்று மறுகி அழுதவன் அவள் இருந்தாள் என்று தெரிந்ததும் எண்ணி மகிழ்ந்து மொழிந்துள்ள உரைகள் நுண்ணிதாக உணர வரியன. ஐந்து பாதுகாப்புகள் எந்த வேளையும் தனக்கு ஆதரவாய் நின்று யாண்டும் உரிமையோடு தன்னைக் காத்து வருதலால் யாதொரு தன்பமும் தன்பால் அணுகாது என அன்பால் உருகி இவ்வீரன் உரையாடி யிருக்கிறான். உத்தமன் உரைகள் உணர்வொளிகளை வீசின.

நீ உண்டு என்று முதலில் விபீடணனைத் தலைமையாக் குறித்துள்ளான். அசோக வனத்துக்குப் போய் வந்து அதுபொழுது அவன் உதவியுள்ள நிலையை உள்ளம் உவந்துள்ளமையால் உரைமுந்துறத் துள்ளி வந்தது. எல்லாம் உண்டு என்று இவன் உவந்து சொல்லும்படி அவன் உண்மையை உரைத்திருப்பது நுண்மையா உணர வரியது. இராமனுக்கு அருமைத் துணையா அமைந்துள்ள உண்மைப் பொருள்களுள் அனுமானை நடு நாயகமாய் வைத்திருக்கிறான்; அந்த வைப்பு நெடிது சிந்திக்கத்தக்கது.

நேர்ந்த துன்பங்களையெல்லாம் நீக்கித் தான் நினைத்தபடியே தனக்குக் காரிய சித்தியை அருள வல்ல சீரிய துணைகளை இவ்வீர வள்ளல் ஈண்டு எண்ணி மகிழ்ந்துள்ளமை கண்ணிய நீர்மைகளைக் காட்டியுள்ளது. கொடிய அழிவுமுண்டதே என்று நெடிய மருளாய் நிலைகுலைந்து மயங்கிய கோமகன் வீடணன் உரையால் இருள் நீங்கி இன்பம் எய்தி நின்றமையால் பொருள் பொதிந்து மொழிகளை அருள் சுரந்து ஆர்வமாய் மொழிந்தான்.

மாய வஞ்சமாய் இந்திரசித்து செய்து போன தீய சதியால் நேர்ந்த திகில்கள் இத் தூயவன் முதல் யாவரையும் இங்கே கலக்கி விட்டன. காவியத்தில் இது ஒரு பெரிய அபாய நிலையாய் மருவியுள்ளது. இராமன் இலக்குவன் அனுமான் முதலாக எல்லாரும் ஒருங்கே ஈண்டு அடைந்துள்ள அலமரலான கொடிய அவலத்துயரங்களை யாண்டும் இவர் அடைந்ததில்லை.

யாவரும் குடிபெயர்ந்து நேரே அயோத்திக்குப் போக மூண்டு வேகமாய் எழுந்தபொழுது வீட்டணன் தடுத்து நிறுத்தி அடுத்து விரைந்து உண்மையை உணர்ந்து வந்து உறுதி கூறி உவகைகளை விளைத்திருப்பது அரிய பெரிய ஆதரவாய்ப் பெருகியுள்ளது.

வேள்வி நிலையை விளக்கியது.

பிராட்டி சுகமாயிருக்கிறாள் என்று தெரிந்ததும் பேரின்ப நிலையில் யாவரும் பெருகி நின்றனர். அங்ஙனம் மகிழ்ந்து நிற்குங்கால் இராமனை வணங்கி மேகநாதன் புரியும் மாய வேள்வியைக் குறித்து வீட்டணன் விளக்கி யுரைத்தான். “எம்பெருமானே! தீய மாய வேலையை இந்திரசித்து மறைந்து செய்கிறான்; அம்மையைக் கொன்றுவிட்டு அயோத்திக்குப் போவதாகப் பாவனை காட்டியதெல்லாம் தான் கருதிய கருமத்தை விரைந்து செய்யவேயாம். இவ்வாறு மாய வஞ்சமா நம்மை மயங்கச் செய்து அத் தீயவன் நிகும்பலை என்னும் இடத்தில் யாகம் ஒன்று அதி வேகமாச் செய்துகொண்டிருக்கிறான். அது முடிந்தால் அவனை யாராலும் வெல்ல முடியாது; அது முடியுமுன் கடிது புகுந்து அவ் வேள்வியைக் குலைத்து அவனைத் தொலைத்து விட வேண்டும்; இனைய பெருமானே என்னோடு அனுப்பியருளுங்கள்; விரைவில் சென்று அப் பாவியின் ஆவியை நீக்கி வருகிறேன்” என்று நெடிது பணிந்து கடிது விரைந்து நின்றான்.

என்றலும் இறைஞ்சி யாகம் முற்றுமேல் யாரும் வெல்லார் வென்றியும் அரக்கர் மாடே விடையருள் இளவலோடும் சென்றவன் ஆவி யுண்டு வேள்வியும் சிதைப்பன் என்றான் நன்றது புரிதிர்! என்னு நாசகன் நவில்வ தானான்.

சதிபுரிந்து கொண்டிருக்கும் பகைவனை அதி வேகமாச் சென்று கொல்லவேண்டும் என்று வீட்டணன் இவ்வாறு வேண்டியிருக்கிறான். உரிமையான உண்மையோடு வினை புரிய வேகத்து நின்றான்; அந் நிலைமையை உரைகள் வேகமா உணர்த்தியுள்ளன. கால தாமதம் செய்யலாகாது என்று கடிது விரைகின்றான் ஆதலால் வேள்வியின் மூல நிலையை விளக்கி நின்றான்.

யாகம் முற்றுமேல் யாரும் வெல்லார்;

வென்றியும் அரக்கர் மாடே.

தந்திர யுத்திகளோடு மந்திர சித்திகளை மருவி இந்திரசித்து செய்கிற வேள்வி பூர்த்தியாகி விடுமானால் அவனை எவராலும் வெல்லமுடியாது; அவனை எல்லாரையும் கொன்று தொலைத்து வெற்றிபெற்று விடுவான் என வீடணன் இங்ஙனம் குறித்திருத்தலால் அந்த யாகத்தின் அதிசய நிலையை மதியூகமாய் ஒர்ந்து கொள்ளுகிறோம். சத்யாலோசனைகளோடு அதி வேகமாய் அதனை அவன் ஆற்றி வருகிறான்.

தான் மாய வஞ்சமாய்ச் செய்கின்ற யாகத்துக்கு இடையே எதிரிகள் இடையூறு செய்தவிடலாகாது என்று கருதியே முன்னே குறித்த தீய மாய வேலையைத் தற்காப்புக்காகத் துணிந்து செய்தான். சீதை இறந்தாள் என்று தெரிந்தால் எல்லாரும் கலங்கி நிற்பர்; விரைந்து அயோத்திக்குப் போக நேர்வர்; அதற்குள் யாகத்தை முடித்து விடலாம் என்றே நீண்ட ஆலோசனையோடு மூண்டு செய்தான். அவன் செய்கிற மாயச்சதியை விபீடணன் நன்கு தெரிந்து கொண்டமையால் அதனை முடிய ஒட்டாதபடி கடித்து தொலைக்கவேண்டும் என்று இராமனிடம் விரைந்து பணிந்து வேண்டி நின்றான்.

உரிமையான அன்போடு அவன் சொன்ன உண்மையை அறிந்ததும் இவ் வீரநாதன் தம்பியை விரைந்து போர்மேல் போக ஏவினான். இந்திரசித்து பல முறையும் அழி துயரங்களைச் செய்துள்ளமையால் அவனோடு இளையவனை இது பொழுது போருக்கு அனுப்ப நேர்ந்தவன் அரிய பல உறுதி நலங்களை உரிமையோடு உரைத்தான். அந்த உரைகள் உழுவலன்பு சுரந்து தரும நீதிகள் நிறைந்து உக்கிர வீரங்கள் விரிந்து வந்தன.

தம்பிக்கு நம்பி மொழிந்தது.

தம்பியைத் தழுவி ஐயன் தாமரைத் தவிசின் மேலான்
வெம்படை தொடுக்கு மாயின் விலக்குவான் பொருட்டால் அந்த
அம்புநீ துரப்பாய் அல்லை அனையது துரந்த காலை
உம்பரும் உலகும் எல்லாம் விளியும் அஃது ஒழிதி என்றான்.

முக்கணன் படையும் ஆழி முதலவன் படையும் முன்னின்று
ஒக்கவே விடுமே விட்டால் அவற்றையும் அவற்றால் ஓயத்
தக்கவாறு இயற்றி மற்றுன் சிலைவலித் தருக்கி னாலே
புக்கவன் ஆவி கொண்டு போதுதி புகழின் மிக்கோய்!

(2)

வல்லன மாயவிஞ்சை வகுத்தன அறிந்து மாளக்
கூல் லுதி தருமம் என்னும் கண்ணகன் கருத்தைக் கண்டு
பல்பெரும் போரும் செய்து வருந்தலை அற்றம் பார்த்துக்
கொல்லுதி அமரர் தங்கள் கூற்றினைக் கூற்றம் ஒப்பாய்! (3)

படைத்தவன் வெம்மையாடிப் பல்பெரும் பகழி மாரி
விதைத்தவன் விதையா நின்று விலக்கினும் மெலிவு மிக்கால்
படைத்தவன் சிலையின் வாளி மருமத்தைக் கருதி ஓடி
வதைத்தொழில் புரிதி சாப நூல்நெறி மறப்பி லாதாய்! (4)

தொடுப்பதன் முன்னம் வாளி தொடுத்தவை துறைகள் தோறும்
தடுப்பன தடுத்தி எண்ணிக் குறிப்பினால் உணர்ந்து தக்க
கடுப்பினும் அளவிலாத கதியினும் கணைகள் காற்றின்
விடுப்பன அவற்றை நோக்கி விடுதியால் விரைவிலாதாய்! (5)

தனது அருமைத் தம்பியை இந்திரசித்தின் மீது போருக்கு
அனுப்பும்போது இராமன் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான்; அரிய
வீர போதனைகளாய் உரைகள் பெருகி வந்துள்ளன. கொடிய
மாயாவியான இந்திரசித்து நெடிய படை வலிகளும் உடையன்
ஆதலால் அவனோடு போராடுங்கால் அதிசய சாதரியமாய் அட
லாண்மை புரிய வேண்டும் என்று கோதண்ட வீரன் குறித்
திருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. “தம்பி! மூண்ட பகைவன்
நமக்கு நீண்ட துயரங்களைச் செய்துள்ளான்; மாயச் சதிகள்
புரிந்து தீய கேடுகளை விளைத்திருக்கிறான்; ஆதலால் அவன்மேல்
உனக்குக் கடுங் கோபம் மூண்டிருக்கும்; எவ்வளவு கோபம்
இருந்தாலும் நீதி தவறி நீ யாதும் செய்யலாகாது; யுத்த தருமத்
தின்படி உத்தம நிலையில் நின்றே அவனை நீ கொன்று தொலைத்து
வென்றி பெறவேண்டும்; சிவாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப் பகழி
களை முன்னதாக நீ எய்யவேண்டாம்; அவன் தொடுத்து விடும்
அம்புகளைத் தடுத்து ஒழிக்கவே தக்க கணைகளை மிக்க நிதானமா
நீ அடுத்து விடவேண்டும். பாசுபதம் முதலியன அதிசய ஆற்
றல்களுடையன; மந்திர முறையோடு சிந்தனை செய்து விடின்
ஊழித் தீயை ஏவியது போலாம்; எதிரியை அழிப்பதோடு நில
லாமல் அயலே உலகத்தையும் நாசப்படுத்த நேரும் ஆதலால்
அவற்றை விடலாகாது; உனது சொந்த வில்லாண்மையாலேயே
எந்த வகையிலும் அவனை வெல்ல வேண்டும். நீதி நெறியில்
நிலைத்து நின்று உரிய வீரத்திறலால் நேரே போராடி வெல்வதே

உண்மையான வெற்றியாம்; அத்தகைய வெற்றியை உத்தம வீரனான நீ விரைந்து அடைந்து வருக" என இன்னவாறு தன் தம்பியிடம் இந் நம்பி அன்புரிமையோடு கூறியருளினான்.

தங்களுக்குக் கொடிய அல்லல்களை விளைத்துள்ள இந்திர சித்தை ஒல்லையில் கொல்ல வேண்டும் என்று உள்ளத்தில் கோபம் மூண்டு நின்றாலும் பொல்லாத வழியில் அதைச் செய்ய லாகாது; நல்ல நெறி முறையில் நேர்மையோடு போராடியே வெல்ல வேண்டும் என்று இனையவனிடம் இராமன் சொல்லி யிருக்கும் உரைகள் யாவரும் ஓர்ந்து உள்ளி உணர வுரியன.

அமரர் கூற்றினைக் கொல்லுதி.

எதிரியைக் கொன்று வருக என்று இளவலை நோக்கிக் கூறுங் கால் இவ் வென்றி வீரன் இவ்வாறு விளம்பியிருக்கிறான். அமரர் கூற்று என இந்திரசித்தை இங்கே குறித்தது சிந்தனை செய்ய வுரியது. தேவர்களுக்குக் கொடிய எமனாய் அவன் நெடிது ஒங் கியிருக்கிறான்: தேவராசனைச் சிறை பிடித்து அவமானப் படுத்தித் தேவருலகத்தைத் திகிலடையச் செய்துள்ளமையால் மேக நாதனை எண்ணும்போதெல்லாம் அமரர் அஞ்சி அலமந்துள்ள னார். நல்ல இயல்பினரான அமரர்க்குப் பொல்லாத ஒரு கொடிய கூற்றுவனாய் நெடிது நிண்டு நின்றலால் இந்திரசித்தைக் கொல் லுவது நல்லது என இராமன் முடிவு செய்திருப்பது உரையில் தொனித்தது. செய்ய மூண்ட கொலை பயிர்க்குக் களை எடுப்பது போல் வானத்துக்கும் வையத்துக்கும் வீர தானமா ஓர் அரிய உபகாரம் செய்த படியாம் என இவ் வீர மூர்த்தி கருதி யிருக் கிறான். அக்கருத்து கூற்று என்ற குறிப்பால் தெரிய வந்தது.

கூற்றம் ஒப்பாய்! என இனையவனை இவ்வாறு விளித்திருக் கிறான். தேவர்களுக்குக் கொடுங் கூற்றுவனாயுள்ள இந்திரசித் தைக் கொல்ல வல்ல பெருங் கூற்றுவன் என இலக்குவனை இராமன் இங்கே குறித்திருப்பது பொருத்தமாய் நின்றது. உற்ற இட நிலைகளுக்குத் தக்கபடி உரிய பெயர்கள் மருவி வருவது அரிய கலையின் சுவையாய்ப் பெருகி வருகிறது.

இன்னவாறு உறுதி மொழிகள் பல கூறி வில் அம்பு முதலி யன தெரிந்து தந்து கவசம் உதவி யுத்த சன்னத்தனாக்கி இனைய

வீணப் போர்மேல் ஏனிய இராமன் அனுமானை அருள் புரிந்து நோக்கினான். வீர மாருதி ஆர்வம் மீதூர்ந்து தொழுது தானும் உடன் போக விரைந்தான். சிறந்த சேனைகளோடு சென்று தம்பிக்கு வேண்டிய உதவிகளைக் குறிப்பறிந்து செய்து கொடிய வனை வென்று கடிதின் வருக என் இக் கோமகன் அருளவே அவன் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான்; பெரும் படைகள் எழுந்தன; அங்கதன் முதலிய சேனைத் தலைவர்கள் சிந்தை களித்து எழுந்தார். யாவரும் அடலாண்மைகளோடு விரைந்தனர்.

உரிய படைகளோடு சென்று கொடிய பகைவனை வென்று வரும்படி பெரியவன் ஏவவே தம்பி அன்பு மீதூர்ந்து அடி தொழுது வணங்கி அண்ணனை மும்முறை வலம் வந்து விடை தரும்படி தலை குனிந்து வேண்டினான். அந் நிலை ஆன்ம வருக்க மும் அரிய வாஞ்சையுமாய்ப் பெருகி நின்றது. போர்மேல் போக மூண்டு விடை வேண்டிய இனையவனை இந்த ஆண்டகை தழுவிருளியது உழுவலன்பின் விழுமிய ஒளியாய்க் கெழுமி விளங்கியது. அன்புரிமையான காட்சி இன்பம் சுரந்து நின்றது.

இளவலைத் தழுவினது.

ஆணி இவ் வுலகுக்கான ஆழியான் புறத்தின் ஆர்த்த தூணியும் கொடுத்து மற்றும் உறுதிகள் பலவும் சொல்லித் தாணுவின் தோற்றத் தானைத் தழுவினன் தழுவலோடும் சேனையர் விசும்பில் தேவர் தீர்ந்ததுஎம் சிறுமை என்றார். (1)

தம்பி சேன்ற திறம்.

மாருதி முதல்வ ராய வானரத் தலைவ ரோடும் வீரநீ சேறி என்று விடைகொடுத்து அருளும் வேலை ஆரியன் கமல பாதம் அகத்தினும் புறத்து மாகச் சீரிய சென்னி சேர்த்துச் சென்றனன் தருமச் செல்வன். (2)

அண்ணன் நின்ற நிலை.

பொலங்கொண்டல் அனைய மேனிப் புரவலன் பொருமிக் கண்ணீர் நிலங்கொண்டு படர நின்று நெஞ்சழி வாளைத் தம்பி வலங்கொண்டு வயிர வல்வில் இடங்கொண்டு வஞ்சன்மேலே சலங்கொண்டு கடிது சென்றான் தலைகொண்டு வருவன் என்றே.

பிரிவின் பரிவு.

தான்பிரி கின்றிலாத தம்பிவெங் கடுப்பிற் செல்லா
ஊன்பிரி கின்றிலாத உயிர்என மறைத லோடும்
வான்பெரு வேள்வி காக்க வளர்கின்ற பருவ நாளில்
தான்பிரிந்து ஏகக் கண்ட தயரதன் தன்னை ஒத்தான். (4)

தம்பி சேனைகளோடு போர்மேல் சென்றதும் நம்பி பிரிந்து நின்
றதும் அரிய பல நீர்மைகளை வெளி செய்திருக்கின்றன. அன்பு
ஆண்மை உறுதி ஊக்கம் வீரம் முதலிய பண்பாடுகள் ஈண்டு
வீறுகொண்டு விளங்கியுள்ளன. அரசுலத் தோன்றல்களான
இந்த வீரக் குரிசில்களிடம் குடிக்கொண்டுள்ள விழுமிய பான்
மைகள் உலக மக்களுக்கு என்றும் தலைமையான போதனைக
ளாய் நிலவி அரிய பல சாதனைகளை அருளி நிற்கின்றன.

போருக்குப் போக முண்ட தம்பியை அண்ணன் ஆர்வத்
தோடு அணைத்துத் தழுவி யுள்ளது உள்ளே உறைந்துள்ள உழுவ
லன்பின் அளவினை ஓரளவு வெளியே தெரிய விளக்கி நின்றது.

ஆணி இவ் வுலகுக்கு ஆன ஆழியான்.

எனத் திருமாலையும் இராமனையும் ஒரு சேர உணருமாறு உரு
வாகி வந்துள்ள இது ஈண்டு ஊன்றி உணர வரியது. காக்கும்
கடவுளாய் நின்று சகல சீவ கோடிகளையும் காத்தருளுகிற திரு
மாலே இராமனாய் இங்கே காவலர் குடியில் தோன்றித் தேவரைக்
காக்க நேர்ந்துள்ளான். மன்னர் குலமும் மனித இனமும் மகி
மையுற இராமன் புனித மனிதனாய்ப் பொலிந்து விளங்கி அரிய
வினைகளை ஆற்றி வருகிறான். மண்ணும் விண்ணும் தம் கண்
எனக் கருதி இப் புண்ணிய வண்ணனை வாழ்த்தி வருகின்றன.

சிறிய அச்சாணியால் பெரிய தேர் இயங்கி வருதல்போல்
பசிய கோலத் திருமேனியன் ஆன இக்குல மகனால் உலகம்
இனிது நிலவி வருகிறது. அந் நிலைமையை நினைந்து தெளிய இவ்
உலகுக்கு ஆணி என இத் தலைமகளை இங்ஙனம் வரைந்து
கூறினார். உருவக மொழி உயர்ந்த ஒளி புரிந்துள்ளது.

அரசர் குடியில் பிறந்த ஒரு மனிதன்; கோசலை மகன்;
என இன்னவாறு உருவம் முதலிய நிலைகளை நோக்கி இராமனை
எளிதா எண்ணி விடலாகாது; அகில வுலகங்களுக்கும் இவன்

ஆதரவாயுள்ளான்; அதிசய நிலையில் மருவியுள்ள அற்புத நிலையினன் என்னும் உண்மை ஈண்டு நுண்மையாய் உணர வந்தது.

உலகம் உய்யத் தோன்றிய இவ் வுத்தமன் அவ் வுய்யின் காரியமான கலகம் ஒன்றைச் செய்யத் தம்பியை இங்கே ஏவினான். அந்த ஏவலில் பிறவிப் பாசமும் பேராண்மையும் பெருகித் தோன்றின. உரிய இருவரும் ஒருங்கே தெரிய வந்தனர்.

தாணுவின் தோற்றத் தானைத் தழுவினன்.

தழுவினவனது தலைமையை முன்னம் அறிந்தோம்; தழுவப்பட்டவனது நிலைமையை இதில் அறிகின்றோம். இலக்குவனை இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். தாணு = சிவபெருமான். என்றும் நித்தியமாய் நிலைத்திருப்பவன் என்னும் ஏதுவை விளக்கி இப்பெயர் வந்துள்ளது. இலக்குவனைச் சிவன் என்று இங்கே குறித்தது உக்கிர வீர நிலையை உய்த்துணர்ந்துகொள்ள. ஊழிக் காலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் ஒருங்கே அழித்து ஒழிக்க வல்ல சங்கார கருத்தாவைப்போல் அரக்கரை இவன் தொலைத்து ஒழிப்பான் என்னும் குறிப்பு கூர்ந்து நோக்க வந்தது.

கூற்றுவனை உதைத்துக் காலகாலன் எனச் சிவபெருமான் விளங்கி நின்றல்போல் அமரர் கூற்றுவனாகிய இந்திரசித்தைக் கொன்று வென்றி பெறப் போகின்றான் ஆதலால் இனைய பெருமான் இங்கே பெரிய சிவபெருமான் என நேர்ந்தான்.

திங்களின் மௌலி அண்ணல் திரிபுரம் தீக்கச்சீறிப்
பொங்கினன் என்னத் தோன்றிப் பொலிந்தனன்.

திரிபுரத்தை எரித்த விரிசடைக் கடவுள்போல் அரக்கரை அழித்து ஒழிக்க இலக்குவன் சீறி எழுந்தான் என இது கூறியுள்ளது. போர்மேல் மூண்டு போகின்றவனுடைய அதிசய ஆற்றலை இவ்வாறு மதி தெளிய விளக்கி விதி நிலை துலக்கி யிருக்கிறார்.

தனது அருமைத் தம்பி உடை வரிந்து கட்டி மார்பில் கவசம் புனைந்து முதுகில் அம்புப் புட்டில் தாங்கி வில் ஏந்தி வீரக் கோலமாய்ச் செல்ல நேர்ந்ததைக் கண்டதும் இராமன் உள்ளம் உருகினான்; கண்ணீர் மல்கி ஓட ஒல்கி ஓசிந்து உளைந்து நின்றான்.

கண்ணீர் நிலம்படர நெஞ்சு அழிவான்.

ஆதரவாயுள்ளான்; அதிசய நிலையில் மருவியுள்ள அற்புத நிலையினன் என்னும் உண்மை ஈண்டு நுண்மையாய் உணர வந்தது.

உலகம் உய்யத் தோன்றிய இவ் வுத்தமன் அவ் வுய்வின் காரியமான கலகம் ஒன்றைச் செய்யத் தம்பியை இங்கே ஏவினான். அந்த ஏவலில் பிறவிப் பாசமும் பேராண்மையும் பெருகித் தோன்றின. உரிய இருவரும் ஒருங்கே தெரிய வந்தனர்.

தாணுவின் தோற்றத் தானைத் தழுவினன்.

தழுவினவனது தலைமையை முன்னம் அறிந்தோம்; தழுவப்பட்டவனது நிலைமையை இதில் அறிகின்றோம். இலக்குவனை இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். தாணு = சிவபெருமான். என்றும் நித்தியமாய் நிலைத்திருப்பவன் என்னும் ஏதுவை விளக்கி இப்பெயர் வந்துள்ளது. இலக்குவனைச் சிவன் என்று இங்கே குறித்தது உக்கிர வீர நிலையை உய்த்துணர்ந்துகொள்ள. ஊழிக் காலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் ஒருங்கே அழித்து ஒழிக்க வல்ல சங்கர கருத்தாவைப்போல் அரக்கரை இவன் தொலைத்து ஒழிப்பான் என்னும் குறிப்பு கூர்ந்து நோக்க வந்தது.

கூற்றுவனை உதைத்துக் காலகாலன் எனச் சிவபெருமான் விளங்கி நின்றல்போல் அமரர் கூற்றுவனாகிய இந்திரசித்தைக் கொன்று வென்றி பெறப் போகின்றான் ஆதலால் இனைய பெருமான் இங்கே பெரிய சிவபெருமான் என நேர்ந்தான்.

திங்களின் மௌலி அண்ணல் திரிபுரம் தீக்கச்சீறிப்
பொங்கினன் என்னத் தோன்றிப் பொலிந்தனன்.

திரிபுரத்தை எரித்த விரிசடைக் கடவுள்போல் அரக்கரை அழித்து ஒழிக்க இலக்குவன் சீறி எழுந்தான் என இது கூறியுள்ளது. போர்மேல் மூண்டு போகின்றவனுடைய அதிசய ஆற்றலை இவ்வாறு மதி தெளிய விளக்கி விதி நிலை துலக்கி யிருக்கிறார்.

தனது அருமைத் தம்பி உடை வரிந்து கட்டி மார்பில் கவசம் புனைந்து முதுகில் அம்புப் புட்டில் தாங்கி வில் ஏந்தி வீரக் கோலமாய்ச் செல்ல நேர்ந்ததைக் கண்டதும் இராமன் உள்ளம் உருகினான்; கண்ணீர் மல்கி ஓட ஒல்கி ஓசிந்து உளைந்து நின்றான்.

கண்ணீர் நிலம்படர நெஞ்சு அழிவான்.

தம்பி போர்மேல் மூண்டு போக நேர்ந்த போது அண்ணன் கண்ணீர் பெருகி நின்ற நிலையை இது காட்டியுள்ளது. இந்திர சித்தை வென்று வருக என்று சித்தை துணிந்து சொன்னவன் இளையவன் போர்மேல் எழுந்தபொழுது உளம் உருகி அழுதிருக்கிறான். அரிய வீரன் அழுதது பெரிய அதிசயமாயது.

இருமுறை போய்ப் போராடி அழிதுயரடைந்துள்ளான்; இம்முறையும் போகின்றான்; தன் பொருட்டுத் தம்பி படாத பாடு படுகின்றானே! என்று இந் நம்பி நெஞ்சம் கரைந்து நின்றான்; அந்நிலையில் கண்ணீர் பெருகி வந்தது. போர் என்றால் உவந்து துள்ளும் சிறந்த வீரக் குரிசில் தம்பி போர்மேல் எழுந்ததைக் கண்டதும் அழுதிருப்பது அதிசய வியப்பாய்வுள்ளது. எல்லை மீறிய உழுவலன்பால் உள்ளம் உருகியுள்ளமையால் கண்ணீர் வெள்ளமாய்ப் பெருக நேர்ந்தது. பிறவிப் பாசமும் பெரிய ஆர்வமும் மானச மருமமும் ஈண்டு விரவி மிளிர்கின்றன.

இவ்வாறு உருகி நின்றவனைத் தொழுது வணங்கி இளவல் போயினான். அந்தப் போக்கு அதிசய நோக்காய் விளங்கியது.

வஞ்சன்மேலே சலங்கொண்டு சென்றான் என்றதனால் இந்திரசித்தின்மீது இலக்குவனுக்கு மூண்டுள்ள கொதிப்பும் கோபமும் தெரிய வந்தன. கொடிய மாய வஞ்சனைகளைச் செய்து நெடிய திகில்களை விளைத்துச் சதியாய் மறைந்து அழகேடுகளைப் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றான் ஆதலால் அவனை விரைந்து அழித்து ஒழிக்கவேண்டும் என்னும் வெகுளி வீறுகொண்டு நின்றது. சேனைகளோடு அவனை நீறுசெய்து விடவேண்டும் என்று நீறு பூசிய சிவன்போல் இவ்வீரன் வீரோடு போனான்.

தம்பி போர்மேல் போவதை இந்நம்பி பார்த்து நின்றான். தலை மறையும் வரையும் நிலை பிரியாமல் நோக்கி நின்று நெஞ்சம் உருகினான். உயிர் உருக்கம் உரிமைப் பாசமாய் ஒளி புரிந்தது.

ஊன் பிரிகின்றிலாத உயிர்.

இராமனைப் பிரிந்து போகின்ற இளையவனை இவ்வாறு வரைந்து காட்டியிருக்கிறார். பிரிவு நிலை அரிய பரிவாய்ப் பெருகியுள்ளது.

உடலை விட்டுப் பிரியாத உயிர்போல் இராமனை விட்டுப் பிரியாமல் என்றும் அருகே உரிமையாய் மருகி யிருந்தவன்

இன்று போர்மேல் பிரிந்து போவது பிரிவாற்றாமையாய்ப் பெருகின்றது. அரிய காரியம் செய்யத் தம்பி பிரிய நேர்ந்தது; அந்தப் பிரிவில் அண்ணன் மறுகி நின்றான். மறுக்கமும் உருக்கமும் உள்ளப் பாசத்தின் உருவங்களாய் விளைந்தன. உழுவலன் புகள் கெழுமி விழுமிய நிலையில் வெளி வந்துள்ளன.

தான் பிரிந்து ஏகக் கண்ட தயரதன் தன்னை ஒத்தான்.

இலக்குவன் பிரிந்து போனபோது இராமன் பிரிந்து நின்ற நிலையை உலகம் தெளிவாத் தெரிந்துகொள்ள இங்ஙனம் வரைந்து காட்டியிருக்கிறார். காட்சி மாட்சி மருவி யுள்ளது.

விசுவாமித்திரரது வேள்வியைக் காக்கும் பொருட்டு இளமைப் பருவத்தில் இராமனை அந்த முனிவர் பின் அனுப்பிய பொழுது தசரதன் எவ்வாறு மறுகி மயங்கி உருகி நின்றானோ அவ்வாறே நிரும்பலை வேள்வியைச் சிதைக்கத் தனது தம்பியை அனுப்பிய இந் நம்பி உள்ளம் உருகி உயிர் மறுகி நின்றான். இந்த உவமை நயம் கருதி உணரவுரியது. பிள்ளையைப் பிரிந்ததாய், கன்று பிரிந்த கார்ஆ, உயிர் பிரிந்த உடல் எனப் பிரிவின் பரிவுக்கு வேறு ஏதேனும் ஓர் உவமையை உரைத்திருக்கலாம்; அவ்வாறு உரையாமல் இவ்வாறு உரைத்துள்ளார்.

நீண்ட காலம் பிள்ளைப்பேறு இல்லாமல் உள்ளம் வருந்தி யிருந்த தசரதன் முதுமையில் அருமையாக இராமனைப் பெற்றான்; மலடாய் நெடிது மறுகி யிருந்தவன் இந்த அழகனைக் கண்டதும் அளவில்லாத ஆனந்தத்தில் மூழ்கித் திளைத்தான்; பருவம் வளர வளரப் பேரின்பம் பெருகி வளர்ந்தது; அந்த இன்ப நிலையில் கோசிக முனிவர் வந்தார்; தனது வேள்வியைக் காத்தருள இராமனைத் தரவேண்டும் என்று கேட்டார்; அந்தச் சொல்லைக் கேட்டதும் உள்ளம் பதைத்தான்; உயிர் துடித்தான்.

உண்ணிலாவிய துயரம் பிடித்துஉந்த

ஆருயிர்நின்று ஊசல் ஆடக்

கண்ணிலான் பெற்று இழந்தான்என உழந்தான்

கடுந்துயரம் கால வேலான்.

(இராமா, கையடை 11)

முனிவர் வந்து தனது தலைமகனைக் கேட்டபோது தசரத மன்

என் குலை துடித்து உயிர் பதைத்து மறுகியிருக்கும் நிலையை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். இவ்வளவு துயரங்களையும் இனையவனைப் பிரிந்தபோது இராமன் இங்கே அடைந்திருக்கிறான். உவமைக் குறிப்பு உணர்ச்சி நிலைகளை விளக்கி ஒளிபுரிந்துள்ளது. அன்புரிமைகள் மானசமருமங்களாய்மருவிநிற்கின்றன.

தான் பிரிந்தபோது தன்னை நோக்கித் தனது தந்தை வருந்தியதுபோல் இராமன் வருந்த வில்லை; முனிவரது கருமத்தை முடிக்கும் கடமையிலேயே கண்ணாய்ச் சென்றான்; இங்கும் அண்ணன் பரிந்து மறுசுவதுபோல் பிரிந்துபோகிற தம்பி மறுக வில்லை; பகைவனை விரைந்து தொலைக்க வேண்டும் எனக் கருமமே கண்ணாய் இனையவன் துணிந்து போயிருக்கிறான்.

தன் பிரிவினால் தந்தை வருந்தியதுபோல் தம்பியின் பிரிவினால் இராமன் வருந்தியிருத்தலால் உரிமையும் பாசமும் உழுவலன்பும் உணரவந்தன. அண்ணன் தம்பி என வெளியே இவ்வண்ணம் தோன்றினும் இலக்குவன் மீது பிள்ளைப் பாசமே இராமனது உள்ளத்தில் ஊன்றியுள்ளது. அந்த இளவலும் இந்த அண்ணனைத் தந்தை நீ, தாயும் நீ, என எந்த வேளையும் சிந்தையுருகி வந்தனை புரிந்து வருகிறான். இவ்வரவு நிலையைக் காவியம் முழுவதிலும் இடங்கள்தோறும் தெளிவாகக் கண்டு வருகிறோம். பிறவித் துணைகளின் உறவுரிமைகள் ஒளி புரிந்தன.

தான் பிரிந்தபோது தன் தந்தை சிந்தை வருந்தியுள்ள நிலைகளை இம்மைந்தன் அன்று தெரிய வில்லை; இன்று தம்பி பிரிந்த போது நன்கு தெரிந்து கொண்டான். அனுபவ உணர்வு மனிதனுக்குத் தனி உரிமையாய் மருவி வருகிறது. வினையின் விளைவும் ஓரளவு இதில் விளங்கி நின்றது. தான் பிரிந்தமையால் முன்னம் தந்தை வருந்தினான்; அந்த வருத்தத்தை இராமன் இங்கே அடைய நேர்ந்தான். நினைந்தோ நினையாமலே செய்த வினைகள் செய்தவனை எவ்வகையிலும் வந்து சேரும் என்பது இங்கே செவ்வையாக உணர வந்தது. கரும விதிகள் மருமமுடையன.

விசுவாமித்திரர் வேண்டுகோளின்படி தனது மூத்த மகனைத் தசரதன் முன்னம் வேள்விமேல் அனுப்பினான்; விபீடணன் வேண்டுகோளின்படி தனது இனைய தம்பியை இராமன் ஈண்டு

என் குலை துடித்து உயிர் பதைத்து மறுகியிருக்கும் நிலையை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். இவ்வளவு துயரங்களையும் இனையவனைப் பிரிந்தபோது இராமன் இங்கே அடைந்திருக்கிறான். உவமைக் குறிப்பு உணர்ச்சி நிலைகளை விளக்கி ஒளிபுரிந்துள்ளது. அன்புரிமைகள் மானசமருமங்களாய்மருவிநிற்கின்றன.

தான் பிரிந்தபோது தன்னை நோக்கித் தனது தந்தை வருந்தியதுபோல் இராமன் வருந்த வில்லை; முனிவரது கருமத்தை முடிக்கும் கடமையிலேயே கண்ணாய்ச் சென்றான்; இங்கும் அண்ணன் பரிந்து மறுசுவதுபோல் பிரிந்துபோகிற தம்பி மறுக வில்லை; பகைவனை விரைந்து தொலைக்க வேண்டும் எனக் கருமமே கண்ணாய் இனையவன் துணிந்து போயிருக்கிறான்.

தன் பிரிவினால் தந்தை வருந்தியதுபோல் தம்பியின் பிரிவினால் இராமன் வருந்தியிருத்தலால் உரிமையும் பாசமும் உழுவலன்பும் உணரவந்தன. அண்ணன் தம்பி என வெளியே இவ்வண்ணம் தோன்றினும் இலக்குவன் மீது பிள்ளைப் பாசமே இராமனது உள்ளத்தில் ஊன்றியுள்ளது. அந்த இளவலும் இந்த அண்ணனைத் தந்தை நீ, தாயும் நீ, என எந்த வேளையும் சிந்தையுருகி வந்தனை புரிந்து வருகிறான். இவ்வரவு நிலையைக் காவியம் முழுவதிலும் இடங்கள்தோறும் தெளிவாகக் கண்டு வருகிறோம். பிறவித் துணைகளின் உறவுரிமைகள் ஒளி புரிந்தன.

தான் பிரிந்தபோது தன் தந்தை சிந்தை வருந்தியுள்ள நிலைகளை இம்மைந்தன் அன்று தெரிய வில்லை; இன்று தம்பி பிரிந்த போது நன்கு தெரிந்து கொண்டான். அனுபவ உணர்வு மனிதனுக்குத் தனி உரிமையாய் மருவி வருகிறது. வினையின் விளைவும் ஓரளவு இதில் விளங்கி நின்றது. தான் பிரிந்தமையால் முன்னம் தந்தை வருந்தினான்; அந்த வருத்தத்தை இராமன் இங்கே அடைய நேர்ந்தான். நினைந்தோ நினையாமலே செய்த வினைகள் செய்தவனை எவ்வகையிலும் வந்து சேரும் என்பது இங்கே செவ்வையாக உணர வந்தது. கரும விதிகள் மருமமுடையன.

விசுவாமித்திரர் வேண்டுகோளின்படி தனது மூத்த மகனைத் தசரதன் முன்னம் வேள்விமேல் அனுப்பினான்; விபீடணன் வேண்டுகோளின்படி தனது இனைய தம்பியை இராமன் ஈண்டு

நிசும்பலை வேள்விமேல் அனுப்பியுள்ளான். அனுப்பிய வகையில் தந்தை என இந்த மைந்தன் இங்கே சிந்தை செய்ய நோர்ந்தான்.

அந்த வேள்வியை அளித்து அமரருக்கு அவன் அருள் புரிந்தான்; இந்த வேள்வியை அழித்து எல்லாருக்கும் இவன் இதம்புரியச் சென்றான். செலவு நிலைகள் சிந்தனைக்கு வந்தன.

சேனை சேன்றது.

வானர சேனைகள் மான வீரங்களோடு நிசும்பலையை நோக்கி விரைந்து சென்றன. சேனைத் தலைவர்கள் எரி கொள்ளிகளை எடுத்துக் கொண்டு உல்லாச வீரோடு ஊக்கிப் போனார். அனுமானும் வீடணனும் அருகே மருவி வர இளைய பெருமாள் வில்வந்தி வீரகம்பீரமாய் நடந்துபோனான். மருமமான பலஇடர்களையும் கடந்து கருமமே கண்ணாய் விரைந்து போன படைகள் முடிவில் நிசும்பலையை அடைந்தன. பெரிய ஒரு கருமலை அயலே விரிந்து பரந்திருந்த அரக்கர் சேனைகள் யாண்டும் யாரும் புகாத படி நீண்ட சக்கர வியூகம் வகுத்து நிரை நிரையாய் நெடிது காத்து நின்றன. காப்புுகள் எங்கும் கடுமையா யிருந்தன.

நிசும்பலை நிலை.

வீரபத்திரகாளி என்னும் வன தேவதையின் அழகிய கோவில் அமைந்துள்ளது. அதன் எதிரே குளிர் பூஞ்சோலை ஒன்று எழில் மிகுந்திருக்கிறது; அந்த இனிய சோலையின் நடுவே ஓமகுண்டம் வகுத்து இராக்கத மந்திரவாதிகள் மந்திரங்கள் புரிய இந்திரசித்து அங்கே யாகத்தை அதிவேகமாய்ச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். வெளியே நான்கு திசைகளில் நால்வகைப் படைகளும் கால் வகுத்து நின்று கடிது காத்து வருகின்றன. காப்பு முறை எவ்வழியும் கடுத்து ஊக்கிச் செவ்வையாய் நோக்கி நின்றது. தலைமைத்தளபதிகள் நிலைகள்தோறும் நெடிது திரிந்து யாண்டும் ஆவலான விழிப்போடு காவல் காத்து வந்தனர். அணிவகுப்புகள் அதிசயமாய் அமைந்து நின்றன.

நேமிப்பெயர் யுகம் நிரைத்து நெடும்
சேமத்தது நின்றது தீவினையோள்
ஓமத்தனல் வெவ்வட வைக் குடனே
பாமக்கடல் நின்றதொர் பான்மையதே.

காராயின காய்கரி தேர் பரிமாத்
தாராயிர கோடி தழீஇயது தான்
நீராழியொடு ஆழி நிறீஇயது போல்
ஓராயிரம் யோசனை யுள்ளதனை. (2)

பொற்றேர் பரிமா கரிமா பொருதார்
எற்றேபடை வீரரை எண்ணிலமால்
உற்றேவிய யுகம் உலோக முடைச்
சுற்றாயிரம் ஊடு சலாயதனை. (3)

வழங்காசிலை நாண்ஒலி வானின் வரும்
பழங்கார்முகம் ஒத்த; பணிக்குலமும்
தழங்கா கடல் வாழ்வனபோல் தகைசால்
முழங்கா முகில் ஒத்தன மாமுரசே. (4)

நிசும்பலையைக் காத்து நின்ற சேனைகளின் நிலைகளை இவை காட்டியுள்ளன. காப்பு முறையைக் கருதிக் காணுபவர் அதன் உறுதி நிறைகளை ஓர்ந்து கொள்ளுவார். தேர்ப்படை யானைப்படை குதிரைப்படை காலாட்படை என நால்வகைச் சேனைகளும் வந்திருத்தலால் தற்காப்பு நிலையில் மேகநாதன் எவ்வளவு விவேக மாய் வேலை செய்துள்ளான் என்பதை யுகமா அறிந்து கொள்ளுகிறோம். எதிரிகள் தெரிந்துகொள்ளாதபடி மறைந்திருந்தாலும் சிறந்த படைகளைப் பாதுகாப்புக்கு அமைத்துக்கொண்டது அவனுடைய நெஞ்சத் திகிலை நேரே விளக்கி நின்றது. தனது கருமத்தின் மருமத்தை எதிரிகளிடம் விபீடணன் சொல்லி விடவும் கூடும் என முன்னரே உள்ளத்தில் ஐயம்கொண்டு நின்றான் ஆதலால் தான் செய்யும் காரியம் தடையுறாமல் முடியும் படி கடிது சூழ்ந்து நெடிய படைகளை அயல் எங்கும் நிறுத்தி வைத்தான். மறைவான தனது சதி வேலையைப் பகைவர் தெரிந்து படைகளோடு வந்தாலும் தன் படைகள் அவரை எதிர்த்துப் போராடும்; அப்போராட்டம் முடியுமுன் தான் கருதிய யாகத்தை முடித்து விடலாம் என்று நன்கு முடிவு செய்தே இந்திரசித்து தந்திரம் புரிந்து வேள்வியில் மூண்டிருந்தான்.

காப்பு நிலை.

கைதேர்ந்த சேனைத் தலைவர்களைக் காப்புக்கு அவன் நியமித்திருந்தான். படைகளை அதி மதியூகமாய் அணி வகுத்து

அவர் நிறுத்தி யிருந்தனர். முதலில் ஓமகுண்டத்தைச் சுற்றி வரிசை வரிசையான சுழல் வட்டமாய்ப் படைகள் அடையே நின்றன. நேமிப்பெயர் யூகம் என்றது சக்கராயுதம் வழுவமா வகுத்து நிறுத்திய சேனை அணியை. நேமி=சக்கரம். அதன் பின் உக்கிர வீரமான போர் வீரர்களை நிறுத்தியிருந்தனர். அதற்கு அப்பால் தேர் வீரர்கள் சூழ்ந்து நின்றனர். அதற்கு அயலே யானைப்படைகள் கார்மேகங்கள் போல் கலித்து நின்றன. அந்த யானைச் சேனைகளுக்கு அயலே குதிரைப் படைகள் முதிர் வேகத்தோடு மூண்டு நின்றன. இந்த எல்லாப் படைகளுக்கும் வெளியே காலாட் படைகள் வேல் வாள் வில் தண்டு பிண்டி பாலம் முதலிய மேலான ஆயுதங்களோடு வீறுகொண்டு நின்றன. வீரக் காப்புகள் யாண்டும் மருமமாய் நீண்டு நிலவின.

எவ்வழியும் வெவ்வித திறல்களோடு வீறுகொண்டு நின்ற அந்தச் சேனைத் திரள்களை வானர சேனைகள் கண்டன. கிட்ட நெருங்கும் வரையும் நிருதர் சேனைகள் அங்கே மருவியிருக்கும் நிலை தெரியவில்லை. யாரும் யாதொரு அரவமும் இன்றி அமைதியாய் அடங்கி யிருந்தமையால் அருகே அணுகிய பின்னரே படைகள் இருப்பது தெரிய வந்தது. தெரியவே வானர வீரர்கள் ஆரவாரமாய் வீர கர்ச்சனைகளை வீறோடு செய்தனர்.

வலியான இராகவன் வாய்மொழியால்
சலியாத நெடுங்கடல் தான்எனலாய்
ஒலியா துறு சேனையை உற்றுஒருநாள்
மெலியாதவர் ஆர்த்தனர் விண்கிழிய.

யாதும் அசையாமல் ஏதும் பேசாமல் அலையில்லாத நெடிய கடல்போல் மருமமாய் மருவியிருந்த நிருதர் படைகளை நேரே காணவே வானர சேனைகள் ஆரவாரித்துப் போருக்கு மூண்ட நிலையை இது விளக்கியுள்ளது. எதிரியின் படைகளைக் கண்டதும் அண்ட கோளங்களும் செவிடுபடும்படி வானரங்கள் வீரமுழக்கம் செய்திருக்கின்றன. அவ் வுண்மையை விண்கிழிய ஆர்த்தனர் என்றதனால் அறிந்துகொள்ளுகிறோம். தீயவன் புரிகிற மாயச் சதியைக் கண்டு கொண்டோம் என்ற களிப்பினால் அண்டமும் கிழிய ஆர்த்து நின்றனர். வீரச் செருக்கும் வெற்றிக் களிப்பும் அந்த ஆரவாரங்களில் வீறுகொண்டு விளங்கின.

போர் மூண்டது.

அரவம் யாதும் இன்றிக் கரவாய் அடங்கி ஒடுங்கியிருந்த நிருதர் சேனைகள் நேரே எதிரிகள் மூண்டு வரவே நெடிது திகைத்துக் கடிது எதிர்த்தன. இருவகைச் சேனைகளும் பொரு திறலோடு போராட நேர்ந்தன. போராட்டம் வீர வெறிகளாய் விரிந்தது.

வானர வீரர்கள் உக்கிர வீரமாய்ப் பக்கம் எங்கும் பாய்ந்து இடங்கள் தோறும் ஊக்கி ஏறி உருத்துப் பொருதார். கல்லுகளையும் மரங்களையும் வாரி வீசி வானர சேனைகள் பொரவே வில்லுகளிலிருந்து அம்புகளை ஏவி அரக்கர்கள் வீரோடு போராடினார். இருதிறப் படைகளிலும் மாறி மாறிப் படுகொலைகள் விழுந்தன. அடு தொழில்கள் யாண்டும் கடிது நிகழ்ந்தன.

வானரர் வதைத்தது.

வில்லும் மழுவும் எழுவும் மிடலோர்
பல்லும் தலையும் உடலும் படியில்
செல்லும்படி சிந்தின சென்றனவால்
கல்லும் மரமும் கரமும் கதுவ.

அரக்கர் அழித்தது.

வாலும் தலையும் உடலும் வயிறும்
காலும் கரமும் தரைகண் டனவால்
கோலும் மழுவும் எழுவும் கொழுவும்
வேலும் கணையும் வளையும் விசிற.

அரக்கர்களும் வானர வீரர்களும் இன்னவாறு யாண்டும் மூண்டு போராடவே தலைகளும் தோள்களும் தாள்களும் துணி பட்டுப் பிணக்குவியல்கள் பெருகி நிணச் சேறுகள் நிலம் படர நேர்ந்தன. பொருதொழிலில் மூண்டு நிருதர் படைகள் இறந்து பட்டாலும் வானர வீரர்களை உள்ளே ஏற ஒட்டாமல் சேனைத் தலைவர்கள் சீறி வதைத்தார். புற வெளிகளிலேயே இருவகைப் படைகளும் முனைந்து பொருது மடிந்து குவிந்தன.

முதல் அணியில் சூழ்ந்து நின்ற அரக்கர் படைகள் மாண்டு படவே அடுத்து நின்ற அணிகள் கடுத்து முன்னேறிக் குரங்கி னங்களைக் கொன்று வீழ்த்தி வென்றி வீரோடு பாதுகாப்பை வலியுறுத்தி நிலைபெற்று நின்றன. உள்ளக் கொடுப்போடு

துள்ளி ஏறிய வானர வீரர்கள் துடித்து மாண்டனரே அன்றி சக்கர வியூகமாய் நீண்டு மிக்க திறலோடு நின்ற அணியை உடைத்து உள்ளே யாரும் போக முடியவில்லை. முனைந்து முண்டவர் சாக முடிந்ததே யன்றி அகத்தே யாதும் ஏக முடிய வில்லை என்று தெரிந்ததும் வீடணன் இலக்குவனை வேகமாய் விரைந்து வேண்டினான். அவ்வேண்டுகோள் வினையமா நீண்டது.

வீடணன் தூண்டியது.

“ஆண்டவா! நம் சேனைகள் வென்று விடும் என்று நாம் காலம் தாழ்த்து நின்றால் சாலவும் பிழையாம். பொழுது பழுதே கழிய விடின் அழிவே உண்டாம். நேரம் கடந்தால் அவன் வேள்வியை விரைந்து முடித்து விடுவான்; அவ்வாறு முடியின் அவனை எவ்வாற்றினும் யாரும் யாதும் செய்ய முடியாது: அவனை எல்லாரையும் வெல்ல வல்லவனாய் வீறுகொண்டு விடுவான்; ஒல்லையில் உருத்து ஒழித்தருளுக” என்று இவ்வாறு வீடணன் வேண்டவே இலக்குவன் முண்டு முனைந்து போரில் ஏறினான். வளைந்த வில் நிமிரா வண்ணம் அம்புகளை வாரி யாண்டும் வீசினான். அரக்கர் சேனைகள் மாண்டு மடிந்தன. தேர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் இடங்கள் தோறும் நிலை சூலைந்து அழிந்தன. சீறி எதிர்த்த சேனைத் தலைவர்களும் நீறுபட்டு ஒழிந்தனர். ஊழிக்காலத்து உருத்திர மூர்த்திபோல் உக்கிர வீரமாய்ப் பகழிகளைப் பொழிந்து பக்கம் எங்கணும் படுகளைப் படுத்தினான். திறலோடு அமைத்திருந்த சக்கர வியூகத்தை உடைத்தெறிந்து உள்ளே புகுந்தான். இளவலின் வேகம் அளவிலா ஆற்றலாயது.

இலக்குவன் வேள்வியைச் சிதைத்தது.

சேனைத் திரள்களை அழித்து ஒழித்து இலக்குவன் உள்ளே ஏறி வருகிறான் என்று தெரிந்ததும் இந்திரசித்து மந்திர முறைகளைச் சுருக்கி வேள்வியை விரைந்து முடிக்க வேகித்து நின்றான். யாகம் முடியும் வரையும் யாரோடும் அவன் பேசக் கூடாது; மௌன விரதம் பூண்டே மந்திர முறையில் அதை முடிக்க வேண்டும்; அந்த நிலையில் மோனமா உறுதிகொண்டிருந்த அவன் காரிய சித்தியைக் காண விரைந்தான். அதற்குள் இனைய வன் ஓமகுண்டத்தைச் சிதைத்தான்; சூழ வைத்திருந்த பூரண கலசங்கள் யாவும் உடைந்து உருண்டு புரண்டு பொடிகளா

யழிந்தன; ஆரண முறைகளையும் மாரண நிலைகளையும் நன்கு தெரிந்திருந்த நிருதர் குல வேதியரும் நிலைகுலைந்து செத்தனர்; வேள்விக்கு உரிமையாக அமைத்திருந்த உபகரணங்கள் யாவும் ஒழிந்து குருக்களும் அழிந்து குண்டமும் இழிந்து படவே இந்நிரசித்து மறுக்கம் மீதூர்ந்து மருண்டு திகைத்தான்.

ஓமவெங் கனல் அவிந்து உழைக் கலப்பையும்
காமர்வண் தருப்பையும் பிறவும் கட்டற
நாமமந்திரத் தொழில் மறந்து நந்துறு
தூமவெங் கனல்எனப் பொலிந்து தோன்றினான். (1)

அக்கணத்து அடுகளத்து அப்பு மாரியால்
உக்கவர் ஒழிதர உயிருளோரெலாம்
தொக்கனர் அரக்கனைச் சூழ்ந்து சுற்றுறப்
புக்கது கவிப்பெருஞ் சேனைப் போர்க்கடல். (2)

ஆயிர மலருடை ஆழி மாப்படை
ஏயெனும் அளவையின் இழிந்த என்பதும்
தூயவன் சிலைவலித் தொழிலும் துன்பமும்
மேயின வெகுளியும் கிளர வெம்பினான். (3)

மானமும் பாழ்பட வகுத்த வேள்வியின்
மோனமும் பாழ்பட முடிவிலா முரட்
சேனையும் பாழ்படச் சிறந்த மந்திரத்து
ஏனையும் பாழ்பட இனைய செப்பினான். (4)

(நிகும்பலைப் படலம்)

சேனைகளை அழித்து ஒழித்து இலக்குவன் வேள்வித் தலத்தை நெருங்கியதும், வானரங்கள் புகுந்ததும், ஓமகுண்டம் சிதைந்ததும், அது அழியவே இந்நிரசித்து உள்ளம் தளர்ந்து உருத்துக் கொதித்ததும் பிறவும் இங்கே நன்கு காண்கின்றோம்.

வெளியே அணி அணியாய் ஆழிபோல் சூழ்ந்து நின்ற படைகள் எதிரிகளை எவ் வகையிலும் உள்ளே புகவிடா என்று உள்ளம் துணிந்து உறுதி பூண்டு மெளன விரதம் கொண்டு யாகத்தை அதி வேகமா மேகநாதன் செய்து வந்தான்; வந்தும் இனையவன் வில்லாடலால் அரக்கர் படைகள் எல்லாம் ஒல்லையில் அழிந்து ஒழிந்தன; வானர வீரர்கள் உள்ளே புகுந்தனர்; புகவே உயிர் அழிந்தது என்று துயரோடு அவன் துடித்து வருந்தினான்.

அவனது நிலை அதுபொழுது பரிதாபமா யிருந்தது. கருதிய படியே யாகம் முடிந்தால் அரிய பெரிய யோகம் என்று நெடிய மகிழ்ச்சியோடு நிலைத்து நின்றவன் நேர்ந்த நிகழ்ச்சியால் கொடிய இகழ்ச்சி வந்ததே! என்று குலை துடித்து அலமந்தான். வாய் பேசாமல் மவுனமா வீரதம் பூண்டு செய்ய வேண்டிய நிலை பிழைபடவே இனி உய்தியில்லை என்று உள்ளம் தளர்ந்து எள்ளல்களை நினைந்து இணைந்து நொந்து உளைந்து நைந்தான்.

மானமும் பாழ்பட வகுத்த வேள்வியின்
மோனமும் பாழ்பட.

என்றதனால் இந்திரசித்து பட்டிருக்கும் பாடுகள் தெரிய வந்தன. ஆதரவா யமைந்து நின்ற சேனைகள் யாவும் பாழ்பட்டு அழிந்தன; மானமும் பாழாய்ப் போனது என்று மனம் மிக மறுகித் தனக்குள்ளேயே புலம்ப நேர்ந்தான் ஆதலால் மோனமும் பாழ்பட்டது என்றார். பேசாத வாய் பேசும்படியாயது.

அவலமான அழிகேடுகள் மூண்டன என்று கவலையால் கதி கலங்கியிருந்தவன் பின்பு சிறிது மதி தெளிந்து விதி விளைவுகளை நொந்து வீரோடு பல பல கருதி நிலைமைகளை நினைந்து நெஞ்சம் துணிந்தான்; உறுதி உணர்ச்சிகள் ஊக்கி வந்தன.

தொடங்கிய வேள்வியின் தூம வெங்கனல்
அடங்கியது அவிந்துளது அமையுமா மன்றே
இடங்கொடு வெஞ்செரு வென்றி இன்றுஎனக்கு
அடங்கியது என்பதற்கு ஏது வாகுமால். (1)

ஆங்கது கிடக்கநான் மனிதர்க்கு ஆற்றலன்
நீங்கினன் என்பதோர் இழிவு நேருற
ஈங்குநின்று யாவரும் இயம்ப என்குலத்து
ஓங்குபேர் ஆற்றலும் ஒளியும் ஒல்குமால். (2)

மந்திர வேள்விபோய் மடிந்த தாம் எனச்
சிந்தையில் நினைந்து நொந்திருந்து தேம்புதல்
அந்தரத்து அமரர் தாம் மனிதர்க்கு ஆற்றலன்
இந்திரற்கே இவன் வலிஎன்று ஏசுவோ? (3)

செய்ய மூண்ட வேள்வி சிதைந்து போகவே இந்திரசித்து சிந்தை நொந்து தவித்துள்ளான். அந்த நிலைகளை இவை உணர்த்தியுள்ளன. மன வேதனைகள் கன வேகமா அவனை வதைத்திருக்க

கின்றன. “வெள்ளமாய்த் திரண்டு உடன் வந்த பெரும் படைகள் அழிந்தன; வேள்வி பாழாயது; என் யாகம் அழிந்தபோதே நான் வெற்றி பெறும் யோகமும் ஒழிந்தது; அரக்கர் குலத்துக்குக் கொடிய அழிகேடு மூண்டுள்ளதை இந்த வேள்வியின் அழிவு விழிதெரிய விளக்கி நின்றது; ஆயினும் அழிவு நிலையை நினைந்து இனி மறுகி மயங்குவதால் பயன் இல்லை; கவலையால் கலங்கிச் செயலிழந்து நின்றால் குல விரோதிகளான தேவர்கள் கூடி நகைப்பர்; பேடிகள்போல் அஞ்சி ஒடுங்கி நின்ற அவர் சில காலமாக மிஞ்சி நிமிர்ந்து நிற்கின்றார்; அமரர் உலகத்தைப் பாழாக்கி இந்திரனை வென்று தொலைத்த நான் இந்த மனிதரை ஒரு பொருளாக எண்ணி இளைவது ஈனமேயாம். எனது தோள் வலியால் பகைவரை அழித்து ஒழித்து “வெற்றி நிலையை உலகம் முற்றும் அறிய ஒல்லையில் செய்வேன்” என இவ்வாறு உள்ளம் துணிந்து அவன் ஊக்கி எழுந்தான். அவனுடைய உறுதியும் ஊக்கமும் அரிய திறலுடையன. கருதிய கருமம் இழந்து அவமானமாய் மறுகி யிருக்கிறான்; அந்த நிலையிலும் சிந்தையில் தீரம் சீறி நிற்கிறது. வீரம் வீறிட்டு விளங்குகின்றது.

தலைமையும் நிலைமையும்.

இந்திரசித்து இலங்கைவேந்தன் தலைமகன்; இளைய சக்கரவர்த்தி; அரிய வில்லாளி; பெரிய போர் வீரன்; அசகாய சூரன்; நேர்ந்த பகைவரை இருமுறை நிலைகுலையச் செய்தான்; சஞ்சீவி முதலிய தெய்வீக உதவிகளால் தெவ்வர் உய்தி பெற்றெழுந்தனர்; மீண்டும் போருக்கு ஊக்கி வீர வாதங்கள் கூறினர்; அந்த நிலைகளை அறிந்து இராவணன் சிந்தை வருந்தினான்; தந்தையின் மன வேதனைகளை எந்த வகையிலாவது நீக்கி இதம் புரிய வேண்டும் என்று இம் மைந்தன் சிந்தை துணிந்தான்; மாயமான தீயசதி யோசனை புரிந்தான்: கருதியபடியே யாவும் செய்து முடித்து மருமமாய் மறைந்து போய் அதிசய வெற்றியை அருள வல்ல அரிய யாகத்தை விதிமுறையே செய்தான்; அது முடியாதபடி வீடணன் வேலை செய்தான்; உளவறிந்து வந்து இளவல் அளவில் ஆற்றலோடு அரக்கர் படைகளை அழித்து ஒழித்தான்; முடிவில் ஓம குண்டத்தையும் சிதைத்தான்; எல்லை மீறிய கொதிப்பும் கோபமும் உள்ளத்தில் ஏறியிருந்தாலும்

இந்திரசித்து மீது யாதொரு பாணமும் தொடுக்கவில்லை; கையில் ஆயுதம் இல்லாமல் யாக தீக்கையோடு அவன் மேவியிருந்தமை யால் அவனை ஊறு ஒன்றும் செய்யாமல் இவ் வென்றி வீரன் வீரோடு விலகி நின்றது சீரோடு சிறந்த அரிய பண்பாடாய் உயர்ந்து பெரிய ஒளி மிகுந்து விளங்கியது. அருகே நெருங்காமல் சிறிது அயலே வில்லைத் தரையில் ஊன்றி இலக்குவன் வீர கம்பீரமாய் நின்றான். அந்நிலை வீர தேவதையும் தரும தேவதையும் விழைந்து வியந்து காணும் காட்சியாய் விளங்கி நின்றது. வானர வீரர்கள் மூண்டு யாண்டும் சூழ்ந்து நீண்டு நின்றனர்.

அனுமான் அணுகியது.

அந்த நிலையில் அனுமான் யாக குண்டத்தை அணுகினான். மேகநாதனை நோக்கி விளித்து வேகமாய் விவேக வுரைகள் ஆடினான். அவல நிலையில் கவலையோடு கனன்று இருக்கின்ற அந்த வில் வீரனைப் பார்த்து இந்தச் சொல் வீரன் பேசிய பேச்சுகள் கொடிய சுடுகணைகளாய்க் கடிது எழுந்து வந்தன. சொல் அம்புகள் வில் அம்புகளினும் வீறு கொண்டு பாய்ந்தன. சில அயலே வருகின்றன.

விநயமான வீர மொழிகள்

நான்உனை இரந்து கூறும் நயமொழி ஒன்றும் கேளாய்!
சானகி தன்னை வாளால் தடிந்ததோ? தனதன் தந்த
மானமேல் சேனையோடும் வடதிசை நோக்கி மீது
போனதோ? கோடி கோடி வஞ்சமும் பொய்யும் வல்லாய்!

தடந்திரைப் பரவை அன்ன சக்கர யுகம் புக்குக்
கிடந்தது கண்டது உண்டோ நாண்ஒலி கேட்டிலாயோ
தொடர்ந்துபோய் அயோத்தி தன்னைக் கிளையொடும் துணியநூறி
நடந்தது எப்பொழுது? வேள்வி முடிந்ததே கருமம்நன்றே.

ஏந்தகல் ஞாலம் எல்லாம் இனி துறைந் தியற்கை தாங்கும்
பாந்தளிற் பெரிய திண்டோள் பரதனைப் பழியில் தீர்ந்த
வேந்தனைக் கண்டு நீநின் வில்வலம் காட்டி மீண்டு
போந்ததோ உயிரும் கொண்டே ஆயினும் புதுமையன்றே.

அம்பரத் தமைந்த வில்லிற் சம்பரன் ஆவி வாங்கி
உம்பருக்கு உதவி செய்த ஒருவனுக்கு உதயம் செய்த
நம்பியை முதல்வர் ஆன மூவர்க்கும் நால்வர் ஆன
தம்பியைக்கண்டுநின்றன் தனுவலம் காட்டிற்று உண்டோ?

தீஒத்த வயிர வாளி உடலுறச் சிவந்த சோரி
காயத்தின் செவியி னூடும் வாயினும் கண்களுடும்
பாயப்போய் இலங்கை புக்கு வஞ்சனை பரப்பச் செய்யும்
மாயப்போர் ஆற்றல் எல்லாம் இன்றொடு மடியுமன்றே.(5)

பாசமோ மலரின் மேலான் பெரும்படைக் கலமோபண்டை
ஈசனார் படையோ? மாயோன் நேமியோ? யாதோ இன்னும்
வீசநீர் விரும்புகின்றீர் அதற்குநாம் வெருவிச் சாலக்
கூசினேம் போதும் போதும் கூற்றினார் குறுக வந்தார்.(6)

வரங்கள்நீர் உடைய வாறும் மாயங்கள் வல்ல வாறும்
பரங்கொள்வான் வரிவில் தெய்வப்படைக்கலம் படைத்தவாறும்
உரங்களும் நின்ற தன்றே உம்மைநாம் உயிரி னேடும்
சிரங்களைத் துணித்தும் என்னக் கண்டது திறம்பினேமோ?
விடம் துடிக்கின்ற கண்டத்து அண்ணலும்விரிஞ்சன் தானும்
படம் துடிக்கின்ற நாகப் பரல்கடல் பள்ளியானும்
சடம் துடிக்கிலராய் வந்து தாங்கினும் சாதல் திண்ணம்
இடம் துடிக்கின்ற துண்டே இருத்திரோ? இயம்புவினே!(8)

கொல்வன் என்று உன்னைத்தானே குறித்தொரு சூளும்கொண்ட
வில்லிவந்து அருகுசார்ந்துன் சேனையை முழுதும் வீட்டி
வல்லீர்பொருவாய் என்று விளிக்கின்றான் வரிவில் நாணின்
ஒல்லொலி ஐய செய்யும் ஓமத்துக்கு உறுப்பொன்றாமோ?
மூவகை உலகும் காக்கும் முதலவன் தம்பி பூசல்
தேவர்கள் முனிவர் மற்றும் திறத்திறத்துலகம் சேர்ந்தார்
யாவரும் காண நின்றார் இனியிறை தாழ்ப்பது என்றோ
சாவது சரதம் அன்றோ என்றனன் தருமம் காப்பான். (10)

கரும வீரனாய்த் தருமம் புரிகிற அனுமான் இந்திரசித்தை நோக்கி
இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான். இந்தப் பாசரங்களைக் கூர்ந்து படி
யுங்கள்; பொருள் நிலைகளை ஓர்ந்து கவனியுங்கள். உரைகள்
தோறும் உணர்ச்சிகள் பொங்கி நிற்கின்றன. பலவகையிலும்
சிறந்து வாழ்ந்து வந்த உயர்ந்த போர்வீரன் எதிரே நின்று வீர
மாருதி பேசியிருப்பது வித்தக விசித்திரங்களாய் விளங்கியுள்ளது.

கோபக் கொதிப்புகள் உள்ளத்தில் மூண்டிருந்தாலும்
வேக வீறுகளை வெளியே விரைந்து காட்டாமல் விநய சாதூரிய
மாய் அனுமான் பேசியிருக்கிறான். அவமானங்களை நினைந்து
நொந்து எதிரி தானாகவே சாகும்படி மான வீரங்களை மருவி

இந்த ஞான தீரன் உரையாடி யிருப்பது நெறி முறையான நீதி வினையத்தோடு நேரே பேசுங் கலையாய்த் தேசு வீசியுள்ளது.

பேச்சின் நிலை

“அப்பா! இந்திரசித்து! அயோத்தியிலிருந்து நீ எப்பொழுது மீண்டு இங்கே வந்தாய்? சீதா தேவியை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டு விமானத்தில் ஏறி வடதிசை நோக்கி வேகமாய்ப் போனாய்; அங்கே அடலாண்மை புரிந்து யாவரையும் அழித்து ஒழித்து நகரையும் நாசப்படுத்தி முடித்து வீர வெற்றியோடு விரைந்து வந்துள்ளாய்; என்ன வேகம்! எவ்வளவு விவேகம்! எத்தனை மதியூகம்! உன்னை ஒரு நல்ல சுத்தவீரனாகவே முன்னம் மதித்திருத்தேன்; இவ்வளவு பிழையான இழி செயல்களைச் செய்வாய் என்று நான் எண்ணவே இல்லை; உனது களவு நிலையை உணராமல் உண்மையாகவே தேவியைக் கொல்லுகின்றாய் என்று என் ஆவி பதைத்து அலமந்து தடித்து உன்னை நயந்து தொழுது பணிந்து போற்றிப் பல பல கூறி வணங்கி வேண்டினேன்; நீ யாதும் இணங்காமல் தீதே புரிந்தாய்! மோதி முனிந்து கோது புனைந்து கொடுமைகள் பல காட்டினாய்; மாய வஞ்சமும் தீய சதியும் பொய்யும் புலையும் கொலையும் களவும் கோடி கோடியாய் உன்னிடம் சூடி கொண்டிருக்கின்றன. எங்கள் உள்ளங்களை மயக்கி ஊனங்களை விளைத்து நாங்கள் எல்லாரும் அலறி அழும்படி செய்துவிட்டு நீ இங்கே மறைவாய் ஒதுங்கி இழவு வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாய்; உனது கொடிய சதி நெடிய கேடுகளுடையது. எம் பெருமான் தம்பியாகிய பரதாழ்வானோடு நீ நேரே போராடி வீரோடு வென்று வந்து விட்டாய்! அந்த வீர நாயகனோடு வில்லாடல் புரிந்து உயிரோடு ஈண்டு நீ மீண்டு வந்துள்ளது எனக்குப் பெரிய அதிசயமாய்த் தோன்றுகின்றது; இனைய தம்பி சத்துருக்களை அங்கே பார்த்தாயா? அந்தச் சுத்த வீரனோடு பொருதும் இங்கே நீ விருது பெற்று வந்திருக்கிறாய்! உன் வீரமே வீரம்; உன் வெற்றியே வெற்றி; இனி எங்களை நீ வெல்ல வேண்டும்; உன்னிடம் சிவாஸ்திரம் நாராயணாஸ்திரம் பிரமாஸ்திரம் நாகபாசம் முதலிய தெய்வப் படைக்கலன்கள் இருக்கின்றன; வெய்ய வஞ்சனைகளும் மாயா வல்லபங்களும் மேலியுள்ளன; அவ்வாறிருந்தும்

விரைந்து போர் புரியாமல் நீ மறைந்து மாயம் புரிவது மானங்
கெட்ட செயலேயாம்; உன் தலையைத் துணித்துத் தரையில்
வீழ்த்த விரைந்து வில்லும் கையுமாய் எம்பெருமான் தம்பி
அதோ வந்து நிற்கின்றார்; திரு நீலகண்டனான சிவபெருமானும்,
பாம்பணைப் பள்ளியான் ஆன திருமாலும் பிரமதேவனும்
ஒருங்கு திரண்டு உனக்கு ஆதரவாய்த் துணை புரிய வந்தாலும் நீ
சாவது சரதம்; உன் தலை உருண்டு மண்ணில் வீழ்வது உறுதி;
நீ செத்து வீழ்வதைக் கண்டு மகிழத் தேவர்கள் எல்லாரும்
வானத்தில் கூடி நிற்கின்றனர்; இனைய பெருமான் வில்லோடு
வீரகம்பீரமாய் வீறுகொண்டு நிற்கின்றார்; விரைந்து எழுந்து
வா; மறைந்து பதுங்காதே; நேரத்தைக் கடத்துவது உன்
வீரத்தைக் கெடுத்து மானத்தை விடுத்து மதிக்கெட்டபடியாம்;
மானம் அழிந்து உயிர் வாழலாகாது; நீ நல்ல வீரன் ஆனால்
வில் எடுத்து ஒல்லையில் போராட வா; இல்லையேல் பேடி போல்
இங்கிருந்து ஓடிப் போ; அப்படிப் போனாலும் எப்படியும் நீ
உயிரோடு இனிமேல் வாழமுடியாது; முடிவு நேர்ந்துவிட்டது;
விடிவு சேர்ந்தது; கடிது வா!” என இன்னவாறு அனுமான்
இந்திரசித்தை நோக்கி வீரோடு வீர வாதம் கூறியிருக்கிறான்.

உள்ளக் கொதிப்புகளும் எள்ளல் குறிப்புகளும் உரை
களில் துள்ளி நிற்கின்றன. தான் உயிர் பதைத்துத் துடிக்கும்படி
மாயசாலங்காட்டித் துயர் விளைத்துப் போனான் ஆதலால் அவன்
மேல் இவனுக்கு ஆங்காரமும் கோபமும் அடல்கொண்டு ஓங்கி
நின்றன. அந்த நிலையில் வார்த்தைகள் கடுமையாய் வந்தன.

கோடி கோடி வஞ்சமும் பொய்யும் வல்லாய்!

இந்திரசித்து சிந்தை நொந்து துடிக்குமபடி இப்படி நிந்
தித்திருக்கிறான். வில் அம்புகளில் வல்ல அவன் இவன் சொல்
அம்புகளால் அல்லல் அடைந்துள்ளான். வஞ்சம் இழிந்தவரிடம்
இருப்பது; பொய் நீசரிடம் நிற்பது. இந்த ஈன நீசங்கள் அந்த
மான வீரனிடம் மருவியுள்ளன என்றது அவனுக்குக் கொடிய
அவமானமேயாம். பழி பாவங்களான இழி செயல்கள் அளவு
கடந்து இருக்கின்றன என்பான் கோடி கோடி என்றான்.
நெஞ்சம் எல்லாம் வஞ்சம்; வாய் எல்லாம் பொய்; செயல்
எல்லாம் கரவு என அவனுடைய இயல்புகளை இகழ்ந்து நின்றான்.

சிறந்த மதிமானைதன்னை நேரேவஞ்சித்துப் பொய்யால் மயக்கி வெய்ய துயரங்களை விளைத்துப் போனான் ஆதலால் அவனை இவ்வாறு இவன் உள்ளம் கனன்று எள்ளி இகழ நேர்ந்தான்.

அயோத்தியைத் துணிய நூறி நடந்தது எப்பொழுது?

மாயா சீதையை வாளால் மாய்த்துவிட்டு அயோத்தி நகரை நாசம் செய்யப் போவதாகப் போக்குக் காட்டி முன்னம் விமானத்தில் போனான் ஆதலால் அந்தச் செலவைக் குறித்துக் காட்டி வரவை இங்ஙனம் விசாரித்தான். அங்கே என் எதிரே அயோத்திக்குப் போவதாகச் சொன்னாயே; இங்கே நிகும்பலையில் ஒளிந்து இழிந்த காரியத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாயே! நீ எப்போது மீண்டு வந்தாய்? என்று வெப்போடு வினவி நின்றான். நடந்தது எப்பொழுது? என்றதில் பரிசாசமும் பழிப்பும் இழிப்பும் பெரிதாய் ஒங்கி யிருக்கின்றன. பேச்சில் பொதிந்துள்ள குறிப்புகள் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கன.

கரவாய் அவன் செய்த கள்ளங்களை யெல்லாம் தனித் தனியே குத்திக் காட்டி வெட்கித் தலை குனியும்படி வீரோடு பேசியிருக்கிறான். நேர்மையும் உண்மையும் வீர நீர்மைகள் ஆதலால் அவற்றிற்கு மாறான புன்மைகள் மருவியுள்ளன என்று அவனது நிலைமையை நெடிது இகழ்ந்து கடிது வெளி வரும்படி கடிந்துநின்றான். சொல்லில்சூடுகள் தோய்ந்து ஒங்கின.

வில்லிவந்து அருகு சார்ந்து விளிக்கின்றான்.

இலக்குவன் வந்து நின்றுள்ளதை அவன் உள்ளம் உணர்ந்து கொள்ள இங்ஙனம் உரைத்து நின்றான். வில்லி என்று இளவலை இங்கே இங்ஙனம் சொல்லியது அவனது நிலைமையும் தலைமையும் தெரிய வந்தது. உன்னை விரைந்து கொல்ல வல்ல சிறந்த வில்லையுடையனாய் அதிசய வீரன் அருகே வந்து நிற்கின்றான்; நீ கரவாய் உள்ளே ஒளிந்திருக்கின்றாய்; இந்த இருப்பு இளிவு மிகவுடையது; தெளிவுடையனாய் வெளியே எழுந்து வா! என்று வீரம் ததும்ப விளம்பியிருக்கிறான். உரைகள் எதிரியின் உள்ளத்தைத் தகித்து எள்ளல்களை விளைத்து அவன் துள்ளிக் கொதித்து நேரே போருக்கு வரும்படி தூண்டி யிருக்கின்றன. சொல்வீரன் வில்வீரனை வெருட்டி வேகித்து நின்றான்.

பூதலம் மீதலம் பாதலம் என்னும் மூவகையான உலகங்களையும் காத்தருளவல்ல எம் பெருமான் தம்பி உன் உயிரை வாங்கி உடலைப் பருந்துகளுக்கு இரையிடுமாறு விரைந்து வந்து வில்லை வளைத்து நிற்கின்றான்; நீ மறைந்து கொண்டு மதிக்கேடனாய்க் காலத்தைக் கழித்திருக்கின்றாய்! பேடித்தனமான இது மிகவும் பிழைபாடுடையது; சாக நேர்ந்துள்ள ஏ மேக நாதா! நீ செய்த யாகம் நாசமாய் அழிந்து போயது; ஊரை நோக்கி ஓடி ஒளிந்து போகாதே; உன் பேரைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே; போரை நோக்கி நேரே எழுந்து வா! என்று மாருதி மொழிந்து டே லும் இகழ்ந்தான். அவனது அழிவு நிலையை விழிதெரிய விளக்கினான்.

சாவது சரதம்.

நீ செத்து வீழ்வது சத்தியம்; வேளையைக் கடத்தாதே; வெளியே வந்து உன் அழிவை விழி எதிரே பார்! என்று இவ்வாறு வீறு கூறி விறலோடு விளித்தான். இந்திரசித்தை நோக்கி இப்படி வீர கம்பீரமாய் நேரே பேசினவன் யார்? பேர் என்ன?

தருமம் காப்பான்.

மருமமாய் மறைந்து வேள்வி புரிகிற மேகநாதனைப் போருக்கு வேகமாய் வெளி வரும்படி கூறிய கரும வீரனைக் கவி இவ்வாறு வரைந்து காட்டியிருக்கிறார். பாபிகளை ஒழித்துப் புண்ணிய நெறிகளைப் பூலோகத்தில் நிலை நிறுத்த வந்தவன் என அனுமானை இங்கே நன்கு அறிந்து கொள்ளுகிறோம். எதிரியைக் கொன்று தொலைக்க மூண்டுநேரே போருக்கு அழைத்தவனுக்கு இப்படி ஒரு பேரைக் கொடுத்துச் சீரைத் துலக்கியருளினார்.

தரும மூர்த்தியான இராமனுக்கு உரிமையாய் உடனிருந்து துணை புரிபவன் என்னும் மருமமும் இதனால் தெரிய வந்தது. மாருதி புரிகிற கருமங்கள் யாவும் தருமங்களை விளைத்து வருகின்றன; அந்த விளைகளின் விளைவுகள் ஈண்டு உளம் அறிய வந்தன.

தான் நெஞ்சம் துடித்து நிலைகுலைந்து நெடிது கலங்கும்படி வஞ்சனை புரிந்து போய் மறைந்திருந்து மாய வேலை செய்கின்ற வளை மாய்க்க மூண்டமையால் இத் தூயவன் துணிந்து பேசினான். வாய்மொழிகள் உள்ளக் கொதிப்புகளையும் உறுதி நிலைகளையும் நன்கு உணர்த்தியுள்ளன. தான் எப்பொழுதும் சத்திய

மே பேசுப் பழகியுள்ளவன் ஆதலால் அசத்தியம் பேசிய அவனை இகழ்ந்து வெறுத்து எள்ளி வைது துள்ளி வெளிவரும் படி இவன் துணிவுரைகள் கூறினான். நேர்ந்த அபாயம் விரைந்து நீங்கினமையால் தருமமும் சத்தியமும் தம்மைக் காத்தருளும் என்னும் உறுதியும் ஊக்கமும் உள்ளத்தில் பெருகி ஓங்கின; ஓங்கவே உரைகள் தெளிவாய் ஒளி வீசி நேரே உருத்து வந்தன.

“Truth is divine and helpful.” (Emerson)

“உண்மை தெய்வீகமான உதவியுடையது” என்னும் இது ஈண்டு நுண்மையா உரை வரியது. உள்ளத்தில் உண்மை இருத்தலால் அனுமானுடைய வாக்குகள் உயர்ந்த நோக்கோடு ஒளிபெற்று எழுந்தன. வாயிலிருந்து வெளிவருகிற வார்த்தைகள் மனத்தின் உறுதியை வையம் அறிய வார்த்துக் காட்டுகின்றன. சினம் அடங்கி வேள்வி செய்தவனை மாருதி உரைகள் சீறி வெளிவரச் செய்தன. அவனது சீற்றம் ஏற்றமா எழுந்தது.

இந்திரசித்து சீறியது.

நெஞ்சம் நாணி நெடிது வருந்தும்படி இத்தீரன் வீரவாதம் கூறவே இந்திரசித்து மாறிச் சீறினான். வேள்விக்கு உரிய மந்திர முறைகளை யெல்லாம் அறவே வெறுத்து விடுத்து அவ் வீரன் கடுத்து எழுந்தான். யாகம் முடியவில்லையே என்ற கவலை நெஞ்சை வருத்தி நின்றாலும் நிலை கலங்காமல் நேரே மாருதியைச் செயிர்த்து நோக்கி வீரோடு அவன் வீரவாதங்கள் கூறினான். அந்த உரைகள் வீர கம்பீரமாய் வெளிவர நேர்ந்தன.

கூறிய வீர வுரைகள்

தான் இன்னலுழந்து நாணும்படி தன்னை நோக்கி அனுமான் சொன்ன சுடுமொழிகளுக்கெல்லாம் கடுமையாக அவன் பதில் சொன்னது நெடிய வீரவுறுதிகளை நேரே தெளிவுறுத்தி நின்றது.

அன்ன வாசகங்கள் கேளா அனலுயிர்த்து அலங்கல் பொன்தோள் மின்னகு பசுவாயுடு வெயில்உக நகைபோய் வீங்க முன்னரே வந்துஇம் மாற்றம் மொழிகின்றீர் மொழிந்த மாற்றம் என்னதோ நீயிர்என்னை இகழ்ந்ததுஎன்று இனைய சொன்னான்.

மூண்டபோர் தோறும் பட்டு முடிந்தனர் முறையில் தீர்ந்து மீண்டபோது அதனையெல்லாம் மறத்திரோவிளிதல் வேண்டி

ஈண்டவா என்னா நின்றீர் இத்தனை பேரும் பட்டு
மாண்டபோது உயிர்தந்து ஈயும் மருந்துவைத்தினிரோ மீள.

இலக்குவன் ஆக மற்றை இராமனே ஆக ஈண்டு
விலக்குவார் எல்லாம் வந்து விலக்குக குரக்கின் வெள்ளம்
குலக்குலமாக மாளும் கொற்றமும் மனிதர் கொள்ளும்
அலக்கணும் முனிவர் தாமும் அமரரும் காண்பர் அன்றே. (3)

யானுடை வில்லும் என்பொன் தோள்களும் இருக்க இன்னும்
ஊனுடை உயிர்கள் யாவும் உய்யுமோ? ஒளிப்பிலாமல்
கூனுடைக் குரங்கினோடு மனிதரைக் கொன்று சென்று அவ்
வானினும் தொடர்ந்து கொல்வன் மருந்தினும் உய்யமாட்டார்!

வேட்கின்ற வேள்வி இன்று பிழைத்தது வென்றோம் என்று
கேட்கின்ற வீரம் எல்லாம் கிளத்துவீர் கிளத்தல் வேண்டா
தாழ்க்கின்ற தில்லை உம்மைத் தனித்தனித் தலைகள் பாறச்
சூழ்க்கின்ற வீரம் என்கைச் சாங்களாய்த் தோன்று மன்றே. (5)

மற்றெலாம் நும்மைப் போல வாயினால் சொல்ல மாட்டேன்
வெற்றிதான் இரண்டும் தந்தீர் விரைவது வெல்லற்கு ஒல்லா
உற்றுநான் உருத்த காலத்து ஒருமுறை எதிரே நிற்கக்
கற்றிரோ இன்னம் மாண்டு கிடத்திரோ கடத்திரோ தான். (6)

நின்மின்கள் நின்மின் என்னா நெருப்பெழ விழித்து நீண்ட
மின்மின்கொள் கவசமிட்டான் வீக்கினான் தூணிவீரப்
பொன்மின்கொள்கோதைகையில் பூட்டினான் பொறுத்தான் போர்வில்
என்மின்கொள் வயிரத்திண்தேர் ஏறினான் எறிந்தான் நாணி.

ஊதினான் சங்கம் வானத்து ஒண்டொடி மகளிர் ஒண்கண்
மோதினார் கணத்தின் முன்னே முழுவதும் முருக்கி முற்றக்
காதினான் என்ன வானோர் கலங்கினார் கயிலை யானும்
போதினான் தானும் இன்று புகுந்தது பெரும்போர் என்றார். (8)

இழைத்தபேர் யாகம்தானே யாம்செய்த தவத்தி னாலே
பிழைத்தது பிழைத்த லாலே இவன்இனிப் பிழைக்க லாற்றான்
அழைத்தது விதியே ஆகும் இலக்குவன் அம்பினாலே
உழைப்பது காண்கின்றோம் என்று ஓங்கினார் உம்பர் எல்லாம்.

நாண்டொழில் ஓசை வீசிச் செவிதொறும் நடத்த லோடும்
ஆண்டொழில் மறந்து கையில் அடுக்கிய மரனும் கல்லும்
மீண்டன மறிந்து சோர விழுந்தன விழுந்த மெய்யே
மாண்டனம் என்றே யுன்னி இரிந்தன குரங்கின் மாலை. (10)

(நிகும்பலைப் படலம், 80-89)

ஈண்டவா என்னு நின்றீர் இத்தனை பேரும் பட்டு
மாண்டபோது உயிர்தந்து ஈயும் மருந்துவைத்தினிரோ மீள.

இலக்குவன் ஆக மற்றை இராமனே ஆக ஈண்டு
விலக்குவார் எல்லாம் வந்து விலக்குக குரக்கின் வெள்ளம்
குலக்குலமாக மாளும் கொற்றமும் மனிதர் கொள்ளும்
அலக்கணும் முனிவர் தாமும் அமரரும் காண்பர் அன்றே. (3)

யானுடை வில்லும் என்பொன் தோள்களும் இருக்க இன்னும்
ஊனுடை உயிர்கள் யாவும் உய்யுமோ? ஒளிப்பிலாமல்
கூனுடைக் குரங்கினோடு மனிதரைக் கொன்று சென்று அவ்
வானினும் தொடர்ந்து கொல்வன் மருந்தினும் உய்யமாட்டார்!

வேட்கின்ற வேள்வி இன்று பிழைத்தது வென்றோம் என்று
கேட்கின்ற வீரம் எல்லாம் கிளத்துவீர் கிளத்தல் வேண்டா
தாழ்க்கின்ற தில்லை உம்மைத் தனித்தனித் தலைகள் பாறச்
சூழ்க்கின்ற வீரம் என்கைச் சாங்களாய்த் தோன்று மன்றே. (5)

மற்றெலாம் நும்மைப் போல வாயினால் சொல்ல மாட்டேன்
வெற்றிதான் இரண்டும் தந்தீர் விரைவது வெல்லற்கு ஒல்லா
உற்றுநான் உருத்த காலத்து ஒருமுறை எதிரே நிற்கக்
கற்றிரோ இன்னம் மாண்டு கிடத்திரோ கடத்திரோ தான். (6)

நின்மின்கள் நின்மின் என்னு நெருப்பெழ விழித்து நீண்ட
மின்மின்கொள் கவசமிட்டான் வீக்கினான் தூணிவீரப்
பொன்மின்கொள்கோதைகையில் பூட்டினுன்பொறுத்தான்போர்வில்
என்மின்கொள் வயிரத்திண்தேர் ஏறினான் எறிந்தான் நாணி.

ஊதினான் சங்கம் வானத்து ஒண்டொடி மகளிர் ஒண்கண்
மோதினார் கணத்தின் முன்னே முழுவதும் முருக்கி முற்றக்
காதினான் என்ன வானோர் கலங்கினார் கயிலை யானும்
போதினான் தானும் இன்று புகுந்தது பெரும்போர் என்றார். (8)

இழைத்தபேர் யாகம்தானே யாம்செய்த தவத்தி னாலே
பிழைத்தது பிழைத்த லாலே இவன்இனிப் பிழைக்க லாற்றான்
அழைத்தது விதியே ஆகும் இலக்குவன் அம்பினாலே
உழைப்பது காண்கின்றோம் என்று ஓங்கினார் உம்பர் எல்லாம்.

நாண்டொழில் ஓசை வீசிச் செவிதொறும் நடத்த லோடும்
ஆண்டொழில் மறந்து கையில் அடுக்கிய மரனும் கல்லும்
மீண்டன மறிந்து சோர விழுந்தன விழுந்த மெய்யே
மாண்டனம் என்றே யுன்னி இரிந்தன குரங்கின் மாலை. (10)

(நிகும்பலைப் படலம், 80-89)

செத்துப் பிழைத்து எழுந்தும் கொஞ்சம்கூடப் புத்தியில்லாமல் நெஞ்சம் துணிந்து நேரே நீ வந்து வீரவாதம் கூறுவது எனக்கு மிகவும் வியப்பாயுள்ளது. அனைவரும் அழிந்து ஒழிந்து போகும் படி விதி உங்கள் மதியைக் கெடுத்துப் பிடர் பிடித்து இங்கே கொண்டுவந்து தள்ளியுள்ளதைக் கண்டு கண்டு நான் களித்து நிற்கின்றேன். பிறந்தபோதே நீவிர் யாவரும் இந்திரசித்து கையால் இறந்து போவீர் என்று உங்கள் தலைகளில் எழுதியுள்ளதை என் விழிகளால் தெளிவாகத் தெரிந்து மகிழ்கின்றேன்; நீ சூரங்காய்ப் பிறந்திருந்தாலும் பேச்சுத் திறம் உன்னிடம் பெருகி யிருக்கிறது; வீணே ஆரவாரமாய் நீங்கள் பேசுவது போல் நாணமின்றி நான் பேச மாட்டேன்; என் வில்லிலிருந்து விடுபட்டு வீறுகொண்டுவருகிற பாணங்களே உங்களுக்கு நல்ல பதில்களை நன்கு சொல்லும்; இடங்கள் தோறும் தலைமலைகளும் பிணக்குவியல்களும், இரத்த வெள்ளங்களும் பெருகி எழுந்து அருகு எங்கும் விரிவதை விரைவில் அறியலாம்; ஓடி ஒளிந்து போகாமல் எல்லாரும் எதிரே நில்லுங்கள்; நான் வாயால் சொல்லியதை இதோ கையால் செய்து காட்டுகிறேன்” என இன்னவாறு வீரகம்பீரமாய்ப் பேசி வந்தவன் வில்லை எடுத்து யுத்த சன்னத்தனாய்த் தேரில் ஏறிச் சங்கத்தை முழக்கிப் பொங்கிய சினத்தோடு போர்மேல் மூண்டான். நேரே அமர் நீண்டது.

போர் மூண்டது.

இந்திரசித்து தேரில் தாவிப் போரில் மூண்டபோது தேவரும் மறுகித் திகைத்து நின்றார். செய்ய நேர்ந்த வேள்வி முடிய வில்லை ஆதலால் அவன் செத்து வீழ்வது உறுதி என்று உள்ளம் துணிந்தாலும் வானவர் யாவரும் அவனுடைய அதிசய ஆற்றலை நினைந்து அடலாண்மைகளை வியந்து பலபல கருதி அலமந்தனர்.

யாகம் பிழைத்தது; இனி இவன் பிழைக்கலாற்றான்.

நிகும்பலையில் செய்த வேள்வி நிறைவேறாமல் பிழைபட்டமை யால் இனிமேல் இத்திரசித்து பிழைக்கமாட்டான் என அந்தர வாசிகள் இவ்வாறு சிந்தை துணிந்திருக்கின்றார்; இதனால் அந்த யாகத்தின் அதிசய மருமங்களை அறிந்து கொள்ளுகிறோம். இடையே தடைபடாமல் அது முடிந்திருந்தால் அவனை எவரும்

வெல்ல முடியாது; எவ் வழியும் அவனுக்கே செவ்வையாய் வெற்றி கிடைத்திருக்கும் என்பது ஈண்டு உய்த்துணர வந்தது.

யாக சித்தியான இந்த மருமத்தை நன்கு தெரிந்திருந்தமையினாலேதான் வேள்வியை விரைந்து சிதைத்துவிட வேண்டும் என்று இராமனிடம் வீட்டணன் அவசரப்படுத்தினான். உளவு நிலைகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து அதிவேகமாய் அவன் தூண்டி வேலை செய்தது எதிரியின் சதிக்குச் சாபக்கேடாய் மூண்டது.

“யாகம் முற்றுமேல் யாரும் வெல்லார்; வென்றியும் அரக்கர் மாடே” என்று வீர வள்ளலிடம் எச்சரித்து இளையபெருமானைப் படைகளோடு கடித்து அழைத்துவந்து வீட்டணன் இங்கே முடிவு செய்திருப்பது நெடிது சிந்திக்கத்தக்கது. தக்க சமையத்தில் பக்கம் பார்த்து மிக்க உதவியை விரைந்து புரிந்துள்ளான்.

வண்டு வடிவம் கொண்டுபோய்ச் சீதையைக் கண்டதும், இளவலைக் கூட்டிவந்து வேள்வியைக் காட்டி விளிவு செய்துள்ளதும் வியப்புகளை விளைத்து நிற்கின்றன. அபாயமான வேளையில் உபாயங்களை நாடி அரிய உதவிகளை ஆற்றியிருத்தலால் உரியவர் யாவராலும் வீட்டணன் ஈண்டு வியந்து போற்றநேர்ந்தான்.

சரித்திரத்தில் பெரும் புரட்சியான இடம் இது; இதில் கோது நீக்கிப் பாதுகாத்தள்ளான் ஆதலால் தீது தீர்த்தான் எனத் தீர்த்தனும் அவனை வியந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து நின்றான். இலங்கை வேந்தன் மகன் இனி உயிர் வாழ்ந்திரான்; செத்தான் என்னும் வெற்றிச் செய்திக்கு அவன் வித்தாய் விளங்கினான்.

அழைத்தது விதியே.

தான் இழைத்த வேள்வி பிழையானதால் இந்திரசித்தினை விதி அழைத்தது; காலதேவனுக்கு இரையாக நேர்ந்தான் என்று தேவர் இவ்வாறு ஆரவாரம் செய்திருக்கின்றார். அந்தக் களிப்பு அடுத்து நிகழ்வதைத் தொடுத்து விளக்கியது. அரக்கர்க்கு முடிவு மூண்டது; தப.க்கு விடிவு நேர்ந்தது என்று வாணோர் உவகை கூர்ந்து நின்றுள்ளனர். அரக்கரால் அமரர் அடைந்துள்ள தாழ்வுகள் யாவும் ஒல்லையில் நீங்கி நல்ல வாழ்வுகள் ஓங்கும் என அவர் உள்ளம் களித்திருப்பது உரைகளால் தெளிய வந்தது. அல்லலே கண்டவர் நல்லது காண நாடினார்.

இலக்குவன் அம்பினாலே உழைத்தது காண்கின்றோம்.

இனையவனுடைய வில்லாடலால் வினையவுள்ளதை விழைந்து காண விண்ணுலக வாசிகள் விரைந்திருக்கின்றார். அந்த உண்மையை இந்த வாய்மொழி ஈண்டு நன்கு விளக்கி நின்றது.

வேள்விகளை சூலைந்து சீறி எழுந்த மேகநாதன் தேர் மேல் ஏறிப் போர்மேல் மூண்டபோது வானர சேனைகள் யாண்டும் அஞ்சி அலமந்து நின்றன. பல முறையும் அவனால் அடிபட்டு நொந்தன ஆதலால் சில குரங்குகள் நெடுந்திகிலோடு மறைந்தும் இரிந்தும் மறுகி அயல் ஓடின. படைகள் பயந்து உழல்வதைக் கண்டதும் அனுமான் இகழ்ந்து வெறுத்து இந்திரசித்தின் தேர் எதிரே விரைந்து பாய்ந்து நேரே போராட மூண்டான். இந்த ஞான தீரணைப் பார்த்ததும் அந்த மான வீரனுடைய மனம் கொதித்தது. எதிரிகளுக்கு உறுதியான ஆதரவாய் நின்று தமக்கு இறுதியாய் இழவு கூட்டி வருபவன் இவனே என்னும் கொதிப்பு அவனிடம் கடுமையாய் மூண்டு நீண்டது.

வேள்வியைக் கைவிட்டு வெளிவரும்படி பல கேள்விகள் கேட்டுக் கிண்டல் செய்து பொய்யன், வஞ்சன், தீயன், மாயன், கொலைஞன், புலைஞன் என அவமானமான சுடுமொழிகளைக் கடுமையாகப் பேசி எள்ளி வைதவன் ஆதலால் இவனை எதிரே காணவே அவன் உள்ளம் கொதித்து உருத்தச் சீறினான். வில்லாடல் புரிய மூண்டு முனைந்தவன் சொல்லாட நேர்ந்தான்.

இந்திரசித்து இகழ்ந்து சொல்லியது.

நில்லடா நில்லு நில்லு நீயடா வாசி பேசிக்
கல்எடா நின்றது என்னைப் போர்க்களத்து அமரர் காணக்
கொல்லலாம் என்றோ? நன்று குரங்கு என்றால் கூடுமன்றே!
நல்லை போர் வாவா என்றான் நமனுக்கு நமனாய் நின்றான்.

அனுமன் நின்ற நிலை.

வில்எடுத்து உருத்து நின்ற வீரருள் வீரன் நேரே
கல்எடுத்து எறிய வந்த அனுமனைக் கண்ணின் நோக்கி
மல்எடுத்து உயர்ந்த தோளாற்கு என்கொலோ வலியதென்னாச்
சொல்எடுத்து அமரர் சொன்னார் தாதையும் துணுக்கம்உற்றான்

வில்வீரன் சொல்வீரனாய் மாறி நின்று சோல்லின் சேல்வனை இங்கே எள்ளி இகழ்ந்திருப்பதை நாம் உள்ளி உணர்ந்து கொள்கிறோம். உள்ளத்தில் மூண்டுள்ள கொதிப்புகள் உரைகளில் கதித்து வந்துள்ளன. வில்லைத் தொடுக்க நேர்ந்தவன் அதனை நிறுத்திக் கொண்டு முன்னே சொல்லைத் தொடுத்திருக்கிறான். யாகத்தைத் தடைப்படுத்திப் பாழாக்கினவன் என்னும் கோபத்தோடு வார்த்தைகள் வேகமாய் வெளிவந்துள்ளன. சத்துருக்களாள் இவன் விசித்திர சத்தியும் வீர சித்தியும் வாய்ந்தவன் என்று மாருதியை மேகநாதன் மருமமாய் மதித்திருந்தாலும் எதிரே கரும வீரமாய்க் கடுத்து மூண்டு உருத்து நின்றான்.

தன்னைக் கண்டு அஞ்சி அலமருகின்ற வானர சேனைகளுக்கு நெஞ்சில் உறுதி தந்து அஞ்சாமல் வந்து அஞ்சனைச்சிங்கம் நேரே ஆர்த்து நிற்பது அவனுக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டியது.

தரையில் நின்றபடியே பெரிய ஒரு மலையை வலது கையில் ஏந்திக்கொண்டு அனுமான் இந்திரசித்தோடு போருக்கு மூண்டு நிற்கின்றான். அந்த நிலையைக் கண்டுதான் மேகநாதன் வேகமாய் வீரச்சிரிப்புச் சிரித்தான். எள்ளல் உரை துள்ளி வந்தது.

கல் எடா நின்றது என்னைக்

கொல்லலாம் என்றோ?

அனுமானை நோக்கி இந்திரசித்து இப்படி வினவியிருக்கிறான்.

“ஏ ஞாங்கே! நீ ஒரு கல்லைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தது என்னைக் கொன்றுவிடலாம் என்று கருதியோ? நல்லது! நல்லது! உனது பொல்லாத யோசனை! நீ செத்துப்போக நேர்ந்துள்ளதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் முழு மூடமாய்க் கல்லை எடுத்து வந்திருப்பது எனக்கு எல்லையில்லாத சிரிப்பை விளைத்து நிற்கிறது” என்று இகழ்ச்சியா எள்ளி அவனைப் பழித்து நகைத்தான்.

“எதிரி யார்? எத்தகைய நிலையினன்? என்பதை ஒரு சிறிதேனும் நீ உணர்ந்திருந்தால் இப்படிப் பித்தனாய்ப் பிழைசெய்ய மூண்டு அழிவடைய நேர்ந்திராய்! அமரர் உலகங்களை யெல்லாம் அடியோடு வென்று அதிசய வீரனாய் யாண்டும் துதிக்கொண்டு நின்றாள் என்னோடு ஏ மதிக்கெட்ட ஞாங்கே! நீ போராட வந்திருப்பது நேரே விரைந்து மாண்டுபோக மூண்டு

நின்றபடியாம். என் பாணங்கள் உன்னைச் சித்திரவதை செய்து விடும்; வீணை செத்துப்போகாதே; அயலே ஓடிப்போய்விடு” என இவ்வாறு மேகநாதன் வீரவாதம் கூறி வேகமாய் மூண்டான். அவனுடைய கோபமும் கொதிப்பும் கொடுமையாய் நீண்டன. கடுமையான போர் நேரே கதித்து நின்றது.

நமனுக்கு நமனாய் நின்றான்.

இந்திரசித்துக்கு இப்படி ஒரு புதுப்பெயர் சூட்டி அவனுடைய அதிசய ஆற்றலையும் அடலாண்மையையும் கவி நமக்கு வரைந்து காட்டியிருக்கிறார். எல்லாரையும் கொல்ல வல்ல எமனும் இந்திரசித்தின் எதிரே சூலை நடுங்கி நிற்பன் என்பது இக்குறிப்பினால் தெரிய வந்தது. காலனுக்கும் காலன் என்றது எவரையும் எளிதே அழித்து ஒழிக்க வல்லவன் எனக் கொலை நிலையில் அவனது தலைமையைக் கருதியுணர்ந்து தெளிந்து கொள்ளநேர்ந்தது.

இத்தகைய கொடிய போர் வீரனோடு அனுமான் நேரே போராட நேர்ந்ததை நோக்கி அமரரும் அதிசயித்துத் துதி செய்து நின்றனர். நேர்ந்த போர் நேர்மாறாய் நின்றது.

நெடிய தேரில் கொடிய வில்லோடு அவன் வீறுகொண்டு நிற்கின்றான். இவன் தரையில் கல்லோடு கடுத்து மூண்டுள்ளான். இத் தீரன் எதிர்ப்பு அவ் வீரனுக்கு வெய்ய வெகுளியை மூட்டியது. “நாகபாசம் முதலியவற்றால் மாண்டு மடிந்தவன் மீண்டும் மீண்டும் வந்து போராடுகின்றான்; அவமானமா இகழ்ந்து பேசுகின்றான்; இவனுடைய தலையைத் துணித்துவிட வேண்டும்” என்று கொடிய கொலை நோக்கோடு குறி வைத்து அம்புகளை அவன் கடுத்துத் தொடுத்து அடலோடு விடுத்தான்.

அந்தப் பாணங்கள் யாவும் வீணை சிதைந்து விளியும்படி லகுபாய்ந்து அயல் நின்று தன் கையிலிருந்த குன்றை வென்றி வீரோடு வீரமாருதி அவன் தேர்மேல் வீசி எறிந்தான். அம் மலையை நிலை சூலைத்து நீறு செய்து வீழ்த்தி அனுமான் மீது அம்புகளை அவன் வாரிச் சொரிந்தான். உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையும் பகழிகள் கடித்து பாய்ந்து நெடிது ஊடுருவிப் போயின.

அனுமான் அயர்ந்தது.

உடல் முழுதும் இரத்தம் சொரிந்து ஓடினும் அடலாண்மை

யோடு போராடி வந்த அனுமான் முடிவில் சிறிது அயர்ந்து அலமந்து நின்றான். இத் தீரனுடைய தளர்ச்சியைக் கண்டதும் அவ் வீரன் கிளர்ச்சிகொண்டு அம்புகளை எங்கும் தொடுத்து வானரப் படைகளைக் கொன்று குவித்தான். மேகநாதன் வேகமாய் வெற்றி பெற்று விடுவான் என்று விண்ணவரும் வெருவி எண்ணம் அழிந்து நின்றார். மண்ணவரும் மறுகி மயங்கினார்.

சுக்கிரீவன் எதிர்த்தது.

தன் சேனைகள் நாசம் அடைந்து நைந்து வீழ்வதைக்கண்டு சுக்கிரீவன் உள்ளம் கொதித்து உருத்துவந்து மூண்டான். அங்கதன் நீலன் முதலிய சேனைத் தலைவர்களும் சீறி ஏறி நேரே போராட மூண்டு வீரோடு விரைந்தார். வானர வேந்தனும் சேனாதிபதிகளும் திரண்டு வந்து செயிர்த்து நின்றாலும் இந்திரசித்து அவர் எவரையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல் எளிதா எள்ளி இகழ்ந்தான். வீரச்செருக்கு அவனிடம் வீறுகொண்டுநின்றது.

சிறந்த போர்வீரனான சுக்கிரீவனையும் அவமதித்து உக்கிர வீரமாய் அவன் உருத்துப் பேசினான்; மூண்டு போராட நேர்ந்தவரோடு வில்லாடல் புரியாமல் எள்ளி நோக்கி அவன் சொல்லாடல் புரிந்தது எல்லையில்லாத ஆற்றலையும் அவனுடைய உள்ளத் திமிரையும் ஒருங்கே உணர்த்தி நின்றன. அனுமான் அயர்ந்து நின்றபோது சேனைத் தலைவர்கள் சீறி எதிர்த்ததும், அம்மான வீரன் அவரை மதியாமல் இகழ்ந்து பேசியதும் மதிநலம் கனிந்து அதிசய தீரமாய்ச் சுவை சுரந்து வந்தன.

தலைவர் மூண்டது.

ஆயவன் அயர்தலோடும் அங்கதன் முதல்வரானோர் காய்சினம் திருகி வந்து கலந்தனர்; கதிரோன் பெற்ற தூயசுக் கிரீவன் வந்து தோன்றினன்; தோன்றக் கண்டு தீயவன் அவரை நோக்கிக் கனல்எனச் சினந்துசொன்னான்.

இந்திரசித்து இகழ்ந்தது.

வெம்பின செருவில் வந்து மேவினும் வெகுண்டு சீயம் தம்பியைத் தொடர்வ தல்லால் குரங்கினைத் தொடர்வதுண்டோ? அம்பினை மாட்டி என்னே சிறிதுபோர் ஆற்ற வல்லான் தம்பியைக் காட்டித் தாரீர் சாதிரோ சலத்தின் என்றான். (2)

அனுமனைக் கண்டிலீரோ? அவனிலும் வலியரோ? என்
தனுவுள தன்றோ தோளின் அவ்வலி தவிர்ந்ததுண்டோ?
இனிமுனை நீரலீரோ எவ்வலி ஈட்டி வந்தீர்?
மனிதரைக் காட்டி நுந்தம் மலைதொறும் வழிக்கொளீரே! (3)

தன்னோடு போராட வந்து மூண்டவர்களைத் துச்சமா எண்ணி
இந்திரசித்து இப்படி உச்சமாய்ப் பேசியிருக்கிறான். உக்கிர வீர
னான சுக்கிரீவனையும் மதியாமல் எள்ளி இகழ்ந்திருப்பது அவ
னது உள்ளத் தருக்கையும் உறுதி ஊக்கங்களையும் நன்கு
உணர்த்தி நிற்கின்றது. தேவர்கள் எல்லாரையும் எளிதே
வென்று அதிசய நிலையில் யாண்டும் வாழ்ந்து வந்தவன் ஆத
லால் அந்த வீர வெறி அவ்விடம் வீறுகொண்டுள்ளது. அந்த
உண்மை இடையிடையே உரைகள் தோறும் வெளிவருகின்றது.

அமரர் அசுரர்களோடு அமராடி உயர்ந்தவன் அயலார்
எவரையும் எளிதாக எண்ணுவது இயல்பாய் நேர்ந்தது. அட
லாண்மைத் திமிர் உடலோடு வளர்ந்து வந்துள்ளமையால்
உரைகள் மிடுக்கும்துடுக்கும் மீறி மிடலேறி வந்தன: “குரங்குச்
சாதிக்குத் தலைவனான ஏ சுக்கிரீவா! நீ பெரிய ஒரு போர் வீரன்
போல் என்னோடு போர் செய்ய வந்துள்ளாயே! உனக்கு
ஏதாவது அறிவு இருக்கிறதா? கொஞ்சமாவது நெஞ்சில் உணர்
வீருந்தால் அஞ்சாமல் இப்படி வந்திருக்கமாட்டாய்! சிங்கம்
யானையோடு போராடுமே அன்றி குரங்கோடு எங்கேயாவது
போராட நேருமா? வீணே செத்துப்போகத் துணிந்து ஒரு
சிங்க ஏற்றின் இதிரே சிறு குரங்கு ஒன்று மூண்டு வந்தது
போல் ஈண்டு என் இதிரே நீ நீண்டு வந்து நிற்கின்றாய்! நின்ற
லும் நான் உன்னைக் கொன்று தொலைக்க மாட்டேன்; உன்
மேல் அம்பு தொடுப்பது என் குல வீரத்துக்கே பெரிய இழுக்
காம். அந்த இராமன் தம்பி எங்கே இருக்கிறான்? அவனை
எனக்கு நேரே காட்டிவிட்டு நீ அயலே ஓடிப் போய்விடு;
உனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்திருக்கிறேன்; சாகாமல் தப்பிப்
பிழைத்துக்கொள்!” என்று வானர வேந்தனை நோக்கி இலங்
கைவேந்தன் மகன் இப்படிப் பேசியிருக்கிறான். பேச்சில் அவ
னுடைய வீரப்பாடும் வெற்றித் திறலும் ஆரவாரமான அரிய
பெருமித நிலையும் ஒருமுகமாய் ஒங்கி உயர்ந்து நிற்கின்றன.

வானர வீரர்களுள் அனுமான் ஒருவனையே சிறிது மதித் திருக்கிறான்; வேறு எவரையும் மேகநாதன் யாதும் மதிக்க வில்லை. இலக்குவனோடு மூன்று முறை போராடியிருந்தலால் இந்த அதிசய வீரனை எவ்வழியும் அவன் வியந்து வந்தான். மனித உருவில் மருவி யிருந்தாலும் இவன் ஒரு அற்புத நிலையினனே என்று இனைய பெருமானை அவன் உள்ளம் உணர்ந்து வந்துள்ளதை உரைகள் தோறும் தெளிந்து வந்திருக்கிறோம். தன் தந்தையிடம் நேரே சிந்தை திறந்து முன்பு கூறும்போதும் “அப்பா! அந்த இனையவன் அற்புத வீரன்” என்று அதிசயித்துத் துதிசெய்துள்ளான். பாம்பின்கால் பாம்பு அறியும் என்னும் பழமொழிப்படி நல்ல வீரனது வித்தக நிலையைப் போர் வீரன் நன்கு தெரிந்துகொள்ளுவான் ஆதலால் அந்த வகையில் அறிந்து கொண்ட இந்திரசித்து இலக்குவனை எங்கும் மதித்துத் துதிக்க நேர்ந்தான். அவ்வாறு வியந்து நின்றாலும் எவ்வகையிலாவது அவனை வென்றுவிடலாம் என்ற உறுதியும் அவன் உள்ளத்தில் மருவி நின்றது. தேவர் முதல் யாவரையும் வென்றவன் ஆதலால் அந்த வெற்றி வெறி அவனிடம் மீறி யிருந்தது. தொடங்கிய வேள்வி முடியாது போயினும் அடங்கலரை வென்று அதிசய நிலையை அடைந்துகொள்ளலாம் என்னும் ஆண்மையால் யாண்டும் தளராமல் மூண்டு முனைந்து நீண்டு போராடி வந்தான்.

நேரே போராட நேர்ந்த கவியரசை வசையா இகழ்ந்து பேசியது வீரச்சுவையாய் விளங்கி அவனது வெற்றித் திறலை விளக்கி நின்றது. உள்ளத் தருக்கு உரையில் துள்ளி வந்தது.

சீயம் தும்பியைத் தொடர்வது அல்லால்
குரங்கினைத் தொடர்வது உண்டோ?

வெகுண்டு மூண்டு தன்னோடு போர்புரிய நேர்ந்த சுக்கிரீவனை நோக்கிக் கூறியுள்ள இவ் வுரைகள் கூரிய அம்புகள் போல் சீறி வந்துள்ளன. உவமானக் குறிப்புகள் ஊன்றி உணர வரியன. எதிரி அவமானம் அடைய அதனை இசைத்தான்.

சீயம் = சிங்கம். சிறந்த சிங்க ஏற்றைக் குறித்து வரும் போது தான் சீயம் என்னும் பேர் மேவி வரும். “செங்கட்சீயம்” (இரணியன் வதை, 127) என நரசிங்கத்தைக் குறித்து வந்திருப்

வானர வீரர்களுள் அனுமான் ஒருவனையே சிறிது மதித் திருக்கிறான்; வேறு எவரையும் மேகநாதன் யாதும் மதிக்க வில்லை. இலக்குவனோடு மூன்று முறை போராடியிருத்தலால் இந்த அதிசய வீரனை எவ்வழியும் அவன் வியந்து வந்தான். மனித உருவில் மருவி யிருந்தாலும் இவன் ஒரு அற்புத நிலையி னனே என்று இளைய பெருமானை அவன் உள்ளம் உணர்ந்து வந்துள்ளதை உரைகள் தோறும் தெளிந்து வந்திருக்கிறோம். தன் தந்தையிடம் நேரே சிந்தை திறந்து முன்பு கூறும்போதும் “அப்பா! அந்த இளையவன் அற்புத வீரன்” என்று அதிசயித் துத் துதிசெய்துள்ளான். பாம்பின்கால் பாம்பு அறியும் என்னும் பழமொழிப்படி நல்ல வீரனது வித்தக நிலையைப் போர் வீரன் நன்கு தெரிந்துகொள்ளுவான் ஆதலால் அந்த வகையில் அறிந்து கொண்ட இந்திரசித்து இலக்குவனை எங்கும் மதித்துத் துதிக்க நேர்ந்தான். அவ்வாறு வியந்து நின்றாலும் எவ்வகையிலாவது அவனை வென்றுவிடலாம் என்ற உறுதியும் அவன் உள்ளத்தில் மருவி நின்றது. தேவர் முதல் யாவரையும் வென்றவன் ஆதலால் அந்த வெற்றி வெறி அவனிடம் மீறி யிருந்தது. தொடங்கிய வேள்வி முடியாது போயினும் அடங்கலரை வென்று அதிசய நிலையை அடைந்துகொள்ளலாம் என்னும் ஆண்மையால் யாண் டும் தளராமல் மூண்டு முனைந்து நீண்டு போராடி வந்தான்.

7 நேரே போராட நேர்ந்த கவியரசை வசையா இகழ்ந்து பேசியது வீரச்சுவையாய் விளங்கி அவனது வெற்றித் திறலை விளக்கி நின்றது. உள்ளத் தருக்கு உரையில் துள்ளி வந்தது.

சீயம் தும்பியைத் தொடர்வது அல்லால்
குரங்கினைத் தொடர்வது உண்டோ?

வெகுண்டு மூண்டு தன்னோடு போர்புரிய நேர்ந்த சுக்கிரீவனை நோக்கிக் கூறியுள்ள இவ் வுரைகள் கூரிய அம்புகள் போல் சீறி வந்துள்ளன. உவமானக் குறிப்புகள் ஊன்றி உணர வுரியன. எதிரி அவமானம் அடைய அதனை இசைத்தான்.

சீயம் = சிங்கம். சிறந்த சிங்க ஏற்றைக் குறித்து வரும் போது தான் சீயம் என்னும் பேர் மேலி வரும். “செங்கட்சீயம்” (இரணியன் வதை, 127) என நரசிங்கத்தைக் குறித்து வந்திருப்

பது இங்கே சிந்திக்கத் தக்கது. தும்பி=யானை. மதக்களிப் புடைய ஆண் யானையை இந் நாமம் சிறப்பாகக் குறித்து வரும்.

சிங்கம், யானை, குரங்கு என்னும் இம் மூன்றும் ஈண்டு ஊன்றி நோக்க வந்துள்ளன. சிங்கம் இந்திரசித்தையும், யானை இலக்குவனையும், குரங்கு சுக்கிரீவனையும் குறிப்பாகக் குறித்து நின்றன. “சிங்கம் யானையோடு போராடும்; குரங்கோடு போராடாது; செத்துப்போனாலும் நல்ல சுத்த வீரனோடு போராடினோம் என்ற ஓர் பேர் கிடைக்கும் என்னும் பேராசையினால் மூடத்தனமாய் மூண்டு வந்து நிற்கின்றாயே! சுக்கிரீவா! உனது இழி நிலையை உணர்ந்து வழி விலகி ஓடிப்போய்விடு!” என்று தெளிவோடு இந்திரசித்து பேசியிருக்கிறான். பேச்சில் அவனது ஆரவாரமும் வீர கம்பீரமும் வெளியே ஒளிவீசி நிற்கின்றன.

யானை எவ்வளவு பெரிய வலிவுடையதாயினும் அதன் மத்த கத்தைப் பிளந்து கொன்று உதிரம் குடித்து வெற்றிக் களிப்போடு சிங்கம் மீண்டுபோம்; அதுபோல் இலக்குவன் நல்ல வில்லாளியே ஆயினும் அவனை ஒல்லையில் கொன்று தொலைத்து வென்றி வீரோடு இலங்கைக்கு மீண்டுபோவேன் என்று இந்திரசித்து சிந்தை துணிந்திருப்பதை இந்த வாசகம் நன்கு உணர்த்தியுள்ளது. உறுதி ஊக்கங்கள் பொருதிறலோடு பொங்கி நின்றன.

இன்னவாறு வீரவாதங்களை வீரோடு கூறி நின்றவன் பின்பு அம்புகளைக் கடுத்துத் தொடுத்தான். அந்தப் பாணங்கள் நெருப்பு வாணங்கள் போல் பாய்ந்து சுக்கிரீவன் உடலை ஊடுருவி ஓடின. தண்டாயுதம் முதலிய படைக்கலங்களைக் கொண்டு அடுத்து அடுத்து எதிர்த்தத் தடுத்து வானர வேந்தன் மான வீரங்களோடு போராடியும் எதிரியை யாதும் செய்ய முடியாமல் இளைந்து நின்றான். தங்கள் சாதித் தலைவனை இராவணன் மகன் கோதுபடப் பேசி மோதி முனிந்தான் என்று சினந்து சீறி வானர வீரர்கள் யாவரும் ஒருங்கே திரண்டு மருங்கு எங்கும் வளைந்துகொண்டு கல்லுகளையும் மரங்களையும் மாறி மாறி வாரி வீசிக் கோர யுத்தங்கள் புரிந்து கொதித்து அடர்ந்தன.

உள்ளத்திறலோடு ஊக்கிப் போராடுகிற அந்தப் படைகளையெல்லாம் அடு கணைகளால் அழித்துப் படுகளத்தில் வீழ்த்தி

இந்திரசித்து வீர கர்ச்சனையாய் வெற்றி முழக்கம் செய்தான். தான் ஏறியிருந்த நெடிய தேரைக் கடிது கடாவி வானர சேனைகளை வதைத்து வருவதைக் கண்டதும் வீடணன் பதைத்துத் துடித்தான். இலக்குவனை அடுத்தான். “வீரமூர்த்தியே! எதிரி நம்மவரைக் கொலை புரிகின்றான்; நீங்கள் தாமதித்து நிற்பது தவறு; விரைந்து முன் ஏறி அவனைக் கொன்று தொலைத்தால் அன்றி நமக்கு வெற்றி கிடையாது” என்று வேகித்து நின்றான்.

வீடணன் விளம்பியது.

படுகின்றது அன்றோ உன்றன் பெரும்படை; பகழி மாரி
விடுகின்றது அன்றோ வென்றி அரக்கனும் காளமேகம்;
இடுகின்ற வேள்வி மாண்டது இனி அவன் பிழைப்புருமே
முடுகென்றான் அரக்கன் தம்பி நம்பியும் சென்று மூண்டான்

இலட்சுமணனை நோக்கி விபீடணன் இப்படித் தூண்டி வேண்டியிருக்கின்றான். போரில் நிகழ்ந்து வருகிற அழிவு நிலைகளை விழி தெரிய நேரில் விளக்கி வீரனை ஏவியது வெற்றியா மேவியது.

உன் படைகள் படுகின்றன என்றது இளையவன் உள்ளத்தில் உரிமையும் கடமையும் ஊக்கமும் உறுதியும் ஒருங்கே தோன்ற வந்தது. உனக்கு உறு துணையாய் உன்னை நம்பி வந்த வானரங்கள் எதிரி கையால் நாசம் அடைகின்றனவே! என்று அன்பின் பாசம் பெருகத் தம்பியைத் தூண்டி நின்றான். அபாயமான சமையத்தில் உபாயமான உரைகளால் ஊக்கியிருப்பது ஊன்றி நோக்க வுரியது. உணர்ச்சி பெருகி வர உரை வந்துளது.

அரக்கனும் காளமேகம் பகழிமாரி விடுகின்றது.

இந்த உருவகவுரை அரிய பல பொருள்களை விளக்கி யுள்ளது. அந்த வீரனுடைய வில்லாடலின் வித்தக நிலைகளை இதனால் உய்த்துணர்ந்து கொள்கிறோம். காளமேகம் என்று இந்திரசித்தை இங்கே குறித்தது உருவத்தையும் செயலையும் ஒருங்கே கருத வந்தது. கார்முகம் தாங்கிப் போர்முகம்நிற்கும் காட்சிதோன்றியது.

கார்காலத்தில் மேகம் மழையைச் சொரிவதுபோல் அவன் பகழிகளைச் சொரிந்திருக்கிறான். அவனுடைய வில்லிலிருந்து எல்லையில்லாத அம்புகள் எங்கும் பாய்ந்திருக்கின்றன. அவை அவ்வாறு பாயவே வானர சேனைகள் யாண்டும் மாயநோர்ந்தன.

இலக்குவன் மூண்டது.

நம் படைகள் யாண்டும் கொடுமையாய் மாண்டு மடிகின்றன; எதிரியை விரைந்து அழித்து ஒழிக்கவேண்டும் என விபீடணன் வேண்டவே இலக்குவன் மூண்டு முன் ஏறினான். இந்திரசித்து ஏறியிருக்கும் தேர் எதிரே இனையவன் வில்லோடு வெகுண்டு வரவே அனுமான் இடையே வந்து தன் தோள்மீது ஏறியிருந்து போர் புரியும்படி பேரன்போடு வேண்டி நின்றான். அவ் வீரன் வேண்டியபடியே இவ்வித்தகன் ஏறவே மேகநாதன் தேரோடு வேகமாய்ச் சாரிதிரிந்தான். கதிவேகங்கள் காட்சியாய்நின்றன.

இரண்டு போர் வீரரும் கைதேர்ந்த வில்லாளிகள் ஆதலால் ஒருவரை ஒருவர் விரைந்து வெல்ல விழைந்து தங்கள் கரவேக சரவேகங்களைக் காட்டிப் பொருதார். சரரதி தேரைச் சாகச மாய்க் கடாவிச் சாரிசெய்து வருந்தோறும் அனுமான் அதி வேகமாய்க் கதிவேகம்கொண்டு பாய்ந்தமையால் இருவருடைய போராடல் நிலைகளை எவரும் சரியாத் தெரிய முடியவில்லை.

பொருத நிலை.

இரு வீரரும் இவன் இன்னவன் இவன் இன்னவன் என்னச் செருவீரரும் அறியாவகை திரிந்தார்; கணை சொரிந்தார்; ஒருவீரரும் இவர் ஒக்கிலர் எனவானவர் உவந்தார் பொருவீரையும் பொருவீரையும் பொருதால் எனப் பொருதார். (1)

எரிகின்றன அயில்வெங்கணை இருசேனையும் இரியத் திரிகின்றன புடைநின்றில திசை சென்றன சிதறிக் கரிபொன்றின பரிமங்கின கவிசிந்தின கடல்போல் சொரிகின்றன பொரு செம்புனல் தொலைகின்றனர் கொலையால். (2)

புரிந்தோடின புகைந்தோடின பொரிந்தோடின புகைபோய் எரிந்தோடின கரிந்தோடின இடம் ஒடின வலமே திரிந்தோடின செறிந்தோடின விரிந்தோடின திசைமேல் சரிந்தோடின கருங்கோளரிக்கு இனையான்விடு சரமே. (3)

நீர் ஒத்தன நெருப்பொத்தன பொருப்பொத்தன நிமிரும் கார் ஒத்தன உரும் ஒத்தன கடல் ஒத்தன கதிரோன் தேர் ஒத்தன விடைமேலவன் சிரிப்பொத்தன உலகின் வேர் ஒத்தன செருவொத்திகல் அரக்கன்விடு விசிகம். (4)

எந்நாவினில் எத்தேவர்கள் எத்தானவர் எவரே
இன்னார்செரு ஒத்தாரென இமையோர் எடுத்தார்த்தார்;
பொன்னார்சிலை இருகால்களும் ஒருகால்பொறை உயிரா
முன்னாளினில் இரண்டாம்பிறை முளைத்தால்என வளைத்தார்.

வேகின்றன உலகிங்கிவர் விடுகின்றன விசிகம்
போகின்றன சுடர்வெந்தன இமையோர்களும் புலர்ந்தார்
ஆகின்றதொர் அழிகாலமி தாமன்றென அயிர்த்தார்
நோகின்றன திசையானைகள் செவிநாண்ஒலி நுழைய. (6)

மீன் உக்கது நெடுவானகம் வெயிலுக்கது சுடரும்
மான் உக்கது முழுவெண்மதி மழையுக்கது வானம்
தான் உக்கது குலமால்வரை தலையுக்கது தகைசால்
ஊன் உக்கன உயிர் உக்கன உலகத்தினில் எங்கும். (7)
(நிகும்பலையாகப் படலம்)

இலக்குவனும் இந்திரசித்தும் உக்கிர வீரமாய்ப் போராடி
யிருக்கும் நிலைகளை இவை நேரே காட்டியுள்ளன. வில்லாடல்
களின் வித்தகத்திறல்களையும் யுத்தவேகங்களையும் உய்த்துணருந்
தோறும் உள்ளம் உவந்து வீரவுணர்ச்சி மிகுந்து வியந்து
நிற்கிறோம். அரியபோர்கிலை பெரியஆர்வக் காட்சியாய் நின்றது.

இரண்டுபேரும் சிறந்த போர்வீரர்கள் ஆதலால் அதிசய
மான அடலாண்மைகளோடு அமராடியிருக்கின்றனர். இவரு
டைய போராடல்களை நோக்கி அமரர் எவரும் அதிசயமீதூர்ந்து
துதிசெய்து ஆரவாரம் புரிந்திருத்தலால் மூண்டபோர்களின்
நீண்ட நிலைகளை ஓர்ந்துணர்ந்து கூர்ந்து தெளிந்து கொள்ளலாம்.

பொருவீரையும் பொருவீரையும்
பொருதால் எனப் பொருதார்.

பொருத இருவரது நிலைகளை உலகவிழிகள் தெளிவாக உணர
இது இனிது விளக்கியுள்ளது. வீரை = கடல். பொருவீரை என்
றது அலைகளை வாரி வீசி எவ்வழியும் கொந்தளித்து மோதி
முனிந்த கடல்களை. மலைகள் போன்ற பெரிய அலைகளை மாறி
மாறி வாரி எறிந்து மீறி எழுகின்ற இரண்டு கடல்கள் ஒன்றோடு
ஒன்று முரண்டு மூண்டு போராடியது போல் இந்த வீரர் இரு
வரும் வீர வெறியோடு போராடியுள்ளனர். அந்த உண்மையை
இந்த உவமவாசகத்தால் கவி நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். கடல்,

ஆழமும் அகலமும் உடையது; எல்லை காண முடியாதது; அச்சமும் திகிலும் வியப்பும் எவர்க்கும் தருவது; உச்ச நிலைகளில் ஒங்கியுள்ள அந்தக் கடல்களை ஈங்கு இந்த வீரர்களுக்கு நேர்குறித்தது எதிர் எதிரே மூண்டு போராடிய அடலாண்மைகளையும் அதிசய ஆற்றல்களையும் மனக்கண்ணால் நோக்கி மதி தெளிந்து கொள்ள வந்தது. வீரப் போர்களின் முறைகளும் துறைகளும் சீவர்களுக்கு ஆர்வங்களை விளைத்து வருகின்றன.

கவிகள் காட்டியுள்ள காட்சிகள் வீரச்சுவைகளை ஊட்டி வியப்புகளை நீட்டி வில்லாடல்களின் வித்தகத்திறல்களை விளக்கியுள்ளன. அசுரர் அமரர் முதலியோர் புரிந்த எத்தகைய போர்களிலும் யாண்டும் காணாத அதிசய அடலாண்மைகள் ஈண்டு இவரிடம் காணநேர்ந்தமையால் விண்ணும் மண்ணும் ஒருங்கே வியந்து நின்றன. நேர் ஒத்த வீரர்கள் நிகரற்று நின்றனர்.

ஒருவீரரும் இவர் ஒக்கிலர்.

தேவர்கள் இவ்வாறு அதிசயம் மீதூர்ந்து துதி செய்திருக்கின்றனர். இலக்குவனையும் இந்திரசித்தையும் ஒரு துலையில் வைத்து நிலையைச் சீர்தூக்கி நேரே உரைத்திருத்தலால் இவரது போரின் திறங்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்.

வில்லாளிகளுள் தலைசிறந்த சோடிகள் எல்லா நிலைகளிலும் நிறை ஒத்துப் போராடியிருக்கின்றனர். அந்த அமராடல்கள் அமரர்கள் எவர்க்கும் அதிசயக்காட்சிகளை அளித்து நின்றன.

எந்தக் காலத்திலும் எவ்வலகத்திலும் இத்தகைய நிறை ஒத்த சுத்தவீரர்கள் யுத்தகளத்தில் போராடியதில்லை. படைப்புக் காலம் தொட்டு அன்று முதல் இன்று வரை இவ்வென்றி வீரர்களுக்கு நிகரானவர் என்றும் எங்கும் யாரும் தோன்றவில்லை என்பார் ஒரு வீரரும் இவர் ஒக்கிலர் என உறுதியா உரைத்தார்.

இன்னவாறு விண்ணோர் வியந்து புகழ் இவ்வீரர் இருவரும் தீரமோடு போராடலாயினர். இரண்டு வில்லுகளிலிருந்தும் பாணங்கள் எல்லையின்றி எழுந்தன. மந்திர முறைகளோடு கூடிய தெய்வப் பகழிகள் ஆதலால் யாண்டும் சீறிப் பாய்ந்தன. சில பாணங்கள் நெருப்புப் பொறிகளை வாரி வீசித் திசைகள் தோறும் சென்று விசய வீறுகளுடன் விசையாய் உலாவின.

இளவல் ஏவிய அரிய பகழிகள் எதிரியின் கணைகளைத் துணித்து வீழ்த்தி அயல் எங்கணும் பாய்ந்து அரக்கர்களைக் கொன்று குவித்தன. யானை குதிரை இரதம் காலாள்ளன்னும் நால்வகைச் சேனைகளும் இடங்கள் தோறும் நாசமாய் மடிந்தன.

இந்திரசித்து சிந்தை கனன்று விடுத்த கணைகள் இளையவன் அம்புகளைத் தடை செய்து ஓடி வானரப் படைகளை யாண்டும் அழித்து ஒழித்தன. கால் இழந்தும் கை இழந்தும் தலை இழந்தும் உடல் சிதைந்தும் அடலாண்மை யாவும் இழந்து வானரங்கள் மாண்டு மடிந்த குவியல்கள் யாண்டும் நீண்டு நின்றன.

இருபாலும் கொலைகள் ஒரு பாலும் குறையாமல் நிறை ஒத்து நிகழ்ந்தன. தன்னைத் தற்காத்துக் கொண்டு எதிரியை வென்று தொலைக்க மூண்டு இருவரும் ஒரு முகமாய்க் கருதிப் போராடியதில் அரக்கர் திரளும் வானரக் குழுவும் மாய்ந்து மடிய யாண்டும் அம்புகள் விரைந்து பாய்ந்திருக்கின்றன.

வில் வித்தையில் இரண்டு வில்லாளிகளும் பல்வகையிலும் கைதேர்ந்தவர் ஆதலால் பாணப் பிரயோகங்கள் எல்லையில்லாத நிலையில் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. யாகம் முடியாமல் தடை ஆயதே என்ற துயரம் நெஞ்சில் நிலைகொண்டிருத்தலால் பகைவரை அடியோடு அழித்துவிட வேண்டும் என்று கடு வேகமாய் மூண்டு இந்திரசித்து போராடி யிருக்கிறான். அவனுடைய உக்கிர வீர நிலை கரவேக சரவேகங்களில் உரம் ஏறி நின்றது. மான வீரங்கள் இருவரிடமும் கறுவு கொண்டு பெருகி எழுந்தன.

தன்னை இருமுறை மாய வஞ்சமாய்ப் பங்கப்படுத்தினவன் ஆதலால் இந்திரசித்தை இம்முறை எப்படியும் கொன்று தொலைத்துவிட வேண்டும் என்று கொதிப்போடு இலக்குவன் கடுத்துப் போராடினான். வளைந்த வில் நிமிராதபடி இரண்டு வீரரும் பாணங்களை வாரிச் சொரிந்து வீரத்திறல்களை விரித்து வந்தார். சிலைகளின் வளைவுகள் கொலைகளின் நிலைகளை விளக்கின.

முன் நாளினில் இரண்டாம் பிறை
முளைத்தால் என வளைத்தார்.

இருவரும் பொருத நிலையை நேரே கருதி யுணரும்படி இது வித்தக விநயமா விளக்கியுள்ளது. சுக்கிலபட்சத்தில் இரண்

டாம் நாள் வான வீதியில் தோன்றும் பிறைச் சந்திரனைப்போல் இருவருடைய வில்லுகளும் ஒரு முகமாய் வளைந்து நின்றன என்றது வளைந்த போரின் வேகத்தை யுகமா உணர்ந்துகொள்ள வந்தது. சிலையின் இரண்டு கோடிகளும் இரண்டாம் பிறை போல் வளைந்தன; பின்பு நிமிரவே இல்லை; அம்புகளை ஓயாமல் கடுத்துத் தொடுத்து வந்தமையால் வளைந்த சிலைகள் வளைந்த படியே நின்றன; அவற்றிலிருந்து பாணங்கள் வளைந்து பாய்ந்தன. வீரத்திறல்கள் விரிந்து நீண்டு விரைந்து நின்றன.

மாருதியை மாய்க்க முண்டது.

வில்லின் வளைவுகள் வீர வளைவுகளாய் விளங்கி வர, எல்லை யில்லாத பகழிகள் எங்கும் பாயப் பொங்கி முண்ட சினத் தோடு இருவரும் போராடி வருங்கால் இந்திரசித்து கை கொஞ்சம் மிஞ்ச நேர்ந்தது. கதிவேகம் காட்டி அதிவேகமாய்ச் சாரி திரிந்து வருகிற அனுமானை முதலில் தொலைத்துவிட்டால் வெற்றியை விரைவில் பெற்று விடலாம் என்று கருதிக் கூரிய பாணங்களைக் கூர்ந்து எடுத்துக் கொலைக் குறிப்போடு தலைக்குக் குறி செய்து அவன் கொதித்து விடுத்தான். அந்த அம்புகள் கடுவேகமாய் வந்து அனுமான் மீது பாய்ந்தன. பாயவே அஞ்சனைச் சிங்கத்தின் உடல் முழுதும் உதிரங்கள் பீறிட்டு ஓடின. குருதி பெருகி ஓடினும் உறுதி குன்றாமல் மாருதி ஊக்கி உலாவி யது பெரிய அதிசயமாய் மாருதி நின்றது. தன்னைத் தாங்கித் தாவி வருகிற அனுமான் மீது இரத்தத்தைக் கண்டதும் இலக்குவன் உள்ளம் கொதித்தது. உருத்துச் சீறி உக்கிர வீரமாய்க் கணைகளை ஊக்கி விடுத்து எதிரியின் இரத்தத்தை உடைத்து எறிந்தான். உரியவன் மேனியில் குருதி நீர் காணவே இளையவன் உள்ளம் கனன்று அரிய வேலைகளை அதிசயமாய்ச் செய்தான். மானத் துடிப்பும் பாணங்களின் கடுப்பும் படு வேகமாய் நிகழ்ந்தன. அடு தொழில்களை அவை நெடிது செய்தன.

குருதிப்புனல் சொரியக்குணம் குணிப்பில்லவன் குணபால் பருதிப்படி பொலிவுற்றதை இளங்கோளரி பார்த்தான் ஒரு திக்கினும் பெயராவகை அவன் தேரினை உதிர்த்தான் பொருதிக்கணம் வென்றான் எனச் சரமாரிகள் பொழிந்தான்.

அத்தேர் அழிந்தது நோக்கிய இமையோர் எடுத்து ஆர்த்தார்
முத்தேவரும் உவந்தார் அவன் உருமேறென முனிந்தான்
தத்தா ஒரு தடந்தேரினைத் தொடர்ந்தான் சரம் தலைமேல்
பத்தேவினன் அவை பாய்தலின் இளங்கோளரி பதைத்தான்.

பதைத்தான் உடல் நிலைத்தான் சில பகுவாய் அயிற் பகழி
விதைத்தான் அவன் விலக்காத முன் விடைமேல் வருவிமலன்
மதத்தால் எதிர் வருகாலனை ஒரு காலுற மருமத்து
உதைத்தால் எனத் தனித்தோர்களை அவன் மார்பினில் உய்த்தான்.

கவசத்தையும் நெடுமார்பையும் கழிந்து அக்களை கழிய
அவசத்தொழில் அடைந்தான் அதற்கு இமையோர் எடுத்தார்த்தார்
துவசத்தெழு கதிரோன் எனத் தெரிகின்றதொர் கணையால்
துவசத்தையும் துணித்தே அவன் மணித்தோளையும் துளைத்தான்.

உள்ளாடிய உதிரப்புனல் கொழுந்தீ என ஒழுகத்
தள்ளாடிய வடமேருவில் சலித்தான் உடல் தரித்தான்
தொள்ளாயிரம் கடும் போர்க்களை துரந்தானவை சுடர்போல்
விள்ளாநெடுங் கவசத்திடை நுழையாதுக வெகுண்டான். (5)

மறித்தாயிரம் வடிவெங்களை மருமத்தினை மதியாக்
குறித்தாயிரம் பரித்தேரவன் விடுத்தானவை குறிபார்த்து
இறுத்தான் நெடுஞ்சரத்தால் ஒரு தனி நாயற்கு இளையோன்
செறித்தானுடல் சில பொற்களை சிலை நாணறத் தெரித்தான்.

இந்திரசித்து பாணங்களால் அனுமானைத் தன்புறுத்தவே இலக்
குவன் கொதித்துப் பொருது அவனை நிலை குலைத்திருக்கும் நிலை
களை இக்கவிப்படங்கள் தெளிவாக் காட்டி நிற்கின்றன. கடு
வேகமாய் இளையவன் அடுசுமர் புரியவே எதிரி படு துயரங்களை
அடைந்தான். ஏறியிருந்த தேர் அழிந்து போகவே வேறு ஒரு
தேரில் தாவி நின்று அவன் வெகுண்டு பொருதான். அடுத்தத்
தொடுத்த கணைகள் பத்து இலக்குவன் மீது பாய்ந்து போயின.
தோளிலிருந்து உதிரம் பாயவே ஆளரிபோல் இளையவன் சீறி
ஏறி வீரக் கணைகளை நேரே விரைந்து தொடுத்தான்.

இளங்கோளரி பதைத்தான் என்றதனால் இந்திரசித்து எய்த
பாணங்களால் இலட்சுமணன் உள்ளம் துடித்துள்ளதை
உணர்ந்துகொள்ளுகிறோம். எதிரி சிறந்த வில் வீரன் ஆதலால்
இந்த வீரக்குரிசில் ஏனிய கணைகளை யெல்லாம் தடுத்து இடை

வெளி தெரிந்து அடுதிறலோடு அம்புகளைக் கடுத்துத் தொடுத்துக் குறி தப்பாமல் அடித்தான். இரண்டு தோள்களிலும் ஊடுருவி ஓடவே இரத்தம் பீறிட்டு ஓடியது. இந்தக் குருதி ஓட்டம் இளை யவனுக்கு வீர வெறியை ஊட்டியது. ஊட்டவே வெகுண்டு மூண்டு பகழிகளை வீரோடு தொடுத்தான். வீரக்குரிசில் ஏவிய வீரப் பகழிகள் வெற்றித் திறல்களை விளைத்து விரிந்தன.

எதிரி இளைந்து நின்றது.

இந்திரசித்து ஏறியிருந்த தேர் உடைந்து பாரில் உருண்டது; கவசம் அழிந்து கழன்று விழுந்தது; வில் நாண் அறுந்தது; வில் லும் ஓடிந்தது; மார்பிலும் தோளிலும் பாணங்கள் ஊடுருவி ஓடின. அதி வேகமாய் அமராடி வந்த மேகநாதன் மதிமருண்டு மயங்கி நின்றான். கொடிய காலன்போல் நெடிய வீரோடு போராடி வந்தவன் அடு கணைகளால் அயர்ந்து வருந்தினான்.

விடைமேல் வரு விமலன் காலனை உதைத்தால்என ஓர்களை அவன்மார்பினில் உய்த்தான்.

போராடி வந்த இலக்குவனையும் இந்திரசித்தையும் இங்ஙனம் இலக்கோடு காட்டியிருக்கிறார். விடைமேல் வரு விமலன் என்றது சிவபெருமானை. உருத்திரமூர்த்தி தன் காலால் காலனை மார்பில் உதைத்து வீழ்த்தியதுபோல் இலக்குவன் தன் கணையை இந்திரசித்தின் மார்பில் உய்த்து மறுகச் செய்து வீரப் பொலி வோடு விளங்கி நின்றான். அந்நிலை அதிசய விசயமாய் நின்றது.

குறித்த உவமானங்கள் கூர்ந்து சிந்திக்க நேர்ந்தன.

இந்திரசித்தைக் காலன் என்றது கொடுந் தொழிலையும் கொல் னுந் திறலையும் கருதி வந்தது. இளைய பெருமானைச் சிவபெரு மான் என்றது தலைமை மேன்மை தரும நீதிகள் தெரிய நின்றது. விமலன் என்ற பேர் விழுமிய பொருளுடையது.

அருந்திறலும் அடலாண்மையும் ஒருங்கே நிறைந்த பெரும் போர் வீரனை நிலைகுலைத்துச் சிலை வேதத்தின் தலைமைத் தளபதி யாய் இளையவன் நிலவி நின்றான். இக்குல மகனது அதிசய நிலைமையை நோக்கி அமரர் முதல் யாவரும் துதிசெய்து நின்றனர். எதிரியும் மயங்கி முதிர் வேகமாய் முனைந்தான்.

தேரும் சிலையும் நேரே இழந்த இந்திரசித்து வேறு ஒரு சேமத் தேரில் விரைந்து ஏறி வில் ஏந்தி வீரோடு நின்றான். நின்றாலும் நெஞ்சம் நிலை குலைந்து அயர்ந்தது. முனைந்து மூண்டு போராடாமல் எதிரியின் அடலாண்மையையும் அதிசய நிலையையும் வில்லாடலையும் வியந்து மயங்கினான்: “இந்த மனிதன் கையில் உள்ள வில் அரிய வலியுடையது; தெய்வீக நிலையது; திசைகள்தோறும் பாய்ந்து மீண்டு வரும்படி பாணங்களை மூண்டு பொழிகின்றதே!” என இன்னவாறு இளையவனுடைய வில்லின் நிலையை நினைந்துநினைந்து அவன் வியந்தான். வியப்புநினைப்பை மீறிவந்தது.

இந்திரசித்து தளர்ந்தது.

வில் இங்கிது நெடுமால்சிவன் அயன் மேலவர் தனுவே கொல் என்று கொண்டு அயிர்த்தான் நெடுங்கவசத்தையும் குலையாச் செல்லுங்கொடுங்களை யாவையும் திசையாவையும் தெரிந்தான் வெல்லும் தரம் இல்லாமையும் அறிந்தான் அறமெலிந்தான்.

வீடணன் கிளர்ந்தது.

அத்தன்மையை அறிந்தான் அவன் சிறு தாதையும் அணுகா முத்தன் முகம் நோக்கா ஒரு மொழி கேள் என மொழிவான்; எத்தன்மையும் இமையோர்களை வென்றான் இகல் கண்டால் பித்தன் மனம் தளர்ந்தான் இனிப் பிழையான் எனப் பகர்ந்தான். (2)

அசகாய சூரனான இந்திரசித்து இலக்குவனுடைய வில்லையும் எல்லையில்லாத வலியையும் எண்ணி வியந்து உள்ளம் தளர்ந்துள்ளதை உரைகள் உணர்த்தியுள்ளன. சிவன் அயன் மால் என்னும் அந்தத் திரிமூர்த்திகளின் தனுவே இம் மனிதன் பிடித்திருக்கும் வில் என்று அவன் மறுகி வியந்திருத்தலால் அது செய்திருக்கும் வேலைகளை நாம் யுகமாய் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். அஞ்சாதவீரனும் அஞ்சி மறுக அதிசயம் விளைந்துள்ளது.

எவ் வகையிலும் இனி இவனை வெல்ல முடியாது என அவன் முடிவாய் முடிவு செய்துள்ளது அவனுடைய உள்ளம் உடைந்து மெலிந்துள்ள மெலிவை உலகம் அறிய வெளி செய்து நின்றது. மேகநாதன் மெலிந்ததை நோக்கி விண்ணும் வியந்தது.

இவ்வாறு அவன் மறுகி மயங்கி நிற்கும் மருமத்தை வீடணன் அறிந்தான்; விரைந்து இளையவனை அணுகினான்; “அரசே!

அமரர் எவரையும் உடைய அந்நாற அதிசய வீரன் நெஞ்சம்
தளர்ந்து நிலை குலைந்து .. முன்; இனிமேல் இவன் பிழை
யான்” எனத் தாம் பிழைக்கும் வழியைப் பிழையாமல் விளக்கி
நின்றான். எதிரி நிலையை உணர்ந்துமொழிந்தது மதிமாண்பாயது.

சிறிதுபோது அமராடாமல் கதிகலங்கி எதிரியை வியந்து
மதிமயங்கி நின்ற இந்திரசித்து பின்பு உள்ளம் துணிந்து ஊக்கி
விரைந்தான். தெய்வப் பகழிகளைத் தொடுக்க மூண்டான்.
சூரியன் வருணன் வாயு அக்கினி முதலிய தெய்வங்களை அதி
தேவதைகளாகக் கொண்டுள்ள அஸ்திரங்களை எடுத்து மந்திர
முறையோடு அவன் தொடுத்து விடுத்தான். அந்த அந்தத் தேவ
தைகளுக்கு உரிய அம்புகளைக்கொண்டே இலக்குவன் அவற்றை
அழித்து ஒழித்தான். மேகநாதன் வேகமா எவிய கணைகளையெல்
லாம் இவ் வீரக் சூரிசில் சாகசமா அறுத்து வீழ்த்தி அமராடல்
புரிந்தது அதிசயக் காட்சியாய்த் துதி செய்ய நின்றது.

கூற்றின்படி கொதித்தேறிய கொலைவாள் எயிற்றரக்கன்
ஏற்றுஞ்சிலை நெடுநாண்ஒலி உலகேழினும் எய்தச்
சீற்றம் தலைத் தலைச்சென்றுற இது தீர் எனத் தெரியாக்
காற்றின்படை தொடுத்தான்; அவன் அதுவேகொடுகாத்தான்.

அனலின்படை தொடுத்தான் அவன் அதுவேகொடு காத்தான்;
புனலின்படை தொடுத்தான் அவன் அதுவேகொடு பொறுத்தான்;
கனவெங்கதிரவன் வெம்படை துரந்தான் மனம் கரியான்
சினவெந்திறல் இளங்கோளரி அதுவேகொடு தீர்த்தான். (2)

மந்திர முறையான உயர்ந்த அம்புகளைத் தொடுத்து இந்திரசித்
தும் இலக்குவனும் போராடியிருக்கும் திறங்களை இவை உணர்த்
தியுள்ளன. நல்ல வில்லாளிகள் பல் வகை நிலையிலும் சாரிதிரிந்து
வெல்லும் வீரோடு அமராடி நின்றனர். அத் தலைமகன் தொடுத்
துவிடுத்த பகழிகளை எல்லாம் இக்குலமகன் கடுத்துத் தடுத்து
அடுத்தடுத்து ஒழித்தான். ஒழிக்கவே அவன் உள்ளம் கொதித்
தான். அரிய கணைகள் என்று ஆய்ந்து விட்டன யாவும் மாய்ந்து
பட்டனவே என மனம் கொதித்த அவன் இனம் தெரிந்து
கடுத்து மூண்டு பிரமாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க நேர்ந்தான்.

இலக்குவன் துணிந்தது.

மேகநாதன் வேகமாய் மூண்டு நிற்கும் நிலையை இலக்கு

வன் கூர்ந்து நோக்கினான். அயன்படை தொடுக்க அவன் விரைந்தான் என்று தெரிந்ததும் பிரமாஸ்திரத்தை இவன் ஒல்லையில் எடுத்து வில்லில் பூட்டி வந்தனையோடு சிந்தனை புரிந்தான்: “உலகில் உள்ள பிராணிகள் எதையும் யாதும் ஊறுபடுத்தலாகாத; பகைவன் உயிரையும் பருகவேண்டாம்; அவன் ஏவிய படையையே ஈடு அழித்து வருக” என்று உள்ளம் கருதி ஊக்கி விடுத்தான். பொரு முகத்திலும் அருள் பொங்கி நின்றது.

அயன்படை புரிந்த அதிசயம்.

இவ் வீரக் குரிசில் ஏவிய அஸ்திரம் உக்கிர வீரமாய் உருத்துப் பாய்ந்து இந்திரசித்து ஏவியதை அந்தரத்தில் நிறுத்தியது; இரண்டும் எதிரவே எங்கும் தீச்சுவாலைகள் பொங்கி நீண்டன. உடனே அது புகையாய் மாறி இதனுள் தொகையாய் அடங்கியது; அடங்கவே ஊழித் தீபோல் இது யாண்டும் உருத்து நின்றது. அந் நிலையை அறிந்ததும் சரசுவதி என்னும் சத்தியை உபாசித்து மற்றொரு கணையை இனையவன் அதன் மேல் அளவா எய்தான். எய்யவே வேகம் யாவும் அடங்கி மீண்டும் இவன் பால் அது விரைந்து வந்து சேர்ந்தது; அந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் அமரர் யாவரும் அதிசயம் மீதூர்ந்து இனையவனைத் துதிசெய்து நின்றனர். கொலை நோக்கோடு கூடிய கொடிய போர் முகத்திலும் இனிய கருணையை இக் குலமகன் பேணி நின்றது அரிய பெரிய நீர்மையாய் நிலவி நின்றது. வீரம் தோய்ந்த அருந்திறலும் ஈரம் தோய்ந்த பெருந் தன்மையும் உயர்ந்த பண்பாடுகளும் ஈண்டு வியந்து சிந்திக்க வந்தன.

நன்றாகுக் உலகுக்கென முதலோன்மொழி நவின்ருள்
பின்ருதவன் உயிர்மேல் செலவு ஒழிகென்பது பிடித்தான்
ஒன்றாக இம்முதலோன்படை தனைமாய்க்க என்று உரைத்தான்
நின்றான் அது துரந்தான் இவன் நிலைவானவர் நினைந்தார். (1)

தான்விட்டது மலரோன்படை எனின்மற்றிடை தருமே
வான்விட்டது மண்விட்டது மறவோன் உடல் அறுமே
தேன்விட்டுகு மலரோன்படை தீர்ப்பாயெனத் தெரிந்தான்
ஊன்விட்டவன் மறம் விட்டிலன் என வானவர் உவந்தார். (2)

உருமேறுவந்து எதிர்த்தால் அதன் எதிரே நெருப்பு உய்த்தால்
வருமாங்கது தவிர்ந்தால் என மலரோன்படை மாயத்

திருமால் தனக்கு இளையான்படை உலகு ஏழையும் தீய்க்கும்
அருமாகனல் என நின்றது விசும்பு எங்கணும் ஆகி. (3)

படைஅங்கது படராவகை பகலோன் குல மருமான்
இடை ஒன்றது தடுக்கும்படி செந்தீயுக எய்தான்
தொடை ஒன்றினைக் கணைமீமிசைத் துறுவாயினி என்றான்
விடைஎன்றொரு விடம் உற்றென விடுவித்தது வேகம். (4)

இந்திரசித்து ஏவிய பிரமாத்திரத்தைத் தடை செய்யும்படி இலக்
குவன் அதே தெய்வப் பகழியைத் தொடுத்து விடுத்து வெற்றி
கண்டுள்ள நிலைகளை ஈண்டு உற்று நோக்கி உள்ளம் வியந்து
நிற்கிறோம். கொற்றக் குரிசில் செயல் நித்திய நீதியாய்நின்றது.

தான் தொடுத்துவிட எடுத்த அம்பு அதிசய ஆற்றலுடையது
ஆதலால் அதனால் உலக உயிர்களுக்கு யாதொரு கேடும்
நேர்ந்துவிட லாகாதே என்று உள்ளம் இரங்கி ஓர்ந்து சிந்தித்
திருக்கின்றான்: அந்த உண்மை உலகு நன்று ஆகுக என்றதனால்
உணர் வந்தது. உயிர்கள் துயருருவகை ஓர்ந்து விடுத்துள்ளான்.

அவன் உயிர்மேல் செலவு ஒழிக.

தன் வில்லில் பூட்டியுள்ள பிரமாத்திரத்தை நோக்கி இப்படிப்
பாவனை செய்து இலக்குவன் உரையாடி யிருக்கிறான். இந்திர
சித்தின் உயிரைத் தொலைக்காமல் அவன் ஏவிய படையைமாத்
திரம் தொலைத்து வருக என்று குறித்து விடுத்திருத்தலால் இக்
குலமகனுடைய தலைமையான அருள் நிலைமையைத் தெரிந்து
கொள்கிறோம். தெய்வீகமான தனது அதிசய ஆற்றலைக் கண்டு
தெளிவடைந்து பகைவன் ஒருவேளை உய்தி பெறவும் கூடும்
என்றே அவன் உயிரை விட்டு வைக்கும்படி தண்ணீரியால்
இப் புண்ணிய வீரன் கண்ணியமாய் எண்ணியுள்ளான்.

தனது சொந்த வலியினால் நேர்மையாய் எதிரியை வெல்
லவோ கொல்லவே வேண்டும்; வேறு தெய்வாத்திரங்களின்
உதவியினால் வெல்லுவது அவ்வளவு சிறந்த வெற்றியாகாது
என்று இவ்வீரக் குரிசில் யாண்டும் உறுதியாக் கருதி வந்துள்
ளான். அந்தக் கருத்தும் குறிப்பும் இங்கே திருத்தமாந் தெரிய
வந்தன. நீர்மை தோய்ந்த சீர்மைகள் நேர்மையாய் நிலை.

உத்தமமான சுத்த வீரத்தின் நித்திய நிலை இந்த உத்தமனிடம் ஒளிபுரிந்து மிளிர்கின்றது. இந்திரசித்தோடு போராட மூண்டு எழுந்தபோது தனது அருமை அண்ணன் தனக்கு உரிமையாப் போதித்த யுத்த போதனைகளை இத் தம்பி யாண்டும் யாதும் வழுவாமல் தழுவி வந்திருப்பது விழுமிய பண்பாடாய்க் கெழுமி நிற்கின்றது. உரிய தமையன் உரை அரிய மறையாயது.

சிவாத்திரம் முதலியவற்றைப் பகைவன் விடுத்தால் அவற்றைத் தடுக்கும் நிமித்தமே நீ எதிர் தொடுக்க வேண்டும்; அரிய வரபலங்களால் வந்த அந்தத் தெய்வப் படைகளைக் கொண்டு எதிரியை வெல்லுவது அவ்வளவு சிறந்தது அன்று; உனது இயல்பான அடலாண்மையால் வெல்வதே மிகுந்த சிறப்பாம் என்று இராமன் உரைத்து விடுத்த குறிப்புகள் இனையவன் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்து உள்ளன ஆதலால் அந்த உத்தம வெற்றியையே இச்சுத்த வீரன் பெற விழைந்து எவ்வழியும் செவ்வையாய் அறநீதிகளைத் தழுவிப் போராடி வருகின்றான்.

*“ உன் சிலைவலித் தருக்கினாலே
அவன் ஆவிகொண்டு போதுதி ! ”

இனையவனை இந்திரசித்தின் மீது போராட ஏவிய பொழுது இராமன் இவ்வாறு கூறிவிடுத்திருப்பது இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்க வரியது. அண்ணன் பணித்த அந்த உத்தரவின் படியே தம்பி பணி செய்து வருகிறான். தெய்வீக ஆயுதங்களை அவன் கடுத்துத் தொடுத்தால் இவன் அவற்றை அடுத்துத்தடுக்கின்றான்; அவ்வளவே அல்லாமல் அப் படைகளை முன்னதாக ஏவி அவனை வெல்ல விரும்பவே இல்லை. புனிதமான இவனது வீரத்திறல் தனி மகிமையுடையது. மனித சமுதாயம் கருதி உணர்ந்து உறுதி நலங்களை உணர்ந்து கொள்ள ஒளி புரிந்துள்ளது. சிறந்த தரும வீரன் என்பதைக் கரும வீரங்களால் காட்டி வருகிறான்.

முன்னம் பராமுகமாய் அயர்ந்திருந்த போது இந்திரசித்து பிரமாத் திரத்தை ஏவி இலக்குவன் முதலாகப் படைகளை யெல்லாம் படு கொலை செய்து போனான். இப்பொழுது எச்சரிக்கையாய் எதிரி நிலையை நேரே கண்டு கொண்டமையால் அயன் படை தொடுத்து அவனது வியன் படையை விளியச் செய்தான்.

* இந்நூல் பக்கம் 4658, வரி 32 பார்க்க.

இவன் ஏவிய பாணம் அவனது பாணத்தை நேரேவிழுங்கி மீண்டு வந்து இவன்பால் சேர்ந்ததைக் கண்டு விண்ணோர் யாவரும் வியந்து துதித்தனர். கண்ணுதல் கடவுள் அவர்க்கு உண்மையை உணர்த்தினார். பரம்பொருள் பகர்ந்தன அயலே வருகின்றன.

மகாதேவன் மதி மொழி.

நாராயண நரர் என்பவர் உளராய் நமக்கு எல்லாம்
வேராய் முழுமுதல் காரணப் பொருளாய் வினைகடந்தோர்
ஆராயினும் தெரியாததொர் நெடுமாயையின் அகத்தார்
பாராயண மறை நான்கையும் கடந்தார் சில பழையோர். (1)

அறத்தாறு அழிவுளதாமென அறிவும் தொடர்ந்து அணுகாப்
புறத்தார் புகுந்து அறத்தாரெனப் புகுந்தன்னது புரப்பார்
மறத்தார் முதல் குலம் வேர் அற மாய்ப்பான் இவண் வந்தார்
திறத்தால் அது தெரிந்து யாவரும் தெரியா வகை திரிவார்.

உயிர்தோறும் உற்றுளன் தோத்திரத்து ஒருவன் என உரைக்கும்
அயிராநிலை யுடையான் இவன் அவன் இவ்வுலகு அனைத்தும்
தயிர்தோய் பிரை எனலாம் வகை கலந்தேறிய தலைவன்
பயிராததொர் பொருள் இன்னது என்று உணரீர் அது பரமால்

நெடும் பால் கடல் கிடந்தானும் பண்டிவர் நாம் குறை நேர
விடும்பாக்கியம் உடையார்களைக் குலத்தோடு அற வீட்டி
இடும்பாக்கியத்து அறம் காப்பதற்கு இசைந்தார் என இதெல்லாம்
அடும்பாக்கியத்துடைச் செஞ்சடை முதலோன் பணிந்து அமைந்தான்.

அறிந்தேயிருந்து அறியேம் அவன் நெடுமாயையின் அயிர்ப்பேம்
பிறிந்தே மினி முழுது ஐயமும் பெருமான் உரை பிடித்தேம்
எறிந்தேம் பகை முழுதும் இனித்தீர்ந்தே இடர் கடந்தேம்
செறிந்தோர் வினைப்பகைவா! எனத் தொழுதார் நெடுந்தேவர்.

தேவாதி தேவனான சிவபெருமான் இராம இலக்குவரது
நிலைகளைக் குறித்து தேவர்களுக்கு உரைத்திருப்பதை இக்கவிகள்
சுவையா உணர்த்தி நிற்கின்றன. காப்புக் கடவுளான திருமாலே
இராமன், இலக்குவன் என மனித உருவங்களில் மருவி நின்று
புனித தருமங்களை நிலை நிறுத்திப் பாவகாரிகளை அழித்து ஒழித்
துத் தேவர்களைக் காத்தருள நேர்ந்தள்ளான் என ஓர்ந்து உணர
உரைத்துள்ளான். பரமபதி அருளிய அரிய பொருள் மொழி
களைக் கேட்டு அமரர்கள் யாவரும் பெருமகிழ்வு எய்தினர்.

செறிந்தோர் வினைப் பகைவா!

என்று சிவபரம் பொருளைத் தேவர்கள் ஆவலோடு இவ்வாறு உவகை மீதூர்ந்து துதித்திருக்கின்றனர். செறிதல் = நெருங்குதல். தன்னை நினைந்து அன்பால் உருகிவரும் அடியார்களுடைய இருவினைகளையும் நீக்கிப் பிறவியை ஒழித்துப் பேரின்பம் அருளவல்ல பெருமான் என்பது இங்கு நன்கு தெரிய வந்தது.

முன்னை வினை இரண்டும் வேர் அறுத்து முன் நின்றான் பின்னைப் பிறப்பக்குறும் பேராளன் --- தென்னன் பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணை யாளன் வருந்துயரம் தீர்க்கு மருந்து. (திருவாசகம்)

தனது வினைகளை வேர் அறுத்துப் பிறவியை நீக்கியருளிய பெருங்கருணை யாளன் என ஈசனை மாணிக்கவாசகர் உளம் உருகி இங்ஙனம் உரைத்திருக்கிறார். வினை நீங்கினாலன்றிப் பிறவி நீங்காது; பிறவி நீங்கினாலன்றித் துன்பம் நீங்காது என்னும் சீவதத்துவம் இங்கே உய்த்துணரவந்தது. சீவான்மா பரமான்னை நோக்கி உருகி மருவிய பொழுது அது பேரின்ப நிலையமாய்ப் பெருகி எழும் என்பது அரிய மருமமாத் தெரிய நேர்ந்தது.

போர் நிகழ்ச்சியைக் குறித்துக் கூறி வரும் பொழுதும் அரிய பெரிய ஆன்ம உண்மைகளை உலகம் உணர்ந்து உய்ய உணர்த்தியருள்வது ஊன்றி உணர வுரியது. தனது காவிய நாயகன் பரம் பொருளின் அவதாரமே என்பதை இடங்கள் தோறும் அதி விநயமாய்க் கனி காட்டி வருகிறார்; அக் காட்சி உணர்வின் சுவையை ஊட்டி உவகையை நீட்டி வருகின்றது.

சக்கரம் எடுத்தது.

அரிய வர பலத்தால் கிடைத்த பிரமாத்திரத்தை வறிதே இழந்து விட்ட இந்திரசித்து பெரிதும் கவன்று பேதுற்று நின்றான். இலக்குவனது அதிசய நிலையை வியந்து மதிமயங்கி நின்றவன் விரைந்து தெளிந்து சக்கராயுதத்தை எடுத்தான்; உரிய மந்திர முறை புரிந்து உக்கிர வீரமாய் விடுத்தான். ஊழிக்கனல் போல் உருத்து எழுந்த அந்த ஆழிப்படையால் இனையவன் அழிந்தேபோவான் என்று அவன் உறுதியாத் துணிந்து நின்றான்.

மாயோன் நெடும் படை வாங்கிய வளைவாள் எயிற்று அரக்கன்
நீயோ இது தடுப்பாய் எனின் நினக்கு ஆர்எதிர் நிற்பார் ?
போயோ விசும் படைவாயிது பிழையாதெனப் புகலாத்
தூயோன் மிசை உலகு யாவையும் தடுமாறிடத் துரந்தான்.

உக்கிர வீரமான சக்கரத்தை இங்ஙனம் அவன் உருத்து
விடுத்து ஊக்கி நின்றான். காலாக்கினி என மேல் எங்கும்
அனலை வாரி வீசி அது சீறி வந்தது. அதன் வரவை நோக்கிய
இனையவன் எதிர்த்து அம்பு யாதும் தொடுக்காமல் சக்கரதர
ணை திருமலைத் தனது உள்ளத்தில் தியானித்துக் கொண்டு
நேரே நடந்து தீரமாய் நின்றான். உலகங்களை அழித்து ஒழிப்பது
போல் உருத்து வந்த சக்கரம் இலக்குவன் அருகடைந்ததும்
இருமுறை வலமாய்ச் சுற்றி வந்து விண்ணை நோக்கி விரைந்து
போயது. யாண்டும் புகைக்காடாய்ப் பொங்கி மங்கி மறைந்தது.
இந்த அதிசய நிலையைக் கண்டதும் யாவரும் வியந்து இனைய
வனைத் துதிசெய்து தொழுதனர். இந்திரசித்தம் சிந்தைக்
கலங்கித் தியங்கி மயங்கினான்.

தீக்கின்றது இவ்வுலகு ஏழையும் எனச் செல்வதும் தெரிந்தான்
நீக்கும் தரம் அல்லா முழுமுதலோன் என நினைந்தான்
வீக்கின்றலது அயல் சென்றது விலங்கா வலங்கொடு மேல்
போய்த்தங்கது கனல் மாண்டது புகை வீய்ந்தது பொதுவே.

ஏத்தாடினர் இமையோர்களும் கவியின் குலம் எல்லாம்
கூத்தாடினர் அரமங்கையர் குனித்தாடினர் தவத்தேதார்
காத்தாய் உலகனைத்தும் எனக் களித்தாடினர்; கமலம்
பூத்தானும் அம்மழு வாளியும் முழுவாய்கொடு புகழ்ந்தார். (2)

அவன் அன்னது கண்டான் இவன் ஆரோ என அயிர்த்தான்
இவன் அன்னது முதலே யுடை இறையோன் எனவியவா
எவன் என்னினும் நன்றாக இனி எண்ணலன் என்ஞ்சு
சிவனின் படை தொடுத்து ஆருயிர் முடிப்பேன் எனத் தெரிந்தான்.

உக்கிர வீரமாய் உருத்து வந்து சக்கரம் இலக்குவனை யாதும்
செய்யாமல் உரிமையோடு விலகிப் போகவே வானர வீரர்கள்
யாவரும் மகிழ்ந்து ஆரவாரங்கள் செய்தனர். நேர்ந்த அதிசய
நிலையைக் கண்டு இந்திரசித்து கதி கலங்கி மதி மயங்கினான்.
“ இவனை ஒரு மனிதன் என்று எண்ணுவது மடமை; நிலை தெரிய

முடியாத ஓர் அதிசய நிலையினன் ; அற்புத வலியினன்” என இலக்குவனைக் குறித்து அவன் கலக்கம் அடைந்தான்.

அவ்வாறு அடைந்தாலும் எவ்வாறாயினும் எ திரி யை வென்று தொலைக்க வேண்டும் என்னும் வீரமும் மானமும் அவனிடம் வீறுகொண்டு நின்றன. யாரிடமும் தோல்வி அடையாமல் யாண்டும் வெற்றியே பெற்று வந்தவன் ஆதலால் அந்த வென்றி நிலையில் வீறு நீண்டு வெந்திறலோடு சீறி நின்றான்.

பாசுபதம் தோடுத்தது.

சிவபெருமானை அதிதேவதையாக் கொண்டுள்ள பாசுபதம் என்னும் அற்புதப் பகழியைத் தொடுக்க விரைந்தான். அதிசய மகிமையுடைய அதனைப் பெற்ற நாள்முதல் அற்றை நாள் வரையும் யார் மீதும் சீறி விடாமல் தன் உயிர்க்கு அரிய உறுதித் துணையா உரிமையோடு போற்றி வந்தான். அன்று அதனால் எதிரியைச் சேனைகளோடு ஒருங்கே கொன்று விடலாம் என்று உறுதி பூண்டு ஊக்கி விட நேர்ந்தான். உரிய மந்திர முறைப்படி அரிய பூசனைகளை மானசமாச் செய்தான். அதன் பெருமித நிலைகளை யெல்லாம் கருதிப் பகைமையைப் படு நாசமா அழித்து ஒழிக்கலாம் என்று களித்து மகிழ்ந்தான்.

பாசுபத நிலை.

பார்ப்பான் தரு உலகு யாவையும் ஒரு நாள் ஒரு பகலே தீர்ப்பான்படை தொடுப்பேன் எனத் தெரிந்தான். அது தெரியாமீப்பாவிய இமையோர் குலம் வெருவுற்றது இப்பொழுதே மாய்ப்பான் என உலகு யாவையும் மறுகுற்றன மயங்கா. (1)

மேகநாதன் கருதியது.

நானே சிவன் தரப் பெற்றது தவம் நாள் பல உழந்தே தானே பிறர் அறியாதது தந்தேன் எனச் சமைந்தான் ஆன இவன் உயிர் கோடலுக்கு ஐயம் இலை என்னு மேனானும் இதை ஏவிடில் எதிர் நிற்பவர் இல்லை, (2)

பூசனை புரிந்து விடுத்தது.

மனத்தால் மலர் புனல் சாந்தமொடு அவிதூபமும் வகுத்தான் நினைத்தான் இவன் உயிர் கொண்டிவண் நிமிர்வாம் என நிமிர்த்தான் சினத்தால் நெடுஞ் சிலைநாண்தடந் தோள் மேலுறச் செலுத்தா எனைத்தாயதொர் பொருளால் இடை தடையில்தை விட்டான். (3)

ஈசன்கணை எழுந்தது.

சூலங்களும் மழுவும் சுடுகணையும் கறை சுடரும்
ஆலங்களும் அரவங்களும் அசனிக்குலம் எவையும்
காலன் தனது உருவங்களும் கரும் பூதமும் பெரும் பேய்ச்
சாலங்களும் நிமிர்கின்றன உலகு எங்கணும் தானாய். (4)

ஊழித்தீயாய் ஒங்கியது.

ஊழிக்கனல் ஒருபாலதன் உடனே தொடர்ந்துடற்றும்
சூழிக்கொடுங் கடுங்காற்றதன் உடனேவரத் தூர்க்கும்
ஏழிற்குமப் புறத்தாயுள பெரும் போர்க்கடல் இழிந்தாங்கு
ஆழித்தலை கிடந்தாலென் நெடுந்தாங்கிருள் அடைய. (5)

உலகம் நடுங்கியது.

இரிந்தார்குல நெடுந்தேவர்கள் இருடிக்குலத்து எவரும்
பரிந்தாரிது பழுதாகிலது இறுவான்எனும் பயத்தால்
நெரிந்தாங்கழி குரங்குற்றது பகரும்துணை நெடிதே
திரிந்தார் இருசுடரோடு உலகுஒரு மூன்றுடன் திரிய. (6)

வீடணன் கலங்கியது.

பார்த்தான்நெடுந் தகைவீடணன் உயிர்காலுறப் பயத்தால்
வேர்த்தான் இது விலக்குந்துணை உளதோ முதல்வீரர்
தீர்த்தா! என அழைத்தான் அதற்கு இளங்கோளரி சிரித்தான்
போர்த்தாரடர் கவிவீரரும் அவன்தான்நிழல் புகுந்தார். (7)

வானரங்கள் மறுகியது.

அவயம்உனக்கு அவயம்எனும் அனைவோரையும் அஞ்சல்
அவயம்உமக்கு அளித்தேம்எனத் தன்கைத்தலம் அமைத்தான்;
உவயம்உறும் உலகின்பயன் உணர்ந்தேன்இனி ஒழியேன்
சிவன்ஐம்முக முடையான்படை தொடுப்பேன்எனத் தெளிந்தான். (8)

இலக்குவன் பாசபதம் எய்தது.

அப்பொற்படை மனத்தால்நினைந்து அர்ச்சித்து அதை அழிப்பாய்
இப்பொற்படை தனைமற்றொரு தொழில்செய்கிலை என்னாத்
துப்பொப்பதொர் கணைகூட்டினன் துரந்தான் இடை தொடரா
எப்பொற்பெரும் படையும்புக விழுங்குற்றதொர் இமைப்பின். (9)

விண்ணும் மண்ணும் வியந்தது.

விண் ஆர்த்தது மண் ஆர்த்தது மேலோர் மணிமுரசின்
கண் ஆர்த்தது கடல் ஆர்த்தது மழை ஆர்த்தது கலையோர்
எண் ஆர்த்தது மறை ஆர்த்தது விசயம்என இயம்பும்

பெண் ஆர்த்தனள் அறம் ஆர்த்தது புறம் ஆர்த்தது பெரிதால். (10)
(நிகும்பலைப் படலம் 151—160)

இங்கே நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை மானச நோக்கால் ஊன்றிக் காண்பவர் அரிய பல மருமங்களை அறிந்து அதிசயம் மீதூர்ந்து மகிழ்ந்து நிற்பார். சரிதக் காட்சிகள் உணர்ச்சிகளை விரித்து வியப்புகளை விளைத்து உண்மைகளைத் துலக்கி நிற்கின்றன.

தெய்வீகமான எல்லா ஆயுதங்களினும் பாசுபதம் பெரு மகிமையுடையது; பேராற்றல் மிகுந்தது; ஊழித்தீயாய் உலகங்களை அழித்து ஒழிக்க வல்லது. அத்தகைய அற்புத வலியுடையதை இந்திரசித்து மந்திரசித்தியோடு பூசனை புரிந்து இலக்குவன் மீது ஏவினான். ஏவவே யாவரும் மறுகினார்.

இவன் உயிர்கோடலுக்கு ஐயம் இலை.

தான் எய்கின்ற பாசுபதாத்திரத்தால் இலக்குவன் இறந்தே போவான் என்று அவன் உறுதியாகத் துணிந்து விடுத்திருத்தலை இதனால் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். அந்தத் தெய்வப் பகழி வில்லிலிருந்து விடுபட்டவுடனே பல்லாயிரக் கணக்கான சூலங்களும் மழுக்களும் சுடு கணைகளும் அடு தொழில் புரிய அதிலிருந்து நெடிது தோன்றி யிருக்கின்றன. தேவர்முதல் யாவரும் கலங்கி அலமரலடைந்தனர். யாண்டும் கொடுந் தீயாய் விரிந்து நெடுஞ்சுவாலைகளை வீசி விரைந்தமையால் வானர சேலைகள் யாவும் நடுங்கின. விபீடணனும் நிலைகுலைந்து நெஞ்சம் கலங்கி இளைய பெருமானை அணுகி உளம் மிக மறுகினான்.

வீரா! இது விலக்கும் தரம் உளதோ?

என்று இலக்குவனை நோக்கி விடணன் இப்படிக்க் கலக்கத் தோடு வினவி இருத்தலால் அவன் மறுகி மருண்டு வெருவியுள்ள நிலை தெரிய வந்தது. இவ்வாறு அவன் கேட்டபோது இவ்வீரக் குரிசில் யாதும் பதில் சொல்லாமல் உல்லாசமாய் நகைத்தான். சிரிப்பு நிலை சிந்தை நிலையை விளக்கியது.

அதற்கு இளங்கோளரி சிரித்தான்.

எவ்வழியும் தனக்கு உறுதித் துணையாய் நின்று ஊக்கம் ஊட்டி வந்த விடணன் ஊழித்தீபோல் உருத்து வருகிற பாசுபத நிலை

யைக் கண்டதும் பதறித் தவித்து அலமரலடைந்து அயர்ந்து மொழிந்ததை நோக்கி இனையவன் வியந்து சிரிக்க நேர்ந்தான்.

இந்தச் சிரிப்பு அரிய பல குறிப்புகளை மருவி வந்துள்ளது. அல்லல் நேர்ந்தபோதெல்லாம் நல்ல உறுதி மொழிகளை நன்கு சொல்லி உள்ளம் தேற்றி வந்த வல்லவன் இப்பொழுது உள்ளம் கலங்கியது இனையவனுக்கு வியப்பை விளைத்தது. அந்த வியப்பு சிரிப்பை விரித்தது. தன்னை இன்னமும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்ற குறிப்பும் அந்தச் சிரிப்பில் தொனித்து நின்றது. இளங்கோளரி என்றது வீரகம்பீரம் தெரிய வந்தது.

ஈசன் அருளால் எய்திய பாசுபதம் தன்னிடமும் உள்ளது; இதனால் அரக்கன் ஏவியதை அடக்கிவிடலாம் என்ற உறுதியும் உள்ளத் துணிவும் இனையவனிடம் பெருகி நின்றன; அந்த வீரத்திறலோடு வெளிவந்த வெற்றிச் சிரிப்பாய் அது ஒளி செய்து எழுந்தது. அபாயத்தில் சிரித்தது அதிசயமாய் நேர்ந்தது.

உறுதித் துணையாய் உற்ற வானரப் படைகளின் கலக்கத் தையும், வீடணனது மறுக்கத்தையும் கண்ட இனையவன் அஞ்ச வேண்டாம் என்று அவர்க்கு ஆதரவு கூறி உடனே பாசுபதத்தை எடுத்து மந்திர முறையோடு சிந்தனை புரிந்து விடுத்தான். கருதிய ஏவிய நிலை அரிய நீதியாய் நிலவி நின்றது.

அதை அழி! மற்று ஒருதொழிலும் செய்கிலை.

தான் வில்லில் தொடுத்த சிவாத்திரத்தை நோக்கி இலக்குவன் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறான். எதிரி ஏவியுள்ளதை அழித்தருள்; வேறு எவ்வயிர்க்கும் யாதொரு துயரும் செய்யாதே என்று ஈசன் கணையைப் பூசனை புரிந்து ஏவியிருத்தலால் இவனுடைய கருணை நீர்மை காண வந்தது. இங்ஙனம் கருதி விடுத்தபடியே பாசுபதம் கடுவேகமாய்ப் பாய்ந்தது; பாயவே சூரியன் எதிரே சந்திரன் மழுங்கியதுபோல் இந்திரசித்து மந்திர சித்தியோடு ஏவியிருந்த அந்த அம்பு ஒளியிழந்து நின்றது; உடனே அதனைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு மீண்டு வந்து இனையவன் அம்புக் கூட்டை அடைந்தது. உலகமெல்லாம் அஞ்சி நடுங்க ஊழித் தீபோல் உருத்து உக்கிர வீரமாய் ஒளி விரிந்து நின்ற சிவாத்தீரம் இவனது பாசுபதத்துள் ஒடுங்கி மறைந்தது அதிசயக்

காட்சியாய் விளங்கி நின்றது. நடுங்கி நின்ற தேவர் முதல் யாவரும் பேரானந்தம் அடைந்து இளைய பெருமானைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தி வியந்து துதித்து உவந்து போற்றினார்.

விண் ஆர்த்தது; மண் ஆர்த்தது;
அறம் ஆர்த்தது; புறம் ஆர்த்தது.

இலக்குவனது அதிசய ஆற்றலையும் வெற்றி நிலையையும் கண்டு விண் உலகமும் மண் உலகமும் தரும தேவதையும் வேறு பல சீவகோடிகளும் மகிழ்ச்சி மீதூர்ந்து ஆரவாரித்திருத்தலை இது விளக்கியுள்ளது. இவ்வீரக் குரிசில் செய்து வரும் கருமம் தரும காரியமாய் உலக நன்மையை நோக்கி நின்றலால் உயிரினங்கள் யாவும் உவந்து களிக்க நேர்ந்தன. வானர வீரர்கள் எல்லாரும் இம்மான வீரனது மகிமையை வியந்து உவகை மீதூர்ந்து புகழ்ந்தனர். இவனது அதிசய நிலை எதிரியை ஏங்கச் செய்தது.

இந்திரசித்து கொதித்தது.

எவ்வழியும் தப்பாது வென்று வரும் தீவ்விய மகிமையுடையது என்று வாழ்நாள் முழுவதும் தெளிவாய் நம்பியிருந்த பாசுபதம் பழுதாய்ப் போகவே இந்திரசித்து உள்ளம் துடித்து உளைந்து கனன்றான். நேர்ந்த அழிவுகளையும் இழிவுகளையும் நினைந்து நினைந்து சினந்தான். தெய்வப் பசுழிகள் சிதைந்து போனாலும் கையில் இருக்கும் கணைகளைக் கொண்டே ஆனவரையும் வானர சேனைகளைக் கொன்று தொலைத்தவிட வேண்டும் என்று வென்றி வீரோடு மூண்டான். எதிரே பொருது நின்ற இளையவனை அயல் ஒதுக்கி விட்டுத் தேரைக் கடித்து செலுத்திப் படைகளைப் படுகொலையா நெடிது வதைத்தான்.

சுக்கிரீவன் அங்கதன் நீலன் நளன் முதலிய பெரிய சேனைத் தலைவர்கள் எல்லாரும் அவனுடைய பாணப் பிரயோகங்களால் படுதுயரடைந்தனர். உள்ளம் கடுத்து உருத்து மூண்டு உக்கிர வீரமாய் அவன் போராடி வருங்கால் நேரே வீடணனைக் கண்டான். தேரை நிறுத்தினான்; போரையும் நிறுத்தினான். மான வீரங்களோடு மறுகி உரையாடினான்.

சீறி உரைத்தது.

சுறிய தந்தை என்ற பரிவு உள்ளே பெருகி யிருந்தாலும்

பகைவரோடு சேர்ந்து கொண்டு உளவுகள் பல கூறித் தமக்கு அழி துயரங்களைச் செய்து வருகிறானே! என்னும் கோபம் கொடிதாய் நெடிது ஓங்கி நின்றமையால் விபீடணனை வெறுத்து நோக்கி மேகநாதன் வேகமாய்ப் பேசினான். குல மானம் தலை ஓங்க வீரத் திறலோடு சீறிச் செயிர்த்துச் சிறிய தாதையை இகழ்ந்து அவன் பேசி நின்ற நிலைகளை அயலேகாணவருகிறோம்.

முரட்டடந் தண்டும் ஏந்தி மனிதரை முறைமை குன்றிம்
பிரட்டரில் புகழ்ந்து பேதை அடியரின் தொழுதுபின்சென்று
இரட்டுறு முரசம் என்ன இசைத்ததே இசைக்கின்றாயைப்
புரட்டுவன் தலையை இன்று பழிஎன ஒழிவன் போலாம். (1)

விழிபட முதல்வர் எல்லாம் வெதும்பினர் ஒதுங்கி வீழ்ந்து
வழிபட உலகம் மூன்றும் அடிபட வந்தது ஏனும்
அழிபடை தாங்கல் ஆற்றும் ஆடவர் யாண்டும் வெஃகாப்
பழிபட வந்த வாழ்வையாவரே பகரற் பாலார்? (2)

நீருள தனையும் உள்ள மீன் என நிருதர் எல்லாம்
வேருள தனையும் வீவார் இராவணனோடு மீளார்
ஊருளது ஒருவன் நின்றாய் நீயுளை உறைய நின்றோடு
ஆருளர் அரசுக்கர் நிற்பார் அரசுவீற்றிருக்க ஐயா! (3)

முந்தைநாள் உலகம் தந்த மூத்த வானோர்கட்கு எல்லாம்
தந்தையார் தந்தையாரைச் செருவிடைச் சாயத் தள்ளிக்
கந்தனார் தந்தையாரைக் கயிலையோடு ஒரு கைக்கொண்ட
எந்தையார் அரசு செய்வது இப்பெரும் பலங்கொண்டேயோ?

பனிமலர்த் தவிசின் மேலோன் பார்ப்பன குலத்துக் கெல்லாம்
தனிமுதல் தலைவன் ஆன உன்னைவந்து அமரர் தாழ்வார்;
மனிதருக்கு அடிமை யாய்நீ இராவணன் செல்வம் ஆள்வாய்!
இனி உனக்கு என்னோ மானம்? எங்களோடு அடங்கிற் றன்றே.

சொல்வித்தும் பழித்தும் நுங்கைமூக்கினை த்துணிவித்தேதாரால்
எல்வித்தும் படைக்கை உங்கள் தமையனை எங்களோடும்
கொல்வித்தும் தோற்றுநின்ற கூற்றினார் குலத்தை எல்லாம்
வெல்வித்தும் வாழும் வாழ்வின் வெறுமையே விழுமிதன்றே.

எழுதிஏர் அணிந்த திண்டோள் இராவணன் இராமன் அம்பால்
புழுதியே பாய லாகப் புரண்டநாள் புரண்டுமேல் வீழ்ந்து
அழுதியோ? நீயும் கூட ஆர்த்தியோ? இவனை வாழ்த்தித்
தொழுதியோ? யாது செய்யத் துணிந்தனை விசயத் தோளாய்!

ஊனுடை உடம்பின் நீங்கி மருந்தினால் உயிர்வந்து எய்தும்
 மானுடர் இலங்கை வேந்தைக் கொல்வரே நீயும் அன்னான்
 தானுடைச் செல்வம் துய்க்கத் தகுதியே சரத்தி னேடும்
 வானிடைப் புகுதி அன்றே யான்பழி மறுக்கின் என்றான். (8)
 (நிகும்பலைப் படலம், 162-169)

இந்தப் பாசுரங்களைக் கூர்ந்து படியுங்கள்; உரைகளில்
 மருவியுள்ள பொருள்களையும் உணர்ச்சி நிலைகளையும் ஓர்ந்து
 கவனியுங்கள். நெடிய மன வேதனைகளோடு மேகநாதன் நிலை
 குலைந்து பேசியிருக்கிறான்; உள்ளத்தில் கவிந்துள்ள துயரங்களை
 வார்த்தைகள் வெளியே தெளிவா வார்த்துக் காட்டியுள்ளான்.

சிறந்த வீரக் குடியில் பிறந்தவன்; உயர்ந்த அரச குலத்
 தோன்றல்; தன் குடியில் நிகழ்ந்திருப்பதை நினைந்து நெடிது
 கவன்றுள்ளது நேரே தெரிய வந்தது. தனது தந்தையோடு
 உடன் பிறந்த சிறிய தந்தை பகைவரோடு சேர்ந்திருப்பது
 மிகவும் இழிவான கொடியபழி என்று குலை துடித்திருக்கிறான்.
 குடும்பப் பாசம், குலமானம், உரிமை அன்பு முதலிய பிரிய
 நீர்மைகள் மொழிகள் தோறும் ஊடுருவி ஒளிகள் வீசுகின்றன.

உள்ளப் பரிவும், பிள்ளைப் பாசமும் ஒருசிறிதும் இன்றித்
 தன்னைக் கொல்ல மூண்டு பகைவனை ஒல்லையில் அழைத்து வந்து
 எல்லையில்லாத கேடுகளையெல்லாம் இழைத்து நிற்பவன் வீடண
 னே என்று சிந்தை தெளிந்துள்ளமையால் இந்திரசித்து அவனைச்
 சீறிக் கொதித்துச் செயிர்த்து இகழ்ந்து சினந்து பழித்தான்.

கும்பி கோதித்து மொழிந்தது.

“இலங்கை வேந்தன் தம்பியாய்ப் பிறந்தும் இழிநிலையில்
 கழிந்து போய்ப் பழிநிலையில் நிமிர்ந்துள்ள ஏ குலத்துரோகியே!
 உன் தலையைத் துணித்து இப்பொழுதே தரையில் உருட்டுவேன்;
 அப்படிச் செய்யாமல் நான் பொறுத்திருப்பது எதனால் தெரியு
 மா? சிற்றப்பனைக் கொன்றான் என்ற பழி வெற்றி வீரனான
 எனக்கு வினைந்து விடுமே! என்று நாணியே உன் உயிரை நான்
 உனக்கு விட்டிருக்கிறேன்; மானம் கெட்டு மடமையாய்ப்
 போய் மனிதனுக்கு அடிமையா யிருக்கின்றாயே! அந்த இளி
 நிலையை நினைந்து நினைந்து என் நெஞ்சம் வருந்தி நோகின்றது.

மூன்று உலகங்களும் தொழுது வழிபடும்படியான அரியபெரிய அரச வாழ்வே ஆயினும் அது பழி வழியே வருமாயின் விழுமிய மானிகள் அதனை விழித்திறந்தும் பாரார்; வெறுத்தே விலகுவார்; சுத்த வீரர் எவரும் உனது ஆசைப் பித்தை எள்ளி இகழுவார்; மானம் அழிந்து ஈனபாய் வாழ்வதினும் மாண்டு போவதே மேன்மையாய்; இலங்கா ராச்சியத்தைத் தனியே இனிது ஆளலாம் என்ற பேராசை உன்னைப் பேயாய்ப் பிடித்திருத்தலால் பிழை வழிகளில் இழிந்து அழிதொழில்களைச் செய்து வருகிறாய்; உனது ஆசை அவலமானது என்பதை நீ யாதும் அறியவில்லை; நீர் இருக்கும் வரை மீன்கள் நிலைத்திருக்கும்; அதுபோல் என் தந்தை இருக்கும் வரையும் அரக்கர்கள் அதிசய நிலைகளில் செழித்திருப்பார்; அவர் அழிந்துபட நேர்ந்தால் யாவரும் அடியோடு அழிந்தே போவார்: நீ யாரை வைத்து அரசு ஆளுவாய்? ஊர் இருக்கும்; நீ இருப்பாய்; வேறு யார் இருப்பார்? அரசு திருவின் மேல் உள்ள ஆவலால் அறிவிழந்து கொடிய வெறியையும் அவகேடுகள் செய்கின்றாயே! பின்னால் விளையும் விளைவைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்! தேவர்கள் யாவரையும் வென்று, தேவ தேவனான திருமாலையும் தொலைத்து, முழுமுதல் கடவுளான ஈசனைக் கயிலாசுகிரியோடு எடுத்துக் கலக்கிய அதிசய வீரனான இராவணன் இறந்த பின்பு நீ இலங்கையிலிருந்து வாழலாம் என்று அவாவி இருக்கின்றாயே! இது எவ்வளவு நீசம்? எத்துணை ஈனம்? நீ உய்த்துணர் வேண்டும்; மான உணர்ச்சி உன்னிடம் இம்மியும் இல்லை என்பது செம்மையாய்த் தெரிகின்றது. அமரர் எவரும் ஆளடிமை செய்ய அகில உலகங்களும் புகழ் வாழ்ந்த பெரிய அரச குடியில் பிறந்த நீ மனிதருக்கு அடிமையாய்ப் போயிருக்கின்றாயே! உன்னால் என் குலத்துக்கெல்லாம் கொடிய பழி நேர்ந்தது என்று நான் நெடிது வருந்துகின்றேன். இனத்துரோகம், தேசத்துரோகம், குடித்துரோகம், குலத்துரோகம் முதலிய எல்லாத் துரோகங்களுக்கும் நீ நிலையமாய் நிற்கின்றாய்; உனது நிலை அபிமானம் இழந்தது: முழுதும் அவமானம் உடையது. உன் தங்கையை மூக்கு அறுத்து மூளி ஆக்கி ஊழியும் தேயாத இளிவைச் செய்துவிட்ட அந்த மனிதரோடு உறவாய்க் கூடிக் கொண்டாயே! மானம் நாணம் மரியாதைகளைக் கனவிலும் கூட நீ கண்டிருக்க மாட்டாய் என்பதை உன் வாழ்க்கை

நன்கு காட்டி நிற்கின்றது. இழி பழிகளோடு கூடிய உன் வாழ்வு ஒரு வாழ்வா? அதிசய வீரர் ஆன உன் தமையனார் விதி வசமாய்ப் போரில் இறந்து பட்டால் பிறவிப் பாசத்தோடு அவர்மேல் வீழ்ந்து அழுவாயா? அல்லது எதிரிகளோடு சேர்ந்து நீயும் ஆரவாரமாய்க் களித்துக் குதித்தச் சிரிப்பாயா? யாது செய்வதாக எண்ணம்? அதைக் கொஞ்சம் நெஞ்சம் திறந்து என்னிடம் சொல்லலாமா? என்னுடைய வீரக் கணைகளால் அடிக்கடி செத்து வீழ்ந்து சஞ்சீவி முதலிய சில மருந்துகளால் பிழைத்து எழுந்து சாகமாட்டாமல் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிற மானிடர் ஈசனோடு நேரான இலங்கேசனைக் கொன்று வென்றி பெறுவர்! அவருக்கு ஊழியம் புரிந்து திரிகிற நீ இலங்கை செல்வத்தைப் பெற்று வாழ்வாய்! பேராசைப் பித்த னாய்ப் புத்தி கெட்டு உழலுகிற உன்னைச் சித்திரவதை செய்து அழித்து ஒழிப்பேன்; என் சுத்த வீரத்துக்கு அது ஒரு இழுக்காம் எனப் பழிக்கு நாணிக் கழித்திருக்கிறேன்; மனிதக் குரங்குகளோடு சேர்ந்து மதிப்பாய் வாழு போ!" என இன்னவாறு கொதித்து பேசுநாதன் வீடணனை நேரே பழித்து பொழிந்தான்.

அவனுடைய மனதில் உறைந்துள்ள கோப தாபங்களையும் ஆங்காரங்களையும் வார்த்தைகள் வரைந்து காட்டி யிருக்கின்றன. அவ் வுண்மைகளை நுண்மையா உரைகள் தோறும் உணர்ந்து மானச மருமங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

இரட்டுறு முரசம் என்ன
இசைத்ததே இசைக்கின்றாய்!

வீடணன் பேசி வருகிற பேச்சைக் குறித்து இந்திரசித்து இப்படி இகழ்ந்து வெறுத்திருக்கிறான். பேரிகையை ஒருவன் அடித்தால் உள்ளீடின்றி அது ஒலித்தல் போல் எந்த வகையிலும் சொந்தப் புத்தியில்லாமல் வீணே பிதற்றுகின்றாய் என்பான் முரசம் என்ன இசைக்கின்றாய்! என்றான். இரட்டுதல் = அடித்தல், ஒலித்தல். இரண்டு கைகளாலும் மாறி மாறி அறைதலால் இரட்டுதல் என வந்தது. இராம லட்சுமணர்கள் வலிய் படியே யாவும் பேசியும் செய்தும் வருகிறான் என அவனது அடிமை நிலையை அறிவுறுத்தி இளிவரவுகளைத் தெளிவுறுத்தினான்.

அண்ணன் நீதிநெறிதவறித் தீதாய் பிறனுடைய மனைவியை விரும்பினான்; அதனால் அவனை விட்டுப் பிரிந்து வந்தேன் எனத் தான் இடம் பெயர்ந்ததற்கு உரிய காரணத்தை அடிக்கடி வீடணன் கூறி வருகின்றான் ஆதலால் அதனையும் இதனால் குறிப்பா இகழ்ந்தான். இகழ்ச்சிக் குறிப்பு உணர்ச்சிகளை விளக்கியுள்ளது.

குடும்பத்தில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லையானால் வேறு எங்கே யாவது தனியே ஒதுங்கி வாழ்; அல்லது துறவியாய்க் காட்டுக்குப் போய்த் தொலை; அவ்வாறு யாதும் செய்யாமல் நேரே பகைவனிடம் சேர்ந்து கொண்டு பழி அவமானங்களை விளைத்து வருகிறாய்! என இளித்திருப்பதையும் இதில் தெளித்து நின்றான்.

சிறந்த நீதிமான்போல் தருமங்களை விரித்துப் பேசுகின்றாய்; கருமங்களில் கடையாயிழிந்து நிற்கின்றாய் எனக் கடிந்திருப்பதும் காண வந்தது. தான் மருமமாய் மறைந்து செய்கிற காரியங்களை அதி இரகசியமாயறிந்து போய் எதிரிகளிடம் உளவு கூறி இழவு கூட்டி வருவதையும் அளவு காட்ட முரசின் ஒலியைக் குறித்தான். ஒப்புரை நுட்பம் மிக வுடையது.

அறைபறை அன்னர் கயவர்தாம் கேட்ட

மறைபிறர்க்கு உய்த்துரைக்க லான்.

(குறள், 1076)

அடிக்கப்பட்ட பறை அயலே ஒலித்து உணர்த்தல்போல் அறியப்பட்ட மறையைப் பிறரிடம் நயமாக் கயவர் உரைத்து விடுவர் என இது உணர்த்தியுள்ளது. மறை = மறைத்து வைத்துள்ள இரகசியம். அறைபறை போல் கயவர் மறையை வெளிப் படுத்தி விடுவர் என்னும் இது முரசம் என்ன இசைக்கின்றாய் என்ற அதில் தொனித்திருக்கிறது. தொனிக் குறிப்பு நுனித்து உணர்த்தக்கது. உள்ளக்கொதிப்பு உரையில் வந்துள்ளது.

அவனுடைய பேச்சு செயல் நிலை முதலிய யாவும் பிழை பாடுகளுடையன என்று இவன் எண்ணி இகழ்ந்து வருவது எதிரே தெரிய வந்தது. பழி நிலையை விழிகாண விளக்கினான்.

உலகம் வழிபட வந்ததேனும்

பழிபட வந்த வாழ்வு.

பாழ் என்றது அவன் வாழும் வாழ்வின் தாழ்வை நினைந்து.

உலகம்எல்லாம் எதிரேதொழுது வணங்கப் பொன்னுலக அரசே கிடைப்பது ஆயினும் மானம் அழியவரின் அவ் வாழ்வு ஈனமே யாம். மானத்தைப் பேணி மரியாதையோடு வாழ்பவன் வானத் தையும் வையத்தையும் ஒருங்கே ஆள்பவனிலும் யாண்டும் என்றும் உயர்ந்தவனாவான் என உணர்த்தி நின்றான்.

உடன் பிறந்த அண்ணனை அழித்துக் குலத்தவரை அடியோடு ஒழித்து இலங்கை அரசை உடைய விழந்து கொடுமையான அவகேடுகளைக் கடுமையாய்ச் செய்து வருகிறாயே உனது வாழ்வு ஒரு வாழ்வா? என்று வீடணனை இந்திரசித்து இங்ஙனம் இகழ்ந்து நின்றது அவன் சிந்தை நொந்து வந்துள்ளதைத் தெரியச் செய்தது. மனக்கொதிப்பு மண்டி வந்தது.

அரசு பதவியைக் கபடமாக் கவர்ந்து கொள்ள விரும்பியே பகைவரோடு சேர்ந்து கொண்டு தன் குலத்துக்கு அழிவு வேலைகளை எவ்வழியும் இழைத்து வருகிறான் என்று இழித்து நின்றான்.

ஐயா! அரசு வீற்றிருக்க நின்றோடு ஆர் உளர்?

தன்னோடு இருப்பவரை எண்ணி உணருமாறு இவ்வாறு இடித்துக் கூறினான். நீ கருதியபடியே இலங்கை ஆட்சியை அடைந்து கொண்டாலும் அங்கே குடிசனங்களாய் எவரும் இரார்; நீ யாரை வைத்துக் கொண்டு பேரரசு ஆய்ப் பெருமை காட்டுவாய்? என்று அவனது வாழ்வின் காட்சியை வரைந்து காட்டினான். தன் தந்தை அழிய நேர்ந்தால் அரக்கர் குலத்தில் ஒருவனும் மிஞ்சி இருக்க முடியாது என்று இம் மைந்தன் கருதியிருப்பது இங்கே மருமமாய் நன்கு அறிய வந்தது.

ஐயா! என்று அழைத்தது சிறிய தகப்பன் என்ற முறையில் உரிமை தோய்ந்து வந்தது போல் தோன்றினும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகவே அவ் விளி ஒலித்து நிற்கிறது. மனத்தில் வெறுப்பும் சினமும் வீரவியுள்ளமையால் குறிப்பு மொழி கூர்மையாய்த் தோன்றியது. கூறிய உரை கூரிய நோக்குடையது.

இலங்கை ஆட்சி இளவரசு என்ற முறையில் இந்திரசித்துக்கு நேரே வரவரியது; அந்த அரிய அரசு திருவைக் கரவாய்க் கவர்ந்து கொள்ள விரும்பி எதிரியோடு சேர்ந்து இடர் புரிந்து

வருகிறான் என வீடணனை இவன் எள்ளி இகழ்ந்து வந்துள்ள மையால் ஈண்டு உள்ளம் கொதித்து உருத்துப் பேசினான்.

வெல்வித்து வாழும் வாழ்வின்
வெறுமையே விழுமிது.

கபட வஞ்சனைகளால் பெரிய அரச வாழ்வை அடைய அவாவி வீடணன் மோசம் செய்து வருவதை இவ் வாசகம் வரைந்து காட்டியுள்ளது. பழியான இழிவழிகளில் பெரிய செல்வங்களைப் பெற்று உயர்ந்த அரசனாய்ச் சிறந்து வாழ்வதினும் யாதொரு பொருளும் இல்லாமல் மரியாதையாய் இனிது வாழும் வறிய வாழ்வே யாண்டும் பெரிய மகிமையுடையதாம் என்றது அவனது சிறுமையும் சீரழிவும் தெரிய வந்தது.

மானம் இழந்து பழிவாழ்வை நச்சி ஈனமா யிழிந்து எங்களுக்கு அழி துயரங்களைச் செய்து வருகின்றாயே! என்று விழிசிவந்து வெகுண்டு மொழிந்தான். பகைவரை வெல்ல முடியாமல் படு தடையாய் இடையே நின்று அடுதுயர் செய்து வருதலால் அவன்மேல் இவனுக்குக் கடுமையான கோபம் நெடிது நீண்டு நின்றது. தன் குலம் முழுதும் அழிந்து தொலைய வழி கோலி வரும் பழிகாரன் என அவனை இவன் கருதியிருப்பது மொழிகள்தோறும் தெளிவாக வெளிவர நேர்ந்தது.

எழுதி ஏர் அணிந்த திண்டோள் இராவணன்,

இராமன் அம்பால் புழுதியே பாயலாகப் புரண்டநாள்.

இந்த வார்த்தைகளை இந்திரசித்து பேசும்பொழுது அவனுடைய உள்ளம் எப்படிக் கொதித்திருக்கும்? உயிர் எவ்வாறு துடித்திருக்கும்? மனம் உடைந்து கொடிய வேதனையோடு பேசியிருக்கிறான். தந்தை அழிவைச் சிந்தனை செய்துள்ளான்.

நேர்ந்த பகைவரை அழித்து ஒழித்து வெற்றி பெற்று விடுவேன் என்று வீர வாதங்களை வெளியே ஆரவாரமாய்க் கூறி வந்தாலும் உள்ளே குலத்தோடு அழிந்து போய் விடுவோம் என அவன் கருதியிருப்பது ஈண்டு மருமமாய்த் தெரிய வந்தது.

எதிரிகளுக்கு ஏற்றம் கொடாமல் மானத் துடிப்போடு உக்கிர வீரமாய் உருத்து உரையாடி நின்றாலும் மூண்டிருக்கும் நிலைமைகளை ஓர்ந்து முடிவு செய்திருக்கிறான். அமரரும் அடி

தொழ வாழ்ந்த அரிய அரச வாழ்வு அடியோடு அழிய நேர்ந்ததே! என்ற கவலை இக்குலமகன் உள்ளத்தில் உலாவி வருவதை இடையிடையே உரைகளில் ஓர்ந்து வருகிறோம். குடும்பப் பாசமும் குலமானமும் இவனிடம் நெடிது ஒங்கியுள்ளன.

தனது தந்தையின் உருவத் தோற்றத்தையும் பெருமிதத்தையும் உறுதி ஊக்கத்தையும் இராச கம்பீரத்தையும் வீரத்திறலையும் உவந்து வியந்து இம்மைந்தன் வந்துள்ளமையை வாய்மொழி இங்கே உணர்த்தி நின்றது. எழுதி ஏர் அணிந்த திண்டோள் என்ற இந்த வாசகம் உழுவலன்பு தோய்ந்து விழுமிய பண்பு வாய்ந்து வீரப் பொலிவு மீதூர்ந்து நேரே வெளிவந்துள்ளது.

அதிசய வீரனான இத்தந்தை அநியாயமாய் மாண்டுபோக முண்டு நிற்கின்றாரே என்ற கவலை இம் மகனிடம் நீண்டு நிற்கின்றது. எந்தை என்மொல் இராவணன் என்றது உலகப் பிரசித்தி பெற்றுள்ள அவனது தலைமையும் நிலைமையும் தெரிய.

வெள்ளியங்கிரியை அள்ளி ஏந்திய அந்த அதிசய வீரன் துள்ளி விழுந்து சாக நேர்ந்துள்ளான் என்பது உள்ளி உரைவந்தது. இராமபாணம் இராவணனைக் கொன்றே தீர்க்கும் என்று இவ்வென்றி வீரன் முடிவு செய்திருப்பது மொழி வழியே வெளிவரலாயது. மனதில் பதிவாயிருந்தது உலகம் தெரிய வந்தது. அழிவு நிலை விழி எதிரே தெளிவாயுள்ளது.

போரில் உன் அண்ணன் செத்து விழுந்தால் நேரில் நிற்கிற நீ அவன் மேல் விழுந்து அழுவாயா? அல்லது ஆனந்தத்தால் சிரிப்பாயா? என்று மன வேதனையோடு வினவியது விரயமான பரிகாசமாம். புழுதியே பாயலாக என்றது அழுதுயரமா வந்தது.

இராவணனைக் குலத்தோடு அழித்து ஒழித்துவிட்டு இலங்கா ராஜ்யத்தை ஆளலாம் என்று பேராசையால் பெருகி நிற்கிற ஏ வீடனா! நீ எண்ணியபடி யாதும் முடியாது; உன் மண் ஆசையில் மண்ணே விழும்; உங்கள் எல்லாரையும் ஒருங்கே கொன்று வென்றி வீறுடன் நான் இலங்கை புகுவேன்; என்றும் எங்கள் அரசு நன்றாய் நின்று நிலவும் என நேரே கூறி நிலைமையையும் தலைமையோடு துலக்கினான்.

புரட்டுவன் தலையைப் பழி என ஒழிவன்.

இப்பொழுதே உன் தலையைத் துணித்துத் தரையில் உருட்டு வேன்; அது பழி என்று இரங்கி அளி செய்து விடுத்தனேன்; உனது அழிவு எனது கருணையால் விலகியுளது என்று தனது பெருமித நிலைகள் யாவும் தெரிய உரை செய்து நிறுத்தினான்.

மன வேதனையோடும் மானக் கொதிப்போடும் இந்திர சித்து பேசிய வார்த்தைகளை எல்லாம் வீடணன் அமைதியாய்க் கேட்டு நின்றான். அவன் பேசி முடித்த பின் அவனை நேரே நோக்கி அதி வீரமாய் இவன் பேச நேர்ந்தான். உரைகள் உள்ளத்தின் பண்பாடுகளையும் உணர்வு நலன்களையும் உண்மை நிலைகளையும் தெள்ளத் தெளிய விளக்கி வந்தன.

வீடணன் உரைத்தது.

அவ்வுரை அமையக் கெட்ட வீடணன் அலங்கல் மௌலி
செவ்விதின் துளக்கித் தன்பால் முறுவலும் தெரிவதாக்கி
வெவ்விது பாவம் சாலத் தருமமே விழுமிது ஐய
இவ்வுரை கேட்டி என்னா இனையன விளம்பலுற்றான். (1)

அறம் துணை ஆவது அல்லால் அருநரகு அமைய நல்கும்
மறம் துணை ஆக மாயாப் பழியொடும் வாழ மாட்டேன் ;
துறந்திலேன் மெய்ம்மை எய்தும் பொய்ம்மையே துறப்பதல்லால்
பிறந்திலேன் இலங்கை வேந்தன் பின் அவன் பிழைத்த போதே. (2)

உண்டிலன் நறவம் பொய்ம்மை உரைத்திலன் வலியால் ஒன்றும்
கொண்டிலன் மாய வஞ்சம் குறித்திலன் யாரும் குற்றம்
கண்டிலர் என்பால் உண்டே நீயிரும் காண்டிர் அன்றே
பெண்டிரின் திறம்பி னாரைத் துறந்தது பிழையிற் றுமே. (3)

மூவகை உலகம் ஏத்தும் முதலவன் எவர்க்கும் மூத்த
தேவர்தம் தேவன் தேவி கற்பினில் சிறந்துளானை
நோவன செய்தல் தீது என்றுரைப்ப நுன்தாதை சீறிப்
போவென உரைக்கப் போந்தேன் நரகதில் பொருந்துவேனே.

வெம்மையில் தருமம் நோக்கா வேட்டதே வேட்டு வீயும்
உம்மையே புகழும் பூண்க துறக்கமும் உமக்கே ஆக
செம்மையில் பொருந்தி மேலோர் ஒழுக்கினேடு அறத்தைத் தேறும்
எம்மையே வழியும் பூண நரகமும் எமக்கே ஆக. (5)

அறத்தினைப் பாவம் வெல்லாது என்னும் தறிந்து ஞானத்
திறத்தினது உறுமென்று எண்ணித் தேவர்க்கும் தேவைச் சேர்ந்தேன்

புறத்தினில் புகழே ஆக பழியொடும் புணர்க போதச்
சிறப்பினிப் பெறுக தீர்க என்றனன் சிற்றம் தீர்ந்தான். (6)

(நிகும்பலைப் படலம் 172-177)

விபீடணன் இவ்வாறு பேசியிருக்கிறான். குலத்துரோகி, பேராசையாளன், இலங்கை அரசைக் கவர்ந்துகொள்ளக் கருதியே எதிரியோடு கபடமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு அவகேடுகளைச் செய்து வருகிறாய் எனத் தன்னைக் குறித்து இந்திரசித்து இகழ்ந்து கூறிய பழி மொழிகளை யெல்லாம் ஒரு சிறிதும் கருதாமல் யாதும் வெகுளாமல் அதிசய சாதூரியமாய் இவன்பதில் கூறியிருப்பது மதி நலத்தையும் மன நிலையையும் இனிது வெளிப்படுத்தியுள்ளது. சிறந்த போர்வீரன், உயர்ந்த அரசு குலத் தோன்றல் என்று இந்திரசித்தைக் குறித்துப் பெரிய மதிப்பு இந்தச் சிறிய தந்தையின் உள்ளத்தில் மருவி யிருத்தலை உரைகள்தோறும் ஒர்ந்துகொள்கிறோம். தமையன் மகன் என்ற பாசமும் அன்பும் நன்கு பதிந்திருந்தாலும் நேர்ந்துள்ள விபரீதங்களால் அவைநிலைகுலைந்துபோய் நெஞ்சம் கடுத்தள்ளான்.

வாலிபத் திமிராலும் வீரச் செருக்காலும் வேதனைத் துயராலும் அவன் நிந்தித்து மொழிந்த நிந்தனைகளை யாதும் சிந்தனை செய்யாமல் அவனைக் குறு முறுவலோடு விநயமாய் நோக்கி இவன் உரையாடியுள்ளமையால் உள்ளத்தின் பரிபாக நிலை உணர்வந்தது. ஞான சீலம் நல்ல அமைதியைத் தந்துள்ளது.

ஐய! இவ்வுரை கேட்டி!

என்று இராச மரியாதையோடே அவனிடம் பேசியிருக்கிறான்.

பருவத்தில் இளைஞன், தனக்கு மகன் என்றமுறையினன், மாறுபாடு மண்டிச் சீறியுள்ளவன் ஆயினும் ஐய! என்றது இளவரசன் என்னும் அத் தானத்தின் மகிமையை நோக்கி வந்தது.

குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து போய்ப் பகைவனோடு சேர்ந்துகொண்டாய்; குலத்துக்குக் கொடிய கேடுகளைச் செய்து வருகின்றாய்; தேசத் துரோகம் நீசத்தனமாம் என்று அவன் நிட்டுரமாய்த் திட்டிய திட்டுகளுக்கெல்லாம் ஒருங்கே மருங்கோடு பதில் உரைத்தான். உரைகள் உணர்வு சுரந்து வந்தன.

“அப்பா! இந்திரசித்து நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கவனடாய்க் கேள்! நிலைமையை உணர்ந்து பாராமல் இளமை

முதியால் என்னைப் பல பல இகழ்ந்து கூறினாய்; நம் குலம் அழிய நேர்ந்துள்ளதை நினைந்து நினைந்து நான் வருந்தி நொந்துள்ளது போல் யாரும் வருந்தி யிருக்கமாட்டார்; அழி துயரங்கள் யாவும் உன் தந்தையாலேயே வந்திருக்கின்றன; மகா பதிவிரதையான சீதையை விரும்பாதே; அது கொடிய பாவம்; குடியை அடியோடு கெடுத்து விடும்; அவ் வுத்தமியை உரியவனிடம் சேர்த்த விடுவதே நல்லது என்று நான் எவ்வளவோ நீதிகளை எடுத்துச் சொல்லினேன்; யாதும் கேளாமல் என்னை எள்ளி வைத்து இலங்கையில் இராதே; வெளியே விரைந்து போய் விடு; போகாது நின்றாயேல் கொன்று தொலைத்து விடுவேன் என்று கொதித்துப் பேசினையால் நான் வெளியேறி வந்தேன்; பழி பாவங்களோடு வாழ்வது அழி நரகமேயாம்; தருமமே உயிர்க்குத் துணை; அதனை இழந்து விடின் எவ்வளவு செல்வங்களை அடைந்திருந்தாலும் அவன் விரைந்து அழிந்தே போவான்; அறம் அமுதம்; பாவம் நஞ்சு; நஞ்சைக் குடித்தவன் நாசம் அடைவனே அன்றி நலமாய் வாழ முடியாது; குலத்தோடு அழிந்து போகலாகாது என்று பாட்டனும் நானும் பரிந்து உரைத்தோம்; உன் தந்தை சிந்தை தெளிந்து திருந்த வில்லை; நான் நெஞ்சம் நொந்து பிரிந்தேன்; புண்ணியமான எண்ணங்களோடே இளமை முதல் நான் பழகி வந்தள்ளேன்; பாவம் என்றால் என் உள்ளம் பதறுகிறது; பொய் புலை முதலிய இழி நிலைகளை நான் யாதும் அறியேன்; மாய வஞ்சங்கள் தெரியா; எவ் வுயிர்க்கும் யாதோர் ஊறும் செய்யாமல் வாழ்வதே செவ்விய வாழ்வு என்று நன்கு தெளிந்திருத்தலால் அந்த வழியிலேயே எந்த வகையிலும் யான் ஒழுகி வந்துள்ளேன்; நரக துன்பங்களைத் தருகின்ற பாவத்தோடும் பாவிக்களோடும் நான் கூடியிருக்க முடியாது; இராமன் புண்ணிய மூர்த்தி என்று எல்லா வகையாலும் ஆராய்ந்து தெளிந்துகொண்டமை யால் அந்தத் தரும நாதனை உரிமையோடு மருவியிருக்கிறேன்; இனிமேல் சுவர்க்கமோ, நரகமோ, எதுவரினும் எனக்கு இனிதே; தருமத்தையும் சத்தியத்தையும் எத்தகைய நிலையிலும் பேணி வருவதே எனது உயிர் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். உயர்வோ தாழ்வோ சுகமோ துக்கமோ எது வரினும் வருக" ஏன் இன்னவாறு வீடணன் நன்னயமாக் கூறி நின்றான்.

உரைகளில் அரிய பல உறுதி நலன்கள் மருவியுள்ளன; யாவும் கருதி யுணரவரியன. மானச மருமங்களும் மதிமாண்புகளும் சரித நிகழ்ச்சியில் தெரிய வருவது அரிய காட்சிகளாய் மருவி மிளிர்கின்றன. ஒருவனுடைய வாய்மொழி அவனது சீவிய நிலையை ஒவியமா வரைந்து ஒளி செய்து காட்டுகின்றது.

பழி யொடும் வாழ மாட்டேன்.

வீடணனது விழுமிய மன நிலையையும் மனை வாழ்வையும் இது தெளிவா விளக்கி யுள்ளது. அரிய புகழுக்கு உரிய இனிய குண நீர்மைகளோடே இவன் பெருகி வந்துள்ளமை இதனால் தெரிய வந்தது. குற்றம் குறைகள் யாதும் படியாமல் நல்ல நீதி நெறிகள் படிந்தே எவ்வழியும் இனிது வாழ்ந்து வந்திருக்கிறான்.

பழிபட வந்த வாழ்வை விழைந்தாய்! என்று முன்னம் இந்திரசித்து பழித்தான் ஆதலால் அதனை இங்ஙனம் மறுத்து மொழிந்தான். பழி இது, பாவம் இது, புகழ் இது, புண்ணியம் இது என்று தெளிவாகத் தெரியாமல் இளிவாய் மொழிகின்றாய்! என அவனது தெளிவின்மையை நன்கு தெளிய வுணர்த்தினான்.

புனிதமான இனிய புண்ணிய வாழ்வையே என்றும் நான் பேணி வருகிறேன்; இந்தத் தூய பழக்கத்தினாலேதான் தீய பழக்கம் உள்ள உன் தந்தையை நான் வெறுத்து விலக நேர்ந்தேன் என்று தனது பிரிவின் நிலையை அவன் அறிய விளக்கினான். பிறப்பு நிலையில் ஒத்திருந்தாலும் சிறப்பு நீர்பையில் ஒவ்வாயை யால் தமையனோடு அங்கே சேர்ந்திருக்க முடிய வில்லை.

உண்டிலன் நறவம்; பொய்ம்மை உரைத்திலன்.

தனது உணவின் தூய்மையையும் உரையின் வாய்மையையும் இதனால் உணர்த்தினான். நறவம் = கள், மது. மது மாமிசங்களைப் புசிப்பது இயற்கையான பழக்கமாகக் கொண்டுள்ள அரக்கர் மரபில் பிறந்திருந்தம் இளமையிலிருந்தே வீடணன் அவற்றை விலக்கியிருக்கிறான். மது மதியை மயக்கும் இயல்பினது; மாமிசம் சீவ இமிசையால் வருவது ஆதலால் அவை பழி உணவுகளாயின. இந்த இழிவுகளை விரும்பாதவர் விழுமியோரா யினர். புனிதமான நிலையினர் புண்ணியராய் மிளிர்கின்றார்.

பொல்லாத புலைப்பழக்கங்களையுடைய வலிய நிருதர் குழுவில் மருவியிருந்தும் உணவு முதலியன தூய்மையாய் நல்ல பழக்கங்களைத் தழுவி வந்திருப்பது இவனது புனித வாழ்வையும் இனிய சீலத்தையும் அரிய ஞானத்தையும் தெளிவுறுத்தியுள்ளது.

“நிந்தனை நறவமும் நெறியில் ஊன்களும்
தந்தன கண்டிலேன்.”

என முன்னம் * வீடணனைக் குறித்து இராமபிரானிடம் அனுமான் கூறியிருப்பதும் இங்கே அறிய வரியது. பாவ புண்ணியங்களைப் பகுத்து அறிந்து தீமைகளை ஒதுக்கி நன்மைகளையே தழுவி வந்திருத்தலால் தருமசீலன் என இவன் பெருமை பெற்று நின்றான். தீய தொடர்புதொடராமல் தூயவாய்வாழ்ந்துள்ளான்.

“கருநிறத்தேதாரை ஒளித்து வாழ்கின்ற
தருமம்” (ஊர்தேடு படலம், 136)

என வீடணனைக் கவி இவ்வாறு சுவையா உணர்த்தியிருக்கிறார். பாவகாரிகளிடம் புண்ணியசீலன் நண்ணியுள்ள நிலை எண்ணி உணரவரியது. நஞ்சுள் விளைந்த அமுதம் எனத் தெரிய நின்றான்.

தரும விரோதிகளான அரக்கர்களிடையே வீடணன் தருமவாய் ஒழுகி வந்திருப்பது மருமமாத் தெரிய வந்தது. சிறந்த அறிவாளி ஆதலால் தனது வாழ்க்கையைப் புனித நிலையில் உயர்த்திப் புண்ணியவாய்ப்பு பொலிந்து நின்றான். “ஞானத்தம்பி” என்று மாலியவான் இவனைப் புகழ்ந்து கூறியிருத்தலால் இவனது மதிநலமும் மன நலமும் அறியலாகும். தெளிந்த அறிவால் சிறந்த சீவியம் அமைந்திருக்கிறது.

“Life is the gift of nature; but beautiful living is the gift of wisdom” (Aristotle)

“உயிர் இயற்கை யருளால் அமைந்தது; ஆனால் அழகிய இனிய புனித வாழ்வு ஞான நிலையால் அமைகிறது” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கிரீஸ் தேசத்தில் இருந்த ஒரு பெரியார் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். ஒருவனுடைய நல்ல அறிவுக்குப் பயன் வாழ்க்கையைச் செம்மையாகவும் தூய்மையாகவும் செய்துகொள்வதே யாம்

* இந்நூல் பக்கம் 3613, வரி 6 பார்க்க.

என்னும் உண்மை ஈண்டு உணர வந்தது. சீவனும் சீவியமும் தெரிய நேர்ந்தன. தூய வாழ்வு தூரிய ஆன்ம ஒளியாகிறது.

உயிர் உயர்ந்ததாயினும் உடலோடு தோய்ந்த அந்த உயிர் வாழ்க்கை இனிய பண்பாடுகள் அமைந்து புனித நிலைகளைப் பொருந்தாது ஒழியின் அப்பிறப்பு யாதொரு சிறப்புமின்றி இழிந்தே கழிந்துபோம். நீதி நெறி விலகியது தீதாயிழிகிறது.

உள்ளம் தூயனாய்க் கண்ணியமாய் வாழ்ந்துவரின் அவ் வாழ்வு புண்ணியம் ஆகிறது; ஆகவே அவ்வாழ்வை யுடையவன் எண்ணிய யாவும் எய்தித் தேவனாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றான்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். (குறள், 50)

எவ்வுயிர்க்கும் இனியனாய்ப் புனித வாழ்வு புரிந்து வருபவன் மனிதன் ஆயினும் அவன் தெய்வமே ஆவன் எனத் தேவர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். வாழ்வைப் பழுதாக்கிப் பாழாகாமல் அதனை விழுமிதாக்கி மேலே போகவேண்டும் என ஞாலத்துக்கு நல்ல அறிவைப் போதித்திருக்கும் இது கருதியுணர வரியது. தருமம் தழுவி வாழ்வு இருமையும் இன்பம் தருகிறது.

அறம் துணையாகப் புகழொடு வாழ்வேன் ;
மறம் துணையாகப் பழியொடு வாழேன்.

என்று வீடணன் உறுதி கூறியிருத்தலால் அவனுடைய வாழ்க்கை நிலையை வையம் அறிய விளக்கி நின்றான். சுத்தமான நிலைகளில் பழகிச் சித்த சுத்தியோடு சத்தியம் தருமம் நீதிகளைத் தழுவி ஒழுகி வந்துள்ள விழுமியோன் என்பது ஈண்டு வெளியாய் நின்றது. உள்ளம் புனிதமாய் உயிர் உயர்ந்துள்ளது.

இன்னவாறு நெறி முறைகளோடு நிலைத்து வந்தவன் ஆதலால் முன்னவனுடைய நெறி கேடுகளைக் கண்டதும் வெறுத்து விலகினான். பிறப்பு நிலை பிழை என நீங்கினான்.

இலங்கை வேந்தன் பிழைத்தபோதே
அவன்பின் பிறந்திலேன்.

பிறப்பின் தொடர்பு நீங்கி வீடணன் இராவணனை வெறுத்து வெளிவந்துள்ள நிலையை இதனால் நன்கு விளக்கி நின்றான். தருமமே துணையாத் தழுவி ஒழுகி விழுமியோனாயினான்.

கற்பரசியான சீதையை என்று அந்த அண்ணன் விரும்பினான். அன்றே இந்தத் தம்பி அவனை அறவே வெறுத்து விட்டான். உடன் பிறந்த தமையன் என்ற உரிமைப்பாசம் அடியோடு ஒழிந்து போயது. அந்த ஒழிவு நிலையை அவனுடைய தலைமகன் ஆன இந்திரசித்து இங்கே தெளிவாய் அறிந்துகொள்ள இம் மதிமான் இங்ஙனம் நளினமா விளக்கி யருளினான்.

பிழைத்த போதே பிறந்திலேன் என்ற இந்த மொழித்தொடர் விழித்து நோக்கத்தக்கது. பிழைத்தல் = பிழை செய்தல். சீதையைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து சிறையில் வைத்திருப்பது கொடிய பிழை ஆன நெடிய பழி ஆதலால் அந்தப் பழி நிலையில் அவன் பெருகியுள்ளதை விழி தெரியச் செய்தான். அவ்வாறு பிழைத்த போதே இனி அவன் பிழையான்; அரக்கர் குலமும் பிழையாத; குடி அடியோடு அழிந்து ஒழிந்தே போம் என்று இவன்தெளிந்து கொண்டமையால் வருந்தி வெளியே வந்தான்.

பிறந்த பிறப்பால் விபீடணன் அரக்கன் ஆயினும் அந்தக் குலம் முதலிய அனைத்தையும் ஒருங்கே துறந்து உயர்ந்த நிலையில் ஒதுங்கியுள்ளான். பிறப்பின் இழிவு நீங்கி உயர்ந்த சிறப்போடு ஒளி செய்து நிற்கின்ற அந் நிலையும் நீர்மையும் கூர்மையா நங்கு உணர் வந்தன. புனிதமான இனிய பண்பு தனி மகிமையாயது.

பிறந்த ஊரை விட்டுக் குடியிருந்த அரண்மனையைத் துறந்து குலத்தை மறந்து பிறப்பை இகழ்ந்து விரைந்து வெளியேறினவன் ஆதலால் போந்தேன் என்றான். உரைகள் யாவும் ஓர்ந்த உணரும்படி ஆழ்ந்த பொருள்கள் அமைந்து வந்துள்ளன. உரிய இனத்தை வெறுத்து விட்டு அரிய ஞான நீதிகளோடு வெளியேறி அயலே வந்தவன் ஆதலால் தனது பிரிவு நிலையை அறிவோடு ஆராய்ந்து கொள்ளும்படி யாவும் தெரிய உணர்த்தினான். அவருடைய கொடிய பிழைபாடுகளையும் தன்னுடைய இனிய புனித நிலையையும் தெளிவாக விளக்கித் தான் வெளியே வந்த காரணத்தை நன்கு துலக்கியிருப்பது நயம் சுரந்து நிற்கிறது.

தருமம் நோக்கா உம்மையே புகழும் பூண்க;
துறக்கமும் உமக்கே ஆக.